ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΟΥΡΣΟΥΛΑ ΑΝΤΡΕΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

«Κανένας δὲ μ' ἀγάπησε ὡς τώρα, ὅσο αὐτός...».

ΓΑΜΟΣ ΚΑΤΑ ΛΑΘΟΣ

ΔΕΚΑΤΕΣΣΕΡΙΣ σελίδες γεμάτες λάθη. Δὲν ἐννοῶ λάθη ὀρθογραφικὰ καὶ συντακτικά. Τὰ λάθη ποὺ ἀναφέρονται στὴ δεκατετρασέλιδη ἐπιστολή, εἶναι τὰ λάθη ποὺ διέπραξε στὴ ζωή της. Νιώθει τόσο βαρὺ τὸ φορτίο τους, ὥστε αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη κάπου νὰ τὸ ξεφορτώση. Μιὰ κάποια ἀνακούφισι, τὸ ἀνώνυμο γράμμα.

Χειμαρρώδης στὴν αὐτοκατηγορία της. Ποιός νὰ φταίη γιὰ τὴ σειρὰ τῶν λαθῶν της; Φταίει μήπως τὸ πουριτανικὸ καθεστώς, ὅπου ἔζησε ὡς τὰ δεκαοχτώ της χρόνια, ὥσπου τελείωσε δηλαδὴ τὸ γυμνάσιο τῆς ἐπαρχιακῆς πόλεώς της;

Ἴσως νὰ φταίη καὶ τὸ γεγονός, ὅτι, ὕστερ' ἀπὸ τὸ γυμνάσιο, ἔζησε ὡς φοιτήτρια μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της. Μόνη, χωρὶς καμμιὰ πεῖρα, δίχως καμμιὰ διαπαιδαγώγησι, καμμιὰ ἄσκησι στὴν ἀντιμετώπισι τῶν κινδύνων ποὺ παραμονεύουν μιὰ κοπέλλα.

Ὑπεύθυνος καὶ ὁ ἔρωτας. Ἔρχεται τόσο ξαφνικά!... Ἀνέτοιμη νὰ τὸν δεξιωθῆ καὶ νὰ τὸν ζήση. Ἐπισκέπτης, ποὺ ἔρχεται, χωρὶς νὰ προειδοποιήση.

Ὁρμητικὸς ἐνέσκηψε ὁ ἐπιδρομέας. Ἀρχές, ἰδέες, πουριτανισμός, παραδόσεις οἰκογενειακές, ὅλα παρασύρθηκαν ἀπὸ τὴν πνοὴ τοῦ ἀνέμου. Ἔρωτας ὁλοκληρωτικός. Τὰ πάντα στὸ βωμό του. Τίποτα δὲν λογάριασε. Πέρα ὡς πέρα δική του.

Ἄν, τοὐλάχιστον, ὑπῆρχε συνέχεια... Βραχύβιο ὅμως ἦταν τὸ εἰδύλλιο. Δὲν εὐνόησαν οἱ συνθῆκες. Ἀλλὰ καὶ τὸ σπίτι ἦταν ἀντίθετο. Ἔβλεπαν ἀκατάλληλο γιὰ τὴν κόρη τους ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε τὰ διπλά της χρόνια. Εἶναι, βλέπετε, καὶ ἡ λογιστικὴ στὸν ἔρωτα. Δεκαεννέα χρόνων τὸ κορίτσι τριανταοχτὼ ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴ ζητοῦσε σὲ γάμο. Ἐναντιώθηκε ἡ μητέρα, μ' ὅλο ποὺ στὴν ἴδια ἀπόστασι βρίσκεται ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς κόρης της.

Πειθαρχικὴ ἡ νέα, ὑποχώρησε. Τὸ τραῦμα ἦταν βαθύ. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ νέα ἀνήκει στοὺς ὀργανισμοὺς ποὺ ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ κλείνουν εὔκολα τὶς πληγές τους.

«Πέρασα πολὺ ἄσχημες μέρες. Ἡ ζωὴ ὅμως ξαναφαίνεται ὄμορφη, ὅταν παρουσιάζεται κάποιος ἄλλος, ποὺ κάνει τὴν καρδιά σου νὰ χτυπήση. Ὅταν μάλιστα εἶσαι εἴκοσι χρόνων, στεγνώνουν εὔκολα τὰ μάτια. Τώρα πιά, μὲ τὸ δεύτερο σύνδεσμό μου, ἤμουν σίγουρη ὅτι ὅλα θὰ πήγαιναν καλά». Μ' αὐτόν, ἡ διαφορὰ ἦταν κανονική, πέντε - ἕξη χρόνια. Ἀλλὰ εἶναι τάχα ἀρκετὸ αὐτό; Πόσα νόμιμα καὶ παράνομα ζευγάρια μὲ μεγάλες ἀποστάσεις, ποὺ ζοῦνε ἁρμονικώτατα, καὶ πόσα ἄλλα, ποὺ δεινοπαθοῦν, ἐνῶ συντονισμένες εἶναι οἱ ἡλικίες τους. Βρίσκεις ἄκρη;

Κακὰ καὶ ψυχρὰ πῆγαν τὰ πράγματα μὲ τὸν δεύτερο. «Ἔδειχνε νὰ μ' ἀγαπᾶ πολύ. Ὅλα ὅμως ἦταν ἀπάτη...

Δὲν τὴν ἤθελε, παρὰ γιὰ νὰ ἱκανοποιῆ τὶς ἐπιθυμίες του. Ἡ συμπεριφορά του ἦταν τόσο αἰσχρή, ὥστε νὰ αἰσθανθῆ ἀπέναντί του ἀηδία. Ὅταν ἀνακάλυψε τὸ χαρακτῆρα του, δὲν θέλησε νὰ τὸν ξαναδῆ. Ἀπομακρύνθηκε ἀπ' αὐτόν. Ἡ περιπέτεια ὅμως μὲ ἄνθρωπο ποὺ ἦταν κατώτερος τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης της, εἶχε ἐπιπτώσεις στὸ ἠθικό της. «Τὰ νεῦρα μου εἶχαν κουρελιαστῆ. Ἔνιωθα δυσάρεστα. Ἦταν τόση ἡ ἀπογοήτευσί μου, ὥστε εἶχα πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασι ν' ἀφοσιωθῶ στὴ μελέτη μου καὶ νὰ μὴν ξαναμπλέξω μὲ ἄντρα».

Αὐτὰ ποὺ λέμε σὲ ἀνάλογες περιστάσεις. Ποιὸς σκέπτεται τὸ φαγητό, ὅταν κατέχεται ἀπὸ ναυτία; Καταραμένος νὰ εἶναι ὁ ἔρωτας, ποὺ δηλητηριάζει τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων!...

Λόγια σὲ ὧρες ὀργῆς καὶ ὀδύνης. Ἡ προστυχιὰ τοῦ ἑνὸς σὲ κάνει νὰ βλέπης πρόστυχο ὁλόκληρο τὸ ἀνδρικὸ γένος. Οὔτε νὰ δῆ, οὔτε ν' ἀκούση ἄντρα. Μὲ βαναυσότητα ἀπομάκρυνε ὅσους τὴν πλησίαζαν μὲ σκοπὸ νὰ τὴν κατακτήσουν. Ἀφοῦ ἀπέφευγε κι' αὐτὲς τὶς φιλικὲς συντροφιὲς τῶν συμφοιτητῶν της.

Καὶ ἡ δεύτερη ὅμως αὐτὴ κατάστασι ἦταν προσωρινή. Ἡ ἀηδία της δὲν κράτησε περισσότερο ἀπὸ τρεῖς μῆνες. Ἀκολούθησε περίοδος ἀδιαφορίας. Σχέσεις ἐλεύθερες μὲ πλήρη ἀπάθεια. Οὔτ' ἔρωτας, οὔτε σκοπὸς ὁ γάμος. «Ἔπειτα, ἐγὼ δὲν βλέπω στὸ γάμο τὴν ἀποκατάστασι. Προχωρῶ καλὰ στὶς σπουδές μου καὶ ἔχω θέσι ἕτοιμη ὥστε μόλις πάρω τὸ πτυχίο μου, νὰ ἐργασθῶ καὶ νὰ ζήσω. Ἔχω ἐπίσης καὶ τὴν οἰκογένειά μου, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ εὔπορη».

Χωρὶς ὅμως ἀγάπη καὶ χωρὶς συμφέρον, εἶχε ἐπὶ ἀρκετὸ διάστημα δοσοληψίες μὲ ἄντρες. Βίος ἀνώμαλος, ἐκτροχιασμός, πορεία ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἀπώλεια, ἂν δὲν τὴν σταματήσης ἐγκαίρως, πρὶν προχωρήση καὶ γίνη διαφθορὰ καὶ πώρωσι.

Τοὺς ἄντρες, τοὺς ἔβλεπε ὅπως κατὰ κανόνα βλέπουν αὐτοὶ τὶς γυναῖκες: σὰν ὄργανα τέρψεως. Παρέα, στὴν ὁποία ἔδινε τὸ σῶμα της, κρατοῦσε ὅμως διπλοκλειδωμένη τὴν ψυχή της.

Δὲν ὑπερηφανεύεται, φυσικά, γιὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τῆς ζωῆς της. Μὰ εἶναι πρᾶγμα γιὰ νὰ ὑπερηφανευτῆ; Ἦρθε ὅμως κάποτε καὶ ἡ ὥρα τοῦ ἄλλου. Δὲν τὸν ἀναζήτησε. Παρουσιάστηκε μόνος του. Ἕνας νέος μὲ πολλὰ προσόντα. Μόρφωσι καὶ καλὴ ἐμφάνισι. Τὴν φλερτάρησε, τὴν πολιόρκησε, ἐπεδίωξε τὴν κατάκτησί της. Κουρασμένη ἐκείνη ἀπὸ τὶς ἄνομες περιπέτειές της, δὲν τοῦ ἔδειξε τὰ νύχια, ὅπως ἔκανε στοὺς ἄλλους. Ἀκούει μὲ εὐχαρίστησι τὶς ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις του. Εἶναι τρυφερός, εἶναι θερμός εἶναι ἐκρηκτικός. Τῆς δείχνει ἀληθινὴ ἀγάπη. Δὲν μοιάζει μὲ τοὺς ἄλλους, ποὺ μὲ τὸ πρῶτο τὴν καλοῦν σὲ ἐρωτικὲς πανηγύρεις. Τῆς μιλᾶ γιὰ γάμο. Καὶ θὰ εἶχαν παντρευτῆ, ἂν οἱ δισταγμοί, δὲν προέρχονταν ἀπὸ τὴν ἴδια.

Δεκαοχτὼ μῆνες εἶναι ποὺ κρατᾶ αὐτὴ ἡ γνωριμία. Τὸ σπίτι της τὸ ξέρει καὶ εὐνοεῖ τὴν ἕνωσι. Οἱ γνωστοὶ τοὺς θεωροῦν μνηστευμένους. Ὅλα θὰ πήγαιναν καλά, ἂν εἶχε μέσα της μιὰ στάλα ἀγάπης γιὰ τὸν μνηστῆρα. Τοῦ ἔχει τρυφερότητα, τοῦ ἔχει ἐκτίμησι, οὔτε ἴχνος ὅμως ἀγάπης μὲ τὴν ἐρωτικὴ μορφή της.

Πόσο ὑποφέρει ἀπ' αὐτό! Τάχει μὲ τὸν ἑαυτό της. Σκέπτεται πώς, ἂν ἀνταποκρινόταν στὴν ἀγάπη ποὺ τῆς δείχνει ἐκεῖνος, θὰ σχημάτιζαν οἱ δυό τους ἕνα εὐτυχισμένο ζευγάρι. Λείπει ὅμως αὐτὴ ἡ προϋπόθεσι. «... Τὸν δέχομαι χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπῶ. Αὐτὸς μὲ ἀγαπᾶ πολύ. Εἶναι μαρτυρικὸ νὰ σ' ἀγαποῦν, χωρὶς νὰ μπορῆς ν' ἀνταποκριθῆς. Κολακεύομαι ἀπὸ τὴν ἀγάπη του. Κανένας δὲν μ' ἀγάπησε ὡς τώρα, ὅσο αὐτός. Ὅσο ὅμως κι' ἂν πιέζω τὸν ἑαυτό μου, δὲν μπορῶ νὰ τὸν παρακολουθήσω. Ἀπεναντίας μὲ τὴν πίεσι, γίνομαι περισσότερο ψυχρὴ ἀπέναντί του».

Καὶ ὅμως ἀναγνωρίζει ὅτι τοῦ ὀφείλει πολλά. Αὐτὸς τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν κακὸ δρόμο, στὸν ὁποῖο βρισκόταν· αὐτὸς συνετέλεσε στὸ νὰ συνέλθη, νὰ ἠρεμήση, νὰ βροῦν τὰ νεῦρα της τὴν ἰσορροπία τους. «Αὐτὰ μὲ δένουν μαζί του. Αἰσθάνομαι ὑποχρεωμένη καὶ θέλω νὰ τὸν κάνω εὐτυχισμένο, νὰ ζήσω κι' ἐγὼ εὐτυχισμένη κοντά του. Πῶς ὅμως, ἀφοῦ λείπει τὸ κυριώτερο, ἡ ἀγάπη;...».

Ἡ ἀγάπη δὲν ὑπάρχει. Στὴν ἀρχή, ὅταν τὸν εἶδε τόσο ἐρωτευμένο μαζί της καὶ τόσο ἐπίμονο στὴ θέλησί του νὰ παντρευτοῦνε, πίστεψε πὼς μὲ τὸν καιρό, θὰ τὸν ἀγαποῦσε κι' αὐτή. Ὁ καιρὸς ὅμως περνᾶ, κι' ἀντὶ νὰ τὸν ἀγαπήση, ἡ ἀγάπη πηγαίνει πιὸ μακρυὰ ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἦταν.

Τί κρῖμα! θὰ ἦταν ἡ λύσι. Καὶ τώρα, στὸ σημεῖο ποὺ βρίσκονται τὰ πράγματα, θέτει τὴν ἑξῆς ἐρώτησι: Νὰ προχωρήση σὲ γάμο; Γάμος μὲ ἀγάπη στὴ μιὰ μόνο πλευρά. Καὶ δὲν εἶναι τὸ μόνο. Εἶναι καὶ ἡ διαφορὰ τῶν χαρακτήρων, τῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ τρόπου ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ δυό τους τὴ ζωή. Πολλὲς οἱ ἀνομοιότητες καὶ σὲ αὐτά. Τοῦ τὸ λέει. Δὲν θέλει νὰ τὸ καταλάβη. Δὲν τὸ παραδέχεται. Νομίζει ὅτι πρόκειται γιὰ λεπτομέρειες, ὅτι οἱ διαφορὲς δημιουργοῦνται, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν ἀκόμη ἑνωθῆ. Εἶναι ὅμως βέβαιος ὅτι θὰ ἐξαφανισθοῦν τὴν ἑπομένη τοῦ γάμου.

Φτάνει — τῆς λέει — νὰ ὑπάρχη ἀγάπη. Ἀφοῦ ὅμως δὲν ὑπάρχει; Μιὰ πραγματικότητα ποὺ δὲν τὴν ξέρει. Λυπᾶται νὰ τοῦ τὸ πῆ. Θὰ τοῦ εἶναι πικρὸ τὸ ποτήρι. Μαζὶ μ' αὐτό, καὶ ἀχαριστία ἐκ μέρους της. Κι' ἀκόμη, ὁ κίνδυνος νὰ τὸν χάση. Τῆς χρειάζεται δὲ τόσο ἡ παρουσία του! Φοβᾶται μήπως, ὅταν τῆς φύγη, ξαναρχίση τὰ παλιά. Ὁπότε, ποιὸς θὰ τὴ σώση;

Ἔτσι, ἀναποφάσιστη καθὼς εἶναι, παρατείνει μὲ διάφορες προφάσεις τὴν ἀοριστία, ὥσπου νὰ πάρη μέσα της τὴν ἀπόφασι.

«Δυσκολεύομαι ὅμως ν' ἀποφασίσω. Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ χωρίσω, ἀλλὰ καὶ ἀδύνατο νὰ τὸν παντρευτῶ. Τὸν πονῶ σὰν μητέρα καὶ σὰν ἀδελφή. Ἡ ἀγάπη του μὲ συγκινεῖ καὶ φοβοῦμαι πώς, ἂν φύγω, θὰ τὸν πληγώσω. Ἀλλὰ καὶ ἡ σκέψι ὅτι θὰ ζήσουμε μαζὶ ὅτι θὰ σχηματίσουμε οἰκογένεια, θὰ κάνουμε παιδιά, μοῦ προκαλεῖ ἄγχος. Ἤθελα τόσο πολὺ νὰ παντρευτῶ ἀπὸ ἔρωτα! Νὰ εἶμαι ὑπερήφανη γιὰ τὸν ἄντρα μου, νὰ τὸν λαχταρῶ, καὶ ὄχι ὁ γάμος μου νὰ στηρίζεται σ' ἕνα λάθος. Σ' ἕνα πρόβλημα, ὅπως αὐτὸ ποὺ σᾶς ἐξέθεσα, ὑπάρχει λύσις;».

Δὲν βλέπω λύσι. Οἱ προϋποθέσεις εἶναι ἀποθαρρυντικές. Ἡ μονόπλευρη ἀγάπη εἶναι χειρότερη ἀπὸ τὴν ἔλλειψι ἀγάπης καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Ὑπάρχουν περιπτώσεις, ποὺ ἄντρας καὶ γυναῖκα, χωρὶς ἐρωτικὴ διάθεσι προσέρχονται στὸ γάμο. Ἡ κοινὴ αὐτὴ ἔλλειψι ἐρωτικοῦ ἐνδιαφέροντος δημιουργεῖ ἕνα εἶδος ἁρμονίας καὶ κάνει ἀνεκτὸ τὸ συζυγικὸ βίο. Ὅταν ὅμως ἡ ἀγάπη εἶναι μονομερής!...

Ἀγαπᾶ ὁ ἄντρας, δὲν ἀγαπᾶ ἡ γυναίκα. Θὰ προσποιηθῆ τὴν ἐρωτευμένη; Ρόλος βαρὺς καὶ ἀηδιαστικὸς γιὰ τὴν ἴδια. Ἀλλὰ θάρθη καὶ ἡ ὥρα ποὺ θὰ προδοθῆ. Θὰ κάνη τὸ ἄλλο; Θὰ ξεκαθαρίση, δηλαδή, τὴ θέσι της, καί, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐκεῖνος κλίνει τὸ ρῆμα «σ' ἀγαπῶ», θὰ κλίνη ἐκείνη τὸ «δὲν σ' ἀγαπῶ»; Θὰ τὸν πικράνη τότε καὶ θὰ τὸν κάνη νὰ ὑποπτεύεται ὅτι κάποιος ἄλλος ὑπάρχει στὴ ζωὴ ἢ στὴ σκέψι τῆς γυναίκας του. Βίος μαρτυρικὸς καὶ γιὰ τοὺς δύο. Ἡ μία ποὺ ἀπαίζει θέατρο καὶ ποὺ γίνεται ἀπάνθρωπη μὲ τὴν ὠμὴ εἰλικρίνειά της. Ὁ ἄλλος ποὺ μειώνεται, ὑποφέρει, ψήνεται στὴ φωτιὰ τῆς ζήλειας, ποὺ εἶναι χειρότερη ἀπὸ τὴ φωτιὰ τῆς κολάσεως. Ζηλεύει ὑπαρκτὰ πρόσωπα, ἢ φτιάχνει μὲ τὴ φαντασία του ἀνύπαρκτους ἀντίζηλους. Οὔτε γαλήνη, οὔτε συνεννόησι. Ἀναπόδραστες οἱ συγκρούσεις.

Χωροῦν στὰ τέτοια οἱ μέσες λύσεις; Βέβαια, ὁ γάμος, ὅπως καὶ ἡ διπλωματία, εἶναι ἡ ἐπιστήμη τῶν συμβιβασμῶν. Οἱ συμβιβασμοὶ ὅμως προϋποθέτουν κάποια βάσι. Στὴν περίπτωσι αὐτή, λείπει ἡ βάσι, ἀφοῦ ἡ ἀγάπη ἐμφανίζεται χωλὴ καὶ ὑπάρχει διαφορὰ χαρακτήρων μεγάλη.

Εἶναι παράτολμο ν' ἀρχίζης μιὰ δουλειά, ποὺ εἶναι στραβὴ στὴ ρίζα της, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κατὰ τὴν πορεία θὰ δημιουργηθοῦν εὐνοϊκώτερες συνθῆκες. Δὲν ἀποκλείεται κι' αὐτό. Ἀλλὰ ὁ γάμος δὲν εἶναι ρουλέτα, γιὰ νὰ στηρίζεσαι στὴν τύχη. Οἱ συνθῆκες, ἔτσι ὅπως παρουσιάζονται, φαίνονται δυσάρεστες. Γάμος κατὰ λάθος λέει μόνη της ἡ ἐνδιαφερομένη. Ἀφοῦ ὅμως τὸ ξέρει, γιατί δὲν τὸν ἀποφεύγει;

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ 8 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1964 — ΕΤΟΣ ΚΖ' ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1350 ΔΡΧ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἱδρυτὴς Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236.781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ

ΧΑΣΜΟΥΡΗΘΗΚΕ πρῶτα ἐκεῖνος. Καὶ βιάστηκε, μὲ μιὰ μικρὴ εὐγενικὴ κίνησι, νὰ κρύψη ἀπὸ μᾶς τὸ χασμουρητό του.

Χασμουρήθηκε, ἀμέσως ἔπειτα, ἐκείνη. Καὶ τὸ χέρι της ἀνέβηκε πρὸς τὸ στόμα της, γιὰ νὰ ἐπαναλάβη τὴν ἴδια κίνησι, ποὺ ἐπέβαλλε ἡ ἀβρότητα πρὸς τὴ συντροφιά.

Ἔπειτα, ἐκεῖνος κύτταξε τὸ ρολόϊ του. Σχεδὸν ταὐτόχρονα, κύτταξε τὸ δικό της κι' ἐκείνη.

Τὰ βλέμματά τους —ἐκεῖνος καθόταν στὴ μιὰν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ, ἐκείνη στὴν ἄλλη— συναντηθήκανε. Καθένας διάβασε τὴ δική του ἐπιθυμία στὰ μάτια τοῦ ἄλλου. Χαμογελάσανε, μ' ἕνα ἀμυδρό, δυσδιάκριτο γιὰ τοὺς ἄλλους, χαμόγελο ἀμοιβαίας κατανοήσεως καὶ ἐνθαρρύνσεως.

Ἐκεῖνος ἀνασηκώθηκε.

— Ἐμᾶς, δήλωσε, νὰ μᾶς συγχωρῆτε. Εἶναι καιρὸς νὰ πηγαίνωμε.

Τὸ τέλος ἀπὸ τὴ φράσι του τὴν εἶχε βρῆ κιόλας ὄρθια. Κι' ἡ καληνύχτα, ποὺ εἶπε στὴ συντροφιά, ἀκούστηκε, σὰν ἄμεση σχεδὸν συνέχεια, στὰ λόγια τοῦ ἄντρα της.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἔπεσε ἀνάμεσά μας ἡ σιωπή, ὅπως γίνεται πάντα, ὅταν κάποιος, ἢ κάποιοι, φεύγουν ἀπὸ μιὰ συντροφιά.

Κι' ἡ πρώτη κουβέντα, μετὰ τὸ λύσιμο τῆς σιωπῆς, ἦταν —ἐπίσης ὅπως γίνεται πάντα— γιὰ ἐκείνους ποὺ φύγανε.

— Εὐτυχισμένο ζευγάρι..., παρατήρησε κάποιος.

— Εὐτυχισμένο; Ἁπλῶς νυσταγμένο... Ὑψώθηκε, σὲ τόνο ἐλαφρὰ εἰρωνικό, ἡ ἀντίρρησι.

Ἕνας-δυὸ γέλασαν.

— Ὑποτιμᾶτε τὸ ρόλο τῆς νύστας, ξανάπε ἐκεῖνος ποὺ μίλησε πρῶτος. Ἡ νύστα εἶναι ἐκείνη ποὺ τοὺς ἑνώνει. Τὰ βλέφαρά τους, ποὺ βαραίνουν τὴν ἴδια στιγμή, τὰ χασμουρητά, ποὺ ἀνθίζουν συγχρόνως στὰ χείλη τους, ἡ κοινὴ ἐπιθυμία, ποὺ αἰσθάνονται, νὰ βρεθοῦν, ὅσο πιὸ γρήγορα γίνεται, στὸ κρεβάτι τους καὶ νὰ βυθιστοῦν, ὅσο πιὸ γρήγορα γίνεται, στὸν ὕπνο —τί ἄλλο θὰ μποροῦσε νὰ ἑνώση τόσο στενά, μὲ δεσμὰ τόσο ἰσχυρὰ καὶ ἀκατάλυτα, ἕνα παντρεμένο ζευγάρι;

— Μὰ εἶναι ἐξωφρενικὰ αὐτὰ ποὺ λέτε, εἶπε μιὰ δεσποινίς, ποὺ εἶχε, ὅπως ὅλες οἱ δεσποινίδες, ὑψηλὴ ἰδέα γιὰ τὸ γάμο καὶ τὴν ἔγγαμη ζωή. Νομίζετε πὼς ἀρκεῖ νὰ νυστάζουν τὴν ἴδια ὥρα δυὸ ἄνθρωποι, γιὰ νὰ τοὺς ἐξασφαλίση αὐτὸ τὴ συζυγικὴ ἁρμονία; Τὸ σημαντικό, γιὰ μένα, εἶναι νὰ θέλουν τὰ ἴδια πράγματα, νὰ ἔχουν τὶς ἴδιες κλίσεις, νὰ μὴ διαφωνοῦν, σὲ οὐσιαστικὰ θέματα, μεταξύ τους. Ὅταν ὑπάρχουν αὐτά, τί σημασία ἔχει ποιὰ ὥρα θὰ νυστάζη ὁ καθένας τους καὶ θὰ πάη γιὰ ὕπνο;

Ὁ ἄλλος τὴν κύτταξε μὲ μιὰ τρυφερὴ συγκατάβασι.

— Μεγάλη, ἀνυπολόγιστη σημασία, τὴ διαβεβαίωσε. Συλλογιστῆτε τί θὰ γινόταν, ἄν, ἀντὶ νὰ νυστάζουν κι' οἱ δυὸ μαζί, ὅπως νυστάξανε, νύσταζε μόνον ὁ ἕνας κι ὁ ἄλλος εἶχε τὴν ἐπιθυμία νὰ συνεχίση. Κάποιος, φυσικά, θὰ ὑποχωροῦσε, θὰ θυσιαζόταν. Ἢ ὁ ἕνας θὰ πολεμοῦσε νὰ κατανικήση τὴ νύστα του, ἢ ὁ ἄλλος θὰ ὑποχρεωνόταν νὰ πέση, μὲ ἄγρυπνο βλέμμα καὶ μαύρη καρδιά, στὸ κρεβάτι. Κι' αὐτὴ ἡ ὑποχώρησι, αὐτὴ ἡ θυσία, δὲ θὰ γινόταν, βέβαια, μονάχα μιὰ φορά. Θ' ἀποτελοῦσε μόνιμο καθεστώς. Κι' ἂν ἀκόμη —κάτι ποὺ εὔκολα ἀποφασίζεται, ἀλλὰ πολὺ δύσκολα πραγματοποιεῖται— συμφωνοῦσαν νὰ ὑποχωροῦν ἐκ περιτροπῆς, νὰ θυσιάζη πότε ὁ ἕνας τὸν ὕπνο του, πότε ὁ ἄλλος τὴν ἐπιθυμία καὶ τὴν ἀνάγκη νὰ μείνη ἔξω μέχρι ἀργά, πάλι δὲν ἐπρόκειτο νὰ σωθῆ ἡ κατάστασι. Οἱ συμβιβασμοὶ εἶναι, καμμιὰ φορά, πιὸ ὀλέθριοι ἀπὸ τὶς ἀσυμβίβαστες ἀντιθέσεις.

— Σὰν πολὺ τραγικὰ μᾶς τὰ λέτε, τὸν ἀπόπῆρε ἡ δεσποινίς, ποὺ ἐπέμενε νὰ παραγνωρίζη τὸ ρόλο τῆς συγχρονισμένης νύστας στὸν ἔγγαμο βίο. Ξεχνᾶτε πὼς ὑπάρχει καὶ ἄλλη λύσι σ' αὐτὸ τὸ ἀσήμαντο, ἄλλωστε, πρόβλημα: Νὰ μὴ «θυσιάζεται», ὅπως λέτε, οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. Νὰ πάη, ὅποιος νυστάζει, γιὰ ὕπνο, νὰ μείνη ὅποιος θέλει νὰ μείνη.

— Κι' αὐτὸ θἆταν ἀκριβῶς τὸ χειρότερο! συμπέρανε ἐκεῖνος. Ἐνῶ θὰ κοιμόταν ὁ ἕνας, θὰ χαιρόταν ὁ ἄλλος τ' ἀγαθὰ τῆς ἐλευθερίας, ποὺ θὰ τοῦ ἐξασφάλιζε ὁ ἀμέριμνος ὕπνος τοῦ συντρόφου του. Ἂν κοιμόταν ὁ σύζυγος, ἡ σύζυγος θὰ ξενυχτοῦσε σὲ φιλικὰ σπίτια χαρτοπαίζοντας. Κι' ἂν κοιμόταν ἡ σύζυγος, ὁ σύζυγος θ' ἀναζητοῦσε ἀκόμη πιὸ ἁμαρτωλὲς ἀπολαύσεις. Μὲ μεγάλες, ἐπιπλέον, πιθανότητες, νὰ συναντήση, στὶς νυχτερινὲς συντροφιὲς καὶ τὶς νυχτερινὲς περιπλανήσεις του, τὴν «ἀδελφὴ ψυχή», ποὺ θὰ ταίριαζε περισσότερο μαζί του στὶς ὧρες τοῦ ὕπνου!

Ἡ δεσποινίδα τὸν κύτταξε, μὲ ὕφος ποὺ ἔδειχνε πὼς εἶχαν λίγο κλονιστῆ οἱ ἀρχικὲς πεποιθήσεις της.

Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι.

— Πιστέψτε με, τῆς εἶπε σ' ἕναν τόνο ἐξηζητημένα δραματικό. Ἀλλοίμονο σ' αὐτούς, ποὺ τοὺς χωρίζει ἡ νύχτα. Ἡ μέρα δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ τοὺς ξαναενώση.

— Ὥστε, λέτε... ἄρχισε ἐκείνη.

— Ναί, λέω, συμπλήρωσε αὐτὸς μαντεύοντας τὴ σκέψι της, λέω πὼς τὸ πρῶτο πρᾶγμα, ποὺ θὰ πρέπει νὰ ρωτήσετε σ' ὅποιον ζητήση νὰ σᾶς κάνη γυναίκα του, εἶναι τί ὥρα νυστάζει τὸ βράδυ. Ἂν νυστάζετε κι' οἱ δύο τὴν ἴδια ὥρα, ἂν πηγαίνετε τὴν ἴδια ὥρα γιὰ ὕπνο, ἂν τὸ χέρι τοῦ ἑνὸς ὑψώνεται γιὰ νὰ σβήση τὸ φῶς, τὴν στιγμὴ ποὺ καὶ τὸ χέρι τοῦ ἄλλου εἶναι ἕτοιμο νὰ κάνη τὴν ἴδια κίνησι, ἂν ξυπνᾶτε καὶ πάλι τὴν ἄλλη μέρα μαζί, τότε ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ καὶ οὔτε νεροπρίονο δὲ θὰ μπορέση νὰ σᾶς χωρίση.

Ἡ δεσποινὶς χαμογέλασε.

— Πολὺ ἐνδιαφέροντα, ὅλ' αὐτά. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἄρχισα κι' ἐγὼ νὰ νυστάζω.

Ἐκεῖνος ἀντστέναξε...

— Ἐγώ, ὅμως, δὲ νυστάζω. Κρῖμα, γιατὶ ἀλλοιῶς...

Μὰ ἐκείνη εἶχε γυρίσει ἀλλοῦ τὸ κεφάλι — ἴσως ἀπὸ ἀμηχανία, ἴσως καὶ ἀπὸ μεταμέλεια γιὰ τὴ δήλωσί της ὅτι νύσταξε.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

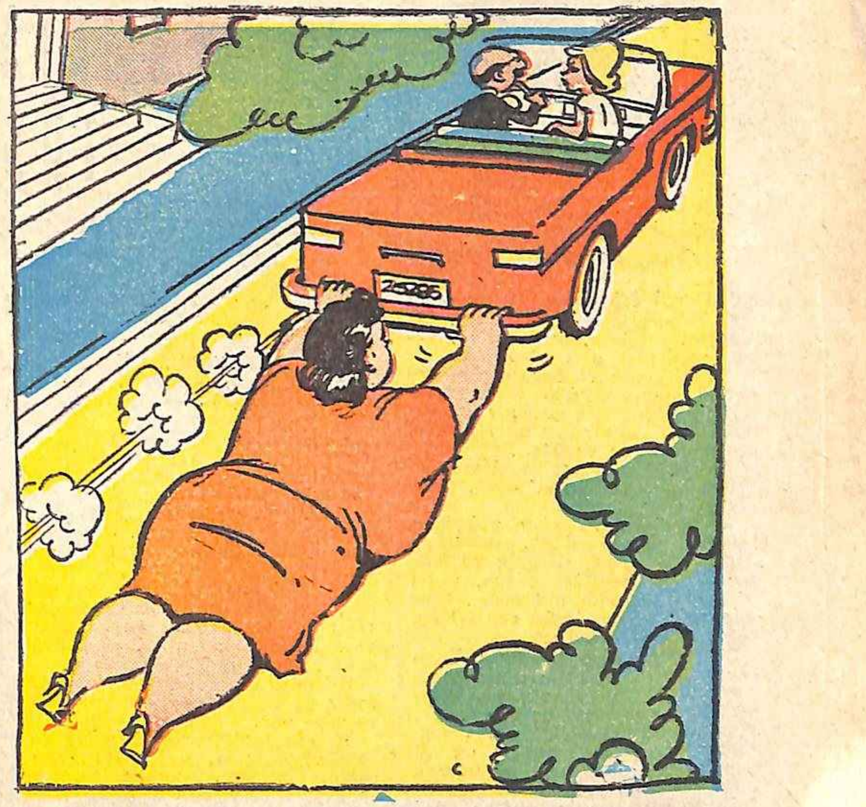

Ζαχαρίας: Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί, ἀφοῦ ἔχω πατήσει ὅλο τὸ γκάζι, τὸ αὐτοκίνητο δὲν ξεκινάει!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΤΩΧΕΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ, ΗΡΩΪΔΕΣ ΤΗΣ ΒΙΟΠΑΛΗΣ — ΣΕΛ. 5
Ὁ ἀγώνας τους γιὰ «νὰ ἑνώσουν τὶς δυὸ ἄκρες τοῦ σκοινιοῦ».
Ο ΝΤΕ ΓΚΩΛ ΣΤΗ ΝΟΤΙΟ ΑΜΕΡΙΚΗ — » 6
Ἕνα ταξίδι—σύμβολο.
ΕΝΑ ΡΟΜΠΟΤ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΑΣ — » 8
Οἱ «σοφὲς μηχανὲς» θὰ ἀνατρέψουν τὶς κλασικὲς μεθόδους διδασκαλίας.
ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΜΟΝΑΔΙΚΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΡΟΛΟΥ — » 16
Τὰ «ἀντρικὰ» φίλμ μπορεῖ νὰ ἀναδείξουν μιὰ νέα ἠθοποιό.
Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΡΩΞΕΛΑΝΗΣ — » 16
Ἡ μικρὴ Ἰταλίδα ποὺ ἔγινε σουλτάνα.
ΜΑΙΡΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ — » 32
Ἡ ἔκπληξις τοῦ Φεστιβάλ.
ΤΖΙΜΜΥ ΒΑΛΑΣ (ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ) — » 33
Ὁ συνθέτης ποὺ ὑπηρετεῖ ὡς ὑπαστυνόμος.
ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΑΚΗΣ ΥΠΕΡΤΑΣΕΩΣ — » 36
Κάθε ἀσθενὴς θέλει τὸ φάρμακό του.
ΤΟ ΠΑΧΟΣ ΚΑΙ Η ΙΣΧΝΟΤΗΣ ΟΦΕΙΛΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΥΠΟΦΥΣΙ — » 37
Ἀπ' αὐτὴν ἐξαρτᾶται ἐπίσης ἡ ζωτικότης μας.
ΤΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ — » 44
Τί προτείνει τὸ Παρίσι.
ΜΑΛΙΣΤΑ! ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ ΔΙΨΑΕΙ — » 56
Ἡ ἀφυδάτωσι τῶν ἱστῶν καὶ τὸ «ὀργανικὸ ὑγρό».
ΠΟΤΕ ΣΒΗΝΕΙ Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ — » 57
Τί δὲν ὑποπτεύονται οἱ ἄντρες.
ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ ΓΙΑ ΜΟΝΑΧΙΚΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ — » 60
Διασκεδαστικὲς ἱστορίες ἀπατεώνων, ποὺ ἐκμεταλλεύτηκαν τὴ γοητεία τους γιὰ νὰ ἀποσπάσουν ἀπὸ πλούσιες γυναῖκες μεγάλα χρηματικὰ ποσά.
Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ — » 63
Παριζιάνικοι νεωτερισμοί. — Τὸ σπὸρ ταγιέρ. — Μπλοῦζες καὶ γιλέκα. — Δερμάτινα σύνολα. — Μοντέρνα σεμιζιέ. — Τὸ σέτλαντ στὴ φθινοπωρινὴ μόδα. — Φανταιζὶ ταγιέρ. — Σύνολα καὶ ντὲ-πιὲς τῆς μόδας. — Δίχρωμοι συνδυασμοί. — Καπέλλα καὶ ἀξεσουὰρ τῆς μόδας. — Νέες παριζιάνικες ἰδέες κ.ἄ.
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙΟΥ — » 71
Ἡ ἀνδρικὴ μόδα.
ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΠΕΛΛΑ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΕΙ Μ' ΕΚΕΙΝΟΝ — » 78
Ἑκατὸ ἀμφιβολίες τὴν κυριεύουν...

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ὁ ἄρρωστος

ΕΔΩ καὶ δυὸ μέρες, ὁ μπάρμπα Τουανὸν δὲν ἔνιωθε καλά. Ἀνορεξία, κομάρες, ἀνατριχίλες, πόνοι σουβλεροὶ στὰ πλευρά του...

Στηρίζοντας τὸ βαρὺ κεφάλι του στὰ ξυλιασμένα ἀπὸ τὴν τραχειὰ δουλειὰ χέρια του, καθόταν στὸ πεζοῦλι τοῦ χωριάτικου σπιτιοῦ του, ἀμίλητος ὧρες πολλές...

— Ἡ θειὰ Κατερίνα, ἡ γυναίκα του, κακογερασμένη κι' αὐτή, μουρμούριζε:

— Βρῆκες τὸ μῆνα ποὺ θερίζουν γιὰ νὰ κακοπέσης, σαράβαλο.. Καλὰ σοῦ τὄπα, προχτὲς τὸ βράδυ: «Βάλε φανέλλα, ἄντρα, γιατὶ σ' ἔκανε μουσκίδι ἡ βροχή».. Ἐσὺ ἄκουσες τὸ ξεροκέφαλό σου κι' ὄχι ἐμένα... Τράβα τα τώρα...

Ὁ καημένος ὁ μπάρμπα Τουανὸν κουνοῦσε τὸ σκελετωμένο κεφάλι του, ὄχι γιατὶ τὸν πλήγωσαν τὰ λόγια τῆς γυναίκας του —ἄχ!, ἔζησαν μαζὶ 50 χρόνια καὶ τὴν ἤξερε καλόψυχη καὶ πονετική, μὰ καὶ γκρινιάρα— ἀλλὰ γιατὶ πονοῦσε ἡ ράχη του ἀπ' τὰ καταπλάσματα. Κάποτε ὅμως, νευριασμένος ἀπ' τοὺς πόνους, οὔρλιαξε:

— Πάψε, μωρὴ Κατερίνα. Μά, φτάνει ὁ πονοκέφαλός μου... Ἔχεις μιὰ φωνὴ σὰν τὸ σφύριγμα τῆς φάμπρικας...

Βογγῶντας ἀπ' τὸν πόνο, πιάνοντας μὲ τὰ δυὸ χέρια τὰ πλευρά του, τρέμοντας ὁλόκληρος ἀπὸ τὰ ρίγη, σηκώθηκε καὶ τράβηξε γιὰ τὸ κρεβάτι του, λέγοντας:

— Πάω νὰ πέσω... Δὲν ἀντέχω.. Καῖνε τὰ μάτια μου... Τὰ μηνίγγια μου πᾶνε νὰ σπάσουν... Φτιάξε μου κανένα ζεστό, Κατερίνα...

Ἡ γυναίκα του τὸν ἔγδυσε καὶ τὸν βοήθησε νὰ ξαπλώση, μουρμουρίζοντας ἀκατανόητα λόγια. Τοῦ ἄλλαξε ὕστερα τὰ καταπλάσματα, καμωμένα μὲ ξυνισμένο κουρκούτι ἀπὸ μπομποτάλευρο, τοὔψησε χαμομῆλι καὶ τοῦ τὄδωσε νὰ τὸ πιῆ. Ἔπειτα, βλέποντάς τον νὰ ὑποφέρη, τὸν λυπήθηκε καί, μαλακωμένη κάπως, τοῦ εἶπε:

— Ξέρεις, γέρο;... Θὰ πάω νὰ φωνάξω τὸν κ. Λαπλάν...

— Ἄφησέ τον ἥσυχο, μωρὴ Κατερίνα, τῆς φώναξε ὁ μπάρμπα Τουανόν. Δὲν ἔχω ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ γιατρὸ οὔτε ἀπὸ τὰ γιατρικά του.. Ὁ κ. Λαπλάν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ βίζιτά του, θὰ δώση καὶ συνταγὲς γιὰ τὸ σπετσέρη... Ἄφησέ τον νὰ κουρεύεται, λοιπόν...

Δὲν ἄκουγε ὅμως ἀπὸ τέτοια ἡ θειὰ Κατερίνα. Μιὰ ποὔβλεπε τὸν ἄντρα της σὲ κακὰ χάλια, ξέχασε τώρα γκρίνιες καὶ πείσματα. Καί, μόλις τὸν πῆρε ὁ ὕπνος —ὕπνος γεμᾶτος ἐφιάλτες— ἔτρεξε καὶ φώναξε τὸ γιατρό...

Ὁ κ. Λαπλὰν ἦρθε, βρῆκε τὸν μπάρμπα Τουανὸν νὰ χοροπηδάη ἀπὸ τὸ ρῖγος, ἀναίσθητο ἀπὸ τὸν πυρετό, κι' ἄρχισε νὰ τὸν ἐξετάζη. Ὁ μπάρμπα Τουανὸν μισάνοιγε τὰ μάτια, μούγκριζε ἀπὸ τοὺς πόνους:

— Ἀπὸ πότε πονάει;... ρώτησε ὁ γιατρός. Ἀπὸ πότε τὸν ἔπιασε ὁ πυρετός;

Ἡ θειὰ Κατερίνα βρῆκε εὐκαιρία καὶ ξεσπάθωσε, φωνάζοντας:

— Ἀπὸ προχτές, γιατρέ μου, μόλις γύρισε ἀπ' τὸ χωράφι... Ἔσταζε ἀπ' τὴ βροχή. Ἐγὼ τοῦ φώναξα, ἡ καημένη, ν' ἀλλάξη φανέλλα... Μὰ αὐτός, ἀγύριστο κεφάλι, περιποιήθηκε πρῶτα τὰ ζωντανά μας κι' ὕστερα ποὺ τὸν ἔκοψαν οἱ κρυάδες, ἄλλαξε φανέλλα... Μὰ ἦταν ἀργά... Βρῆκε, βλέπεις γιατρέ μου, τὴν ἐποχή, πάνω στὸ θέρισμα, γιὰ νά...

— Καλά... Καλά... Κατάλαβα, θειὰ Κατερίνα, φώναξε ὁ γιατρὸς σταματῶντας τὴ φλυαρία της.

Ἔπειτα ξανᾶπε:

— Θἄρθω τὸ βράδυ νὰ τοῦ κόψω βεντοῦζες... Θὰ τοῦ φέρω κι' ἕνα σιρόπι... Ἐν τῷ μεταξύ, σκέπασέ τον καλά. Κι' ἂν ἱδρώση, νὰ τὸν ἀλλάξης... Δῶστου ἀκόμα ζεστὰ ὅσα βαστάει τὸ στομάχι του. Πρὸ πάντων δῶστου ζεστὸ βρασμένο κρασί...

— Ἄμ' ὅσο γι' αὐτό, γιατρέ μου, εἴτε κρύο εἴτε βρασμένο, ἀντέχει δυὸ νταμιτζάνες τὸ στομάχι του. Στὸ καλό, γιατρέ μου, στὸ καλό... εἶπε ἡ θειὰ Κατερίνα.

Κι' ἀφοῦ ξεπροβόδισε τὸ γιατρό, ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα νὰ περιποιηθῆ τὸ γέρο της.

Τὸ νέο διαδόθηκε στὸ χωριὸ ὅλο. Συγγενεῖς, φίλοι, κυράδες, γριοῦλες, κοπέλλες, μικρομαρίδα, κίνησαν νὰ δοῦν τὸν ἄρρωστο. Ἔφταναν στὴν ἐξώπορτα, ἔμπαιναν μέσα βγάζοντας τὰ τσόκαρά τους, πλησίαζαν τὸν μπάρμπα Τουανὸν καὶ τὸν ρωτοῦσαν τί ἔχει. Ἐκεῖνος, λαχανιασμένος ἀπ' τὴ γρήγορη ἀνάσα, τοὺς ἀπαντοῦσε μὲ μονοσύλλαβα...

Μόνον ἡ θειὰ Κατερίνα, καρτερική, δεχόταν τὸ δυστύχημα αὐτό, σὰν σταλμένο ἀπὸ τὸ Θεό, ὅπως τὴ νεροποντὴ ποὺ τοὺς κατάστρεφε στ' ἀλῶνι τὸν ἕτοιμο καρπό!

Τὸ βράδυ, ἦρθε πάλι ὁ γιατρός. Βρῆκε τὸν μπάρμπα Τουανὸν σὲ κακὰ χάλια. Τοὔκοψε βεντοῦζες, τὸν κύτταξε ξανὰ παντοῦ. Ἔπειτα σκεφτικός, μουρμούρισε φεύγοντας:

— Θειὰ Κατερίνα, θἆναι θαῦμα ἂν τὴ γλυτώση... Ὥρα μὲ τὴν ὥρα, τὸν περιμένω νὰ ξεψυχήση. Ἔχει πνευμονία κι' εἶναι γέρος κι' ἀδύνατος. Περιποιήσου τον ὅσο μπορεῖς. Μὰ νὰ μὴ μάθη ὅτι κινδυνεύει. Ὁ Θεὸς μαζί σας...

Κι' ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἔφυγε.

Ἡ θειὰ Κατερίνα δέχτηκε καρτερικὰ τὸ καινούργιο χτύπημα.

Πέρασαν δέκα μέρες γεμᾶτες ἀγρύπνια κι' ἀγωνία γιὰ τὴν ἔρημη γριά. Ὁ γιατρὸς πηγαινοερχόταν. Ἡ μόνη του σύστασις ἦταν: «Νὰ μὴ νιώση τὴν κρίσιμη κατάστασι ὁ μπάρμπα Τουανὸν καὶ χάση τὸ κουράγιο του, γιατὶ θὰ πέθαινε στὴ στιγμή...»

Μὰ κάνεις καλὰ τοὺς ἀμόρφωτους χωρικούς;

Μαζεύονταν στὸ δωμάτιο καὶ κοπανοῦσαν διαρκῶς, μπροστὰ στὸ μισοαναίσθητο ἄρρωστο, ὅτι δὲν ἦταν πιὰ γιὰ ζωὴ ὁ δυστυχισμένος!... Κι ἄκουγες ἐκεῖ μέσα τὶς γριὲς νὰ λένε:

— Ἂν δὲ σὲ φτάνουν, Κατερίνα μου, τὰ φλυτζανάκια τοῦ καφέ, ποὺ θὰ σερβίρης μετὰ τὴν κηδεία, μετὰ χαρᾶς νὰ σοῦ δανείσω τὰ δικά μου...

Ἐπιπόλαιες, δίχως μοχθηρία, οἱ κουβεντοῦλες αὐτὲς ἔδιναν κι' ἔπαιρναν γύρω ἀπ' τὸ προσκέφαλο τοῦ μπάρμπα Τουανόν. Ἐκεῖνος τὶς ἄκουγε ὅλες, γιατὶ δούλευαν οἱ αἰσθήσεις του, καὶ τρόμαζε. Μὰ ἡ ἀρρώστια του τὸν δάγκανε στὸ λαρύγγι καὶ τὸν κάρφωνε στὸ στρῶμα. Κι' ἔτσι δὲν μποροῦσε νὰ ἐκδηλώση φανερὰ τὴ φρίκη καὶ τὴν ἀγωνία του...

Σιγὰ-σιγά, κι' ἡ ἄτυχη γριά, ἀκούγοντας ὅλους νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν γέρο της, σὰν νάταν κιόλας πεθαμένος, ἀπελπισμένη ἀπ' τοῦ γιατροῦ τὴν ἀπαισιοδοξία, ξέχασε ὁλότελα τὶς παραγγελίες του κι' ἄρχισε τὸν ἴδιο χαβᾶ μὲ τοὺς ἄλλους. πλάϊ στὸν ἄρρωστο τὸν ἄντρα της:

Τὴν ἄκουγαν νὰ λέη συχνά, ἐκεῖ πλάϊ στὸν ἄρρωστο τὸν ἄντρα της:

— Ἄχ!... Σὰν χηρέψω ἡ ἔρημη, αὔριο-μεθαύριο, τί νὰ τὰ κάνω τόσα ἀμπελοχώραφα μονάχη μου;... Ὁρίστε;... Νά, τώρα βρέθηκε κι' ὁ γέρος μου νὰ πεθάνη... Τώρα ποὺ μένει ἀθέριστο τὸ βιό μας... Θἄρθουν οἱ βροχάδες, θὰ τὸ σαπίσουν καὶ θὰ μοῦ μείνουν μονάχα οἱ ἀγριοτσουκνίδες ποὺ θὰ φυτρώσουν στὸν τάφο τοῦ γέρου μου...

Τὰ μάτια τοῦ ἀρρώστου καθρέφτιζαν ὅλη τὴν φρίκη καὶ τὴν ἀγωνία του. Κανένας ὅμως ἀπ' ὅσους βρίσκονταν ἐκεῖ, δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ νιώση τί ἔλεγαν αὐτὰ τὰ μάτια!...

Πέρασαν κι' ἄλλες μέρες. Ἄλλες χειρότερες κι' ἄλλες καλύτερες, ὥσπου μιὰ μέρα, ὁ γιατρὸς Λαπλὰν χαμογέλασε ἐπὶ τέλους!...

Ναί... χαμογέλασε ὁ γιατρός, γιατὶ εἶχε περάσει ὁ κίνδυνος κι' ἄρχισε γοργὴ ἡ καλυτέρευσι.

— Ἄϊντε, θειὰ Κατερίνα, εἶπε στὴ γριά. Σὲ λυπήθηκε ὁ Θεός... Δὲν θέλησε νὰ σ' ἀφήση μονάχη σου στὸν κόσμο...

Τότε ἡ θειὰ Κατερίνα, νιώθοντας νὰ ξεχειλίζη μέσα της, ὅλη ἡ μακριὰ ζωὴ ποὺ πέρασε μὲ τὸν ἀγαπημένο γέρο της, μὲ ὅλες τὶς ἀναμνήσεις, γλυκὲς καὶ πικρές, γύρισε πρὸς τὸ κρεβάτι, ἔρριξε ἕνα βλέμμα ἀνείπωτης, στοργῆς στὸν χαμογελαστὸ τώρα μπάρμπα Τουανόν, τὸν καμάρωσε λιγάκι. Κι' ἔπειτα, ξεσπῶντας κι' αὐτή, γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ τόσες καὶ τόσες ἀγωνίες, σ' ἕνα χαμόγελο πλατύ, μουρμούρισε στὸ γιατρό:

— Ἀλήθεια, θἆταν κρῖμα νὰ τὸν χάσω, τὸν καημένο τὸν γέρο μου. Θὰ τὸν χαρῶ πολλὰ-πολλὰ χρόνια ἀκόμη... Ἦταν στὴν ἄκρη τοῦ λάκκου, ὁ ἄραχλος, μὰ φυλάχτηκα, ὅπως μοῦ εἴπανε. Ἔτσι δὲν ἔμαθε, οὔτε θὰ μάθη ποτέ του τὸν κίνδυνο ποὺ πέρασε!...

Ἔτσι εἶπε ἡ θειὰ Κατερίνα καὶ σκούπισε κρυφὰ ἕνα δάκρυ...

ΟΥΡΙΟ ΛΟΥ'Ι'

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Μὴ φωνάζετε διαρκῶς ὅτι ὁ κόσμος σᾶς χρωστάει τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. Ὁ κόσμος δὲν σᾶς χρωστάει τίποτα, γιατὶ ὑπῆρχε πρὶν ἀπὸ σᾶς.

Μάρκ Τουαίην

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔγιναν ἀπαισιόδοξοι, γιατὶ συνέβη νὰ συναντήσουν στὸ δρόμο τους ἕναν αἰσιόδοξο.

Σαντὸρ

Ἡ συνείδησι εἶναι μιὰ κυρία μὲ πολὺ καλὴ ἀνατροφή. Παύει ἀμέσως νὰ μιλάη σὲ κείνους ποὺ δὲν θέλουν νὰ τὴν ἀκούσουν.

Σάμουελ Μπάτλερ

Δὲν καταλαβαίνομε τί ἀξίζει ἡ ὑγεία παρὰ μόνον ὅταν τὴν χάσωμε.

Αἰγυπτιακὴ παροιμία

Δὲν εἴμαστε σὲ θέσι νὰ καταλάβωμε ὅτι οἱ σκέψεις μας μπορεῖ νὰ εἶναι τόσο ἠλίθιες, ὅσο καὶ τῶν ἄλλων.

Τζαίημς Χάρβεϋ

Τὸ πιὸ δύσκολο στὴν πολιτικὴ εἶναι νὰ ἱκανοποιήσης ἐκείνους ποὺ σὲ ψήφισαν, χωρὶς νὰ τοὺς κάνης ἐκεῖνο ποὺ σοῦ ζητᾶνε.

Ἴρις Μπράουν

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΠΑΡΑΛΥΤΗ

Ἡ Πέτρα Κράους, ἡ νέα καὶ ὡραία ἐκφωνήτρια τῆς γερμανικῆς τηλεοράσεως, τὴν ὁποία ἡ μοναξιὰ ὤθησε στὴν ἀπελπισία καὶ ἡ ἀπελπισία στὴν ἀπόπειρα αὐτοκτονίας, εἶναι τώρα παράλυτη, ἀλλὰ εὐτυχισμένη. Παντρεύτηκε τὸν ἄνθρωπο, ποὺ βρέθηκε στὸ δρόμο ὅταν ἐκείνη ἔπεσε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ της. Ἔμεινε κοντά της σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἀναρρώσεως καὶ τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη ὅταν ἀκόμη βρισκόταν στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου. Ὁ Οὖβε Νέττελμπεκ ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς διαβεβαιώσεις τῶν γιατρῶν ὅτι ἡ Πέτρα δὲ θὰ μπορέση νὰ ξαναπερπατήση, εἶναι σίγουρος πὼς ἡ ἀγαπημένη του σύζυγος θὰ γίνη γρήγορα ἐντελῶς καλὰ καὶ στὸ μεταξὺ πηγαίνει παντοῦ μαζί της, σπρώχνοντας μόνος του τὴν ἀναπηρικὴ πολυθρόνα της.

ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ ΓΡΥΛΛΟΣ

Στὴν Ἀμερικὴ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ἕνας νέου τύπου γρύλλος αὐτοκινήτων, πολὺ πιὸ πρακτικὸς καὶ εὔχρηστος ἀπὸ τοὺς μέχρι σήμερα χρησιμοποιουμένους. Ὅπως φαίνεται στὴ φωτογραφία μας, ὁ νέος γρύλλος εἶναι ἐφωδιασμένος μὲ δυὸ μικροὺς τροχούς. Τοποθετεῖται κάτω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, τὸ ὁποῖο ἀνυψώνει ἀμέσως μὲ μιὰ ὤθησι τοῦ ποδιοῦ. Μ' αὐτὸ τὸ γρύλλο ἀντικαθίστανται τὰ λάστιχα.

ΦΤΩΧΕΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ
Ἡρωΐδες τῆς βιοπάλης

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΝΑ ΕΝΩΣΟΥΝ ΤΙΣ ΔΥΟ ΑΚΡΕΣ ΤΟΥ ΣΚΟΙΝΙΟΥ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ τοῦ βιοπαλαιστῆ πολὺ δύσκολα ἀντιμετωπίζει σήμερα τὰ διάφορα οἰκονομικὰ προβλήματα τοῦ νοικοκυριοῦ της. Παρὰ τὶς ἐντολὲς καὶ τὶς προσπάθειες τῶν ἁρμοδίων ἀρχῶν, οἱ τιμὲς τῶν τροφίμων καὶ των εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν σὲ ὑψηλὰ ἐπίπεδα. Δὲν γεφυρώθηκε τὸ χάσμα μεταξὺ τοῦ μισθοῦ, ποὺ πάγωσε ἐδῶ καὶ ὀκτὼ χρόνια καὶ δὲν ἔχει ἀναπροσαρμοσθῆ, καὶ τῶν βιοτικῶν ἀναγκῶν. Τὰ τρόφιμα, ὅλα τὰ εἴδη ποὺ συνθέτουν τὸν τιμάριθμο, ἀνεβαίνουν, παρουσιάζουν ἀπίθανες κι' ἐκπληκτικὲς διακυμάνσεις, ἐνῶ τὸ μεροκάματο κι' ὁ μισθὸς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἰσχνὸς καὶ πανάθλιος.

Πέρα ὅμως ἀπὸ αὐτὲς τὶς θλιβερὲς διαπιστώσεις, ὑπάρχει μιὰ ὠμὴ πραγματικότητα, ποὺ τὴν ἀντιμετωπίζουν καθημερινὰ ὅλες οἱ νοικοκυρές. Μὲ τὰ ἴδια λεπτὰ ποὺ εἶχαν ἐδῶ κι' ὀχτὼ χρόνια, πρέπει νὰ ἑτοιμάσουν σήμερα τὸ φαγητὸ καὶ νὰ καλύψουν ὅ,τι χρειάζεται τὸ σπίτι. Κι' ἔτσι ἀρχίζει ὁ πονοκέφαλος. Ἡ ἐκπληκτικὴ προσπάθεια τοῦ συνδυασμοῦ. Τὸ μεγάλο δρᾶμα εἶναι ἀκόμα μεγαλύτερο. Πρέπει, ἀπὸ ἕναν μικρὸ μισθό, νὰ καλυφθοῦν ὅλες οἱ καθημερινὲς ἀνάγκες καὶ νὰ περισσέψουν χρήματα γιὰ τὸ ἠλεκτρικό, τοὺς διάφορους λογαριασμούς, τ' ἀπίθανα καὶ τ' ἀπρόοπτα ἔξοδα ποὺ μοιραίως δημιουργοῦνται.

Τί συνδυασμοὺς κάνει ἡ νοικοκυρὰ γιὰ νὰ τὰ φέρη βόλτα; Προσπάθησα νὰ μάθω αὐτὴ τὴν ἀλχημεία της Παρακολούθησα πολλὲς γυναῖκες βιοπαλαιστῶν στὴν ἀγορὰ καὶ στὰ μαγαζιά, ἔκαναν τὰ ψώνια τους καὶ ράγισε κυριολεκτικὰ ἡ καρδιά μου. Εἶναι ἀπερίγραπτο τὸ δρᾶμα κι' ἡ κατάθλιψις.

Ἄς ἰδοῦμε ὅμως τὰ μυστικὰ τῆς βιοπάλης. Πῶς οἱ νοικοκυρὲς κατωρθώνουν νὰ ἑτοιμάζουν ἕνα φαΐ, Εἶναι ἀλήθεια ὅτι αὐτὸ τὸ πέτυχαν ἔπειτα ἀπὸ εἰδικὲς μελέτες, ἔρευνες καὶ παρατηρήσεις. Ἔτσι, ἐπεσήμαναν τὰ μαγαζιὰ καὶ τὰ καταστήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ μποροῦσαν νὰ προμηθεύωνται ὅ,τι χρειάζονται καλοζυγισμένα, οἰκονομικὰ καὶ ἀνόθευτα.

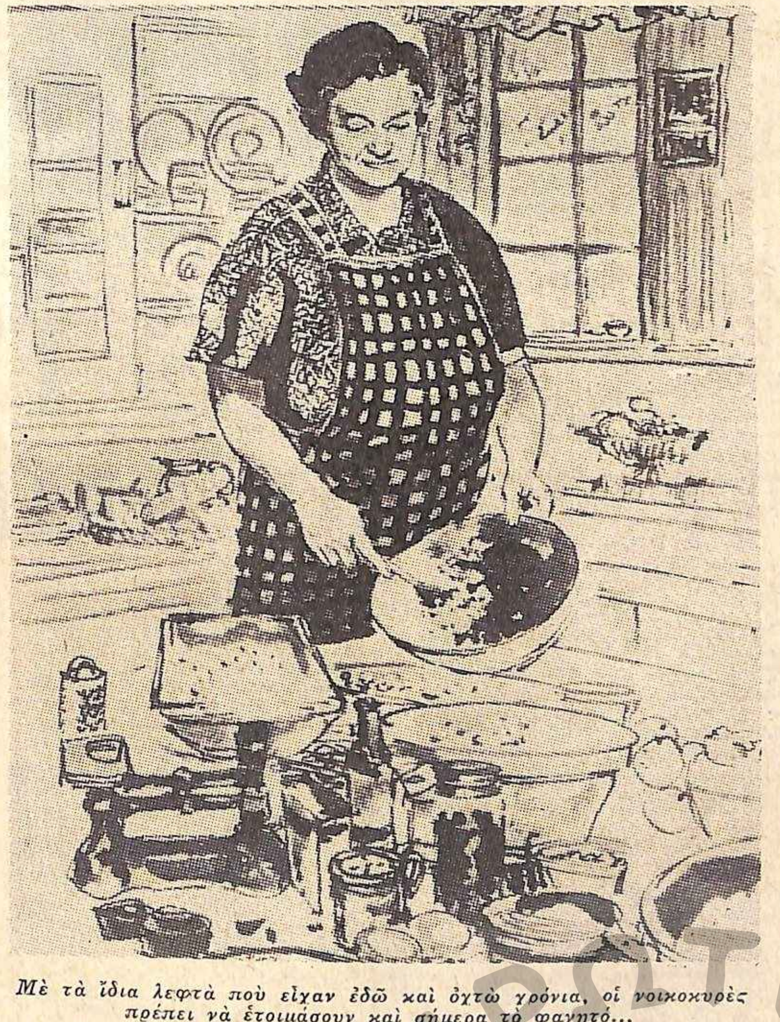

Μὲ τὰ ἴδια λεφτὰ ποὺ εἶχαν ἐδῶ καὶ ὀχτὼ χρόνια, οἱ νοικοκυρὲς πρέπει νὰ ἑτοιμάσουν καὶ σήμερα τὸ φαγητό...

Δυστυχῶς, τὸ ἐμπόριο δὲν ἔχει καρδιά. Ὁ ἔμπορος, ἂν εἶναι φιλάνθρωπος, τινάζεται στὸν ἀέρα. Πρέπει νὰ φᾶς θεριὸ γιὰ νὰ θεριέψης. Κι' ἔτσι, πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι ἀδίστακτοι. Ἐδῶ καὶ λίγες ἑβδομάδες, ἀποκαλύφθηκε μιὰ νέα καὶ τεράστια νοθεία τοῦ λαδιοῦ ποὺ ἐξασφάλιζε σὲ κάθε ἀσυνείδητο τριακόσιες χιλιάδες κέρδος!

Μὰ ἂς ἔλθουμε στὸ θέμα μας. Οἱ τιμὲς τῶν τροφίμων καὶ τῶν εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης δὲν εἶναι ἴδιες σ' ὅλη τὴν Ἀθήνα. Ἄλλες εἶναι στὴν Λαχαναγορά. Ἄλλες στὴν Κεντρικὴ Ἀγορά. Ἄλλες στοὺς κεντρικοὺς δρόμους. Κι' ἄλλες στὶς συνοικίες καὶ στὰ προάστια. Ἀκόμη, αὐτὲς οἱ τιμὲς διαφέρουν στὶς Λαϊκὲς Ἀγορές. Ὁ ἔξυπνος ἔμπορος προσαρμόζεται στὶς οἰκονομικὲς δυνατότητες τῶν κατοίκων μιᾶς συνοικίας. Τὸ χρῆμα κάνη τὸν παρᾶ.

Μὲ δυὸ λόγια: Ἂν ἔχης περιθώριο καὶ μπορεῖς νὰ προμηθευτῆς χονδρικῶς τὰ τρόφιμα τοῦ σπιτιοῦ, ἔχεις ἕνα κέρδος 300% Κι' ὕστερα, ὅλα τὰ τρόφιμα, κατὰ ἕνα μυστηριώδη τρόπο, φτουρένουν. Ἕνα παράδειγμα: Μ' ἕνα τενεκὲ λάδι, ἡ νοικοκυρά, βάζοντας τὸ ἀνάλογο λάδι στὸ φαγητό, περνᾶ πολὺ περισσότερο παρὰ ὅταν τὸ παίρνης, κάθε μέρα μισὸ κιλό, ἀπὸ τὸν μπακάλη!

Πῶς συμβαίνει αὐτὸ τὸ περίεργο; Τὸ λάδι, κατ' ἀρχήν, δὲν ζυγίζεται σωστά. Κολλάει ἴσως στὸ ζύγι. Εἶναι ἐλλιποβαρές; Ἴσως. Τὸ γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι, σὲ κάθε τρόφιμο, ἔχει κανεὶς σημαντικὸ κέρδος, ἂν τὸ παίρνη σὲ ποσότητα κι' ὄχι λίγο λίγο ἀπὸ τὸ μαγαζί. Αὐτὸ ἰσχύει ἀκόμα καὶ γιὰ τὰ λαχανικά, τὰ φροῦτα, τὰ πάντα.

Μὰ αὐτὸ τὸ κέρδος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ ἔχουν οἱ βιοπαλαισταί. Τὸ ἔχουν μόνο οἱ πλούσιοι. Ἔτσι, στοὺς μισθοσυντήρητους καὶ τοὺς μεροματιάρηδες,δὲν μένουν παρὰ οἱ ἑξῆς ἀπίθανοι συνδυασμοί:

1) Νὰ ψωνίζουν τὰ τρόφιμα ἀπὸ τὴν κεντρικὴ ἀγορὰ καί, φορτωμένοι σὰν ὑποζύγια, νὰ τὰ μεταφέρουν στὶς ἀκρότατες συνοικίες ποὺ διαμένουν. Μὰ κι' ἐδῶ ὑπάρχει ἕνα ἄλλο μυστικό: Πρέπει νὰ ξέρης νὰ ψωνίσης στὴν ἀγορά. Ὑπάρχουν φθηνὰ κι' ἀκριβὰ μαγαζιά. Κι' ἀκόμη, παίζει ρόλο ἡ ὥρα κι' ἡ ἡμέρα! Τὸ μεσημέρι τῆς Τετάρτης, ἂς ποῦμε, ποὺ δὲν ἀνοίγουν τ' ἀπογεύματα τὰ μαγαζιά, λίγο πρὶν κλείσουν, οἱ τιμὲς εἶναι πεσμένες. Μπορεῖς νὰ πάρης τότε ἕνα εἶδος δυὸ καὶ τρεῖς δραχμὲς φθηνότερο. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου. Κι' οἱ φτωχοὶ ἄνθρωποι κάτι τέτοιες ὧρες ἐπισκέπτονται τὴν Ἀγορά, γιὰ νὰ κάνουν τὶς προμήθειές τους. Ἐπίσης πηγαίνουν στὶς Λαϊκὲς Ἀγορές. Ἐκεῖ, τὰ τρόφιμα ἔχουν μιὰ σημαντικὴ διαφορὰ ἀπὸ τὰ μαγαζιὰ τῆς συνοικίας. Ἀλλὰ καὶ κάθε συνοικία καὶ κάθε προάστιο ἔχει τὶς τιμές του. Στὶς λαϊκὲς συνοικίες τῆς Ἀθήνας, βρίσκει κανεὶς πολὺ φθηνὰ τὰ τρόφιμα, ἐν συγκρίσει μὲ τὰ μαγαζιὰ τοῦ κεντρικοῦ τομέως της. Ἀκόμη κι' οἱ δρόμοι ἐπηρεάζουν τὶς τιμὲς τῶν ἐμπορευμάτων. Ὅπου ὑπάρχει μεγάλο ποσοστὸ πλουσίων καὶ ἀστῶν, οἱ τιμὲς εἶναι ὑψωμένες. Ὅπου ὑπάρχει φτωχολογιά, τὰ τρόφιμα πωλοῦνται φθηνότερα. Ὄχι πὼς τοὺς πῆρε ὁ πόνος, τοὺς διάφορους ἐμπόρους, ἀλλὰ προτιμοῦν νὰ ἔχουν λίγο κέρδος, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ κινήσουν τὰ μαγαζιά τους. Κι' ὕστερα, γίνεται ἡ διαλογή. Ὁ ἀφρὸς τραβᾶ γιὰ τά... ψηλὰ παράθυρα, διὰ τ' ἀρχοντικά. Ἐκεῖ ποὺ πληρώνουν χωρὶς παζάρι. Ἀκολουθεῖ ἡ δευτέρα, ἡ τρίτη, ἡ εἰκοστὴ διαλογή. Ἡ τελευταία, μὲ τὴ σχετικὴ μόστρα, τραβᾶ γιὰ τὶς λαϊκὲς συνοικίες...

Καμμιὰ φορά, οἱ εὐφυεῖς ἔμποροι τῶν συνοικιῶν καὶ τῶν προαστίων πουλᾶνε σὲ αὐξημένες τιμὲς εἴδη ποὺ στοιχίζουν στὴν Κεντρικὴ Ἀγορὰ πολὺ φτηνότερα. Ἕνα παράδειγμα: Σ' ἕνα κοσμικὸ προάστιο, ἡ ταμάτα πουλιέται ἑπτὰ δραχμὲς τὸ κιλό, ἐνῶ τὴν ἴδια ἡμέρα, στὴν Κεντρικὴ Ἀγορά, ἡ ἴδια τομάτα εἶχε μόνον τρεῖς!

Ὑπάρχει ἀκόμα μιὰ διαφορὰ τιμῆς ἀπὸ τὸ μαγαζὶ στὸ καροτσάκι. Τὸ φροῦτο, στὸ καρότσι, ἔχει πάντα δυὸ καὶ τρεῖς δραχμὲς φθηνότερα ἀπὸ τὸ μαγαζί! Ὁ πωλητὴς κερδίζει, γιατὶ φορτώνει τὸ καρότσι του ἀπὸ τὴν Λαχαναγορὰ καὶ τὸ πωλεῖ στὴν λαϊκὴ συνοικία. Ὁ ἄλλος θέλει νὰ κερδίση, ἀφοῦ φορτώνει στὸ εἶδος τὰ ἔξοδα τῆς μεταφορᾶς καὶ τὶς ζημιὲς ποὺ θὰ πάθη ἂν τοῦ μείνη καὶ χαλάση τὸ εὐπαθὲς ἐμπόρευμα.

Ἐδῶ, ἀτυχῶς, δὲν ἔγινε οὔτε καὶ πρόκειται νὰ γίνη ποτὲ αὐστηρὸς ἀγορονομικὸς ἔλεγχος. Γιατί, ὅπως μᾶς ἀνεφέρθη, ὑπάρχουν πάντα τὰ θεμιτὰ μέσα τοῦ... ἀθεμίτου κέρδους. Πλαστογραφοῦνται τὰ τιμολόγια. Ποτὲ δὲν ἀναγράφεται ἡ πραγματικὴ τιμὴ τοῦ ἀγορασθέντος ἐμπορεύματος. Ἔτσι, δὲν μπορεῖ νὰ γίνη ὁ αὐστηρὸς ἔλεγχος τῆς ἀγορονομίας. Ἀκολουθεῖ ἡ νοθεία κι' ἡ ἀνάμιξις τοῦ εἴδους. Ἡ ἀκριβὴ ντομάτα μὲ τὴν φθηνή. Τὸ μπαγιάτικο μὲ τὸ φρέσκο. Κι' ἀκολουθεῖ ἡ κλοπὴ στὸ ζῦγι, ἡ παγιδευμένη ζυγαριά. Ἡ τέχνη τῆς πωλήσεως, ποὺ εἶναι ὁλόκληρη ἐπιστήμη. Θέλετε ἕνα παράδειγμα; Τὸ χασαπόχαρτο. Γιατὶ νὰ τυλίγεται τὸ κρέας σὲ τόσο χοντρὸ χαρτί; Ἕνα κιλὸ κρέας ἔχει 48 δραχμές. Ὁ βιοπαλαιστὴς πάει νὰ πάρη μισὸ κιλὸ κατεψυγμένο, ποὺ φθάνει τὶς 39 δραχμές Ἄλλοι παίρνουν καὶ τέταρτο τοῦ κιλοῦ, ἴσια-ἴσια γιὰ νὰ μυρίση κρέας τὸ φαΐ! Ὡστόσο, πληρώνουν καὶ τὸ χοντρὸ χασαπόχαρτο. Κανεὶς ἁρμόδιος δὲν ἐπέβαλε νὰ ζυγίζεται τὸ κρέας χωρὶς τὸ χοντρὸ χαρτί. Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ χαρίζη στὸν χασάπη αὐτὸ τὸ κέρδος τοῦ χοντροῦ χαρτιοῦ, ποὺ ζυγίζεται γιὰ κρέας;

Αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ γίνεται σ' ὅλα τὰ εἴδη: Πρῶτα νὰ ζυγίζωνται κι' ὕστερα νὰ τοποθετοῦνται στὶς σακκοῦλες. Ὑπάρχουν μάλιστα καὶ σακκοῦλες μὲ πολλὴ κόλλα στὴν βάσι τους, κι' ἔτσι κάθε πωλητής... κλέβει μερικὰ δράμια ἀπ' τὸν πελάτη. Ἀσήμαντη ὑπόθεσις, θὰ πῆτε. Ἀλλά, στοὺς διακόσιους πελάτες ἢ τοὺς πεντακόσιους, αὐτὴ ἡ διαφορὰ γίνεται δυὸ καὶ τρία κιλά!...

Κάθε φτωχὴ νοικοκυρὰ λοιπόν, ὅπως σᾶς ἀναφέραμε, ἀγωνίζεται νὰ γλυτώση ἀπὸ ὅλες τὶς παγίδες καὶ τὰ τεχνάσματα τῶν ἐμπόρων. Γυρίζει ὧρες στὴν ἀγορά, γιὰ ν' ἀνακαλύψη ποῦ πουλιέται φθηνότερα ἕνα εἶδος. Πηγαίνει καὶ ψωνίζει ἀπὸ τὶς Λαϊκὲς Ἀγορές, τὴν ὥρα τοῦ ξεπουλήματος. Διαλέγει στὴν συνοικία της τὸν φθηνότερο καὶ τὸν πιὸ ἔντιμο καταστηματάρχη, παίρνει ἐλάχιστη ποσότητα καὶ παίζεται καθημερινὰ στὸ λαϊκὸ σπίτι τὸ ἀκόλουθο δρᾶμα: Τρῶνε μόνο τὰ παιδιὰ τὸ λίγο κρέας, τὸ φθηνὸ φροῦτο, τὸ ψάρι, ἐνῶ οἱ γονεῖς ὑποσιτίζονται!... Δράματα ἀπίθανα. Κι' ὡστόσο, συμβαίνουν καθημερινῶς στὴ ζωὴ τῶν μισθοσυντηρήτων...

Ἡ νοικοκυρὰ τοῦ λαϊκοῦ σπιτιοῦ εἶναι μιὰ ἀξιοθαύμαστη ἡρωΐδα. Μιὰ ἐκπληκτικὴ ἐρευνήτρια καὶ οἰκονομολόγος, ποὺ μετρᾶ τὶς δραχμὲς καὶ τὶς δεκάρες καί, σὰν ἀλχημιστής, καταβάλει προσπάθειες γιὰ νὰ συνθέση τὸ φαγητό, νὰ ἐξασφαλίση ἕνα πιάτο τροφῆς στὰ παιδιά της.

Τί θὰ μποροῦσε νὰ κάνη τὸ Κράτος; Πάρα πολλὰ πράγματα. Νὰ ὀργανώση σταυροφορία γιὰ τὰ φθηνὰ τρόφιμα τοῦ λαοῦ. Σὲ κάθε συνοικία, νὰ γίνουν μαγαζιά, παραρτήματα τῆς Λαχαναγορᾶς καὶ τῶν χονδρεμπόρων, ὅπου ὅλα τὰ τρόφιμα νὰ πωλοῦνται μὲ μικρὸ κέρδος. Κι' ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ ἀγοράση τὸν ἀφρὸ καὶ τὴν πολυτέλεια, νὰ πληρώνη ὅσο ἐπιθυμεῖ ὁ ἔμπορος. Δὲν ἔχει παρὰ νὰ τοῦ τηλεφωνῆ καὶ νὰ τοῦ τὰ πηγαίνει στὸ σπίτι, γιὰ νὰ ἑτοιμάση τὸ φαγητὸ τοῦ ταλαιπωρημένου ἄνδρα της καὶ τῶν παιδιῶν της.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Η Νότιος Αμερική καὶ ὁ Ντὲ Γκώλ...

Ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας στρατηγὸς Ντὲ Γκώλ καὶ οἱ λαοὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς: Καινούργιοι δρόμοι...

Ο ΝΤΕ ΓΚΩΛ ΣΤΗ ΝΟΤΙΟ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ἕνα ταξίδι-σύμβολο

ΜΙΑ ὁλόκληρη ἤπειρος: Ἡ Νότιος Ἀμερική. Δέκα ἀπέραντες χῶρες. 36.000 χιλιόμετρα. Ἑκατομμύρια λαοῦ, ποὺ παραληροῦν στὸ πέρασμά του, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς ἰδιαίτερες πολιτικές τους πεποιθήσεις.

Αὐτὴ εἶναι μιὰ ὄψις τοῦ ταξιδιοῦ τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, στρατηγοῦ Ντὲ Γκώλ, πού, σὲ ἡλικία 76 ἐτῶν κι' ἐνῶ πρὶν λίγους μῆνες ὑπέστη μιὰ ἐπικίνδυνη ἐγχείρησι, δὲ διστάζει νὰ διασχίζη ἀπέραντες χῶρες καὶ νὰ περνᾶη ἀπὸ τὸ κλίμα τῶν τροπικῶν στὸ εὔκρατο.

Βενεζουέλα, Κολομβία, Ἰσημερινός, Περοῦ, Βολιβία, καλύφθηκαν μέσα σὲ μιὰ βδομάδα!...

Σιγὰ-σιγά, ὁ Ντὲ Γκώλ ἄρχισε νὰ βρίσκη τὸ ρυθμό του, ἕνα ρυθμό, βέβαια, ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲ μοιάζει μὲ τὸ ρυθμὸ κανενὸς ἄλλου πολιτικοῦ, στὴν παγκόσμια τουλάχιστον σκηνή.

Πιστὸς στὴν τακτική του, ὁ Γάλλος Πρόεδρος ἔφτασε στὴ Βενεζουέλα, ἀφιστα βέβαια πληροφορημένος γιὰ τὰ προβλήματα τῆς χώρας, ἀλλὰ χωρὶς αὐστηρὰ καθωρισμένο σχέδιο, ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στὴν ἔμπνευσι τῆς στιγμῆς καὶ περιμένοντας νὰ «δοκιμάση» τὴν πρώτη ἐπαφὴ μὲ τὶ νεώτερα ἀντιθέσεις Νότιο Ἀμερική.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Σιγὰ-σιγά, αἰσθάνθηκε, μέσα ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ πλήθους, ποὺ διαρκῶς μεγάλωνε, ὅτι οἱ λαοὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἀναζητοῦν ἕναν καινούργιο δρόμο, πέρα ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἢ τὴν πολιτικὴ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, καὶ ὅτι τὸν βλέπουν ἀκριβῶς σὰν τὸ σύμβολο τῶν καινούργιων αὐτῶν ἐπιδιώξεων.

Οἱ Νοτιοαμερικανικὲς Δημοκρατίες ζοῦνε κάτω ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸ τῶν ἀντιθέσεων καὶ γι' αὐτὸ περνάνε μιὰ περίοδο βασικῶν μετασχηματισμῶν. Πλοῦτος καὶ φτώχεια, πολιτισμὸς καὶ τραμαγκτικὴ ἀμορφωσιά, πρόοδος καὶ μαύρη ὀπισθοδρομικότητα, σχηματίζουν τὸ πρόσωπο τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Οἱ τιμὲς τῶν πρώτων ὑλῶν, ποὺ παράγουν, εἶναι πεσμένες καὶ τὰ ἀγαθὰ πρώτης ἀνάγκης, ποὺ εἰσάγουν εἶναι ἀκριβά.

Ἡ Συμμαχία γιὰ τὴν Πρόοδο, ποὺ μὲ πολιτικότητα καὶ γενναιοφροσύνη, δημιούργησαν πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἀποδείχτηκε ἀνίκανη νὰ καλύψη τὰ τεράστια κενά.

Μεγάλο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ὑποσιτίζεται καὶ γενικώτερα μαστίζεται ἀπὸ τὴν πιὸ φριχτὴ ἐξαθλίωσι.

Ἡ πίεσι τῶν νέων γενεῶν, ποὺ θέλουν νὰ ζήσουν, εἶναι μεγάλη, ἐνῶ οἱ ἰδέες τοῦ Φιντὲλ Κάστρο παραμονεύουν παντοῦ.

Οἱ θέσεις, βέβαια, τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν — πολιτικὲς καὶ οἰκονομικὲς — εἶναι ἰσχυρότατες, ἂν καὶ ἡ ἀγάπη τῶν λαῶν δὲ συμβαδίζει.

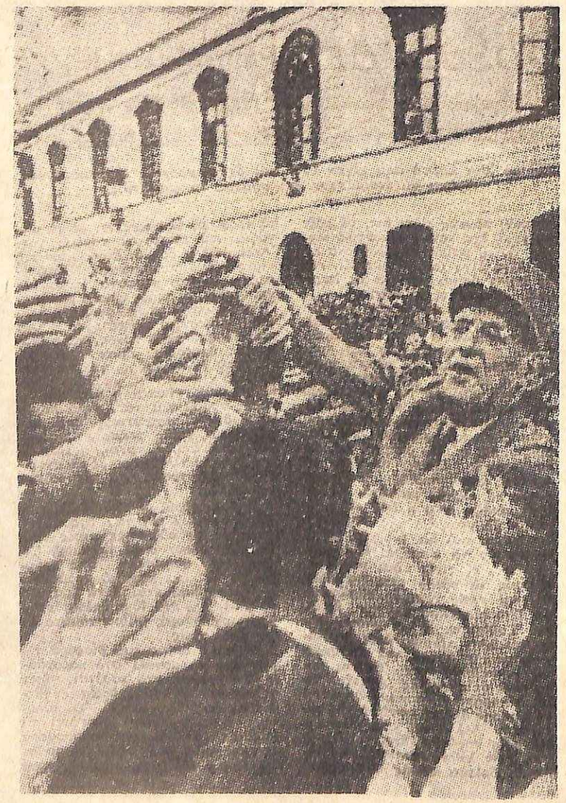

Ὁ Ντὲ Γκώλ μέσα στὸ πλῆθος τῆς Βενεζουέλας: Παρὰ τοὺς κινδύνους...

ΜΙΑ ΔΙΑΧΥΤΗ ΕΠΙΘΥΜΙΑ

Ὑπάρχει στὴ Νότιο Ἀμερικὴ μιὰ διάχυτη ἐπιθυμία νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν ἀποκλειστικὸ διάλογο μὲ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Αὐτὸ δὲ σημαίνει συστηματικὴ ἐχθρότητα πρὸς τὴν Οὐάσιγκτον, δεδομένου, ὅτι μὲ κανένα τρόπο οἱ λαοὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς δὲ θέλουν νὰ πέσουν καὶ στὸ σοβιετικὸ ἔλεγχο, μὲ τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη μορφή, ἀλλὰ ἁπλῶς μιὰ ἐνστικτώδης ἀνάγκη νέων γόνιμων προσανατολισμῶν.

Τὰ ἰδιωτικὰ συμφέροντα τῶν ὑπηκόων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἶναι, βέβαια, τεράστια στὴ Νότιο Ἀμερική, γεγονός, ποὺ δὲν προξενεῖ πάντοτε ὑπερβολικὴ εὐχαρίστησι στοὺς λαούς της...

ΜΙΑ ΠΡΟΚΛΗΣΙ:

Ὁ Ντὲ Γκώλ, φυσιογνωμία μὲ βαθύτατο πολιτικὸ ἔνστικτο, ἀλλὰ καὶ μὲ καταπληκτικὸ ρεαλισμό, δὲ θέλει νὰ δώση τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς ἀνοιχτοῦ ἀντιαμερικανισμοῦ.

Ἀλλά, ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ πράγματα, ἡ παρουσία τοῦ Γάλλου Προέδρου στὴ Νότιο Ἀμερικὴ ἀποτελεῖ μιὰ πρόκλησι γιὰ ὡρισμένους κύκλους τῆς Οὐάσιγκτον.

«Καημένο Μεξικό, τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τόσο κοντὰ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες», ἔλεγε ὁ Πρόεδρος Ντιάζ.

Ἡ ὑπερβολικὴ αὐτὴ φράσι, ποὺ προσπαθεῖ νὰ φωτίση μιὰ κατάστασι, ἰσχύει γιὰ ἕνα τμῆμα τῆς λαϊκῆς μάζας καὶ γιὰ ὅλη τὴ Νότιο Ἀμερική.

Εἶναι βέβαιο πὼς ἡ στάσι αὐτὴ εἶναι ἀσκετὰ ἄδικη γιὰ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ποὺ, τὰ τελευταῖα χρόνια, ἔκαναν μιὰ συστηματικὴ προσπάθεια νὰ βοηθήσουν τὴν Κεντρικὴ καὶ τὴ Νότιο Ἀμερική, ἀλλὰ πάντως ἀποτελεῖ γεγονός, ὅτι, συναισθηματικά, βρίσκονται μακριὰ ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῆς τεραστίας αὐτῆς ἠπείρου.

ΤΟ ΕΥΡΩΠΑ·Ϊ·ΚΟ ΑΝΤΙΒΑΡΟ

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ἡ ἀνάγκη ἑνὸς εὐρωπαϊκοῦ ἀντίβαρου, στὴ Νότιο Ἀμερική, ἐμφανίζεται ἐπιτακτική. Καὶ τὸ ἀντίβαρο αὐτὸ συμβολίζει ἀκριβῶς ὁ Ντὲ Γκώλ.

«Πιστεύουμε, ὅτι ἡ προβολὴ τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς στὸ παγκόσμιο προσκήνιο εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἰσορροπία τοῦ κόσμου μας, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ἀπόλυτα ἀνεξάρτητος, χωρὶς καμμιὰ πίεσι καὶ καμμιὰ ἡγεμονία. Δὲ μποροῦμε νὰ δεχτοῦμε τὴν ὑποδούλωσι κανενὸς λαοῦ, οὔτε τὴν οἰκονομικὴ ἢ πολιτικὴ του διεύθυνσι ἀπὸ ξένη χώρα. Εἴμαστε ἀπόλυτα σύμφωνοι ν' ἀποκλεισθοῦν ἀπὸ τὸν κόσμο μας κάθε πίεσι καὶ κάθε ἡγεμονία. Γι' αὐτό, εἶναι φυσικὸ νὰ δεχώμαστε μιὰ ἀντίληψι γιὰ τὸν κόσμο, ποὺ νὰ προϋποθέτη τὴν ὀργάνωσι τῆς ἀλληλεγγύης ἀνάμεσα στὰ κράτη τῆς καλῆς θελήσεως.

»Ἡ Γαλλία, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, εἶναι καὶ πάλι παροῦσα στὴ Λατινικὴ Ἀμερικὴ καὶ ἔχει τὴ φιλοδοξία ὄχι νὰ μηχανορραφήση καὶ νὰ ἐπιβληθῆ, ἀλλὰ νὰ κατανοήση καὶ νὰ γίνη χρήσιμη.

»Δὲ δεχόμαστε, ὅτι ὡρισμένες Δυνάμεις μποροῦν νὰ ἐπιβάλουν οἰκονομικὸ ἢ πολιτικὸ ἔλεγχο σὲ ἄλλες χώρες.

»Γι' αὐτό, ἡ βοήθεια, ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς προσφέρη ἡ Γαλλία, εἶναι εἰλικρινὴς καὶ ἀνιδιοτελὴς καὶ δὲν ἀποτελεῖ κίνδυνο γιὰ τὶς χῶρες σας...».

ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ

Τ' ἀποσπάσματα αὐτὰ ἀπὸ λόγους τοῦ Γάλλου Προέδρου στὴ Νότιο Ἀμερική, εἶναι πέρα γιὰ πέρα εὐγλωττα καὶ προκάλεσαν τεράστιο ἐνθουσιασμὸ καὶ βαθύτατη ἐντύπωσι.

«Ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ξένη ἐξάρτησι», εἶναι μὲ δυὸ λόγια τὸ πρῶτο καὶ κύριο σύνθημα τοῦ Ντὲ Γκώλ στὴ Νότιο Ἀμερική.

Εἶναι, βέβαια, ἀναμφισβήτητο, ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ντὲ Γκώλ γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερική, εἶναι μᾶλλον πολιτικό, παρὰ οἰκονομικό.

Ἡ Γαλλία, ἄλλωστε, παρὰ τὶς μεγάλες θυσίες, ποὺ κάνει γιὰ νὰ βοηθήση τὶς ὑποανάπτυχτες χῶρες, δὲν ἔχει τὰ μέσα νὰ συναγωνισθῆ σ' αὐτὸ τὸ πεδίο τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Μιὰ χαρακτηριστικὴ γελοιογραφία: Ποσοφορὰ δώρων ἀπὸ τὸν Ντὲ Γκώλ στὴ Νότιο Ἀμερική.

Ἤδη, ὅμως, συναισθηματικὰ καὶ εὐρύτερα πολιτικά, τὸ ταξίδι τοῦ Ντὲ Γκώλ — ποὺ ἀλλώστε συνεχίζεται — ἀποτελεῖ μιὰ ἄνευ προηγουμένου ἐπιτυχία.

Ἕνα δεύτερο κεντρικὸ σύνθημα τοῦ Ντὲ Γκώλ εἶναι ἡ ἔμμεση διακήρυξι, ὅτι, ἂν οἱ λαοὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἀναπτυχθοῦν μὲ ταχὺ ρυθμό, θὰ πάψουν νὰ ἐξαρτῶνται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, χωρὶς νὰ κινδυνεύουν, ἐξ ἄλλου, νὰ ὑποταχθοῦν στὴ Μόσχα.

ΤΑ ΒΑΘΥΤΕΡΑ ΚΙΝΗΤΡΑ

Ἡ πολιτικὴ τοῦ Ντὲ Γκώλ στὴ Νότιο Ἀμερικὴ ἔχει τὰ ἴδια βασικὰ κίνητρα, ποὺ εἶχαν ἡ ἀναγνώρισι τῆς Λαϊκῆς Κίνας ἀπὸ τὴ Γαλλία, ἡ πρότασι γιὰ τὴν οὐδετεροποίησι τοῦ Βιετνάμ, ἡ ἐνθάρρυνσι τῆς Ρουμανίας ἢ τῆς Πολωνίας ν' ἀποκτήσουν μεγαλύτερη ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία.

Ὁ νοτιοαμερικάνικος ἐθνικισμὸς εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητος. Γι' αὐτό, τὸ κήρυγμα τοῦ Ντὲ Γκώλ βρίσκει τεράστια ἀπήχησι.

ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗ

Γιὰ πρώτη φορὰ διατυπώνονται ἀπὸ ἕνα μεγάλο ξένο πολιτικό, μὲ θάρρος καὶ διαύγεια, οἱ συγκεχυμένες ἰδέες, πού, ἀπὸ ἕναν αἰῶνα τώρα, δὲν τολμοῦσαν νὰ ἐκφράσουν οἱ λαοὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν ἴδια τὴν ἰθύνουσα τάξι τῶν νοτιοαμερικανικῶν κρατῶν, ποὺ τὰ συμφέροντά της τὴν κάνουν νὰ βλέπη ἀποκλειστικὰ πρὸς τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, τὸ Παρίσι εἶναι τὸ μεγάλο πολιτιστικὸ κέντρο, ποὺ τὴ συγκινεῖ ἀφάνταστα.

Σὲ ὡρισμένες, ἄλλωστε, περιπτώσεις, τὸ ταξίδι τοῦ Ντὲ Γκώλ δὲν εἶναι πιὰ ἡ ἐπίσκεψι ἑνὸς πολιτικοῦ, ἀλλὰ ἡ σταυροφορία ἑνὸς προφήτη...

Ὁ Ντὲ Γκώλ ξεπέρασε γρήγορα τὶς δυσχέρειες τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ ταξιδιοῦ του. Στιγμὲς-στιγμές, ἐμφανίζεται κουρασμένος — ἡ ἀκολουθία του, ἄλλωστε, εἶναι πιὸ κουρασμένη ἀπ' αὐτόν, ἀλλὰ οἱ ἰαχὲς καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ πλήθους τοῦ ἀφαιροῦν ἀμέσως δέκα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡλικία του.

Οἱ ἀπόγονοι τῶν Ἱσπανῶν καὶ οἱ Ἰνδιάνοι μὲ τὰ πολύχρωμα κοστούμια τους, τὰ μεγάλα σάλια τῶν γυναικῶν καὶ οἱ τελευταῖες δημιουργίες τῆς παριζιάνικης μόδας, δημιουργοῦν μιὰ πολὺ θερμὴ ἀτμόσφαιρα, ὅπου τὸ λαϊκὸ στοιχεῖο παίζει τὸν πρῶτο ρόλο.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΙ

Θὰ πρέπει, βέβαια, νὰ περιμένουμε ἀκόμη, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ἐκτιμήσουμε μὲ ἀκρίβεια τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ταξιδιοῦ τοῦ Ντὲ Γκώλ στὴ Νότιο Ἀμερική.

Ἤδη, πάντως, ἡ πολιτικὴ καὶ συναισθηματικὴ προσέγγισι μὲ τὴ Γαλλία — καὶ διὰ μέσου τῆς Γαλλίας μὲ τὴν Εὐρώπη — ἀποτελεῖ γεγονός.

Οἱ προοπτικὲς συνεργασίας μὲ τὴν Κοινὴ Εὐρωπαϊκὴ Ἀγορὰ ἐνθουσιάζουν ἕνα μεγάλο τμῆμα τῆς ἡγεσίας τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, πέρα ἀπὸ κάθε πολιτικὴ τοποθέτησι.

Ἡ παρουσία τοῦ Ντὲ Γκώλ στὴ Νότιο Ἀμερικὴ ταράζει τὰ «λιμνάζοντα νερά» τῆς πολιτικῆς της καὶ ἀνοίγει νέους γόνιμους ὁρίζοντες.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψη, ὡρισμένοι κύκλοι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν — οἱ πιὸ προοδευτικοὶ — δὲ βλέπουν μὲ ἀντιπάθεια τὸ νοτιοαμερικανικὸ ὕψος τοῦ Γάλλου Προέδρου, γιατὶ πιστεύουν, ὅτι θ' ἀποτελέση κέντρισμα καὶ γιὰ τὴν Οὐάσιγκτον...

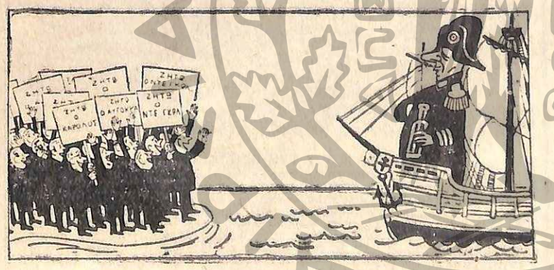

Ὁ νέος Ναπολέων γίνεται δεκτὸς μὲ ἐνθουσιασμὸ στὴ Ν. Ἀμερική.

Ὁ χάρτης τοῦ ταξιδιοῦ τοῦ Ντὲ Γκώλ στὴ Νότιο Ἀμερική: Μιὰ ἤπειρος, δέκα χῶρες, 36.000 χιλιόμετρα.

ΑΠΗΧΗΣΕΙΣ...

Τὸ γεγονὸς πάντως εἶναι, ὅτι, στὸ προσκήνιο τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ἕνας πολίτικος μίλησε ἐκ μέρους τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Εὐρώπης, τὴ γλῶσσα τῆς ἐθνικῆς καὶ ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας.

Καὶ οἱ ἰαχές, ποὺ προκάλεσαν αὐτοὶ οἱ λόγοι, ἀποτελοῦν πραγματικὰ ἕνα πολύτιμο μοτίβο στὴ σύγχρονη ἱστορία.

ΕΠ. ΜΕΤ.

ΤΑ ΣΑΝΤΟΥ·Ϊ·ΤΣ ΠΑΧΑΙΝΟΥΝ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΤΡΕΦΟΥΝ

Ὁ Ἀμερικανὸς γιατρὸς Σάντλερ κατακρίνει τὴ συνήθεια τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας νὰ τρέφωνται μὲ σάντουϊτς. Δὲν εἶναι κακὸ νὰ γευματίσετε μὲ σάντουϊτς, μιὰ μέρα ποὺ εἰσαστε πολὺ βιαστικοί, παρατηρεῖ. Ἀλλὰ τὸ νὰ τὸ κάνετε κανόνα, εἶναι αὐτόχρημα καταστρεπτικό, γιατὶ τὸ σάντουϊτς περιέχει μέρος μόνον ἀπὸ τὰ θρεπτικὰ στοιχεῖα ποὺ χρειάζεται ὁ ὀργανισμός κος τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖο τρώμε ἕνα σάντουϊτς ἐξ ἄλλου, βλάπτει τὸ στομάχι. Εἰδικώτερα προκειμένου γιὰ τὶς γυναῖκες, τὰ σάντουϊτς τὶς παχαίνουν, λόγω τῶν λιπαρῶν στοιχείων ποὺ περιέχουν, χωρὶς ὅμως, τοὺς τὶς τρέφουν ἐπαρκῶς. Ἕνα σάντουϊτς μὲ ζαμπὸν ἢ μὲ κάσερι ἀντιστοιχεῖ σὲ 450 θερμίδες καὶ ἕνα πορτοκάλι σὲ 550 θερμίδες. Ἂν θέλετε νὰ διατηρήσετε τὴ γραμμή σας, μὴ τρῶτε σάντουϊτς, συμβουλεύει ὁ δόκτωρ Σάντλερ τὶς νέες.

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

Γυναικεία πονηριά

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΜΑΡΚΟΤΖΙ, 40 χρόνων, δικηγόρος, ΕΜΜΑ, 25 χρόνων, γυναίκα του, ΛΙΖΑ, καμαριέρα, ΕΝΑΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ.

(Στὸ σπίτι τους, πέντε μῆνες ὕστερ' ἀπὸ τὸν γάμο τους. Φεύγοντας ὁ Ροδόλφος γιὰ τὸ γραφεῖο του, βρίσκει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς γυναίκας του, ἕνα γράμμα. Σκύβει καὶ τὸ παίρνει).

ΡΟΔΟΛΦΟΣ. (ἀνοίγει τὸ γράμμα καὶ διαβάζει). «Ἀγαπημένη μου κουκλίτσα! Ἔχω τρεῖς ἡμέρες νὰ πάρω γράμμα σου. Καταλαβαίνεις πόσο ἡ σιωπή σου μὲ πληγώνει. Πέρασε ἀπὸ τὸ Πὸστ - Ρεστὰντ νὰ πάρῃς γράμμα μου. Ζήτησέ το, ὅπως πάντοτε, μὲ τ' ἀρχικά μου Μ.Μ. 25. Ἀγάπα με πάντα, ὅσο κι' ἐγὼ σὲ λατρεύω. Περιμένω μὲ ἀγωνία ἀπάντησί σου. Μὲ χίλια φιλιά. Μ.».

(Σφίγγοντας νευρικὰ τὸ γράμμα στὸ νέρι του). Διάβολε!... Εἶν' ἀπίστευτο!... Ἡ Ἔμμα ἄπιστη καὶ προδότρα!... Εἶν' ἐξωφρενικό! Ποῦ ἀκούστηκε, νειόπαντρη γυναίκα, ν' ἀπατᾶ τὸν ἄντρα της!... Ἄμ' δέβαια, αὐτὲς παθαίνουν ὅσοι παντρεύονται ἀπὸ συμφέρον χωρὶς νὰ ξέρουν τί λαβύρινθος εἶναι ἡ καρδιὰ τῆς γυναίκας ποὺ παίρνουν. ('Οργίζεται). Ἄ, τὴν ὑποκρίτρια! Τὴν ἐνόμισε, μὲ τὸ φτωχὸ μυαλουδάκι της, πὼς μποροῦσε νὰ μοῦ ξεφύγῃ... Δὲν θὰ τὴ λυπηθῶ καθόλου! Θὰ τὴν ἀρπάξω ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ θὰ τὴν πετάξω στὸ δρόμο!... Ἔτσι τὴν χρειάζεται! Δὲν φαντάζομαι νἄχῃ τὸ θράσος νὰ μοῦ ἀρνηθῇ... Κρατῶ στὰ χέρια μου τὰ πειστήρια τοῦ ἐγκλήματος....

('Ορμᾶ μανιασμένος στὸ μπουντουάρ τῆς γυναίκας του).

ΕΜΜΑ (ἐκπληκτη). — Πῶς; Ἀκόμα ἐδῶ εἶσαι, Ροδόλφε; Κι' ἐγὼ ἑτοιμαζόμουν νὰ σοῦ τηλεφωνήσω στὸ γραφεῖο...

ΡΟΔΟΛΦΟΣ, (μὲ ὑποκριτικὴ ψυχραιμία).— Γιατί; Σοῦ συμβαίνει τίποτε;

ΕΜΜΑ.— Ἄ, μπᾶ, κάθε ἄλλο... Ἁπλούστατα θὰ σοῦ τηλεφωνοῦσα πὼς θἄβγαινα νὰ πάω στὴ μοδίστρα μου κι' ὕστερα θὰ περνοῦσα ἀπ' τὸ γραφεῖο σου, γιὰ νὰ πηγαίναμε στὴ συναυλία. Ἐξάσαμε νὰ στὸ πῶ πρωτοῦ φύγῃς. Μὰ νὰ ποὺ εἶσαι ἀκόμα ἐδῶ, κι' ἔτσι....

ΡΟΔΟΛΦΟΣ, (μὲ ἀγριεμένη ὄψι).— Ὥστε θὰ πήγαινες στὴ μοδίστρα σου, ἔ; Αὐτὴ τὴ μοδίστρα πούχει τὸ ἀτελιὲ της στὴν ὁδὸ Γαριβάλδι. Δὲν εἶν' ἔτσι;

ΕΜΜΑ, (χωρὶς νὰ ταραχθῇ). — Μὰ τί ἔχεις, Ροδόλφε, καὶ μοῦ μιλᾶς ἔτσι ἀγριεμένος; Τὸ πρόσωπό σου ἔχει γίνει κατάχλωμο, τὰ μάτια σου εἶναι γουρλωμένα καὶ τρέμεις ὅλος. Πές μου, χρυσέ μου, τί ἔ'νεις;

ΡΟΔΟΛΦΟΣ, (μέσα του).— Ἄκου τὴν ἐχίδνα!... (Στὴ γυναίκα του). Ὥστε ἔχεις τὸ θάρρος νὰ ὑποκρίνεσαι;

ΕΜΜΑ, (κατάπληκτη).— Ροδόλφε!... Μὰ τί λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές; Τί σούκανα καὶ μοῦ φέρνεσαι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο;

ΡΟΔΟΛΦΟΣ, (εἰρωνικά). — Τί μοῦκανες!... Φτάνει πιά!... Εὐτυχῶς ποὺ σ' ἀνακάλυψα γρήγορα!... (Βγάζοντας καὶ δείχνοντάς της τὸ γράμμα).— Δὲν μοῦ λέτε, κυρία, ἀναγνωρίζετε τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς;

ΕΜΜΑ, (ρίχνοντας μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸ γράμμα).— Σὲ καλό σου, Ροδόλφε. Πῶς σοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

ΡΟΔΟΛΦΟΣ, (πιάνοντάς την ὠργισμένος ἀπ' τὰ μπράτσα).— Γιατί δὲν μοῦ λὲς τὴν ἀλήθεια; Τὸ ξέρω πὼς εἶναι τοῦ φίλου σου!... Γιατί ὑποκρίνεσαι;

ΕΜΜΑ, (συγκινημένη). — Μὴ μὲ κατηγορῆς ἄδικα, Ροδόλφε! Μὴ μὲ βρίζῃς. Ἐνένα ὑποπτεύεσαι, ποὺ σ' ἀγαπῶ τόσο κι' εἶμαι ἕτοιμη καὶ τὴ ζωή μου ἀκόμα νὰ θυσιάσω γιὰ σένα;...

ΡΟΔΟΛΦΟΣ (βλέποντας τὴ γυναίκα του δακρυσμένη), γίνεται πιὸ ἥρεμος). — Αὐτὸ τὸ γράμμα, τὸ βρῆκα πρὸ ὀλίγου ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρά σου. Ἀνήκει σὲ σένα! Σούπεσε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς....

ΕΜΜΑ.— Τί λόγια εἶν' αὐτά, Ροδόλφε; Κι' ἂν τὸ γράμμα ἔπεσε τῆς ὑπηρετρίας μας; Κι' ἡ Μαρία δὲν εἶν' ἐδῶ, αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἔχει δγῆ γιὰ ψώνια. Κάνε ὑπομονὴ κι' ὅταν θὰ γυρίσῃ θὰ μᾶς ὁμολογήσῃ ὅλη τὴν ἀλήθεια..

ΡΟΔΟΛΦΟΣ (πιὸ ἥρεμος ἀκόμα).— Ἔστω!.... Ὡστόσο ἐγὼ θὰ περάσω ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο καὶ θὰ πάρω τὸ γράμμα. Ἔτσι θὰ καταλάβω ποιὰ εἶναι ἡ ἕνοχη; Ἐσὺ ἢ ἡ Μαρία. Σοῦ λέω ὅμως τοῦτο: Ἂν τὸ γράμμα ἀπευθύνεται σὲ σένα, τώρα ποὺ θὰ φύγω, νὰ ἐπωφεληθῆς ἀπ' τὴν ἀπουσία μου καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸ σπίτι, γιατί δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ ἀνεχθῶ πιά!....

(Φεύγει.— Ἡ Ἔμμα σωριάζεται σὲ μιὰ καρέκλα, ἐκμηδενισμένη. Γρήγορα, ὅμως, ξαναβρίσκει τὴν ψυχραιμία της).

ΕΜΜΑ (μονολογῶντας).— Ὤ, Θεέ μου!... Τί θὰ κάνω τώρα; Ὁ ἄντρας μου θὰ πάρῃ σὲ λίγο τὸ γράμμα μου καὶ θὰ καταλάβῃ πὼς ἀνήκει σὲ μένα!... Τί συμφορὰ ποὺ μὲ περιμένει!... Ἔξαφνα μιὰ σκέψι περνᾶ ἀπ' τὸ μυαλό της. Τρέχει στὸ τηλέφωνο καὶ σηκώνει τὸ ἀκουστικό). Ἐμπρός!.... Ἐμπρός!... Δῶστε μου, σᾶς παρακαλῶ τὸ ταχυδρομικὸ παράρτημα τῆς ὁδοῦ Γαριβάλδι... (Ἀγωνιᾷ). Ὤ, Θεέ μου!... Πῶς χτυπάει ἡ καρδιά μου!... Κι' ἂν ὁ ὑπάλληλος τοῦ ταχυδρομείου δὲν θελήσῃ νὰ μὲ ἐξυπηρετήσῃ; Ἂν εἶναι κι' αὐτὸς κανένας σύζυγος, ποὺ τὸν ἔχει ἀπατήσει ἡ γυναίκα του καὶ φανῇ σκληρός;... (Ἀκούγεται κουδούνισμα τηλεφώνου)

ΕΜΜΑ (μὲ ἀγωνία).— Ἐμπρός!... Ποιὸς εἶναι, παρακαλῶ;

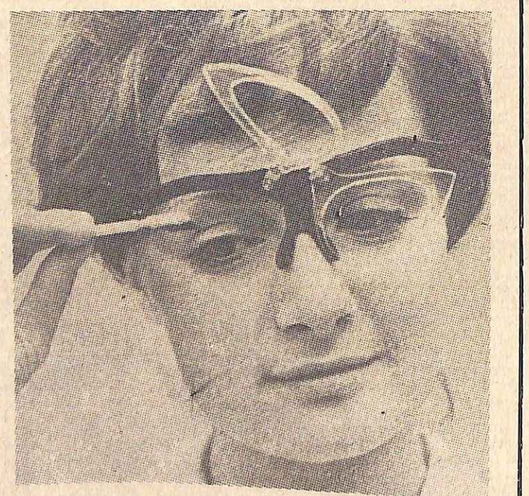

ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΓΥΑΛΙΑ

Ἡ τελευταία λέξι, στὸν τομέα τῶν γυναικείων γυαλιῶν μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὸ Ἀμστερνταμ. Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ πρωτοτυπία δὲν περιορίζεται μόνο στὸ σχῆμα τοῦ σκελετοῦ, ἀλλὰ σὲ μιὰ καινοτομία, ποὺ ἀποδείχτηκε πολὺ πρακτική. Ὅπως φαίνεται καθαρὰ στὴ φωτογραφία μας, τὰ δυὸ ματογυάλια εἶναι τελείως ἀνεξάρτητα καὶ φωτογραφία μας, νηθοῦν χωριστά, ὅταν ἡ κάτοχός τους θελήσῃ νὰ μποροῦν νὰ μετακιτης ἢ νὰ διορθώσῃ ' τὰ ματοτσίνορά της. Ἡ ἐφεύρεσι ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι καὶ οἱ νέου τύπου αὐτοὶ σκελετοὶ ἔγιναν ἀμέσως περιζήτητοι σ' ὅλον τὸν κόσμο...

ΜΙΑ ΦΩΝΗ.— Ὁ ὑπάλληλος τοῦ ταχυδρομικοῦ παραρτήματος τῆς ὁδοῦ Γαριβάλδι. Ἐδῶ ἡ θυρίδα τοῦ Πὸστ - Ρεστάντ.

ΕΜΜΑ, (μὲ ἀνακούφισι). — Ἄ, ὡραῖα! Ἀκοῦστε με, σᾶς παρακαλῶ, κύριε. Σᾶς μιλεῖ μιὰ δυστυχισμένη γυναίκα, τὴν ὁποία μπορεῖτε νὰ σώσετε ἢ νὰ καταδικάσετε σὲ θάνατο!... (Καταλαμβάνεται ἀπὸ λυγμοὺς καὶ σωπαίνει).

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ.— Ἐμπρός! ... Ἐμπρός!... Δὲν ἀκούω τίποτε!.... Μιλήστε καθαρώτερα, κυρία....

ΕΜΜΑ (συνέρχεται).— Ἀκοῦστε με προσεχτικά, σᾶς παρακαλῶ... Εἶμαι ἡ ξαφνειὰ κυρία, ποὺ ἔρχομαι συχνὰ καὶ παίρνω γράμματα μὲ τὰ ἀρχικὰ «Μ.Μ. 25». Μὲ θυμᾶστε;...

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ.—Μάλιστα!

ΕΜΜΑ.— Λοιπόν, κύριε, σᾶς ἐξορκίζω σὲ ὅ,τι ἀγαπᾶτε... Ἀκοῦστε τὸ μυστικό μου κι' ἐλπίζω πὼς θὰ θελήσετε νὰ μὲ σώσετε. Δὲν ξέρω πῶς τώπαθα καὶ μοῦπεσε ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο ὁ φίλος μου μὲ εἰδοποιοῦσε πὼς μοῦ εἶχε στείλει κι' ἄλλο, ἐκτενέστερο, στὸ ταχυδρομεῖο σας. Ὁ ἄντρας μου τὸ βρῆκε κι' ἔρχεται σὰν τρελλὸς ἐκεῖ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ἄλλο.... Ἂν δὲν ἔχῃ ἔρθει ἀκόμα, σᾶς ἱκετεύω, κύριε, νὰ μὴ τοῦ τὸ δώσετε. Ἂν, ὅμως, ἐπιμείνῃ καὶ τὸ πάρῃ καὶ σᾶς ζητήσῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς γυναίκας πούρχεται καὶ παίρνει τὰ γράμματα, θυμηθῆτε νὰ τοῦ πῆτε πὼς ἔρχεται μιὰ δεσποινίς, ὡς εἰκοσιπέντε χρόνων, ψηλή, ξερακιανή, μελαχροινή, μὲ μεγάλα μαῦρα μάτια καὶ κατάμαυρα σγουρὰ μαλλιά. Εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὑπηρετρίας μας. Εἶμαι βέβαιη ὅτι θὰ σᾶς πιστέψῃ!... Εἶναι περιττό, κύριε, νὰ σᾶς πῶ, πόση εὐγνωμοσύνη θὰ σᾶς ὀφείλω.....

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ, (διακόπτοντάς την).— Ἔννοια σας, κυρία! Μπορεῖτε νἄχετε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Ξέρω! ... Ξέρω ἀπὸ τέτοιου εἴδους ἱστορίες. Μοῦ συμβαίνουν συχνά... Μείνετε ἥσυχη!....

ΕΜΜΑ, (μὲ ἱκανοποίησι). — Ἐπὶ τέλους!... Τὰ κατάφερα μιὰ χαρά!.... Κι' ἔτσι ὁ Ροδόλφος θὰ καταπιῇ τὸ χάπι, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ!...

ΜΑΡΙΑ, (ἀπ' τὸ διάδρομο).— Κυρία!...

ΕΜΜΑ, (τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος της).— Ἄ! Ἤρθες στὴν ὥρα, Μαρία. Ποῦ νἄξερες τί κόντεψα νὰ πάθω!...

ΜΑΡΙΑ.— Τί σᾶς συνέβη, κυρία;

(Ἡ Ἔμμα τῆς διηγεῖται ὅ,τι συνέβη).

ΜΑΡΙΑ. — Ἔννοια σας, κυρία! Ἔχετε πεποίθησι σὲ μένα. Ξέρετε πόσο σᾶς εἶμαι ἀφοσιωμένη!....

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα. Ὁ Ροδόλφος μπαίνει στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του. Φαίνεται μετανοιωμένος).

ΕΜΜΑ, (βλέποντάς τον. Μὲ ψυχραιμία).— Λοιπόν; Τί ἀνακάλυψες; Ποιὰ εἶναι ἡ ἔνοχη;

ΡΟΔΟΛΦΟΣ, (τὴν πλησιάζει συμμαζεμένος καὶ παίρνει τὰ χέρια της μέσα στὰ δικά του).— Συγχώρεσέ με, χρυσὴ μου γυναικούλα!... Ὤ, δὲν ξέρεις, πόσο εἶμαι μετανοιωμένος ποὺ σοῦ φέρθ-κα προτήτερα βάναυσα, ποὺ ὑπωπτεύθηκα τόσο ἄδικα τὴν ἀγάπη σου!... Συχώρεσέ με, ἀγαπημένη μου Ἔμμα, ποὺ σ' ἔκαμα τόσο σκλάφο νὰ ὑποφέρῃς... φιλεῖ μὲ συγκίνησι τὰ χέρια).

ΕΜΜΑ.— Ροδόλφε μου!... Σὲ συγχωρῶ!... Ναί, σὲ συγχωρῶ, λατρευτέ μου ἀντρούλη. Ὤ, πόσο σ' ἀγαπῶ, Ροδόλφε!...

('Αγκαλιάζονται καὶ φιλιοῦνται).

MARINO MORETI

Οἱ «σοφὲς μηχανὲς» θὰ ἀνατρέψουν τὶς κλασικὲς μεθόδους διδασκαλίας

ΕΝΑ ΡΟΜΠΟΤ

θὰ εἶναι ὁ δάσκαλος τῶν παιδιῶν σας

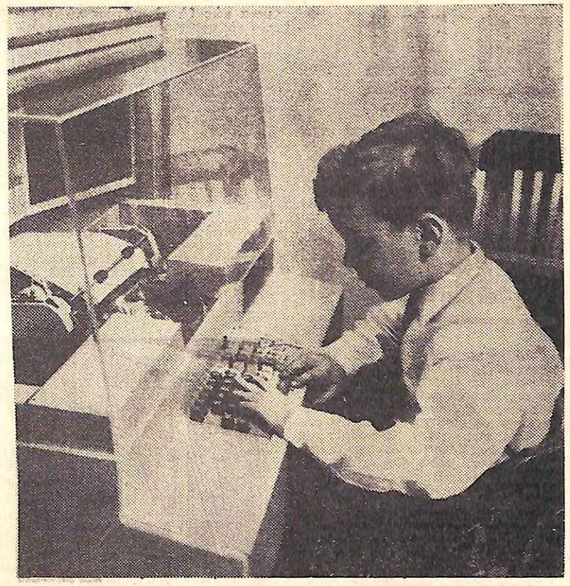

Ἕνα ἀπὸ τὰ εἴκοσι παιδιά, ποὺ ἐλάβαν μέρος στὸ πείραμα τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Φοίνπορτ, ἐνῶ «παίζει» μὲ τὴ μηχανή, ποὺ τοῦ διδάσκει νὰ διαβάζῃ καὶ νὰ γράφῃ.

ΣΕ λίγα χρόνια, ἑκατομμύρια παιδιὰ θὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ μαθαίνουν, νὰ διαβάζουν καὶ νὰ γράφουν, ἀπὸ τὰ τέσσερα ἢ τὰ πέντε χρόνια τους καὶ σὲ διάστημα πολὺ πιὸ σύντομο ἀπὸ τὸ τωρινό, χωρὶς τὴ βοήθεια τῶν δασκάλων. Ἡ δική τους δασκάλα θὰ εἶναι ἡ μηχανή.

Πρέπει νὰ ποῦμε, πὼς οἱ «μηχανὲς ποὺ διδάσκουν» ὑπάρχουν κι' ὅλας καί, ἀπὸ τὰ πρῶτα πειράματα, ποὺ ἔγιναν μ' αὐτές, βγαίνει τὸ συμπέρασμα, ὅτι, σ' ἕνα μέλλον ὄχι μακρυνό, ἡ χρησιμοποίησί τους θὰ διαδεθῇ σ' ὅλα τὰ σχολεῖα τοῦ κόσμου. Οἱ μηχανὲς αὐτὲς εἶναι μιὰ τελειοποίησι τῶν «ἀκουστικο-οπτικῶν βοηθῶν» (τοῦ κινηματογράφου, τοῦ ραδιοφώνου, τῆς τηλεοράσεως, τοῦ μαγνητοφώνου κλπ.), ποὺ ἔχουν διαδοθῇ, στὰ τελευταῖα χρόνια, σὰν διδακτικὰ μέσα σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς πολιτισμένες χῶρες.

Ἡ μηχανή, ποὺ διδάσκει ἀνάγνωσι καὶ γραφή, δοκιμάστηκε πάνω σὲ μιὰ ὁμάδα ἀπὸ εἴκοσι παιδιά, 4 μέχρι 5 χρόνων, ποὺ φοιτοῦσαν στὸ παιδικὸ ἄσυλο τοῦ Φρίπορτ τοῦ Λόνγκ Ἄϊλαντ (Η.Π.Α.).

Κάθε παιδί, χρησιμοποιοῦσε τὴ μηχανὴ ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ κάθε μέρα καί, ὕστερα ἀπὸ ἀσκήσεις τριάντα ὡρῶν, ἦταν κιόλας ἱκανὸ νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ συνθέσῃ πολλὲς λέξεις καὶ τὶς πρῶτες ἁπλὲς φράσεις. Στὸ τέλος τοῦ πειράματος —ποὺ ἔγινε ἀνάμεσα στὸν Ἰανουάριο καὶ τὸν Ἰούνιο αὐτοῦ τοῦ χρόνου— παρατηρήθηκε πὼς τὰ εἴκοσι παιδιὰ εἶχαν μάθει νὰ διαβάζουν καὶ νὰ γράφουν, περίπου δυὸ μῆνες νωρίτερα ἀπὸ μιὰ ἄλλη ὁμάδα εἰκοσι παιδιῶν, ὁ χρόνων, ποὺ εἶχαν διδαχθῇ, κατὰ τὴν ἴδια περίοδο, ἀπὸ μιὰ ἀληθινὴ δασκάλα καὶ σύμφωνα μὲ τὶς κλασικὲς μεθόδους.

Ἐξακριβώθηκε ἀκόμα, πὼς, μὲ τὴν «διδακτικὴ μηχανή», δὲν ὑπάρχει οὐσιαστικὴ διαφορὰ ἀποδόσεως ἀνάμεσα σὲ κορίτσια καὶ ἀγόρια.

Μὰ πῶς εἶναι φτιασμένη καὶ πῶς λειτουργεῖ αὐτὴ ἡ καταπληκτικὴ «μηχανὴ ρομπότ»;

Πρόκειται μιὰ μιὰ εἰδικὴ ἠλεκτρικὴ γραφομηχανή, ἐφωδιασμένη μ' ἕνα μαγνητόφωνο, μιὰ μικρὴ ὀθόνη καὶ ἕνα ἠλεκτρικὸ ἐγκέφαλο. Ἡ διδασκαλία γίνεται σὲ τρεῖς φάσεις.

Ἡ πρώτη φάσι δίνει τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς καινούργιου παιγνιδιοῦ. Τὸ παιδὶ χτυπάει τὰ πλήκτρα στὴν τύχη καί, σὲ κάθε πλῆκτρο ποὺ ἀγγίζει, ὄχι μόνο βλέπει νὰ ἐμφανίζεται πάνω στὸ φύλλο τοῦ χαρτιοῦ (ποὺ τρέχει αὐτόματα) τὸ ἀνάλογο γράμμα, μὰ ἀκούει καὶ τὸν ἦχο του νὰ προφέρεται ἀπὸ τὴν «φωνὴ» τῆς μηχανῆς. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ-τρεῖς μέρες, ὅταν τὰ παιδιὰ δείχνουν πὼς διασκέδασαν ἀρκετὰ μὲ τὴν ὁμιλοῦσα γραφομηχανὴ καὶ ἀρχίζουν νὰ πλήττουν ἀρχίζει ἡ δεύτερη φάσι.

Ἡ «φωνὴ» τῆς μηχανῆς μιλάει στὸ παιδί, λέγοντάς του: «Τώρα, θὰ σοῦ πῶ νὰ χτυπήσῃς ἕνα γράμμα κι' ἐσὺ πρέπει νὰ τὸ βρῇς, ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνα ποὺ βλέπεις ἀπὸ πλήκτρα. Μὰ πρόσεξε· Μόνον τὸ δειγμα «δασκάλου ρομπότ». Ὁ πρόδρομος αὐτῆς τῆς μηχανοποιημένης διδασκαλίας ἦταν ὁ δόκτωρ Σίντνεϊ Πρέσσεϋ, ἕνας ψυχολόγος τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Ὄχάϊο ('Ην. Πολιτεῖες). Ὁ δόκτωρ Πρέσσεϋ, ἐδῶ καὶ τριανταοκτὼ χρόνια, δηλαδὴ τὸ 1926, ἐπενόησε μιὰ μηχανή, ποὺ ἐπέτρεπε στοὺς σπουδαστὲς νὰ ἐλέγχουν τὶς γνώσεις τους, ἀπαντῶντας σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἐρωτήσεις, ποὺ ἡ κάθε μιὰ τους ἀνταποκρινόταν σ' ἕναν ἀριθμό. Κάθε φορά, ποὺ ἡ ἀπάντησι ἦταν σωστή, ἄναβε ἕνα κόκκινο φῶς.

Ἡ ἐπινόησι τοῦ δόκτορος Πρέσσεϋ δὲν σημείωσε ἐπιτυχία στὸ σχολικὸ κόσμο, μὰ ἡ ἰδέα του χρησιμοποιήθηκε μὲ πολλὲς ἐναλλαγές, γιὰ νὰ κατασκευαστοῦν παιχνίδια γιὰ παιδιά, ποὺ βρίσκονται ἀκόμα καὶ σήμερα στὸ ἐμπόριο καὶ ποὺ ἐπιτρέπουν νὰ ἐλέγχωνται μὲ ἀκρίβεια στοιχειώδεις ἐρωτήσεις (γεωμετρίας, Ἱστορίας κλπ.). Ὅταν ἡ ἀπάντησι εἶναι σωστή, ἀνάβει πάντοτε ἕνα κόκκινο φῶς.

Οἱ ἐπιστημονικὲς βάσεις τῶν «μηχανικῶν διδασκάλων» διατυπώθηκαν, ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, στὸ πανεπιστήμιο τοῦ Χάρβαρντ ('Ην. Πολιτεῖες) ἀπὸ τὸ δόκτορα Φρέντερικ Σκίννερ, εἰδικὸ στὴ μελέτη τῆς συμπεριφορᾶς τῶν ζώων καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ἀπὸ τότε, ὁ δάσκαλος-ρομπότ, κατασκευάστηκε σὲ πολλὲς μορφὲς καὶ διαστάσεις, ἰδιαίτερα στὴν πατρίδα του, δηλαδὴ τὴν Ἀμερική. Σήμερα ὅμως, ὄχι μόνο οἱ Ἀμερικανοὶ ἐκπαιδευτικοί, ἀλλὰ καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι, ποὺ ἔχουν ἀντιλήψεις πιὸ συντηρητικὲς ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς συναδέλφους τους, ἀρχίζουν νὰ θεωροῦν τὶς «διδακτικὲς μηχανές», ὄχι πιὰ σὰν παιχνίδια, ἀλλὰ σὰν μεθόδους σοβαρὲς καὶ πολὺ ἐνδιαφέρουσες.

Οἱ δάσκαλοι-ρομπότ, ποὺ χρησιμοποιοῦνται πειραματικὰ σὲ ἀμερικανικὲς σχολὲς κάθε εἴδους, εἶναι ἀμέτρητοι.

Δὲν θὰ σᾶς ἀπασχολήσουμε μὲ τὴν περιγραφή τους. Θὰ περιορίσουμε νὰ σᾶς δώσουμε μερικὰ παραδείγματα τῶν πιὸ σημαντικῶν ἀποτελεσμάτων, ποὺ ἀποδεικνύουν πὼς ὁ δάσκαλος-ρομπὸτ εἶναι σὲ θέσι νὰ διδάσκῃ σὲ ἐκπαιδευτικὰ ἐπίπεδα πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τοὺς βασικοὺς σχολείου.

Στὸ Ροάνοκ τῆς Βιργινίας, μιὰ ὁμάδα μαθητῶν τῆς τελευταίας τάξεως τοῦ γυμνασίου, μελέτησαν ἄλγεβρα χωρὶς καθηγητή, χωρὶς βιβλίο, χωρὶς προβλήματα στὸ σπίτι, χρησιμοποιώντας μόνο μηχανές. Μέσα σ' ἕξη μῆνες, λοιπόν, κατώρθωσαν νὰ τελειώσουν ὅλο τὸ ἐτήσιο πρόγραμμα. Ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες διακοπῶν, ὑποβλήθηκαν σὲ μιὰ ἐξέτασι, ποὺ ἀπέδειξε πὼς διατηροῦσαν ἀκόμα τὶς γνώσεις ποὺ εἶχαν ἀποκτήσει ἀπὸ τὸν δάσκαλο-ρομπότ, σὲ ποσοστὸ ἀνώτερο ἀπὸ 90%. Τὸ 40% ἀπ' αὐτοὺς ξεπέρασε τὸν μέσο ὅρο τῶν βαθμῶν ἄλλων μαθητῶν, ποὺ εἶχαν μελετήσει τὴν ἄλγεβρα ἐπὶ ἕνα χρόνο μὲ τὴν κλασικὴ μέθοδο.

Στὸ Κλίντον, στὴν Πολιτεία τῆς Ν. Γόρκης, οἱ σπουδαστὲς τῆς λογικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Χάμιλτον, κατώρθωσαν, χάρις στὶς μηχανές-δάσκαλους, νὰ αὐξήσουν σεβαστὰ τὴν ἀπόδοσί τους καὶ νὰ περιορίσουν σχεδὸν στὸ μηδὲν τὰ λάθη τους. Ἕνας καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας, ὁ δόκτωρ Τζὼν Μπλὺθ, δήλωσε σχετικά: «Δὲν χάσαμε οὔτε στιγμὴ σὲ ἐρωτήσεις καὶ ἀσκήσεις, γιατὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἐλέγχου, ποὺ μᾶς ἔδιναν οἱ μηχανές, μᾶς ἐπέτρεπαν νὰ γνωρίσουμε προκαταβολικὰ ἂν ἕνας σπουδαστὴς εἶχε ἀκολουθήσει τὸ πρόγραμμα καὶ νὰ ποιὰ ἀπόδοσι. Ἀλλωστε, διαπιστώσαμε μεγάλη αὔξησι ἐνδιαφέροντος γιὰ τὴν ὕλη καὶ ἀξιόλογη βελτίωσι τοῦ ἠθικοῦ τῶν σπουδαστῶν».

Στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Μίτσιγκαν, τρίαντα σπουδαστὲς ἔμαθαν «ἀπὸ μηχανῆς» τὴν Ἱσπανικὴ γλῶσσα, κατανάλωναν γι' αὐτὸ τὸν σκοπό, τὸν μισὸ περίπου χρόνο, ποὺ θὰ ἀπαιτοῦσαν οἱ παραδοσιακὲς μέθοδοι.

«Πολὺ γρήγορα» δεδομένου ὁ Ράντ Μόρτον, διευθυντὴς τοῦ τμήματος ξένων γλωσσῶν αὐτοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, «ἡ διδασκαλία τῶν γλωσσῶν θὰ βασίζεται στὶς μηχανές».

Τὰ ἀμέτρητα πειράματα, ποὺ ἔγιναν μέχρι τώρα, φανερώνουν τὰ δυὸ μεγαλύτερα πλεονεκτήματα τῶν «δασκάλων-ρομπότ».

Πρῶτον: Ὁ μαθητὴς ἢ ὁ σπουδαστής, ποὺ χρησιμοποιεῖ αὐτὲς τὶς μηχανές, ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ παίρνῃ ἐνεργὸ μέρος στὴ διδασκαλία καὶ μπορεῖ νὰ προοδεύσῃ τόσο γρηγορώτερα, ὅσο πιὸ ζωηρὸ εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ ἡ ἐξυπνάδα του.

Δεύτερο: Ἐφαρμόζει ἀμέσως στὴν πρᾶξι τὶς γνώσεις ποὺ τοῦ παρέχει ἡ μηχανή, ἀπαντῶντας στὶς ἐρωτήσεις, ποὺ τοῦ ὑποβάλλει, καὶ ἔχει, ἐπομένως, τὴν ἄμεση ἱκανοποίησι νὰ ξέρῃ «ἂν ἀπάντησε σωστά. Ἂν κάνῃ λάθος, ἡ μηχανὴ δὲν τὸν «ἐπιπλήττει», ἀλλὰ τὸν βοηθάει μὲ ἀνεξάντλητη ὑπομονὴ νὰ διορθώσῃ τὸ λάθη του. Ὅλα αὐτὰ μεταφράζονται, ὄχι χρόνο σὲ πιὸ γρήγορη ἐκμάθησι, ἀλλὰ καὶ σὲ καλύτερη ἀπόδοσι.

Ἦταν ἀναπόφευκτο νὰ δημιουργηθοῦν πολλὲς κριτικὲς καὶ πολεμικές, ἐναντίον αὐτῶν τῶν «μηχανικῶν τεράτων», ἰδιαίτερα δὲ ἐκ μέρη ὁ δάσκαλος, ὁ καθηγητής, σ' ἕνα κόσμο ὅπου, ἀκόμα καὶ γιὰ τὴ διδασκαλία, θὰ χρησιμοποιοῦνται μηχανές; Οἱ σημερινοὶ ἐκπαιδευτικοὶ θὰ ὑποβιβαστοῦν σ' ἕνα ρόλο ἁπλῆς ἐπιβλέψεως; Καὶ τὰ παιδιά, οἱ ἔφηβοι, δὲν θὰ ἐπηρεάζονται ἀρνητικὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς μηχανές, ἀπὸ τὶς ὁποῖες λείπει ἡ προσωπικότητα, ἡ ἀνθρώπινη «ζεστασιά»;

Ἕνα μεγάλο μέρος ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φόβους εἶναι ἀβάσιμοι. Εἶναι γεγονὸς ὅτι οἱ «διδακτικὲς μηχανὲς» θὰ φέρουν μιὰ ἐπανάστασι στὴν ἐκπαίδευσι, μὰ συγχρόνως θὰ δώσουν στοὺς ἐκπαιδευτὲς σημασία μεγαλύτερη ἀπὸ κείνη ποὺ ἔχουν σήμερα.

Ἡ ἐπιτάχυνσι, ποὺ ἡ μηχανὴ θὰ φέρῃ στὴ διδασκαλία καὶ στὴν ἐκμάθησι, θ' ἀφίσῃ στὸν ἐκπαιδευτικὸ περισσότερο καιρὸ, γιὰ νὰ τὸν ἀφιερώσῃ στὴ βαθύτερη γνωριμία τῶν μαθητῶν.

NO ME OLVIDAS QUERIDO

"Αν ήξερα άπὸ πρὶν πὼς τὸ ὑπερωκεάνιο, ποὺ μὲ πήγαινε στὴν Ἑλλάδα, θὰ προσέγγιζε στὴ Βαρκελώνη, ἀσφαλῶς θ' ἄλλαζα πλοῖο. Μιὰ πικρὴ ἀνάμνησι μ' ἔκανε ν' ἀποφεύγω τὴ χιλιοτραγουδισμένη αὐτὴ πόλι τῆς νοτίου Ἱσπανίας.

Καὶ τώρα ποὺ τὴν ἀντίκρυζα καὶ πάλι, ἐνῶ τὸ πλοῖο ζύγωνε στὸ λιμάνι της, ἔνιωθα τὴν ἀνάμνησι ἐκείνη νὰ ζωντανεύῃ μέσα μου, ὁ-δυνηρὴ ὅπως καὶ τότε. Τί κι' ἂν τὰ χρόνια πέρασαν καὶ τῶν κροτάφους μου τοὺς στολίζουν ἄσπρα μαλλιά; Τὰ γεγονότα ποὺ συνταράζουν τὴ ζωή μας, μένουν γιὰ πάντα ριζωμένα στὴν ψυχή...

Τὸ πλοῖο θἄμενε πέντε ὧρες στὸ λιμάνι. Οἱ ἐπιβάτες ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν, γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως. Τοὺς ἀκολούθησα κι' ἐγώ, σὰν μαγνητισμένος ἀπὸ κεῖνο τὸν ἴδιο πόνο ποὺ κανε τὴν καρδιά μου νὰ ματώνῃ.

Διέσχισα τὴν πλατεῖα τῆς Καταλωνίας, ἀνέβηκα τὴ Ράμλα καὶ κάθησα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραῖα κέντρα της.

Ἔσκυψα τὸ κεφάλι στὰ χέρια μου καὶ βυθίστηκα στὶς ἀναμνήσεις μου... Ξαφνικὰ ὅμως, οἱ φωνὲς δυὸ μικρῶν τροβαδούρων μὲ ἀποτράβηξαν ἀπὸ τοὺς συλλογισμούς μου.

— Θὰ θέλατε νὰ σᾶς παίξουμε μὲ τὶς κιθάρες μας ἕνα Ἱσπανικὸ τραγούδι, σενόρ;

— Ναί, βάθελα νὰ μοῦ παίξετε ἕνα παλιὸ ἱσπανικὸ τραγούδι. Μὰ ἴσως νὰ μὴν τὸ ξέρετε... Θυμᾶμαι πὼς ἄρχιζε ἔτσι: «Νὸ μὲ ὄλβιντας κουερίντο».

— Τὸ ξέρουμε, σενόρ, μοῦ ἀπάντησαν τὰ παιδιά, ἐνῶ τὰ μαῦρα μάτια τους ἄστραφταν. Τὰ παλιὰ ὅμορφα τραγούδια μένουν ἀξέχαστα στὴ χώρα μας.

Καί, χωρὶς νὰ περιμένουν ἄλλη λέξι μου, ἄρχισαν νὰ παίζουν καὶ νὰ τραγουδοῦν σ' ἕνα θαυμάσιο ντουέτο:

«Νὸ μὲ ὄλβιντας κουερίντο
λὰ βίντα σὶν τὲ νὸν βάλε νάντα.
Πὸρ ἐστὲ σινσέρο ἀμὸρ
κουε λέβο ντέγρο μὶ ἄλμα...»
(Μὴν μὲ ξεχνᾶς ἀγάπη μου
ἡ ζωὴ δίχως ἐσένα δὲν ἀξίζει τί-
ποτα.
Γι' αὐτό, ἀληθινὲ ἔρωτά μου
σὲ βάζω μέσα στὴν καρδιά μου).

Οἱ μικροὶ τροβαδοῦροι ἐξακολουθοῦσαν νὰ τραγουδοῦν, μὰ ἐγὼ τοὺς κύτταζα χωρὶς νὰ τοὺς βλέπω. Στὴ θέσι τους τώρα, ἀντίκρυζα μιὰ νεαρὴ κοπέλλα μὲ ὑπέροχη κεῖνο τὸ ἴδιο τραγούδι, ἀπὸ τὴ θεσπαν ιόλικη ὁμορφιὰ κι' ἄκουγα τὴ θεσπέσια φωνή της. Οἱ ἀναμνήσεις ζωντάνευαν τὰ περασμένα...

★

"Εχουν περάσει εἰκοσιεφτὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος σπάροζε τὴν Ἱσπανία. Ἀμέτρητος κόσμος σκοτωνόταν στοὺς ἀδιάκοπους βομβαρδισμούς.

Σ' ἐκείνη τὴ φλογισμένη ἐποχή, ἔτυχε νὰ βρεθῶ στὴ Βαρκελώνη μ' ἕνα ἀμερικανικὸ πλοῖο. Μιὰ ὁμάδα ἀεροπλάνων τὸ ἀχρήστευσε, ἐνῶ ἔφτανε στὸ λιμάνι, κι' ἔτσι ἀναγκαστήκαμε νὰ μείνουμε στὴν Ἱσπανία.

Πέρασαν μέρες. Ἄδικα περίμενα πὼς θὰ μὲ καλοῦσε τὸ ἀμερικανικὸ προξενεῖο, γιὰ νὰ μὲ στείλῃ πίσω στὴν Ἀμερική. Ὁ ἀδιάκοπος βομβαρδισμός μοῦ εἶχε τσακίσει τὰ νεῦρα, τὶς περισσότερες νύχτες τὶς περνοῦσα σὲ καταφύγια.

Κάποια μέρα, ποὺ οἱ βομβαρδισμοὶ δὲν ἦταν πολὺ συχνοί, ἀνέβηκα στὴν Ράμπλα καὶ κάθησα στὸ ἴδιο κέντρο, ποὺ βρισκόμουν καθισμένος καὶ τώρα. Κύτταζα γύρω μου, θαυμωμένος ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ τοῦ τοπίου, ὅταν μιὰ γυναικεία φωνή, ποὺ τραγουδοῦσε ἐκεῖ κοντά μου, μ' ἔκανε νὰ στραφῶ ξαφνιασμένος.

«Νὸ μὲ ὄλβιντας κουερίντο...»

Ἡ κοπέλλα ποὺ τραγουδοῦσε, ἦταν πολὺ νέα καὶ εἶχε μιὰ θαυμάσια σπανιόλικη ὁμορφιά. Ἐνῶ συνέχιζε τὸ τραγούδι της, πλησίαζε ὅλο καὶ περισσότερο πρὸς τὸ μέρος μου.

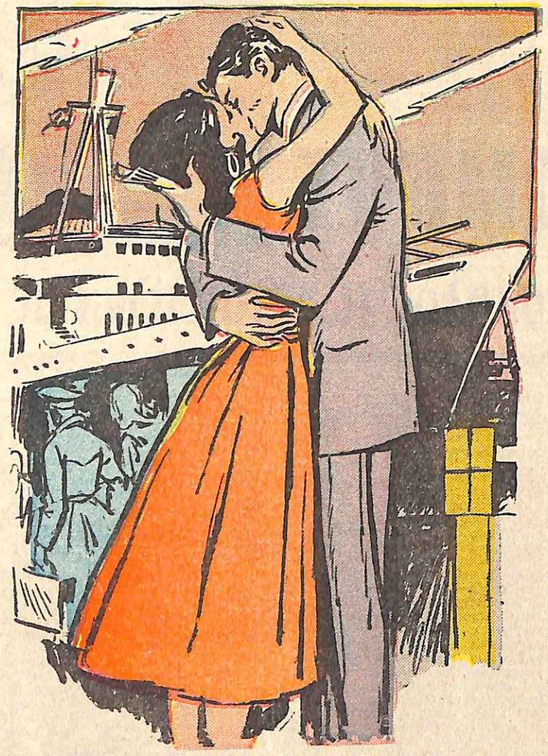

Ἀγκαλιαστήκαμε, κλαίγοντας καὶ οἱ δυὸ μὲ λυγμούς...

— Ὡραῖο τραγούδι, ὡραῖα λόγια καὶ ὑπέροχη φωνή, τῆς εἶπα ὅταν τέλειωσε, μιλώντας της στὴ γλῶσσα της. Μὰ δὲν καταλαβαίνω πῶς μπορεῖτε νὰ τραγουδᾶτε, μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς καταστροφῆς;

Ἐκείνη χαμογέλασε μελαγχολικὰ κι' ὕστερα φιθύρισε σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό της:

— Τὸ τραγούδι χρειάζεται σενόρ... χρειάζεται, γιὰ νὰ γλυκαίνῃ τοὺς πόνους τῆς καρδιᾶς.

Σώπασε, τίναξε τὰ μαῦρα μαλλιά της, ποὺ ἔπεφταν στοὺς ὤμους της, καὶ μὲ κύτταξε ἐξεταστικὰ μὲ τὰ σκούρα μάτια της, ποὺμοιζαν κλεμμένα ἀπὸ τὸ βελοῦδο τῆς πιὸ σκοτεινῆς νύχτας.

— Εἶστε ξένος, δὲν εἶν' ἔτσι; μὲ ρώτησε ὕστερα.

"Εκανα νὰ ἀπαντήσω, μὰ δὲν πρόφτασα. Οἱ σειρῆνες μᾶς προειδοποιοῦσαν μὲ τὰ ἀνατριχιαστικά τους οὐρλιάσματα γιὰ ἕνα συναγερμό. Κι' ἐκείνη αὐθόρμητα μὲ ἁρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι.

— "Ελα μαζί μου, μοῦ εἶπε, ὑπάρχει ἕνα καταφύγιο ἐδῶ κοντά.

Μέσα στὸ καταφύγιο, συνωστιζόταν πολὺς κόσμος κι' ἐγὼ ἔσφιγγα ὅλο καὶ περισσότερο κοντά μου τὴν ἄγνωστη κοπέλλα μὲ τὴ γλυκειὰ φωνὴ καὶ τὰ μάτια τὰ κλεμμένα ἀπὸ τὴ νύχτα.

— Πῶς σὲ λένε; τὴ ρώτησα σιγανὰ κάποια στιγμή.

— Φλωρίντα, μοῦ ἀπάντησε. Ἐσένα;

Τῆς εἶπα τὸ ὄνομά μου καὶ μείναμε γιὰ λίγο σιωπηλοί, ἀκούγοντας τὶς φοβερὲς ἐκρήξεις ἀπὸ τὶς βόμβες, ποὺ ἔπεφταν ἀλύπητα πάνω στὴν πόλι. Ὕστερα, ἄκουσα καὶ μας, μεταφράστηκε σὲ τρυφερὰ λόγια καὶ σὲ φλογερὰ φιλιά.

Θέλω νὰ σὲ κάνω γυναίκα μου, Φλωρίντα, τῆς εἶπα ἐνῶ τὴν ἐσφιγγα μὲ πάθος στὸ στῆθος μου. Θέλω νἄβρω νὰ σὲ ζητήσω ἀπὸ τοὺς γονεῖς σου.

Ἐκείνη χαμογέλασε μὲ πικρία καὶ ἀκούπησε τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος μου.

— Οἱ γονεῖς μου βρίσκονται στὴ φυλακή, ἀγάπη μου, φιθύρισε, καὶ τὰ δυὸ ἀδέλφια μου πολεμοῦν μὲ τοὺς ἐπαναστάστες. Ἐγὼ ζῶ μόνη, μὲ μιὰ γριὰ παράλυτη θεία μου. Μὰ ἂν τὸ θελήσῃ ὁ Θεός, κάποια μέρα θὰ βρεθοῦμε ὅλοι ἑνωμένοι.

Οἱ μέρες καὶ οἱ ἑβδομάδες περνοῦσαν τώρα μέσα σ' ἕνα μεθυστικὸ ὄνειρο εὐτυχίας. Δὲν μὲ τρόμαζαν πιὰ οἱ βομβαρδισμοί, δὲν συλλογιζόμουν τὸ γυρισμό μου στὴν Ἀμερική. Ὁ ἔρωτας τῆς Φλωρίντας μ' ἔκανε νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα.

Καὶ μοῦ φάνηκε σὰν νὰ ξυπνοῦσα ἀπὸ ἕνα θαυμάσιο ὄνειρο γιὰ νὰ ἀντικρύσω τὴ σκληρὴ πραγματικότητα, τὴν ἡμέρα, ποὺ ὁ πρόξενος μὲ κάλεσε καὶ μοῦδωσε ἐντολὴ νὰ εἶμαι ἕτοιμος γιὰ ἀναχώρησι, τὸ ἄλλο κιόλας πρωΐ.

Γεμάτος ἀπόγνωσι, τὸν παρακάλεσα νὰ μὲ ἀφίσῃ νὰ μείνω στὴ Βαρκελώνη ὥσπου νὰ τελειώσῃ ἡ ἐπανάστασι. Μὰ στάθηκε ἄδύνατο.

Τότε τοῦ ἄνοιξα τὴν καρδιά μου, τοῦ μίλησα γιὰ τὸν μεγάλο ἔρωτα, ποὺ μὲ εἶχε ἐνώσει μὲ μιὰ Ἱσπανίδα κοπέλλα, καὶ πρόσθεσα πὼς θἄμουν πρόθυμος νὰ τὴν παντρευτῶ ἀμέσως, γιὰ νὰ τὴν πάρω μαζί μου. Μὰ κεῖνος κούνησε τὸ κεφάλι μὲ λύπη.

— Δυστυχῶς, παιδί μου, καὶ πάλι θὰ σοῦ πῶ πὼς εἶναι ἀδύνατο. Σὲ καταλαβαίνω, μὰ δὲν μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω. Λυπᾶμαι πολύ, λυπᾶμαι, μὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατο.

Βγῆκα ἀπὸ τὸ προξενεῖο γεμάτος ἀπόγνωσι κι ἔτρεξα στὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης μου. "Ημουν τόσο χλωμὸς καὶ ταραγμένος, ποὺ ὅταν μὲ εἶδε, τρόμαξε.

— Μὴ στενοχωριέσαι, ἀγάπη μου, μοῦ φιθύρισε ὅταν «τῆς εἶπα τὴν αἰτία τῆς ταραχῆς μου. Ἡ ἀγάπη μας εἶναι πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὴν ἀπόστασι. Μόνον ὁ θάνατος θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς χωρίσῃ. Μὰ τώρα, ἀφοῦ θὰ φύγῃς μακρυά μου, πρέπει νὰ σοῦ πῶ τὸ γλυκὸ μυστικὸ μου: Περιμένω παιδί, καλέ μου, ἕνα παιδὶ δικό σου!

Τὴν ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου σὰν τρελλός, ἀνακατεύοντας τὰ δάκρυά μου μὲ τὰ δικά της.

— Ἀγάπη μου, φιθύριζε, γυναίκα μου! Ναί, ἐχεις δίκιο. Ἡ ἀπόστασι δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ χωρίσῃ τὶς καρδιές μας. Νὰ μὲ περιμένῃς, Φλωρίντα. Θὰ ξανάρθω.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἡ Φλωρίντα μὲ συνώδευσε στὸ λιμάνι. Ἀγκαλιαστήκαμε, κλαίγοντας καὶ οἱ δυὸ μὲ λυγμούς, "Υστερα ἀνέβηκα στὸ πλοῖο.

Τὸ πλοῖο ἔβγαινε ἀπὸ τὸ λιμάνι καὶ ἡ Φλωρίντα κουνοῦσε τὸ μαντήλι της, σκουπίζοντας κάθε τόσο κάποιο δάκρυ, ὅταν ἄρχισαν νὰ οὐρλιάζουν οἱ σειρῆνες.

Μὰ ἦταν ἀργά! Οἱ ἄνθρωποι ποὺ βρίσκονταν στὴν ἀποβάθρα, δὲν πρόφταναν νὰ τρέξουν νὰ προφυλαχθοῦν σὲ καταφύγιο. Τὰ μαῦρα πουλιὰ τοῦ θανάτου πλημμύρισαν τὸν οὐρανό, οἱ βόμβες ἄρχισαν νὰ πέφτουν. Μέσα σὲ λίγα λεπτά, τὸ λιμάνι εἶχε γίνει ἕνας σωρὸς ἀπὸ πέτρες καὶ ἀνθρώπινες σάρκες. Καί, ἀνάμεσά τους, βρίσκονταν ἡ Φλωρίντα!...

.... Οἱ μικροὶ τροβαδοῦροι ἀναγκάστηκαν νὰ μὲ σπρώξουν, γιὰ νὰ συνέλθω. Εἶχαν τελειώσει τὸ τραγούδι τους. Τότε πῆρα ἀργὰ τὸ δρόμο γιὰ τς λιμάνι, φιθυρίζοντας...

— Ἀντίος Φλωρίντα, ἀντίος κουερίντα, δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ!

ΠΡΟΔΡΟΜ. ΧΟΥΡΜΟΥΛΙΑΔΗΣ
(Ν. Ὑόρκη)

(Ἐπιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗ)

„Ἕνα τραγούδι—Μιὰ ἱστορία"

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΦΙΛΗ

ΠΟΝΕΜΕΝΟ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μικὲς ἐρωτεύεται τὴ Ζέτα καὶ τὴν ἀρραβωνιάζεται, παρ' ὅλες τὶς ἀντιρρήσεις τοῦ Τάσου. Ἡ Χριστίνα ἐλπίζει πὼς ἡ φίλη της θὰ στρώσῃ καὶ θὰ γίνῃ μιὰ καλὴ σύζυγος. Ἐκείνη ὅμως, ἀφοῦ πέτυχε νὰ κατακτήσῃ τὸ Μικέ, ἐρωτοτροπεῖ μὲ τὸ Λίνο Σγουρτή. "Οταν βλέπῃ ὁ ἀρραβωνιαστικός της νὰ τὴν φιλάῃ ὁ Λίνος, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ρεσιτάλ της, ἀρχίζει νὰ ζηλεύῃ καὶ ζητάει μὲ τρόπο ἐξηγήσεις ἀπὸ τὴν ξαδέρφη του.

5ον

— Ναί... δὲν σοῦ λέω... Ἀλλὰ τὸ δικό του φιλὶ μοῦ φάνηκε κάπως πιὸ φλογερό.

— Εἶναι ὁ τύπος του, εἶπε ἡ Χριστίνα.

— Σκέπτομαι ν' ἀναγγείλω ἀπόψε τοὺς ἀραβῶνες μας.

— "Αν τὸν ἀποφασίσει, Μικέ, ἀποκρίθηκε ἡ Χριστίνα σοβαρά, δὲν ὑπάρχει ἐμπόδιο, φαντάζομαι τοὐλάχιστον....

— Ἐκείνος;...

— Δὲν πιστεύω νὰ παίξῃ ρόλο στὴ ζωή της. Ὁ Λίνος μπορεῖ νὰ φιλήσῃ κι' ἐμένα ἀπάνω στὸν ἐνθουσιασμό του.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Μικὲ ἄστραψε. Τὸ συννέφο πέρασε ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία του. Καὶ σὲ λίγο ἀνήγγειλε ἐπισήμως τοὺς ἀραβῶνες.

Ἡ Χριστίνα ἔνοιωσε τὰ γέρια της νὰ παγώνουν, ἐκείνη τὴ στιγμή. Καθὼς ἔβλεπε τὴ Ζέτα ν' ἀστράφτῃ ἀπὸ χαρὰ καὶ νἄχῃ ὕφος θριαμβευτικὸ καὶ σίγουρο, αἰσθάνθηκε σὰν νὰ εἶχε μπῆ σ' ἕνα καράβι ποὺ ἔφευγε γρήγορα καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ τίποτε γιὰ νὰ τὸ ἐμποδίσῃ, ἐνῶ μπροστά της ἀνοιγόταν ἕνα πέλαγος φουρτουνιασμένο...

Μετὰ ἕνα μῆνα ἀχριβῶς, ἔγιναν κι' οἱ γάμοι. Ὁ Μικὲς εἶχε ἀγοράσει ἕνα θαυμάσιο διαμέρισμα στὸ Κολωνάκι, τὸ εἶχε ἐπιπλώσει, ἀρίνοντας τὴν πρωτοβουλία στὴ μνηστή του, κι' ἡ Χριστίνα, ποὺ πῆγε νὰ τὸ δῇ λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο, ἔτριβε τὰ μάτια της.

Ἡ Ζέτα τἄβρισε ὅλα φυσικὰ κι' αὐτονόητα.

— Βέβαια. Ἕνα τέτοιο σπίτι ὠνειρευόμουνα πάντα. Τί θὰ εἶχα; Καμιὰ παράγκα;

— Μεταξὺ παράγκας κι' αὐτοῦ τοῦ διαμερίσματος ὑπάρχουν πολλὲς διαβαθμίσεις, τῆς εἶπε ἡ Χριστίνα.

"Εστρωσε τὰ γείλη της περιφρονητικὰ ἡ Ζέτα:

— Χριστίνα μου, ἐγὼ ἤμουν πάντα ἀπόλυτη στὴ ζωή μου. Τί-ποτε περίμενα ἔως τὰ εἰκοσιοχτώ μου χρόνια: Γιὰ νὰ βρῶ τὸν καλό, τὸν πεοίσημο.

— Καὶ τὸν ἤρες;

— Ναί, ἀποκρίθηκε σοβαρὰ ἡ Ζέτα. Ὁ Μικὲς ἦταν ὁ ἄντρας τοῦ μοῦ ταίριαζε.

"Ενοιωσε κάτι σὰ θυμὸ μέσα της ἡ Χριστίνα. Θἄθελε νὰ τῆς φωνάξῃ, πὼς ὁ Μικὲς ἦταν μᾶλλον πολυτέλεια γι' αὐτήν. Πὼς ἦταν τὸ πρῶτο λαχεῖο, νὰ βρῇ ἕνα σύζυγο καλόκαρδο, ὄμορφο, ἐπιστήμονα, μὲ δουλειὰ περίφημη (μισθὸς γερὸς στὰ ναυτηγεῖα) καὶ πλούσιο ἀρχετά, ὥστε νὰ τῆς στήσῃ αὐτὸ τὸ παλατάκι.

Καὶ σὰν νὰ μὴ ἔφθαναν ὅλα αὐτά. Ἕναν ἄντρα ποὺ τὴν ἀγάπησε πραγματικὰ καὶ τὴν ἔβλεπε μὲ μάτια ποὺ διαφορετικὰ ἀπ' ὅτι τὴν ἔβλεπαν οἱ ἄλλοι. Ἕναν ἄντρα ποὺ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τὴν ἔβρισκαν μᾶλλον ἄσχημη, αὐτὸς πίστευε πὼς ἦταν ἡ πιὸ ὄμορφη γυναίκα τοῦ κόσμου. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι τὴ θεωροῦσαν κούφιο κεφάλι καὶ πολυλογοῦ, αὐτὸς πίστευε πὼς τὰ λόγια της ἦταν πάντα ἀκριβῶς αὐτὰ ποὔπρεπε νὰ εἶναι. "Εναν ἄντρα, πού, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔβριζαν τὴ φωνή της σκληρή, αὐτὸς, μουσοτραφὴς καὶ καλλιτέγνης μέσα στὴν ψυχή του, κατήντησε σιγὰ-σιγὰ νὰ παραδέχεται τὴ γνώμη τῆς ἰδίας, πὼς ἡ φωνή της ἦταν ἀνώτερη ἀπὸ τῆς Κάλλας.

Οἱ γάμοι ἔγιναν μὲ μεγαλοπρέπεια στὸν "Αγιο Διονύσιο κι' οἱ νεόνυμφοι πῆγαν γιὰ λίγες ἡμέρες στὴν Ἐκάλη. Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ πᾶνε πιὸ μακρυά, ἐπειδὴ ὁ Μικὲς δὲ μποροῦσε νὰ πάρῃ ἄδεια ἀπὸ τὴ δουλειά του, ἀμέσως μόλις εἶχε διορισθῆ.

Ἡ Ζέτα ἔδωσε τὴν παραίτησί της ἀπὸ τὴ χορωδία τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς.

— Αὐτὸ ἔλειπε. Ἔκανε μὲ τὸ ἀκατάδεχτο ὕφος της στὴ Χριστίνα. Αὐτὴ ἡ θέσι δὲν ἦταν φυσικὰ γιὰ μένα. Ἀλλὰ σοῦ ἐξήγησα τοὺς λόγους, γιατὶ ἀποφάσισα νὰ τὴν δεχθῶ, προσωρινά.

Γιὰ κάμποσες ἡμέρες, ὁ γάμος τοῦ Μικὲ Μαυρουλῆ καὶ τῆς Ζέτας Ζέρπου ἦταν τὸ θέμα τῆς ἡμέρας στοὺς συγγενικούς καὶ στοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους. Ἔπειτα, τὸ ἐνδιαφέρον σταμάτησε, ὅπως συμβαίνει πάντα σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις.

Ἐκείνη ποὺ ἦταν πραγματικὰ ἀπαρηγόρητη γι' αὐτὸ τὸ γάμο, ἦταν ἡ μητέρα τῆς Χριστίνας.

Τὴν εἶδε ἡ Χριστίνα νὰ κλαίῃ, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου.

— Τί ἔπαθες, μαμά;

— Τὸν λυπᾶμαι... τὸν λυπᾶμαι τὸ Μικέ...

Ἀγκάλιασε ἡ Χριστίνα τὴ μητέρα της.

— "Ελα τώρα! Μὴ τὸ παίρνῃς δὰ καὶ τραγικά. Ὁ Μικὲς πετάει στὰ σύννεφα.

— Ἀχριῶς γι' αὐτὸ τὸν λυπᾶμαι. "Οταν θ' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του, τὸ πέσιμό του ἀπὸ τὰ σύννεφα θἄναι πολὺ σκληρό.

— Μιλᾶς, μαμά, σὰν νὰ ξέρῃς τίποτε τὸ φοβερὸ γιὰ τὴ Ζέτα.

— Δὲν ξέρω τίποτε. Μόνον ποὺ τὴ βλέπω ὅμως, μαντεύω πολλά. Ἄγ, Χριστίνα μου... μακάρι νὰ βγῶ ψεύτρα. Φοβᾶμαι ὅμως ὅτι ἄναψε φωτιὰ στὸ κεφάλι του ὁ Μικές, μ' αὐτὴ τὴ γυναίκα. Καὶ τὸ ξέρεις, πὼς τὸν ἀγαπῶ σχεδὸν σὰν παιδί μου.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Στὶς κοσμικὲς στῆλες τῶν ἐφημερίδων τ' ὄνομα τῆς κυρίας Ζέτας Μαυρουλῆ ἔκανε γιὰ ἐμφάνισί, του, δειλὰ-δειλὰ στὴν ἀρχή, ἔπειτα ἐντυπωσιακά.

Δὲν ὑπῆρχε δεξίωσι, ὅπου νὰ μὴ τονῇζη ἡ κοσμικογράφος τὴν παρουσία τῆς ἐξαιρετικῆς καλλιτεχνίδος καὶ συζύγου τοῦ γνωστοῦ ναυτηγοῦ, κυρίας Ζέτας Μαυρουλῆ».

Ἡ Χριστίνα ἀπορροῦσε γιατί, μέσα ἀπ' ὅλα τὰ γνωστὰ ὀνόματα, ξεχώριζεν πάντα τὸ δικό της. Ὁ Τάσος τῆς ἔλυσε τὴν ἀπορία:

— Ἡ ἰδια τὸ καταφέρνει. "Αλλοτε μὲ προσωπικὰ παρακάλια καὶ καλοπιάσματα, ἄλλοτε ἴσως κιόλας μὲ τὰ λεφτὰ τοῦ Μικέ. "Ενα ἐμπάσιμα ἴσως στὴν κατάλληλη στιγμὴ καὶ τὸ κατάλληλο πρόσωπο...

— Λὲς νὰ εἶναι τόσο ματαιόδοξη;

— Πῶς ἀλλοιῶς μπορεῖς νὰ ἐξηγήσῃς ὅτι, ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς κωλόνες καὶ τὰ παλιὰ ὀνόματα, ξεχωρίζουν τ' ὄνομα τῆς Ζέτας; Τὸ καλοχαίρι ἡ οἰκογένεια Ἀμπα πῆγε πάλι στὴ Γλυφάδα. Ὁ Μικὲς μὲ τὴ γυναίκα του ἔκαναν ταξίδια τὰ Σαββατοκύριακα στὰ νησιά, καὶ πάλι τ' ὄνομα τῆς Ζέτας δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὶς θεσπαν ιόλικες κοσμικὲς στῆλες τῶν ἐφημερίδων.

— Δὲν σοῦ κάνει ἐντύπωσι κάτι; ρώτησε ὁ Τάσος κάποιο βράδυ τὴ γυναίκα του, καθὼς χαζοῦσε στὸ χέρι του τὴν ἐφημερίδα.

— Τί, ἀγάπη μου;

— Διαβάζεις τὴν κοσμικὴ στήλη;

— "Οχι καὶ τόσο προσεχτικά. Δὲν εἶδες τ' ὄνομα τοῦ Λίνου Σγουρτῆ;

— Δὲν παρατήρησα.

— Ἐγὼ ὅμως τὸ παρατήρησα. Νά, σήμερα τ' ὄνομα τοῦ γιγουάϊ-Μύκονο. Προχθὲς ἦταν στὶς Σπέτσες καὶ μιὰ ἄλλη μέρα στὸν Πόρο...

— Γιατὶ νὰ μὴ διασκεδάζῃ ὁ ἄνθρωπος;

— Λὲ θέλω νὰ πῶ αὐτό... Μοῦ κάνει ὅμως ἐντύπωσι πὼς βρίσκεται ἡ Ζέτα, πού βρίσκεται ἡ Ζέτα.

Κύτταξε ἡ Χριστίνα τὸν ἄν-

Ὁ Σταμάτης κι' ὁ Γρηγόρης

(Ὁ Σταμάτης κι' ὁ Γρηγόρης, σὲ στιγμὲς ποὺ τεμπελιάζουν, κριτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν...).

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Ξένοι, λέει, «ἀεροναῦτες» στὴν 'Αθήνα θ' ἀφιχθοῦν κι' ἀσφαλῶς σ' αὐτὸν τὸν τόπον ἀρκετὰ θὰ ἐμπνευσθοῦν, γιατὶ ἡ χώρα μας, νομίζω, εἶναι ἡ πρώτη μέσ' στὴ σφαῖρα, ποὺ σχετίζεται ἀμέσως καὶ στενὼς μὲ τὸν... ἀέρα!

★

Κατ' ἀρχήν, στὴ χώρα τούτη, τὴν καθ' ὅλα γρουφτὴ τὰ χωριὰ ἐγκαταλείπουν σωρηδὸν οἱ χωρικοὶ καὶ γιὰ τὴν κλεινὴ 'Αθήνα βάζουν ὅλοι τους παντιέρα, γιατὶ τοῦ πρωτευουσιάνου θέλουν νάχουν τὸν «ἀέρα»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—'Αθηναῖοι κι' ἐπαρχιῶτες πλημμυρίζουν τὰ Χαυτεῖα καὶ χωρὶς κανένα λόγο καὶ χωρὶς καμμιὰν αἰτία μὲ χαζέματα καὶ βόλτες τὸν καιρὸ τους τὸν περνάνε καὶ ἀέρα καβουρντίζουν καὶ ἀέρα... κοπανάνε!

★

Στὰ ὀχήματα ἐν γένει, τὰ συγκοινωνιακὰ συνωστίζονται ἀφορήτως οἱ πολῖτες τακτικὰ κι' ἀπὸ τὶς χειρολαβές τους, τὶς ψηλὲς ἰδιαιτέρως, ταξιδεύουν κρεμασμένοι σὰν σαλαμιὰ τοὺ... ἀέρος!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Λόγω γραφειοκρατίας, ποὺ μᾶς δέρνει ἀπὸ ἐτῶν, πιλατεύεται ἀγρίως ὁ ταλαίπωρος... «αἴτιός»! Σὲ οὐρὲς ξεροσταλιάζει, ὅλο ἔνσημα σαλιώνει καὶ ποτὲ του, ἐννοεῖται, τὴ «δουλειὰ» δὲν τὴν τελειώνει ἂν δὲν πάρουνε «μιτζούλα» ὑπισμένοι ἀβανταγίδες, ποὺ μεσάζοντες καλοῦνται, ἡ κοινῶς... «ἐφειτζήδες»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

'Αλλὰ κι' ἡ πολιτικὴ μας συνηθίζει, ἰδιαιτέρως, τοὺς πολίτες νὰ φουσκώνῃ μὲ κουβέντες τοῦ ...ἀέρος! "Ετσι κόσμος καὶ κοσμάκης, ποὺ... φυσᾶ καὶ ξεφυσᾶ, γιατὶ μύδος εἶναι μόνον τὰ «κουτάλια τὰ χρυσᾶ», βαρυστάτιελ, στὸ φινάλε ἀπ' τὴν ἀερολογία καὶ στὴν ἀτέρμονη ἐσπέφτει καὶ στὴν... ἀεροφαγία!

Διὰ τὸ πιστόν:
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

τρα της μὲ μάτια μεγάλα.
— Τί βάζεις στὸ νοῦ σου;
— Ἁπλούστατα, λέω αὐτὸ ποὺ διαπίστωσα. Ὁ Λῖνος βρίσκεται πάντα κοντὰ στὴ Ζέτα.
— Εἶσαι πολὺ φιλύποπτος, γέλασε ἡ Χριστίνα. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν ἔχεις βάλει ὑποψίες γιὰ μένα, ἀλλοιῶς θὰ ζήλευες καὶ τὸν ἀέρα ποὺ ἀνασαίνω.
— Ἂν σὲ ζήλευα, φυσικὰ θὰ ζήλευα καὶ τὸ φῶς τοῦ ἥλιου ποὺ σὲ βλέπει, συμφώνησε γελαστὸς ὁ Τάσος.
Τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλησε.
— Δὲ μὲ ζηλεύεις; τὸν ρώτησε χαδιάρικα ἡ Χριστίνα.
Τὴν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια ὁ ἄντρας της, σπρώχνοντας πίσω, μὲ μιὰ τρυφερὴ κίνησι, τὰ μαλλιά της.
— Ὄχι, τῆς ἀποκρίθηκε σοβαρά. Θἄθελες νὰ σὲ ζηλεύω;
— Ὄχι, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!..
— Τὸ θεωρῶ ἐξευτελιστικὸ νὰ ζηλεύη ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Δὲν εἶναι ὡραῖα ἔτσι ποὔχομε ὁ ἕνας ἐμπιστοσύνη στὸν ἄλλον; Ἢ δὲν μοὔχεις ἐμπιστοσύνη ἐσύ;
Χώθηκε στὴν ἀγκαλιά του ἡ Χριστίνα.
— Ξέρω πὼς μ' ἀγαπᾶς.
— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Οἱ ζήλειες εἶναι γιὰ κείνους ποὺ ἀμφιβάλλουν. Οἱ εὐτυχισμένοι δὲν βασανίζονται μὲ τέτοια πράγματα.
— Τί βάζεις λοιπὸν στὸ νοῦ σου γιὰ τὸ Λῖνο;
— Δὲν ξέρω... Μοῦ κάνει ἐντύπωσι πὼς ἔχει χαθῆ ἀπὸ μᾶς. Ἄλλοτε ἐρχότανε.
— Κι' ἀπὸ αὐτὸ βγάζεις συμπεράσματα;
— Μᾶλλον... Ὄχι θετικὰ βέβαια, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε...
— Εἶσαι πονηρός... Ἐξ ἄλλου, ὁ Μικὲς δὲν εἶναι κανένας ἠλίθιος.
— Ὥστε κι' ἐμεῖς....
Τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ φιλιά.
— Ἐμεῖς εἴμαστε ἄλλο... Τελείως ἄλλο... Ἐξ ἄλλου, γιατὶ νὰ πονοκεφαλιάζουμε γιὰ ξένες ἔγνοιες; Καθένας ἂς προσέχη τὸ δικό του τὸ σπίτι.

ΤΑΞΙΔΑΚΙ

Τ' ἀποφάσισαν ἄψε-σβῆσε. Ὁ Τάσος ἔδωσε τριῶν ἡμερῶν ἄδεια —μὲ κόπο κι' αὐτὴν— στὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὴ δουλειά του.
— Θὰ πᾶμε κάπου κοντά, ἂς ὑποθέσουμε στὶς Σπέτσες. Θὰ κάνη καλὸ καὶ στὰ παιδιὰ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἀέρα.
— Νὰ ποῦμε καὶ στὸ Μικέ; πρότεινε ἡ Χριστίνα.
— Ἂς ποῦμε. Ἔχομε καιρὸ νὰ τοὺς δοῦμε.
Πραγματικά, εἶχαν κάπου ἕνα μῆνα νὰ δοῦνε τὸ καινούργιο ἀντρόγυνο. Τὰ Σαββατοκύριακα, ποὺ εὐκαιροῦσε ὁ Τάσος, ἔλειπαν ἐκεῖνοι.
Τηλεφώνησε ἡ Χριστίνα στὸ σπίτι τῆς Ζέτας. Ἡ ὑπηρέτρια τῆς ἔδωσε πληροφορία, πὼς ὁ κύριος κι' ἡ κυρία εἶχαν φύγει ἐξαιρετικὰ τὴν Παρασκευὴ ἐκείνη τὴν ἑβδομάδα. Δὲν ἤξερε ποῦ θὰ πήγαιναν.
— Κρῖμα! ἔκανε ἡ Χριστίνα.
— Καλύτερα, γέλασε ὁ Τάσος. Μόνοι μας, θὰ περάσουμε καλύτερα.
Τὰ παιδιὰ κελαϊδοῦσαν ἀπὸ τὴ χαρά τους, στὸ βαπόρι. Ἡ θάλασσα ἦταν λάδι, μιὰ ἐπιφάνεια ἁπαλὴ καὶ γαλανή, ποὺ χάϊδευε τοὺς ταξιδιῶτες.
Στὶς Σπέτσες, ηὗραν ἀμέσως δωμάτιο σ' ἕνα καλὸ ξενοδοχεῖο, ὄχι ὅμως στὸ «Ποσειδώνειο».
— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ πληρώσουμε τόσα πολλά, εἶπε ἡ Χριστίνα. Γιατί; νὰ κάνουμε ἐπίδειξι;
Κατὰ τὸ μεσημέρι, πῆγαν γιὰ μπάνιο.
Δὲν πρόφτασαν νὰ φθάσουν στὴν ἀκρογιαλιά, ποὺ ἄκουσαν τὴ φωνὴ τῆς Ζέτας:
— Ὢ... τί ἔκπληξι... ὢ τί εὐχάριστη ἔκπληξι!...
Ἦλθε κατεπάνω τους. Ἡ Χριστίνα, μόλις τὴν εἶδε, αἰσθάνθηκε ντροπή. Βέβαια, φοροῦσαν κι' ἄλλες μπικίνι. Γιὰ τὴ Ζέτα, ὅμως τῆς φάνηκε πολὺ τολμηρό. Ἦταν ἕνα ἀνύπαρκτο σχεδὸν στοιχειῶδες κάλυμμα, ποὺ τόνιζε μᾶλλον παρὰ ἔκρυβε τὴ γύμνια της. Κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ κάλυμμα, οἱ γραμμές της διαγράφονταν ἄχαρες, γωνιώδεις, κι' ἴσως ἀκριβῶς γι' αὐτὸ νὰ σκανδάλιζε περισσότερο ἡ γύμνια της, ἐπειδὴ δὲν συνωδευόταν ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ ποὺ τὰ ἐξάγνιζε ὅλα. Τὸ στῆθος της, μικροσκοπικό, μόλις ἔκανε νὰ φουσκώνη τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ μαγιό. Κάτω ἀπ' αὐτό, τὰ πλευρά της διαγράφονταν ἕνα -ἕνα, καὶ τὰ πόδια της, μακρυά, ὅλο μῦς, δὲν εἶχαν καμμιὰ γυναικεία μαλακότητα.
— Τί τῆς βρῆκε; ψιθύρισε ὁ Τάσος στὴ γυναίκα του. Γιὰ κύττα την, χάλια! Τί τῆς βρῆκε;
— Καλημέρα σας!
Ὁ Μικὲς ἦλθε μετὰ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ τοὺς χαιρέτησε. Τὸν κύτταξε ἡ Χριστίνα στὰ μάτια. Μονάχα ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς του, κατάλαβε ἀμέσως πὼς δὲν ἦταν στὶς καλές του.
Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι, τὰ μάτια του ὅμως ἀπέφυγαν νὰ συναντήσουν τὰ δικά της.
— Γειά σου, Μικέ, φώναξε ὁ Τάσος. Τί νέα;
— Καλά!
Ἡ ἀπάντησι ἦλθε μὲ μισὸ στόμα. Ἡ Ζέτα ὅμως φώναξε ἀμέσως:
— Περνᾶμε θαυμάσια... Διαβάζετε τὶς κοσμικὲς στῆλες; Παντοῦ βρισκόμαστε.
— Τὰ καταφέρνουμε νὰ ξέρουμε πάντα ποῦ παρουσιάζει τὸ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον ἡ κοσμικὴ πλάζ, εἶπε ὁ Μικές.
Στὴ φωνή του ἀντιλαλοῦσε φανερὰ κάποια πικρία.
— Δὲν χρειάζεται νὰ εἶναι κανεὶς μέντιουμ γι' αὐτό, φώναξε ἡ Ζέτα σὲ τόνο ὀξύ. Ἁπλούστατα, ρωτᾶμε καὶ μαθαίνουμε.
— Ὢ... ὀμορφιές! ὀμορφιές!..
Ἡ φωνὴ τοῦ Λίνου Σγουρῆ, τοὺς ξάφνιασε.
Παχουλός, ἡλιοκαμένος, μὲ τὰ κυματιστά του τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ μάτια του ποὺ ἔπαιρναν τὸ χρῶμα τῆς θάλασσας, προχώρησε ὁ νεαρὸς δικηγόρος. Τὰ ἐπιφωνήματά ἦταν γιὰ τὴ Χριστίνα, κι' αὐτὴ ἔνοιωσε πὼς κοκκίνιζε ἕως τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν της.
Φοροῦσε ἕνα σεμνὸ μαγιὸ σὲ χρῶμα βαθὺ πράσινο, ποὺ πήγαινε θαυμάσια στὰ μαῦρα της μάτια. Τὸ σῶμα της, ἀνεπαίσθητα παχουλό, ἀποτελοῦσε ἀντίθεσι, μὲ τὶς γεμᾶτες του καμπύλες, μὲ τὸ ἄσαρκο σῶμα τῆς Ζέτας. Καὶ τὰ μάτια τοῦ Λίνου τὸ διαπίστωναν κι' ἔδειχναν πὼς τὸ ἐκτιμοῦσαν, αὐτό. Τὴν κύτταξε μὲ ὅλη τὴν ἀναίδεια, σὰν γλύπτης ποὺ σκόπευε νὰ τῆς φτιάση τὸ ἄγαλμά της.
— Καημένη Χριστίνα, πρέπει ν' ἀδυνατίσης!
Ἡ φωνὴ τῆς Ζέτας ἀκούστηκε κοφτή, μὲ τὸ συνηθισμένο της στόμφο, ποὺ πρόδινε στὴν παραμικρὴ φράσι της κάποια ἰδιαίτερη, θαρεῖς, σημασία.
— Κι' ἐγὼ θὰ τὸ ἤθελα, ἀποκρίθηκε ἡ νεαρὴ γυναίκα.
— Ἂν ἀδυνατίσης, θὰ σὲ χωρίσω! φώναξε ὁ Τάσος. Σιχαίνομαι τὰ κόκκαλα.
Πλήρωνε ἀμέσως μὲ τόκο καὶ μὲ ἐπιτόκιο τὴν κακία τῆς φύλης τῆς γυναίκας του.
Ἐκείνη τοὔρριξε μιὰ κρύα ματιά, καὶ τὰ μικρά της μάτια, πῆραν μιὰ πέτρινη σκληράδα. Ἴσως νὰ ἦταν ἕτοιμη ν' ἀπαντήση τσουχτερά, ὁ Λῖνος ὅμως μπῆκε στὴ μέση, μὲ τὸ ἀστεῖο καὶ λάγνο του ὕφος:
— Ὅλες οἱ γυναῖκες εἶναι ὄμορφες.... ὅλες οἱ γραμμὲς ἔχουν ἐμπνεύσει τοὺς καλλιτέχνες. Κι' ἡ καμπύλη κι' ἡ γωνία, κι' ἡ τεθλασμένη....
— Φαίνεσαι νὰ τὶς ἔχης μελετήσει καλά, ἐσύ, ὅλες αὐτὲς τὶς γραμμές! εἶπε ὁ Μικές.
Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν φανερὰ ἐχθρικὸς κι' ἡ Χριστίνα ἔνοιωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν καρδιά της νὰ σταματάη.
Δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι ἡ ἔκφρασι τοῦ Μικέ, ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, μὲ τὴν ἔκφρασί του πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο. Τώρα φαινόταν ἕτοιμος νὰ καυγαδίση.
Τοὔρριξε ὁ Λῖνος μιὰ ἀναιδῆ ματιά, ἀπὸ πάνω ἕως κάτω:
— Φυσικὰ τὶς ἔχω μελετήσει. Κάθε φυσιολογικὸς ἄντρας περνάει ἀπὸ αὐτὸ τὸ σχολεῖο καὶ κάνει τὶς εἰδικὲς μελέτες.
— Ἕνας φυσιολογικὸς ἄντρας ἔχει εἰδικὲς προτιμήσεις, εἶπε ἐπιθετικὰ ὁ Μικές. Ἐκεῖνος ποὺ βρίσκει εὐχαρίστησι σὲ ὅλων τῶν εἰδῶν τοὺς τύπους, λέγεται Δὸν Ζουάν.
— Μμ... ἔκανε ὁ Λῖνος κοροϊδευτικά. Ἂν μοῦ ἀπονέμης αὐτὸ τὸ ὄνομα, μὲ κολακεύεις καὶ σ' εὐχαριστῶ.
— Ἂν μ' ἔλεγε ἐμένα κάποιος ἔτσι, θὰ γινόμουν ἔξω φρενῶν, εἶπε ὁ Μικὲς σκοτεινός.
Τὸν κύτταξε ὁ ἄλλος, καλά. Τὰ μαργιόλικα μάτια του φαίνονταν πολὺ γαλανά, ἔτσι στὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ δίπλα στὴ θάλασσα. Τὰ μάτια τοῦ Μικὲ ἄστραφταν, θυμωμένα, πρασινογάλανα καὶ εἶχαν τὸ χρῶμα τῆς φουρτουνιασμένης θάλασσας.
Περνοῦσε δυὸ δάκτυλα στὸ ἀνάστημα τὸ Λῖνο, κι' οἱ ὦμοι του

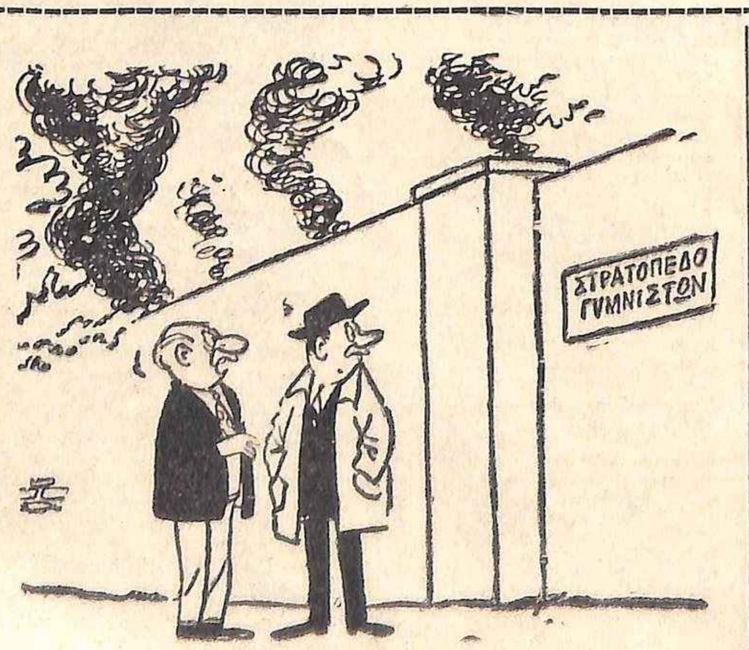

— Μὲ τὶς πρῶτες ψύχρες ἄναψαν φωτιές!...

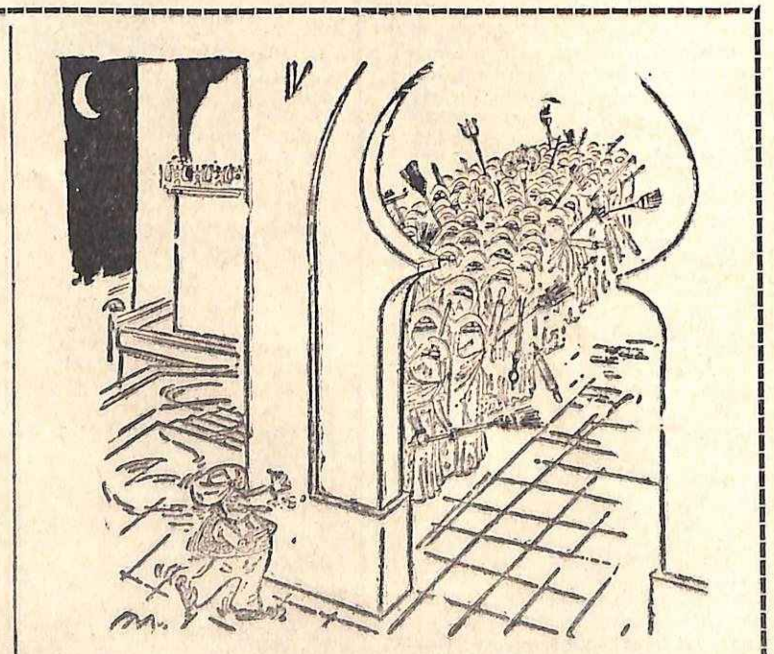
Χωρὶς λόγια.

ἦταν πιὸ φαρδειοὶ καὶ πιὸ στητοί.
— Ἐγὼ δὲν γίνουμε διόλου ἔξω φρενῶν, εἶπε ὁ Λῖνος μὲ ὅλη του τὴν ἀφέλεια. Μάλιστα, ἐπαναλαμβάνω πὼς σ' εὐχαριστῶ...
— Ἐλᾶτε! Δὲν ἤλθαμε ἐδῶ γιὰ φιλολογικὲς συζητήσεις, μπῆκε στὴ μέση ὁ Τάσος, ἐκνευρισμένος. Κάνατε μπάνιο;
— Τώρα θὰ πέφταμε.
— Πᾶμε!
Βούτηξαν στὴ θάλασσα. Ἡ Ἠλέκτρα ἔκανε πιὸ πέρα μπάνιο μὲ τὰ παιδάκια. Ἔτσι, ἡ συντροφιὰ τῆς νεολαίας ἦταν ἐλεύθερη. Δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη ἡ Χριστίνα γιὰ ποιὸ λόγο φαινόταν τόσο ἐκνευρισμένος ὁ ἐξάδελφός της: Ὁ Λῖνος ἐρωτοτροποῦσε μὲ ὅλη τὴν ἀναίδεια μὲ τὴ Ζέτα. Κάθε τόσο βρισκόταν κοντά της, κάθε τόσο πρότεινε παιχνίδια, πηδήματα, βουτιές, μπάλλα, ποὺ τοὔδιναν τὴν εὐκαιρία νὰ ἔρχεται σὲ πιὸ στενὴ ἐπαφὴ μαζί της.
Τὄκανε τάχα μὲ πονηριά, ἢ ἦταν τὸ φυσικό του; Ποῦ καὶ ποῦ, ἔβρισκε τὴν εὐκαιρία ν' ἀγγίζη καὶ τὴ Χριστίνα. Ἐκείνη τραβιόταν, τοὔδειχνε μὲ κάθε τρόπο πὼς δὲν τὴν εὐχαριστοῦσαν αὐτὲς οἱ ἐλευθερίες. Ἡ Ζέτα ὅμως, ἀντίθετα, θἄλεγε κανεὶς πὼς δὲν ἔχανε εὐκαιρία νὰ κολλάη ἀπάνω του καὶ νὰ τὸν προκαλῆ.
Ὅταν βγῆκαν ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἡ Ζέτα ξάπλωσε φαρδειά - πλατειὰ στὴ ζεστὴ ἄμμο. Γρήγορα ὁ Μικὲς πῆγε καὶ ξάπλωσε δίπλα της. Αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε τὸ Λῖνο νὰ πάη καὶ νὰ ξαπλώση ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Ἡ Χριστίνα μὲ τὸν ἄντρα της ξάπλωσαν κι' αὐτοὶ λίγο παρέκει.
— Παρατήρησε! εἶπε κάποια στιγμὴ ὁ Τάσος στὴ γυναίκα του.
Ἕνα ἐρωτικὸ παιχνίδι εἶχε ἀρχίσει. Ὁ Λῖνος ἔρριχνε ἄμμο ἀπάνω στὸ γυμνὸ κορμὶ τῆς Ζέτας. Κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἄγγιζε ἡ ἄμμος, ἐκείνη ἀνατρίχιαζε. Μιὰ φρικίασι περνοῦσε ἀπὸ ἄκρη σ' ἄκρη στὸ γυμνό της κορμί, ποῦ, ἐνῶ ἦταν ἄσαρκο, ἔδινε μιὰ ὠμὴ ἐντύπωσι λαγνείας.
Ἦταν ἕνα παιχνίδι ἀθῶο φαινομενικά. Ὁ Μικὲς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ πῆ τίποτε. Κι' ὅμως, τὸν καταλάβαινε ἡ Χριστίνα, ποὺ δυσφοροῦσε.
— Ἂν ἤμουν στὴ θέσι τοῦ Μικέ, θἄδινα μιὰ κλωτσιὰ στὸν ἀγαπητό μου Λῖνο, εἶπε ὁ Τάσος.
— Καὶ θἄδειχνες ἔτσι πὼς εἶσαι ἀγριάνθρωπος, ἀποκρίθηκε ἡ Χριστίνα.
Τὴν κύτταξε ὁ ἄντρας στὰ μάτια:
— Δὲν καταλαβαίνεις ἢ κάνεις πὼς δὲν καταλαβαίνεις; Τὸ θεωρεῖς φυσικό, αὐτὸ τὸ παιχνίδι;...
— Οὐσιαστικὰ δὲν κάνουν τίποτε κακό.
— Κύττα τὰ μάτια του. Νομίζεις πὼς θ' ἀνεχόμουν νὰ σὲ κυττάζη ἔτσι ἕνας ἄντρας;
— Ὁ Λῖνος ἔτσι κυττάζει πάντα.
— Πρίν, πῆγα νὰ τοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα. Λίγο ἀκόμα καὶ θἄκανα σκάνδαλο.
Τὸν φοβέρισε μὲ τὰ δάκτυλο ἡ Χριστίνα.
— Κι' ἔπειτα κάνεις πὼς δὲν ζηλεύεις!
— Ὄχι ἀπὸ ζήλεια, διαμαρτυρήθηκε ὁ ἄντρας. Ἀπὸ θυμὸ γιὰ τὴν ἀναίδειά του. Κύττα ὅμως τὸ Μικέ... Βράζει μέσα του, δὲν τὸν καταλαβαίνεις;
Τὸν καταλάβαινε ἡ Χριστίνα κι' ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται.
Τὸν μελετοῦσε τώρα τὸν ἐξάδελφό της. Θἄλεγε κανεὶς πώς, στοὺς πέντε μῆνες τοῦ γάμου του, εἶχε γεράσει τουλάχιστον πέντε

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Μόλις φάνηκαν ὀλίγα νέφη φθινοπωρινά,
ἐμφανίστηκε στοὺς δρόμους κι' ἡ φουφοῦ τοῦ καστανᾶ,
ποὺ τὰ κάστανα μοστράρει τὰ ζεστὰ καὶ τά... «καφτὰ»
κι' ἐντελῶς... «ψυχροὺς» ἀφήνει τοὺς μὴ ἔχοντας λεφτά!

★

Δηλαδή, στὰ πονηρά μας καὶ πανάκριβά μας χρόνια,
εἶναι ἀπρόσιτα κι' ἐκεῖνα τὰ συνήθη τὰ μαρόνια,
κι' ἔτσι ἀρκεῖται ὁ κοσμάκης νὰ τὰ τρώη μὲ τὴ ματιὰ
καὶ τὰ κάστανα κανένας δὲν τὰ βγάζει ἀπ' τή... φωτιά!

«ΜΗΧΑΝΟΡΡΑΦΙΕΣ»

Λειτουργοῦν, στὸ «θεῖον» Ἄστυ καὶ σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα,
μηχανήματα—παιγνίδια, ποὺ καλοῦνται «δραχμοβόρα»,
τὰ ὁποῖα προσελκύουν τὴν νεότητα κυρίως
καὶ τὴν τσέπη τους ἀδειάζουν καὶ τινάζουνε... ἀγρίως!

★

Μέτρα πρέπει, ἐπομένως, νὰ ληφθοῦν πολὺ σκληρὰ
γιὰ τὰ μηχανηματάκια τά, εὐσχήμως... τυχερά,
γιατὶ κάνουνε τὶς «τύχες» κερδοσκόποι ὡρισμένοι
κι' εἶναι φεῦ! ἡ νεολαία «εἰς τὴν... τύχην» ἀφημένη!

ΦΩΣ — ΦΑΝΑΡΙ

Ὁ Χαλάσης κι' ἡ Χαλάση, ζεῦγος λίαν ταιριαστόν,
εἶχαν στὴν Θεσσαλονίκη ἕναν κῆπον θαυμαστόν,
ὅπου καὶ καλλιεργοῦσαν τακτικὰ κι' ἐντατικὰ
«φουντωτὰ» καὶ κερδαφόρα «καναβούρια... Ἰνδικά»!

★

Ἀλλ' ἐφ' ὅσον κι' ὁ... Χαλάσης ἐπεδίδετο μὲ φούρια,
εἰς ἐμπόριον δυσῶδες κι' εἰς... εὐώδη καναβούρια,
πᾶ νὰ πῆ πὼς ἡ ζωή μας κι' ἡ μοντέρνα μας ἡ πλάση
τὸν κατήφορο ἐπῆρε κι' ἔχει ἀφάνταστα... χαλάσει!

ΙΕΡΗ... ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Ἐσυνήθιζε ὁ Γιαννούλης ρασοφόρος νὰ γυρίζη
κι' ἀφελεῖς, κατὰ κανόνα, συμπολῖτες νὰ πλευρίζη,
τοὺς ὁποίους εὐλογοῦσε μ' ἑτοιμότητα σπανίαν
κι' ἐξησφάλιζε στοὺς πλείστους τὴν «ζωὴν τήν... αἰωνίαν»!

★

Οἱ ἀμέτρητες εὐχές του... «κατ' εὐχὴν» δὲν πῆγαν, ὅμως,
γιατὶ ὡς ἀπατεῶνα τὸν ἐτσίμπησεν ὁ νόμος
κι' ὁ ψευτόπαπας ἐκεῖνος, μὲ τὴν ἀπατο - σωρείαν,
πρὸς τὰς φυλακὰς ἐπῆρε τὴν «ὁδὸν τήν... μακαρίαν»!

ΝΕΑ... «ΜΠΟΜΠΑ»

Λένε οἱ φίλοι τῆς ὀθόνης τὸ μακρὺ καὶ τὸ κοντό,
σχετικῶς μὲ τὰ τερτίπια τῆς γοήσσης τῆς Μπαρντὼ
κι' ἄλλοι, μέν, ὑποστηρίζουν πὼς τὸν Μπὸμπ παραμερίζει
κι' ἄλλοι, πάλι, ἐπιμένουν πὼς ἐκεῖνος τὴν χωρίζει!

★

Οἱ λαμπροὶ αὐτοὶ ἀστέρες τῆς ὀθόνης, ἤγουν - ἤτοι,
ἔχουν πάλι ἀναστατώσει τὸν πεζόν μας τὸν πλανήτη
καὶ μ' αὐτὲς τὶς διαζεύξεις, ἢ καὶ τὶς ἀποπομπές τους,
ἡ Μπὲ - μπὲ κι' ὁ... Μπὸμπ θὰ βγάλουν δημοσία τίς...
(«μπομπ - ές» τους!

ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ... ΦΥΛΕΤΙΚΕΣ

Τὸ παράπονο ἐκφράζουν οἱ βαφεῖς τῶν Ἀθηνῶν,
ὅτι τὸ ἐπάγγελμά τους θεωρεῖται ἀνθυγιεινὸν
κι' ὅμως οἱ ἁρμόδιοί μας διόλου δὲν τοὺς λογαριάζουν
κι' οἱ αἰτήσεις τῶν... βαφέων στὰ ντουλάπια..ξεθωριάζουν!

★

Ἤγουν, ὅσοι ἀσχολοῦνται μὲ μπογιὲς καὶ μὲ βαφές,
στὸ παράπονο προβαίνουν, τὸ ἀπόλυτα σαφές,
ὅτι βγάζουν μετὰ βίας καὶ τὸν ἄρτον τους ἀκόμα
κι' ἀπ' τὶς τόσες τους στερήσεις, ἐντελῶς θ' ἀλλάξουν...
(χρῶμα!

ΜΗ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ...

Μὲ τὸν σύγγαμβρό του εἶχε ὁ Κατσίκης διαφορὲς
κι' ἀφοῦ ἄλλαξε μαζί του λίγες φράσεις ζωηρές,
τὸν ἐσφίξανε, ποὺ λένε, τὰ μεγάλα του μπουριὰ
καὶ μὲ δυὸ - τρεῖς μαχαιριές του τὸν τραυμάτισε βαριά!

★

Πρὸ τῆς πράξεώς του μένουν ἐνεοὶ κι' οἱ αἱμοβόροι,
γιατὶ τῆς παλιοζωῆς μας ἀντεστράφησαν οἱ ὅροι
καὶ μπορεῖ ἕνας Κατσίκης, μάνι - μάνι, νὰ σ' ἀδράξη
καί, στὴν κυριολεξία, σἂν... κατσίκι νὰ σὲ σφάξη!

ΚΑΤΣΑΡΟΛΕΣ ΚΑΙ... «ΠΑΡΟΛΕΣ»

Στὸν χορὸν τῶν ἀπεργούντων, τῶν πολλῶν καὶ τῶν ἀπείρων,
προσετέθη, αὐτὲς τὶς μέρες, καὶ ἡ τάξις τῶν μαγείρων,
γιατὶ παίρνει, ἀπὸ χρόνια, ὑποσχέσεις συνεχεῖς
κι' ἔχει φτάσει, τελευταίως, σὲ σωστόν...«βρασμὸν ψυχῆς»!

★

Τὰ αἰτήματά της, ἤγουν, καὶ αὐτὴ διεκδικεῖ
καὶ μιὰ λύσι ἐπιδιώκει λογικὴ κι' ὁριστική,
γιατὶ ἐμπούχτισε ν' ἀκούη ὑποσχέσεις πάντα φάλτσες
καὶ κουβέντες πού,συνήθως, εἶναι φούμαρα καί...«σάλτσες»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

χρόνια. Τὸ πρόσωπό του, ἂν καὶ ἦταν βέβαια πάντα νεανικὸ — πρόσωπο ἑνὸς γεροῦ ἄντρα τριάντα χρόνων— ἔδειχνε σὰν κάποια κούρασι. Τὰ μάτια του δὲν εἶχαν τὴ συνηθισμένη τους γελαστὴ ἠρεμία, ἔδειχναν κάποια σκληρὴ πτυχή. Γενικά, δὲν ἦταν πιὰ οὔτε τόσο νέος, οὔτε τόσο εὐτυχισμένος, καὶ προπάντων οὔτε τόσο σίγουρος, ὅσο ἄλλοτε.
Τὴν εἶχε μισοπάρει ὁ ὕπνος, τὴ Χριστίνα, στὸν ἥλιο, ὅταν ἄκουσε γέλια δυνατά, ξεφωνητά. Ἄνοιξε τὰ μάτια της. Ἡ Ζέτα ἔτρεχε στὴν ἄμμο, κυνηγημένη ἀπὸ τὸ Λῖνο, ποὺ κρατοῦσε μιὰ φούχτα ἄμμο. Τὴν ἔφθασε τῆς τὴν πέταξε σχεδὸν στὸ πρόσωπο. Ἔσκυψε τότε αὐτή, ἅρπαξε ἄλλη χούφτα, τοῦ τὴν πέταξε.
Ἄρχισε ἕνας ἄγριος ἀμμοπόλεμος ἀνάμεσά τους. Ἡ Ζέτα φερόταν σὰ μικρὸ κοριτσάκι.
Ἀδιαφοροῦσε τελείως γιὰ τὰ βλέμματα τοῦ κόσμου γύρω της καὶ θἄλεγε κανεὶς πὼς τὸ μόνο ποὺ σκεπτόταν, ἦταν νὰ παίξη καλὰ καὶ νὰ μὴ τὴ νικήση ὁ ἀντίπαλός της.
Κάποια στιγμή, ὁ Λῖνος φάνηκε νὰ βαριέται τὸ παιχνίδι. Τὴν ἄφησε νὰ τοῦ ρίχνη ἀλύπητα ἄμμο, κι' ἄξαφνα ὅρμησε κατεπάνω της τὴν ἅρπαξε στὰ χέρια του, τὴ σήκωσε ψηλὰ σὰν πούπουλο καὶ τὴν ἔρριξε στὸ νερό.
Πολὺς κόσμος γέλασε γύρω καὶ χειροκρότησε. Ὁ Λῖνος, πασαλειμμένος ἄμμο ἀπὸ τὰ μαλλιὰ ὡς τὰ νύχια τῶν ποδιῶν του, γύρισε στὸ Μικέ:
— Ἔ... τὴν εἶχα ἄχτι! Εἶδες τί μοὔκανε, ἡ ἄθλια, νὰ μοῦ ρίξη ἄμμο στὰ μάτια;
Δὲν ἀποκρίθηκε ὁ Μικές. Εἶχε σηκωθῆ κι' αὐτὸς καὶ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ ἀθλητικό του στῆθος, φαινόταν νὰ παρακολουθῆ σὰν ἁπλὸς θεατὴς τὴ σκηνή. Ἡ Χριστίνα ὅμως τὸν καταλάβαινε, τὸν ψυχολογοῦσε. Ἦταν ἕτοιμος νὰ ξεσπάση.
Πάντως συγκρατήθηκε καὶ τὸ μπάνιο τέλειωσε χωρὶς κανένα ἐπεισόδιο.

ΛΟΓΙΑ ΑΔΕΛΦΙΚΑ

Γύριζαν μὲ τὸ βαποράκι τὸ βράδυ στὸν Πειραιᾶ. Κόσμος πολὺς κι' εἶχαν τρομάξει νὰ βροῦνε θέσεις. Κάθησαν ὅπου βρεθήκαν. Ἡ Χριστίνα ἔτυχε νὰ καθήση δίπλα στὸ Μικέ. Ὁ ἄντρας της, μόλις εἶχε βρῆ μιὰ θεσοῦλα σὲ μιὰν ἄκρη, ἡ μητέρα της μὲ τὰ παιδιὰ σὲ ἄλλη. Ἡ Ζέτα ἦταν σκαρφαλωμένη σὲ κάποια κουπαστή, καὶ δίπλα της ὄρθιος ὁ Λῖνος.
Κάμποση ὥρα δὲν ἄνοιξαν τὸ στόμα τους, ὁ Μικὲς κι' ἡ Χριστίνα. Θἄθελε νὰ τὸν ρωτήση, νὰ τοῦ πῆ τόσα. Κι' ὅμως ἡ γλῶσσα της βάραινε. Δὲν ἤξερε τί νὰ τοῦ πῆ, ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίση.
Στὸ τέλος, τῆς ἦλθαν λόγια τυπικὰ στὰ χείλη:
— Ὡραῖα περάσαμε!
Περίμενε μιὰ τυπικὴ ἀπάντησι. Ὁ Μικὲς ὅμως γύρισε καὶ τὴν κύτταξε, συνοφρυώνοντας τὰ φρύδια του:
— Σοῦ ἦταν πραγματικὰ εὐχάριστη αὐτὴ ἡ ἡμέρα, Χριστίνα;
— Γιὰ μένα... ναί... Δὲν ξέρω..
— Γιὰ μένα ἦταν ἀπαίσια, τὸ κατάλαβες.
Τὸν κύτταξε στὰ μάτια:
— Τί συμβαίνει, Μικέ;
Δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως ὁ ἄντρας. Στὸ τέλος, ἡ φωνή του ἀκούστηκε, κούφια:
— Ἔκανα ἕνα λάθος, Χριστίνα. Ἕνα λάθος ποὺ θὰ τὸ πληρώσω, μοῦ φαίνεται, πολὺ ἀκριβά.
— Μὲ τὴ Ζέτα;..
Κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Μικέ, ψιθύρισε δυστυχισμένη ἡ Χριστίνα...

— Τὸ ξέρω πὼς θὰ στενοχωρηθῆς κι' ἐσὺ κι' εἶμαι σίγουρος πὼς δὲν εἶχες ἰδέα τί εἶναι στὴν πραγματικότητα αὐτὴ ἡ γυναίκα.

— "Ὅ,τι ἤξερα, στὸ εἶπα.

— Κανεὶς δὲν φταίει, μόνον ἐγώ. Τώρα ποὺ τὸ συλλογίζομαι, καταλαβαίνω πὼς δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ εἶναι ἀλλοιώτικη. Τώρα συνδυάζω διάφορες λεπτομέρειες, πράγματα ποὺ μοῦ εἶχαν φανῆ ἀσήμαντα στὴν ἀρχή, κι' ἀπορῶ πῶς δὲν τοὺς εἶχα δώσει σημασία.

— Δὲν εἶναι σοβαρή...

— Εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Ἀκόμα δὲν τὴν ἔχω καταλάβει καλά. Νομίζω ὅμως πὼς, ἂν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι αὐτὴ ἡ κατάσταση, ἡ θὰ γίνω τρελλός, ἢ φονιᾶς.

— Μικέ, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ...

"Εχεις τίποτε τὸ συγκεκριμένο;...

— Αὐτὸ εἶναι ἀκριβῶς τὸ κακό, ὅτι δὲν ἔχω τίποτε τὸ συγκεκριμένο. Δὲ μπορῶ νὰ τῆς πῶ ὅτι μοῦχανε ἀπιστία, ἢ ὅτι ἔκανε κάτι τὸ τελείως ἀνάρμοστο. Τὴν εἶδες ὅμως σήμερα... τὸ κυνηγητό της... τὰ γέλια της, τὰ χαμόμματά της;...

— Δὲν τῆς τὸ λές;...

— Τῆς ἔχω κάνει ἄπειρες φορὲς παρατήρησι. Καυγαδίζομε καὶ στὸ τέλος βγαίνει πάντα ἐκείνη στὸν ἀέρα. Τραβάει τὰ μαλλιά της, πῶς εἶναι δυνατὸν ἄντρας τόσο κοσμογυρισμένος σὰν κι' ἐμένα νἄχῃ τέτοιες σκοτούρια σὰν ἐκεῖνες ἰδέες. Στὸ τέλος, μὲ κλονίζει κι' ἐμένα. Καταντῶ νὰ πιστεύω πὼς ἔχω πραγματικῶς ἀπιστία.

— Τί θὰ γίνῃ, Μικέ; τὸν ρώτησε ἡ Χριστίνα, δυστυχισμένη.

— Αὐτὸ ἀναρωτιέμαι κι' ἐγώ.

— Δηλαδή... σκέπτεσαι... νὰ χωρίσῃς;...

Εἶδε κάτι σὰν ἀνατοίχισμα νὰ περνᾷ ἀπάνω του. Κούνησε τὸ κεφάλι του χοφτά:

— "Οχι... Δὲ θέλω νὰ χωρίσω. Νομίζω πὼς τὴν ἀγαπῶ τόσο, ποὺ θὰ πονέσω πολὺ ἂν χωρίσουμε.

— Τότε, πρέπει μὲ τὸ καλό...

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιδιώκω... Σκέφθηκα...

Σταμάτησε. Τὰ μάτια του εἶχαν τὸ χρῶμα τῆς φουρτουνιασμένης θάλασσας στὸ δειλινό.

— Τί σκέφθηκες;

— Πὼς ἴσως τὰ πράγματα θἄλλαζαν ἂν εἴχαμε ἕνα παιδάκι...

— Ναί, Μικέ! φώναξε ἡ Χριστίνα μ' ἐνθουσιασμό.

— Ναί... ἀλλὰ τὸ παιδάκι δὲν ἔρχεται.... Καὶ δὲν ξέρω...

Δάγκωσε τὰ χεῖλη του ὁ Μικές, σταμάτησε τὴ σκέψη του στὴ μέση.

— Τί δὲν ξέρεις;...

— Νά... Χριστίνα, θὰ σοῦ μιλήσω σὰν νἆσαι ἀδελφή μου... Δὲν ξέρω ἂν εἶνοι ἀπόλυτα γερὴ γυναίκα... σὰ γυναίκα, ἡ Ζέτα, καταλαβαίνεις. Κωμικὰ φορά, ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ ποτὲ μητέρα.

— Μὴ τὸ λές αὐτό, Μικέ.

— Θἄθελα τόσο ἕνα παιδάκι, ψιθύρισε ὁ ἄντρας. Εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ τὴν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ. Ἕνα παιδάκι συνδέει κι' ἀντρόγυνα ποὺ δὲν ἀγαπήθηκαν ποτέ. Ἐνῶ ἐγὼ τὴν ἀγάπησα... τὴν ἀγαπῶ...

Σταμάτησε. Τὰ μάτια του φάνηκαν νὰ παρακολουθοῦνε κάμποση ὥρα τὸ ἀφρισμένο ἀλλάκι ποὺ ἄφηνε πίσω του τὸ καράβι.

Τώρα, τὰ νησιὰ τοῦ Σαρωνικοῦ ἔπαιζαν μὲ τοὺς μενεξέδες, μὲ τὰ ροδοπέτρουλα καὶ μὲ τὰ χουσάφια τοῦ δειλινοῦ. Ἦταν μιὰ γλυκειὰ ὥρα ἡ ὥρα ποὺ οἱ ἄνθρωποι μποροῦνε νάναι εὐτυχισμένοι. Ἡ Χριστίνα θἄταν πολὺ εὐτυχισμένη, μιὰ τέτοια ὥρα, ἂν ἔγεγνε στὰ γόνατα τοῦ Τάσου, ἂν ἔνοιωθε τὴν ἀνάσα του κοντά της.

Ἡ Ζέτα ὅμως, σκαρφαλωμένη στὴν κουπαστή, οὔτε κύτταζε τὴ θάλασσα. Κύτταζε στὰ μάτια τὸ Λίνο καὶ ξεκαρδιζόταν μὲ τὰ ἐλεύθερα ἀστεῖα του.

— Ὡρες χαμένης εὐτυχίας, συλλογίστηκε ἀναστενάζοντας ἡ Χριστίνα.

ΜΙΑ ΤΡΕΛΛΗ ΧΑΡΑ

Εἶχε μπῆ ὁ Ὀκτώβριος, ὅταν ἦλθε μιὰ μέρα ὁ Μικές, ἐξάλλος ἀπὸ χαρά.

— "Ἐχω νέα σπουδαῖα!... Ἡ Ζέτα πρόκειται νὰ γίνῃ μητέρα.

Τὰ μάτια τῆς Χριστίνας βούρκωσαν κι' Ἠλέκτρα φίλησε τὸν ἀνηψιό της, σὰν νἆ ἦταν παιδί της.

— Ἡ ὥρα ἡ καλή... ἡ ὥρα ἡ καλή!

Τὰ γέρια τοῦ Μικὲ ἦταν παγωμένα ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Κάθησε πολλὴ ὥρα μὲ τὶς δυὸ γυναῖκες —ὁ Τάσος ἔλειπε στὸ γραφεῖο του— καὶ ἦταν φανερό, πὼς ἔβρισκε μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ συζητῇ μαζί τους γιὰ τὴν καινούργια του εὐτυχία.

— Εἶμαι σίγουρος πὼς τώρα θ' ἀλλάξουν ὅλα. Ἡ Ζέτα δὲν εἶναι κακὸς ἄνθρωπος, κατὰ βάθος. Εἶναι βέβαια ζωηρή, ἀλλὰ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ τὴν παρεξηγῇ. Εἶνοι γεννημένη καλλιτέχνις. Εἶναι φυσικό, αὐτό... Τὸ μόνο ποὺ θὰ τὴν κάνῃ ν' ἀλλάξῃ, εἶναι ἡ μητρότης.

— Τί λέει ἡ Ζέτα; ρώτησε ἡ Χριστίνα.

— Εἶναι τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά της. φυσικά.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἦλθε κι' ἡ Ζέτα νὰ τοὺς ἀναγγείλῃ τὸ μεγάλο της μυστικό.

Τὴν ἀγκάλιασε ἡ Χριστίνα, τὴ φίλησε:

— Τώρα θὰ καταλάβῃς τί θὰ πῇ οἰκογενειακὴ εὐτυχία.

Τὰ μικρὰ στεγνὰ μάτια τῆς τραγουδίστριας ἄστραψαν γιὰ μιὰ στιγμή. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως, σκοτείνιασαν.:

— Φοβᾶμαι, Χριστίνα.

— Τί φοβᾶσαι;

— Τὴν ἐγγυμοσύνη... τὴ γέννα.

Γέλασε ἡ Χριστίνα:

— "Ελα, καημένη Ζέτα. Ἐγὼ ποὺ γέννησα δυὸ παιδιά, τί ἔπαθα;

— Ἄλλο ἐσύ, ἄλλο ἐγώ!

Τὴν κύτταξε καλὰ ἡ Χριστίνα:

— Μά... κι' ἐσὺ εἶσαι μιὰ γερὴ κοπέλλα.

— Λὲ σοῦ λέω...

— Τότε λοιπόν, τί φοβᾶσαι;

— Δὲν ξέρω... νά, ἔτσι τὸ πῆρα ἀπὸ φόβο.

— Πρέπει νὰ σκέφτεσαι μόνον τὴν εὐτυχία ποὺ θὰ γίνῃς μητέρα.

— Φυσικά, φυσικά...

Δὲν φαινόταν πάντως διόλου ἐνθουσιασμένη γιὰ τὴν καινούργια κατάστασι, ἡ Ζέτα.

Κάποια στιγμὴ πέταξε, μὲ κακὰ θἄλεγε κανείς:

— "Αν δὲν τὸ ἤθελε τόσο ὁ Μικές...

— Τί θἄκανες; τὴ ρώτησε ἡ Χριστίνα μὲ φόβο.

— Δὲν θὰ βιαζόμουν νὰ γίνω μητέρα. Θἄφηνα νὰ περάσουν πέντε - ἕξη χρόνια...

— Ζέτα! Γιατὶ θἄθελες νὰ εἶσαι μιὰ μητέρα μᾶλλον μεγάλη στὰ χρόνια;

— Γιὰ τὴν καρδιέρα μου! ἀποκρίθηκε ἡ Ζέτα μὲ ὅλη της τὴ φυσικότητα.

Πῆγε νὰ γελάσῃ ἡ Χριστίνα. "Ἤξερε καλὰ πὼς ἡ Ζέτα μιλοφάριζε σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Δὲν πίστευε πιὰ οὔτε κι' ἡ ἰδια στὴν καρδιέρα της.

— Ἡ μητρότης δὲν θὰ σ' ἐμποδίσῃ, τῆς εἶπε ἡ Χριστίνα. Τί σχέδια εἶχες;

— Σπουδαῖα! "Ἐλεγα νὰ κάνω ἕνα ταξίδι στὴ Γερμανία, κατὰ τὰ Χριστούγεννα.

Ἡ καρδιὰ τῆς Χριστίνας κλότσησε μέσα στὸ στῆθος της. Δὲν εἶχε ἀπόφασι νὰ θίξῃ αὐτὸ τὸ ζήτημα στὴ φίλη της, ἐκείνη ὅμως τὸ προκάλοῦσε τώρα. "Ετσι, ἀποφάσισε νὰ τῆς μιλήσῃ ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια.

— Ζέτα, τῆς εἶπε σοβαρά. ὁ Θεὸς τἄφερε ἔτσι τὰ πράγματα καὶ σ' ἐμπόδισε νὰ κάνῃς ἕνα λάθος.

Σούφρωσε τὰ φρύδια της ἡ ἄλλη:

— Λάθος;

— Φυσικά. Νομίζεις πὼς θὰ τοῦ ἦταν εὐχάριστο, τοῦ Μικέ, νὰ σ' ἀφήσῃ νὰ πᾶς μὲ τὸ Λίνο ταξίδι;

Τὰ μικρά, διαπεραστικὰ καὶ σκληρὰ μάτια τῆς τραγουδίστριας στηλώθηκαν στὰ μάτια τῆς φίλης της.

— Τί ξέρεις; τὴ ρώτησε κοφτά. Πές μου, τί σοῦχει πῆ ὁ Μικές.

— Τίποτε...

— "Ελα, τώρα. σὲ καταλαβαίνω. Πές μου τὴν ἀλήθεια. Φυσικά, θἆ σοῦχανε τὰ παράπονά του.

— Ζέτα... δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μοῦ κάνῃ τὰ παράπονά του, γιὰ νὰ καταλάβω πὼς δὲν τοῦ εἶναι βιόλου εὐχάριστο νὰ φλερτάρῃς μὲ τὸ Λίνο Σγουρτή.

— Κατάλαβα! Ἐκείνη τὴν ἡμέρα τῆς ἐκδρομῆς στὶς Σπέτσες, θἄκανες τὰ παράπονά του στὴν ἀγαπημένη του ξαδερφούλα.

Κάποια στιγμὴ πέταξε, μὲ καλὰ θἄλεγε κανείς:

— "Αν δὲν τὸ ἤθελε τόσο ὁ Μικές...

— Τί θἄκανες; τὴ ρώτησε ἡ Χριστίνα μὲ φόβο.

— Δὲν θὰ βιαζόμουν νὰ γίνω μητέρα. Θἄφηνα νὰ περάσουν πέντε - ἕξη χρόνια...

— Ζέτα! Γιατὶ θἄθελες νὰ εἶσαι μιὰ μητέρα μᾶλλον μεγάλη στὰ χρόνια;

— Γιὰ τὴν καρδιέρα μου! ἀποκρίθηκε ἡ Ζέτα μὲ ὅλη της τὴ φυσικότητα.

«ΓΥΜΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ»

Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος μιᾶς νέας ἑλληνοαμερικανικῆς ταινίας μὲ θέμα τὴν ἑλληνικὴ ἀντίστασι στὴν Κρήτη, ποὺ γυρίζεται τώρα στὴ χώρα μας. Ἀνωτέρω μιὰ σκηνὴ τοῦ ἔργου, μὲ τὴ Σίρλεϋ Ἤτον καὶ τὸ νεαρὸ Γερμανὸ ἠθοποιὸ Βέρνερ Ρούςς, μιὰ πραγματικὴ ἀποκάλυψι γιὰ τὸ διεθνὴ κινηματογράφο. Πρωταγωνιστοῦν ἐπίσης στὸ φίλμ ὁ Κὲν Σκώτ, ἡ Μαίρη Χρονοπούλου καὶ ἡ Ἑλένη Ζαφειρίου. Ὁ Βέρνερ Ρούςς ὑπέγραμε συμβόλαιο μὲ τὸν παραγωγὸ τῆς ἀμερικανικῆς τηλεοράσεως Νταΐου Νταΐδις, προκειμένου νὰ πρωταγωνιστήσῃ σὲ μιὰ σειρὰ ταινιῶν μικροῦ μήκους, μὲ θέματα ἀπὸ τὴν ἀρχαία, μεσαιωνικὴ καὶ νεώτερη Ἑλλάδα. Τὰ φίλμ αὐτά, τῶν ὁποίων τὰ σενάρια θὰ γράφῃ ὁ Γιάννης Β. Ἰωαννίδης, θὰ γυριστοῦν μέσα στὸ 1965.

ΣΑΣ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια σας

Τί φανερώνουν οἱ στάσεις ποὺ παίρνετε ὅταν κάθεστε

Οἱ περισσότερες γυναῖκες, ὅταν πρόκειται νὰ καθήσουν, αἰσθάνονται μιὰ στενοχώρια. Δὲν ξέρουν πῶς νὰ βάλουν τὰ χέρια ἢ τὰ πόδια τους ἢ ποιὰ θέσι νὰ δώσουν στὸ σῶμα τους. Ἀλλ' ἀκριβῶς ἡ στάσις ποὺ παίρνουν, εἶναι ἐκείνη ποὺ φανερώνει πολλὰ πράγματα γιὰ τὸ χαρακτῆρα τους, γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἀντιμετωπίζουν τὴ ζωὴ κλπ. Κυττάξετε τὶς εἰκόνες ποὺ βρίσκονται πιὸ κάτω. Κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς μᾶς φανερώνει ἕναν ἰδιαίτερο τύπο γυναίκας. Νὰ ποιὲς εἶναι οἱ κυριώτερες ἐνδείξεις γιὰ τὶς ἀντίστοιχες στάσεις:

Α. Ἡ γυναίκα πού, ὅταν κάθεται, σμίγει τὰ πόδια της καὶ τὰ διευθύνει σ' εὐθεία γραμμὴ πρὸς τὰ κάτω, ἔχει ἤρεμο χαρακτῆρα. Ἀλλὰ τῆς λείπει ἡ αὐτοπεποίθησι καὶ ἀποδίδει μεγάλη σημασία στὶς κρίσεις τῶν ἄλλων.

Α+Ζ (συνδυασμὸς τῆς στάσεως Α μὲ τὴν Ζ). Ὑποκρισία. Θέλει νὰ φαίνεται διαφορετικὴ ἀπὸ ὅ,τι εἶναι.

Α+Η. Ἀτολμία.

Α+Θ. Αὐτοπεποίθησις. Εἶναι ὁ τύπος τῆς καταξιωμένης γυναίκας, ποὺ θέλει νὰ ἐπιβάλλεται.

Β. Τὰ πόδια σταυρωμένα στὸ κάτω μέρος. Πρόκειται γιὰ μιὰ φυσικὴ στάσι, ποὺ δείχνει, ὅμως, ἀπειρία καὶ ἀδεξιότητα.

Β+Ζ. Μεγάλη ἐπιτήδευσις ἢ μεγάλη ἀδεξιότης.

Β+Η. Ἁπλοϊκὸς τύπος, χωρὶς πεῖρα τῆς ζωῆς.

Γ. Οἱ κνῆμες σταυρωτές, μὲ τὸ ἕνα γόνατο πολὺ ψηλά. Οἱ γυναῖκες ποὺ καθῶνται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, προσπαθοῦν νὰ δείξουν ὅτι εἶναι ἀνώτερες ἀπὸ τὶς κοινωνικὲς προληψεις κι' ὅτι δὲν δείνουν μεγάλη σημασία στοὺς ἄνδρες. Κατὰ βάθος ὅμως, εἶναι ἀδύνατες καὶ δὲ μποροῦν νὰ κάνουν χωρὶς τὴν συντροφιὰ τῶν ἀνδρῶν. Ἡ στάσις τους εἶναι ταυτόχρονα ὑποκριτική. Προκαλοῦν τοὺς ἄνδρες, ἐνῶ προσπαθοῦν νὰ δώσουν μιὰ φυσικότητα στὴ στάσι τους. Ἡ φυσικότης αὐτή, ὅμως, δὲν εἶναι παρὰ κυνισμός. Οἱ γυναῖκες αὐτοῦ τοῦ τύπου ἔχουν μεγάλες κοινωνικὲς φιλοδοξίες. Θὰ κάμουν τὰ πάντα γιὰ νὰ καλυτερεύσουν τὴ ζέσι τους. Θὰ μεταβάλλουν σὲ κόλασι τὴ ζωὴ ἑνὸς ἄνδρα μὲ ἤρεμο χαρακτῆρα. Ἀλλὰ θὰ εἶναι ἀνεκτιμητες, κοντὰ σ' ἕναν ἄνδρα ποὺ κατέχεται ἐπίσης ἀπὸ κοινωνικὲς φιλοδοξίες καὶ ποὺ ξέρει νὰ κλείνῃ κάπου-κάπου τὸ ἕνα του μάτι ἢ καὶ τὰ δυό.

Δ. Πρόκειται γιὰ μιὰ στάσι, ποὺ φανερώνει ἁπλότητα καὶ αὐθορμητισμό. Βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ γυναίκα, ποὺ δὲν δίνει μεγάλη σημασία στοὺς τύπους καὶ ποὺ θὰ εἶναι μιὰ καλὴ σύντροφος. Προσέξετε, ὅμως ἡ στάσις αὐτὴ μπορεῖ νὰ εἶναι ἐπιτηδευμένη. Πρόκειται τότε γιὰ γυναίκα ποὺ κινεῖται ἀπὸ ταπεινὸ ὑπολογισμὸ καὶ ποὺ ἡ προσπάθειά της εἶναι νὰ προσελκύσῃ τοὺς ἄνδρες, δείχνοντας ὅσο πιὸ πολὺ μποροῦν τὰ πόδια της. Εἶναι ὁ παλιὸς τύπος τῆς μοιραίας, ποὺ ἔχει μεταφέρει τὴ γοητεία της ἀπὸ τὰ μάτια της στὶς ὁμορφες γάμπες της. Ἀλλοίμονο σ' ἐκείνον ποὺ θὰ πέσῃ στὰ δίχτυα της!

Ε. Ἡ στάσις αὐτὴ δὲν ἔχει τίποτε τὸ προκλητικό. Τὴ βλέπουμε συχνὰ σὲ γυναῖκες μὲ στοχαστικὸ χαρακτῆρα, ποὺ δίνουν μεγαλύτερη σημασία στὰ πράγματα τοῦ πνεύματος παρὰ τῆς ὕλης. Τοὺς παρέχει κάποια ἀνεσι στὶ διατύπωσι τῶν συλλογισμῶν τους. Προσέξετε, ὅμως! Ἰσχύει ἐδῶ, ὅ,τι καὶ στὴν προηγούμενη περίπτωσι. Εἶναι δυνατὸν νὰ πρόκειται γιὰ μιὰ γυναίκα, ποὺ βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ σηκώσῃ πιὸ ψηλὰ τὴ φούστα της, γιὰ νὰ δείξῃ περισσότερο τὰ πόδια της. Καλὸ εἶναι νὰ τὴν ἀποφύγετε. Θέλει πάντοτε νὰ κάνῃ ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἀρέσει καὶ ξέρει τὴν τέχνη νὰ ὑποδουλώνῃ καὶ τοὺς δυνατοὺς ἄνδρες.

Ζ. Ἡ στάσις αὐτὴ δὲν εἶναι φυσική. Προδίδει γυναίκα ποὺ ἐπιτηδεύεται τὴν ἐκκεντρική, τοὺς τρόπους, τὴν ὁμιλία της, τὰ πάντα. καὶ ποὺ θέλει νὰ φαίνεται σὰν ὑπόδειγμα τάξεως καὶ εὐπρεπείας.

Ἡ γυναίκα αὐτοῦ τοῦ τύπου ζῇ μὲ τὴ φαντασία της. Φτιάνει διαρκῶς ὄνειρα, χωρὶς ἐπαφὴ μὲ τὴν πραγματικότητα. Ἔχει ἐπίσης τάσι στὸ μυστικισμό. Θἄθελε ν' ἀγκαλιάσῃ πολλὰ πράγματα, ἀλλ' εἶναι καταδικασμένη νὰ μὴ μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῶν χιμαιρικῶν ὀνειροπολήσεων.

Θ. Ἡ γυναίκα αὐτοῦ τοῦ τύπου εἶναι δυνατή, ἀλλὰ ταυτόχρονα πεζὴ καὶ πρακτική. Δὲν φτιάνει ποτὲ ὄνειρα. Ἡ στάσι της ἀπέναντι τῆς ζωῆς εἶναι θελητική. Ἀλλὰ τὴς λείπει ἡ θηλικότητα. Προσεγγίζει περισσότερο στὸν ἀνδρικὸ τύπο.

Ι. Ἡ γυναίκα, ποὺ πιάνει μ' αὐστηρὴ καὶ αὐθόρμητη, εἶναι φυσικὴ στὸν τρόπο, τὸ πιοτήρι, εἶναι φυσικὴ καὶ αὐθόρμητη. Δὲν κάνει καμμία ἐπιτήδευσι καὶ δείχνεται εἰλικρινὴς πραγματικὰ εἶναι.

Κ. Ὁ τρόπος αὐτός, μὲ τὸν ὁποῖον μιὰ γυναίκα πιάνει τὸ ποτήρι, δείχνει ἀσφάλειαν ἢ πεποίθησι.

Λ. Ἡ γυναίκα ποὺ γυρίζει τὸ κουταλάκι μέσα στὸ φλυτζάνι, μὲ τὰ δάκτυλα πρὸς τὰ μέσα καὶ κατὲ σύμφωνα μὲ ἕναν ψυχρὸ ὑπολογισμό. Τῆς λείπει ἡ αὐθορμητισμός.

Μ. Τὸ μικρὸ δάκτυλο πρὸς τὰ ἔξω φανερώνει ὑποκρισία, ποσοποίησι καὶ μισοειδοξία.

Μιὰ στάσι ποὺ τὴ συνηθίζουν πολλὲς γυναῖκες, εἶναι νὰ ἔχουν τὸ ἕνα χέρι στὸ γόνατο καὶ τὸ ἄλλο στὸ πρόσωπο. Εἶναι στάσι ἀτολμίας κι' ἐνδεχομένως φόβο μήπως κάμουν κάποιο λάθος στὴν ὁμιλία τους, στοὺς τρόπους κτλ. Τὰ δάχτυλα ποὺ κινοῦνται ἀκατάπαυστα, φανερώνουν μεγάλη νευρικότητα καὶ ἔλλειψι αὐτοπεποιθήσεως.

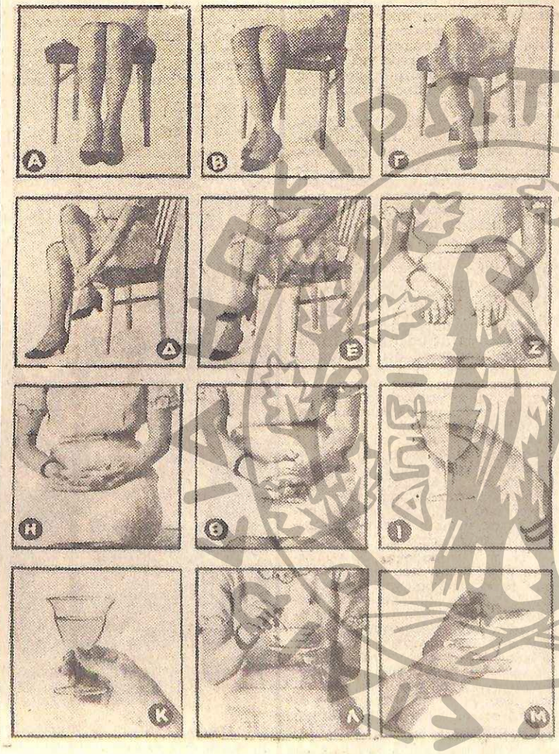

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ

καὶ ἐξωφρενικὲς λέσχες

Οἱ πότοι μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι, οἱ διασωθέντες ἀπὸ θαῦμα, κ.λ.π. Μερικοὶ ἀριθμοὶ ποὺ προκαλοῦν ἴλιγγο

ΔΕΝ ὑπάρχει πόλις ἀξία τοῦ ὀνόματός της στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ποὺ νὰ μὴν ἔχη μιὰ «λέσχη τῶν Σμίθ». Ὡς γνωστόν, τὸ ὄνομα Σμὶθ εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ διαδεδομένα στὶς ἀγγλοσαξωνικὲς χῶρες καὶ ἰδίως στὴν Ἀμερική. Ἀνάμεσα στοὺς 10 Ἀμερικανούς, ὁ ἕνας τουλάχιστον λέγεται Σμίθ. Αὐτοὶ οἱ Σμίθ, λοιπόν, ἔχουν ἱδρύσει τὶς λέσχες τους σ' ὅλες τὶς πόλεις, ἐκδίδουν δική τους ἐφημερίδα καὶ συγκροτοῦν κάθε χρόνο ἕνα συνέδριο, στὸ ὁποῖο βραβεύονται ἐκεῖνοι ποὺ ἔδωσαν μεγαλύτερη λάμψι σ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, κατὰ τὸ δωδεκάμηνο ποὺ προηγήθηκε. Τὰ ἔπαθλα εἶναι σοβαρὰ (χρηματικὰ ποσά, εἴδη κλπ.), ἀλλὰ καὶ χιουμοριστικά.

Στὴν Ἀμερική, ὑπάρχει ἐπίσης ἡ λέσχη τῶν Σόλντι ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴ Κρεμόνα, ποὺ ἀνέρχονται σὲ πολλὲς χιλιάδες. Τὸ 1951, συνεκρότησαν ἕνα συνέδριο, στὸ ὁποῖο ἔλαβαν μέρος Σόλντι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Οἱ συνελθόντες ξεπέρασαν τὶς 5.000.

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὑπάρχει ἀκόμη ἡ «Λέσχη τῶν ἀνθρώπων ποὺ πίνουν μὲ τὸ ἀριστερό χέρι». Ἡ ἵδρυσίς της ὀφείλεται σ' ἕνα διαφημιστικὸ κόλπο, ποὺ εἶχε, ὅμως, ἀπρόοπτη ἐξέλιξι.

Ἡ ἑταιρία «Ὁλντάϊμ Ντιστίλερς», θέλοντας νὰ αὐξήση τὴν κατανάλωσι τοῦ οὐίσκυ καὶ τῶν ἄλλων ποτῶν ποὺ παρήγε, κατέφυγε σ' ἕναν διαφημιστή, γιὰ νὰ τῆς βρῆ τὸν καλύτερο τρόπο διαφημίσεως τῶν προϊόντων της. Αὐτὸς ὁ διαφημιστὴς εἶχε διαβάσει πρόσφατα σ' ἕνα βιβλίο, ὅτι οἱ πρῶτοι ἄποικοι τῶν δυτικῶν περιοχῶν ἔπιναν τὸ οὐίσκυ τους μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι, γιὰ νὰ μποροῦν, σ' ὁποιαδήποτε στιγμή, νὰ τραβήξουν τὸ πιστόλι τους μὲ τὸ δεξί. Σκέφθηκε, λοιπόν, νὰ ἱδρύσῃ μιὰ «λέσχη τῶν ἀνθρώπων ποὺ πίνουν μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι». Ἡ ἰδέα αὐτὴ βρῆκε ἀμέσως μεγάλη ἀπήχησι μεταξὺ τοῦ κοινοῦ κι' οἱ λέσχες τοῦ εἴδους αὐτοῦ πολλαπλασιάσθηκαν σὲ διάφορες πόλεις. Οἱ ἑταῖροι ποὺ ἐχνιόνταν κι' ἔπιναν μὲ τὸ δεξὶ χέρι, καταδικάζονταν νὰ κεράσουν ὁλόκληρη τὴ συντροφιά. Δημιουργήθηκαν ταυτόχρονα εἰδικὰ βραβεῖα κι' ἄλλες διακρίσεις, γιὰ κείνους ποὺ πασέιειναν πιστοὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ, χωρὶς νὰ λαθεύουν ποτέ.

Οἱ λέσχες αὐτὲς ἀριθμοῦν σήμερα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες πάνω ἀπὸ 500.000 μέλη καὶ ὀργανώνουν συχνὰ συνέδρια καὶ συμπόσια, στὰ ὁποῖα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀγγίξη κανεὶς οὔτε φαγητὸ οὔτε ποτὸ μὲ τὸ δεξὶ χέρι. Οἱ μετέχοντες στὰ συμπόσια ντύνονται κατὰ τὸν τρόπο τῶν παλαιῶν ἀποίκων, μὲ πλατύγυρα καπέλλα, πανταλόνια μὲ κρόσσια στὰ πλάγια καὶ θερμάτινα σακκάκια. Ἔχουν ἐπίσης στὴ ζώνη τους μαχαίρια καὶ πιστόλια, πού, εἶναι ὅπως, ξύλινα.

Ἕνας ἄλλος περίεργος ὀργανισμὸς στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες εἶναι ἡ «Λέσχη τῶν μικρῶν ἐξόδων», ποὺ ἔχει χαρακτῆρα κοινωνικὸ καὶ ἀλληλοβοηθητικό.

Οἱ ἱδρυταί της ξεκίνησαν ἀπὸ τὴ σκέψι ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι κερδίζουν τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τοὺς μένη κάποιο περιθώριο γιὰ τὰ μικροέξοδα. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κυρία ἐργασία τους, ἔχουν, ὡστόσο καὶ τὴ διάθεσι νὰ κάμουν καὶ κάτι ἄλλο, δὲν ξέρουν, ὅμως, ποὺ νὰ ἀποταθοῦν. Ἡ «λέσχη τῶν μικρῶν ἐξόδων», ξέροντας τὶς ἐλεύθερες ὧρες καὶ τὶς ἱκανότητες τοῦ καθενός, ἀναλαμβάνει νὰ τοὺς βρῆ συμπληρωματικὲς ἐργασίες, ποὺ τοὺς ἐξασφαλίζουν ἕνα πρόσθετο μικρὸ εἰσόδημα, π.χ. τὴν εἴσπραξι συνδρομῶν γιὰ εἰδικὰ περιοδικά, τὴ μετάφρασι ἐπιστολῶν σὲ ξένες γλῶσσες, τὴν ἐξυπηρέτησι ἀναπήρων ἢ ἡλικιωμένων ἀτόμων, τὴ βοήθεια γιὰ τὴ διακόσμησι ἑνὸς σπιτιοῦ ἢ τὴ διοργάνωσι μιᾶς γιορτῆς κλπ. Ἡ λέσχη ἐγγυᾶται, βέβαια, γιὰ τὴν τιμιότητα τῶν ἀνθρώπων ποὺ συνιστᾶ.

Μιὰ ἀκόμη περίεργη λέσχη, ποὺ βρίσκεται κι' αὐτὴ στὴν Ἀμερική, εἶναι τῶν «μικρῶν ἐφευρέσεων τοῦ μηνός». Ἡ λέσχη διορίζει μιὰ μόνιμη ἐπιτροπή, ποὺ ἐλέγχει ὅλες τὶς μικροεφευρέσεις ποὺ τῆς ὑποβάλλονται. Οἱ ἐφευρέσεις αὐτὲς ἀναφέρονται κυρίως σὲ πράγματα οἰκιακῆς χρήσεως. Κάθε μήνα, συντάσσεται ἕνα δελτίο, ποὺ περιλαμβάνει τὶς ἀξιολογώτερες. Τὸ δελτίο αὐτὸ ἀποστέλλεται στὰ ἐργοστάσια καὶ τὶς ἐπιχειρήσεις, ποὺ μπορεῖ νὰ δείξουν ἐνδιαφέρον.

Νὰ μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐφευρέσεις : Τὸ κυρτὸ ξυράφι, ποὺ παρακολουθεῖ τὶς καμπύλες τοῦ προσώπου, τὸ μπαστοῦνι ποὺ τὸ χεροῦλι του εἶναι προικισμένο μ' ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι, γιὰ νὰ φωτίζη στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους, μιὰ αὐτόματη συσκευὴ γιὰ τὸ γύρισμα τῶν σελίδων μιᾶς μουσικῆς παρτιτούρας, διάφορα σύνεργα γιὰ τὸ μανικιούρ, κλπ.

Στὸ Λονδῖνο, ἐξ ἄλλου, ὑπάρχει ἐδῶ καὶ μισὸν αἰῶνα, ἡ «λέσχη τῶν διασωθέντων ἀπὸ θαῦμα». Γιὰ νὰ ἐγγραφῇ κανεὶς μέλος της, πρέπει ν' ἀποδείξη ὅτι «βρέθηκε σ' ἀπόστασι μιᾶς τρίχας ἀπὸ τὸ θάνατο». Στὴ λέσχη αὐτή, μετέχει μιὰ μικρούλα, ἡλικίας δέκα χρόνων. Μιὰ μέρα, ἕνας τρελλὸς ἀεροπόρος μπῆκε στὸ σπίτι της, τὴν ὥρα ποὺ ἔλειπαν οἱ γονεῖς της, σκότωσε μὲ τὸ πιστόλι του τὴν γκουβερνάντα της κι' ἔπειτα τῆς εἶπε, τραβώντας την πρὸς τὸ παράθυρο. «Τώρα θὰ μάθῃς νὰ πετᾶς μαζί μου». Τὸ κοριτσάκι ἀπάντησε ὅτι θὰ τσαλάκωνε τὸ καινούργιο φόρεμα ποὺ φοροῦσε ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Στὸ μεταξύ, μιὰ γειτόνισσα, εἶχε ἀκούσει τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ κατάλαβε τὸν κίνδυνο τῆς μικρῆς, εἰδοποίησε τοὺς πυροσβέστες, ποὺ ἔτρεξαν ἀμέσως καὶ ποὺ ἁπλωσαν ἕνα μεγάλο τελλάρο κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο. Ὁ τρελλὸς ἀεροπόρος πέταξε, στὸ τέλος, τὴ μικρὴ στὸ κενό, ἀλλ' εὐτυχῶς αὐτὴ ἔπεσε μέσα στὸ τελλάρο, χωρὶς νὰ πάθη τίποτα.

Ἡ πιὸ παράδοξη, ὅμως, λέσχη ἦταν ἐκείνη ποὺ εἶχε ἱδρύσει, τὸν περασμένο αἰῶνα, ὁ Ἰταλὸς συνθέτης καὶ λιμπρεττίστας Ἀρρίγκο Μπόϊτο, ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἀποτυχία τοῦ «Μεφιστοφελῆ» του. Τὴν εἶχε ἀποκαλέσει «λέσχη τῶν φιάσκων» καὶ μποροῦσαν νὰ ἐγγραφοῦν μέλη της μόνο οἱ συγγραφεῖς καὶ οἱ συνθέται ποὺ εἶχαν ἀποδοκιμασθῇ παταγωδῶς ἀπὸ τὸ κοινό. Στὴν ἀρχή, ἡ λέσχη αὐτὴ σημεῖωσε κάποια ἐπιτυχία. Ἀλλὰ τὰ μέλη της ἄρχισαν νὰ φεύγουν σιγὰ-σιγά.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ

Τὰ «ἀντρικὰ» φίλμ μπορεῖ νὰ ἀναδείξουν μιὰ νέα ἠθοποιό

ΤΑ φίλμ μποροῦν νὰ χωριστοῦν σὲ δυὸ κατηγορίες: τὰ μικτὰ καὶ τὰ ἀντρικά.

Φίλμ ἀποκλειστικὰ γυναικεῖα, οὐσιαστικὰ δὲν ὑπάρχουν. Μόνον ὁ Σουηδὸς σκηνοθέτης Ἴνγκμαρ Μπέργκμαν (ποὺ θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους θαυμαστὲς τοῦ ὡραίου φύλου) γύρισε τελευταῖα ἕνα φίλμ ἀποκλειστικὰ ἀπὸ γυναῖκες, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς γυναῖκες». Μὰ ἕνα μοναδικὸ φίλμ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτελέσῃ κανόνα.

Λέγαμε, λοιπόν, πὼς τὰ φίλμ χωρίζονται σὲ ἀντρικὰ καὶ σὲ μικτά. Στὰ ἀντρικὰ φίλμ, ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ εἶναι ἄντρες, ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὲς μέχρι τοὺς δευτερεύοντες ἠθοποιούς. Ὑπάρχει, ὅμως, πάντα ἕνας ρόλος, συνήθως μᾶλλον σύντομος, στὸν ὁποῖο παρουσιάζεται μιὰ «μόνο» γυναῖκα, ποὺ χρησιμεύει γιὰ νὰ δώσῃ «εὐγένεια» στὴν ἱστορία.

Αὐτὰ τὰ φίλμ εἶναι συνήθως γουέστερν πολεμικὰ ἢ ἀστυνομικά.

Μά, ἀκριβῶς ἐπειδὴ παρουσιάζεται σ' αὐτὰ μόνο μιὰ γυναίκα, αὐτὴ ἡ γυναικεία μορφὴ ἀξιοποιεῖται πολύ. Πάνω της συγκεντρώνεται τὸ ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον ὅλων τῶν θεατῶν.

"Ας θυμηθοῦμε ἕνα περίφημο παράδειγμα: Τὸ «Φλογισμένο μεσημέρι». Σ' αὐτὸ τὸ θαυμάσιο καὶ περίφημο γουέστερν, κοντὰ σὲ πολυάριθμους ἄντρες ἠθοποιούς, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ἦταν καὶ ὁ ἀλησμόνητος Γκάρυ Κοῦπερ. ἔκαμε τὴν πρώτη της ἐμφάνισι στὴν ὀθόνη ἡ Γκρέης Κέλλυ, ποὺ ἔγινε ἀργότερα διάσημη καὶ εἶναι σήμερα σύζυγος τοῦ πρίγκηπος τοῦ Μονακό.

Μὰ τώρα, ἂς ἀσχοληθοῦμε μὲ φίλμ πιὸ πρόσφατα.

"Ας κάνουμε μιὰ ἀναδρομὴ δυὸ χρόνων καὶ ἂς μιλήσουμε γιὰ τὴν Ἄβα Γκάρντνερ. Αὐτὴ ἡ πολὺ καλὴ ἠθοποιός, σπρωγμένη ἀπὸ αἰτίες περισσότερο ψυχολογικές, εἶχε πάρει πολὺ πρόωρα τὸ δρόμο πρὸς τὴ δύσι της. Ἀπὸ πολὺν καιρό, δὲν παρουσιαζόταν πιὰ σὲ φίλμ. Οἱ σκηνοθέτες τὴν ἀπόφευγαν, γιατὶ ἤξεραν πὼς ἔπινε πολὺ κι' αὐτὸ γινόταν αἰτία νὰ φτάνῃ πάντα καθυστερημένη στὸ στούντιο. Καί, ὅπως εἶναι γνωστό, οἱ καθυστερήσεις τῆς πρωταγωνίστριας μπορεῖ νὰ στοιχίσουν στὴν ἑταιρία ὁλόκληρα ἑκατομμύρια. Ἄλλωστε, οἱ ἀδιάκοπες ἀπογοητεύσεις τῆς αἰσθηματικῆς της ζωῆς, εἶχαν κάνει τὸ χαρακτῆρα τῆς Ἄβα πραγματικὰ ἀνυπόφορο.

Κι' ὅμως ὁ παραγωγὸς Σάμουελ Μπρόνστον, ὅταν ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ τὸ φίλμ-κολοσσὸ «Πενηνταπέντε μέρες στὸ Πεκίνο», σκέφτηκε νὰ διαλέξῃ αὐτήν, σὰν τὴ μοναδικὴ γυναίκα πρωταγωνίστρια.

Ἡ νεαρὴ Ἰταλίδα ἠθοποιὸς Ραφαέλλα Καρρά, εἶναι ἡ μοναδικὴ γυναίκα ποὺ ἐμφανίζεται στὸ φίλμ, ποὺ γυρίζει τώρα ὁ Φράνκ Σινάτρα στὴν Ἰταλία.

ΜΟΝΑΔΙΚΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΡΟΛΟΥ

Οἱ διαπραγματεύσεις ἦταν πολὺ δύσκολες καὶ κράτησαν πολὺ καιρό. Τόσο ἐξ αἰτίας τῆς Ἄβα Γκάρντνερ, ποὺ ἦταν πικραμένη ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, ὅσο καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ σκηνοθέτη, ποὺ φοβόταν νὰ συνεργασθῇ μαζί της. Ἄλλωστε, πολλοὶ εἶχαν τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ κοινὸ εἶχε λησμονήσει ἐντελῶς, ἀκόμα καὶ τὸ ὄνομα τῆς Ἄβα Γκάρντνερ.

Ὕστερα, ὅμως, οἱ διαφορὲς κανονίσθηκαν καὶ ἡ Γκάρντνερ ἀνέλαβε τὸ μοναδικὸ πρῶτο γυναικεῖο ρόλο τοῦ φίλμ.

Ἦταν μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία. Τόσο ἐμπορική, ὅσο καὶ προσωπική γιὰ τὴν Γκάρντνερ, ποὺ ἀνακάλυψε ξαφνικὰ πὼς ὁ κόσμος δὲν τὴν εἶχε λησμονήσει καθόλου καὶ πὼς ἐξακολουθοῦσε νὰ βρίσκεται στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν κινηματογραφικῶν διασημοτήτων.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔπαψε νὰ πίνῃ κι' ἔγινε καλή, γλυκειά, ἐργατική, μιὰ τέλεια καὶ εὐσυνείδητη ἠθοποιός.

Καὶ τώρα ἄρχισε γιὰ τὴν Ἄβα Γκάρντνερ μιὰ δεύτερη καρριέρα, ποὺ ξανάδωσε στὸ ἄστρο της τὴν παλιά του ἀκτινοβολία. Ὕστερα ἀπὸ τὸ φίλμ «Πενηνταπέντε μέρες στὸ Πεκίνο», τῆς ἔγιναν ἀμέτρητες προτάσεις, μὰ αὐτὴ δέχτηκε νὰ γυρίσῃ μέχρι τώρα μόνο τρεῖς ταινίες: Ἔπαιξε στὴ «Νύχτα τῆς Ἰγκουάνα» μὲ τὸ Ρίτσαρντ Μπάρτον καὶ στὶς «Ἑπτὰ μέρες τοῦ Μαΐου», μὲ τὸ Μπὰρτ Λάγκαστερ καὶ τὸν Κὲρκ Ντάγκλας, καὶ ἀνέλαβε ἕνα ἐνδιαφέροντα ρόλο στὸ φίλμ «Ἡ Βίβλος». Ἐδῶ, δηλαδή, πρόκειται γιὰ τὴν περίπτωσι μιᾶς ἠθοποιοῦ, ποὺ ξαναβρῆκε τὸ δρόμο τῆς διασημότητος μὲ ἕνα «ἀντρικὸ» φίλμ.

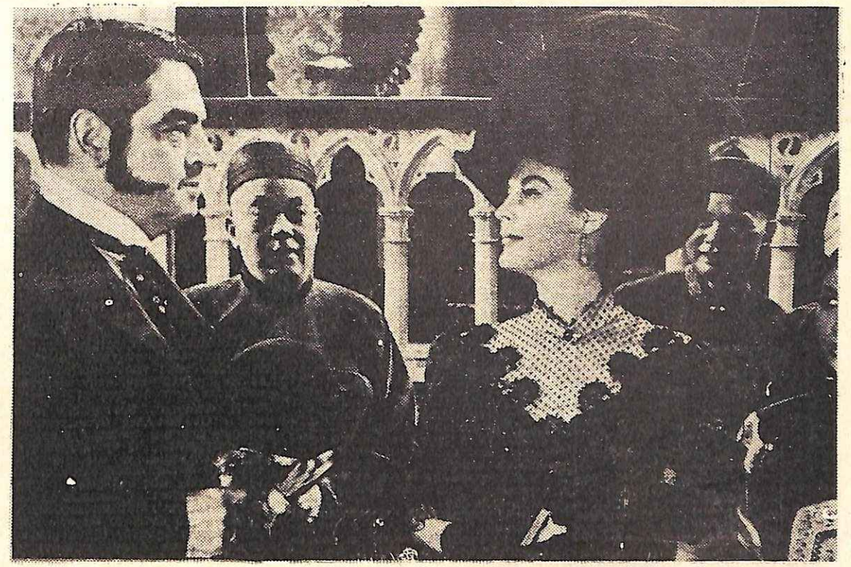

Τὸ φίλμ «55 μέρες στὸ Πεκῖνο», στὸ ὁποῖο ἡ Ἄβα Γκάρντνερ ἦταν ἡ μοναδικὴ γυναίκα πρωταγωνίστρια, ξαναδωσε στὸ ἄστρο της τὴν παλιά του λάμψι.

Ἡ Οὔρσουλα Ἄντρες ἔγινε διάσημη, ὅταν παρουσιάστηκε σὰν μοναδικὴ γυναίκα πρωταγωνίστρια σ' ἕνα ἀστυνομικὸ φίλμ.

Μιὰ ἄλλη καταπληκτικὴ περίπτωσι εἶναι τῆς Ἰρίνα Ντέμικ. Αὐτὴ ἡ κοπέλλα, ποὺ εἶναι πραγματικὰ πολὺ χαριτωμένη καὶ συμπαθητική, πρὶν παίξῃ στὸν κινηματογράφο, ἦταν γνωστὴ μόνο στοὺς παρισινοὺς οἴκους μόδας, ὅπου ὅλοι τὴ θεωροῦσαν σὰν ἕνα πολὺ καλὸ μαννεκέν. Ὕστερα γνώρισε τὸν περίφημο παραγωγὸ Νταρὺλ Ζανούκ, ποὺ εἶναι σήμερα ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς «μεγάλους δημιουργοὺς» τοῦ Χόλλυγουντ.

Ἐκκεντρικὸς καὶ δισεκατομμυριοῦχος, ὁ Ζανοὺκ εἶχε συνδεθεῖ ἄλλοτε τὸ ὄνομά του μὲ τὰ ὀνόματα τῆς Μαίριλυν Μονρόε καὶ τῆς Ζυλιὲτ Γκρεκό. Ἡ ἀλισμότης Μαίριλυν θυμόταν τὴ σταδιακὴ τοῦ παραγωγοῦ, τὰ τσέκ τῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων δολλαρίων, ποὺ ὑπέγραφε μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία, τὰ παραμυθένια σπίτια του καὶ τὰ ὀνειρώδη ἀγροκτήματά του, τὴν Αὐλὴ τῶν βοηθῶν του, ποὺ ἦταν ἕτοιμοι σὲ κάθε στιγμὴ νὰ ὑποκλιθοῦν μπροστὰ στὸ «βασιλιά» τους...

Ἡ Ἰρίνα Ντέμικ γνώρισε στὸ Παρίσι τὸ Ζανοὺκ καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴ γνωριμία γεννήθηκε τὸ πρῶτο φίλμ της: «Ἡ πιὸ μεγάλη μέρα τοῦ πολέμου».

Ἡ Ἰρίνα παρουσιάστηκε ἀπὸ φίλμ σ' ἕνα ρόλο πολὺ σύντομο, ἐναρκώνοντας μιὰ Γαλλίδα ἀγωνίστρια τῆς Ἀντιστάσεως, ποὺ, μαζὶ μὲ ἄλλους συντρόφους της, ὑποβοηθεῖ ἕνα σαμποτὰζ ἐναντίον τῶν ναζιστῶν. Σήμερα, ἡ Ἰρίνα Ντέμικ γυρίζει τὸ ἕνα φίλμ μετὰ τὸ ἄλλο καὶ κερδίζει ἑκατομμύρια.

Ὕστερα ἀπὸ τὶς δυὸ Ἀμερικανίδες καὶ τὴ Γαλλίδα, νά καὶ ἡ περίπτωσι μιᾶς Γερμανίδας, τῆς Ἔλκε Σόμερ, γιὰ τὴν ὁποία ἔχουμε μιλήσει καὶ πάλι. Ἡ Ἔλκερ γεννήθηκε στὸ Βερολῖνο. Μελέτησε ἑξὶ γλῶσσες, ἀποφασισμένη νὰ ἐργασθῇ σὰ μεταφράστρια ἢ σὰ διερμηνέας. Σὲ ἕνα σύντομο ταξίδι της στὴν Ἰταλία, ἔτυχε νὰ ἐκλεγῇ μὶς σ' ἕνα τοπικὸ διαγωνισμὸ ὁμορφιᾶς. Κάποιος «κυνηγὸς» νέων ταλέντων γιὰ τὸν κινηματογράφο, τὴν πρόσεξε καὶ τῆς πρότεινε νὰ ἐμφανισθῇ μπροστὰ στὸ φακό. Στὸ πρῶτο φίλμ, ποὺ γύρισε στὴν Τσινεττά, ἡ Ἔλκε παρουσιάζόταν πάντα μὲ μικροσκοπικὰ μπικίνι, σὲ στάσεις ὑπερβολικὰ τολμηρές. Μὰ κανένας παραγωγὸς δὲν τὴν πρόσεξε ἰδιαίτερα, γιατὶ εἶχε μερικὰ σωματικὰ ἐλαττώματα (γάμπες χοντρὲς καὶ στῆθος μικρό).

Στὸ τέλος, ἀπογοητεμένη, ἀποφάσισε νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη της στὴν Ἀμερική. Ἐκεί, ὑποβλήθηκε σὲ ἀρκετὲς κούρες ὁμορφιᾶς, διώρθωσε τὰ ἐλαττώματα τὰ καὶ παρουσιάστηκε καὶ πάλι σὲ τολμηρὲς φωτογραφίες (ποὺ ἔγιναν αἰτία νὰ κατασχεθῇ τὸ περιοδικό, ποὺ τὶς δημοσίευσε). Στὸ τέλος, ὅμως, κατώρθωσε νὰ τὴς ἀναθέσουν ἕναν ἀπὸ τοὺς ἐλαχίστους γυναικείους ρόλους στὸ ἀντρικὸ φίλμ «Οἱ νικητές». Ἐπιτέλους, ἡ ἐπιτυχία τὴς εἶχε χαμογελάσει. Αὐτὴ ποὺ στὴ Γερμανία καὶ τὴν Ἰταλία εἶχε θεωρηθῇ μιὰ μέτρια κόβεργκιρλ, ἄρχισε νὰ γυρίζῃ στὸ Χόλλυγουντ τὸ ἕνα φίλμ ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Νὰ τώρα καὶ ἡ περίπτωσι μιᾶς Σουηδέζας, τῆς Οὐρσουλα Ἄντρες. Κι' αὐτὴ δοκιμάσε πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, τὴν τύχη της στὴν Ἰταλία, μὰ θεωρήθηκε πολὺ ψυχρὴ γιὰ νὰ γίνῃ «στάρ», καὶ γι' αὐτὸ τὴς ἀνέθεταν μόνο ἀσήμαντους ρολάκους, σὲ μικρὰ φίλμ. Στὴ Ρώμη, ὅμως, ἔτυχε νὰ συναντήσῃ τὸ Τζὼν Ντέρεκ, ἕναν Ἀμερικανὸ ἠθοποιὸ ποὺ τὴν ἐρωτεύθηκε, τὴν παντρεύτηκε καὶ τὴν πῆρε μαζί του στὸ Χόλλυγουντ. Ἐκεί, τὸ θαυμάσιο σῶμα της προκάλεσε ἐντύπωσι καὶ δὲν ἄργησαν νὰ τὴς ἀναθέσουν ἕνα μοναδικὸ γυναικεῖο ρόλο στὸ πρῶτο ἀπὸ τὴν περίφημη σειρὰ τῶν φίλμ, ποὺ διηγοῦνται τὰ κατορθώματα τοῦ Τζέημς Μπόντ, τοῦ πράκτορος 007. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Οὐρσουλα Ἄντρες ἔγινε διάσημη καὶ περιζήτητη ἀπὸ τοὺς παραγωγούς.

Τέλος, τὸ πιὸ πρόσφατη περίπτωσι, μιᾶς νεαρῆς Ἰταλίδας ἠθοποιοῦ, τῆς Ραφαέλα Καρρά. Μέχρι τώρα, ἡ εἰκοσάχρονη αὐτὴ ἠθοποιὸς μὲ τὸ γλυκὸ πρόσωπο, ἦταν ἀναγκασμένη νὰ ἀσκήται σὲ φωτορομάντσα ἢ σὲ φίλμ κατωτέρας ποιότητος, ποὺ δὲν ἔβγαιναν ποτὲ ἔξω ἀπὸ τὰ ἰταλικὰ σύνορα. Ξαφνικά, ὅμως, οἱ παραγωγοὶ τοῦ φίλμ «Βὸν Ρυάν Ἐξπρές», ἀποφάσισαν νὰ τὴς ἀναθέσουν τὸ μοναδικὸ γυναικεῖο ρόλο, δίπλα στὸ Φράνκ Σινάτρα. Τὸ φίλμ αὐτὸ εἶναι πολεμικὸ καὶ γυρίζεται τώρα στὴν Ἰταλία. Ἡ Ραφαέλα θὰ παίξῃ τὸ ρόλο μιᾶς Ἰταλίδας, ποὺ εἶναι φίλη ἑνὸς Γερμανοῦ ἀξιωματικοῦ. Ὁ Φράνκ Σινάτρα, ποὺ παίζει τὸ ρόλο ἑνὸς Ἀμερικανοῦ στρατιώτη, ποὺ δραπετεύει ἀπὸ τὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως μαζὶ μὲ ἑκατοντάδες συντρόφους του, ἀναγκάζεται νὰ τὴ σκοτώσῃ, μαζὶ μὲ τοὺς ἀξιωματικούς.

Γιὰ τὴ νεαρὴ Ἰταλιδούλα, αὐτὴ ἡ ἀναπάντεχη ἐκλογὴ ἀποτελεῖ ἕνα μεγάλο βῆμα.

Γιά τή γυναίκα ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἡ διάλυσι τοῦ ἀρραβῶνος

Γιατί, πολλές φορές, μιὰ «καλὴ κοπέλλα», ποὺ ἔχει ὅλα τὰ προσόντα γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ θαυμάσια σύζυγος, ἐγκαταλείπεται; Ποιὰ λάθη ἔχει κάνει; Τί συμβαίνει, ὅταν ἕνα ζευγάρι χωρίζῃ ὕστερα ἀπὸ κοινὴ συμφωνία; Κι' ἂν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶναι ἀκόμα ἐρωτευμένος; Σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα θὰ προσπαθήσουμε ἐδῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσουμε.

ΤΑ περισσότερα ζευγάρια τῶν ἀρραβωνιασμένων, ἄλλα πιὸ ἀργά, ἄλλα πιὸ γρήγορα φτάνουν στὸ φυσικὸ τέρμα τοῦ ἀρραβῶνα καὶ στὴν ἀρχὴ τῆς πραγματικά κοινῆς ζωῆς: στὸ γάμο. Μὰ ὑπάρχουν καὶ περιπτώσεις, ὄχι λίγες δυστυχῶς, ποὺ ξαφνικά, εἴτε γιὰ τὸν ἕνα εἴτε γιὰ τὸν ἄλλο λόγο, ὅλα τελειώνουν ἀπότομα καὶ πρόωρα. Ὁ ἀρραβῶνας διαλύεται κι' ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀρραβωνιασμένους ἀκολουθεῖ διαφορετικὸ δρόμο.

Τί συμβαίνει πραγματικὰ σὲ τέτοιες περιπτώσεις; Ὁ πόνος καὶ ἡ ταπείνωσι, ποὺ μπορεῖ νὰ νοιώσουν οἱ δυὸ ἀρραβωνιασμένοι ἢ τουλάχιστον ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, φρίνουν ἴχνη τοῦ διαρκοῦν; "Η, ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, εἶναι καὶ πάλι ἕτοιμοι νὰ ἀγαπήσουν πάλι, ἴσως μάλιστα μὲ μεγαλύτερη ἔνταση;

Καὶ, πρὶν ἀπ' ὅλα, ποιὲς εἶναι οἱ πιὸ συχνὲς αἰτίες, ποὺ κάνουν ἕναν ἀρραβῶνα νὰ ναυαγήσῃ;

Φυσικά, ἡ νέα κατάστασι, ποὺ δημιουργεῖται γιὰ τοὺς δυὸ ἀρραβωνιασμένους, ποὺ χωρίζουν, μπορεῖ νὰ πάρῃ διάφορες μορφές, ἀνάλογα μὲ τὴν αἰτία τῆς διαλύσεως τοῦ δεσμοῦ. Εἶναι δυνατόν, δηλαδή, ὁ ἀρραβῶνας νὰ διαλύθηκε ὕστερα ἀπὸ κοινὴ συμφωνία, ἢ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ νὰ ἐγκατέλειψε τὸν ἄλλο.

Στὴν πρώτη περίπτωσι, τὰ γεγονότα ἐξελίσσονται συνήθως ἔτσι: Οἱ ἀραρβωνιασμένοι καταλαβαίνουν πὼς δὲν ἔχουν τὶς ἴδιες ἰδέες πάνω σὲ θέματα πολὺ βασικά. Ἐκτιμοῦνται, σέβονται ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, μὰ καταλαβαίνουν πὼς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνουν εὐτυχισμένοι μαζί. Εἶναι λοιπὸν προτιμότερο νὰ τὸ καταλάβουν πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο. Ἔτσι, ὁ καθένας ξαναπαίρνει τὸ δρόμο, μόνος του.

Γιὰ κάποιο καιρὸ ἴσως, οἱ δυὸ τέως ἀρραβωνιασμένοι θὰ σκέπτωνται «ἐκεῖνο» ποὺ μποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ δὲν ἔγινε, ὅπως ἔγραψε κάποιος ποιητής. Ὕστερα, οἱ ἀναμνήσεις γίνονται σιγὰ-σιγὰ θαμπὲς καὶ μακρυνές. Ἕνας νέος ἔρωτας θὰ τὶς σβήσῃ σχεδὸν ἐντελῶς.

Ἀντίθετες, ὅμως, ἂν ὁ ἄντρας ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀρραβωνιαστικιὰ του, ποὺ εἶναι ἀκόμα ἐρωτευμένη μαζί του (ἢ τὸ ἀντίστροφο) σὲ πολλὲς περιπτώσεις δημιουργεῖται μιὰ πραγματικὴ τραγῳδία. Ὁ πόνος καὶ συχνὰ ἡ ἀπελπισία εἶναι ἀναπόφευκτα καὶ ὁ κακὸς (ἢ ἡ κάκη μία) ἀντιδρᾶ σύμφωνα μὲ τὸν χαρακτῆρα του. Ἄλλοι ἀρκοῦνται νὰ κλαίνε στὴ σκιά, κρυβόντας μὲ ἀξιοπρέπεια τὴ θλῖψι τους. Ἄλλοι περνοῦν ἀσύστολα ἀπὸ τὸν ἕρωτα στὸ μίσος καὶ ἄλλοι ἐπαναστατοῦν καὶ κάνουν ὑποτεινὲς ἐκδικητικὲς σκέψεις.

Ἄλλοι πάλι—εἶναι μιὰ περίπτωσι πολὺ συχνή, ἰδιαίτερα ἀνάμεσα στὶς γυναίκες—δὲν καταρράκωνεν νὰ πιστέψουν πὼς πρόκειται γιὰ μιὰ ἐγκατάλειψι ὁριστική. Δὲν θέλουν νὰ τὸ πέρουν ἀπ' τὸ μυαλό, δὲν ἀκοῦνε φωτεινὴ συμβουλὴ αὐτὲ τὴ στιγμή. Μὲ ἀλύγιστο πεῖσμα, προσπαθοῦν νὰ βροῦν κάποιο τρόπο, γιὰ νὰ πείσουν ἐκεῖνον, ἢ ἐκείνη, ν' ἀλλάξῃ γνώμη καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ. Αὐτὰ τὰ ἄτομα καταλήγουν νὰ ζητοῦν σὰν ἐλεημοσύνη τὴν ὀργὴ ἐκείνου—ἢ ἐκείνης—ποὺ τοὺς ἔχει ἐγκαταλείψει, τὸ δράμα τους, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ προκαλῇ οἶκτο, καταλήγει νὰ προκαλῇ τὶς εἰρωνεῖες τῶν ἄλλων.

Μιὰ πρόσφατη ἔρευνα ἀπέδειξε πὼς πολλὲς κοπέλλες ἀντιμετωπίζουν τὸν ἀρραβῶνα μὲ μεγάλη ἐπιπολαιότητα καὶ δὲν σκέπτονται οὔτε στιγμὴ πὼς ἡ εὐτυχία τους μπορεῖ νὰ βρίσκεται σὲ κίνδυνο. Τὸ 50% ἀπ' αὐτές, δήλωσαν πὼς εἶναι τόσο σίγουρες γιὰ τὸν ἔρωτα «ἐκείνου», ὥστε δὲ μποροῦν νὰ φανταστοῦν πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ τὶς ἐγκαταλείψῃ. Τὸ 30% βεβαίωσαν πὼς, ἂν συνέβαινε αὐτό, θὰ ἔκαιγαν ἀπὸ πόνο γιὰ νὰ κατακτήσουν πάλι τὸν ἀρραβωνιαστικό τους. Τὸ 10% θεωροῦσαν περιττὸ νὰ κάνουν τέτοιες ὑποθέσεις. Ἀνάμεσα στὶς ὑπόλοιπες (τὸ ἄλλο 10%), μερικὲς δὲν ἤξεραν πὼς θὰ ἀντιδροῦσαν. Καὶ ἄλλες εἶπαν πὼς δὲν θὰ ὑπέφεραν πολὺ καὶ πὼς θὰ ζητοῦσαν παρηγοριὰ σ' ἕναν ἄλλον ἀρραβῶνα.

Καμμιὰ —τοὐλάχιστον ἀπὸ τὶς κοπέλλες ποὺ πῆραν μέρος σ' αὐτὴ τὴ στατιστική— δὲν εἶπε ὅτι προσπαθεῖ προκαταβολικὰ νὰ προλάβῃ κάθε πιθανότητα διαλύσεως τοῦ ἀρραβῶνα της, νὰ κάνῃ μιὰ σύντομη ἐξέτασι στὴ συνείδησί της, γιὰ νὰ καταλάβῃ ἂν εἶναι ἕτοιμη γιὰ ἕνα ἀντιμετωπίσῃ, δίπλα στὸν ἀρραβωνιαστικό της, κάθε δυσκολία καὶ κάθε ἀνησυχία.

Καὶ πραγματικά, τί κάνουν οἱ σημερινὲς κοπέλλες, γιὰ νὰ κατακτήσουν σταθερὰ τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαποῦν;

Ὄχι πολλὰ πράγματα, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσουμε. Κουράζονται νὰ ἀξιοποιήσουν τὴν ἐμφάνισί τους, προσπαθοῦν νὰ συναγωνιστοῦν μὲ τὶς ἄλλες στὸ κέφι, στὴν ἐξυπνάδα, στὴ μόρφωσι καὶ θέλουν νὰ βροῦν γοητόρρε ἕνα ἐπίσημο ἀρραβωνιαστικό, ἔτσιμο νὰ τὶς παντρευτῇ.

Καὶ ὕστερα; Ἀναπαύονται πάνω στὶς δάφνες τῆς κατακτήσεώς τους! Πολλὲς φορές, ἀπαιτοῦν ἀπόλυτη ὑποταγὴ ἀπὸ τὸν ἀρραβωνιαστικό τους. Κι' ἐκεῖνος καταλήγει νὰ νοιώθῃ σὰν σκλάβος ποὺ παντοῦ τὴν κυρία του γιὰ νὰ ἀπλώνῃ ἕνα χαλὶ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της! Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, πολλὲς νεαρὲς ἀναγνώστριες θὰ διαμαρτυρηθοῦν μὲ ἀγανάκτησι: «Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἔτσι!» Κι' ὅμως, ἀκόμα καὶ οἱ πιὸ ἰσορροπημένες κάνουν μερικὰ λάθη.

Μιὰ φρόνιμη, κοπέλλα, ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, στὸ διάστημα τοῦ ἀρραβῶνα της, ἑτοιμάζει μὲ ἐπιμέλεια τὴν προίκα της, μαθαίνει νὰ λύνῃ τὰ προβλήματα τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας καὶ ἐξασκεῖται στὸ μαγείρεμα (γιατί —ποιὸς δὲν τὸ ξέρει; — ὁ ἔρωτας στοὺς ἄντρες πιάνεται ἀπὸ τὸ στομάχι).

Μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, εἶναι ἄψογη, χαμογελαστή, ἡ τέλεια εἰκόνα τῆς ἰδανικῆς συζύγου. Μὰ τὸ κρίσιμο σημεῖο βρίσκεται ἀλλοῦ: Ἡ γυναίκα, ποὺ ξέρει νὰ εἶναι ἤρεμη καὶ εὐχάριστη ὅταν ὅλα πάνε καλά, εἶναι προετοιμασμένη ὥστε νὰ μὴν «λυγίσῃ», στὴν περίπτωσι ποὺ κάτι θὰ πάῃ ἄσχημα;

Ἡ ἀπάντησι, δυστυχῶς, εἶναι «ὄχι». Οἱ κοπέλλες ἀντιμετωπίζουν τὴ ζωὴ ἀπὸ μιὰ σκοπιὰ ὄχι καὶ τόσο πραγματική. Ὁ ἔρωτάς τους εἶναι εἰδυλλιακός, τὸ αἴσθημα γίνεται γι' αὐτὲς αἰσθηματισμός. Λένε ἀδιάκοπα πὼς στὴ ζωὴ τὰ μικρὰ πράγματα εἶναι σημαντικώτερα ἀπὸ τὰ μεγάλα κι' ἔτσι κινδυνεύουν νὰ φτάσουν στὸ ἀντίθετο ἄκρο, νὰ παραμερίσουν, δηλαδή, (ἢ νὰ μὴν καταρβοῦνουν νὰ ἀντιμετωπίσουν) τὰ μεγάλα προβλήματα, τὶς σοβαρὲς εὐθύνες, τὶς ἀναπόφευκτες κρίσεις ποὺ ἔχει ν' ἀντιμετωπίσῃ κάθε ζευγάρι.

Ἀκόμα χειρότερα εἶναι τὰ πράγματα, ὅταν παραμερίζουν τὸ αἴσθημα καὶ αἰσθάνονται γιὰ τὸν ἀρραβωνιαστικό μόνο μιὰ φυσικὴ ἕλξι, ποὺ μόλις καταρβώνει νὰ τῆς δώσῃ κάποια εὐχέρεια ἢ ἀμοιβαία ἐκτίμησι ἑνὸς ἄντρα καὶ μιᾶς γυναίκας, ποὺ ἔχουν τὴν ἴδια κοινωνικὴ ἀνατροφὴ καὶ πιστεύουν πὼς μποροῦν νὰ κάνουν ἕνα συμβατικὸ γάμο. Καὶ ὁ ἔρωτας; Τὸν θεωροῦν σὰν μιὰ ξεπερασμένη προκατάληψι.

Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ὅμως, οἱ ἐκπλήξεις —πάντα δυσάρεστες— παρουσιάζονται μετὰ τὸ γάμο ἢ μόλις πρὶν ἀπ' αὐτόν. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν τελευταία περίπτωσι, ἐπειδὴ ὁ δεσμὸς δὲν εἶναι ὁριστικός, ὁ ἀρραβῶνας διαλύεται.

Στὰ μάτια τῶν γονέων, τῶν συγγενῶν, τῶν φίλων, ὁ τέως ἀρραβωνιαστικὸς γίνεται ἕνα «τέρας». Μὰ πῶς μπόρεσε ν' ἀφήσῃ ἐκεῖνη τὴ θαυμάσια κοπέλλα, χωρὶς αἰτία; Τρελλάθηκε; Κι' ὅμως, ἡ αἰτία παρ' ὅλο ποὺ δὲν φαίνεται, ὑπάρχει σχεδὸν πάντα.

Φυσικά, δὲν μιλᾶμε γιὰ τὶς περιπτώσεις, ποὺ ὁ ἄντρας εἶναι ἄπιστος καὶ ἄστατος ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία. Μιλᾶμε ἀντίθετα γιὰ ἕναν ἄντρα κανονικὸ καὶ ἰσορροπημένο, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του —παρ' ὅλο, ποὺ ὅλοι παραδέχονται πὼς εἶναι μιὰ θαυμάσια κοπέλλα —καὶ νὰ προτιμήσῃ μιὰ ἄλλη, ἴσως λιγώτερο ὄμορφη καὶ λιγώτερο ἐξυπνη.

Παίρνουμε ἕνα παράδειγμα, τὴν Μάρθα Μ. Εἶναι ὁ τύπος τῆς ἰδανικῆς γυναίκας τοῦ σπιτιοῦ. «Σ' τὰ μέρια της» σκέπτονται ὅλοι «ἐφτὰ παιδιὰ θὰ μεγαλώσουν γερά, περιποιημένα, χωρὶς κόμπλεξ καὶ ἐκνευρισμούς. Ὁ ἄντρας της δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ τὴν κοντηγορήσῃ γιὰ μιὰ ἀκαταστασία, γιὰ μιὰ παρόλειψι στὶς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ καὶ δὲν θὰ τὴν ἀκούσῃ ποτὲ νὰ τοῦ ἀπαιτῇ κοσμήματα καὶ γοῦνες. Καὶ ὕστερα, ἡ Μάρθα εἶναι τόσο τίμια κοπέλλα! Θὰ εἶναι ἀσφαλὼς ἀνέκανη νὰ ἀπατήσῃ τὸν ἄντρα της, ἔστω καὶ μὲ τὴ σκέψι».

Κι' ὅμως, νὰ ποὺ ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια ἀρραβῶνα, ἐκεῖνος τὴν ἐγκαταλείπει. Ἡ κοπέλλα λυώνει στὰ δάκρυα καὶ στὴν ἀπελπισία.

Γιὰ ἕναν ἄντρα, δὲν εἶναι ποτὲ εὐχάριστο νὰ καταλάβῃ πὼς πρόκειται νὰ συνδέσῃ τὴ ζωή του μὲ μιὰ γυναίκα, ποὺ θέλει νὰ ἐπιβληθῇ στὸ δικό του σύστημα ζωῆς «ἢ τὶς δικές της ἰδέες. Αὐτὸς ἤταν ὁ λόγος, ποὺ διαλύθηκε ὁ ἀρραβῶνας τῆς Μάρθας μὲ τὸν Ἀλέκο.

Νὰ καὶ μιὰ ἄλλη περίπτωσ.: Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ ἐγκαταλελειμμένη ἀρραβωνιαστικιὰ λέγεται Εἰρήνη Κ. Αὐτή, δὲν ἔχει τὴν τάσι νὰ δίνῃ συμβουλὲς στοὺς ἄλλους καὶ δὲν ἀπαιτεῖ νὰ ἐπιβάλῃ τὶς ἰδέες της. "Ἐχει ἀνάγκη, ἀντίθετα, νὰ τὴν καθοδηγοῦν σὲ κάθε της ἀπόφασι. Πίσω πρέπει νὰ νιώθῃ ἱκανοποιημένος ὁ ἀρραβωνιαστικός της, ὁ Στέλιος, κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἀκούει νὰ τοῦ λέῃ μὲ φωνὴ χαϊδευτική: «Τί σκέπτεσαι γι' αὐτό, χρυσέ μου; Τί πρέπει νὰ κάνω, ἀγάπη μου;»

Ἐκεῖνος, τὸν πρῶτο καιρὸ ἔνιωθε πολὺ εὐχαριστημένος. «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς θὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας», σκεπτόταν. Ὕστερα ὅμως ἄρχισε νὰ κουράζεται. Ἄρχισε νὰ σκέπτεται πὼς ἡ Εἰρήνη μπορεῖ νὰ ἤταν μιὰ χαριτωμένη κατρτσιόζα κοπέλλα, ἀλλὰ δὲν τοῦ φαινόταν ἱκανὴ γιὰ νὰ ἐμπιστευτῇ στὰ χέρια της τὸ σπίτι καὶ τὰ παιδιά τους.

Ὁ νέος ἔκανε ὑπομονὴ γιὰ ἀρκετοὺς μῆνες, περιμένοντας πὼς ἡ Εἰρήνη θὰ ὡρίμαζε, θὰ καταλάβαινε τὰ λάθη της καὶ θὰ βελτίωνε τὸ χαρακτήρα της. Μὰ ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ πάντα ἡ ἰδία. Ἔτσι, κι' αὐτὸς ὁ ἀρραβῶνας διαλύθηκε.

Τρίτη περίπτωσι: Ἡ Ἄννα Σ., εἶναι μιὰ κοπέλλα μὲ τύπο πολὺ ἀνήσυχο. Αἰσθάνεται φόβο γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα, γιὰ ἐκεῖνο ποὺ συνέβη καὶ γιὰ ἐκεῖνο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ συμβῇ. Ἂν ὁ ἀρραβωνιαστικός της, ὁ Ἀντρέας Κ., τολμήσῃ νὰ τῆς κάνῃ τὴν παραμικρὴ ἐπίπληξι, ἐκείνη τὸν κυττάζει μὲ ματια γεμάτα δάκρυα καὶ ξεσπάει σὲ λυγμούς.

Ἐκεῖνος, ὑπέμενε γιὰ πολὺ τὸν χαρακτῆρα της, γιατί τὴν ἀγαποῦσε. Ἄλλωστε, ἡ Ἄννα ἔχει καὶ τὰ πλεονεκτήματα της: Δὲν θὰ φιλονεικοῦσε ποτὲ μὲ τὴν πεθερά της, τὴ μοδιστρα ἢ τὴν ὑπηρεσία της. Μὰ, ὅταν ὁ ἀρραβωνιαστικός της τῆς ἐμπιστεύταν μιὰ ἀηδυχία του, πάθαινε ἀμέσως πονοκέφαλο. Ἂν διακινδύνευε νὰ τῆς πῇ πὼς μιὰ ἀπὸ τὶς δουλειές του δὲν πῆγε καλά, ἐκείνη ξεσποῦσε καὶ πάλι σὲ λυγμούς, φωνάζοντας: «Καλὰ ἤμασε, εἴμαστε κατεστραμμένοι!»

Καὶ, ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ὁ νέος ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἄννα, γιὰ νὰ ἀρραβωνιαστῇ μὲ μιὰ συνάδελφό του, λιγώτερο ὁμορφη, ἀλλὰ γεμάτη κανονισμούς.

Ἂν ὁ ἄντρας ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, σὲ πολλὲς περιπτώσεις δημιουργεῖται μιὰ πραγματικὴ τραγῳδία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ Β' μέρος...

Ἄλίκη

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ	:	Ἄλίκη
ΓΟΥ·Γ·ΛΦΡΙΝΤ ΧΑ·Γ·ΝΤ ΓΟΥΑ·Γ·Τ	:	Κάραγουαιη
ΚΑΘΡΗΝ ΚΑΘ	:	Ἄννα
ΤΖΕΣ ΚΟΝΡΑΝΤ	:	Μπάρρυ

Σενάριο : ΤΖΟΡΤΖ ΣΑΙΝ ΤΖΩΡΤΖ
Φωτογραφία : ΑΡ. ΚΑΡΥΔΗ ΦΟΥΞ
Μουσική : ΜΑΝΟΥ ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ

Μιὰ πικάντικη αἰσθηματικὴ κομεντὶ τῆς ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ, ποὺ σκηνοθέτησε ὁ ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΜΑΤΕ.

ΘΟΝ. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Μπάρρυ Οὐίλσων βρίσκεται στὶς Βερμοῦδες, μαζὶ μὲ τὴ μνηστή του Κόννυ, ὅταν τὸ ραδιόφωνο τὸν πληροφορῇ πὼς εἶναι ὁ μοναδικὸς κληρονόμος τοῦ θείου του Πλάτωνος Καράκη, ποὺ ἄφησε πεθαίνοντας στὴ Νέα Ὑόρκη, τὴν ἀκμάζουσα βιομηχανία «Σάλτσες καὶ Χαμπουργκερς Καράκη» ἀξίας πολλῶν ἑκατομμυρίων δολλαρίων. Φεύγει ἀεροπορικῶς γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ τρέχει ἀμέσως στὸ δικηγορικὸ γραφεῖο τοῦ κ. Κάραγουαιη.

— Ψάχναμε παντοῦ γιὰ σᾶς, τοῦ λέει ὁ Κάραγουαιη. Γνωρίζετε τὴ συνταγὴ τῆς σάλτσας τῶν χαμποὺργκερς Καράκη;

— Στὴν γεῦσι της καὶ τὴ βρίσκω ὑπέροχη.

— Αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Ὁλόκληρη ἡ ἐπιχείρησι τοῦ θείου σας στηρίζεται στὴ συνταγὴ τῆς σάλτσας. Καθόλου ἀπίθανο νὰ τὴ φύλαγε στὸ μυαλό του. Χωρὶς αὐτή, πάντως, ἡ βιομηχανία δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία.

— Καὶ τὰ ἑκατομμύρια ποὺ εἶχε;

— Αὐτὰ ἔγιναν Εὐτυχία! Κάθε δολλάριο, ποὺ κέρδιζε στὴν Ἀμερικὴ ὁ θεῖος σας, τόστελνε στὴν Εὐτυχία, ἕνα ἑλληνικὸ νησάκι, στὸ ὁποῖο γεννήθηκε. Τὸ νησὶ αὐτὸ τοῦ ἀνήκει ὁλόκληρο, δὲν ἔχει ὅμως καμμιὰ ἀξία. Χθὲς πάντως πῆρα ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ κάποιον Παστρούδη, ποὺ ἔχει διεθνεῖς ξενοδοχειακὲς ἐπιχειρήσεις. Προσφέρει ἕνα ἑκατομμύριο γιὰ τὸ νησί.

Ὁ Μπάρρυ φεύγει ἀμέσως γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατορθώνει νὰ πείσῃ τὸν Κάραγουσαιη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Στὴν Εὐτυχία, τοὺς γίνεται ἐνθουσιώδης ὑποδοχή.

Ἡ Ἄννα, ἡ δημαρχίνα τοῦ νησιοῦ, τρελλαίνει μὲ τὶς περιποιήσεις της τὸν Κάραγουαιη καὶ τοῦ ἑτοιμάζει ἕνα τραπέζι, γιὰ τὸ ὁποῖο χρησιμοποιεῖ ὅλο της τὸ ταλέντο σὰν μαγείρισσα. Ὁ Μπάρρυ ἐξ ὅλλου πολιορκεῖ τὴν κόρη της Ἀλίκη, ἀλλά, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμο τοῦ νησιοῦ, ἕνας ἄντρας δὲν μπορεῖ ν' ἀγγίξῃ ἕνα κορίτσι, παρὰ μόνο ἀφοῦ τὸ παντρευτῇ.

Ἡ Ἀλίκη καὶ ἡ μητέρα της καταστρώνουν ἕνα σχέδιο, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸν Μπάρρυ νὰ πουλήσῃ τὸ νησί τους στὸν Παστρούδη.

Ὅταν ἐπὶ τέλους κατορθώνῃ νὰ ξαναβάλῃ τὸν Μπάρρυ μέσα στὸ σπίτι, ἡ Ἀλίκη κλείνει πίσω του τὴν ἐξώπορτα καὶ μὲ τὴ σκούπο της ξαναρχίζει νὰ καθαρίζῃ τὰ σκαλοπάτια.

Ὁ ἀυρματιστὴς-πλοίαρχος τοῦ ἀμερικανικοῦ πλοίου τὴν πλησιάζει ἀργὰ καὶ σταματᾶ, ἀπολαμβάνοντας τὶς διάφορες κινήσεις τοῦ ὁμορφου κοριτσιοῦ. Ἡ Ἀλίκη μένει στὴν ἀρχὴ σιωπηλή, τέλος ὅμως τὸν ρωτᾶει μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία:

— Θέλεις τίποτε;

ΑΣΥΡΜΑΤΙΣΤΗΣ: Μιλᾶς καλὰ τὰ ἐγγλέζικα, βλέπω... Ἐσὺ δὲ φιλοξενεῖς στὸ σπίτι σου τοὺς δυὸ Ἀμερικανούς;

ΑΛΙΚΗ: Ναί, ἀλλὰ τώρα δὲν εἶναι κανεὶς στὸ σπίτι.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκριβῶς, ἀκούγεται ἕνας δυνατὸς θόρυβος. Στὸ πρόσωπο τῆς Ἀλίκης διαγράφεται κάποια ταραχή.

ΑΣΥΡΜΑΤΙΣΤΗΣ (κλείνοντάς της τὸ μάτι): Κι' αὐτὰ τί εἶναι;...

Ἔχετε μήπως φαντάσματα;

ΑΛΙΚΗ: Ἡ μητέρα μου ἑτοιμάζει τὸ πρωϊνό.

Μιὰ κραυγὴ καὶ μιὰ καινούργια φασωρία ἀκούγονται... [illegible] ἀκολουθοῦμενες ἀπὸ τὸ πάντα πατώμα.

ΑΣΥΡΜΑΤΙΣΤΗΣ: Ἂν συνεχίσῃ ἔτσι ἡ μητέρα σου, δὲ θὰ σᾶς μείνῃ πιάτο γιὰ πιάτο!...

ΑΛΙΚΗ (προσποιεῖται τὴ θυμωμένη): Ἤρθες ἐδῶ γιὰ νὰ βρίσῃς τὴ μητέρα μου;

ΑΣΥΡΜΑΤΙΣΤΗΣ: Ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ βρῶ αὐτοὺς τοὺς Ἀμερικανούς. Ὁ γέρος ἔχει μιὰ δουλειὰ μὲ ἀνθρώπους τῆς Οὐάσιγκτων...

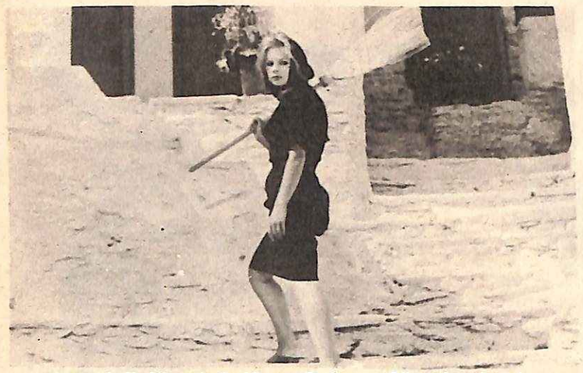

. . . καὶ δὲ θέλω νὰ βρεθῶ μπερδεμένος... Θέλω νὰ τοὺς πῶ πὼς εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ σαλπάρουμε!...

ΑΛΙΚΗ: Σαλπάρετε λοιπόν... Δὲ θέλουν τέλος πάντων νὰ φύγουν μὲ τὴν παλιόβαρκά σας οἱ ἄνθρωποι! Δικαίωμά τους δὲν εἶναι;

ΑΣΥΡΜΑΤΙΣΤΗΣ: Ἐγὼ πάντως θὰ τοὺς περιμένω κάπου ἐδῶ κοντά. Νομίζω πὼς εἶναι προτιμότερο νὰ τοὺς μιλήσω ὁ ἴδιος.

ΑΛΙΚΗ: Λοιπόν, περίμενε...

ΑΣΥΡΜΑΤΙΣΤΗΣ: Δὲ σοῦ μίλησε καθόλου γιὰ μένα ὁ κ. Μπάρρυ;

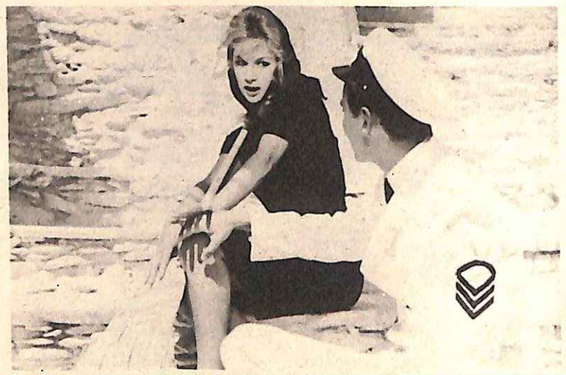

ΑΛΙΚΗ (παραξενεμένη): Γιὰ σένα;

ΑΣΥΡΜΑΤΙΣΤΗΣ: Εἶμαι ὁ καπετάνιος τοῦ πλοίου. Μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς θὰ μὲ συστήση σὲ μερικὰ ὡραῖα κοριτσόπουλα τοῦ νησιοῦ καὶ νομίζω πὼς ἐσὺ εἶσαι ἡ πιὸ ὄμορφη ἀπ' ὅλες...

ΑΛΙΚΗ (ψυχρά): Τώρα συστηθήκαμε... Χαίρω πολύ!

Ἡ Ἀλίκη κάθεται σ' ἕνα σκαλοπάτι καὶ ὁ ἀσυρμάτιστης-πλοίαρχος ἔρχεται, κάθεται πλάϊ της καὶ τῆς λέει:

— Ἔκανα μιὰ μεγάλη χάρι στὸν κύριο Μπάρρου..

. . . Ἐγὼ ἔστειλα τὸ τηλεγράφημά του. Εἶμαι στὴν πραγματικότητα πολὺ καλὸ παιδί. Ὅταν μὲ γνωρίσης, θὰ τὸ διαπιστώσης.

ΑΛΙΚΗ: Ἴσως. Ποιός θέλει ὅμως νὰ σὲ γνωρίσῃ;...

ΑΣΥΡΜΑΤΙΣΤΗΣ (γίνεται ὅλο καὶ πιὸ τολμηρός): Ἔλα, μωρό μου... Λὲς νὰ μὲ ὀνομάζουν ἐμένα «ἀτσίδα», ἔτσι χωρὶς λόγο;

Ἡ Ἀλίκη κάνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ, ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούγεται ἕνας καινούργιος θόρυβος ἀπὸ τὸ σπίτι. Γιὰ νὰ τὸν παραπλανήσῃ λοιπόν, τὸν ἀγκαλιάζει καὶ προσποιεῖται τὴ χαρούμενη.

ΑΛΙΚΗ: Σοῦ ἀρέσω;... Σοῦ ἀρέσω;...

ΑΣΥΡΜΑΤΙΣΤΗΣ: Ἂν μ' ἀρέσῃς; Τρελλαίνομαι γιὰ σένα.

ΑΛΙΚΗ: Ὡραῖα!... Τότε θὰ παντρευτοῦμε...

ΑΣΥΡΜΑΤΙΣΤΗΣ: Τί;... Ὦ...

Ἡ Ἀλίκη ὅμως τὸν ἀγκαλιάζει σφιχτὰ καὶ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ συνεχίσῃ. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκριβῶς, ἐμφανίζεται ἡ μητέρα της, ἡ ὁποία γυρίζει στὸ σπίτι κρατῶντας μιὰ μεγάλη τσουγκράνα.

ΑΛΙΚΗ: Μαμά!... Ἔλα νὰ σοῦ πῶ τὰ νέα...

ΑΣΥΡΜΑΤΙΣΤΗΣ: Γιά περίμενε ἕνα λεπτό.

Ἡ Ἄννα πλησιάζει μὲ ἀγριωπὴ ἔκφρασι καὶ ἡ Ἀλίκη τῆς κλείνει πονηρὰ τὸ μάτι.

ΑΛΙΚΗ: Μαμά..' Ὁ κύριος πλοίαρχος θέλει νὰ μὲ παντρευτῇ.

ΑΣΥΡΜΑΤΙΣΤΗΣ: Νό!... Ποιός μίλησε γιὰ γάμο.

ΑΝΝΑ: Γούρι!... Γούρι!... Ὅταν ἕνας ἄντρας ἀγκαλιάζει ἕνα κορίτσι στὴν Εὐτυχία, πρέπει νὰ τὸ παντρευτῇ!

ΑΛΙΚΗ: Ἔτσι συνηθίζουμε ἐδῶ... Μαμά, φώναξε τὸν παπᾶ...

. . . Φώναξε τοὺς ὅλους. Ὁ γάμος θὰ γίνῃ σὲ πέντε λεπτά.

Φοβισμένος, ὁ ἀσυρματιστὴς προσπαθεῖ νὰ ξεφύγῃ. Ἡ Ἀλίκη ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ κρέμεται ἐπάνω του.

ΑΣΥΡΜΑΤΙΣΤΗΣ: Ἐ!... Βάστα!...

ΑΛΙΚΗ: Τὸν βαστῶ, μαμά... Φώναξέ τον πάτερ Πλάτωνα!...

ΑΣΥΡΜΑΤΙΣΤΗΣ: Περίμενε λιγάκι... Δὲν μπορῶ νὰ παντρευτῶ!..

ΑΝΝΑ (προσποιεῖται τὴ θυμωμένη): Ἀτίμασες τὴν κόρη μου καὶ ἀρνεῖσαι νὰ τὴν παντρευτῇς; (Τὸν ἁπειλεῖ μὲ τὴν τσουγκράνα).

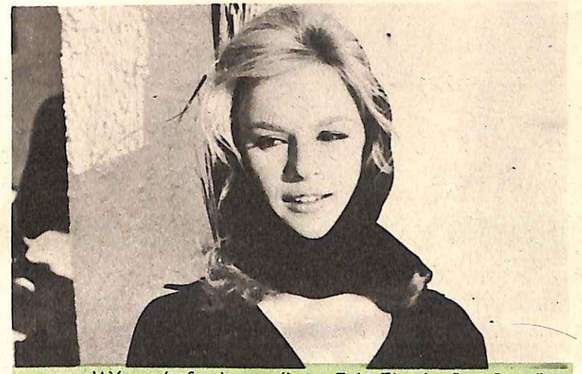

. . . Ἀλίκη, φώναξε τὸ χωροφύλακα. Στὴν Εὐτυχία, ὅταν ἕνας ἄντρας ἀγγίξῃ ἕνα κορίτσι καὶ δὲν τὸ παντρευτῇ, πάει εἴκοσι χρόνια φυλακή!...

ΑΣΥΡΜΑΤΙΣΤΗΣ (ἀπελπισμένος): Καλά... θὰ ξαναγυρίσω... Πρέπει ὅμως νὰ ζητήσω τὴν ἄδεια ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους μου...

ΑΝΝΑ: Τότε πῆγαινε ἀμέσως νὰ πάρῃς τὴν ἄδεια...

Ὁ ἀσυρματιστὴς τὸ βάζει στὰ πόδια, ἐνῶ ἡ Ἀλίκη τὸν παρακολουθεῖ ἱκανοποιημένη. Καιωούργιος θόρυβος ἀκούγεται.

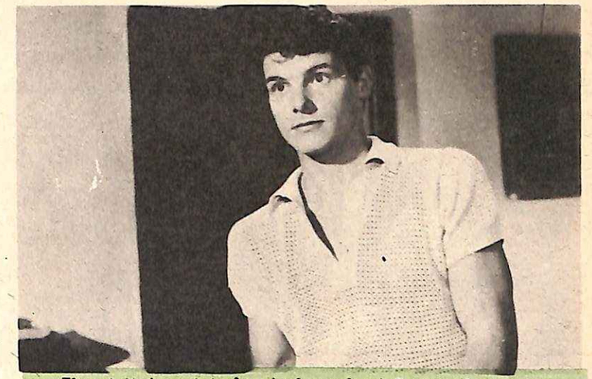

Εἶναι ὁ Μπάρρυ, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ χτυπᾶ καὶ ξαναχτυπᾶ τὴν πόρτα τοῦ Καραγουαιη, χωρὶς νὰ παίρνῃ ἀπάντησι, τὴν παραβιάζει τελικὰ καὶ παρασύρει στὸ πέρασμά του τὸ τραπεζάκι μὲ τὰ πιάτα, ποὺ ἄδειασε ὁ Καραγουαιη πρὶν κοιμηθῇ...

ΜΠΑΡΡΥ: Κύριε Καράγουαιη!... Ξυπνήστε!...

Ὁ Καράγουαιη ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ χασμουριέται...

ΜΠΑΡΡΥ: Πήρατε χαμπάρι πὼς εἶναι ἐννέα ἡ ὥρα;

ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ: Κατάλαβες, πὼς γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου...

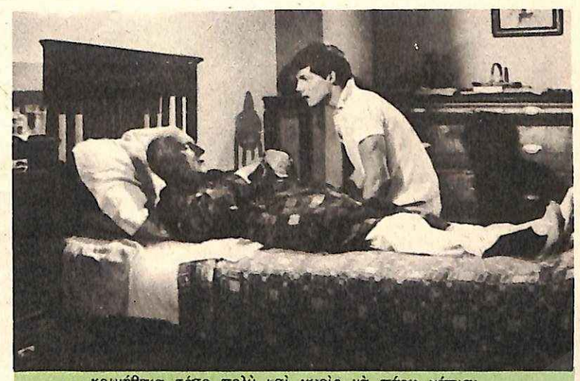

. . . κοιμήθηκα τόσο πολὺ καὶ χωρὶς νὰ πάρω χάπια;

ΜΠΑΡΡΥ: Κύριε Καράγουαιη... Τὸ πλοῖο!... Τὸ ἄμερ,κάνικο πλοῖο... Τὸ πλοῖο ποὺ μᾶς ἔφερε καὶ ποὺ θὰ μᾶς ξαναπήγαινε πίσω στὴν Ἀθήνα... Ἔφυγε!...

ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ: Καὶ οἱ ὑποθέσεις μου τί θὰ γίνουν;... Πρέπει νὰ ξαναγυρίσω στὸ γραφεῖο μου!... Νὰ νοικιάσουμε μιὰ βάρκα!

Κυττάζει τὸ ρολόϊ του. Ὕστερα τὸ βάζει στὸ αὐτί του.

— Μὰ ἡ ὥρα εἶναι ἀκόμα ἓξη!...

ΜΠΑΡΡΥ (ἔκπληκτος): Ἓξη;... Τότε νὰ μείνῃ μοῦ εἶπε ψέματα!..

ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ: Ποιό κορίτσι;

ΜΠΑΡΡΥ: Δὲ βαριέσαι... Σήκω. Ἂν βιαστοῦμε, μπορεῖ νὰ προφτάσουμε τὸ πλοῖο!....

ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ: Ὦ, Θεέ μου! Ἂς ἑτοιμάσουμε γρήγορα-γρήγορα τὰ πράγματά μας.

Ψάχνει νὰ βρῇ τὰ ροῦχα του. Τὰ ρίχνει ὅπως-ὅπως μέσα στὶς βαλίτσες καὶ ντύνεται βιαστικά.

Βγαίνουν, ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, μὲ τὶς βαλίτσες τους. Ἡ Ἀλίκη τοὺς βλέπει καὶ χαμογελᾶ...

— Καλή σας μέρα!...

ΜΠΑΡΡΥ (θυμωμένος): Ψεῦτρα!... Μοῦ εἶπες ψέματα γιὰ τὴν ὥρα...

ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ: Παράτα τὶς κουβέντες. Ποιός εἶναι ὁ πιὸ σύντομος δρόμος γιὰ τὸ λιμάνι;

ΑΛΙΚΗ: Θὰ σᾶς δεῖξω ἐγώ. Δῶστε μου δυὸ βαλίτσες...

Ὁ μικρὸς Σωκράτης, ποὺ δὲ λείπει ποτὲ ἀπὸ τὴ συντροφιά, παίρνει κι' αὐτὸς μιὰ μικρὴ βαλιτσούλα.

Τρέχοντας, κατευθύνονται πρὸς τὸ σημεῖο, ὅπου εἶχε ἀγκυροβολήσει τὸ ἀμερικάνικο πλοῖο. Ὁ Μπάρρυ ὅμως σταματᾶ σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ τοὺς δείχνει τὸ πλοῖο, ποὺ ἀπομακρύνεται γρήγορα.

Ὁ Καραγουαιη τὰ χάνει. Μένει, ἀναλογιζόμενος τὴν καταστροφή, ποὺ συνεπάγεται γι' αὐτὸν ἡ ἀναχώρησι τοῦ πλοίου. Ὕστερα φωνάζει μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις.

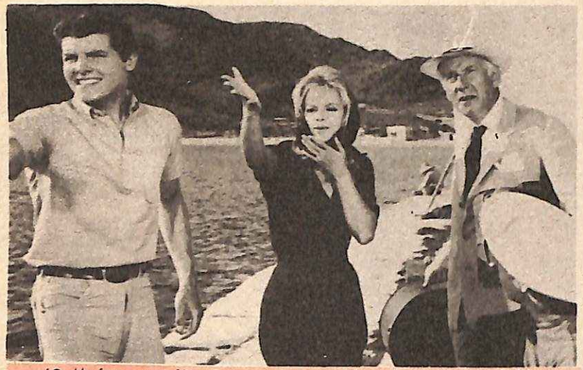

'Ο Μπάρρυ κυττάζει έπειτα την παραλία καὶ ρωτάει τὴν 'Αλίκη:
— Καὶ οἱ βάρκες;... Ποῦ εἶναι οἱ βάρκες;
ΑΛΙΚΗ (τρίβει τὰ μάτ.α της): "Εφυγαν, ἐ;
ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ: Μὴ μᾶς τὸ μασᾶς... "Εχω ἐδῶ μέσα στὶς τσάντες μου μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σπουδαῖες ὑποθέσεις τῆς ἀμερικανικῆς νομικῆς Ιστορίας. Κι' ἕνας Θεὸς ξέρει τί ἔχω στὸ στομάχι μου...
ΑΛΙΚΗ: Τὴν τυρόπιττα τῆς μαμᾶς... Σᾶς ἄρεσε;
ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ: Τὰ φαγητὰ τῆς Λουκρητίας Βοργία...

... ἦσαν πιὸ ἀθῶα ἀπ' αὐτά, ποὺ φτιάχνει ἡ μητέρα σου... Ποῦ εἶναι οἱ βάρκες;
ΑΛΙΚΗ: Στὸν "Αγιο Θοδάση!... Γιορτάζει ἡ ἐκκλησία, στὸ μεγάλο νησί. Οἱ βάρκες μας πηγαίνουν κάθε χρόνο ἐκεῖ.
ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ: Κάνε τους σῆμα μὲ τὸν καθρέφτη νὰ ξαναγυρίσουν...
ΑΛΙΚΗ: Εἶναι ἀργὰ σήμερα. Δὲν ἔχει πηλεγράφημα... Οἱ βάρκες θὰ γυρίσουν πίσω σὲ δυό-τρεῖς μέρες.

ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ: Αὐτὸ εἶναι καταστροφή!... Εἴκοσι ἄνθρωποι στὸ γραφεῖο μου περιμένουν τὶς ὁδηγίες μου...
Ξαφνικά, μιὰ βάρκα κάνει τὴν ἐμφάνισή της. Εἶναι τοῦ Γιαννῆ, ποὺ ἡ 'Αλίκη δὲν πρόλαβε νὰ τὸν εἰδοποιήση.
ΜΠΑΡΡΥ: Κύριε Κάραγουναη, κυττάξετε!...
'Ο Κάραγουαιη σηκώνεται καί, μὲ τὶς βαλίτσες στὰ χέρια, ἀρχίζε νὰ τρέχη πρὸς τὴ βάρκα τοῦ Γιαννῆ.
— Πάμε... Μπορεῖ νὰ μᾶς περάση ἀπέναντι!...

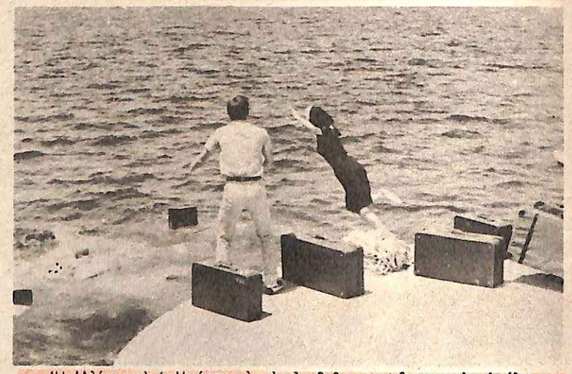

'Η 'Αλίκη καὶ ὁ Μπάρρυ τὸν ἀκολουθοῦν, κρατῶντας τὶς ὑπόλοιπες βαλίτσες. 'Ο Κάραγουαιη ὅμως, καθὼς τρέχει ἀγωνιῶντας νὰ προφτάση τὴ βάρκα, σκοντάφτει ξαφνικὰ σ' ἕνα σχοινὶ καὶ πέφτει μὲ τὶς πσάντες του στὴ θάλασσα. Παρατάει τὶς τσάντες του καὶ οὐρλιάζει ἀπὸ τὸν πόνο, γιατὶ πέφοντας στραμπούληξε τὸ πόδι του. 'Ακούγοντας τὶς φωνὲς τοῦ Κάραγουαιη, ἡ 'Αλίκη ἀφήνει τὶς βαλίτσες στὴν παραλία καὶ πέφτει στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ τὸν βοηθήση. Σχεδὸν ταὐτόχρονα, ρίχνεται στὸ νερὸ καὶ ὁ Μπάρρυ.

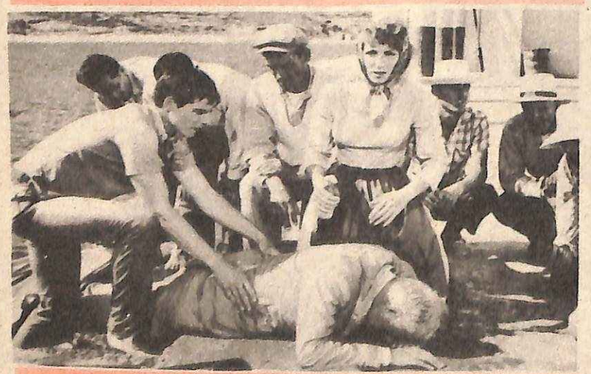

Πρῶτο ξεπροβάλλει ἀπὸ τὴ θάλασσα τὸ κεφάλι τῆς 'Αλίκης, μὲ τὰ μαλλιὰ κολλημένα στὸ κεφάλι της. Κρατᾶ ἀγκαλιασμένο τὸ κεφάλι τοῦ ἀναίσθητου Κάραγουαιη.
"Υστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, προβάλλει καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Μπάρρυ. Πλησιάζει τὴν 'Αλίκη καὶ μαζὶ οἱ δυό τους βγάζουν ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸν Κάραγουαιη στὴν παραλία. 'Αμέσως μαζεύονται γύρω τους οἱ λίγοι ψαράδες, ποὺ ἔχουν μείνει στὸ νησί, καὶ σὲ λίγο καταφθάνει κὶ ἡ "Αννα, ποὺ γονατίζει πλάι στὸν Κάραγουαιη

ΜΠΑΡΡΥ: Βοηθῆστε με νὰ τὸν γυρισω... Ἐν τάξει... Τώρα πέστε τους νὰ παραμερίσουν... Χρειάζεται ἀέρα!...
'Ο Μπάρρυ γονατίζει πάνω ἀπὸ τὸ ἀναίσθητο σῶμα τοῦ Κάραγουαιη καὶ ἀρχίζει νὰ τοῦ ἐφαρμόζη τεχνητὴ ἀναπνοή...
ΑΛΙΚΗ (τρέμοντας): "Εγὼ θὰ προσπαθήσω νὰ βγάλω τὰ χαρτιά του ἀπὸ τὴ θάλασσα... "Αμα συνέλθη καὶ δὲν τὰ δῆ, θὰ ξαγαλιποθυμήση.
'Η 'Αλίκη βουτάει νὰ μαζέψη ὅλα τὰ πολύτιμα ἔγγραφα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΜΙΑ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Απ' τὸ πρῶτο ραντεβοῦ μου κι' ὅλας μὲ τὴ Στάσα, ἔμαθα πὼς ἡ οἰκογένειά της ἦτανε μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ ἀγαπημένες τοῦ κόσμου. Εἶχε δυὸ μικρότερες ἀδελφές, ἕναν ἀδελφὸ ποὺ ἦτανε ὁ πρῶτος ἀπ' τὰ παιδιά, τὴ μάνα της καὶ τὸν πατέρα της. "Εξη ἄτομα ἐν ὅλω μέσα στὸ σπίτι. Ἀλλὰ τί ἄτομα! "Ητανε τόσο μονιασμένα κι' ἀγαπημένα, ποὺ ζοῦσαν σὰν ἕνα καὶ μοναδικὸ ἄτομο. Τρώγανε πάντα ὅλοι μαζί, κοιμόντουσαν πάντα ὅλοι μαζὶ καὶ ξυπνοῦσαν ὅλοι μαζί. Καμμιὰ φορά, τὰ βράδια —πολὺ σπάνια, βεβαίως— ὅταν τύχαινε ν' ἀργήση κάποιος ἀπ' τὴν οἰκογένεια, μαζευόντουσαν οἱ ὑπόλοιποι στὴ στάσι τοῦ λεωφορείου καὶ περίμεναν, γεμάτοι ἀγωνία. Αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα μοῦ εἶχε πῆ ἡ Στάσα γιὰ τὴν ἀγαπημένη της οἰκογένεια, καὶ πραγματικὰ ἐνιωθα δέος μ' αὐτὴν τὴν τρομερὴ ἁρμονία ποὺ τοὺς ἑνωνε. Σὲ κάποιο ραντεβοῦ θυμᾶμαι ὅτι μοῦ φάνηκε κάπως ἀδύνατη.
— Μήπως κάνεις δίαιτα; τὴ ρώτησα.
Χαμογέλασε καὶ κούνησε τὸ κεφάλι της, λυπημένα.
— Τί δίαιτα, καημένε Κλέαρχε; εἶπε. Δὲν θυμᾶσαι ποὺ σοῦ εἶπα τὴν περασμένη ἑβδομάδα ὅτι ὁ μπαμπᾶς εἶναι ἄρρωστος;
— Εἶπες ὅτι δὲν εἶναι τίποτα σοβαρό.
— Εὐτυχῶς, ἔκανε ἡ Στάσα. Μόνο ποὺ κάνει δίαιτα.
— Κι' ἐσένα τί σὲ πειράζει; Εἶναι τόσο σοβαρὸ τὸ ζήτημα, γιὰ νὰ ἀδυνατήσης;
— "Οχι, ἀλλὰ ἀπ' τὴν περασμένη ἑβδομάδα τρῶμε συνέχεια, μεσημέρι-βράδυ, ἀνάλατο λαπά.
— Γιατί;
Γύρισε καὶ μὲ κύτταξε, παραξενεμένη.
— Μὰ ἐρώτησι εἶναι αὐτὴ ποὺ μοῦ κάνεις; εἶπε. Μπορεῖ νὰ τρώη λαπὰ ὁ μπαμπᾶς κι' ἐμεῖς οἱ ὑπόλοιποι νὰ τρῶμε ὅ,τι θέλουμε;
"Εμεινα κατάπληκτος ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἄκουσα, γιατὶ ναὶ μὲν ἤξερα ὅτι εἶναι μιὰ ἀγαπημένη οἰκογένεια, ἀλλὰ ὄχι κι' ἔτσι.
— Μὲ συγχωρεῖς, εἶπα, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται λιγάκι κουτό.
— Καθόλου κουτό, ἀπάντησε ἡ Στάσα. Νὰ σκεφτῆς ὅτι, μιὰ φορὰ ποὺ γλίστρησα στὴ σκάλα μας κι' ἔπεσα, γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσουν καὶ νὰ μοῦ δείξουν τὴν ἀγάπη τους, πήγανε κουτρουβαλιαστήκανε ὅλοι ἀπὸ τὸ ἴδιο σκαλί.
— Σοβαρά;
— Βεβαίως. 'Ο μπαμπᾶς μάλιστα χτύπησε πιὸ πολὺ κι' ἔκατσε τρεῖς μῆνες στὸ νοσοκομεῖο.
Χαμογέλασε καὶ μὲ κύτταξε, γεμάτη συμπόνια.
— "Ετσι εἶναι, Κλέαρχε, οἱ ἀγαπημένες οἰκογένειες, εἶπε. "Οταν καμμιὰ φορὰ γνωρίσης τὴν οἰκογένειά μου, θὰ καταλάβης.
Κύτταξε τὸ ρολογάκι της καὶ σηκώθηκε:
— 'Αγάπη μου, πρέπει νὰ φύγω τώρα, γιατὶ πλησιάζουν οἱ ἐννιὰ καὶ θ' ἀνησυχήσουν.. Δὲν ἀποκλείεται νὰ μὲ περιμένουν κι' ὅλας στὴ στάσι τοῦ λεωφορείου.
Τὴν πῆγα μέχρι τὴν ἀφετηρία καὶ χωρίσαμε.

★

Πέρασε καιρός, ἔμαθα κάμποσες ἀκόμα λεπτομέρειες γιὰ τὴν μονιασμένη ζωὴ τῆς οἰκογένειάς της καί, κάποιο βράδυ, πήραμε τὴν ἀπόφασι νὰ παρουσιαστοῦμε στοὺς δικούς της, νὰ τοὺς ποῦμε ὅτι θέλουμε νὰ παντρευτοῦμε κλπ. Δάκρυσε ἡ Στάσα καὶ τὴν χάιδεψα.
— Συγκινήθηκες ποὺ πήραμε τὴν ἀπόφασι; ρώτησα.
Χαμογέλασε πάλι, ὅπως χαμογελοῦσε κάθε φορὰ ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ τὴν καταλάβω.
— Καημένε Κλέαρχε, εἶπε, τόσο δύσκολο εἶναι νὰ μὲ νιώσης; Καλά, ἐμεῖς ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τ' ἀποφασίζαμε καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ συγκινηθῶ...
— Καὶ γιατί δάκρυσες;
— Σκέφτηκα τοὺς δικούς μου. Πῶς θὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι; Πῶς θὰ τοὺς ἀποχωρισθῶ, ποὺ ζοῦμε τόσο εὐτυχισμένοι; Ξέρεις πόσο θὰ στενοχωρηθοῦν;
Πειράχτηκα καὶ τῆς τὸ εἶπα. Εἶχα τὴν ἀπαίτησι νὰ συγκινηθῆ γιὰ μᾶς κι' ὄχι γιὰ τὴν οἰκογένειά της.
— "Α, ὄχι, ἔκανε στενοχωρημένη. Στὸ εἶπα ἀπὸ τὴν ἀρχή, πὼς εἴμαστε ἀγαπημένη οἰκογένεια.
Δὲν μίλησα, γιατὶ ἔκανα τὴ σκέψι ὅτι σιγὰ-σιγά, μὲ τὸν καιρό, θὰ χαλάρωνε αὐτὸ τὸ παράλογο συναισθηματικό δέσιμο μὲ τὴν οἰκογένειά της.

★

"Υστερα ἀπὸ καμμιὰ δεκαριὰ μέρες, ἀγόρασα μιὰ ἀνθοδέσμη, τὴν ἅρπαξα ἀπ' τὰ κοτσάνια, κοτσάρησα καὶ τὸ καινούργιο μου κοστούμι καὶ παρουσιάστηκα στὴν οἰκογένειά της. Ξύνισαν τὰ μοῦτρα τους μόλις μὲ εἶδανε. Πάντως, ἔβγαλαν πολυθρόνες στὴ βεράντα τους, καθήσαμε ὅλοι μαζὶ καὶ μιλήσαμε σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημά μας. 'Ο κύριος 'Αγάθος —πατέρας τῆς Στάσας— κούνησε τὸ κεφάλι του, συλλογισμένος.
— 'Αγαπητέ μου, εἶπε δὲν ξέρω τί σοῦ ἔχει πῆ ἡ κόρη μου, ἀλλὰ ἐμεῖς ἤμαστε μιὰ οἰκογένεια πολὺ ἀγαπημένη.
— Μοῦ τὰ εἶπε ὅλα, ἀπάντησα.
'Αναστέναξε.
— 'Ελπίζω νὰ μὴν μᾶς κοστίση τόσο πολὺ ποὺ θὰ μᾶς πάρης τὸ κορίτσι μας, εἶπε.
"Υστερα γύρισε καὶ εἶπε στὴ γυναίκα του, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν συζήτησι δακρυσμένη:
— Αἰμιλία, φέρε κάτι, νὰ κεράσης τὸν Κλέαρχο.
'Η κυρία Αἰμιλία, σηκώθηκε μ' ἀναφυλλητὰ καὶ σὲ λίγο, ὅταν γύρισε μὲ τὸ δίσκο, κρατοῦσε τὸ κεφάλι της.
— Τί ἔπαθες; ρώτησε ὁ κύριος 'Αγάθος.
— Νά, ἀπὸ τὴν σύγχυσι χτύπησα τὸ κεφάλι μου στὸ ντουλάπι τῆς πιατοθήκης.
'Ο κύριος 'Αγάθος σηκώθηκε ἀμέσως καὶ πῆγε μέσα. "Υστερα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα, ἀκούσαμε ἕνα «γκοῦπ» καὶ γύρισε τρίβοντας τὸ κεφάλι του. 'Η Στάσα γύρισε καὶ μοῦ χαμογέλασε
— Ξέρεις τί ἔκανε τώρα ὁ μπαμπᾶς; ψιθύρισε.
— "Οχι.
— Πῆγε καὶ κοπάνησε τὸ κεφάλι του στὸ ντουλάπι τῆς πιατοθήκης. Μὲ συγχωρεῖς μιὰ στιγμή.
— Ποῦ πᾶς; ρώτησα
Τὰ μάτια της γέμισαν ἀπορία:
— Μά, καημένε Κλέαρχε, πόσες φορὲς θὰ στὸ πῶ ὅτι εἴμαστε μιὰ εὐτυχισμένη οἰκογένεια;
— Καὶ πᾶς νὰ κοπανήσης καὶ σὺ τὸ κεφάλι σου;
— 'Αμ' τί θὰ κάνω;
Τὴν εἶχα πιάσει ἀπ' τὸ χέρι, ἀλλὰ ἔκανε μιὰ ἀπότομη κίνησι, μοῦ ξέφυγε καὶ μπῆκε μέσα. 'Η κυρία Αἰμιλία, ποὺ καταλάβε αὐτὰ ποὺ εἶπαμε, ἤρθε καὶ κάθησε δίπλα μου.
— 'Εμεῖς, παιδί μου, αὐτὸ τὸ συνηθίζουμε παρὰ πολύ, εἶπε.
Μόλις γύρισε ἡ Στάσα, τρίβοντας τὸ κεφάλι της, μπήκανε μέσα οἱ δυὸ ἀδελφές της καί, φυσικά, ἀκούστηκαν καὶ τὰ δικά τους κεφάλια ποὺ ἔκαναν «γκοῦπ» στὸ ντουλάπι. Ξέχασα νὰ σᾶς πῶ ὅμως ὅτι σ' αὐτὴ τὴ συνάντησι δὲν ἦτανε ὁ ἀδελφὸς τῆς Στάσας, ὁ Κωστάκης. Σὲ κάποια στιγμὴ μάλιστα, τοὺς ρώτησα ἂν πρόκειται νὰ γυρίση γρήγορα.
— "Α, τὸ χρυσό μου ἀγόρι, ἔκανε ὁ κύριος 'Αγάθος. Αὐτὸς νὰ δῆς ἀγάπη ποὺ νιώθει γιὰ τὴν οἰκογένειά μας!
— Θὰ ἤθελα νὰ τὸν γνωρίσω.
— Μπορεῖ νἀρθῆ ἀπόψε, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ μὴν ἔρθη, εἶπε ἡ Στάσα. "Εχει πάει στὸν Παρνασσό.
— Εἶναι ὀρειβάτης;
— Καλὲ τί ὀρειβάτης, ἔκανε ἡ κυρία Αἰμιλία.
— Θὰ σοῦ ὁξηγήσω ἐγώ, εἶπε ἡ Στάσα. Προχθὲς τὸ βράδυ, ὅπως καθόμαστε στὸ τραπέζι, ὁ μπαμπᾶς δοκίμασε λίγο τυρὶ φέτα ποὺ εἴχαμε, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἄρεσε.
— Ἄκου ἀγάπη ποὺ τὴν ἔχουμε, διέκοψε ὁ κύριος 'Αγάθος.
— Λοιπόν;
— Λοιπὸν ὁ μπαμπᾶς, εἶπε ὅτι αὐτὲς οἱ φέτες ποὺ πουλᾶνε ἐδῶ εἶναι γιὰ πέταμα κι' ὅτι μόνον ἡ φέτα Παρνασσοῦ ἀξίζει. Ὄχι ὅμως αὐτὲς τοῦ Παρνασσοῦ, ποὺ πουλᾶνε ὁδῶ... 'Ο σκοπὸς εἶναι νὰ τὴν πάρης ἀπ' τὸ μαντρί.
'Η κυρία Αἰμιλία καὶ οἱ κόρες της δάκρυσαν.
— Εἴμαστε μιὰ σπάνια οἰκογένεια, εἶπε ἡ μικρότερη.
Μ' ἔφαγε ἡ περιέργεια.
— Λοιπόν;
— Θὰ τὸ πιστέψης; συνέχισε ἡ Στάσα. Χτὲς τὸ πρωί, ὁ Κωστάκης μᾶς ἄφησε ἕνα γράμμα καὶ ἔφυγε.

Γύρισε καὶ κύτταξε τὴ μητέρα της.

— Μαμὰ ποῦ εἶναι τὸ γράμμα; Ἡ κυρία Αἰμιλία ἔβαλε τὰ κλάματα.

— Ὁ μπαμπᾶς σου τὄχει, κοριτσάκι μου.

— Ναί, ἐγὼ τὄχω, συμπλήρωσε δακρυσμένος ὁ κύριος Ἀγάθος. Θὰ σᾶς τὸ διαβάσω πάλι.

Ἄνοιξε τὸ πορτοφόλι του κι' ἔβγαλε τὸ γράμμα, μὲ χέρια ποὺ τρέμανε.

— Ἄκουσε: «Ἀγαπημένε μου πατέρα, ἀγαπημένη μου οἰκογένεια. Σήμερα τὸ πρωΐ φεύγω γιὰ τὸν Παρνασσό. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ πατέρα πρέπει νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ συντομώτερο. Χτὲς τὸ βράδυ, δὲν κοιμήθηκα καθόλου. Κόντεψα νὰ σκάσω. Τὰ ἔβαλα μὲ τὸν ἑαυτό μου, γιατὶ ἔπρεπε νὰ τὸ ἔχω μαντέψει πρὸ πολλοῦ ὅτι ἡ φέτα Παρνασσοῦ ἀρέσει στὸν πατέρα. Πῶς δὲν τὸ σκέφτηκα ὡς τώρα; Εἶμαι ἕνας ἀσυγχώρητος, ἕνας ντενεκὲς ξεγάνωτος, ἕνας βλάκας ποὺ δὲν βλέπει πέρα ἀπ' τὴ μύτη του. Φεύγω λοιπόν. Θὰ σκαρφαλώσω ὡς τὶς κορφὲς τοῦ Παρνασσοῦ νὰ βρῶ ἁγνὴ φέτα. Σᾶς δίνω τὸ λόγο τῆς ἀνδρικῆς μου τιμῆς ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἐπιστρέψω στὴν Ἀθήνα, ἂν δὲν βρῶ φέτα. Ζήτω ἡ ἀγαπημένη μας οἰκογένεια! Κι' ἂν μὲ φᾶνε τίποτα ἀρκοῦδες, τότε ἔχετε γειά. Τί νὰ κάνουμε, ἀφοῦ κανένας κερατᾶς δὲν φέρνει ἁγνὴ φέτα; Κάποιος ἀπ' τὴν οἰκογένειά μας πρέπει ν' ἀποφασίσῃ τὴ ζωή του. Ζήτω ἡ ἀγαπημένη μας οἰκογένεια.

Σᾶς γλυκοφιλῶ ὅλους
Κωστάκης».

Ὅσο κρατοῦσε ἡ ἀνάγνωσις, ἡ ἀγαπημένη οἰκογένεια ἔκλαιγε μὲ ἀναφυλλητά.

Μόλις ὅμως τελείωσε τὸ γράμμα, πατήσανε κάτι κλάματα, ποὺ ἀνατρίχιασα ὁλόκληρος. Ἡ Στάσα μάλιστα ἔβαλε καὶ τὶς φωνές:

— Κωστάκη μου, ἀδερφούλη μου, πρόσεξε τὶς ἀρκοῦδες!

Ὅσοι περνοῦσαν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ δρόμο, στέκονταν καὶ κυττοῦσαν, γεμᾶτοι συμπόνια. Ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα περίπου, σταμάτησε ὁ θρῆνος καὶ μὲ κράτησαν στὸ τραπέζι.

★

Αὐτὸ τὸ τραπέζι θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστο στὴ ζωή μου. Εἴχανε κρέας μὲ μακαρόνια, ἀλλὰ μόλις σερβίρησαν, ἄρχισαν νὰ κυττᾶνε ὁ ἕνας τὸ πιᾶτο τοῦ ἄλλου. Ἡ Στάσα πῆρε τὸ δικό της... τὄβαλε μπροστὰ στὴ μάνα της καὶ τὴν χάϊδεψε.

— Γιατί, καλὲ μαμά, ἔβαλες γιὰ μένα τὴν καλλίτερη μερίδα; Ἐσὺ νὰ τὴν φᾶς.

— Τότε νὰ τὴν βάλῃς στὸν πατέρα σου, εἶπε ἐκείνη.

Ὁ κύριος Ἀγάθος πετάχτηκε ὄρθιος.

— Ποτέ! φώναξε. Ἐσεῖς θὰ φᾶτε τὴν καλλίτερη μερίδα.

Ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὅταν πιὰ καταστάλαξαν οἱ μερίδες μπροστά τους, κύτταξα καὶ τὴν δικιά μου. Ἀντὶ γιὰ κρέας, μοῦ εἴχανε βάλει μιὰ κοκκάλα ἄνευ προηγουμένου. Ἐπὶ πλέον δέ, τὸ πιᾶτο μου στὴν ἄκρη εἶχε δυὸ τόσα σπασίματα. Συζητοῦσαν, κυττοῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον στὰ μάτια καὶ δὲν μοῦ δίνανε σημασία. Σὲ λίγο ὅμως, ἔγινε κάτι τὸ καταπληκτικό. Ἄνοιξε δηλαδὴ ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ἕνας ἀναμαλλιασμένος νέος, μὲ ξεσκισμένα ροῦχα καὶ βλακῶδες ὕφος. Κρατοῦσε καὶ ἕνα μεγάλο δέμα.

— Σᾶς ἔφερα φέτα Παρνασσοῦ, φώναξε.

Πετάχτηκαν οἰκογενειακῶς ἀπάνω κι' ἀρχίσανε τὶς ἀγκαλιὲς καὶ τὰ φιλιά. Ὕστερα μὲ συνέστησαν ὀπιτέλους καὶ μένα. Καὶ ὁ Κωστάκης πῆγε γιὰ νὰ κάνῃ ἕνα μπάνιο. Στὸ μεταξύ, ἄνοιξαν τὸ δέμα καὶ βγάλανε ἕνα κομμάτι φέτα γιὰ τὸ τραπέζι. Τὸ ὑπόλοιπο, τὸ πῆρε ἡ μικρότερη καὶ τὸ πῆγε στὸ ψυγεῖο. Ἡ Στάσα γύρισε καὶ μὲ κύτταξε μὲ σημασία.

— Εἶδες, Κλέαρχε; εἶπε. Δὲν στάλεγα ὅτι εἴμαστε ἡ πιὸ εὐτυχισμένη οἰκογένεια τοῦ κόσμου;

— Βεβαίως, ἀπάντησα.

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ-ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΔΥΟ ΟΝΟΜΑΤΑ ἄξιων ἐργατῶν τῆς ἐλαφρᾶς μουσικῆς ἔχουν ἀποκτήσει, τὸν τελευταῖο καιρό, τόση δημοτικότητα μεταξὺ τῶν φίλων τοῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ, ὥστε νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι ἀποτελοῦν τοὺς φυσικοὺς διαδόχους τῆς μεγάλης δυάδος Χατζηδάκη—Θεοδωράκη.

Πρόκειται γιὰ τοὺς συνθέτες Σπ. Ξαρχᾶκο καὶ Γ. Μαρκόπουλο.

Ἡ προσφορὰ τοῦ πρώτου σὲ μουσικὴ ἐλαφρῶν καὶ λαϊκῶν τραγουδιῶν, ὅσο καὶ σὲ μουσικὴ ταινιῶν, εἶναι πολυσχιδὴς καὶ γνωστὴ στὸ μεγάλο κοινό, ποὺ ἀρχίζει νὰ τὸν λατρεύῃ. Ὁ δεύτερος πάλι, προχθές, μὲ τὴν μουσικὴ τοῦ ἔργου «Ὅταν οἱ Ἀτρεῖδες», ποὺ ἀνέλαβε νὰ γράψῃ, ὕψωσε τὶς μετοχές του σὰν συνθέτου κλάσεως, μαζὶ φυσικὰ μὲ τὴν προηγούμενη ἐργασία του.

Ὅμως (καὶ αὐτὸς κυρίως εἶναι ὁ λόγος τοῦ σημειώματος αὐτοῦ) μ' ὅλο ποὺ ἡ φήμη τῶν δύο συνθετῶν μεγαλώνει, ἁπλὰ κι' ἀβίαστα, ὥστε νὰ ξεπεράσῃ τὰ σύνορα τῆς χώρας, ὁ Ξαρχᾶκος καὶ ὁ Μαρκόπουλος μένουν στὴ ζωή τους, δημοσία καὶ ἰδιωτική, δυὸ ἄνθρωποι ἁπλοί, ἀθόρυβοι καὶ σεμνοί.

Τοὺς ἀξίζει ἔπαινος γιὰ τὸ ἔργο τους.

Ἡ στήλη, τοὺς τὸν ἀπονέμει μὲ χαρά.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἀρκετὴ ἡ νέα παραγωγὴ ἐλαφρῶν τραγουδιῶν, ποὺ τυπώθηκαν σὲ δίσκους, μ' ὅλο ποὺ οἱ νέες δημιουργίες τῶν συνθετῶν μας φυλάσσονται ἐπιμελῶς γιὰ νὰ ἐμφανισθοῦν στὴ νέα σαιζόν. Παραθέτουμε ὅ,τι ἀξιολογώτερο ὑπάρχει:

1) «Χελιδονοφωλιὲς — Μιλῶ μὲ σένα». Τραγουδᾶ ὁ Γιάννης Βογιατζῆς.

2) «Χαράματα» καὶ «Ὅπως πᾶμε». Ἑρμηνεύει ἡ Μάριον Σίβα.

3) «Ἡ προσμονὴ τοῦ μετανάστη» καὶ «Ἀγάπαμε ὅπως σ' ἀγαπῶ». Τοῦ Μίμη Πλέσσα (ἀπὸ τὴν ταινία «Μιὰ πόρτα 500 δραχμές». Τραγουδᾶ ὁ Γιάννης Βογιατζῆς.

4) «Λάθος ἡ ἀγάπη μας» καὶ «Ἔφυγες». Τραγουδᾶ ὁ Λουΐς Ἀλμπέρτο ντὲλ Παρανὰ καὶ οἱ Παραγουάϊος.

5) «Τὸ ἁμαξάκι μας» καὶ «Ὅλα μας τὰ ὄνειρα». Τραγουδοῦν ἡ Τζένη Βάνου καὶ ὁ Γιάννης Βογιατζῆς.

ΤΟ ΛΑ·Ι·ΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἀνάλογη μὲ τὸ ἐλαφρὸ (γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους) καὶ ἡ παραγωγὴ δίσκων λαϊκῶν τραγουδιῶν. Σημειώνουμε τοὺς καλύτερους:

1) «Σὲ μένα θὰ ξανάρθῃς». Στίχοι—μουσικὴ Γιάννη Καραμπεσίνη. Τραγουδοῦν ἡ Πόλλυ Πάνου καὶ ὁ συνθέτης.

2) «Ἡ ζήλεια καὶ τὸ φίδι». Στίχοι — μουσικὴ Ν. Δαλέζιου. Τραγουδοῦν ὁ Μ. Μενιδιάτης καὶ ἡ Ρία Κούρτη.

3) «Μάτια δεκατέσσερα». Τοῦ Β. Τσιτσάνη. Ἑρμηνεύουν ὁ Ἐμμ. Ἀγγελόπουλος καὶ ἡ Ἄννα Βασιλείου.

4) «Τὸ καινούργιο τ' ἀγοράκι μου». Στίχοι—μουσικὴ Ἀπ. Καλδάρα. Τραγουδοῦν ἡ Μαίρη Λίντα καὶ ὁ συνθέτης.

5) «Ἀφοῦ τὸ ξέρω πὼς θὰ πεθάνω». Τῶν Ν. Ταλαγάνη—Ε. Δήμου. Τραγουδᾶ ὁ Στράτος Διονυσίου.

6) «Φεύγεις στὰ ξένα». Τραγουδοῦν ὁ Σάββας Κιουλάνης καὶ ἡ Μαίρη Τάυ.

7) «Κλάψε, καρδιά μου, κλάψε». Τραγουδᾶ ὁ Μανώλης Καναρίδης.

8) «Σταῦρο, χρυσέ μου, φίλε μου» (ζεϊμπέκικος). Τραγουδοῦν ὁ Στράτος καὶ ἡ Σάντρα Μπιλικᾶ.

9) «Ἀπόψε βράδυασε νωρίς». Τραγουδᾶ ὁ Θεόδωρος Κανακάρης.

10) «Ἡ καμπάνα». Τοῦ Μπάμπη Μπακάλη. (Ζεϊμπέκικος). Τραγουδᾶ ἡ Μπέμπα Μπλάνς.

Μιὰ ὡραία φωτογραφία τῆς Γιοβάννας, ἐνῶ διαβάζει τὴν «Ἀθηναϊκή». Ὅπως πληροφορούμαστε, αὐτὲς οἱ μέρες ἐπιφυλάσσουν γιὰ τὴν Γιοβάννα ἕνα εὐχάριστο γεγονὸς στὴν ἰδιωτική της ζωὴ σὰν γυναίκας.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Στὴν κεντημένη σου ποδιά» (συρτὸς Ρούμελης). Τραγουδᾶ ὁ Λάμπρος Παπαθανασίου.

2) «Σήκω νεράϊδα τῆς αὐγῆς» (τσάμικος). Τραγουδᾶ ὁ Δημήτρης Καψοκέφαλος.

3) «Χαράμι τ' ἀγκαλιάσματα» (κρητικό). Τοῦ Ι. Σκαλίδη. Τραγουδοῦν Ι. Σκαλίδης—Δ. Παπαδάκης.

4) «Ἦταν τσὴ τύχη μας γραφτὸ» (γαραζανὸς συρτός). Τοῦ Α. Σκορδαλοῦ. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος.

5) «Ἔφυγες χαρά μου». Τοῦ Η. Καλλιντήρη. Τραγουδοῦν ἡ Τασία καὶ ὁ Σταῦρος Βέρρας.

6) «Μαῦρα μου, γλυκά μου μάτια». Τῶν Α. Παπαθεοδώρου—Ν. Σκαφίδα. Τραγουδᾶ ὁ Σκαφίδας.

7) «Τὸ πουλάκι» (τσάμικος). Παίζει κλαρῖνο ὁ Φ. Ρούντας καὶ βιολὶ ὁ Ι. Μαντζόπουλος.

8) «Μπουγαζᾶς» (συρτὸς Σίφνου). Τραγουδᾶ ἡ Μαρία Ξανθάκη καὶ παίζει βιολὶ ὁ Α. Ξανθάκης.

9) «Ἐγὼ 'βρα κι' ἀρρεβώνιασα» (τσάμικος Ρούμελης). Τραγουδᾶ ὁ Λάμπρος Παπαθανασίου.

10) «Ἀγοροῦσα ἀπὸ σερὴ» (θεσσαλικὸ τῆς νύφης). Τραγουδᾶ ὁ Κώστας Ἀκρίβος.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

Ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτά, ἦρθε κι' ὁ Κωστάκης ἀπ' τὸ μπάνιο καὶ κάθησε στὴν καρέκλα του μονόπαντα.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ κύριος Ἀγάθος.

— Μὲ δάγκωσαν κάτι μαντρόσκυλα στὸ μαντρί.

— Γιὰ νὰ δοῦμε.

Ὁ Κωστάκης κοκκίνισε.

— Ἔ, τώρα δὲν γίνεται εἶπε. Μὲ δάγκωσαν σὲ δύσκολο μέρος.

Ὁ κύριος Ἀγάθος σηκώθηκε ὄρθιος.

— Πᾶμε μέσα νὰ δοῦμε.

Μέχρι νὰ τὸ πῇ, εἴχανε κλειστῇ κι' ὅλας στὸ ἄλλο δωμάτιο καὶ μ' ἄφησαν μόνο μου. Σὲ πέντε λεπτά, βγῆκε πρῶτος ὁ κύριος Ἀγάθος.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μου, εἶπε, νά κάτι δαγκωνιὲς στὰ ὀπίσθια τοῦ Κωστάκη μου! Σὰν νὰ τὸν τρυπήσανε μὲ τὸ πηροῦνι.

Ξαφνικὰ τὰ μάτια του ἄστραψαν. Ἄρπαξε τὸ πηρούνι τους, κατέβασε τὸ πανταλόνι του καὶ τράβηξε μιὰ γερὴ πηρουνιὰ στὰ ὀπίσθιά του.

— Αὐτὸ θὰ πῇ ἀγαπημένη οἰκογένει. φώναξε. Ὁ ἕνας νὰ συμμετέχῃ στοὺς πόνους τοῦ ἄλλου.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα ἀποφασιστικὰ καὶ φώναξε στὴν ὑπόλοιπη οἰκογένεια, ποὺ δὲν εἶχε βγῆ ἀκόμα ἀπ' τὸ δωμάτιο:

— Μπρός, πᾶρτε τὸ πηροῦνι.

Ὅλοι ἀπὸ μιὰ πηρουνιά, στὸ ἴδιο σημεῖο ποὺ δάγκωσαν τὰ μαντρόσκυλα τὸν Κωστάκη μας.

Ἔμεινα μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Σηκώθηκα, πῆρα τὴν ἀνθοδέσμη μου πίσω καὶ τὄβαλα στὰ πόδια. Ὅταν ἔφτασα κάτω, τοὺς ἄκουγα ποὺ βογγοῦσαν ἀπ' τὶς πηρουνιές. Γνώρισα μάλιστα καὶ τὴ φωνὴ τῆς Στάσας.

★

Ἀπὸ τότε, δὲν τὴν ξανάδα, τὴ Στάσα. Ἂν ὅμως ἀποφασίσω ποτὲ νὰ παντρευτῶ, θὰ διαλέξω γυναίκα ἀπὸ οἰκογένεια, ποὺ νὰ μαλλιοτραβιέται καὶ νὰ βρίζεται ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΤΡΟΧΟΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Ο ΤΖΩΡΤΖ ΧΟΛΤ ἦταν ὁδηγὸς πούλμαν, σὲ μιὰ μικρὴ συγκοινωνιακὴ γραμμὴ τῆς Δυτικῆς Γερμανίας. Κάποτε, ὅμως, βαρέθηκε νὰ διασχίζῃ συνεχῶς τοὺς ἴδιους δρόμους κι' ἀποφάσισε νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ δρομολόγιό του μέχρι... τὴ Βομβάη.

Κι' ἀκριβῶς αὐτὸ ἔκανε.

Μά, εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσῃ πολλὰ προβλήματα, ὅπως π.χ. τὸ ποῦ θὰ κοιμόντουσαν οἱ τριανταεννέα ἐπιβάτες του, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μεγάλης διαδρομῆς ἀπὸ τὸ Μόναχο στὴ Βομβάη.

Ἀρχικά, ὁ Τζώρτζ δοκίμασε τὶς σκηνές. Μὰ ἦταν μπελὰς νὰ τὶς στήνῃ καὶ νὰ τὶς ξεστήνῃ. Ἄλλωστε, οἱ ἐπιβάτες παραπονιόνταν, ὅταν ἔβρεχε ἢ ἔκανε κρύο.

Τότε, ὁ Τζώρτζ εἶχε τὴ φαεινὴ ἔμπνευσι νὰ δέσῃ πίσω ἀπὸ τὸ πούλμαν του... ἕνα ξενοδοχεῖο. Καὶ ἡ δοκιμὴ πέτυχε τόσο καλά, ὥστε σήμερα εἶναι ἰδιοκτήτης πολλῶν κινητῶν ξενοδοχείων, — μοναδικῶν σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο.

Κάθε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ξενοδοχεῖα-τροχόσπιτα, περιέχει εἰκοσιεπτὰ μονὲς κρεβατοκάμαρες, ἔξη διπλὲς καὶ μιὰ κουζίνα.

Τριάντα λεπτά, μετὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ὁδηγὸς σταματάει τὸ πούλμαν στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, κάθε νύχτα, τὸ τροχοξενοδοχεῖο εἶναι ἕτοιμο νὰ δεχτῇ τοὺς πελάτες του, μὲ τὰ κρεβάτια στρωμένα καὶ μὲ ἄφθονο νερὸ γιὰ πλύσιμο καὶ γιὰ πιόσιμο.

Ὑπάρχουν, ἐπίσης, ἀρκετὰ πλαστικὰ τραπέζια καὶ καρέκλες, γιὰ νὰ χωρέσουν ὅλους τοὺς ταξιδιῶτες. Ὅταν οἱ νύχτες εἶναι ζεστές, οἱ πελάτες μποροῦν νὰ καθήσουν καὶ νὰ φᾶνε στὸ ὕπαιθρο.

«Δὲν ὑπάρχει κανείς, νὰ μὴν τοῦ ἀρέσῃ νὰ ταξιδεύῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο», λέει ὁ πάμπλουτος πιὰ Τζώρτζ Χόλτ.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΛΙΟΥ'Ι'Σ ΣΚΡΑΝΤΟΝ

Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΣΦΙΓΓΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Κινέζος, πρὶν πεθάνη, φανερώνει στοὺς τρεῖς Ἄγγλους ὅτι δὲν εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς «Σφίγγας», ὅπως νομίζουν, ἀλλ' ἕνα ἁπλὸ ὄργανό του, βγάζει δὲ μιὰ μάσκα ποὺ τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μὲ τὸν μεγάλο ἀρχηγό. Ἔτσι, οἱ τρεῖς σύντροφοι δὲν ἔχουν κερδίσει τίποτα ἀπὸ τὸ θάνατό του, οὔτε κι' ἔχουν προχωρήσει καθόλου στὶς ἀναζητήσεις τους. Ἀποφασίζουν λοιπὸν νὰ φύγουν γιὰ τὸ Λίντουνγκ, κέντρο τοῦ λαθρεμπορίου τοῦ ὀπίου, ἐλπίζοντας πὼς ἐκεῖ θὰ βροῦνε τὰ ἴχνη τῆς «Σφίγγας». Στὸ ταξίδι, ὁ Βίντερ συναντάει καὶ πάλι τὸν Τὲνγκ-Φᾶ, τὸ ληστή, ποὺ τοῦ δίνει καινούργιες πληροφορίες, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ στὸ ἔργο του, καὶ ἐξασφαλίζει ἕνα σίγουρο κρυψῶνα γι' αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του, στὸ Λίντουνγκ.

9ον

— Γιατί δὲ μὲ βοηθᾶτε; ρώτησε. Ξέρω πὼς μπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε... Ἂν μοῦ δίνατε τὴ βοήθειά σας, ὅλα θὰ εἶχαν τελειώσει ἀπὸ καιρό.

Ὁ Τὲνγκ—Φᾶ ἄφησε τὸ εἰρωνικὸ ὕφος του. Τὸ πρόσωπό του ἔγινε ξαφνικά, πολὺ σοβαρό.

— Ὅλα γιὰ σᾶς, εἶπε, εἶναι τὸ ν' ἀνακαλύψετε μιὰ νέα, ποὺ τὴν ἀγαπάει κάποιος συμπατριώτης σας, κι' ἴσως μερικοὺς ἄλλους λευκοὺς ποὺ ἔχουν τὴν ἴδια τύχη μ' αὐτήν. Νομίζετε, λοιπόν, ὅτι μ' ἐνδιαφέρει αὐτὴ ἡ νέα;

— Ὄχι, βέβαια, ἀπάντησε ὁ Βίντερ. Σᾶς ἐνδιαφέρει, ὅμως, νὰ συντρίψετε τὴν «Κίτρινη Σφίγγα».

— Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, σκεφτόσαστε, ὅτι θἄπρεπε νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ τὴν εὐκαιρία ποὺ μοῦ προσφέρετε νὰ σᾶς ἔχω ὡς βοηθὸ καὶ συνεργάτη στὴν προσπάθειά μου. Δὲν εἶν' ἔτσι; Μάθετε, λοιπόν, ὅτι δὲν θέλω νὰ καταστρέψω τὴν «Κίτρινη Σφίγγα». Ἂν τὸ ἤθελα, θὰ τὸ εἶχα πετύχει ἀπὸ καιρό, χωρὶς τὴ βοήθεια οὔτε τὴ δική σας, οὔτε κανενὸς ἄλλου.

— Ἀλλὰ νόμιζα πὼς ἦταν ἀντίθετη στὶς ἐπιδιώξεις σας, μιὰ ἀνταγωνίστρια, μιὰ ἀντίπαλος...

— Καὶ ποιὸς σᾶς εἶπε ὅτι οἱ ἐχθροί μας δὲν μᾶς ἐξυπηρετοῦν, πολλὲς φορὲς περισσότερο ἀπὸ τοὺς φίλους μας;

Ὁ Βίντερ τὰ εἶχε κυριολεκτικὰ χαμένα. Ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφτασε στὸ Λίντουνγκ, νόμιζε πὼς ἤξερε ἀρκετὰ πράγματα, ἀλλὰ τώρα δὲν καταλάβαινε τίποτα.

— Θὰ σᾶς βοηθήσω νὰ καταφέρετε ἕνα χτύπημα στὴν «Κίτρινη Σφίγγα», συνέχισε ὁ Τὲνγκ—Φᾶ. Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κάμω οὔτε ἀπὸ συμπάθεια γιὰ σᾶς, οὔτε γι' αὐτὴ τὴ νέα. Ἴσως κι' αὐτὸ νὰ βρίσκεται μέσα στὰ σχέδιά μου.

Μιλοῦσε σὰν νὰ κρατοῦσε τὶς τύχες τῆς Κίνας στὰ χέρια του. Ἀλλὰ στὰ λόγια του δὲν ὑπῆρχε ἡ παραμικρὴ δόσις κομπασμοῦ καὶ αὐταρεσκείας. Ἔδινε, τουναντίον, τὴν ἐντύπωσι ἀνθρώπου, ποὺ ἦταν βέβαιος γιὰ τὴ δύναμί του.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, ξαναεῖπε σὲ λίγο, νὰ σᾶς μάθω μερικὰ πράγματα ἀπὸ τὴν πρόσφατη ἱστορία τῆς Κίνας... Θὰ προσπαθήσω, ἄλλωστε, νὰ εἶμαι πολὺ σύντομος.

»Θυμᾶσθε τὸν πόλεμο τῶν Μπόξερς; Ὄχι, δὲ μπορεῖτε νὰ τὸν θυμᾶσθε. Ἀλλὰ τὸν ξέρετε, γιατὶ τὸν διαβάσατε στὰ βιβλία σας. Θὰ σᾶς πῶ μὲ δυὸ λόγια τί διαβάσατε. Διάφορες τρομοκρατικὲς κινεζικὲς ὀργανώσεις ἄρχισαν, ξαφνικά, νὰ δολοφονοῦν τοὺς Εὐρωπαίους «εὐεργέτες» τους, ποὺ εἶχαν φέρει τὸν πολιτισμὸ καὶ τὰ ἀγαθά του στὴν Κίνα. Ἡ ἱστορία σας ἀνεβάζει τὰ θύματά του, σὲ 16.000. Μιλάει, μάλιστα, γιὰ ὁμαδικὲς ἐκτελέσεις. Ἀνάμεσα στὰ θύματα, ἦσαν ὁ Γερμανὸς πρεσβευτὴς Κέττελερ καὶ 135 ἱεραπόστολοι. Οἱ Εὐρωπαῖοι, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς μεγαλόψυχους συμπατριῶτες σας, ἐπενέβησαν τότε, γιὰ ν' ἀποκαταστήσουν τὴν τάξι. Ἡ ἱστορία σας δὲν λέει, βέβαια, ὅτι οἱ Ἄγγλοι πυρπολοῦσαν ὁλόκληρες κινεζικὲς πόλεις κι' ὅτι ἔσπαζαν τὰ φράγματα τῶν ποταμῶν καὶ καταπόντιζαν τὴ μιὰ ἐπαρχία ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἐπειδὴ ξέρω ὅτι σᾶς ἀρέσουν οἱ ἀριθμοί, σᾶς λέω ὅτι τὰ θύματά σας ξεπέρασαν τὸ ἑκατομμύριο, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε ὅλους ἐκείνους ποὺ πέθαναν ἀπὸ πείνα. Γιατὶ κι' ἡ πείνα ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ δολοφονικὰ μέσα ποὺ χρησιμοποιήσατε. Δὲν ἀφήσατε [illegible] εἴχατε ἀποκλείσει.

»Βλέπω ὅτι σᾶς [illegible], κύριε Βίντερ, ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ συνεχίσω. Ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία αὐτοῦ τοῦ φονικοῦ πολέμου; Θὰ σᾶς τὴν πῶ κι' αὐτήν. Ἡ αἰτία ἦταν τὸ ὄπιο... Ἡ κυβέρνησις τῆς Κίνας εἶχε ἀπαγορεύσει τὴν εἰσαγωγή του. Ἀλλά, γιὰ τοὺς Ἄγγλους, τὸ ὄπιον ἦταν πηγὴ πλούτου. Γιὰ νὰ διατηρήσουν τὰ τεράστια κέρδη τους, ἔπρεπε νὰ θυσιαστοῦν οἱ Κινέζοι. Διέφθειραν, λοιπόν, πολλοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους καὶ ἐξακολούθησαν νὰ εἰσάγουν κρυφὰ ὄπιο στὴν Κίνα... Σημειῶστε, ἀγαπητὲ κύριε Βίντερ—γιατὶ νομίζω πὼς ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἀποκαλῶ μὲ τὸ πραγματικὸ ὄνομά σας— ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ ὀπίου ἀπαγορευόταν στὴν Ἀγγλία. Οἱ Κινέζοι, ὅμως, ἔπρεπε νὰ τὸ παίρνουν ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους καὶ νὰ πεθαίνουν ἢ νὰ παραφρονοῦν. Αὐτὸ ἀπαιτοῦσε ἡ μεγαλόψυχη ἀγγλικὴ δικαιοσύνη.

»Θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς πῶ πολλὰ ἀκόμη γιὰ τὰ ἐγκλήματα τῶν συμπατριωτῶν σας στὴ χώρα μου. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σᾶς κουράσω... Ὅταν τέλειωσε ὁ πόλεμος, δημιουργήθηκαν δυὸ πανίσχυρες ὀργανώσεις. Ἡ μιὰ εἶναι αὐτὴ ποὺ ἀποκαλεῖτε «Κίτρινη Σφίγγα». Στὴν Κίνα, τὴν ξέρουν μ' ἕνα ἄλλο ὄνομα. Εἶναι ἡ «Ἐκδίκησις τοῦ Κιτρίνου Δράκοντος». Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ «Ἄϊ — Χὸ — Τσουάκ», ποὺ σημαίνει «Πυγμάχοι τῆς γυμνῆς ἁρμονίας». Θέλετε νὰ μάθετε τὴ διαφορά τους; Ἡ «Κίτρινη Σφίγγα» σκοτώνει τοὺς λευκοὺς ἢ τοὺς μεταβάλλει σὲ κακοποιοὺς μὲ τὰ μέσα ποὺ ἔχει στὴ διάθεσί της, καὶ νομίζει πὼς μπορεῖ μὲ μιὰ ἀτέλειωτη ἁλυσίδα ἐγκλημάτων, νὰ ὑπονομεύσῃ τὴ θέσι τους καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν κυριαρχία τῆς κιτρίνης φυλῆς. Ἡ «Ἄϊ—Χὸ—Τσουάκ» μισεῖ ἐξ ἴσου τοὺς λευκούς, ἀλλὰ τὸ μόνο ποὺ θέλει, εἶναι νὰ τοὺς διώξῃ ὁριστικὰ ἀπὸ τὴν χώρα μας, γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὴν αὐριανὴ μεγάλη καὶ ἰσχυρὴ Κίνα, ποὺ ἡ φωνή της θ' ἀκουσθῇ καὶ στὰ δύο ἡμισφαίρια. Ὁ σκοπὸς εἶναι ἴσως ὁ ἴδιος, ἀλλ' ὄχι καὶ τὰ μέσα. Ἂν ἡ κίτρινη φυλὴ εἶναι ἰσχυρότερη ἀπὸ τὴ λευκή, αὐτὸ θὰ βρῇ τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ ἀποδείξῃ αὔριο ἢ μεθαύριο, χωρὶς ἐγκλήματα καὶ χωρὶς τὸ ὄπιο.

—Ἡ φιλοδοξία σας εἶναι εὐγενική, παρατήρησε ὁ Βίντερ.

— Εἶναι ἡ φιλοδοξία ὅλων τῶν ζωντανῶν Κινέζων, ἀπάντησε ὁ Τὲνγκ—Φᾶ.

—Ἀλλὰ θὰ πρέπει πρῶτα νὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τοὺς Ἰάπωνες, ποὺ κατέχουν σημαντικὰ ἐδάφη σας.

—Οἱ Ἰάπωνες εἶναι φίλοι μας, ὅταν πολεμοῦν τοὺς λευκούς, ἀλλ' ἐχθροί μας ὅταν πολεμοῦν τοὺς Κινέζους, ἀπάντησε ἀποφθεγματικὰ ὁ Τὲνγκ—Φᾶ.

— Καὶ ἡ «Κίτρινη Σφίγγα»;

— Δὲν θὰ τὴν ἐμποδίσωμε, στὸν πόλεμό της ἐναντίον τῶν λευκῶν, ἀκόμη κι' ἂν τὰ μέσα ποὺ χρησιμοποιεῖ εἶναι ἐγκληματικὰ καὶ ἀπάνθρωπα. Ἀλλὰ δὲν θὰ τῆς ἐπιτρέψωμε νὰ παρασύρῃ τὸν κινεζικὸ λαὸ σὲ χίμαιρες, ποὺ μπορεῖ ν' ἀποβοῦν καταστρεπτικές. Ἡ «Κίτρινη Σφίγγα» εἶναι τὸ ὄνειρο μερικῶν σοφῶν μανδαρίνων, ποὺ δὲν βρίσκονται σὲ καμμιὰ ἐπαφὴ μὲ τὴν ψυχὴ τῆς νέας Κίνας. Γιὰ τὴ στιγμή, μπορεῖ ἀκόμη νὰ προσφέρῃ σημαντικὲς ὑπηρεσίες.

—Ἐχθροὶ καὶ ταυτόχρονα φίλοι μὲ τοὺς Ἰάπωνες, ἐχθροὶ καὶ ταυτόχρονα φίλοι μὲ τὴν «Κίτρινη Σφίγγα», εἶπε ὁ Βίντερ. Ἀλλὰ ποῦ, λοιπόν, βρίσκεται ἡ ἰσορροπία;

— Οἱ Ἰάπωνες ἄρχισαν νὰ κατακτοῦν κινεζικὰ ἐδάφη ἀπὸ τὸ 1931 καὶ ἡ «Κίτρινη Σφίγγα» συνεχίζει τὰ ἐγκλήματά της ἐναντίον τῶν λευκῶν καὶ τῶν Κινέζων ἀπὸ πενῆντα περίπου χρόνια, ἀπάντησε ὁ Τὲνγκ — Φᾶ. Ἀλλὰ στὴν αὐριανὴ Κίνα δὲν θὰ ὑπάρχουν οὔτε Ἰάπωνες, οὔτε «Κίτρινη Σφίγγα».

Στὸ σημεῖο αὐτὸ σταμάτησε, κάνοντας τὴ σκέψι πὼς εἶχε πῇ ἴσως περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔπρεπε.

— Μιὰ ἀκόμη ἐρώτησι, παρακάλεσε ὁ Βίντερ. Ποιὸς διεξάγει τὸ λαθρεμπόριο τοῦ ὀπίου;

— Οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Ἀμερικανοί, ἀπάντησε ὁ Τὲνγκ—Φᾶ.

— Καὶ οἱ Κινέζοι;

— Οἱ Κινέζοι πουλᾶνε ἕνα προϊόν, ποὺ τοὺς ἔμαθαν νὰ καλ-

Λόγια κατοσταράτα

«ΚΑΘΟΔΟΣ ΜΥΡΙΩΝ»

Σὲ συλλογὴ βυθίζομαι καὶ σὲ μελαγχολία,
γιατὶ ἡ Ἑλλὰς μαστίζεται ἀπὸ ἀστυφιλία
κι' οἱ χωρικοί, ποὺ θέλουνε πρωτευουσιᾶνοι νἆναι,
καί, λόγω τῆς ἀφόρητης πυκνῆς κυκλοφορίας,
θὰ «πήξουμε» σὰν νἆμαστε γιαούρτι... Σηλυβρίας!
Κατὰ κοπάδια ἔρχονται στὴν Ἀττικὴ λεκάνη
κι' ἡ συνεχής τους κάθοδος θεριὰ μᾶς ἔχει κάνει,
διότι καταστρέφεται τῆς Ἀττικῆς ἡ ποίησι
ἀπὸ τὴν ἀσυμμάζευτη τὴν... οἰκοπεδοποίησι
καὶ μέσ' στὶς ἄλλες γκίνιες μας καὶ τὶς ἀναποδιές μας,
ἀμπέλια ξερριζώνονται, μαζὶ μὲ τὶς... καρδιές μας!
Ἑκατοντάδες στρέμματα ἀμπέλου ξεπαστρεύονται,
πετιοῦνται μύρια κούτσουρα, ἤ... κατακουτσουρεύονται
καὶ γιὰ ἐξοικονόμησι καινούργιων οἰκημάτων
καταστροφὴ προβλέπεται κι' ἀφανισμός... κλημάτων!
Γι' αὐτὸ κι' οἱ τόσον ἄπληστοι «ἐπιχειρηματίες»,
εἶναι γιὰ μᾶς τοὺς πίνοντας, σωστοί... ἐγκληματίες!
Μεγάλα εἶναι, πράγματι, τὰ παρατράγου-
(δά μας,
γιατὶ ἡ οἰκοπεδοποίησις πατᾶ... οἰκόπε-
(δά μας
καὶ πρέπει, ὁπωσδήποτε, στὸ πόδι νὰ βρε-
(θοῦμε
καὶ μ' ὅλες τὶς δυνάμεις μας ἐγκαίρως ν'
(ἀμυνθοῦμε,
γιατὶ ἀπειλεῖται, φίλοι μου, ὑπούλως κι'
(ἄρον-ἄρον,
τὸ «πάτριόν μας ἔδαφος», μὲ εἰσβολές...
(βαρβάρων!

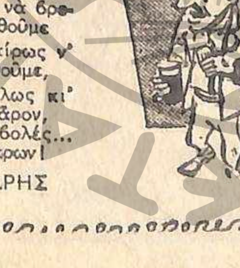

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

λιεργοῦν οἱ Ἄγγλοι. Ἐκεῖνοι ποὺ τὸ ἀγοράζουν καὶ ἀναλαμβάνουν τὴ διάδοσί του, εἶναι οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Ἀμερικανοί.

—Ἀλλά, στὸ Λονδίνο, κάθε φορὰ ποὺ ἀνακαλύπτεται μιὰ σπείρα λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν, ἐπάρχουν πάντοτε σ' αὐτὴν ἕνας ἢ περισσότεροι Κινέζοι.

— Δὲν θὰ ἦταν σωστὸ οἱ συμπατριῶτες μου ν' ἀφήσουν ἕνα τόσο σημαντικὸ προϊὸν στὴν τύχη του, ἀπάντησε ὁ Τὲνγκ—Φᾶ μ' ἕνα αἰγιγματικὸ χαμόγελο. Οἱ λευκοί, ἄλλωστε, τοὺς κάνουν τὴν τιμὴ νὰ ζητᾶνε πάντοτε τὴ συνεργασία τους, ποὺ φαίνεται ὅτι τὴν θεωροῦν ἀπαραίτητη. Σεῖς διαθέτετε ἕνα σωρὸ μέσα καταστροφῆς, ποὺ τὰ τελειοποιεῖτε διαρκῶς. Ἡ συνεισφορά της Κίνας στὸν ἀγῶνα αὐτὸν ἀλληλοξεντόσεως τῶν λαῶν εἶναι τὸ ὄπιο. Γιὰ τὴ στιγμή, δὲ μπορεῖ νὰ προσφέρη τίποτα ἄλλο.

ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΧΟΥΠΕ-Ι'

Ὁ Τὲνγκ—Φᾶ εἶχε φέρει μαζί του ἕνα μπουκάλι μὲ κινέζικο οὐΐσκυ καὶ γέμισε μ' αὐτὸ δυὸ ποτήρια.

— Δὲν εἶναι ἐξαίρετο, εἶπε, ἀλλά, τέλος πάντων, δὲ μπορούσαμε νὰ κάμωμε τίποτα καλύτερο. Τὸ ἐπενόησε ἕνας Κινέζος ἀπὸ τὴν ἐπαρχία Τσέντσι, ποὺ ἔπλενε ἄλλοτε ποτήρια σ' ἕνα μπὰρ τοῦ Λονδίνου. Παρασκευάζεται μὲ λάδι ἀπὸ ἀράπικα φυστίκια, μὲ οἰνόπνευμα καὶ μὲ μιὰ μικρὴ ποσότητα βενζίνας...

— Εἶπατε βενζίνας; ρώτησε ἔκπληκτος ὁ Βίντερ.

— Ἀκριβῶς. Σ' αὐτὴν χρωστάει τὴν ἰδιαίτερη γεῦσι ποὺ ἔχει. Μὴν ἀνησυχεῖτε... Ἡ βενζίνα ποὺ περιέχει, εἶναι ἐλάχιστη. Ἀμφιβάλλω ἂν βρίσκεται μιὰ σταγόνα στὸ ποτήρι σας. Εἶναι ἕνα εἶδος ἐσσάγς...

»Τί νὰ κάμωμε; πρόσθεσε ἐνώνοντας τὰ χέρια του. Πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦμε πολὺ φθηνὲς πρῶτες ὕλες... Ἡ Κίνα, βλέπετε, εἶναι πολὺ φτωχὴ χώρα. Ὅλο της τὸ αἷμα, τῆς τὸ ἀπομυζοῦν οἱ λευκοί.

— Ξεγνᾶτε τὸ ὄπιο, παρατήρησε ὁ Βίντερ.

— Ἔχετε δίκηο. ἀπάντησε ὁ Τὲνγκ—Φᾶ. Εἶναι τὸ μόνο προϊὸν ποὺ ἐξάγουμε, καὶ τὰ κέρδη ἀπ' αὐτὸ περιέχονται σ' ἐμᾶς... Νομίζετε, λοιπόν, πὼς ἡ Κίνα μπορεῖ νὰ πάψη νὰ πουλάη ὄπιο στοὺς λευκούς, ἐφ' ὅσον αὐτοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τὴν ἐκμεταλλεύωνται; Αὐτὸ θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ αὐτοκτονία.

Ρούφηξε μιὰ γουλιὰ ἀπὸ τὸ ποτῆρι του κι' ἔπειτα ρώτησε:

— Τί βοήκατε στὸ Λίντουνγκ;

— Θὰ θέλετε νὰ μὲ εἰρωνευθῆτε, ἀπάντησε ὁ Βίντερ. Τὸ ξέρετε καλά, πὼς δὲν βρῆκα τίποτα.

— Κάματε, ὅμως, ἕνα ὁμορφο ταξίδι κι' ἤρθατε σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν ψυχὴ τῆς Κίνας.

—Ἂν ἡ ψυχὴ τῆς Κίνας εἶσαστε σεῖς, τότε ναί.

—Ἐγὼ δὲν εἶμαι, παρὰ ἕνας ἀπὸ τὰ τετρακόσια ἑκατομμύρια Κινέζους.

— Δὲν μοῦ ὑποδείξατε, ὅμως, ποῦ μπορῶ νὰ βρῶ τὴ ζωγὴ τῆς «Κίτρινης Σφίγγας»; ἐδῶ.

— Δὲν μοῦ εἶχατε πῆ ὅτι ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὸ λαθρεμπόριο τοῦ ὀπίου.

— Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι στὸ Λίντουνγκ δὲν γίνεται τίποτα ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ λαθρεμπόριο τοῦ ὀπίου;

— Τὰ ἄλλα δὲν σᾶς ἐνδιαφέρουν.

— Πρέπει τότε νὰ ξαναγυρίσω στὴ Σαγκάη;

— Νομίζω πὼς εἶναι τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε.

— Καὶ τί θὰ βρῶ ἐκεῖ;

— Τοὺς φίλους σας.

—Ὅταν σᾶς εἶδα τὴν πρώτη φορά, μοῦ εἴπατε ὅτι θὰ μὲ σκοτώσουν.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Ὁ θάνατος βαδίζει πίσω ἀπὸ τὰ βήματά σας. Δὲν ξέρω ποῦ θὰ σᾶς φτάση.

—Ἂν σᾶς ἔλεγα πὼς δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἡ ζωή μου, ποῦ θὰ μοῦ συνιστούσατε νὰ πάω;

— Αὐτὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα, εἶπε ὁ Τὲνγκ—Φᾶ. Θέλετε, μ' ἄλλα λόγια, νὰ πᾶτε μόνος σας νὰ προϋπαντήσετε τὸ θάνατο;

—Ἔστω.

Ὁ Τὲνγκ—Φᾶ σκέφτηκε μερικὲς στιγμές.

— Θὰ σᾶς δώσω μιὰ τελευταία ἐλπίδα ἐπιτυχίας, εἶπεν ἔπειτα. Ἀλλ' εἶναι τὸ ἴδιο, σὰν νὰ σᾶς στέλνω στὸ στόμα τοῦ λύκου.

— Μὴν ξεγνᾶτε ὅτι γλύτωσα τὴν πρώτη φορά.

— Αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅμως, πὼς θὰ γλυτώσετε καὶ τὴ δεύτερη.

—Ἂν ἤθελαν νὰ μὲ σκοτώσουν, θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ εἶχαν κάμει.

—Ἴσως θέλουν νὰ μάθουν τί ξέρετε καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἀναβάλλουν.

— Πέστε μου τί πρέπει νὰ κάμω.

—Ἂν ἤσαστε Κινέζος, δὲν θὰ δίσταζα οὔτε στιγμή. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι οἱ συμπατριῶτες μου ἀγαποῦν τὸ θάνατο περισσότερο ἀπὸ τὴ ζωή καὶ δὲν κρύνανε οὔτε τὸ μικρό τους δαχτυλάκι γιὰ νὰ ἰόν ἀτομακρύνουν. Γι' αὐτό, ὅταν τοὺς περισσεύουν μερικὰ χρήματα, τὰ διαθέτουν γιὰ ν' ἀγοράσουν προκαταβολικὰ ἕνα καλὸ φέρετρο, ἢ προμηθεύονται ὅπιο, ποὺ τοὺς ὁδηγεῖ ἀπὸ τὸν πιὸ γρήγορο δρόμο στὸ θάνατο.

α —Ταὐθέστε πὼς εἶμαι Κινέζος.

— Μοῦ ἀρέσει τὸ πεῖσμα σας. Πηγαίνετε τότε στὰ νησιὰ Χουπέϊ.

—Τὰ νησιὰ Χουπέϊ εἶναι πολλά.

— Ψάξτε στὸν χάρτη, γιὰ νὰ βρῆτε ἕνα ἀπ' αὐτά, ποὺ λέγεται Πάν—Τάο.

— Πῶς μπορεῖ νὰ πάη κανεὶς ἐκεῖ;

— Φυσικά, μὲ πλοῖο ἢ μὲ ἀεροπλάνο. Τὸ πλοῖο ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ ἀντίπαλοί σας, τρέχει μὲ ταχύτητα 80 μιλλίων τὴν ὥρα.

—Ἀδύνατον!

— Καταφρονεῖτε τοὺς ἐπιστήμονές μας. Σὲ μερικὰ πράγματα, εἶναι ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς δικούς σας.

— Αὐτὴ ἡ ταχύτης δὲ μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῆ μὲ τὰ συνηθισμένα μέσα.

— Μὲ τὰ συνηθισμένα μέσα, ὄχι. Μὴν ξεγνᾶτε, ὅμως, ὅτι οἱ ἐπιστήμονές μας ξέρουν νὰ προκαλοῦν ἕναν τεχνητὸ θάνατο καὶ ν' ἀλλάζουν τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου. Γιατὶ δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ τελειοποιήσουν ἕναν κινητῆρα, σὲ τρόπο ποὺ νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ δώση ταχύτητες ἀνώτερες ἀπὸ τὶς συνηθισμένες;

— Καὶ τί πρόκειται νὰ βρῶ στὸν Πάο—Τάο;

—Ὦ, αὐτὴ τὴ φορά, σίγουρα θὰ βρῆτε τὸ θάνατο.

— Κι' ἂν γλυτώσω;

— Θὰ εἶσαστε τότε πολὺ τυχερὸς ἢ πολὺ ἐπιτήδειος.

— Πιστεύετε ὅτι ἐκεῖ βρίσκεται τὸ στρατηγεῖο τῆς «Κίτρινης Σφίγγας»;

— Πιθανόν.

— Θὰ βρῶ ἐπίσης ἐκεῖ τὴ νέα ποὺ ζητάω;

— Πιθανόν.

— Πῶς μπορεῖτε νὰ μὲ βοηθήσετε;

— Δὲν ἔχω. δυστυχῶς, κανένα τρόπο.

— Φαντάζομαι ὅτι δὲν θέλετε.

—Ἴσως.

Ὁ Τὲνγκ—Φᾶ ἤπιε τὶς τελευταῖες γουλιὲς ποὺ εἶχαν μείνει στὸ ποτῆρι του.

— Τίποτε δὲ μπορεῖ νὰ σᾶς κάμη ν' ἀλλάξετε γνώμη; ρώτησε.

— Τίποτα, ἀπάντησε ὁ Βίντερ μὲ σταθερὴ φωνή.

—Πότε θὰ φύγετε γιὰ τὴ Σαγκάη;

— Αὔριο.

—Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου θὰ ἐπαγρυπνῆ πάνω σας. Εἶναι τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ κάμω γιὰ σᾶς. Θὰ σᾶς τὸν στείλω μόλις νυχτώση. Ἔχει ἕνα ὄνομα, ποὺ δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τὸ μάθετε ποτέ: Τσὶν—Λάνγκ—Μοὺγτεν—Γιὸ—Σιοῦ. Μπορεῖτε νὰ τὸν φωνάζετε Σιοῦ, ὅπως κι' ἐγώ. Μοῦ εἶναι ἀπόλυτα ἀφωσιωμένος καὶ θὰ κάμη ὅ,τι τοῦ ζητήσετε. Μπορεῖτε νὰ τοῦ ἔχετε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἰδοῦν μαζί... Ὁ Σιοῦ θὰ ἐπαγρυπνῆ πάνω σας ἀπὸ μακρυὰ καὶ δὲν θὰ ἐμφανιστῆ παρὰ μόνον στὴν κατάλληλη στιγμή, ἐκτὸς ἂν κρίνη ὅτι εἶναι προτιμότερο νὰ εἰδοποίηση ἐμένα. Ξέχασα νὰ σᾶς πῶ ὅτι μιλάει ἀρκετὰ καλὰ ἀγγλικά... Τὸ πλοῖο μὲ τὸ ὁποῖο ἤρθατε, σᾶς περιμένει;

— Πλήρωσα τὸν καπετάνιο καὶ γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ γυρισμοῦ καὶ τοῦ εἶπα ὅτι μπορεῖ νὰ φύγη, γιατὶ δὲν ἤξερα πότε θὰ γύριζα. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι θὰ μὲ περιμένη. Διαρροεκτικά, θὰ ναυλώσω ἕνα ἄλλο πλοῖο.

Ὁ Τὲνγκ—Φᾶ σηκώθηκε. Ἡ συζήτησι εἶχε τερματισθῆ.

— Θὰ σᾶς ξαναιδῶ; ρώτησε ὁ Βίντερ.

— Τὸ εὔχομαι γιὰ σᾶς, ἀπάντησε ὁ Τὲνγκ—Φᾶ.

—Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐλπίζετε;

— Σᾶς εἶπα ὅ,τι εἶχα νὰ σᾶς πῶ.

Ἔπειτα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά, ἔφυγε.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Βίντερ δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Σιοῦ.

—Ἤρθα νὰ σᾶς ἰδῶ, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σᾶς γνωρίσω, εἶπε. Πότε φεύγετε;

— Μὲ τὸ αὐριανὸ τραῖνο, ἀπάντησε ὁ Βίντερ. Πηγαίνω ἀμέσως νὰ βγάλω εἰσιτήρια.

— Θὰ βγάλετε ἕνα μόνο εἰσιτήριο.

— Δὲν θἀρθῆς, λοιπόν, μαζί μου;

— Μαζί σας, ὄχι. Θὰ ταξιδέψω στὴ στέγη κάποιου βαγονιοῦ. Μὴν ἀνησυχεῖτε γιὰ μένα... Θὰ μὲ ξαναδῆτε στὸ Λουνγκάϊ... Θὰ ἰδῆτε, δηλαδή, ἕνα φτωχὸ Κινέζο, μ' ἕνα σάκκο στὸν ὦμο, ποὺ

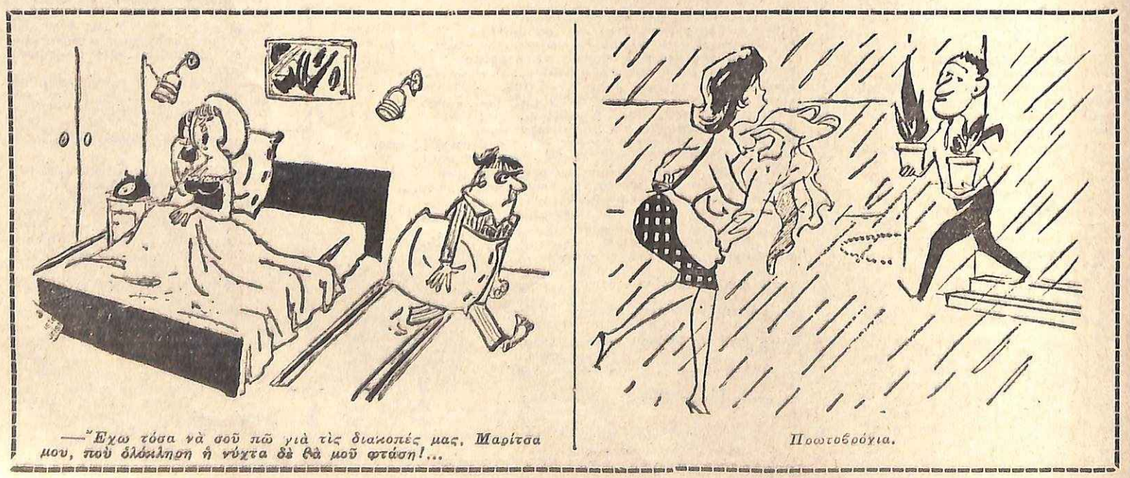

—Ἔχω τόσα νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὶς διακοπές μας, Μαρίτσα μου, ποὺ ὁλόκληρη ἡ νύχτα δὲ θὰ μοῦ φτάση!...

Προτοβρόγια.

θἀρθῆ νὰ σᾶς παρακαλέση νὰ τὸν πάρετε στὸ πλοῖο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ φύγετε. Φυσικά, θὰ δεχθῆτε. Ἀλλὰ δὲν θὰ μοῦ μιλήσετε οὔτε μιὰ φορὰ πάνω στὸ πλοῖο κι' οὔτε θὰ δείξετε τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ μένα. Θὰ εἶμαι γιὰ σᾶς σὰν νὰ μὴν ὑπάρχω... Τὸ πλοῖο, προτοῦ φτάση στὴ Σαγκάη, θὰ διανυκτερεύση στὸ Σοῦ—Τσιοῦ. Ἐκεῖ θὰ βγῆ.

— Κι' ἔπειτα;

— Θὰ βρίσκωμαι στὴ Σαγκάη πρὶν ἀπὸ σᾶς.

—Ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα;

—Ἕνας Κινέζος δὲν ἔχει ποτὲ ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα, κι' ἂν ἀκόμη πρόκειται νὰ πάη σ' ἕνα μέρος, ὅπου δὲν ξέρει κανένα, ἀπάντησε μὲ ἀξιοπρέπεια ὁ Σιοῦ. Ἡ ἱκανότητά του εἶναι νὰ βρῆ ἀμέσως ὅτι τοῦ χρειάζεται... Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχεῖτε. Ἔχω ἀρκετὰ χρήματα.

— Σ' εὐχαριστῶ, Σιοῦ.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ

Ὁ Βίντερ εἶχε λείψει ἐννέα ἡμέρες ἀπὸ τὴ Σαγκάη. Οἱ φίλοι του, ποὺ εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀνησυχοῦν, τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρά. Βοῆκε τὸν Λάντον καὶ τὸν Μπένσον νὰ συζητοῦν γιὰ τὸ περίφημο ἀντίδοτο.

Οἱ δυὸ ἐπιστήμονες εἶχαν ἀφιερώσει σ' ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ πιστὶς ἐρευνές τους. Ὁ Μπένσον ἦτανε ἐρευνές τους. Ὁ Μπένσον ἦτανε σὲ θέσι νὰ ἐπιστρέψη στὴν Εὐρώπη, ὅπου εἶχε φτάσει σὲ καλὸ ἀποτέλεσμα.

— Μᾶς χρειάζεται μιὰ δοκιμή, εἶπε.

— Γιὰ τὴ στιγμή, δὲ μποροῦμε νὰ τὴν κάμωμε παρὰ μόνον στὸν βαρῶνο Κίνγκστων, παρατήρησε ὁ Λάντον. Καὶ δὲ μπορῶμε, βέβαια, νὰ φέρωμε τὸ σῶμα του ἐδῶ, οὔτε νὰ πᾶμε ἐμεῖς ἐκεῖ.

— Κρατῆστε τὸ ἀντίδοτό σας, εἶπε ὁ Βίντερ, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὴ συζήτησί τους. Ἴσως μᾶς χρειαστῆ ἐδῶ.

— Τὸ πιστεύετε; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Λάντον, ποὺ τὸ μναλό του ἔτρεχε πάντα στὴν ἀγαπημένη του Ντόλλυ.

—Ἤρθαμε ἐδῶ μ' ὡρισμένο σκοπό, ἀπάντησε ὁ Βίντερ. Ἂν αὐτὸς ὁ σκοπὸς πραγματοποιηθῆ, τὸ ἀντίδοτο, βέβαια, θὰ μᾶς χρειαστῆ.

Ὁ Λάντον τοῦ παρέδωσε ἕνα κρυπτογραφικὸ σημείωμα, ποὺ εἶχε διαβιβασθῆ ἀπὸ τὸ πρωτοξενεῖο. Ἦταν ἕνα δελτίο πληροφοριῶν τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ, ποὺ περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

«Οἱ ἐρευνες συνεχίζονται. Τὸ στρατηγεῖο τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν πληγὴ στὸ πρόσωπο βρισκόταν ἀπὸ δυὸ χρόνια στὸ Λονδίνο, μὲ διακλαδώσεις στὶς κυριώτερες εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες. Τὴν ἐποχὴ μέτρησε τὴν ἐξαφανίσεώς του, μιὰ ἀμερικανικὴ τράπεζα ἀπέσυρε σημαντικώτατα ποσὰ γιὰ λογαριασμὸ μιᾶς μεγάλης κινεζικῆς τραπέζης. Ὁ σχετικὸς λογαριασμὸς πέζης. Ὁ σχετικὸς λογαριασμὸς δὲν ἦταν σ' ὡρισμένο ὄνομα, ἀλλὰ μὲ κάποιον συνθηματικὸ ἀριθμό, ποὺ δὲν μᾶς ἀνεκοινώθη. Δὲν θὰ ἐχρησίμευε, ἄλλωστε, σὲ τίποτα. Οἱ διακλαδώσεις τῆς ὀργανώσεως φαίνεται ὅτι ἁπλώνονται τώρα καὶ στὸ Μόσχα, τὸ Βερολίνο, τὸ Μοντεκάρλο, τὴ Ρώμη, τὸ Παρίσι καὶ πιθανὸν καὶ σὲ ἄλλες πόλεις. Ἀναμένομε λεπτομερέστερες πληροφορίες ἀπὸ τὶς δύο Ἀμερικές. Ἀπὸ τὸ Σιχάγο μᾶς ἐτηλεγράφησαν ὅτι παρακολουθοῦν κάποια ἐνδιαφέροντα ἴχνη, ἀλλὰ γιὰ τὴ στιγμὴ δὲ μποροῦν νὰ μᾶς ποῦν τίποτα περισσότερο. Τὸ σῶμα τοῦ βαρώνου Κίνγκστων βρίσκεται πάντοτε σὲ ἀρίστη κατάστασι. Φαίνεται σὰν βαλσαμωμένο. Ἡ ζωή του ἔχει σταματήσει καὶ τὰ γένεια του ἔπαψαν νὰ μεγαλώνουν, δικτὼ ἡμέρες μετὰ τὸ φαινομενικὸ θάνατό του. Ἕνας εἰδικός, τὸν ὁποῖον ὠδηγήσαμε μ' ὅλες τὶς δυνατὲς προφυλάξεις στὸ ὑπόγειο τοῦ συμβολαιογράφου, ἔχει τὴ γνώμη ὅτι ἡ μέθοδος τῆς διατηρήσεως παρουσιάζει πολλὲς ὁμοιότητες μ' ἐκείνων ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι».

Ὁ ἀρχιεπιθεωρητὴς τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ, ἀφοῦ διάβασε αὐτὸ τὸ σημείωμα, ζήτησε ἕνα χάρτη τῆς Κίνας κι' ἀρχισε νὰ τὸν μελετᾶη μὲ προσοχή. Ἤπρε χατόπιν ἕνα κόκκινο μολύβι κι' ἔφτιαξε ἕναν κύκλο γύρω σὲ μιὰ θαλασσία περιοχή.

Αὐτὸς ὁ κύκλος ἔκλεινε τὸ συγκρότημα τῶν νήσων Χουπέϊ.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ νησιά, ποὺ ἀνῆκαν σ' αὐτὸ τὸ συγκρότημα, ἦταν ἄγονοι βράχοι ποὺ προβάλλαν πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα. Μόνον σὲ δύο ἢ τρία ἤμεναν μερικοὶ ψαράδες. Τὸ μεγαλύτερο ἦταν ἡ Πάν-Τάο.

— Βλέπω ὅτι δὲν χάσατε τὸν καιρό σας, τοῦ εἶπε ὁ Μπένσον, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν ἐργασία του πάνω στὸ χάρτη. Μᾶς εἴχατε πῆ ὥστόσο, ὅτι θὰ κάνατε ἕνα ταξίδι ἀναψυχῆς.

—Ἡ καλύτερη ἀναψυχὴ γιὰ ἕναν ἀστυνομικὸ εἶναι νὰ λύση τὸ πρόβλημα ποὺ τὸν ἀπασχολεῖ, ἀπάντησε ὁ Βίντερ.

—Ἀνακαλύψατε κανένα καινούργιο στοιχεῖο;

— Στοιχεῖο; Ὄχι. Ἔχω μόνον μερικὲς πληροφορίες.

—Ἀξιόλογες;

—Ἀρκετὰ σοβαρές.

Ὁ Βίντερ ἔγνεψε στὸ Λάντον νὰ πλησιάση καὶ, δείχνοντας στοὺς δυὸ ἐπιστήμονες τὸν κύκλο ποὺ εἶχε χαράξει πάνω στὸ χάρτη, τοὺς εἶπε:

— Πρέπει νὰ πᾶμε στὶς νήσους Χουπέϊ.

— Τί θὰ κάμωμε ἐκεῖ; ρώτησε ὁ Μπένσον.

—Ἔχω κάθε λόγο νὰ πιστεύω ὅτι ἐκεῖ βρίσκεται τὸ στρατηγεῖο τῆς «Κίτρινης Σφίγγας».

— Νὰ φύγωμε τότε ἀμέσως! φώναξε ὁ Λάντον. Δὲν πρέπει νὰ χάνωμε οὔτε στιγμή.

Ὁ Βίντερ τὸν παρακάλεσε νὰ ἠρεμήση.

— Φαντάζεσθε, λοιπόν, ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα ἁπλὸ ταξιδάκι; τοῦ εἶπα. Ἂν, ὅπως πιστεύω, τὸ στρατηγεῖο τῶν κακοποιῶν βρίσκεται ἐκεῖ, θὰ πρόκειται γιὰ ἀληθινὴ ἐκστρατεία, ποὺ πρέπει νὰ κάμωμε, γιατί, βέβαια, δὲν θὰ μᾶς ὑποδεχτοῦν μὲ ἀνοιχτὲς ἀγκάλες...

Ἀλλά, προτοῦ μιλήσωμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, πέστε μου κάτι ἄλλο: Ἀντιληφθήκατε ἂν σᾶς παρακολουθοῦσαν ὅσον καιρὸ ἐλείψατε;

— Ὄχι, δὲν παρατηρήσαμε τίποτα τὸ ἀποπτο.

— Κι' ὅμως, αὐτὴ τὴ φορὰ παίζομε μ' ἀνοιχτὰ χαρτιά. Δὲν χρησιμεύουν πιὰ σὲ τίποτα οἱ μεταμφιέσεις. Οἱ ἐχθροί μας ξέρουν σίγουρα ὅτι βρισκόμαστε ἐδῶ. Πρέπει, συνεπῶς, νὰ προσαθήσωμε νὰ τοὺς ξεγελάσωμε... Ἔρχομαι τώρα στὴν ἐπιχείρησί μας. Ὁ στόχος μας εἶναι ἡ Πάν-Τάο, ἕνα ἀπὸ τὰ νησιὰ τῶν Χουπέϊ. Σᾶς μίλησα προτήτερα γιὰ ἐκστρατεία. Δὲ θὰ ἦταν δύσκολο νὰ ζητήσωμε τὴ βοήθεια τῆς μυστικῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομίας. Ἀλλὰ μὲ τὸν τρόπο αὐτό, θὰ ἦταν σὰν νὰ εἰδοποιήσωμε τοὺς ἐχθρούς μας νὰ φυλαχτοῦν. Τὸ καλύτερο, λοιπόν, εἶναι νὰ πᾶμε μόνοι μας. Αὐτὸ πρέπει ν' ἀποφασίσωμε τώρα. Θὰ κάμωμε αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησι;

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησαν μὲ μιὰ φωνὴ οἱ δυὸ ἐπιστήμονες.

— Προσέξετε, εἶπε ὁ Βίντερ. Ἡ Πάν—Τάο εἶναι τὸ στόμα τοῦ λύκου. Θὰ πᾶμε νὰ χωθοῦμε μέσα σ' αὐτό;

— Τί ἄλλο μποροῦμε νὰ κάμωμε;

— Προσωπικῶς, εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ κάμω αὐτὴν τὴν ἀπόπειρα, εἶπε ὁ Βίντερ. Ἀλλά, προτοῦ σᾶς, προσκαλέσω νὰ πάρετε μέρος σ' αὐτήν, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς ἀτοσημειώσω τοὺς κινδύνους. Ἔχομε ἀρκετὴ πεῖρα γιὰ τὶς μεθόδους καὶ τὰ μέσα ποὺ χρησιμοποιοῦν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Καὶ φαντάζομαι ὅτι ἐκεῖ κάτω ἡ ἁμυνά τους θὰ εἶναι πολὺ μεγαλύτερη.

— Φαντάζεσθε ὅτι θὰ βροῦμε στὴν Πάν Τάο τὴ Ντόλλυ; ρώτησε ὁ Λάντον.

— —Νομίζω πὼς πρέπει νὰ τὴν βροῦμε ἐκεῖ, ἀπάντησε ὁ Βίντερ.

— Ποιός σᾶς ἔδωσε τὶς πληροφορίες γιὰ τὴν Πάν Τάο; ρώτησε μὲ τὴ σειρά του ὁ Μπένσον.

—Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ εἶναι πολὺ ἰκανός, ἀπάντησε ὁ Βίντερ.

— Φίλος μας;

— Δὲν εἶναι φίλος μας, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐχθρός μας. Ἀγνοντεῖ, ὅμως, πάνω μας καὶ θἄθελε νὰ ἐπιτύχωμε.

— Θὰ μᾶς βοηθήση;

—Ὄχι.

Ὁ Βίντερ ἀπόφυγε νὰ τοὺς μιλήση γιὰ τὸν Τὲνγκ—Φᾶ.

—Ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος νὰ μετάσχω σ' αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησι, εἶπε ὁ Μπένσον.

Ἡ συγκατάθεσι τοῦ Λάντον εἶναι περιττή.

— Θὰ πάρωμε μαζί μας τὸν Ραμάγια καὶ τὸν Βίνγκ εἶπε ὁ Βίντερ. Πέντε ἄνθρωποι εἶναι ἀρκετοί. Ἂς δοῦμε τώρα πῶς θὰ μπορέσωμε νὰ πᾶμε στὴν Πάν Τάο.

Φώναξε ἀμέσως τὸν Ραμάγια.

— Ξέρεις τὶς νήσους Χουπέϊ; τὸν ρώτησε.

—Ἔχω ἀκούσει πὼς τὰ πλοῖα δὲν περνᾶνε ποτὲ ἀπὸ κεῖ, γιατὶ φοβοῦνται μήπως πέσουν πάνω σὲ κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ξεροκήσια, ποὺ σχηματίζουν μιὰ ἀλυσίδα μπροστὰ στὴ Φορμόζα, ἀπάντησε ὁ Ἰνδός.

— Σύμφωνα μὲ τὸ χάρτη, ἀπέχουν ἀπὸ δῶ γύρω στὰ 100 μίλια. Πῶς μποροῦμε νὰ πᾶμε ἐκεῖ;

— Μὲ μιὰ καλὴ βενζινάκατο, θὰ χρειαστοῦμε τέσσερις περίπου ὧρες. Ἂν πάρωμε ἕνα «πράο» (κινέζικο ἱστιοφόρο), θὰ κάμωμε πολὺ περισσότερο.

— Προτιμῶ ἕνα πλοῖο μὲ ἱκανή, ποὺ νὰ ἔχη ὅμως καὶ πανιά.

— Δὲν θὰ εἶναι δύσκολο νὰ τὸ βροῦμε στὸ λιμάνι.

—Ὄχι. Δὲν θὰ τὸ βροῦμε ἐδῶ, ἀλλὰ στὸ Τσάϊ—Τσόου.

Τὸ Τσάϊ—Τσόου ἦταν ἕνα μικρὸ λιμάνι, σ' ἀπόστασι τριῶν περίπου ὡρῶν πρὸς νότον τῆς Σαγκάης.

— Θὰ σοῦ δώσω τὰ ἀπαραίτητα χρήματα καὶ θὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ γιὰ τὸ Τσάϊ—Τσόου, εἶπε ὁ Βίντερ. Ἡ μάλλον ὄχι, δὲν θὰ φύγῃς ἀμέσως. Θὰ περιλλανηθῆς κάποιαν ὥρα στὸ λιμάνι τῆς Σαγκάης καὶ θὰ βοῆς τὴν εὐκαιρία νὰ πῆς σὲ ἀρκετοὺς ἀνθρώπους ὅτι ψάχνετοῦσες κάποιους λευκούς, ποὺ σ' ἔδιωξαν. Μπορεῖς π.χ. νὰ πᾶς σὲ δύο ἢ τρία μπὰρ τοῦ λιμανιοῦ καὶ νὰ μιλήσης μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ. Θὰ φύγῃς κατόπιν γιὰ τὸ Τσάϊ—Τσόου κι' ὅταν γυρίσῃς τὸ πλοῖο, θὰ τηλεφωνήσης στὸ προξενεῖο, μὲ τὸ συνθηματικὸ τρόπο ποὺ ξέρεις. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ μᾶς εἰδοποιήσουν.

— Πότε πρέπει νὰ εἶναι ἕτοιμο τὸ πλοῖο;

— Αὔριο τὸ βράδυ, στὶς ἑννέα. Ξεκινώντας αὐτὴ τὴν ὥρα ἀπὸ τὸ Τσάϊ—Τσόου, θὰ εἴμαστε στὶς Χουπέϊ κατὰ τὴ μία ὕστερα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα.

Τοῦ ἔδωσε κατόπιν μερικὲς ἄλλες ὁδηγίες καὶ τὸν ἄφησε νὰ φύγῃ.

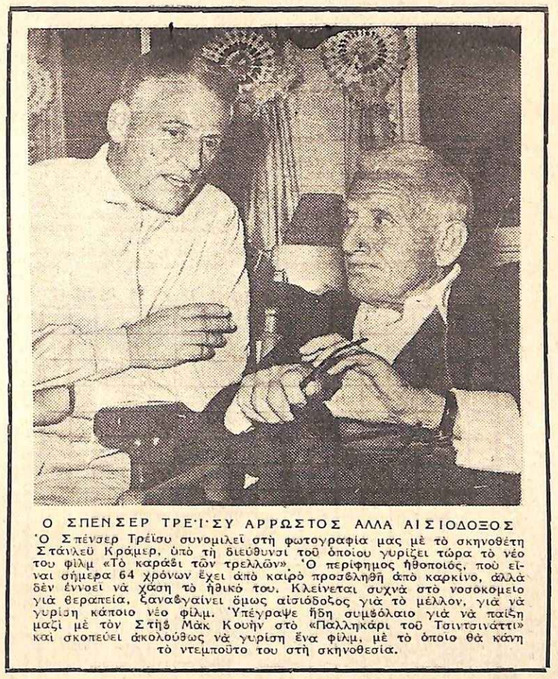

Ὁ ΣΠΕΝΣΕΡ ΤΡΕΪΣΥ ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΑΛΛΑ ΑΙΣΙΟΔΟΞΟΣ

Ὁ Σπένσερ Τρέϊσυ συνομιλεῖ στὴ φωτογραφία μας μὲ τὸ σκηνοθέτη Στάνλεϋ Κράμερ, ἀπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ ὁποίου γυρίζει τώρα τὸ νέο του φίλμ «Τὸ κεραλὲι τῶν τρελλῶν». Ὁ περίφημος ἠθοποιός, ποὺ εἶναι σήμερα 64 χρόνων ἔχει ἀπὸ καιρὸ προσδηλῆ ἀπὸ καρκίνο, ἀλλὰ δὲν ἔννοει νὰ χάση τὸ ἠθικό του. Κλείνεται συχνὰ στὸ νοσοκομεῖο γιὰ θεραπεία, ξαναβγαίνει ὅμως αἰσιόδοξος γιὰ τὸ μέλλον, γιὰ νὰ γυρίση κάποιο νέο φίλμ. Ὑπέγραψε ἤδη συμβόλαιο γιὰ νὰ παίξη μαζὶ μὲ τὸν Στὴβ Μάκ Κουὴν στὸ «Παλληκάρι τοῦ Τσιντσινάττι» καὶ σκοπεύει ἀκολούθως νὰ γυρίση ἕνα φίλμ, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ κάνη τὸ ντεμοῦτο του στὴ σκηνοθεσία.

Ο ΒΙΝΓΚ ΠΑΙΡΝΕΙ ΑΔΕΙΑ

Μετά τὴν ἀναχώρησι τοῦ Ραμάγια, ὁ Βίντερ γύρισε στοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς εἶπε:

—Ἡ μυστικὴ ἀγγλικὴ ἀστυνομία θὰ μᾶς προμηθεύσῃ ἕνα αὐτοκίνητο μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα, ὅπλα, λοστάρια, τανάλιες, λίμες, συσκευὲς μὲ ὀξυγόνο κτλ., ποὺ θὰ τὰ πάρωμε μαζί μας μέσα στὸ πλοῖο. Δὲν ἀποκλείεται ἡ Πὰν Τάο νὰ προστατεύεται μὲ συρματοπλέγματα καὶ πρέπει νὰ εἶμαστε προετοιμασμένοι γιὰ ὅλα... Ἂν πάρωμε εἰδοποίησι ἀπὸ τὸν Ραμάγια, θὰ ξεκινήσωμε αὔριο τὸ μεσημέρι.

— Γιατί ἀπὸ τόσο νωρίς; ρώτησε ὁ Μπένσον.

— Θὰ προσπαθήσωμε νὰ ξεγελάσωμε τοὺς ἐχθρούς μας, ἂν, βέβαια, τὸ κατορθώσωμε, ἀπάντησε ὁ Βίντερ. Θὰ διευθυνθοῦμε, λοιπόν, πρὸς τὸ Νανκίν καὶ κατόπιν θὰ πάρωμε τὸ δρόμο γιὰ τὸ Τσάϊ—Τσόου, ὅπου θὰ φτάσωμε λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς ἐννέα.

Ἀφοῦ κανόνισαν διάφορες ἄλλες λεπτομέρειες, ὁ Βίντερ φώναξε τὸν Βίνγκ, ποὺ ἦταν κουβαριασμένος ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ.

— Βίνγκ, τοῦ εἶπε, θὰ φύγωμε σὲ ταξίδι. Θέλεις νὰρθῇς μαζί μας;

— Θάρθω ὅπου πᾶτε, ἀπάντησε ὁ Κινέζος.

— Κι' ἂν αὐτὸ τὸ ταξίδι εἶναι ἐπικίνδυνο;

—Ἕνας λόγος παραπάνω, γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἀφήσω μόνους σας.

— Μπράβο, Βίνγκ τοῦ εἶπε ὁ Βίντερ. Ἔχεις εὐγενικὴ καρδιά.. Πήγαινε τώρα. Θὰ σὲ ξαναφωνάξω ὅταν σὲ χρειαστῶ.

'Αλλ' ὁ Βίνγκ κοντοστάθηκε.

—Ἀφέντη, εἶπε, θἄθελα νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι.

— Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ χάρι;

—Ἀπὸ τότε ποὺ ἤρθαμε ἐδῶ, δὲν βγῆκα καθόλου ἔξω. Θἄθελα νὰ πάω νὰ ἰδῶ τοὺς δικούς μου.

—Ἔχεις μητέρα, ἀδελφή;

—Ἡ μητέρα μου ἔχει πεθάνει ἀπὸ πολλὰ χρόνια κι' ἀδελφὴ δὲν εἶχα ποτέ.

— Ποιόν τότε θέλεις νὰ ἰδῇς;

— Τὴ γυναίκα μου.

'Ο Βίντερ τὸν κύτταξε μὲ περιέργεια.

—Ἔχεις γυναῖκα; τὸν ρώτησε.

— Εἶναι ἡ δεύτερη, ἀφέντη. Ἡ πρώτη μοῦ πέθανε.

— Πόσων χρονῶν εἶσαι;

— Τριανταέξη, ἀφέντη.

— Διάβολε, εἶπε ὁ Βίντερ. Δὲν σὲ νόμιζα μεγαλύτερο ἀπὸ δεκαπέντε ἢ δεκάξη.

— Κι' ὅμως ἀφέντη, τὸν ἄλλο μῆνα μπαίνω στὰ τριάντα ἕφτά.

— Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ πᾶς μόνος σου στὴ γυναῖκα σου; Δὲ θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν εἰδοποιήσωμε μὲ κάποιον ἄλλον;

— Θὰ εἶναι πιὸ ἥσυχη, ἂν μὲ ἰδῇ.

— Πρέπει, ὅμως, νὰ προσέχῃς. Μὴν ξεγνᾶς ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Φοῦ—Μάνγκ—Γιοῦ θὰ ψάχνουν νὰ σὲ βροῦν.

— Δὲν θὰ μὲ ἰδῇ κανείς, ἀφέντη.

— Πότε θὰ φύγῃς;

— Μόλις σουρουπώσῃ.

— Πρέπει, ὅμως, αὔριο τὸ πρωῒ νὰ εἶσαι ἐδῶ.

— Θὰ εἶμαι πρωτοῦ ἀρχίσῃ νὰ ξημερώνῃ.

'Ο Βίντερ τοῦ ἔδωκε πενῆντα ρούπιες.

— Πᾶρε, τοῦ εἶπε. Ἡ γυναίκα σου ἔχει ἀνάγκη ἴσως ἀπὸ χρήματα.

'Ο Βίνγκ τοῦ φίλησε τὸ χέρι.

— Εἶσαι ὁ καλύτερος ἀφέντης ποὺ εἶχα ὡς σήμερα εἶπε.

Ὅλη ἡ ὑπόλοιπη ἡμέρα πέρασε σὲ προετοιμασίες. Ὁ Βίντερ προσπαθοῦσε νὰ τὰ προβλέψῃ ὅλα, γιὰ νὰ μποροῦν ν' ἀντιμετωπίσουν κάθε ἐνδεχόμενο.

—Ὅταν φτάσωμε ἐκεῖ κάτω, δὲν πρέπει, βέβαια, νὰ περιμένωμε νὰ μᾶς ἀνοίξουν τὴν πόρτα γιὰ νὰ μποῦμε, ἐξήγησε στοὺς φίλους του. Τὸ κυριώτερο εἶναι νὰ φθάσωμε ἀπαρατήρητοι. Θὰ προσπαθήσωμε κατόπιν ν' ἀνοίξωμε μόνοι μας πέρασμα γιὰ νὰ μποῦμε. Γι' αὐτό, πρέπει νὰ εἴμαστε προετοιμασμένοι γιὰ ὅλα.

'Αργὰ τὸ βράδυ, ἔφτασε ἡ εἰδοποίησι τοῦ Ραμάγια. Εἶχε βρῇ ἕνα ταχύτατο πλοῖο μὲ μηχανὴ καὶ πανιά. Ἡ ἀναχώρησι θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ τὴν ὡρισμένη ὥρα.

— Θαυμάσια! εἶπε ὁ Βίντερ. Ὡς ἐδῶ ὅλα πηγαίνουν καλά.

Συνδέθηκε κατόπιν μὲ τὴν ἀγγλικὴ μυστικὴ ὑπηρεσία κι' ἔδωσε τὶς τελευταῖες ὁδηγίες του.

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ

Ἐκείνη τὴ νύχτα, ὁ Βίντερ κι' οἱ δυὸ ἐπιστήμονες κοιμήθηκαν ἐλάχιστα.

Ὁ ἀρχιεπιθεωρητὴς τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ σκεφτόταν τὶς δυσκολίες ποὺ θὰ συναντοῦσαν. Τί θἀθρισκαν στὴν Πὰν—Τάο; Ἦταν πραγματικὰ ἐκεῖ τὸ στρατηγεῖο τῆς «Κίτρινης Σφίγγας»; Ποιά μέτρα ἀσφαλείας εἶχαν πάρει ἄραγε οἱ ἀνθρωποι ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ; Τὸ μυαλό του πῆγε στὶς ἀφηγήσεις ποὺ τοῦ εἶχαν κάμει ὁ Λάντον κι' ὁ Μπένσον. Ἦταν πιθανὸν ὅτι ἡ νῆσος προστατεύοταν ἀπὸ ἠλεκτροφόρα σύρματα. Ἀλλὰ θὰ κατάφεργαν ἄραγε νὰ προσεγγίσουν ἢ θἄπεφταν καὶ πάλι στὰ χέρια τοῦ Φοῦ — Μάνγκ—Γιοῦ;

Γιὰ μιὰ στιγμή, σκέφτηκε μήπως θἄτρεπε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴ συνδρομὴ τῆς μυστικῆς ἀγγλικῆς ὑπηρεσίας. Ἀλλὰ μιὰ ἐπιχείρησι σὲ μεγάλη κλίμακα δὲν παρουσίαζε σοβαρὲς ἐλπίδες ἐπιτυχίας. Γιατὶ θὰ τῆς ἔλειπε ἡ μυστικότητα. Ὁ Βίντερ ἤξερε ἀπὸ προσωπικὴ πεῖρα ὅτι, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἕνας ἄνθρωπος μόνος του μποροῦσε νὰ ἐπιτύχῃ καλύτερα ἀπὸ πενῆντα ἢ ἑκατό. Γιατὶ τοῦ εἶναι πιὸ εὔκολο νὰ περάσῃ ὑπηρεσίας. Ἀλλὰ μιὰ ἐπιχείρησι αὐτή, ὁ ἀρχιεπιθεωρητὴς τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ δὲν θὰ ἦταν τελείως μόνος. Ἀλλὰ δὲ μποροῦσε ν' ἀρνηθῇ τὴ συνεργασία τοῦ Λάντον καὶ τοῦ Μπένσον.

Ἡ προσεγγισις στὴ νῆσο τὸν ἀπασχολοῦσε περισσότερο. Θὰ μποροῦσαν ἄραγε γε ν' ἀποβιβασθοῦν ἀπαρατήρητοι; Ὅπως κι' ἂν εἶχαν, ὅμως, τὰ πράγματα, ὁ Βίντερ δὲν θὰ ὑποχωροῦσε σὲ καμιὰ περίπτωσι.

Ὁ Μπένσον, ἐξ ἄλλου, συλλογιζόταν πάντα τὸ ἀντίδοτό του, ἢ καλύτερα τὰ ἀντίδοτά του. Γιατὶ τὸ ἀρχικὸ ἀντίδοτο μποροῦσε νὰ τροποποιηθῇ κατὰ δώδεκα διαφορετικοὺς τρόπους μὲ τὴν προσθήκη ὡρισμένων οὐσιῶν. Γιὰ νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ, εἶχε ἐνεργήσει σὰν νὰ ἐτρόκειτο γιὰ δηλητήριο, βασιζόμενος στὰ στοιχεία ποὺ προέκυψαν ἀπὸ τὴν ἀνάλυσι τοῦ αἵματος τοῦ βαρώνου Κίνγκστων. Καὶ πραγματικά, μόνον ἕνα δηλητήριο θὰ μποροῦσε νὰ ἀναστάτωση τὴν φυσιολογικὴ λειτουργία ἑνὸς ὀργανισμοῦ καὶ νὰ τὸν κάμῃ διαφορετικὸν ἀπὸ ὅ,τι ἦταν πρίν.

— Κρίμα ποὺ δὲ μπορῶ νὰ δοκιμάσω τὸ ἀντίδοτό μου, σκεφτόταν.

Τὸ μυαλὸ τοῦ Λάντον, τέλος, ἔτρεχε στὴ Ντόλλυ. Τοῦ φαινόταν ὅτι ἦταν ἀρκετὸ νὰ στάσῃ στὴ Πὰν—Τάο, γιὰ νὰ τὴν βοσῒν. Καὶ τότε τὸ ἀντίδοτο τοῦ Μπένσον θὰ ἔκανε τὸ θαῦμα.

Τὸ ἄλλο ποσὶ βρέθηκαν κι' οἱ τρεῖς ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς στὸ πόδι.

—Ὁ Βίνγκ: ρώτησε ὁ Βίντερ τὸν Ἄγγλο ἀστυνομικό, ποὺ τοὺς ὑπηρετοῦσε καὶ φρόντιζε ταυτόχρονα γιὰ τὴν ἀσφάλειά τους.

— Δὲν φάνηκε ἀκόμη, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Περίεργο, εἶπε ὁ Βίντερ. Ἔπρεπε νὰ ἦταν ἐδῶ.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ὁ Ἄγγλος ἀστυνομικὸς μπῆκε, κρατώντας ἕνα δέμα στὰ χέρια του.

— Τὸ βρῆκα μπροστὰ στὴν πόρτα, εἶπε.

Τὸ δέμα αὐτὸ ἦταν τυλιγμένο μὲ χοντρὸ χαρτὶ καὶ δεμένο μὲ σπάγγους. Ἕνας φάκελλος, ποὺ ἦταν περασμένος ἀνάμεσα σ' αὐτούς, εἶχε τὴν ἀκόλουθη ἐπιγραφή:

«Γιὰ τοὺς Ἰνδοὺς ξένους».

— Τί σημαίνει αὐτό; εἶπε ὁ Βίντερ.

'Ο Λάντον κι' ὁ Μπένσον, ποὺ εἶχαν τρέξει, τὸν κύτταζαν μὲ ἔκπληξι.

—Ἴσως εἶναι ἀπὸ τὸν Ραμάγια, εἶπε ὁ πρῶτος.

—Ὁ Ραμάγια βρίσκεται στὸ Τσάϊ—Τσόου καὶ δὲν εἶχε λόγο νὰ μᾶς στείλῃ τίποτα ἀπὸ κεῖ, ἀπάντησε ὁ Βίντερ.

—Ἀπὸ τὸν Βίνγκ τότε;

—Ἀδύνατον.

'Ο Βίντερ πῆρε τὸ φάκελλο στὰ χέρια του καὶ τὸν ἄνοιξε. Μέσα σ' αὐτὸν βρισκόταν ἕνα μεταξωτὸ χαρτί, μὲ τὶς λέξεις:

«Καλὴ τύχη».

"Ολοι χλώμιασαν. Αὐτὲς οἱ δυὸ λέξεις δὲν ἦταν εὐχή, ἀλλὰ μιὰ εἰρωνικὴ προειδοποίησι.

—Ἂς ἀνοίξωμε τὸ δέμα, εἶπε ὁ Βίντερ μὲ συλλογισμένο ὕφος. Πρέπει, ὅμως, νὰ σᾶς προειδοποιήσω ὡς μέσα σ' αὐτὸ ἴσως βρίσκεται κάποια βόμβα ἢ κάποιο ἄλλο ἐκρηκτικὸ μηχάνημα. Καλὸν εἶναι, λοιπόν, ν' ἀπομακρυνθῆτε.

'Αλλὰ κανεὶς δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

'Ο Βίντερ ἔλυσε τοὺς σπάγγους καὶ κατόπιν ἔβγαλε τὰ χαρτιά. Κάτω ἀπ' αὐτά, βρισκόταν ἕνα τετράγωνο κουτὶ ἀπὸ ἐκλεκτὸ ξύλο. Τὸ σκέπασμά του εἶχε στὴν ἄκρη ἕνα μικρὸ ἀσημένιο χερούλι.

'Ο ἀρχιεπιθεωρητὴς ἔβαλε τὸ χέρι του πάνω σ' αὐτό. Ἔπειτε τὸ σήκωσε ἀργά.

'Αλλά, μόλις τὰ μάτια του ἔπεσαν στὸ περιεχόμενο τοῦ κουτιοῦ, ἀποτραβήχτηκε τρομαγμένος κι' ἄφησε τὸ σκέπασμα νὰ ξαναπέσῃ.

Τὰ πρόσωπα τῶν τριῶν ἀλλων εἶχαν γίνει ἐπίσης κατακίτρινα. Δὲν ἤξεραν ἀκόμη τί βρισκόταν μέσα στὸ κουτί, ἀλλ' ἀπὸ τὸ ὕφος τοῦ ἀρχιεπιθεωρητοῦ καταλάβαιναν ὅτι θἄτρεπε νὰ ἦταν κάτι τὸ τρομερό.

'Ο Βίντερ ξαναβρῆκε σὲ λίγο τὴν ψυχραιμία του καί, ξανὰ πλησιάζοντας στὸ κουτί, σήκωσε τὸ σκέπασμα.

"Ολοι εἶδαν τότε ὅτι τὸ κουτὶ περιεῖχε ἕνα ἀνθρώπινο κεφάλι.

— Τὸ κεφάλι τοῦ Βίνγκ! τραύλισε ὁ Λάντον.

— Τὸν σκότωσαν! ψιθύρισε ὁ Μπένσον.

'Ο Βίντερ κατέβασε καὶ πάλι τὸ σκέπασμα.

— Πᾶρε τὸ κουτὶ καὶ πήγαινε νὰ τὸ θάψῃς στὸν κῆπο, εἶπε στὸν ἀστυνομικό.

ΚΟΡΩΝΑ "Η ΓΡΑΜΜΑΤΑ;

"Οταν ἤμειναν μόνοι, ὁ ἀρχιεπιθεωρητὴς τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ ἄνοιξε ἕνα μικρὸ μπάρ, γέμισε ἕνα ποτῆρι μὲ οὐΐσκυ καὶ τὸ ἄδειασε ὣς τὸν πάτο.

— Δυστυχισμένε Βίνγκ! εἶπε ἔπειτα, πέφτοντας σὲ μιὰ πολυθρόνα. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ.

'Ο Λάντον κι' ὁ Μπένσον στέκονταν σιωπηλοί.

— Τὰ συμπεράσματά, σας κύριοι; τοὺς ρώτησε ὁ Βίντερ.

'Ο Λάντον ἔκαμε κάτι νὰ πῇ, ἀλλὰ κανένας ἦχος δὲν βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ξαναβυθίστηκε στὴ σιωπή του.

— Εἶναι φανερὸ ὅτι μᾶς παρακολουθοῦν, εἶπε ὁ Μπένσον. Αὐτό, ἄλλωστε, τὸ ξέραμε, μ' ὅλο ποὺ μᾶς ἦταν ἀδύνατο γ' ἀντιληφθοῦμε τὴν παρουσίαι ὑποπτη κανησι γύρω σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Ἀλλ' οἱ ἐχθροί μας δὲν περιορίζονται πιὰ στὸ νὰ μᾶς παρακολουθοῦν μόνο. Προχώρησαν πολὺ περισσότερο. Ἡ δολοφονία τοῦ δυστυχισμένου Βίνγκ ἀποτελεῖ μιὰ προειδοποίησι. Δὲν πρόκειται νὰ διστάσουν πιὰ μπροστὰ σὲ τίποτα...

Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς προστατεύει ἀκόμη, εἶναι ἴσως τὸ ὅτι βρισκόμαστε στὴν εὐρωπαϊκὴ ζώνη. Ἀλλ' ἔξω ἀπ' αὐτήν, μᾶς περιμένει ὁ θάνατος.

— Καὶ γιὰ τὴν ἐπιχείρησί μας τί ἰδέα ἔχετε; ρώτησε ὁ Βίντερ.

Γιὰ κάμποση ὥρα, ἡ σιωπὴ ἐπλώθηκε μέσα στὸ δωμάτιο. Δὲν ἀκουγόταν, παρὰ μονον ὁ θόρυβος ποὺ ἔκανε ὁ ἀστυνομικὸς στὸν κῆπο, προσπαθώντας ν' ἀνοίξῃ ἕνα μικρὸ λάκκο, γιὰ νὰ θάψῃ τὸ κουτὶ μὲ τὸ κεφάλι τοῦ Βίνγκ.

— Ξέρουμε τώρα τί μᾶς περιμένει στὴν Πὰν—Τάο. "Αν δὲν πᾶμε ἐκεῖ, θὰ πρέπει νὰ παραιτηθοῦμε ὁλότελα ἀπὸ τὴν προσπάθειά μας. Γιατὶ δὲν βλέπω τί ἄλλο θὰ μποροῦσαμε νὰ κάμωμε. "Αν πᾶμε σ' αὐτὸ τὸ νησί, εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅτι δὲν θὰ ξαναγυρίσωμε ζωντανοί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Τὸ σταυρολεξόραμα

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1027

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Χώρα τῆς Εὐρώπης. — Καταπολεμᾶ τὸν πυρετό.
2) Τελικὸς σύνδεσμος. — Καταστρέφει τὰ φορέματά μας. — 'Ο καθένας. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' προσ.).
3) 'Αρχὴ καὶ τέλος. — 'Ανώτατα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας. — Πνευστὸ μουσικὸ ὄργανο. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία.
4) Στὰ ἐξωκκλήσια ἀντικαθιστᾶ — 'Αρχὴ συμπεράσματος.
3) Νότα. — Χώρα τῆς "Απω 'Ανατολῆς. — 'Απέκτησε κ.' αὐτὴ πρὸ ἡμερῶν τὴν ἀνεξαρτησία της. — 'Ανεστραμμένο ἑπώνυμο 'Ελληνίδος ντιζέζ.
4) "Ενοπλος δύναμις.
5) Θεὰ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων. — "Οργανον αἰσθήσεως. — 'Επώνυμο πολλῶν ἀστέρων τοῦ Χόλλυγουντ.
6) 'Ασυνήθιστος, παράδοξος. — "Ενας ἀπὸ τοὺς 'Αποστόλους.

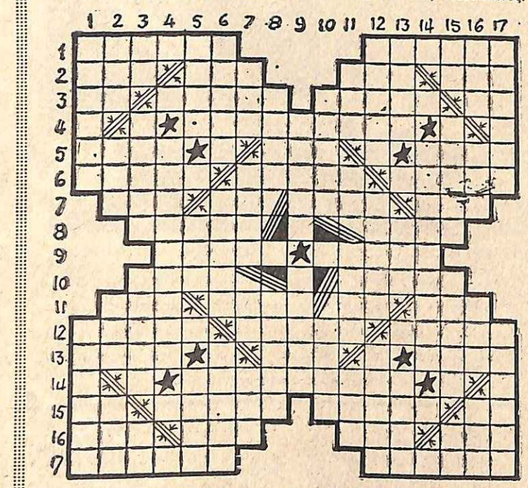

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) 'Ηλικιωμένος συγγενής. — Στὴν πόλι αὐτὴ ἔμενε ἡ 'Ηρώ.
2) Τοπικὸ ἐπίρρημα. — Κτηνιατρικὴ ἀντωνυμία. — Κεφάλι (γαλ.).
7) Γυιὸς τοῦ Νῶε. — Πόλις ὅπου ὁ Χριστὸς ἔκανε τὸ πρῶτο του θαῦμα. — Πρόθεσις πρὸ δασυνομένης λέξεως. — Φωνῆεν.
8) 'Εμπένουν σεβασμό. — Καινούργια (θηλ.).
9) Μᾶς ρίχνει στὸ κρεβάτι. — 'Ορίζω προθεσμία.
10) Κινεῖ μηχανές. — Φάρμακο.
11) Πολεμικὸ παράγγελμα. — "Ομοια σύμφωνα. — Μεγάλο ἀφηγηματικὸ ποίημα. — 'Οδηγῶ.
12) "Εχει ἀγαθὴ ψυχή. — Τὰ μουστάκια τοῦ σταριοῦ. — 'Ιδιόκτητη ἀγροτικὴ ἔκτασι.
13) Σημεῖο τῆς ἀριθμητικῆς. — Γάλλος φίλος. — 'Ανατολιτικο ἐπιφώνημα.
14) Θόρυβος ποὺ προκαλοῦν συγκεχυμένες φωνές.
15) Λεπτὸ νημάτιο. — Μίγμα μετάλλων. — 'Εξασφαλίζουν τὴν ἀναπαραγωγή. — Προτρέπει.
16) Αὐτοκινητα, ποὺ κυκλοφοροῦν πιὰ μόνο στὰ σταυρολέξα. — Κατάρα. — Ναυτικὸ παράγγελμο. — 'Ως πρῶτο συνθετικό, μειώνει.
17) 'Επιβάλλεται στὰ νοσοκομεῖα. — Δὲν παίρνει ἀναβολή.

Δ.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1026 στὴ σελίδα 78

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ ΤΟΥΣ

Σύμφωνα μὲ μιὰ τελευταία στατιστική, στοὺς 10 'Αμερικανοὺς συζύγους, οἱ 8 πεθαίνουν πρὶν ἀπὸ τὶς γυναῖκες τους. Ἡ ἴδια στατιστικὴ μᾶς λέει ὅτι ἡ γυναικεία πελατεία τῶν 'Αμερικανῶν ψυχιάτρων εἶναι διπλασία ἀπὸ τὴν ἀνδρική. Οἱ μισοὶ περίπου θάνατοι στὴν 'Αμερική, ἐξ ἄλλου, ὀφείλονται σὲ παθήσεις τῆς καρδιᾶς ἢ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων.

Πόσο σᾶς κοστίζει ἡ ἀκριποίησι τοῦ δέρματος; Γιὰ τὴν σύγχρονη γυναίκα ἡ φροντίδα τῆς ὁμορφιᾶς δὲν πρέπει νὰ εἶναι δαπανηρὴ πολυτέλεια, ἀλλὰ μία καθημερινὴ ἀνάγκη. Ἡ κρέμα Nivea ἔχει προσιτὴ τιμή, ἀκριβῶς γιὰ νὰ ἀνταποκρίνεται σ' αὐτὴ τὴν ἀνάγκη: γιὰ νὰ ἐπιτρέπῃ στὴν κάθε γυναίκα νὰ διατηρῇ μὲ καθημερινὴ περιποίησι τὸ δέρμα της φρέσκο, νεανικό.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ - Ἡ Nivea εἶναι γνήσιον προϊὸν τοῦ Οἴκου μας καὶ οὐδεμίαν διαφορὰν ἔχει μὲ τὴν καλουμένην ἐν Γερμανίᾳ.

Ὁ Τζὰκ Λέμμον εἶναι ἀνυπέρβλητος στὴν αἰσθηματικὴ κωμωδία.

ΤΖΑΚ ΛΕΜΜΟΝ

Ὁμιλεῖ ἕνας πραγματικὰ μεγάλος καὶ πολυσύνθετος καλλιτέχνης

ΕΙΤΕ αἰσθηματικὴ κωμωδία εἶναι αὐτή, εἴτε κοινωνικὸ δράμα, κάθε καινούργια ταινία τοῦ Τζὰκ Λέμμον ἀποτελεῖ κι' ἕνα κινηματογραφικὸ γεγονός, ὄχι μόνο γιὰ τὸ Χόλλυγουντ καὶ τὴν Ἀμερική, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν κόσμο ὁλόκληρο. Πολυσύνθετος, πολυτάλαντούχος καὶ προικισμένος ἠθοποιός, ὁ Τζὰκ Λέμμον, βλέπει σήμερα τὸ ἄστρο του νὰ μεσουρανῆ στὸ διεθνὲς κινηματογραφικὸ στερέωμα καὶ τὶς μετοχές του στὸ χρηματιστήριο τῶν κινηματογραφικῶν ἀξιῶν νὰ ἔχουν μιὰ τρομακτικὴ ἀκρίβεια καὶ σταθερότητα. Κι' ὅμως, φοβερὰ μετριόφρων καὶ ἁπλὸς ὅπως εἶναι σὲ ὅλα του, πρωτοτυπεῖ καὶ στὴν περιγραφὴ τοῦ ἰδίου του ἐαυτοῦ του!

— Δὲν εἶμαι οὔτε ὡραῖος, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀσχημος, συνηθίζει νὰ λέη.

Καὶ συμπληρώνει γεμάτος κέφι:

— Δὲν εἶμαι «ἀτσίδας» στὴν ἐξυπνάδα, ἀλλὰ οὔτε καί.. χαζός! Δὲν εἶμαι μεγάλος ἠθοποιός — ἄλλοι εἶναι πολὺ καλύτεροί μου, ἀλλὰ οὔτε καὶ μικρός. Δὲν ἔχω τὰ ἑκατομμύρια τῶν Φόρντ ἢ τῶν Βάντερμπίλντ, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ φτωχός! Δὲν εἶμαι κανένας μεγάλος «στάρ», ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ κομπάρσος! Ἀλλὰ τότε τί εἶμαι; Εἶμαι ἕνας σχετικὰ καλὸς ὑποκριτής, ποὺ ἀπὸ μικρὸς σπούδασα καὶ μελέτησα καλὰ τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες καὶ σήμερα εἶμαι σὲ θέση νὰ τὶς μεταφέρω στὴν ὀθόνη!...

Αὐτὰ λέει μὲ ἀπίστευτη μετριοφροσύνη καὶ πολὺ χιοῦμορ ὁ Τζὰκ Λέμμον ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους σήμερα καὶ πιὸ διάσημους «κωμεντιέν» τοῦ κόσμου, ἕνας τόσο ὑπομφιλὴς καλλιτέχνης καὶ μὲ τόσο ταλέντο, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ τὸ μεταφέρη μὲ εὐκολία πότε στὴν ἐλαφρὰ αἰσθηματικὴ κωμωδία καὶ πότε στὸ συγκλονιστικὸ κοινωνικὸ δράμα! Στὸ δεύτερο αὐτὸ καλλιτεχνικὸ πεδίο δράσεως, ὅλοι ἀσφαλῶς θὰ θυμοῦνται τὴν συγκλονιστικὰ δραματικὴ δημιουργία του στὸ φίλμ «Ἡμέρες κρασιοῦ καὶ λουλουδιῶν», μὲ τὴν Λῆ Ρέμικ, στὴν ὁποία ὁ Τζὰκ κρατοῦσε τὸν ρόλο ἑνὸς ἀθεράπευτα ἀλκοολικοῦ ἀνθρώπου μὲ πολλὲς ἐναλλαγὲς χαρᾶς, γέλιου καὶ δακρύων!

— Ὅσο γιὰ τὴν αἰσθηματικὴ κωμωδία, σ' αὐτὴν εἶναι πραγματικὰ ἀναπέρβλητος. Πολλὲς καὶ διαφορετικὲς εἶναι οἱ ἐσθῆμες δημιουργίες του, ἀλλὰ θὰ σταθοῦμε μόνο στὶς δυὸ τελευταῖες: στὴν περίφημη «Τροτέζα», μὲ τὴν Σίρλεϋ Μάκ Λαίην, στὴν ὁποία σκορπίζει θύελλα γέλιου στὸν ρόλο ἑνὸς αὐστηροῦ ἀστυφύλακα σὲ μιὰ κακόφημη συνοικία τοῦ Παρισιοῦ, πλημμυρισμένη ἀπὸ εὐκολες γυναῖκες, καὶ στὴν ἐξ ἴσου περίφημη ταινία του «Νυφικὸ κρεβάτι γιὰ τρεῖς», στὴν ὁποία, ὡς ἀδιόρθωτος Δὸν Ζουάν, μεταχειρίζεται χίλια πανέξυπνα κόλπα γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὶς ὁμορφες κοπέλλες!

— Τριάντα καὶ πλέον ταινίες ἔχω στὸ ἐνεργητικό μου μέχρι σήμερα, λέει ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ ἀνάμεσά τους ξεχωρίζω τὶς δυὸ αὐτὲς κωμωδίες ποὺ τόν.. κρατικὸ βραβεῖο μου. Στὶς δυὸ αὐτωνοῦ μου, βρῆκα τὴν εὐκαιρία νὰ καυτηριάσω μὲ τὸν τρόπο μου δυὸ κοινωνικὲς πληγὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες εἶναι γεμάτος ὁ κόσμος: τὴν ἐξαχρόα συνεπάγεται μέσα του ὁ ζοφερὸς ἀναλφαβητισμὸς καὶ τὸν βονζαϊανισμὸ τῶν ἀνθρώπων. Ὅσο γιὰ τὴν τρίτη ταινία μου, τό... κρασικὸ δράμα, ὅπως τὸ λέω, σ' αὐτὴν βρῆκα τὴν εὐκαιρία νὰ καυτηριάσω τὸν ἀλκοολισμὸ καὶ νὰ δημιουργήσω ἕνα θαυμαστὸ τύπο μεθυσμένου, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ποτὲ δὲν πίνω πέρα ἀπὸ τὸ συνηθισμένο καὶ ποτὲ δὲν μέθυσα μέχρις ἀναισθησίας. Κι' ὅμως, ὅλοι μὲ θαύμασαν ὡς μεθυσμένο!...

Αὐτὰ λέει ὁ ἴδιος ὁ Τζάκ, σχετικὰ μὲ τὸν ἑαυτό του.

Ἂς ἴδοῦμε τώρα τί λέει γιὰ τὸν Τζὰκ ὁ γνωστὸς παραγωγὸς Ντάρρυλ Ζάννουκ, ὁ «δικτάτωρ» τοῦ Χόλλυγουντ:

— Ὁ Τζὰκ Λέμμον, ὡς ἠθοποιός, δὲν εἶναι κάτι τὸ συνηθισμένο, ὑπογραμμίζει μὲ ἔμφαση. Δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς καλλιτέχνες, ποὺ ἐὰν τοὺ ἔρχονται, περνοῦν καὶ σὲ λίγα χρόνια χάνονται ἀπὸ τὸ στερέωμα τοῦ κινηματογράφου. Νομίζω πὼς στὸν ἐσωτερικό του κόσμο ἔχει περικλείσει δυὸ διαφορετικὲς «σχολὲς» ὑψηλῆς τέχνης: τὴ σχολὴ τοῦ κωμικοῦ καὶ τὴ σχολὴ τοῦ δραματικοῦ. Κάθε φορὰ ποὺ τὸ ἐπιθυμεῖ καὶ μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία, ἀνοίγοντας τὰ «φρυτὸ» τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου εἴδους, μπορεῖ νὰ ἐξαπολύση τὰ μόρια τοῦ διπλοῦ ταλέντου του καὶ νὰ κάνη τὸν θεατή, ἂν τὸ θελήση, ἢ νὰ σκάση ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια ἢ νὰ κλάψη ἀπὸ συγκίνησι. Ὅλοι μας ἐδῶ στὸ Χόλλυγουντ, μεγάλοι καὶ μικροί διάσημοι καὶ ἄσημοι, τὸν θεωροῦμε σὰν μεγιστάνα τῆς τέχνης τοῦ κινηματογράφου. Ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸ πλούσιο ταλέντο του δὲν θὰ στερέψη, παρὰ μόνο μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου...

Κρίσεις γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴ ἀξία τοῦ Τζὰκ Λέμμον ὑπάρχουν κατὰ χιλιάδες καὶ ἐνθουσιώδεις, προέρχονται δὲ ἀπὸ ὅλους τοὺς συναδέλφους του στὸ Χόλλυγουντ καὶ στὴν Εὐρώπη, καθὼς καὶ ἀπὸ ἄλλους εἰδικούς. Ἀκόμη καὶ στὸ ἴδιο εἶδος, ποὺ ἔχουν γνωστὰ καὶ δημοφιλῆ ὀνόματα: τὸν συμπατριώτη του Ντάνυ Καίη, τὸν πασίγνωστο Σαρλώ, τὸν Γάλλο Φερναντέλ, τὸν Ἰταλὸ Τοτὸ καὶ τὸν Ἄγγλο Νόρμαν Γουίνστομ. Ὁ τελευταῖος αὐτός, μὲ τὸ κοντὸ ἀνάστημα καὶ τὸ πάντα γελαστὸ πρόσωπο, συνηθίζει νὰ λέη:

— Μακάρι νὰ εἶχε καὶ ὁ ἀγγλικὸς κινηματογράφος ἕνα τόσο προικισμένο καλλιτέχνη, σὰν τὸν Τζὰκ Λέμμον. Τὸν ἔχω σὰν πρότυπο ἀπὸ τοὺς ἀνταγωνιστάς του καὶ πάντα προσπαθῶ νὰ τὸ μιμηθῶ, ἀλλὰ χωρὶς μεγάλη ἐπιτυχία. Φαίνεται ὅτι εἶμαι πολύ... μπούφος!...

Ἀλλά, μιὰ καὶ βρήκαμε πρόθυμο τὸν Τζάκ, ἂς τοῦ κάνουμε καὶ μερικὲς ἐρωτήσεις:

— Πότε ἄρχισε ἡ κινηματογραφικὴ σας καρριέρα καὶ μὲ ποιὰ ταινία;

— Ἡ πραγματική μου κινηματογραφικὴ καρριέρα ἄρχισε τὸ 1955, μὲ τὸ φίλμ «Μίστερ Ρόμπερτς», μιὰ ναυτικὴ κωμωδία μὲ τὸν Χένρυ Φόντα. Προηγουμένως, ὅμως, εἶχα πάρει μέρος σὲ ἀρκετὲς ἄλλες ταινίες, κωμικὲς καὶ δραματικές, χωρὶς ὅμως — ὁμολογῶ — μεγάλη ἐπιτυχία. Προσωπικά, ἐγὼ ἤμουν τόσο ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὶς μετρίὀτητές μου, ὥστε εἶχα σκεφθῆ νὰ τὰ βροντήσω κάτω καὶ νὰ φύγω! Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους, ποὺ μὲ ἔθλεπαν ὡς ἠθοποιό, αὐτοὶ εἶχαν φθάσει στὸ σημεῖο νὰ μοῦ συστήσουν νὰ φροντίσω νὰ βρῶ κάποιο ἄλλο ἐπάγγελμα.

ΦΡΕΝΤ. ΚΛΑΡΚ

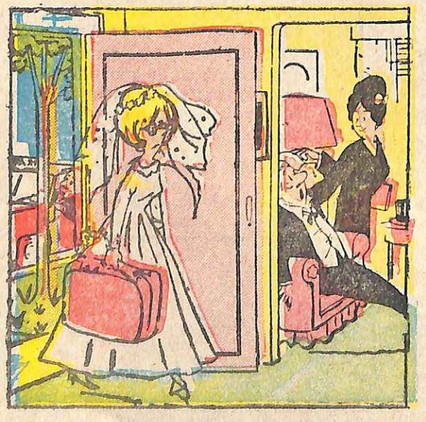

— Οὔφ!... Ἐπὶ τέλους, τὴν παντρέψαμε!...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες εἰδησοῦλες

ΤΡΕΛΛΑ ἐρωτευμένη μὲ τὸν περίφημο Παρισινὸ ράφτη Πιὲρ Καρντέν, ἡ Ζὰν Μορὼ εἶχε περάσει τὸ περσινὸ καλοκαίρι μαζί του στὴν Ἑλλάδα καὶ κυκλοφόρησαν μάλιστα φῆμες πὼς ἀγόρασαν ἕνα κτῆμα, μ' ἕνα ὡραῖο σπίτι, σὲ κάποιο νησί μας, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μένουν ἐδῶ τὰ καλοκαίρια τους.

Ἐφέτος ὅμως τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Ἡ Ζὰν Μορώ, τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν πρῶην σύζυγό της Ζὰν-Λουὶ Ρισάρ, ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ ὁποίου γυρίζει τὸ φίλμ «Μάτα Χάρι», ζῆ μαζί του ἕνα καινούργιο μῆνα τοῦ μέλιτος.

Ἡ Ζὰν Μορὼ ἐν τούτοις ζοῦσε ἀπὸ χρόνια μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄντρα ποὺ γνώρισε ὅταν ἦταν 17 μόλις χρόνων. Κανεὶς δὲν ἀγνοεῖ πὼς ἀπὸ τότε, πολλοὶ ἄνδρες πέρασαν ἀπὸ τὴ ζωή της, ἀπὸ τὸν Σασὰ Ντιστέλ μέχρι τὸν Καρντέν. Αὐτὸ πάντως δὲν τὴν ἐμπόδισε ποτὲ νὰ λέη «ὁ ἄντρας μου». Μιλώντας γιὰ τὸ Ζὰν—Λουὶ Ρισάρ, καὶ γιὰ προσβέτη σήμερα «τὸν ἀγαπῶ πάντα».

Ὁ Ζὰν Λουὶ τὴ βοήθησε πάντα στὴ δουλειά της, ἀκόμα καὶ μετὰ τὸ χωρισμό τους.

— Δὲν ἔπαιξα οὔτε ἕνα θεατρικὸ ἔργο, δὲ γύρισα οὔτε ἕνα φίλμ, χωρὶς νὰ μὲ βοηθήση ὁ Ζὰν—Λουί, τονίζει σήμερα ἡ Ζὰν Μορώ. Ὅταν τὸν πρωτογνώρισα, ἔλεγα πὼς θὰ ἦταν ὁ ἄντρας τῆς ζωῆς μου. Τὸ ἴδιο πιστεύω καὶ σήμερα. Τὸν ἀγαπῶ καὶ ποτὲ δὲ θὰ πάψω νὰ τὸν ἀγαπῶ. Αὐτὸ ἄλλωστε τὸ ξέρει καὶ τὸ πιστεύει ὁ γιὸς μας, ὁ ὁποῖος δὲ θέλω νὰ νοιώση ποτὲ πὼς εἶναι παιδὶ γονέων ποὺ χώρισαν καὶ μισοῦνται.

«Τὸ βράμα αὐτὸ τὸ ἔχω ζήσει καὶ ξέρω τὴ σημασία του. Ἤμουν μικρὸ κοριτσάκι, ὅταν χώρισαν οἱ δικοί μου γονεῖς, καὶ περνοῦσα μέρες καὶ νύχτες κλαίγοντας κρυφά, γιατὶ ἔνοιωθα δυστυχισμένη, βλέποντας τ' ἄλλα παιδιὰ νὰ ζοῦν μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς τους σ' ἕνα εὐτυχισμένο οἰκογενειακὸ περιβάλλον. Προσπάθησα νὰ τοὺς κάνω νὰ ξανασμίξουν, τοὺς παρακάλεσα τοὺς ἀνάγκασα νὰ συναντιῶνται, ἀγωνίστηκα νὰ τοὺς δώσω νὰ καταλάβουν πὼς ἔπρεπε νὰ ξανασυμφιλιωθοῦν, τοὺλάχιστον γιὰ μένα. Δὲν τὸ κατώρθωσα ὅμως καὶ ὑπόφερα πολύ.

»Θὰ κάνω λοιπὸν τὸ πᾶν, γιὰ νὰ μὴ νοιώση καὶ ὁ γυιός μου τὰ ἴδια. Γι' αὐτόν, ὁ πατέρας του κι' ἐγὼ δὲ χωρίσαμε ποτέ. Περνοῦμε πάντα καὶ οἱ τρεῖς μαζί, τουλάχιστον τρεῖς μῆνες τὸ χρόνο. Τώρα ποὺ γυρίζουμε μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα μου τὴ «Μάτα Χάρι», τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα θὰ παραταθῆ. Καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ γυιοῦ μου μὲ κάνει πάντα νὰ σκέπτωμαι πὼς ἡ θέσι μου εἶναι κοντὰ στὸν ἄντρα μου καὶ στὸ παιδί μου, τὰ δυὸ πρόσωπα ποὺ ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο. Κι' ἂν ἀκόμα δὲν ἀγαποῦσα τὸ Ζὰν—Λουί, θὰ ἔμενα κοντά του, γιὰ χάρι τοῦ γυιοῦ μας».

★Ἡ φιλία τῆς Σίρλεϋ Μάκ Λέην καὶ τοῦ Ρόμπερτ Μίτσαμ προκαλεῖ ποικίλα σχόλια στὴν κινηματογραφικὴ φίλοι τοῦ Στὴβ Πάρκερ, συζύγου τῆς Σίρλεϋ, δὲ χάνουν τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ τονίσουν ὅτι ἡ ἀδιαφορία του σχολιάζεται καὶ ὅτι θὰ ἔπρεπε ἐπὶ τέλους ν' ἀντιδράση. Ὁ Στὴβ ὅμως ἀπαντᾶ ἀδιάφορα: «Μὲ κολακεύει κατὰ βάθος ὅτι στὴν καρδιὰ τῆς Σίρλεϋ μὲ διαδέχεται ἕνας τόσο θαυμάσιος ἄνδρας».

★ Παράλληλα μὲ τὸν κινηματογράφο, ὁ Ἄντονυ Κουὴν ἐνδιαφέρεται καὶ γιὰ διάφορες μεγάλες ἐμπορικὲς ἐπιχειρήσεις. Πλάι στὴ βίλλα του, στὴ Ρόδο, σχεδιάζει νὰ χτίση ἕνα συγκρότημα ἀπὸ κομψὲς καὶ ὀπεπολυτελεῖς βίλλες, τὶς ὁποῖες θὰ νοικιάζη σὲ συναδέλφους του καὶ πλουσίους κινηματογραφιστάς. Ὁ Ἄντονυ σχεδιάζει νὰ καταβάλη τὴ γραικὴ αὐτὴ γωνιὰ τῆς Ρόδου, σ' ἕνα διεθνὲς κέντρο παραθερισμοῦ, γιὰ τὴ ἀνομπαρία τῆς ἐποχῆς μας.

★Ὁ Γουίλλιαμ Χόλντεν ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῆ πὼς ὁ ἀδελφός του Ρίτσαρντ Μπήτελ (ἀὐτὸ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἐπώνυμο τοῦ Γουίλλιαμ) πρέπει νὰ χαρακτηρισθῆ νεκρός. Ὁ Ρίτσαρντ, ποὺ ἐξαφανίστηκε πρὶν ἀπὸ καιρὸ στὸ Περού, ἔπεσε θῦμα μιᾶς δολοφονίας, ποὺ ἀποδίδεται μάλιστα σὲ πολιτικὰ ἐκκαθάρισι.

★Ὁ Πήτερ Φίντς ἀποκάλυψε πὼς, στὰ νειᾶτα του, πρὶν ἀποφασίση νὰ ἀσπραφῆ πρὸς τὸ θέατρο καὶ τὸν κινηματογράφο, σχεδίαζε νὰ γίνη πρωϊοδιατῆς ἐρεύς καὶ εἶχε μάλιστα ζυρίση καὶ τὸ κεφάλι του. Γρήγορα ὅμως κατάλαβε πὼς ἡ ἐρημία καὶ ἡ ἀκινησία, ποὺ ἀπαιτοῦσαν ἀπ' αὐτὸν οἱ δάσκαλοί του, δὲν ταίριαζαν καθόλου στὴν ἰδιοσυγκρασία του.

★Ὁ Ροσσάνο Μπράτσι ἀποφάσισε κι' αὐτός, μὲ τὴ σειρά του, ν' ἀσχοληθῆ μὲ τὴ σκηνοθεσία. Στὸ πρῶτο του φίλμ «Ἕνας ἐρωτας», ποὺ θὰ γυρισθῆ στὴν Ἰταλία, θὰ παίξη—φυσικά—ὁ ἴδιος τὸ βασικὸ ἀνδρικὸ ρόλο.

★Ὁ μικρὸς Νικολὰ Σαρριέ, ὁ γυιὸς τοῦ Ζὰκ Σαρριέ, εἶπε, λίγες μέρες μετὰ τὸ γάμο τοῦ πατέρα του μὲ τὴν Φράνς Λουΐ—Ντρεύφους, κόρη πλουσίου τραπεζίτη:

— Ἡ καινούργια μου μαμὰ εἶναι πολὺ πιὸ καλὴ ἀπὸ τὴν παλιά!...

Ἡ «παλιὰ» δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν Μπριζὶτ Μπαρντό. Εἶναι φοβερὸ γιὰ μιὰ πραγματικὴ μητέρα, νὰ συμπεριφέρεται στὸ παιδί της μὲ τέτοιο τρόπο. ὥστε νὰ τὸ φέρνη στὸ σημεῖο νὰ λέη τόσο τρομερὰ λόγια συγκρίνοντας τὴ μητέρα του μὲ μιὰ ξένη.

Λίγες ἡμέρες ἀκόμα, λάβαινε τακτικὰ, τὸν τελευταῖο της καιρό, ἀνώνυμα γράμματα γεμάτα ἐκφράσεις. Χωρὶς νὰ τὴ σὲ κανένα τίποτα, προσπάθησε ἡ ἴδια νὰ ἀνακαλύψη τὸν ἐπιστολογράφο. Δὲν τὰ κατώρθωσε. Μερικὲς ἑκατοντάδες νέοι τῆς Θεσσαλονίκης, μὲ τὴ φαντασία ἐρεθισμένη ἀπὸ τὶς φωτογραφίες τῆς στάσεως, ποὺ δημοσίευσε ὁ τύπος, ὅρμησαν τὸ βράδυ τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ φεστιβὰλ ἐνάντιον της. Ἀναγκάζοντας τὴν ἀστυνομία νὰ κλείση τὴν.... ὁσιακὴ Ἑλένη μέσα σὲ «κλούβα» γιὰ νὰ τὴν γλυτώσουν ἀπὸ τὰ χέρια τους!...

★Λίγο πρὶν λήξη τὸ φεστιβάλ, ὁ Δημ. Κολλάτος ἀποκαλύπτει πὼς, γιὰ νὰ ἐγκρίνουν τὴν πρόσληψι τῆς ταινίας του, τὸν ὑπουργοὺς ἀπὸ περικόψη τὸν τίτλο της, ποὺ ἦταν «Ἐλιές».

Ο ΦΑΚΟΣ

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ματιὲς στὰ ἑλληνικὰ στούντιο

Η Πέμπτη Ἑβδομὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ κινηματογράφου ἔληξε μὲ τὴν ἀπονομὴ τῶν ἀκολούθων βραβείων:

Τὸ βραβεῖο τῆς καλύτερης ταινίας μεγάλου μήκους δόθηκε στὸ φίλμ «Διωγμὸς» τοῦ Ἑλληναμερικανοῦ παραγωγοῦ Τζέημς Πάρις. Τὸ φίλμ αὐτὸ κέρδισε ἄλλα δυὸ βραβεῖα. Στὸ σκηνοθέτη του Γρηγόρη Γρηγορίου ἀπονεμήθη τὸ βραβεῖο, ποὺ προορίζεται γιὰ τὴν καλύτερη σκηνοθεσία, ἐνῶ ὁ σεναριογράφος του Πάνος Κοντέλης, κέρδισε τὸ βραβεῖο τοῦ καλύτερου σεναρίου.

Ὁ Πέτρος Φυσσοῦν κέρδισε τὸ βραβεῖο τοῦ καλύτερου ἀνδρικοῦ ρόλου, μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ ἐρμηνεία του στὴν ταινία τοῦ Κλέαρχου Κονιτσιώτη «Προδοσία» στὴν ὁποία ὑποδύεται ἕνα Γερμανὸ ἀξιωματικό.

Ἡ «Προδοσία» ποὺ σκηνοθέτησε ὁ Κώστας Μανουσάκης, κέρδισε, χάρις στὸ Νίκο Γαρδέλη, καὶ τὸ βραβεῖο τῆς καλύτερης φωτογραφίας.

Τὸ βραβεῖο τοῦ καλύτερου γυναικείου ρόλου τὸ πῆρε ἡ Ξένια Καλογεροπούλου, γιὰ τὴν ἐρμηνεία της στὴν ταινία «Γάμος ἀλὰ ἑλληνικά».

Ἡ ταινία «Ἐλιὲς» τοῦ Δημήτρη Κολλάτου κέρδισε τὸ βραβεῖο τῆς καλύτερης ταινίας μικροῦ μήκους. Ἡ βράβευσι αὐτὴ ἐξέπληξε λογω τῆς γνωστῆς ἐπεμβάσεως τοῦ εἰσαγγελέως, ποὺ ἀπηγόρευσε τὴν ἐκ νέου προβολὴ τοῦ ἔργου.

Τὸ βραβεῖο μουσικῆς δόθηκε στὸ Νίκο Μαγκάκη, γιὰ τὴν ταινία «Μονεμβάσια».

Τέλος, μιὰ τιμητικὴ διάκρισι, ποὺ ἡ Διοίκησι τῆς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης συνώδευσε μὲ χρηματικὸ ἔπαθλο 10.000 δραχμῶν, ἀπενεμήθη στοὺς πέντε νέους σκηνοθέτες τοῦ φίλμ «Τετράγωνο» (Ν. Οἰκονόμου, Σ. Τζάκσον, Π. Καττέρη, Κ. Τόσιο καὶ Ι. Κοκκόλη), γιὰ τὴν ἐλπιδοφόρο τους πρώτη ἐμφάνισι.

Τὸ φίλμ αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ τέσσερα σκέτς: Τὸ πρῶτο εἶναι ἡ «Σάρι» ποὺ σκηνοθέτησε ὁ Ι. Κοκκόλης. Τὸ δεύτερο «Θέλω νὰ σοῦ χαρίσω μιὰ κορβέλλα» τῶν Ν. Οἰκονόμου καὶ Σ. Τζάκσον. Τὸ τρίτο «Στὸ χαράκωμα» τοῦ Κώστα Τοσίου καὶ τὸ τέταρτο «Ἡ ζούγκλα» τοῦ Π. Καττέρη. Τὰ σκέτς βασίζονται σὲ τέσσερα διηγήματα τῶν Ἀντώνη Σαμαράκη, (πρῶτο καὶ τέταρτο) Βάσου Σινοπούλου καὶ Κώστα Τοσίου.

Τιμητικὴ διάκρισι ἔλαβαν καὶ τρεῖς ξένες ταινίες: «Μιὰ μέρα ἕνας γάτος» (Τσεχοσλοβακία), «Οἱ σύντροφοι» (Ἰταλία) καὶ «100.000 δολλάρια στὸν ἥλιο» (Γαλλία).

★Ἡ νεαρὰ καλλιτέχνις Ἑλένη Ἀνουσάκη, βασιζόντας στ' ἀγχαίολα τῆς Τζένυ Μάνσφιλντ, ἔκανε ἐφέτος μερικὲς ἐντυπωσιακὲς ἐμφανίσεις στὸ κινηματογραφικὸ φεστιβὰλ Θεσσαλονίκης, ἀλλὰ ἐνθουσίασε πολὺ περισσότερους. Οἱ ἐμφανίσεις αὐτὲς ὅμως ἔληξαν κάπως δυσάρεστα. Μερικὲς ἑκατοντάδες νέοι τῆς Θεσσαλονίκης, μὲ τὴ φαντασία ἐρεθισμένη ἀπὸ τὶς φωτογραφίες τῆς στάσεως, ποὺ δημοσίευσε ὁ τύπος, ὥρμησαν τὸ βράδυ τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ φεστιβὰλ ἐνάντιον της. Ἀναγκάζοντας τὴν ἀστυνομία νὰ κλείση τὴν.... ὁσιακὴ Ἑλένη μέσα σὲ «κλούβα» γιὰ νὰ τὴν γλυτώσουν ἀπὸ τὰ χέρια τους!...

★Λίγο πρὶν λήξη τὸ φεστιβάλ, ὁ Δημ. Κολλάτος ἀποκαλύπτει πὼς, γιὰ νὰ ἐγκρίνουν τὴν πρόσληψι τῆς ταινίας του, τὸν ὑπουργοὺς ἀπὸ περικόψη τὸν τίτλο της, ποὺ ἦταν «Ἐλιές».

Ο ΦΑΚΟΣ

Σούτ!...

Ἡ γνωστὴ τραγουδίστροια Καίτη Λαμέρα, ποὺ ἐπανεμφανίζεται στὴν Ἀθήνα, ἔπειτα ἀπὸ μακρὰ ἀπουσία στὸ ἐξωτερικό.

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Η Τζένη Καρέζη, ποὺ ἔγινε καινίασε, πρώτη ἀπὸ ὅλους, τοὺς ἀθηναικοὺς θιάσους πρόζας, τὴν χειμερινὴ περίοδο, στὸ θέατρο τοῦ Κώστα Χατζιχρήστου, λατρεύεται ἀπὸ τὸ κοινό, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔπαιζε στὸ ἔργο τῆς Τζὴν Κὲρ «Μαίρη — Μαίρη» τὴν τελευταία λέξι τῆς φαινομενικῆς μόδας.

Ἔτσι, παρουσιάζεται μὲ ἕνα βραδυνὸ μαῦρο φόρεμα, δυὸ ταγιὲρ καὶ ντεζαμπυιὲ καὶ μιὰ ρόμπα.

★Ἡ Ἀντιγόνη Βαλάκου, ἐξ ἄλλου, ποὺ ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ σὰν θιασάρχισσα στὴν Ἀθήνα, πιστεύοντας πὼς σήμερα τὰ ἔργα τῶν θεατρῶν ἀξίζει καὶ πρόσφορες γιὰ τοὺς ἐργαζομένους, καθὼρισε νεοὺς ὡραῖα γιὰ τὶς παραστάσεις τοῦ θεατροῦ «Γ. Παπᾶ» ὁπου θὰ παίξη ἀπὸ μεθαύριο τὴν «Κυρὰ στὸν ἀγυιόν σας» τοῦ Ἰψεν.

Ἔτσι, οἱ ἀπογευματινὲς θὰ ἀρχίζουν στὶς 6 μ.μ. καὶ οἱ βραδυνὲς στὶς 9 μ.μ.

★Ὁ ρωσικὸς θίασος ἐμπαταώσε τὶς παραστάσεις ποὺ θὰ δώση στὴ Θεσσαλονίκη, μιὰ μεγάλη ξένη παραστασι, ποὺ θὰ δοθῆ στὶς 2 Νοεμβρίου, στὸ Λαγουνήσι.

Ὁ σπουδαῖος Γερ. Λαβρᾶνος, παρουσιάζει γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ταινία «Σωφερίνα», ὅπου ἔγραψε τὴ μουσική, τὴν ὀρχήστρα του μὲ ἠλεκτρικὰ ὄργανα.

★Στὸ ἐφετεινὸ φεστιβὰλ τραγουδιοῦ τῆς Βαρκελώνης, ἡ Ἑλλὰς ἐλαβε, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, τὸ δεύτερο βραβεῖο, μὲ τὸ τραγούδι του συνθέτου Ἀλ. Γεωγιάδη «Κάθε μέρα, κάθε ὥρα». Τὸ τραγούδι ἐρμήνευσε ἡ διάλεκτη τραγουδίστρια Κλειὼ Δενάρδου, ποὺ ἐσημείωσε, μετὰ τὴν Θεσσαλονίκη, καὶ δεύτερη ἀλλοίωση ἐπιτυχία.

★Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ἐπιστρέφει γύρισε τὴν περασμένη ἑβδομάδα καὶ ὁ Ἀλέκος Πάντος, προκειμένου νὰ συνεργασθῆ μὲ τὸν Τάκη Μαρούδα, στὸ «Βυὸ Ἐὺέν».

★Μετὰ τὴν Λάουρα, μιὰ ἀκόμη βεντέττα τοῦ τραγουδιοῦ, ἡ Κρίστιαν Κάρτερ, ἔφυγε προχθὲς γιὰ τὴν Νέα Υόρκη. Ἡ Κάρτερ θὰ ἐγκαινιάση ἕνα νέο κοσμικὸ κέντρο, ποὺ θὰ λειτουργήση ἐκεῖ ἐφέτος, μαζὶ μὲ τοὺς Κορώνη καὶ Φιλανδρον, ποὺ παρατείνουν τὴν παραμονή τους στὴν Ἀμερική.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὸ καλλιτεχνικὸ φαλάνι

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΜΑΙΡΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ἡ ἔκπληξις τοῦ Φεστιβάλ

Θὰ σᾶς παρουσιάσουμε, σήμερα, τὴν ἔκπληξι τοῦ ἐφετεινοῦ φεστιβάλ τραγουδιοῦ τῆς Θεσσαλονίκης.

Πρόκειται γιὰ τὴν Μαίρη Οἰκονόμου, μιὰ ἄγνωστη στὸ πολὺ κοινό. Τραγουδίστρια μὲ βελούδινη κοντράλτα φωνὴ καὶ φλογερὸ ταμπεραμέντο, ποὺ κατέκτησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὴν συμπάθεια τοῦ κοινοῦ.

— Ζῶ σήμερα τὴν πιὸ εὐτυχισμένη μέρα τῆς ζωῆς μου ἔλεγε τὴν περασμένη ἑβδομάδα, μέσα στὸ «Παλαὶ Ντὲ Σπὸρ» τῆς Θεσσαλονίκης, λίγο πρὶν κάνη τὴν ἐμφάνισί της, ἐνῶ τὰ χέρια της ἔτρεμαν ἀπὸ συγκίνησι.

— Καὶ γιατὶ αὐτό;

— Γιὰ νὰ πραγματοποιήσω ἕνα μεγάλο μου ὄνειρο: νὰ τραγουδήσω στὸ φεστιβὰλ γιὰ πρώτη φορά.

Μπορεῖ βέβαια νὰ μὴν πῆρε χαμένα ἀπὸ τὰ βραβεῖα, ἡ Μαίρη Οἰκονόμου, θὰ ἦταν λίγο τολμηρὸ ἄλλωστε νὰ περιμένη κανεὶς κάτι τέτοιο. Ὡστόσο, μὲ τὸ ὡραῖο μέταλλο τῆς φωνῆς καὶ τὴν ἁπλότητά της, χειροκροτήθηκε θερμὰ καὶ στὰ δυὸ τραγούδια ποὺ ἐρμήνευσε, ἰδιαίτερα δὲ στὴν «Προσμονή», ἕνα τραγοῦδι ποιότητος.

Ἦταν μιὰ καλὴ ἀρχὴ ποὺ τῆς δίνει φυσικά, πολὺ μεγαλύτερες ἐλπίδες γιὰ τὸ ἐρχόμενο φεστιβάλ. Εἶναι γνωστὸ ἄλλωστε ὅτι ἡ ἀρχὴ εἶναι πάντα δύσκολη....

★

Ἐλᾶτε, λοιπόν, νὰ παρακολουθήσετε τὴν σύντομη καριέρα της:

Ἀποκάλυψις τοῦ μαέστρου Γ. Μουζάκη, ἡ Μαίρη Οἰκονόμου ἔκανε τὴν πρώτη της ἐμφάνισι μπροστὰ στὸ κοινὸ πρὶν ἀπὸ 5 χρόνια, στοῦ «Καρυστινοῦ». Μὲ

Ἡ Μαίρη Οἰκονόμου.

τὴν πονεμένη φωνή της καὶ τὸ συνεσταλμένο ὕφος της, κέρδισε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὴν συμπάθεια τῶν Ἀθηναίων καὶ ἔγινε περιζήτητη.

Τραγούδησε κατόπιν σὲ ἀρκετὰ χορευτικὰ κέντρα καὶ σὲ ταβέρνες τῆς Πλάκας. Καί, κάθε μέρα, γινότανε καὶ περισσότερο γνωστή, ἕως ὅτου, μὲ τὴν φροντίδα ἑνὸς ἄλλου μαέστρου, τοῦ Γ. Σαΐτη, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ γίνη τραγουδίστρια ὀρχήστρας.

Ἀκολουθῶντας, σταθερὰ τὰ ἴχνη τῆς Μούσχουρη, εἰδικεύθηκε στὸ ξένο ρεπερτόριο καὶ σὲ τραγούδια τῆς τζάζ, ἔτσι ὥστε, μέσα σὲ λίγο διάστημα, νὰ γίνη ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀστέρια τοῦ εἴδους.

Ἕνα νούμερο ἀργότερα, μὲ τὴν φροντίδα ἑνὸς συναδέλφου της, τοῦ Γιάννη Βογιατζῆ, ἔδωσε ἐξετάσεις στὸ ραδιόφωνο. Πέτυχε παμφηφεὶ καὶ ἀπὸ τότε ἔγινε μόνιμο στέλεχος τοῦ ἐθνικοῦ ἱδρύματος ραδιοφωνίας, μὲ τακτικὲς ἐκπομπές.

Ἔβλαβε ἐπίσης μέρος στὶς συναυλίες ποὺ ἔδωσε ἡ ραδιοφωνία στὸ «Κεντρικόν», ἐνῶ παφάλλησε ἠχογράφησε σὲ δίσκους δέκα τραγούδια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔγιναν περιζήτητα, τὰ βραβευμένα τοῦ περυσινοῦ φεστιβάλ: «Ἐδῶ τελειώνει ὁ οὐρανός» (Πλέσσα) καὶ «Πέταξε ἕνα πουλὶ» (Κλάββα).

★

Εἴχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ συνομιλήσουμε ἀρκετὴ ὥρα μαζί της,

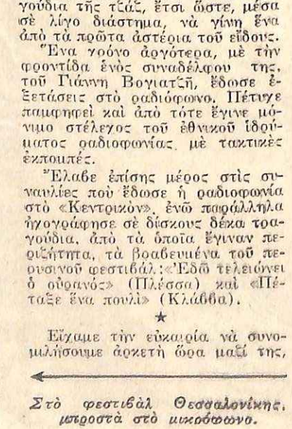

Στὸ φεστιβὰλ Θεσσαλονίκης, μπροστὰ στὸ μικρόφωνο.

κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ φεστιβάλ.

— Δυὸ πράγματα λατρεύω στὸν κόσμο, μοῦ λέει μὲ πολὺ τράκ, τὴν μανούλα μου καὶ τὸ τραγοῦδι.

Καὶ συνεγίζει, μὲ πολλὴ αἰσιοδοξία γιὰ τὰ μελλοντικά σχέδιά της:

— Ἀκολουθῶ μαθήματα ἀγγλικῆς γιὰ νὰ τελειοποιηθῶ στὸ ἀγγλικὸ ρεπερτόριο. Θὰ μὲ βοηθήσῃ πολύ, ὅταν κάποτε ἀποφασίσω νὰ φύγω γιὰ ἔξω, γιὰ μία μεγάλη τουρνέ. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶχα ἀπὸ τώρα ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσες προτάσεις. Δὲν τὸ ἀποφασίζω ὅμως. Ἂν δὲν καταλάβω τὸν ἑαυτό μου ἐντελῶς ἕτοιμο.

— Τί ἄλλο σὲ ἀπασχολεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τραγοῦδι;

— Μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ μαγειρική. Συνήθως, μαγειρεύω μόνη μου ὅ,τι, τρώγω. Ἐπίσης, τὸ νοικοκυριό. Ἡ μεγαλύτερη ὅμως ἀδυναμία μου εἶναι ἡ ξένη μοῦσική. Αἰσθάνομαι ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι, ὅταν, κλεισμένη μόνη μου μέσα στὸ δωμάτιό μου, ἀκούω ξένους δίσκους. Τρελλαίνομαι γιὰ τὴν φωνὴ τοῦ Φράνκ Σιγάτρα. Ἐπίσης μοῦ ἀρέσουν, ἡ Τζοὺλη Λόντον, ὁ Ἄλγκαδοὺρ καὶ ὁ Ζυλμπὲρ Μπεκώ.

— Κι' ἀπὸ τοὺς δικούς μας;

— Μ' ἀρέσει ὁ Γιάννης Βογιατζῆς. Ὄχι γιατὶ ὀφείλω πολλὰ σ' αὐτόν, ἀλλὰ γιατὶ εἶναι ἡ φωνὴ τῆς ἐποχῆς. Ἀπόδειξι ὅτι οἱ δίσκοι του εἶναι πάντα περιζήτητοι. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μακούλης, ποὺ τὸν θαυμάσαμε στὴν Θεσσαλονίκη ἔπειτα ἀπὸ πολύ, καιρό, εἶναι ἀναμφισβήτητα ἕνας διεθνὴς τραγουδιστὴς μὲ πολὺ προσωπικότητα.

— Τὰ σπόρ, δὲν σὲ ἀπησχόλησαν ποτέ;

— Βεβαίως. Ἔχω μανία μὲ τὸ κολύμπι καὶ κάθε φορὰ ποὺ μένει καιρός, κατηφορίζω γιὰ τὴν θάλασσα. Ἐπίσης τὸ τέννις. Ὅταν ἤμουν μικρότερη, ἔπαιζα τακτικά. Εἶχα πάρει τὸν ἀέρα κι' ὁ δάσκαλός μου μοῦ ἔλεγε νὰ ἐπιμείνω, γιατὶ μποροῦσα μιὰ μέρα νὰ διεκδικήσω δάφνες καὶ στὸ στίβο. Δὲν τὸν ἄκουσα ὅμως, γιατὶ ὁ ἔρωτάς μου γιὰ τὸ τραγοῦδι, ἦταν πολὺ μεγαλύτερος.

— Ἀπὸ τουαλέττες;

— Μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ κομψὴ ἐμφάνισι καὶ φροντίζω νὰ προσαρμόζωμαι πάντα στὶς ἀξιώσεις τῆς μόδας. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μὲ τραβᾶ περισσότερο, εἶναι τὸ μαῦρο χρῶμα. Εἶναι κάτι ποὺ ταιριάζει πολὺ στὸν ψυχικό μου κόσμο. Ὅπου, ὅπως βλέπετε, εἶμαι σχεδὸν πάντα, μελαγχολική, ἰδιαίτερα δὲ ὅταν εἶμαι μόνη μου, κλεισμένη στὸν ἑαυτό μου.

— Καμμιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια;

— Εἶχα κάποτε ἕνα μεγάλο φλέρτ, ποὺ μὲ ἀπησχόλησε στὰ σοβαρά. Ἕνας πολιτικὸς μηχανικός. Ἐξαίρετος ἄνθρωπος. Αὐτὸς ἔγινε ἀφορμὴ νὰ δώσω μιὰ μεγάλη μάχη, ἀπὸ τὴν ὁποία βγῆκε τελικά, κερδισμένο τό... τραγοῦδι. Μοῦ πρότεινε νὰ μὲ κάνη γυναίκα του, ἂν ἀπεφάσιζα νὰ διακόψω τὴν καριέρα μου, πρᾶγμα, ποὺ φυσικὰ δὲν ἤμουνα ποτὲ διατεθειμένη νὰ δεχθῶ.

— Ποῦ θὰ σὲ ἀκούσουμε, τὸν χειμῶνα;

— Ἐλπίζω σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ κέντρα τῆς Πλάκας.

— Μὲ ἀλογουρά;

— Ὄχι δά... Μπορεῖ, αὐτὴ ποὺ ἔχετε ὑπ' ὄψιν, νὰ εἶναι δική μου, ἀλλὰ εἶναι πρόσθετη. Τὴν χρησιμοποιῶ κάθε φορὰ ποὺ ἀνεβάζω τὰ μαλλιά μου κότσο. Εἶναι, βλέπετε, τὸ χτένισμα τῆς μόδας καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀγνοοῦμε....

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

✪✪

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΝΕΑ

★ 200 περίπου ἄτομα συγκεντρώθηκαν γύρω ἀπὸ τὸ μαυσωλεῖο τοῦ Ροδόλφου Βαλεντίνο, τὴν ἡμέρα τῆς 28ης ἐπετείου ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ γόητος. Ἐφέτος ἔλειπε, γιὰ δεύτερη χρονιά, ἡ μυστηριώδης κυρία μὲ τὰ μαῦρα, ποὺ πήγαινε ἀνελλιπῶς ἀπὸ τὸ 1956 νὰ καταθέτη μιὰ μεγάλη ἀνθοδέσμη ἀπὸ φλογοκόκκινα τριαντάφυλλα. Πέθανε; Παρηγορήθηκε;... Αὐτὸ εἶναι κάτι, ποὺ κανεὶς ποτὲ δὲ θὰ τὸ μάθη.

★ Πωλοῦνται δυὸ θαυμάσιες βίλλες ἀστέρων. Ἡ μιὰ βρίσκεται στὸ γραφικὸ Κὰπ ντ' Αἴγ τῆς Ν. Γαλλίας καὶ εἶναι ἡ περίφημη βίλλα «Ὁ βράχος» τῆς Γκρέτα Γκάρμπο.

Ἡ ἄλλη ἐπαυλὶς, ποὺ πωλεῖται εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Τόνυ Πέρκινς, στὰ περίχωρα τῆς Νέας Ὑόρκης, ποὺ στοίχισε στὸν ἠθοποιὸ 10 ἑκατομμύρια δραχμές. Ὁ Τόνυ τὴν πουλάει, γιατὶ θέλει νὰ ἐγκατασταθῇ μονίμως στὸ Παρίσι, ποὺ θεωρεῖ ὁ ἴδιος τὴν εὡραιότερη πόλι τοῦ κόσμου.

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΤΖΙΜΜΥ ΒΑΛΑΣ

(Δημήτρης Μπουκουβάλας)

Ὁ συνθέτης ποὺ ὑπηρετεῖ ὡς ὑπαστυνόμος

Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ (καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο Τζίμμυ Βάλας) εἶναι ἴσως ἡ μοναδικὴ περίπτωσι μουσικοσυνθέτη, ποὺ ταυτόχρονα ὑπηρετεῖ σὰν ἀστυνομικὸς ἐν ἐνεργείᾳ. Γι' αὐτὸ καὶ μόνο τὸ λόγο, ἀξίζει νὰ ἔλθη στὴ δημοσιότητα, ἀφοῦ ἔτσι ἀποκαλύπτεται μιὰ ἄγνωστη πλευρὰ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, ποὺ ὁ πολὺς κόσμος τὰ θεωρεῖ σὰν ἀποστεωμένη προσωποποίησι τῆς αὐστηρότητας καὶ τῆς προσηλώσεως στὸ στεγνὸ ὑπηρεσιακὸ καθῆκον.

Ἡ πλευρὰ αὐτή, ποὺ τὴν ἐνσαρκώνει ὁ Δ. Μπουκουβάλας, φανερώνει πὼς κι' οἱ ἀστυνομικοί, στὸ βάθος, δὲν εἶναι παρὰ ἄνθρωποι σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους, παιδιὰ τοῦ λαοῦ, μὲ αἰσθήματα ὡραῖα, ἀγάπη γιὰ τὸ καλὸ καὶ κλίσι γιὰ τὴν τέχνη, ποὺ συγκινοῦνται, χαίρονται κι' ἀγαποῦν σὰν τοὺς ἄλλους πολίτες καὶ ἔρουν νὰ κλαίνε, νὰ μελαγχολοῦν, νὰ χαίρωνται, νὰ τραγουδοῦν καὶ νὰ χορεύουν, σ' ὅλες τὶς ἁπλὲς χαρὲς ἢ λύπες τῶν ἀνθρώπων.

Ἀπόδειξι ὁ κ. Μπουκουβάλας κι' ἡ ἀμέριστη ἀγάπη καὶ ὑποστήριξι, μὲ τὴν ὁποία τὸν περιβάλλει τὸ ἀστυνομικὸ σῶμα στὴν καλλιτεχνική του σταδιοδρομία.

Τὸν καμαρώνει ἡ Ἀστυνομία καὶ καμαρώνει κι' ὁ ἴδιος, γιατὶ εἶναι ἀστυνομικός.

★

Παρ' ὅλο, ποὺ ὁ κ. Μπουκουβάλας εἶναι 37 χρονῶν καὶ σὰν ἀστυνομικός, ποὺ εἶναι, «πολλῶν ἀνθρώπων οἶδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω», ἐν τούτοις, κάθησε συνεσταλμένα στὸ κάθισμα, ποὺ τοῦ προσφέραμε, καὶ ἡ ὁμιλία του ἦταν κι' αὐτὴ συνεσταλμένη καὶ σεμνή.

Νάταν, ἄραγε, ἡ Τέχνη καὶ ἡ συναίσθησι τῆς ἱεροτητάς της, ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ μιλᾶ μὲ τόση εὐλάβεια·

— Ἤρθα στὴν Ἀθήνα, μᾶς εἶπε, ἐξιστορῶντας τὰ πεπραγμένα του, τὸ 1943, μόλις τέλειωσα τὸ Γυμνάσιο. Ἐπειδὴ ἀπὸ μικρὸς εἶχα μεγάλη ἀγάπη γιὰ τὴ μουσική, κι' εἶχα μάθει βιολί, παρ' ὅλες τὶς δυσχέρειες, ποὺ ὑπάρχουν στὴν ἐπαρχία, μόλις ἔφτασα στὴν πρωτεύουσα, ἔσπευσα νὰ ἐγγραφῶ στὸ Ὠδεῖο Ἀθηνῶν καὶ στὴν τάξι τοῦ καθηγητοῦ κ. Γ. Χιώτη. Τὸν Ἰούλιο τοῦ ἔτους 1944, εἰσῆλθα στὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, στὸ ὁποῖο καὶ ὑπηρετῶ ἕκτοτε συνεχῶς, τώρα δὲ σὰν ἀξιωματικός, μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ ὑπαστυνόμου α'.

»Τὸ ἔτος 1947, συνεστήθη παρὰ τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων ἡ Μουσικὴ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, στὴν ὁποία, λόγῳ τῶν μουσικῶν μου γνώσεων, με τοποθέτησαν ἐκ τῶν πρώτων. Στὴ Φιλαρμονική, ὁ μαέστρος μοῦ ἔδωσε κλαρινέττο, δογανο τὸ ὁποῖο σπούδασα ἑπτὰ ἔτη. Ἀπὸ τῆς τοποθετήσεώς μου στὴ Φιλαρμονική, ἄρχισα μὲ μεγάλο ζῆλο μιὰ συνεχῆ, ἐντατικὴ καὶ συστηματικὴ μελέτη τῆς μουσικῆς. Ἐκτὸς δὲ φωνητικὲς ἀποχρώσεις, ποὺ τοῦ δίνουν μὲ τὴν τέχνη τους, δημιουργοῦν μιὰ πρωτότυπη ὁμορφιὰ στὶς νότες της συνθέσεως καὶ μιὰ ζωντάνια στὸ στίχο.

— Καὶ μιὰ τελευταία ἐρώτησι, κ. Μπουκουβάλα! Πῶς ἀντιμετωπίζει ἡ ὑπηρεσία σας τὰ καλλιτεχνικά σας ἐνδιαφέροντα;

— Ἡ ὑπηρεσία μου, πολλὲς φορὲς καὶ στὴν περίπτωσί μου καὶ στὸ παρελθόν, ἀπόδειξε πὼς ἐκτιμᾶ τοὺς καλοὺς καλλιτέχνες, πολὺ περισσότερο μάλιστα ὅταν ἕνας καλὸς καλλιτέχνης τύχη νὰναι μέλος τῆς μεγάλης οἰκογενείας της, ποὺ σὰ σκοπὸ της ἔχει τάξει τὴν προστασία καὶ τὴν εὐτυχία τοῦ πολίτου.

»Στὴ μεγάλη αὐτὴ οἰκογένεια, ποὺ λέγεται Ἀστυνομία Πόλεων, τὴν ὁποία ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ λατρεύουμε κυριολεκτικά, ὑπάρχουν ἀσκετοὶ καλλιτέχνες, ποιητές, λογοτέχνες, μουσικοί, κ.ἀ. Προσωπικῶς, ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία μου βρίσκω γιὰ τὶς καλλιτεχνικές μου ἐπιδόσεις, μεγάλο ἐνδιαφέρον, ἀμέριστη συμπαράστασι καὶ πολλὴ ἀγάπη. Γι' αὐτό, βέβαια, νιώθω ὑπερήφανος, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐπαυξημένη τὴν εὐθύνη, ὥστε ἀσχολούμενος μὲ τὴν ὡραία αὐτὴ τέχνη, νὰ προσπαθήσω νὰ δίδω πάντα στὴν κοινωνία, σὰ γνήσιος Ἕλληνας, κάτι, ποὺ ν' ἀξίζη καὶ νὰ τιμᾶ καὶ τὴν ὑπηρεσία μου καὶ τὴν πατρίδα μας.

★

Σφίξαμε τὸ χέρι τοῦ συνομιλητή μας, καθὼς ἀποχωροῦσε, μ' ἕνα παράξενο συναίσθημα στὴν καρδιά. Ὡς σήμερα, βλέπαμε τοὺς ἀστυνομικοὺς σαν... ἀστυνομικούς. Ἡ ἀποκάλυψι μᾶς μποροῦν νὰ ἐνδιαφέρουνται γιὰ τὸ ἐλαφρὸ τραγούδι, νὰ τὸ ἀγαποῦν καὶ νὰ τὸ προστατεύουν, μᾶς ἄφησε ἄναυδους. Θυμηθήκαμε κάποια λόγια τοῦ Βασίλη Τσιτσάνη, ποὺ μᾶς εἶχε πῆ ἄλλοτε καὶ τὰ θεωρήσαμε ὑπερβολικά.

— Ἕνας ἀστυνομικὸς διευθυντής, μᾶς εἶχε πῆ ὁ Τσιτσάνης, μοῦ παραστάθηκε στὰ πρῶτα μου βήματα καὶ μοῦδωσε τὸ κουράγιο νὰ ἀνοίξω τὰ φτερά μου: Ὁ μακαρίτης Μοσχουντής, ἀστυνομικὸς διεύθυντὴς Θεσσαλονίκης. Τὸν ἔκλαψα σὰν πατέρα μου, ὅταν πέθανε.

Καί... ἀλλάξαμε γνώμη γιὰ τὴν ἀστυνομία καὶ τοὺς ἀστυνομικούς.

Ὅταν ἀκούσετε τὰ τραγούδια τοῦ Τζίμμυ Βάλα, εἶμαι βέβαιος πὼς θ' ἀλλάξετε καὶ σεῖς.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

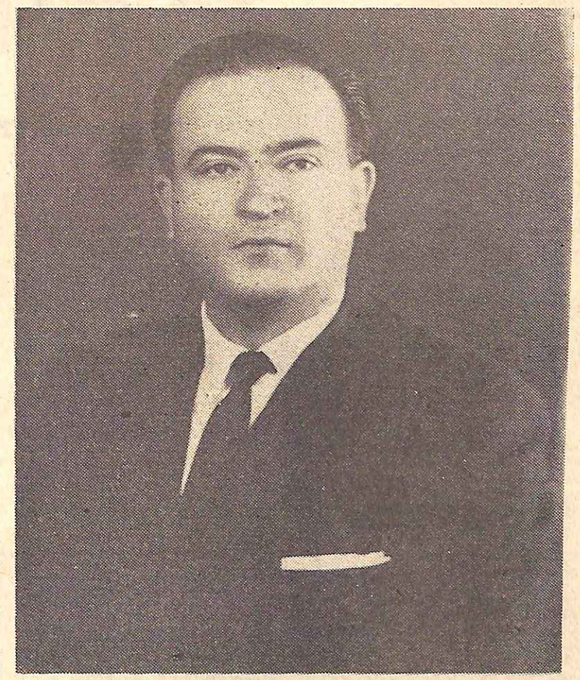

Ὁ Δημ. Μπουκουβάλας ἢ Τζίμμυ Βάλας, ποὺ κατορθώνει νὰ συνδυάζη μὲ ἐπιτυχία δυὸ ἰδιότητες, ξένες ἐκ πρώτης ὄψεως, μεταξύ τους: τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐν ἐνεργείᾳ καὶ τοῦ συνθέτη ἐλαφρῶν τραγουδιῶν.

✪✪

ΟΤΑΝ ΤΑ ΨΕΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ

Μιὰ κωμικοτραγικὴ σκηνὴ ξετυλίχτηκε, πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, στὸ Λονδίνο. Ἡ 17ἐτις Χριστίνα Μπραὶν ἀνέβηκε στὴ στέγη ἑνὸς τετραόροφου σπιτιοῦ, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ πέση στὸ κενό, ἐπειδὴ τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει ὁ μνηστήρας της Πήτερ Μόργκαν, 19 ἐτῶν. Προσπερξαν ἀμέσως ἡ ἀστυνομία καὶ ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὴ σώσουν. Ἀλλ' ἡ Χριστίνα φαινοτανε ἀμετάπειστη. Τελικά, εἰδοποιήθηκε ὁ Μόργκαν, ποὺ ἀνέβηκε σ' ἕνα γειτονικὸ σπίτι καὶ τῆς φώναξε: «Μὴν πέσης κάτω, σ' ἀγαπάω ἀκόμη». Ἡ Χριστίνα πείσθηκε σ' αὐτὴ τὴ διαβεβαίωσί του καὶ κατέβηκε, γεμάτη χαρά. Λίγο ἀργότερα, ὅμως, ὁ Πήτερ Μόργκαν εἶπε στὴν ἀστυνομία: «Φοβήθηκα μήπως πέση καὶ σκοτωθῇ κι' εἶπα ψέματα γιὰ νὰ τὴ σώσω. Ἀλλὰ δὲν τὴν ἀγαπάω πιά».

ΤΟ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΗΝ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ σκύλος τὴν κύτταξε μὲ μισόκλειστα μάτια...

Η ΚΑΡΗΝ ἔρριξε μιὰ γρήγορη, λοξὴ ματιὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἄντονυ καὶ ἀναστέναξε, γιὰ νὰ τραβήξη τὴν προσοχή του. Ἐκεῖνος ὡδηγοῦσε ἀμίλητος, μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένο στὴ μαύρη κορδέλα τῆς ἀσφάλτου, ποὺ ἐξαφανιζόταν, κάτω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ἔτρεχε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα.

Γύρισε κάποια στιγμὴ πρὸς τὸ μέρος της καὶ τῆς χαμογέλασε:

— Μήπως μετανόιωσες; ψιθύρισε, κυττάζοντας πάλι τὸ δημόσιο δρόμο.

— Ὄχι! Εἶμαι εὐτυχισμένη...

Ἡ Κάρην ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, παρ' ὅλο τὸ καταραμένο ἄγχος, ποὺ τὴν ἔπνιγε καὶ τῆς χαλοῦσε τὴ γοητεία τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ποὺ τόσον καιρὸ τὴν περίμενε ἀνυπόμονα. Ὁ Ἄντονυ, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε μὲ πάθος ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια, τὴν πήγαινε τώρα στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου θὰ ἄρχιζαν μιὰ καινούργια ζωή, γεμάτη ἀγάπη καὶ εὐτυχία.

Ἦταν τόσο διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν Πῆτερ, ὁ Ἄντονυ!... Τῆς ἔλεγε ἐρωτόλογα. Ἐνῶ ὁ Πῆτερ τὰ σιχαινόταν κάτι τέτοια. Ἰσχυριζόταν, ὅτι τὴν ἀγάπη τὴν νιώθεις μὲ τὸ ἔνστικτο καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν ἐπιβεβαιώνης μὲ λόγια. Ὁ ἰσχυρισμός του ὅμως ἦταν ἀνόητος, γιατί ἡ Κάρην ἤξερε — καὶ δὲν ἦταν ἡ μόνη γυναίκα, ποὺ σκεφτόταν ἔτσι — ὅτι οἱ γυναῖκες, νιώθουν πάντοτε μιὰ ἔντονη ἐπιθυμία νὰ ἀκοῦνε τὰ λόγια, ποὺ ἐκεῖνος περιφρονοῦσε... Πολὺ γρ ήγορα μετὰ τὸ γάμο τους, οἱ φροντίδες του γι' αὐτὴν λιγόστεψαν. Ἀπόχτησε τὴ συνήθεια νὰ τὴν βλέπη δίπλα του, ὅταν ξυπνοῦσε, νὰ νιώθη τὴν παρουσία της στὸ μεγάλο τους σπίτι, ὅπου ἐκείνη μάντευε καὶ ἐκτελοῦσε τὴν παραμικρή του ἐπιθυμία, νὰ τὴν ἀκούη μὲ προσοχὴ τάχα, ἐνῶ ἡ σκέψι του βρισκόταν ἀλλοῦ. Φυσικά, τὴν ἀγαποῦσε λίγο ἐγωϊστικά, εἰλικρινᾶ ὅμως. Κι' ἐκείνη εἶχε κατορθώσει νὰ χτίση τὴ ζωή της πάνω σ' αὐτὴ τὴν πληκτικὴ γαλήνη...

Τὸ εἶχε κατορθώσει... ὡς τὴν ἡμέρα, ποὺ συνάντησε τὸν Ἄντονυ. Αὐτὸς ἦταν γεμάτος αὐτοπεποίθησι, ψηλὸς καὶ δυνατός. Τὰ μάτια του τὴν ἔβλεπαν, σὰν νὰ ἦταν τὸ πιὸ ἀξιοθαύμαστο πρᾶγμα, ποὺ ὑπῆρχε στὸν κόσμο.

Ἦταν φοβερὲς οἱ βδομάδες ποὺ πέρασαν! Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ Κάρην ἀντιστάθηκε μ' ὅλες τὶς δυνάμεις της. Ἀντιστάθηκε, ὡς τὴν ἡμέρα, ποὺ, ἀποκαμωμένη πιὰ ἀπὸ μιὰ καινούργια ἀδιαφορία τοῦ Πῆτερ, ὑποχώρησε καὶ δέχτηκε νὰ ἀκολουθήση τὸν Ἄντονυ, στὴ Νέα Ὑόρκη.

Εἶχαν περάσει τώρα ἀρκετὲς ὧρες, ἀπὸ τὴν στιγμή, ποὺ εἶχαν ἐγκαταλείψει τὸ Γκρήνφιλντ... Ὅπου καὶ νᾆταν, ὁ Πῆτερ θὰ γύριζε στὸ σπίτι καὶ θὰ ξαφνιαζόταν, βλέποντας, ὅτι, ἡ Κάρην εἶχε βγῆ ἔξω, χωρὶς νὰ τοῦ τὸ ἔχη πῆ τὸ μεσημέρι, τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Δίχως ἄλλο, θὰ σήκωνε τοὺς ὤμους του καὶ θὰ πήγαινε νὰ καθήση στὴ βιβλιοθήκη γιὰ νὰ διαβάση τὴν ἐφημερίδα του, μὲ τὴν προσοχή, ποὺ χαρακτήριζε κάθε του πρᾶξι. Ὁ Μαίηγιορ, ὁ κοκκινοτρίχης σκύλος του, θὰ ἦταν ξαπλωμένος μπροστὰ στὸ τζάκι... Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, θὰ ἄνοιγε τὰ μάτια του γιὰ νὰ κυττάξη τὸν ἀφέντη του. Καὶ στὸ βλέμμα του θὰ καθρεφτίζονταν πολλὰ πράγματα, ποὺ τὰ εἶχε δῆ, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ τὰ πῆ...

Πῶς νὰ τοῦ πῆ, ὅτι εἶχε δῆ τὴν Κάρην νὰ φτιάχνη βιαστικὰ τὴ βαλίτσα της καὶ νὰ γράφη κάτι σὲ ἕνα κομμάτι χαρτί, ποὺ τὸ ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι του;...

Ἡ Κάρην ἔνοιωσε τὸ χέρι τοῦ Ἄντονυ νὰ πιάνη τρυφερὰ τὸ δικό της.

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ ἐκφράσω αὐτά, ποὺ νιώθω, τῆς εἶπε ἐκεῖνος μὲ μιὰ βραχνάδα στὴ φωνή. Εἶσαι δίπλα μου, τόσο ὄμορφη καὶ τόσο ἐπιθυμητή!... Πές μου, Κάρην, μ' ἀγαπᾶς;

Ἐκείνη τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ ἕνα σφίξιμο τοῦ χεριοῦ της, γεμάτη εὐτυχία, ἀπολαμβάνοντας τὰ λόγια ποὺ εἶχε ἀκούσει.

— Δὲν μοῦ ἀπάντησες, ἐπέμεινε ὁ Ἄντονυ, χαμηλόφωνα, κυττάζοντάς την.

Συγκινημένη καὶ ἐκνευρισμένη ταὐτόχρονα, ἡ Κάρην γέλασε.

— Θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχες καταλάβει ὅτι σὲ ἀγαπῶ, Ἄντονυ. Θὰ σὲ ἀκολουθοῦσα μήπως, ἂν μοῦ ἦσουν ἀδιάφορος;

— Τὸ ξέρω, ἀγάπη μιυ. Θὰ μοῦ ἄρεσε ὡστόσο νὰ τὸ ἀκούω νὰ μοῦ τὸ λές!...

Ἡ Κάρην τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο καί, σκύβοντας πρὸς τὸ μέρος του, ψιθύρισε:

— Λυποῦμαι ποὺ σὲ στενοχώρησα... Θὰ πρέπει νὰ συνηθίσω στὸν ἔρωτα, Ἄντονυ.

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε ἐπιδοκιμαστικὰ καὶ παρατήρησε:

— Θὰ γίνης μιὰ θαυμάσια μαθήτρια, ἀγάπη μου. Θὰ δῆς πόσο εὐτυχισμένη θὰ εἶναι ἡ ζωή μας ἀπὸ σήμερα!...

Ἡ Κάρην χαμογέλασε συγκινημένα, ἐνῶ ὁ Ἄντονυ φρενάριζε καὶ σταματοῦσε τὸ αὐτοκίνητο μπροστὰ σ' ἕνα πανδοχεῖο, σκεπασμένο μὲ κισσό, ἀπομονωμένο στὴν ἄκρη τοῦ ἀτέλειωτου γκρίζου δημόσιου δρόμου. Κατέβηκαν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Ἄντονυ ἔπιασε τὴν Κάρην ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν ὡδήγησε στὸ πανδοχεῖο.

— Θὰ πάρουμε τὸ τσάϊ μας, εἶπε καὶ μετὰ θὰ συνεχίσουμε γιὰ τὴν Νέα Ὑόρκη. Πεινᾶς, ἀγαπούλα μου;

— Φοβερά!

Ξέσπασαν σὲ γέλια καὶ ἄνοιξαν τὴν πόρτα. Ἡ σάλλα τοῦ πανδοχείου, ποὺ ζεσταινόταν ἀπὸ ἕνα μεγάλο τζάκι, ἦταν σχεδὸν ἄδεια. Τέσσερα μικρὰ παράθυρα μὲ κόκκινα κουρτινάκια, καδρόνια ἀπ' ὅπου κρέμονταν σκουριασμένες λάμπες καὶ ἕνας πανδοχέας κοκκινοπρόσωπος καὶ παχύσαρκος, θύμιζαν παλιὰ Ἀγγλία.

Ἡ Κάρην καὶ ὁ Ἄντονυ διάλεξαν ἕνα τραπεζάκι, μπροστὰ στὸ τζάκι. Ὁ Ἄντονυ παρήγγειλε τσάϊ καὶ βουτήματα. Ὕστερα, ὅταν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου ἐξαφανίστηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κουζίνας, πρόσφερε τσιγάρο στὴν Κάρην.

Ξαφνικά, ἡ Κάρην ἔνιωσε ἕνα ἐλαφρὸ θόρυβο καὶ ἕνα ἄγγιγμα πάνω στὴν καρέκλα της καί, ξαφνιασμένη, εἶδε ἕνα μεγάλο σκύλο σέττερ, μὲ κοκκινωπὸ τρίχωμα, νὰ περνᾶ δίπλα της. Τὸ ζῶο τὴν προσπέρασε καὶ πῆγε νὰ πλαγιάση μπροστὰ στὴ φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ. Ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του, μὲ τὸ μετάξινο τρίχωμα πάνω στὰ μπροστινά του πόδια καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια του. Ἔμοιαζε ἐκπληκτικὰ μὲ τὸ Μαίηγιορ, ποὺ πλάγιαζε πάντοτε ἔτσι, μπροστὰ στὸ τζάκι.

Ὁ Ἄντονυ εἶδε τὸ σκύλο καὶ ἐξωργίστηκε.

— Θὰ ἔλεγε κανείς, ὅτι εἶναι ὁ δικός σας, ἔ; εἶπε ἀπότομα.

Ἡ Κάρην γύρισε ἀλλοῦ τὸ βλέμμα της καὶ τὸ πρόσωπό της σκυθρώπασε ξαφνικά.

— Μήπως θὰ πρέπει νὰ φεύγω, κάθε φορά, ποὺ θὰ ἀντικρύζω ἕνα σκύλο ράτσας σέττερ, Ἄντονυ; Θὰ ἦταν γελοῖο, κάτι τέτοιο!...

Ὁ Ἄντονυ δὲν ἀποκρίθηκε.

Καθὼς ἔτρωγε, ἡ Κάρην ἄκουγε τὸν Ἄντονυ νὰ τῆς περιγράφη τὸ διαμέρισμα, ποὺ θὰ νοίκιαζαν στὴ Νέα Ὑόρκη... Μόλις κατώρθωνε νὰ συγκρατῆ τὰ λόγια του. Τόσο πολὺ ἔπρεπε νὰ ἀγωνίζεται ἐναντίον τῆς τρελλῆς ἐπιθυμίας της νὰ κυττάξη τὸ σκύλο, ποὺ ἔνιωθε τὴν παρουσία του!... Ἄναψε κι' ἄλλο τσιγάρο καὶ παρακολουθοῦσε ἐπίμονα τὶς τολύπες τοῦ καπνοῦ... Ὁ Μαίηγιορ... ὁ Πῆτερ... ἦταν τόσο δεμένοι μὲ τὶς ἀναμνήσεις της!...

Ἡ ἐπιθυμία της ἦταν πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὴ θέλησί της... Ἡ Κάρην κοκκάλωσε μὲ τὸ βλέμμα της καρφωμένο πάνω στὸ σκύλο, προσπαθῶντας νὰ καταννικήση τὴ συγκίνησι, ποὺ τὴν κυρίευε...

— Κάρην! τῆς εἶπε ὁ Ἄντονυ ἐπιτιμητικά.

Χωρὶς νὰ γυρίση νὰ τὸν κυττάξη, τὸν ἱκέτεψε:

— Σὲ παρακαλῶ, Ἄντονυ, ἄφησέ με νὰ φωνάξω τὸν σκύλο καὶ νὰ τὸν χαϊδέψω... Μιὰ φορὰ μόνο!...

Ἡ Κάρην ἔσκυψε καὶ ἅπλωσε τὸ χέρι της πρὸς τὸ σκύλο. Τὸ ζῶο τεντώθηκε νωχελικὰ καὶ ἦλθε πρὸς τὸ μέρος της, κουνῶντας τὴν μακρειὰ οὐρά του. Τὴν κύτταξε μὲ μισόκλειστα μάτια, ἐνῶ ἡ φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ ἔκανε νὰ ἀστράφτη τὸ μετάξινο τρίχωμά του.

— Θὰ τελειώση καμμιὰ φορὰ αὐτὴ ἡ συγκινητικὴ σκηνή; ρώτησε εἰρωνικὰ ὁ Ἄντονυ.

Πληγωμένη καὶ ὠργισμένη ταὐτόχρονα, ἡ Κάρην σήκωσε τὸ κεφάλι της.

— Μήπως ἄρχισες νὰ ζηλεύης τώρα καὶ τοὺς σκύλους; εἶπε μὲ κακεντρέχεια.

— Αὐτὸς ἐδῶ μοῦ εἶναι ἀδιάφορος Κάρην. Λυποῦμαι μονάχα, γιατὶ σ' ἀρέσει νὰ ξαναφέρνης στὴν ἐπιφάνεια ἀναμνήσεις, ποὺ κάνουν τὴν κατάστασί μας γελοία καὶ ψεύτικη.

— Χαϊδεύω τὸ σκύλο αὐτό, ἁπλῶς καὶ μόνο γιατὶ ἀγαπῶ τοὺς σκύλους! Σ' ἀρέσει νὰ περιπλέκης τὰ πράγματα, Ἄντονυ.

— Κάνω διαπιστώσεις, Κάρην.

Ἡ νέα γυναίκα ἔκανε μιὰ νευρικὴ κίνησι μὲ τὸ χέρι της. Καθισμένος δίπλα στὴν καρέκλα της, ὁ σκύλος παρακολουθοῦσε μὲ τὰ χρυσαφένια μάτια του τὴ σκηνή, ἀδιάφορος γιὰ τὰ ὠργισμένα βλέμματα, ποὺ τοῦ ἔρριχνε ὁ Ἄντονυ.

Ἡ Κάρην, ἐκνευρισμένη, μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένο στὸ τραπέζι, ζύμωνε νευρικὰ ἕνα κομματάκι καίηκ καὶ ἀναρωτιόταν μὲ φρίκη γιατὶ καθόταν μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τῆς φαινόταν τώρα τόσο ξένος...

Σὰν σὲ ὄνειρο, ἄκουσε τὴ φωνή της νὰ μουρμουρίζη: «θέλω νὰ μείνω στὸ σπίτι μου», ποὺ δυνάμωσε γρήγορα καὶ τὴν ξεκούφανε... Ὁ Ἄντονυ σηκώθηκε, μὲ τὸ χέρι σηκωμένο γιὰ νὰ τὴν χτυπήση ἐνῶ ὁ σκύλος πηδοῦσε πάνω στὴν Κάρην, γιὰ νὰ τὴν προστατέψη. Ἡ Κάρην πόνεσε, γύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος... καὶ ἔνιωσε τὸ σκύλο νὰ γλείφη τὸ χέρι της.

★

— Μαίηγιορ! μουρμούρισε ξαφνικά.

Χαρούμενος, ὁ σκύλος πήδησε πάνω στὸ κρεβάτι, περιμένοντας νὰ ἀνοίξη τὰ μάτια της. Ἡ Κάρην τὸν κύτταξε, σὰν σαστισμένη. Ὕστερα πρόσεξε τὴν ἀκαταστασία τοῦ κρεβατιοῦ, τὶς ρὸζ κουρτίνες, ποὺ ἦταν τραβηγμένες καὶ μισοσκοτείνιαζαν τὸ δωμάτιό της.

Ὁ Πῆτερ φάνηκε στὴν πόρτα τοῦ μπάνιου. Μόλις εἶχε τελειώσει τὸ ξύρισμά του καὶ ἔβαζε μιὰ κομπρέσσα στὸ πρόσωπό του, μὲ μιὰ βρεγμένη πετσέτα.

— Μαίηγιορ! φώναξε.

Ὁ σκύλος κάθησε χάμω. Ὁ Πῆτερ κύτταξε γελῶντας τὴ γυναῖκα του. Ἡ Κάρην εἶδε τὸ μικρὸ ρολόϊ πάνω στὸ κομοδίνο, καὶ φώναξε κυττάζοντας τρομαγμένα τὸν ἄντρα της:

— Ὀχτὼ ἡ ὥρα!

— Μὰ ναί, εἶναι ὀχτώ, τῆς εἶπε ὁ Πῆτερ χαμογελῶντας. Πέρασες ὅμως μιὰ νύχτα τόσο ταραγμένη, ποὺ σὲ ἄφησα νὰ κοιμηθῆς λίγο πιὸ πολύ. Μόνο ποὺ δὲν εἶχε αὐτὴ τὴν καλωσύνη καὶ ὁ Μαίηγιορ!

— Πῆτερ!...

Ἡ Κάρην ἅπλωσε τὸ χέρι της καὶ τράβηξε τὸν ἄντρα της πρὸς τὸ μέρος της. Χάϊδεψε τὸ πρόσωπό του, ποὺ ἦταν ἀκουμπησμένο πάνω στὸν ὦμο της, καὶ ξέσπασε σὲ ἕνα ἠχηρὸ γέλιο. Πόσο χαρούμενη καὶ εὐτυχισμένη ἔνιωθε!...

Ξαφνιασμένος ἐκεῖνος χάϊδευε τὰ μαλλιά της μὲ τὴν συνηθισμένη του ἀδεξιότητα. Ἦταν λίγο κουτό, αὐτό... τόσο ὅμως συγκινητικό!

ΤΖΟΥΣ ΣΑΛΛΙΒΑΝ

Πετάξετε ΤΑ ΓΥΑΛΙΑ σας!

Βλέπουμε μὲ τὸν ἐγκέφαλο

Ο ΔΟΚΤΩΡ Μπαίητς ἀπαιτεῖ τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴ τοῦ πνεύματος στὶς ἀσκήσεις ποὺ ὑποδεικνύει. Ἀπαιτεῖ, δηλαδή, νὰ σκεπτώμαστε τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἐπιδιώκομε μ' αὐτὲς τὶς ἀσκήσεις καὶ μὲ ποιὸ τρόπο ἐπιδροῦν στὸ μάτι μας. Οἱ πρωτόγονοι λαοί, παρατηρεῖ, τὰ ἀντικαθιστοῦσαν ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν τυφλὴ πίστι. Ἀλλὰ σ' ἐμᾶς αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο. Πρέπει, λοιπόν, νὰ καταφύγωμε στὴ γνῶσι, ποὺ θὰ ἀναπληρώση τὴν ἔλλειψι τῆς πίστεως.

Ἡ σοφία ὅλων τῶν λαῶν παρουσιάζει τὸ μάτι σὰν τὸ πολυτιμότερο ὄργανό μας («νὰ τὸ κυττάζης σὰν τὰ μάτια σου», κλπ.). Κι' ὡστόσο, οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἀγνοοῦν τί εἶναι τὸ μάτι τους καὶ πῶς λειτουργεῖ.

Ὡς τὸν περασμένο ἀκόμη αἰῶνα, οἱ πληροφορίες μας γι' αὐτὸ ἦταν πολὺ ἀόριστες. Ἀλλὰ τὸ 1880 ὑπῆρξε ἕνας μεγάλος σταθμὸς στὴν ἱστορία τῆς ὀφθαλμολογίας. Στὶς ἀρχὲς αὐτοῦ τοῦ ἔτους, ὁ Γερμανὸς βιολόγος Ἰούλιος Κοὺν πῆγε κατὰ τὰ ξημερώματα σὲ μιὰ φυλακὴ τῶν Βρυξελλῶν καὶ ἀφήρεσε τὰ μάτια ἑνὸς ἀποκεφαλισθέντος καταδίκου, δέκα μόλις λεπτὰ μετὰ τὴν ἐκτέλεσι. Τὰ μάτια αὐτά, στὸ ἐργαστήριό του, τὰ βύθισε σὲ μιὰ διάλυσι στυπτηρίας, γιὰ νὰ κάνη τὸν ἀμφιβληστροειδῆ ἀναίσθητο στὸ φῶς. Τὰ ἔπλυνε κατόπιν κι' εἶδε τότε μιὰ ἀναποδογυρισμένη εἰκόνα στὸν ἀμφιβληστροειδῆ χιτῶνα κάθε ματιοῦ. Ἦταν ἀσφαλῶς, ἡ τελευταία σκηνὴ ποὺ ἀντίκρυσε ὁ κατάδικος κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς ἐκτελέσεως. Ἀλλά, δυστυχῶς, ἡ εἰκόνα αὐτὴ ἦταν πολὺ «φλοῦ».

Ὁ Ἰούλιος Βὲρν ἐξεμεταλλεύθη ἀργότερα αὐτὴ τὴν ἰδέα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μυθιστορήματά του, τοὺς «Ἀδελφοὺς Κὶπ», ὅπου ὁ δολοφόνος ἀνακαλύπτεται χάρις στὴν τελευταία εἰκόνα ποὺ ἄφησε στὸν ἀμφιβληστροειδῆ χιτῶνα τοῦ θύματός του. Στὴν πραγματικότητα, ἡ ἐξακρίβωσις αὐτὴ εἶναι ἀδύνατη, λόγω τοῦ ὅτι τὰ μάτια βρίσκονται σὲ διαρκῆ κίνησι, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ἀκινητοποιηθοῦν ἀπὸ τὸ θάνατο, ἡ τυχὸν δὲ ἀποτυπουμένη εἰκόνα θὰ ἦταν κατ' ἀνάγκην τόσο μπερδεμένη, ὥστε δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ διακρίνωμε σ' αὐτὴν τὸ παραμικρὸ χαρακτηριστικό. Τὸ πείραμα τοῦ Ἰουλίου Κοὺν ἔρριξε, ὡστόσο, ἕνα καινούργιο φῶς στὸ πρόβλημα τῆς ὁράσεως. Ἀπέδειξε δηλαδή, ὅτι ἡ ὅρασις εἶναι ταὐτόχρονα φαινόμενο φυσικὸ καὶ χημικὸ (ἀποτύπωσις τῆς εἰκόνος).

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Κούν, σημειώθηκαν πολλὲς κατακτήσεις σ' αὐτὸ τὸν τομέα. Γνωρίζομε σήμερα στὴν ἐντέλεια τὸ φυσικὸ μηχανισμὸ τῆς ὁράσεως. Ἀλλ' οἱ χημικὲς ἀντιδράσεις, ποὺ γίνονται στὸν ἀμφιβληστροειδῆ καὶ ποὺ μετασχηματίζουν τὴν φωτεινὴ ἐνέργεια σὲ νευρικὴ παρόρμησι, παραμένουν ἀκόμη μυστηριώδεις. Αἴνιγμα ἀποτελεῖ ἐπίσης ἡ ὀπτικὴ ἀντίληψις ποὺ μᾶς παρέχει ὁ ἐγκέφαλος. «Εἶναι πολὺ ταπεινωτικὸ νὰ σκεφτώμαστε, ὅτι δὲν ξέρομε ἀκόμη μὲ ποιὸ τρόπο ὁ ἐγκέφαλός μας συλλαμβάνει τὶς ὀπτικὲς εἰκόνες», εἶπε τελευταῖα ὁ Γάλλος καθηγητὴς Ὕβ Λεγκράν.

Πολλὰ προβλήματα σχετικὰ μὲ τὸ θαῦμα τῆς ὁράσεως, ὡστόσο, λύθηκαν κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια.

Τὸ μάτι παρουσιάζει πολλὲς ἀναλογίες μὲ μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή. Περιλαμβάνει μιὰ εὐαίσθητη στὸ φῶς πλάκα (τὸν ἀμφιβληστροειδῆ χιτῶνα), στὸ βάθος ἑνὸς σκοτεινοῦ θαλάμου (τοῦ ὀφθαλμικοῦ βολβοῦ), ποὺ στρώνεται ἀπὸ μιὰ μαύρη χρωστικὴ οὐσία, τὸν χοριοειδῆ χιτῶνα. Στὴν εἴσοδο αὐτοῦ τοῦ θαλάμου, βρίσκονται ὁ κερατοειδὴς χιτὼν καὶ ὁ κρυσταλλοειδὴς φακός, ποὺ συγκεντρώνουν τὶς φωτεινὲς ἀκτῖνες καὶ τὶς προβάλλουν πάνω στὸν ἀμφιβληστροειδῆ. Ὁ κρυσταλλοειδὴς φακὸς χρησιμεύει ταὐτόχρονα ὡς φίλτρο, γιὰ τὸ λόγο ὅτι ἀπορροφᾶ τὶς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες. Ἕνα διάφραγμα, τέλος, ἡ κόρη, ἀνοίγει καὶ κλείνει, γιὰ ν' ἀφήση νὰ εἰσχωρήση μέσα στὸ σκοτεινὸ θάλαμο περισσότερο ἢ λιγώτερο φῶς, ἀνάλογα μὲ τὶς περιστάσεις.

Συγκρινόμενο μὲ μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή, ὡστόσο, τὸ μάτι παρουσιάζει πολλὰ μειονεκτήματα. Πρῶτα-πρῶτα, εἶναι μαλακὸ καὶ μόνον τὸ αἷμα ποὺ κυκλοφορεῖ στοὺς ἱστούς του τοῦ δίνει τὸν ἀπαιτούμενο τόνο. Ὅταν, ὅμως, ἡ τάσις αὐτὴ εἶναι πολὺ ὑψηλή, ἡ ὅρασίς μας δυσχεραίνεται. Τὸ μάτι, ἐξ ἄλλου, δὲν εἶναι πάντοτε σφαιρικό. Ἔτσι, οἱ ὀφθαλμικοὶ μῦς κουράζονται, γιὰ νὰ τοῦ δώσουν τὴν ἀπαιτούμενη καμπυλότητα. Τὸ ὑγρό, τέλος, ποὺ βρίσκεται μέσα στὸν ὀφθαλμικὸ βολβό, περιέχει συχνὰ ἀκαθαρσίες, ποὺ παρεμποδίζουν τὴν ὅρασι.

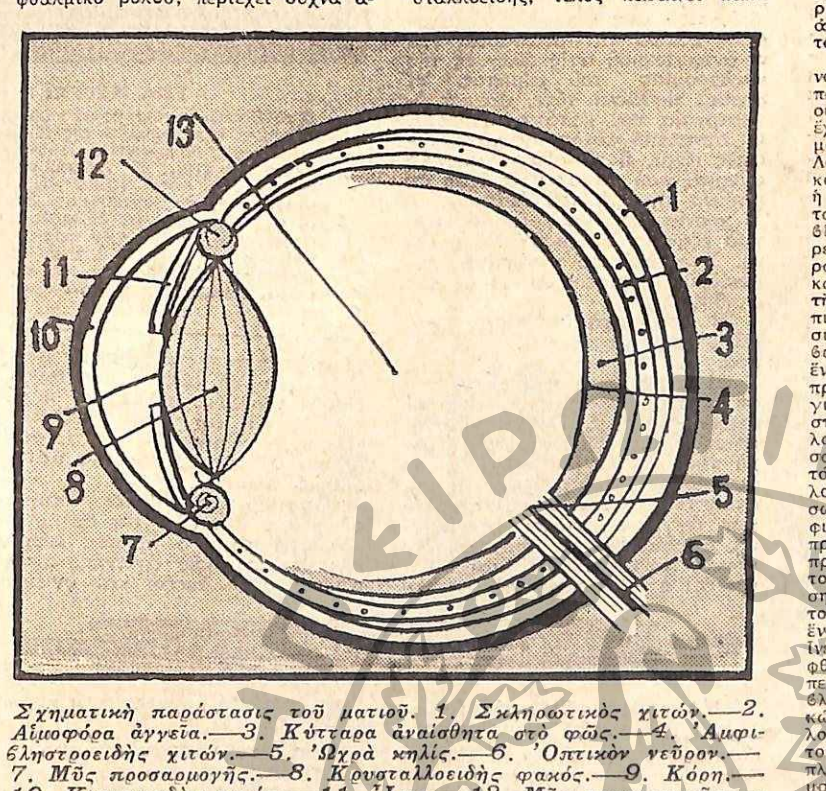

Σχηματικὴ παράστασις τοῦ ματιοῦ. 1. Σκληρωτικὸς χιτών.—2. Αἱμοφόρα ἀγγεῖα.—3. Κύτταρα ἀναίσθητα στὸ φῶς.—4. Ἀμφιβληστροειδὴς χιτών.—5. Ὠχρὰ κηλίς.—6. Ὀπτικὸν νεῦρον.—7. Μῦς προσαρμογῆς.—8. Κρυσταλλοειδὴς φακός.—9. Κόρη.—10. Κερατοειδὴς χιτών.—11. Ἶρις.—12. Μῦς προσαρμογῆς.—13. Ὑαλῶδες σῶμα ἢ ὑγρόν.

Ἀλλὰ τὰ μειονεκτήματα δὲν σταματοῦν ἐδῶ. Ὁ κρυσταλλοειδὴς φακὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ ὁμόκεντρα φύλλα, ποὺ διαθλοῦν τὸ φῶς μὲ διαφορετικὸ τρόπο τὸ καθένα. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, βλέπομε τὰ ἄστρα νὰ περιβάλλωνται ἀπὸ φωτεινὲς αἰχμὲς (ὅπως δηλαδή, τὰ ἀπεικονίζομε), ἐνῶ αὐτὸ δὲν συμβαίνει στὴν πραγματικότητα.

Ὁ κρυσταλλοειδὴς φακός, γιὰ νὰ διατηρήση καθαρὴ τὴν εἰκόνα τῶν διαφόρων ἀντικειμένων πάνω στὸν ἀμφιβληστροειδῆ, ἄλλοτε διογκοῦται καὶ ἄλλοτε γίνεται ἴσιος. Ἀλλ' ὁ φακὸς αὐτὸς δὲν τροφοδοτεῖται μὲ αἷμα καὶ γι' αὐτὸ σκληρύνεται καὶ μικραίνει μὲ τὴν ἡλικία. Αὐτὴ ἡ ἀλλοίωσις ἀρχίζει ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς γεννήσεως. Ἕνα παιδὶ 10 χρόνων μπορεῖ νὰ δῆ καθαρὰ ἕνα ἀντικείμενο ποὺ βρίσκεται σὲ ἀπόστασι 8 ἑκατοστῶν ἀπὸ τὸ μάτι του. Στὰ 20 χρόνια, δὲ μπορεῖ νὰ δῆ σὲ ἀπόστασι μικρότερη ἀπὸ 10 ἑκατοστά. Καὶ στὰ 30 χρόνια, ὁ ὥριμος ἄντρας θὰ πρέπει ν' ἀπομακρύνη τὸ ἀντικείμενο στὰ 14 ἑκατοστά, γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὸ δῆ. Στὰ 40 χρόνια, ἡ μικρότερη ἀπόστασι γιὰ νὰ ἔχωμε μιὰ καθαρὴ εἰκόνα, εἶναι τὰ 20 ἑκατοστὰ καὶ στὰ 45 μόλις μποροῦμε νὰ διακρίνωμε ἕνα ἀντικείμενο σὲ ἀπόστασι 30 ἑκατοστῶν. Ἔχει ἀρχίσει πιὰ ἡ πρεσβυωπία, ποὺ εἶναι ἡ τελευταία κατάληξις τῆς βαθμιαίας ἀπωλείας τῆς ἐλαστικότητος τοῦ κρυσταλλοειδοῦς. Στὰ 60 χρόνια, τέλος, ἡ ἀπόστασις προσαρμογῆς κυμαίνεται γύρω στὸ ἕνα μέτρο.

Ὁ κρυσταλλοειδὴς φακός, ἐξ ἄλλου, κιτρινίζει μὲ τὴν ἡλικία. Οἱ γέροι δὲν διακρίνουν πιὰ τὸ βιολετὶ καὶ τὸ γαλάζιο χρῶμα, σὰν νὰ φοροῦσαν κίτρινα γυαλιά. Ὁ κρυσταλλοειδής, τέλος παθαίνει κάποτε ἀμαύρωσι. Ἔχομε τότε τὸν καταρράκτη.

Παρὰ τὶς ἀτέλειές του, ὡστόσο τὸ μάτι μας, χάρις στοὺς ζωντανοὺς νευρικοὺς δέκτες του καὶ τὶς ἐντολὲς ποὺ παίρνει ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο, πραγματοποιεῖ ἐπιδόσεις, γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ ἦταν ἀνίκανη ὁποιαδήποτε φωτογραφικὴ μηχανή.

Ἡ μικρότερη ἠλεκτρικὴ λυχνία, ποὺ μπορεῖ νὰ φωτίση μιὰ φωτογραφικὴ πλάκα, ἀντιστοιχεῖ σὲ 25 βάτ. Ὁ ἀμφιβληστροειδὴς χιτών, ὅμως, ἔχει τόση εὐαισθησία, ὥστε, καὶ ὅταν ἀκόμη βρισκώμαστε μέσα στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι, στέλνει στὸν ἐγκέφαλο μιὰ ἀκτινοβολία ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὸ ἕνα ἑκατομμυριοστὸ τοῦ δισεκατομμυριοστοῦ τοῦ βάτ! Ἡ φωτεινὴ αὐτὴ ἐνέργεια εἶναι τόσο μικρή, ποὺ θὰ χρειάζονταν 150 ἑκατομμύρια χρόνια, γιὰ νὰ μπορέση ν' ἀνεβάση τὴν θερμοκρασία ἑνὸς γραμμαρίου νεροῦ κατὰ ἕνα βαθμό. Ὁ ἀμφιβληστροειδὴς εἶναι ἔτσι κατὰ 10.000 φορὲς πιὸ εὐαίσθητος ἀπὸ ὁποιαδήποτε φωτογραφικὴ πλάκα. Αὐτὸ συμβαίνει, γιατὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ στρώματα νευρικῶν κυττάρων, ποὺ παίζουν τὸ ρόλο ἐνισχυτῶν τοῦ ρεύματος.

Οἱ φωτογράφοι, ἐξ ἄλλου, ἀνάλογα μὲ τὸ ἂν θέλουν νὰ πάρουν φωτογραφίες στὸν ἥλιο ἢ τὴ νύχτα, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἀλλάζουν πλάκα. Διαφορετικά, οἱ πλάκες τῆς νύχτας θὰ «καίγωνταν» ἂν τὶς χρησιμοποιοῦσαν τὴν ἡμέρα, καὶ οἱ πλάκες τῆς ἡμέρας δὲν θὰ εἶχαν τὴν ἀπαιτούμενη εὐαισθησία γιὰ νὰ πάρουν ἕνα σεληνόφως.

Πραγματικά, ὁ ἀμφιβληστροειδὴς περιλαμβάνει δυὸ εἰδῶν κύτταρα εὐαίσθητα στὸ φῶς. Τὰ πρῶτα, ποὺ ἔχουν σχῆμα κώνου, ἀνέρχονται σὲ 6 περίπου ἑκατομμύρια καὶ εἶναι προσηρμοσμένα στὸ ἔντονο φῶς τῆς ἡμέρας. Τὰ δέντρα, σὲ σχῆμα ραβδίων, ξεπερνοῦν τὰ 700 ἑκατομμύρια καὶ εἶναι προσηρμοσμένα στοὺς ἀδύνατους φωτισμοὺς καὶ στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Τὰ σπάνια ἄτομα, ποὺ ἔχουν μόνον ραβδία δὲν μποροῦν νὰ δοῦν παρὰ μόνον μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου (νυκταλωπία), ἐνῶ ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν μόνον κώνους, γίνονται τυφλά, μόλις πέση ἡ νύκτα (ἡμεραλωπία). Λόγω τῆς διατάξεως ποὺ ἔχουν οἱ κῶνοι πάνω στὸν ἀμφιβληστροειδῆ, ἡ ἡμερησία ὅρασίς μας ἐξυπηρετεῖται κυρίως ἀπ' αὐτούς, ἐνῶ τὰ ραβδία ποὺ βρίσκονται στὴν περιφέρεια, ἐξασφαλίζουν τὴ νυκτερινὴ ὅρασι. Οἱ ἀστρονόμοι τὸ ξέρουν πολὺ καλά. Γι' αὐτό, ὅταν θέλουν νὰ δοῦν τὴ νύχτα ἕνα ἄστρο μὲ τὰ τηλεσκόπιά τους, κυττάζουν λοξά. Οἱ φυσιολόγοι μᾶς δίνουν τὴν ἴδια συμβουλή. Ὅταν θέλωμε νὰ πιάσωμε ἕνα ἀντικείμενο μέσα στὸ σκοτάδι, πρέπει νὰ κυττάζωμε πρὸς τὸ πλάγια, σὲ ἀπόστασι 10—20 ἑκατοστῶν. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ὅταν θέλωμε νὰ βροῦμε τὸ δρόμο μας μέσα στὸ σκοτάδι, δὲν πρέπει νὰ κυττάζωμε κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, ἀλλὰ λοξά. Τὰ ὀπτικὰ κύτταρα εἶναι συσσωρευμένα ἀνάποδα πάνω στὸν ἀμφιβληστροειδῆ. Τὸ φῶς προσβάλλει πρῶτα τὶς νευρικὲς ἶνες τους καὶ πρέπει νὰ διασχίση ὅλο τὸ πάχος τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς γιὰ νὰ φθάση στὸ εὐαίσθητο σ' αὐτὸ μέρος τους. Ἀπὸ τὶς ρίζες αὐτὲς ξεκινοῦν ἕνα περίπου ἑκατομμύριο νευρικὲς ἶνες, ποὺ ἡ δέσμη τους γιὰ νὰ φθάση στὸν ἐγκέφαλο, πρέπει νὰ περάση ἀπὸ ἕνα μέρος τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς, ποὺ δὲν ἔχει οὔτε κώνους οὔτε ραβδία. Εἶναι ἡ καλουμένη ὠχρὰ κηλίς. Αὐτὴ ἡ ζώνη τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς εἶναι τόσο πλατειά, ὥστε ἡ εἰκόνα ἑνὸς γραμματοσήμου μπορεῖ νὰ χαθῆ μέσα σ' αὐτὴν σὲ ἀπόστασι 30 ἑκατοστῶν καὶ ἡ εἰκόνα ἑνὸς ἵππου σὲ ἀπόστασι 20 μέτρων. Οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς ἶνες, ποὺ περνοῦν ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζώνη, συνδέονται μὲ τοὺς κώνους, ἐνῶ γιὰ τὰ ραβδία ποὺ βρίσκονται στὴν περιφέρεια, μιὰ ἶνα ἐξυπηρετεῖ πολλὰ ἀπ' αὐτά. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, τὸ βράδυ, ὁπότε ἐργάζονται μόνον τὰ ραβδία δὲν βλέπομε παρὰ τὸ σύνολο ἑνὸς τοπίου, ἐνῶ οἱ λεπτομέρειες μας διαφεύγουν.

Ἀλλά, στὴν πραγματικότητα, δὲν βλέπει τὸ μάτι μας. Ἐκεῖνος ποὺ βλέπει, εἶναι ὁ ἐγκέφαλός μας. Αὐτὸς διατάσσει τὶς νευρικὲς ἶνες νὰ τοῦ παρουσιάσουν ἐκεῖνο ποὺ θέλει, καὶ μετασχηματίζει τὶς πληροφορίες τους σὲ εἰκόνα. Ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλό μας θὰ προκύψη ἡ ἐπιθυμία νὰ καλυτερεύσωμε τὴν ὅρασί μας.

Γι' αὐτό, ἡ συνεργασία τοῦ πνεύματος, κατὰ τὴν ἐκτέλεσι τῶν ἀσκήσεων, εἶναι ἀπαραίτητη. Ἀπὸ ὅσα εἴπαμε παραπάνω, προκύπτει σαφῶς τὸ συμπέρασμα ὅτι μποροῦμε νὰ τροποποιήσωμε σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν ὅρασί μας. Ἀλλὰ θὰ χρειασθῆ νὰ τὸ θελήσωμε...

ΤΕΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Οι τρομερές συνέπειες τῆς ἀρτηριακῆς ὑπερτάσεως

Κάθε ἀσθενὴς θέλει τὸ φάρμακό του

ΟΛΟΙ ξέρομε ὅτι ἡ ἀρτηριακὴ πίεσις ἐκφράζεται μὲ δύο ἀριθμούς. Ὁ ἕνας δείχνει τὴν πίεσι τοῦ αἵματος κατὰ τὴ συστολὴ τῆς καρδιᾶς καὶ ὁ δεύτερος κατὰ τὴ διαστολή. Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ ἀντιστοιχοῦν σὲ ἑκατοστὰ ὑδραργύρου. Μιὰ πίεσις 13—8 π. χ. φανερώνει ὅτι, κατὰ τὴ συστολὴ τῆς καρδιᾶς, ἡ πίεσις ἀντιστοιχεῖ σ' ἐκείνην, ποὺ θὰ ἐξασκοῦσε πάνω σ' ἕνα αἱμοφόρο ἀγγεῖο μιὰ στήλη 13 ἑκατοστῶν ὑδραργύρου καὶ κατὰ τὴ διαστολὴ στὴν πίεσι μιᾶς στήλης 8 ἑκατοστῶν ὑδραργύρου.

Ποιὰ πίεσι πρέπει νὰ ἔχη τὸ ἀνθρώπινο αἷμα; Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ ἄτομα. Γιὰ μερικοὺς ἀνθρώπους, μιὰ πίεσις 15—9 ἀρχίζει νὰ γίνεται ὑπερβολικὴ καὶ τοὺς δημιουργεῖ διάφορες ἐνοχλήσεις, ἐνῶ ἄλλοι ἀνέχονται θαυμάσια μιὰ πίεσι 20—11.

Οἱ διακυμάνσεις τῆς πιέσεως κατὰ τὶς διάφορες ἡλικίες εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

Ἡλικία	
ἀπὸ 6 μηνῶν ὡς 1 χρόνο	7—4
» 1—5 χρόνων	8—5
» 5 - 10 χρόνων	9—5
» 10 - 12 χρόνων	10—6
» 13 - 15 χρόνων	11—6
» 15 - 18 χρόνων	11—6
» 15 - 18 χρόνων	12—7
» 18 καὶ ἄνω πίεσις ἐνηλίκου.	

Ἡ πίεσις τοῦ ἐνηλίκου πρέπει νὰ κυμαίνεται, ἡ μεγίστη ἀπὸ 12—15 καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀπὸ 6—9.

Ἡ ἐλαχίστη πίεσις (τῆς διαστολῆς) πρέπει κανονικὰ ν' ἀντιστοιχῆ στὸ ἥμισυ σὺν 1 τῆς μεγίστης (τῆς πιέσεως τῆς συστολῆς). Παράδειγμα: Ἂν ἡ μεγίστη εἶναι 12, ἡ ἐλαχίστη πρέπει νὰ εἶναι 12:2+1, δηλαδὴ 7.

Πρέπει ἀκόμη νὰ ἔχωμε ὑπ' ὄψι μας, ὅτι ἡ πέψις ἐλαττώνει τὴν πίεσι, ἐνῶ οἱ ἀσκήσεις, ὁ δρόμος κλπ. τὴν ἀνεβάζουν.

Οἱ ἐνοχλήσεις, ποὺ προκαλεῖ ἡ ὑπέρτασις, συνίστανται σὲ ἰλίγγους, ἀϋπνία, ἄγχος, νευρικότητα, διαλείψεις τῆς μνήμης, πονοκεφάλους, κλπ. Ἕνα ἄλλο σύμπτωμά της εἶναι οἱ αἱμορραγίες. Αὐτὲς οἱ αἱμορραγίες εἶναι πολλῶν εἰδῶν.

1) Ρινορραγίες. Εἶναι κάποτε ἐξαιρετικὰ ἐπίμονες καὶ παίζουν τὸ ρόλο μιᾶς δικλείδος ἀσφαλείας. Ἀνακουφίζουν προσωρινὰ τὸν ἄσθενῆ.

2) Αἱμορραγίες τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς, ποὺ προκαλοῦν διαταραχὲς τῆς ὁράσεως. Σὲ βαριὲς περιπτώσεις, μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἀκόμη καὶ τύφλωσι.

3) Αἱμορραγίες στὴν περιοχὴ τοῦ στομάχου ἢ τῶν πνευμόνων. Στὴν πρώτη περίπτωσι, ἐμφανίζουν ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς γαστρορραγίας καὶ στὴ δεύτερη τῆς αἱμοπτύσεως καὶ μποροῦν νὰ μᾶς παραπλανήσουν.

4) Αἱμορραγίες στὴν περιοχὴ τῶν ἐντέρων ἢ τῶν νεφρῶν καί, στὴ γυναίκα, στὴν περιοχὴ τῆς μήτρας.

5) Ἀλλ' ἡ σοβαρώτερη ἀπ' αὐτὲς τὶς αἱμορραγίες εἶναι ἡ ἐγκεφαλική. Ἐμφανίζεται συνήθως μὲ δραματικὸ χαρακτῆρα. Ὁ ἄσθενὴς χάνει ξαφνικὰ τὶς αἰσθήσεις του καὶ βυθίζεται στὸ καλούμενο ἀποπληκτικὸ κῶμα. Τὸ κῶμα αὐτὸ συνοδεύεται ἀπὸ ἡμιπληγία, δηλαδὴ παράλυσι τοῦ δεξιοῦ ἢ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ σώματος. Σὲ περίπτωσι εὐνοϊκῆς ἐξελίξεως, ὁ ἀσθενὴς μπορεῖ νὰ ξαναδρῆ βαθμιαία τὴν χρῆσι τῶν μελῶν του.

Ἡ αἱμορραγία περιορίζεται κάποτε στοὺς μήνιγγες, ὁπότε ὁ ἀσθενὴς δὲν χάνει τὶς αἰσθήσεις του, ἀλλὰ παθαίνει ἀκαμψία τῶν μελῶν, ποὺ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ σπασμούς.

Ἡ ἀρτηριακὴ ὑπέρτασις μπορεῖ ἀκόμη νὰ προσβάλη τὴν καρδιά, ποὺ ἀναγκάζεται νὰ καταβάλη ἐξαιρετικὴ προσπάθεια γιὰ ν' ἀνταποκριθῆ στὶς ἀνάγκες τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος. Ἡ καρδιὰ παθαίνει τότε, ἀρχικὰ ὑπερτροφία καὶ κατόπιν ἀτροφία. Οἱ συνέπειες αὐτῆς τῆς καταστάσεως εἶναι, ἢ τὸ ὀξὺ πνευμονικὸ οἴδημα, ποὺ μπορεῖ νὰ θέση σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς, ἢ ἡ χρονία καρδιακὴ ἀνεπάρκεια, ποὺ ἐξαντλεῖ βαθμιαῖα τὸν ἀσθενή. Στὴν δεύτερη περίπτωσι, ἐμφανίζονται κρίσεις ὁμοιες μὲ τῆς στηθάγχης.

Ἡ ἀρτηριακὴ ὑπέρτασις μπορεῖ ἐπίσης νὰ προσβάλη τὰ νεφρά.

Οἱ αἰτίες ποὺ προκαλοῦν τὴν ἀρτηριακὴ ὑπέρτασι, δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστές. Πολλοὶ ἐπιστήμονες τὴν ἀποδίδουν σὲ διαταραχὴ τῆς λειτουργίας τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ποὺ ρυθμίζει τὶς συσταλτικὲς κινήσεις τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων. Ἄλλοι ἐπιστήμονες ἀποδίδουν στὴν ὑπέρτασι ὁρμονικὴ προέλευσι. Φαίνεται πιθανὸν ὅτι ἡ διαταραχὴ τῆς λειτουργίας ὡρισμένων ἐνδοκρινῶν ἀδένων, προκαλεῖ αὔξησι τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀτροφία, ἢ ὡρισμένες παθήσεις τῶν νεφρῶν μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἐπίσης αὔξησι τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως.

Ὁποιαδήποτε κι' ἂν εἶναι ἡ αἰτία ποὺ προκαλεῖ τὴν ἀρτηριακὴ ὑπέρτασι, ὁ πρῶτος κανὼν τῆς θεραπευτικῆς ἀγωγῆς, συνίσταται στὴν ὁμαλὴ καὶ ὑγιεινὴ

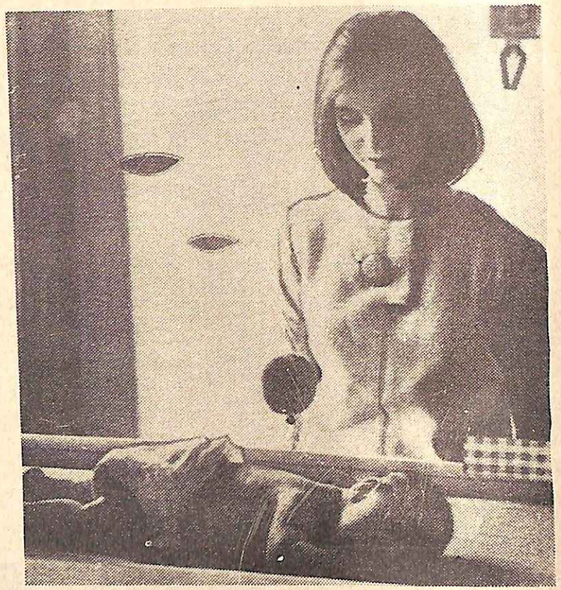

ΕΝΑ ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΟ 1.500 ΓΡΑΜΜΑΡΙΩΝ

Στὸ Βασιλικὸ νοσοκομεῖο τοῦ Λονδίνου, ἡ κυρία Νικὸλ Φράνκλιν παρακολουθεῖ τὴν κορούλα της Σάρα, ἡ ὁποία κοιμᾶται ἥσυχα μέσα σὲ μιὰ καινούργια θερμοκοιτίδα, χάρις στὴν ὁποία τὸ παιδὶ της βρίσκεται σήμερα στὴ ζωή. Ἡ Σάρα, ποὺ γεννήθηκε πρόωρα, ζύγιζε, ὅταν ἦρθε στὸν κόσμο, μόλις 1.500 γραμμάρια καὶ ἐλάχιστες ἦσαν οἱ ἐλπίδες τῶν γιατρῶν νὰ τὴ διατηρήσουν στὴ ζωή. Ἀποφάσισαν ὅμως, μὲ τὴν ἔγκρισι τῆς μητέρας, νὰ δοκιμάσουν μιὰ νέα θερμοκοιτίδα, ποὺ βρισκότανε ἀκόμα στὸ στάδιο τῶν πειραματισμῶν. Χάρις σ' αὐτὴ καὶ στὶς φροντίδες τῶν γιατρῶν, ἡ Σάρα, ποὺ εἶναι σήμερα 3 μηνῶν, ἔχει γίνει μιὰ κανονικὴ παιδούλα. Ζυγίζει πέντε κιλά, χαίρει ἄκρας ὑγείας καὶ πρόκειται σὲ λίγες μέρες νὰ παραδοθῆ στὴ μητέρα της, γιὰ νὰ ζήση πιὰ φυσιολογικά.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν καὶ ἡ ἀντοχὴ στὸν πόνο

"Οπως εἶναι γνωστό, ἡ εὐαισθησία στὸν πόνο ποικίλλεται ἀπὸ τὸ ἕνα ἄτομο στὸ ἄλλο. Ἡ φυσικὴ ἰδιοσυγκρασία, τὸ ἐπάγγελμα, ἡ κατάστασι τῆς ὑγείας, ἡ μόρφωσι, ἀκόμη καὶ ἡ φυλετικὴ καταγωγὴ ἐπιδροῦν στὸ βαθμὸ τῆς εὐαισθησίας μας στὸν πόνο. "Ενας Αὐστραλὸς στοματολόγος παρατήρησε ὅτι ὑπάρχει ἐπίσης σχέσι ἀνάμεσα στὴν εὐαισθησία, στὸν πόνο καὶ τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν. Οἱ πιὸ ἀνθεκτικοὶ στὸν πόνο, οἱ πιὸ ἀσκληροὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν γαλανὰ μάτια. Ἀκολουθοῦν μὲ τὴ σειρὰ ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς ἀντοχῆς στὸν πόνο: τὰ μάτια γκρί — μπλέ, τὰ γκρί — νουαζέτ, τὰ ἀνοιχτόχρωμα καφέ. Οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ σκούρα μάτια, τέλος, εἶναι οἱ πιὸ εὐαίσθητοι στὸν πόνο.

Παρασκευάσθηκε συνθετικὴ ἰνσουλίνη

Ἡ ἰνσουλίνη ποὺ χρησιμοποιεῖται σήμερα γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ διαβήτου, προέρχεται ἀπὸ τὸ πάγκρεας τῶν ζώων. Τελευταῖα, ὅμως, οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Πίτσμπουργκ κατόρθωσαν νὰ παρασκευάσουν συνθετικὴ ἰνσουλίνη. Πρόκειται, βέβαια, γιὰ ἐργαστηριακὰ πειράματα καὶ θὰ χρειασθῆ νὰ διανυθοῦν πολλὰ ἀκόμη στάδια, μέχρις ὅτου ἐπιτευχθῆ ἡ βιομηχανικὴ παραγωγή της.

Κατὰ τοῦ σταφυλοκόκκου

Τὸ 7293 ΡΠ εἶναι ἕνα καινούργιο ἀντιβιοτικό, ποὺ ἐπενεργεῖ ἀποτελεσματικὰ σὲ ὅλες τὶς παθήσεις, ποὺ ὀφείλονται σὲ σταφυλοκόκκους. "Ενα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα πλεονεκτήματά του εἶναι ὅτι δὲν τροποποιεῖ τὴν ἐντερικὴ χλωρίδα ἀλλὰ χρησιμοποιεῖται στὰ παιδιά.

Οἱ ἠχητικὲς δονήσεις τοῦ σώματος μας

Δὲν εἶναι μόνον τὰ αὐτιά μας, ποὺ παρουσιάζουν εὐαισθησία στὰ ἠχητικὰ κύματα, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρο τὸ σῶμα μας. Οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες, στηριζόμενοι σ' αὐτὴ τὴν παρατήρησι, ἐλπίζουν ὅτι θὰ κατορθώσουν νὰ δημιουργήσουν μιὰ ἰδιαίτερη γλῶσσα γιὰ τοὺς κουφοὺς καὶ τοὺς τυφλούς.

Οἱ δίαιτες ποὺ ἀδυνατίζουν

Νεώτερα πειράματα ἔδειξαν ἐπειτα ἀπὸ νηστεία, ὅτι τὸ σῶμα παίρνει μεγαλύτερο βάρος ἀπὸ πρὶν ἀκόμη καὶ μὲ κανονικὴ τροφή. Γι' αὐτό, οἱ εἰδικοὶ γιατροὶ δὲν συνιστοῦν τὴν ἀπόλυτη νηστεία ὡς μέσον ἀπισχνάσεως. Σ' ὁποιαδήποτε περίπτωσι, ἡ νηστεία πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἀπόλυτο ἀνάπαυσι στὸ κρεβάτι.

ΤΟ ΠΑΧΟΣ ΚΑΙ Η ΙΣΧΝΟΤΗΣ

ὀφείλονται στὴν ὑπόφυσι

Ἀπ' αὐτὴν ἐξαρτᾶται ἐπίσης ἡ ζωτικότης μας

Η ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ ἢ ἡ ἰσχνότης, ὁ γιγαντισμὸς ἢ ὁ νανισμός, ἡ φαλάκρα ἢ τὸ ἄφθονο τρίχωμα, ἡ ζωτικότης ἢ ἡ ἀδράνειά μας, ὅλα αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ὑπόφυσι, ποὺ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἀπεκλήθη διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Ἡ ὑπόφυσις εἶναι πραγματικὰ ὁ πομπὸς ποὺ δίνει τὸ καθημερινὸ πρόγραμμα στοὺς ἄλλους ἀδένες. Αὐτοὶ εἶναι ἁπλοὶ δέκτες, ποὺ, γιὰ νὰ λειτουργήσουν κανονικά, πρέπει νὰ τοὺς ἔχουμε ρυθμίσει πάνω στὸ μῆκος κύματος τῆς ὑποφύσεως.

Ἡ ὑπόφυσις, ὡς γνωστόν, εἶναι ἕνας μικροσκοπικὸς ἀδήν, ποὺ κρέμεται ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο μ' ἕνα μικρὸ μίσχο, ὅπως ἕνα ἀχλάδι ἀπὸ τὴν ἀχλαδιά. Διακρίνεται σὲ δυὸ μέρη, τὸ ἐμπρόσθιο καὶ τὸ ὀπίσθιο. Ἀπ' αὐτά, τὸ σημαντικώτερο εἶναι τὸ πρῶτο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον προέρχονται καὶ ὅλες οἱ ἐκκρίσεις αὐτοῦ τοῦ ἀδένος.

Ἡ ὑπόφυσις ἐκκρίνει τρεῖς ὁρμόνες. Ἡ πρώτη ἀπ' αὐτὲς προορίζεται γιὰ τὸν θυρεοειδῆ ἀδένα καὶ καλεῖται θυρεοστιμουλίνη. Ἡ δεύτερη γιὰ τὰ ἐπινεφρίδια καὶ καλεῖται κορτικοστιμουλίνη. Καὶ ἡ τρίτη γιὰ τοὺς γεννητικοὺς ἀδένες καὶ καλεῖται γοναδοστιμουλίνη.

Χάρις στὴ δίεργεσι τῆς ὑποφύσεως, ὁ θυρεοειδὴς ἐκκρίνει τὴ δικὴ του ὁρμόνη, τὴ θυροξίνη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξαρτᾶται ἡ ἀνάπτυξις, ἡ διαμόρφωσις τοῦ σκελετοῦ, ἡ στερεότης τῶν ὀστῶν, ὁ σχηματισμὸς τῶν δοντιῶν καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἐγκεφάλου. Κωτὰ τὸν ἴδιο τρόπο, χάρις στὴν ἐπίδρασι τῆς ὑποφύσεως καὶ πάλι, οἱ ἐπινεφρίδιοι καὶ οἱ γενετήσιοι ἀδένες ἐκπληρώνουν τὸν προορισμό τους.

Ἀλλὰ μεταξὺ τῆς ὑποφύσεως καὶ τῶν ἀδένων ποὺ διεγείρει, ὑπάρχει ἕνα εἶδος ἀλληλεπιδράσεως, ποὺ ἐξασφαλίζει τὴ μεταξύ τους ἰσορροπία. Ἂς πάρουμε γιὰ παράδειγμα τὸ θυρεοειδῆ, ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴ διέγερσι τῆς ὑποφύσεως γιὰ νὰ παραγάγη τὴ δική του ὁρμόνη, τὴ θυροξίνη. Ὅταν ὁ ὀργανισμὸς ἔχη κορεσθῆ ἀπὸ θυροξίνη, τὸ πλεόνασμά της πηγαίνει στὴν ὑπόφυσι καὶ προκαλεῖ τὸ σταμάτημα τῆς παραγωγῆς θυρεοστιμουλίνης. Ἡ ὑπόφυσις θὰ παραγάγη καὶ πάλι θυρεοστιμουλίνη, ὅταν ὁ ὀργανισμὸς ἐξαντλήση τὰ ἀποθέματα θυροξίνης καὶ αἰσθανθῆ καὶ πάλι τὴν ἀνάγκη της.

Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ προκειμένου γιὰ τὶς ἐκκρίσεις τῶν ἐπινεφριδίων καὶ τῶν γεννητικῶν ἀδένων.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν εἰσάγωμε στὸν ὀργανισμὸ ὁρμόνες γιὰ λόγους θεραπευτικούς, π.χ. ἐκχυλίσματα θυρεοειδοῦς ἢ ὠοθηκῶν, ἐπιδροῦμε καὶ πάλι στὴν ὑπόφυσι, ποὺ παύει νὰ ἐκκρίνη τὶς ἀντίστοιχες στιμουλίνες. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι ὁ θυρεοειδὴς ἢ οἱ ὠοθῆκες ἀδρανοῦν, καθ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ τροφοδοτοῦμε ἐξωτερικῶς τὸν ὀργανισμὸ μὲ ὁρμόνες, κ' αὐτὴ ἡ ἀδράνεια, ἀπὸ προσωρινή, μπορεῖ νὰ μεταβληθῆ σὲ ὁριστική. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἡ ὁρμονοθεραπεία ἀποτελεῖ δίκοπο μαχαίρι καὶ πολλὲς φορὲς κάνει περισσότερο κακὸ ἀπὸ τὸ καλὸ ποὺ προσδοκοῦμε ἀπ' αὐτήν.

Ἡ ὑπόφυσις, ὅμως, δὲν εἶναι αὐτοκέφαλη. Ἐλέγχεται κ' αὐτὴ ἀπὸ ἕνα μικρὸ ὄργανο, ποὺ βρίσκεται πάνω ἀπὸ αὐτὴν καὶ ποὺ καλεῖται ὑποθάλαμος. Αὐτὸς ρυθμίζει τὴν ποσότητα τῶν διεγερτικῶν ἐκκρίσεων τῆς ὑποφύσεως. Μποροῦμε νὰ τὸν παρομοιάσωμε μὲ τὸν κεντρικὸ σταθμὸ ἐλέγχου ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ ἐργοστασίου.

Εἶναι αὐτονόητο ὅτι, ἀπὸ τὴν καλὴ ἢ κακὴ λειτουργία τῆς ὑποφύσεως, ἐξαρτᾶται ἡ ἰσορροπία καὶ ἡ ἁρμονία ὁλοκλήρου τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἡ ἀνεπάρκεια ἢ ἡ ὑπερλειτουργία ἑνὸς ἀδένος, συνεπῶς, μπορεῖ νὰ μὴν ὀφείλεται στὸν ἴδιον, ἀλλὰ στὸ ὅτι ἡ ὑπόφυσις ἐκκρίνει λιγώτερες ἢ περισσότερες στιμουλίνες ἀπὸ ὅ,τι πρέπει. Ἡ ἀνεπάρκεια τοῦ θυρεοειδοῦς π.χ. ἐνδέχεται νὰ ἔχη τὴν ἀφορμή της στὸ ὅτι ἡ ὑπόφυσις δὲν παράγει ἐπαρκῆ ποσότητα ἀπὸ θυρεοστιμουλίνη. Ἡ ὑπερλειτουργία, ἀντίθετα, ποὺ προκαλεῖ τὴν νόσο τοῦ Μπαζεντόου ἢ ἐξώφθαλμο βραγχοκήλη, μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ ὑπερέκκρισι αὐτῆς τῆς στιμουλίνης.

Ἡ ὑπερέκκρισις κορτικοστιμουλίνης, ἐξ ἄλλου, προκαλεῖ παχυσαρκία καὶ ὑπερτρίχωσι, ἐνῶ ἡ ἀνεπάρκεια αὐτῆς τῆς στιμουλίνης προκαλεῖ τὴ νόσο τοῦ Ἄντισον: ἰσχνότητα, μεγάλη κόπωσι, πτῶσι τῶν τριχῶν, ἀνικανότητα γιὰ ἐργασία. Στὴ νόσο τοῦ Ἄντισον, τὰ ἐπινεφρίδια ἐνδέχεται νὰ μὴ παρουσιάζουν καμμία ἀνωμαλία. Τοὺς λείπει, ὅμως, ἡ στιμουλίνη, ποὺ θὰ τὰ κάνη νὰ λειτουργήσουν κανονικά. Ἂν εἰσάγωμε αὐτὴ τὴ στιμουλίνη μὲ ἐνέσεις, ὁ ἀσθενὴς γίνεται ἀμέσως καλά. Ἂν, τοὐναντίον, ἡ βλάβη βρίσκεται στὰ ἐπινεφρίδια, θὰ χρειασθῆ νὰ κάνωμε ἐνέσεις μὲ ἐκχυλίσματα αὐτῶν τῶν ἀδένων. Εἶναι εὔκολο, λοιπόν, νὰ καταλάβωμε πόσο μεγάλη σημασία ἔχει ἡ ἀκριβὴς διάγνωσις τῆς αἰτίας ποὺ προκαλεῖ τὴν ἀσθένεια.

Ἡ σημασία τῆς ὑποφύσεως καταφαίνεται περισσότερο κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐμμηνολῃξίας. Ὅλοι ξέρομε πόσο ὑποφέρουν οἱ περισσότερες γυναῖκες κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτή. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἐξάψεις, τοὺς ἰλίγγους, τὶς κεφαλαλγίες, τὴν ἔντονη παχυσαρκία κλπ. παρατηροῦνται σὲ πολλὲς περιπτώσεις σοβαρώτατες ἀλλοιώσεις τοῦ χαρακτῆρος, ποὺ μποροῦν νὰ ὁδηγήσουν στὴν τρέλλα. Ἐκεῖνο ποὺ συμβαίνει στὴν περίπτωσι αὐτή, εἶναι ὅτι, ἐνῶ οἱ ὠοθῆκες, λόγω τῆς ἡλικίας, ἔχουν παύσει νὰ ἐκκρίνουν τὶς ὁρμόνες τους, ἡ ὑπόφυσις ἐξακολουθεῖ νὰ τοὺς στέλνη τὶς γοναδοστιμουλίνες της σὲ μεγάλες ποσότητες. Σ' αὐτὲς ἀκριβῶς τὶς γοναδοστιμουλίνες, ποὺ πλεονάζουν μέσα στὸν ὀργανισμό, ὀφείλονται οἱ διαταραχὲς τῆς ἐμμηνολῃξίας. Ἡ ἰσορροπία ἀποκαθίσταται μὲ ἐνέσεις ὠοθηκικῶν ὁρμονῶν. Οἱ ὠοθῆκες δὲν πρόκειται, βέβαια, νὰ ξαναλειτουργήσουν, γιατὶ ἔχουν ἐκπληρώσει πιὰ τὸν προορισμό τους κι' ἔχουν ἀχρηστευθῆ. Οἱ ὠοθηκικὲς ὁρμόνες ὅμως ἐξουδετερώνουν τὶς γοναδοστιμουλίνες καὶ φέρνουν τὴν ἰσορροπία.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἴδια ἡ ὑπόφυσις μπορεῖ νὰ παρουσιάση ἀνεπάρκεια. Ὅλοι οἱ ἀδένες, ποὺ ἐξαρτῶνται ἀπ' αὐτήν, πάσχουν σὲ τέτοια περίπτωσι. Ἡ ἀνάπτυξις δὲν γίνεται κανονικά, καὶ τὸ ἄτομο παρουσιάζει ἀνικανότητα, διανοητικὴ καθυστέρησι καὶ μεγάλη ἐξάντλησι, ἀκόμη καὶ στὴν πιὸ μικρὴ προσπάθεια. Εἶναι αὐτονόητο ὅτι, στὴν περίπτωσι αὐτή, δὲν χρειάζεται νὰ ἐνισχύσωμε τοὺς καθ' ἕναστα ἀδένες (θυρεοειδῆ, ἐπινεφρίδια, γεννητικούς), ποὺ δὲν παρουσιάζουν καμμία ἀνωμαλία, ἀλλὰ τὴν ὑπόφυσι, ποὺ εἶναι ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ.

Σὲ διαταραχὲς τῆς ὑποφύσεως ὀφείλονται ἐπίσης ὁ νανισμὸς καὶ ὁ γιγαντισμός. Ἡ ἐνίσχυσις τῆς ὑποφύσεως μπορεῖ νὰ μᾶς δώση ἀξιόλογα ἀποτελέσματα στὴν περίπτωσι τοῦ νανισμοῦ. Δὲν συμβαίνει, ὅμως, τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ γιγαντισμό. Γιατί, περιορίζοντας τὶς ἐκκρίσεις τῆς ὑποφύσεως, εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέσωμε σοβαρώτατες καὶ ἐπικίνδυνες διαταραχὲς στὴ λειτουργία τῶν ἄλλων ἀδένων, μὲ ἀποτελέσματα ἀληθινὰ καταστροφικά.

Γελωτοθεραπεία

— *Φοβᾶσαι τὸ λαγό;*
— *Ὄχι, ἀλλὰ τὸν σπιαδεύει ἡ γυναῖκα μου!...*

— *Δῶσε μου τὸ μαντῆλι σου, νὰ δέσω τὰ τραύματά του!...*

— *Μιὰ καὶ ἐπιμένετε ὅτι πυροβολήσαμε μαζί, ἂς τὸ μοιρασθοῦμε!...*

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Οἱ δυὸ νέοι συναντιόντουσαν στὰ χωράφια τοῦ Κένσινγκτον.

ΟΤΑΝ, μιὰ μέρα τοῦ 1760, οἱ κήρυκες διαλαλήσανε τὴν ἀνάρρησι στὸν ἀγγλικὸ θρόνο τοῦ νεαροῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α', ὁ λαὸς ἄκουσε μὲ χαρὰ τὴν ἀναγγελία.

Ὁ πατέρας του καὶ οἱ προκάτοχοί του ἦταν Γερμανοί. Ἐλάχιστα γνώριζαν τὴ γλῶσσα. Κι' ἦταν περιστοιχισμένοι ἀπὸ Γερμανοὺς συμβούλους, φίλους καὶ εὐνοουμένους. Ἀλλά, μὲ τὸ νέο Βασιλέα, τὰ πράγματα θ' ἄλλαζαν. Αὐτὸς εἶχε γεννηθῆ στὴν Ἀγγλία κι' ἀπὸ μικρὸς μιλοῦσε τὰ ἀγγλικά. Τὸν εἶχε διαπαιδαγωγήσει ὁ κόμης Μπιούτ, ἄνδρας σεβαστὸς στὴν κοινωνία. Ἔτσι, σὲ ἡλικία εἴκοσι δύο χρόνων, ὁ Γεώργιος ἦταν ἕνας νέος σοβαρός, εἰλικρινής, ὡραῖος, ξανθὸς καὶ γαλανομάτης.

Ὁ πατέρας του, ὁ πάππος κι' ὁ προπάππος του, δὲ διακρινόντουσαν γιὰ τὶς οἰκογενειακές τους ἀρετές. Στὸ διάστημα τῆς βασιλείας τους, ὁ ποδόγυρος εἶχε παίξει μεγάλο ρόλο στὴ διοικησι τοῦ Κράτους. Ἀντιθέτως, ὁ Γεώργιος Γ', ἦταν μελετηρός, μὲ ἠθικὲς ἀρχὲς καὶ σταθερὸ χαρακτῆρα. Μόλις ἔγινε Βασιλιάς, ἡ Κυβέρνησι ἄρχισε νὰ διαπραγματεύεται τὴ μνηστεία του μὲ τὴν Καρλόττα, τὴν κόρη τοῦ δουκὸς τοῦ Μάκλεμπεργκ-Στρέλιτς. Τὸ συνοικέσιο αὐτὸ ἐκρίθη σκόπιμο γιὰ πολιτικοὺς λόγους. Κι' ὁ Γεώργιος δὲν ἔφερε ἀντίρρησι, ἂν καὶ δὲν ἤξερε καθόλου τὴ μέλλουσα σύζυγό του.

Ὡστόσο, τὰ νιάτα ἔχουν τὰ δικαιώματά τους. Καί, μιὰ μέρα, ποὺ ὁ νεαρὸς βασιλιὰς εἶχε βγῆ ὁλομόναχος στ' ἀχορτικὰ χωράφια τῶν Λένεξ, ἔτυχε νὰ τὸν δῆ ἀπὸ ἕνα παράθυρο ἡ ὁμορφη κόρη τοῦ οἰκοδεσπότη.

Ἡ Σάρα Λένοξ ἦταν τότε μόλις δεκαεφτὰ χρόνων. Ψηλή, λεπτή, μὲ τσαχπίνικα μενεξεδένια μάτια καὶ στόμα σὰν κεράσι. Πλούσιες μπούκλες πλαισίωναν τὸ ὁμορφο πρόσωπό της.

Ὅταν προσπέρασε ὁ βασιλιάς, ἡ Σάρρα ἔτρεξε στὸν καθρέφτη καὶ κυττάχτηκε. Ἤξερε, ὅτι ἦταν ὡραία, τῆς τὸ εἶχαν πῆ οἱ φίλοι τοῦ πατέρα της. Ἀλλά, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, κατάλαβε τὴν ἀξία τῆς ὁμορφιάς της. Σκέψεις φιλόδοξες γεννήθηκαν τότε στὸ μυαλό της. Καί, καθὼς καθρεφτιζόταν ἐνιωσε πὼς εἶχε τὴ δύναμι νὰ προκαλέση τὸν ἔρωτα στὶς καρδιὲς τῶν ἀνδρῶν, κι' ἀκόμα καὶ στὸ βασιλιᾶ.

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ Γεώργιος Γ' ξαναπέρασε ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο. Προχωροῦσε μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, κρατῶντας ἐλαφρὰ τὸ χαλινάρι τοῦ ἁλόγου του. Ξαφνικά, τὸ ἄλογο τινάχτηκε πίσω, ξαφνιασμένο. Ὁ νέος κύτταξε ὁλόγυρά του. Τὸ βλέμμα του καρφώθηκε γοητευμένο σὲ μιὰ εἰκόνα.

Μιὰ κόρη μὲ ὀνειρεμένη ὁμορφιά, χαριτωμένη, λεπτοκαμωμένη, στεκόταν λίγο πιὸ πέρα, κρατῶντας ἀπ' τὸ λουρὶ ἕνα πελώριο λαγωνικό. Εἶχε φέρει τὸ χέρι στὴν καρδιά της, τὰ μάτια της ἦταν ὀρθάνοιχτα καὶ τὰ χείλη της μισανοιγμένα ἀπὸ κατάπληξι καὶ φόβο.

Ὁ βασιλιὰς ξαφνιάστηκε, ὅσο καὶ τ' ἄλογό του. Δὲ μίλησε καθόλου. Ἡ νέα ἔκανε τότε μιὰ βαθιὰ ὑπόκλισι καὶ ψιθύρισε λίγα δειλὰ λόγια. Εἶπε πὼς εἶχε βγῆ περίπατο μὲ τὸ σκυλί της καὶ πὼς δὲ φανταζόταν, ὅτι θὰ συναντοῦσε τὸ βασιλιὰ στὰ ἐρημικὰ ἐκεῖνα μέρη.

— Ἡ Μεγαλειότης σας, τόλμησε νὰ προσθέση ἡ νέα, ἔχει καθῆκον νὰ φυλάγεται, ἂν ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἀφοσιωμένους ὑπηκόους του...

Ὕστερα, σὰ νὰ ντράπηκε γιὰ τὴν τόλμη της, ἡ ξανθὴ κοπέλλα χάθηκε ἀμέσως μέσα στὸ δάσος.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Βασιλιὰς ξεκίνησε ξανὰ γιὰ τὸν ἴδιο περίπατο. Νάταν τυχαῖο τάχα τὸ γεγονός; Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς ἡ Σάρα, συγχυσμένη καὶ κατάπληκτη, συνάντησε πάλι τὸν καβαλλάρη στὴν ἴδια θέσι. Φάνηκε πιὸ ντροπαλὴ ἀπὸ τὴν πρώτη φορά, ὄχι ὅμως λιγώτερο ὁμορφη. Κι' ;πειδὴ ἐκείνη δὲ μλιοῦσε, ὁ νεαρὸς βασιλιὰς τῆς εἶπε μερικὰ κολακευτικὰ λόγια.

Ἡ ἑπομένη ἦταν ἡμέρα θλιβερὴ γιὰ τὸ νέο καβαλλάρη. Γιατί, ἂν καὶ ἔμεινε περισσότερη ὥρα στὸν ἐξοχικὸ δρόμο, δὲν εἶδε πουθενὰ οὔτε τὴ νέα, οὔτε τὸ σκυλί της. Κι' ὁ βασιλιάς, κατσουφιασμένος, περίμενε, ξεχνώντας τὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιο, ποὺ ὁ ἴδιος εἶχε συγκαλέσει...

Ἑτοιμαζόταν πιὰ νὰ φύγη, ὅταν, πίσω ἀπὸ κάποιο φράχτη, διέκρινε τὴν ἄκρη ἑνὸς γαλάζιου φουστανιοῦ. Κύτταξε καλύτερα καὶ εἶδε τὴ Σάρα, μ' ἕνα δικράνι στὰ χέρια, ν' ἀνεμίζη τὸ χορτάρι, γιατὶ ἦταν τότε ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ. Ἐνῶ ἐργαζόταν, σιγοτραγουδοῦσε κάποιο νοσταλγικὸ σκοπό.

Φυσικά, ὁ βασιλιὰς δὲ φανταζόταν, ὅτι, κάτω ἀπ' τὸ μεγάλο ψαθινο καπέλλο, ἕνα ζευγάρι μάτια πονηρὰ παρακολουθοῦσαν ἐπὶ μισὴ ὥρα τὶς κινήσεις του...

Στὴ στιγμή, ὁ νέος ξεκαβαλίκεψε καὶ δρασκέλισε τὸ φράχτη. Ὕστερα στάθηκε, βουβός, μπροστὰ στὴ Σάρα.

Τί συνέβη μεταξύ τους, στὸ διάστημα τῆς εὐτυχισμένη ἐκείνης ὥρας, ἐνῶ οἱ σύμβουλοι τοῦ Στέμματος περίμεναν; Ἡ Ἱστορία δὲ μᾶς τὸ λέει. Ἀπὸ τότε ὅμως, κάθε μέρα, κάτω ἀπὸ τὸν καυτερὸ ἥλιο, μὲ τὴ μυρωδιὰ τοῦ θερισμένου χορταριοῦ ὁλόγυρά τους, οἱ δυὸ νέοι συναντιόντουσαν στὰ χωράφια τοῦ Κένσιγκτον.

Ἡ ἱστορία τῆς ἀγάπης τους εἶναι παλιὰ σὰν τὸν κόσμο, γιατὶ εἶναι ἡ συνηθισμένη ἱστορία δυὸ νέων, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἀγάπησαν. Μικρὰ χεράκια, φυλακισμένα μέσα σὲ δυνατὰ ἀνδρικὰ χέρια, γαλανὰ μάτια, ποὺ βάκρυζαν στὸ χωρισμό, καὶ κόκκινα χείλη, ποὺ χαμογελοῦσαν στὴν ὑπόσχεσι μιᾶς νέας συναντήσεως...

Ἔφθασε ὡστόσο ἡ μέρα, ὅπου ἡ μικρούλα Σάρα περίμενε τοῦ κάκου ν' ἀκούση τὸν ἦχο τῶν ὁπλῶν τοῦ ἁλόγου τοῦ βασιλιᾶ. Τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ δὲν ἦρθε πιὰ νὰ συναντήση τὴ βοσκοπούλα του... Εἶχε ὑποδειχθῆ στὴν Α. Μεγαλειότητα νὰ φύγη ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα, χάριν τῆς ὑγείας του. Καὶ ἡ ὑπόδειξι αὐτὴ ἦταν σὰ διαταγή, γιατὶ οἱ βασιλιάδες δὲν πρέπει νὰ ὑποπίπτουν σὲ ἀπερισκεψίες!

Ἔτσι, ἡ φτωχὴ Σάρα ἀντελήφθη πὼς εἶχε παίξει μὲ τὴ φωτιά... Ἔκλαψε πικρά, ὅταν, ἀργότερα, ἔμαθε τὸν προσεχῆ γάμο τοῦ βασιλιᾶ, κατὰ συμβουλὴ πάντοτε τῶν ὑπουργῶν του. Κι' ἔχυσε ἄλλα πικρὰ δάκρυα, ὅταν τὴ διέταξαν νὰ λάβη μέρος στὴν ἀκολουθία τῆς νύφης, κατὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου.

Λένε, ὅτι ἡ Σάρα ξέσπασε σὲ λυγμούς, σ' αὐτὴ τὴν τελετή. Ἀλλ' ὁ νεαρὸς βασιλιὰς δὲ γύρισε κἂν νὰ τὴν κυττάξη. Τὸ ἁρμόνιο τῆς ἐκκλησίας βούϊζε, οἱ καμπάνες χτυποῦσαν χαρμόσυνα κι' ἔπνιξαν τὴ φωνὴ μιᾶς ἀπελπισμένης καρδιᾶς...

Ἕνα χρόνο ἀργότερα, ἡ Σάρα παντρεύτηκε μὲ - τὸ σέρ Τσάρλς Μπένμπερυ, καλὸ κι' ἀγαθὸ ἄνθρωπο, μὰ τόσο μεγάλο στὰ χρόνια, ποὺ ὅλοι τὸν ἐπαιρναν γιὰ πατέρα της. Ὁ γάμος τους δὲν ὑπῆρξε εὐτυχισμένος καί, μετὰ δυὸ χρόνια, χώρισαν. Ἡ ὁμορφιὰ τῆς Σάρας εἶχε γίνει ξακουστή. Ὁ κόσμος τὴ θαύμαζε, γιὰ τὶς πνευματικὲς ὅσο καὶ τὶς σωματικές χάρες της. Οἱ μεγαλύτεροι ζωγράφοι τῆς ἐποχῆς ἔκαναν τὸ πορτραῖτο της.

Κατόπιν, ἡ Σάρα παντρεύτηκε μὲ τὸ Τζώρτζ Νάπιερ. Οἱ δυὸ γιοί της ἔγιναν στρατηγοί. Ἦταν προικισμένοι μὲ τὶς ἴδιες χάρες τῆς μητέρας τους καὶ διακρίθηκαν στοὺς πολέμους κατὰ τοῦ Ναπολέοντος. Ἡ Σάρα ἔζησε εὐτυχής, μὲ τὸ δεύτερο σύζυγο καὶ τὰ παιδιά της. Προτίμησε τὴν ἥσυχη ζωὴ τῆς ἐξοχῆς, ἀπὸ τὸ θόρυβο τῆς πρωτευούσης καὶ τὴν κοινωνικὴ κίνησι. Συχνά, πλανιόταν μόνη της στὰ χωράφια, ὅταν τὸ καλοκαίρι, ἡ μυρωδιὰ τοῦ καμμένου χόρτου ἔφερνε στὴ μνήμη της τὶς χρυσὲς ἀναμνήσεις τοῦ νεανικοῦ ρομάντσου της...

Μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ὁ βασιλικὸς ἀγαπημένος της γέρασε, τυφλώθηκε καί, στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, ἔχασε κι' αὐτὸ τὸ λογικό του.

ΠΙΕΡ ΦΡΩΝΤΕΝ

ΛΕΥΚΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

Σύλβια : ΚΟΝΤΣΙΤΑ ΠΑΕΖ
Χουάνα : ΧΟΤΑΝΑ ΝΤΕ ΣΟΓΙΟ
Κόμησσα : ΖΟΖΕΦΑ ΝΤΕ ΣΟΛΕΡ
Γιατρὸς Ρεῖνές : ΧΟΣΕ ΜΠΙΕΡΛΙΝΓΚΕΣ

Ἕνα δυνατὸ ἐρωτικὸ δρᾶμα τῆς ΑΝΝ ΛΕΜΠΡΕΝ, σὲ σενάριο καὶ σκηνοθεσία τοῦ ΠΑΜΠΛΟ ΒΙΛΑΛΟΜΠΟΣ

7ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ κόμησσα Ἀλίτσια ντὲ Μαρτινέλλια μένει, μαζὶ μὲ τὴν ἀντηλιά της Χουάνα, σ' ἕνα παλαιὸ πύργο τῆς Βορείου Ἱσπανίας. Ὑποφέρει ἀπὸ τὴν καρδιά της καὶ ὁ γιατρὸς Ἀντώνιο Ρεῖνές, ποὺ τὴν παρακολουθεῖ, τὴν ἐπισκέπτεται συχνά. Ἡ Χουάνα τὸν ἔχει ἐρωτευτῆ παράφορα, ἀμφιβάλλει ὅμως ἂν κι' ἐκεῖνος τὴν ἀγαπᾶ.

Ἡ Σύλβια, μιὰ νεαρὴ νοσοκόμα, ποὺ ἐκλήθη ἀπὸ τὸ γιατρό, γιὰ νὰ περιποιηθῆ τὴν κόμησσα, κερδίζει ἀμέσως τὴ συμπάθεια ὅλων τῶν ἀνθρώπων τοῦ πύργου καὶ γι' αὐτὸ ἡ Χουάνα δὲν τὴν βλέπει μὲ καλὸ μάτι. Πρὸ παντός, δὲν τῆς ἀρέσουν οἱ συνομιλίες τοῦ γιατροῦ Ρεῖνές μὲ τὴ Σύλβια, στὶν ὁποία δίνει ὁδηγίες, γιὰ τὸ ρόλο της κοντὰ στὴν ἄρρωστη.

— Πρέπει νὰ προσέξετε πολὺ τὴ δόσι τοῦ φαρμάκου. Μιὰ σταγόνα παραπάνω θὰ μποροῦσε νὰ προκαλέση καρδιακὴ κρίσι. Δὲν πρέπει νὰ κάνουμε πάρα πάνω ἀπὸ δυὸ ἐνέσεις τὸ 24ωρο. Θὰ κάνεψε τὴν πρώτη τώρα, ἐδῶ μπροστά μου. Φροντίσπτε νὰ εἶστε ψύχραιμη.

— Καὶ βέβαια εἶμαι ψύχραιμη, γιατρέ...

Ὁ Ὀλιβιὲ παρακολουθεῖ τὴ νέα, ποὺ προσπαθεῖ καὶ καπροθώνει, σὰν μιὰ πραγματικὰ καλὴ νοσοκόμα, νὰ κατανικήση τὸ τράκ της.

— Ἡ δουλειά μου κοντά σας δὲν εἶναι καθόλου δύσκολη. Δυὸ ἐνέσεις, μιὰ τὸ πρωῒ καὶ μιὰ τὸ βράδυ.

— Θὰ μοῦ κρατᾶς καὶ συντροφιά, ὅταν θὰ κοιμᾶμαι. Κι' αὐτὸ δουλειὰ εἶναι... Τώρα ὅμως μπορεῖς νὰ κάνῃς ἕνα περίπατο στὸ πάρκο, γιατὶ θὰ κλείσω τὰ μάτια μου νὰ κοιμηθῶ λιγάκι...

— Κι' ἐσεῖς, γιατρέ, πηγαίνετε νὰ βρῆτε τὴ Χουάνα.. Θἄχη ἀρχίσει ν' ἀνησυχῆ...

— Ἔχω ἀκόμα δυὸ λόγια νὰ πῶ στὴ Σίλβια. Θὰ σᾶς τὴν ξαναστείλω ἀμέσως.

Ἡ κόμησσα χαμογελᾶ. Ὁ γιατρός, ἀποκαλῶντας τὴ νοσοκόμα μὲ τ' ὄνομά της, προδίδει ὅτι ὑπάρχει μιὰ οἰκειότης μεταξύ τους, ποὺ βάζει σὲ κίνδυνο τὸ φλογερὸ ἔρωτα τῆς Χουανίτας γι αὐτόν.

— Σᾶς ἀφήνει ἐλεύθερη, γιατὶ εἶναι μεγαλόψυχη, ἐσεῖς ὅμως δὲν πρέπει ποτὲ νὰ χαλαρώσετε τὴν παρακολούθησί σας. Σὲ περίπτωσι καρδιακῆς κρίσεως, θὰ κάνετε μιὰ ἔνεση μὲ ἀμποὺλα C, πρὶν ἀκόμα μὲ καλέσετε....

— Δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ ξαναγίνη καλά; Εἶναι τόσο καλὴ καὶ ὄχι πολὺ μεγάλη...

Ἡ Χουάνα, ἐκνευρισμένη ἀπὸ τὴν καθυστέρησι τοῦ γιατροῦ, ἀρχίζει νὰ πατᾶ τὸ κλάξον τοῦ αὐτοκινήτου του, γιὰ νὰ τοῦ ὑπενθυμίση πὼς τὸν περιμένει καὶ πὼς εἶναι πάντα ἀνυπόμονη καί... ἐγωίστρια.

— Δυστυχῶς, ἡ κατάστασί της χειροτερεύει ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Τὸ τελευταῖο καρδιογράφημα δὲν ἀφήνει καμμιὰ ἐλπίδα, μπορεῖ ὅμως νὰ ζήση ἀκόμα δέκα ἢ δώδεκα μῆνες...

— Εἶναι ἡ δεσποινὶς Μπέργκε. Θέλει νὰ τὴν πάω μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου στὴν πόλι.

— Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε, γιατρέ. Ἐγὼ θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ εἴπατε.

Ὁ γιατρὸς Ρεῖνὲς κατεβαίνει βιαστικὰ τὶς σκάλες. Τὸ γλυκὸ πρόσωπο τῆς νοσοκόμας βρίσκεται ὅμως μπροστὰ στὰ μάτια του, ἀκόμα κι' ὅταν φτάνη κοντὰ στὴ μηχανή του.

— Ἡρθες ἐπὶ τέλους, γιατρέ; Χαζὴ εἶναι αὐτὴ ἡ νοσοκόμα καὶ δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβη ἀμέσως τί πρέπει νὰ κάνη;

— Ἡ δουλειά της δὲν εἶναι καὶ τόσο εὔκολη. Τὸ παραμικρὸ λάθος μπορεῖ νὰ εἶναι μοιραῖο... Ἀνέβα... Ποῦ εἶναι τὸ ποδήλατό σου;

— Θὰ ξαναγυρίσω μὲ τὰ πόδια... Ἐσὺ δὲν ἰσχυρίζεσαι πὼς τὸ περπάτημα εἶναι ἡ καλύτερη γυμναστική;

Ὑπάρχει μιὰ κάποια εἰρωνεία στὴ φωνή της, ἀλλὰ καὶ μιὰ δόσι τρυφερότητος.

— Ἐτοιμάνεις νὰ γυρίσης μὲ τὰ πόδια; Ἐγώ, ὕστερα ἀπὸ δυὸ-τρεῖς ἐπισκέψεις, ποὺ θὰ κάνω θὰ εἶμαι ἐλεύθερος. Ἂν θέλης, μποροῦμε νὰ συναντηθοῦμε στὸ «Κόκκινο πανδοχεῖο», στὶς πέντε. Θὰ πάρουμε ἐκεῖ μαζὶ τὸ τσάϊ μας.

— Ξέρεις νὰ μαντεύης τὴν ἐπιθυμία τῶν ἄλλων... Σύμφωνοι, λοιπόν. Στὶς 5, στὸ «Κόκκινο πανδοχεῖο».

Τὸ «Κόκκινο πανδοχεῖο» εἶναι ἕνα πραγματικὸ γραφικὸ κέντρο, κατάλληλο γιὰ ρομαντικὰ καὶ τρυφερὰ τὲτ-ἀ-τὲτ. Παίρνοντας τὸ τσάϊ τους, οἱ δυὸ «ἐρωτευμένοι» συζητοῦν.

— Τὰ αἰσθήματά σου ἀπέναντί μου εἶναι πάντα τὰ ἴδια, Ὀλυβιέ;... Ἐξακολουθεῖς νὰ μ' ἀγαπᾶς;

— Γιὰ ποιὸ λόγο ν' ἀλλάξω;

— Εἶσαι ὡραία, Χουάνα, ἀκόμα κι' ὅταν ζηλεύης. Σὲ βεβαιώνω πὼς τίποτα δὲν ἄλλαξε στὴν καρδιά μου. Θ', ἀναγγείλουμε τοὺς ἀραβῶνες μας ὅποτε τὸ θέλεις ἐσύ.

— Ξέρω κι' ἐγώ; Ἐσεῖς οἱ ἄντρες εἶστε πολὺ ἀσταθεῖς. Μήπως δική σας ἐφεύρεσι δὲν εἶναι ἡ πολυγαμία; Ἐνῶ ἐμεῖς οἱ γυναῖκες ἀρκούμεθα σ' ἕνα μόνο ἄντρα...

Τὰ λόγια του αὐτά, ὅμως, ὁ γιατρὸς δὲν τὰ συνοδεύει μὲ καμμιὰ ἐξωτερικὴ ἐκδήλωσι τρυφερότητος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΕΚΕΙΝΗ ΜΕ ΤΑ ΓΚΡΙΖΑ ΜΑΤΙΑ

—Από τα συντρίμια, γεννήθηκε ή μαγεία της δικής σου αγάπης, "Αννα!...

ΣΤΕΦΑΝΟ ΣΑΝΤΡΙ

—ΑΚΟΥΣΕ πώς πρέπει νὰ εἶναι τὸ γυφικό σου φόρεμα, εἶπε ὁ Μάρκο. Πρέπει νὰ εἶναι κατάλευκο, μάλλινο, δουλεμένο στὸ χέρι, στενὸ μέχρι τὴ μέση κι' ἀπὸ κεῖ καὶ κάτω φαρδὺ καὶ πολὺ μακρύ, μέχρι τὰ πόδια. Τὰ μικρά σου τὰ πόδια δὲ θὰ φαίνωνται καθόλου. Τὸ φόρεμα θὰ εἶναι κλειστὸ στὸ λαιμό, ὅπως ἐκεῖνα τὰ ἀντρικὰ πουλόβερ, ποὺ ἀφίνουν νὰ φαίνεται μόνο ὁ γιακᾶς ἀπὸ τὸ πουκάμισο. Μὰ ἐσὺ δὲ θὰ ἔχης ἀπὸ μέσα πουκάμισο. Ἀπὸ τὸ λαιμό, θὰ βγαίνη ἕνας χείμαρρος ἀπὸ τούλια, ποὺ θὰ πέφτη πρὸς τὰ πίσω σὰν πλούσιο μαντό. Καὶ στὸ κεφάλι θὰ ἔχης μονάχα ἕνα κοντὸ πέπλο, μὰ χωρὶς ἄνθη πορτοκαλιᾶς. Θὰ εἶναι στολισμένο μονάχα, μὲ μιὰ ἄσπρη καμέλια.

Ἡ Ἀλεξάνδρα τὸν ἄκουγε σὰ μαγεμένη, ἐνῶ περπατοῦσαν χειροπιασμένοι στὰ δρομάκια τοῦ δάσους καὶ τὰ ξερὰ φθινοπωρινὰ φύλλα ἔτριζαν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους.

— Τὸ σπιτάκι μας θὰ ἔχη τρία μικρὰ δωμάτια, συνέχισε ὁ Μάρκο. Ἐσὺ θὰ ἐξακολουθήσης νὰ πηγαίνης στὸ σχολεῖο. Θὰ ἔρχωμαι νὰ σὲ παίρνω κάθε μέρα κι' ἂν καμμιὰ φορὰ ὁ καθηγητὴς θελήση νὰ σὲ καθυστερήση, θὰ τοῦ πῆς: «Κύριε καθηγητά, ὁ σύζυγός μου μὲ περιμένει ἔξω, πρέπει νὰ πάω νὰ τοῦ ἑτοιμάσω τὸ φαγητό!...».

Ἐκείνη γέλασε, μὲ τὸ εὔθυμο καὶ κρυστάλλινο γέλιο της, ποὺ ὁ Μάρκο τὸ λάτρευε. Ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ σ' ἕνα φύλλο κι' ὕστερα, ἀπότομα, ἔγινε πολὺ σοβαρή.

— Καὶ ὁ πατέρας μου; ρώτησε μ' ἕνα τόνο εἰρωνικό. Πρέπει νὰ μιλήσης στὸν πατέρα μου. Ἂν τούλάχιστον εἶχες πραγματικὰ ἕνα σπίτι μὲ τρία δωμάτια...

Σώπασε μιὰ στιγμή, σηκώνοντας τοὺς ὤμους, κι' ὕστερα συνέχισε, χωρὶς νὰ νιώθη πὼς τοῦ ἔκανε κακό:

— Μὰ δὲν καταλαβαίνεις, Μάρκο, ὅτι μὲ τὴ δουλειά σου δὲ θὰ κατορθώσης ποτέ... ποτὲ ν' ἀγοράσης ἕνα σπίτι; Πῶς μπορεῖ ἕνας ζωγράφος νὰ κερδίση τὰ χρήματα, ποὺ χρειάζονται, γιὰ νὰ δημιουργήση οἰκογένεια; Ἔχω ἀκούσει πὼς οἱ ζωγράφοι εἶναι πάντα ἀπένταροι. Ἐκεῖνο, ποὺ πρέπει νὰ κάνης, εἶναι νὰ ἀλλάξης ἐπάγγελμα.

Αὐτὰ τὰ λόγια πλήγωσαν τὸ Μάρκο. Δὲν εἶχε φανταστῆ ποτέ, ὅτι ἡ Ἀλεξάνδρα θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ μιλήση μὲ τόση εἰρωνεία, οὔτε, ὅτι τὴν ἀπασχολοῦσαν αὐτὰ τὰ προβλήματα. Ἤθελε νὰ τὴ βλέπη σὰ μιὰ κοπελλίτσα δεκάξη χρόνων, χαριτωμένη κι' εὐτυχισμένη.

Ὡστόσο, κατώρθωσε νὰ κρύψη τὴν ξαφνικὴ μελαγχολία του καὶ φιθύρισε:

— Ἔχεις δίκιο, Ἀλεξάνδρα, μὰ δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῆς. Τώρα ὀργανώνω μ' ἕνα φίλο μου μερικὲς ἐκθέσεις στὴν ἐπαρχία. Πρέπει νὰ ξέρης, ὅτι ἕνας ζωγράφος στὴν ἐπαρχία κάνει καλὲς δουλειές, κι' ἔτσι θὰ καταφέρω νὰ κερδίσω ἀρκετά.

Μὰ ἡ Ἀλεξάνδρα φάνηκε νὰ λησμόνησε κιόλας αὐτό, ποὺ τοῦ εἶχε πῆ.

— Ξέρεις, φώναξε χαρούμενα. Θὰ ἤθελα μιὰ καμέλια καὶ στὸ στῆθος... Καί, ἀφοῦ τὸ φόρεμα θὰ εἶναι μάλλινο, πρέπει νὰ παντρευτοῦμε τὸ χειμῶνα. Λὲς νάναι ὡραῖο νὰ παντρεύεται κανεὶς τὸ χειμῶνα;

— Μὰ βέβαια, θὰ εἶναι ὑπέροχο, ἀπάντησε ὁ Μάρκο μὲ καινούργιο ἐνθουσιασμό. Γιὰ σκέψου! Ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, θὰ εἶναι στρωμένο χιόνι, τὰ δέντρα θὰ εἶναι γυμνὰ καὶ θὰ ὑπάρχη ὁμίχλη. Μὰ ἐμεῖς θὰ εἴμαστε εὐτυχισμένοι, εὐτυχισμένοι, εὐτυχισμένοι!...

— Εἶμαι μικρή, μὰ ὄχι τόσο, ποὺ νὰ πιστεύω ἀκόμα σ' αὐτὰ τὰ παραμύθια, γέλασε ἡ Ἀλεξάνδρα.

Ὁ Μάρκο ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ σ' ἕνα μικρὸ σωρὸ ἀπὸ ξερὰ φύλλα, ποὺ σκορπίστηκαν, κάνοντας ἕνα σιγανὸ θόρυβο σὰν τριξιμο, σὰ θρόϊσμα.

Τ' ἄκουσες; Τ' ἄκουσες, τὰ πνεύματα τῶν ξερῶν φύλλων, τί μοῦ εἶπαν; ρώτησε ὁ Μάρκο.

Γέλασαν κι' οἱ δυὸ κι' ὕστερα ἡ Ἀλεξάνδρα εἶπε:

— Τώρα πρέπει νὰ πηγαίνω. Φτάσαμε κοντὰ στὸ σπίτι μου, κι' ἂν μ' ἔβλεπε ἡ μαμά!... Θὰ ἔλθω νὰ σὲ πάρω αὔριο, τὴν ὥρα, ποὺ θὰ βγῆς ἀπὸ τὸ σχολεῖο, φιθύρισε ἐκείνη μὲ τὴν ἀπαλὴ φωνούλα της.

★

Ὁ Μάρκο καὶ ἡ Ἄννα περπατοῦσαν ἀργὰ στὴ σκοτεινὴ ἀλλέα. Ἦταν προχωρημένη νύχτα καὶ ὅλα τὰ παράθυρα ἦταν σκοτεινά. Τὰ φθινοπωρινὰ φύλλα ἔτριζαν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους.

— Μάρκο, εἶπε ξαφνικὰ ἡ Ἄννα, δὲ σοῦ φαίνεται πὼς κάτι θέλουν νὰ ποῦν τὰ ξερὰ φύλλα, μ' αὐτὸ τὸ μικρὸ θόρυβο, ποὺ κάνουν ὅταν τὰ πατᾶμε;

Ὁ Μάρκο ἔσκυψε καὶ τὴ φίλησε τρυφερὰ στὸ μάγουλο.

— Εὐχαριστῶ, Ἄννα, ψιθύρισε. Μοῦ θύμισες κάτι ὄμορφο, πολὺ ὄμορφο.

— Θάθελες νὰ μοῦ τὸ πῆς; τὸν ρώτησε τρυφερὰ ἐκείνη.

— Μοῦ θύμισες ἕναν ἔρωτα, εἶπε ὁ Μάρκο. Ὄχι τὸν πρῶτο μου, μὰ ἕνα ἔρωτα πολὺ ὄμορφο. Ἐκείνη. τὴν ἔλεγαν Ἀλεξάνδρα, ἦταν δεκάξη χρόνων, μὰ ἔδειχνε δεκατεσσάρων. Τὴν εἶχα ἐρωτευτῆ φοβερά. Βρισκόμουν τότε στὴν ἀρχὴ τῆς καρριέρας μου. Ἤμουν ἕνας ἀδέκαρος μικροζωγράφος. Ἐπρόκειτο νὰ κάνω ἐκθέσεις στὴν ἐπαρχία, μὰ τὰ σχέδιά μου ναυάγησαν. Καὶ τότε τῆς ἔστειλα ἕνα μπιλιετάκι, ποὺ τῆς ἔλεγα, ὅτι θὰ ξαναγύριζα ὅταν θὰ εἶχα συγκεντρώσει ἀρκετὰ χρήματα, γιὰ νὰ πραγματοποιήσω τὰ σχέδιά μας. Ἀπὸ τότε, τὴ σκέφτηκα πολλὲς φορές, ὅπως σκέφτεται κανεὶς μιὰ ὄμορφη αὐγή, μιὰ καθάρια θάλασσα...

— Καὶ δὲν τὴν ἀναζήτησες ποτὲ πιά; ρώτησε ἡ Ἄννα, μὲ φωνή, ποὺ ἔτρεμε λίγο.

— Ὄχι, δὲν τὴν ξαναζήτησα ποτέ. Πέρασαν πέντε χρόνια, πρὶν νὰ κατορθώσω νὰ κάνω κάτι. Ξέρω, ὅτι ἡ ζωὴ παρασύρει. Θὰ τὴν παρέσυρε κι' ἐκείνη, ὅπως κι' ἐμένα. Τώρα ἔχουν περάσει ὀχτὼ χρόνια...

— Κι' ἂν ἐκείνη σὲ περιμένη ἀκόμα; ψιθύρισε ἡ Ἄννα. Βλέπεις, Μάρκο, ἐγὼ θὰ σὲ περίμενα... νομίζω πὼς θὰ σὲ περίμενα πάντα.

— Τὸ ξέρω, Ἄννα, εἶπε ἐκεῖνος, ἐνῶ τὴν ἀγκάλιαζε.

★

Ὁ Μάρκο γύρισε, στὸ κρεβάτι, καὶ κύτταξε τὸ πρόσωπο τῆς Ἄννας, μέσα στὸ μισοσκόταδο. Ἐκείνη κοιμόταν. Ὁ νέος χάϊδεψε ἁπαλὰ τὰ θαυμάσια μαῦρα μαλλιά της.

— Ἄννα, δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ πῆς ἐκεῖνα τὰ λόγια, ψιθύρισε. Εἶναι δυὸ-τρεῖς ὧρες, ποὺ μοῦ εἶπες, ὅτι ἴσως ἡ Ἀλεξάνδρα μὲ περιμένει ἀκόμα, κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν κατορθώνω νὰ τὴ διώξω ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Κάθε δευτερόλεπτο, ξαναγυρίζει στὸ μυαλό μου μιὰ καινούργια λεπτομέρεια ἀπὸ τὴ σύντομη ἀγάπη μας. Τὴν ἀγαποῦσα πολὺ καὶ τὴν ἀγαπῶ ἀκόμα. Ὅταν τὴ σκέπτωμαι, νιώθω μιὰ τρυφερότητα, ποὺ δὲν ἔνιωσα ποτὲ γιὰ ἄλλη γυναῖκα!

Οἱ μέρες, ποὺ ἀκολούθησαν ἦταν γιὰ τὸ Μάρκο γεμάτες ἀπὸ τὴν ἀνάμνησι τῆς Ἀλεξάνδρας. Θυμόταν κάθε χαρακτηριστικὸ της, κάθε κίνησι, κάθε ἔκφρασι. Μόνο ἕνα πρᾶγμα ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ ξεφεύγη: ἡ ἀληθινὴ ἀπόχρωσι τῶν ματιῶν της.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, μπαίνοντας στὸ στούντιο, ἡ Ἄννα τὸν βρῆκε συλλογισμένο, μπροστὰ σ' ἕνα μουσαμά, ποὺ ἔμενε ἄσπρος, ἀπὸ δυὸ μέρες.

— Μάρκο, τοῦ ψιθύρισε, πηγαίνοντας κοντά του καὶ τυλίγοντας τὰ χέρια γύρω στὸ λαιμό του. Πές μου, τί σὲ βασανίζει; Εἶναι μέρες τώρα, ποὺ σὲ βλέπω ἔτσι. Πές μου τί σοῦ συμβαίνει, Μάρκο, θὰ σοῦ κάνη καλό.

Ὁ Μάρκο ἔνιωσε ἕνα συναίσθημα βαθιᾶς εὐγνωμοσύνης καὶ μιὰ ἀσυγκράτητη ἐπιθυμία νὰ πῆ στὴν Ἄννα ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Θυμᾶσαι ἐκείνη τὴ νύχτα, ποὺ σὲ εὐχαρίστησα γιὰ τὴν ἀνάμνησι, ποὺ ἔκανες νὰ ξαναγεννηθῆ μέσα μου, ὅταν περπατούσαμε πάνω στὰ ξερὰ φύλλα; Ἀπὸ τότε, ἐκείνη ἡ ἀνάμνησι μὲ ἀκολουθεῖ ἀδιάκοπα, δὲ μ' ἀφίνει στιγμὴ ἡσυχίας. Θυμᾶμαι τὴν Ἀλεξάνδρα μὲ κάθε λεπτομέρεια, μὰ δὲν κατορθώνω νὰ θυμηθῶ τὴν ἀπόχρωσι τῶν ματιῶν της. Τὰ μάτια της ἦταν πράσινα... ὄχι, ὄχι πράσινα, ἦταν γκρίζα. Οὔτε... οὔτε γκρίζα... Δὲν ξέρω. Εἶχαν ἕνα χρῶμα θαυμάσιο, ἀκαθόριστο, ἐμοιαζαν μὲ τὴν καθάρια θάλασσα.

Ἡ Ἄννα τὸν κύτταζε καὶ ἀγωνιζόταν νὰ δώσῃ τὰ δάκρυα, ποὺ ἤθελαν νὰ πλημμυρίσουν τὰ μάτια της.

— Μάρκο, κατώρθωσε νὰ πῆ ἐπιτέλους. Δὲ μπορεῖς νὰ συνεχίσης ἔτσι. Μοῦ στοιχίζει πολὺ αὐτό, ποὺ θὰ σοῦ πῶ, μὰ εἶναι τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ κάνης. Πήγαινε νὰ βρῆς αὐτὴ τὴν κοπέλλα!...

★

— Τρίτος ὄροφος, κύριε, εἶπε ἡ θυρωρός. Πρώτη πόρτα δεξιά.

Ὁ Μάρκο δὲ στάθηκε νὰ περιμένη τὸ ἀσανσέρ. Ἀνέβηκε τὶς σκάλες τρέχοντας, μὰ μπροστὰ στὴν πόρτα στάθηκε γιὰ πολλὰ λεπτά, ποὺ νὰ χτυπήση τὸ κουδούνι.

Τοῦ ἄνοιξε μιὰ κοπέλλα κοντή, μελαχροινή, μὲ μαῦρα μάτια.

— Ποιὸν ζητᾶτε; ρώτησε.

— Θὰ ἤθελα νὰ μιλήσω στὴ δεσποινίδα Ἀλεξάνδρα, εἶπε ὁ Μάρκο, βιαστικά.

— Δὲν εἶναι ἐδῶ, μὰ σὲ λίγο θὰ γυρίση. Ἂν θέλετε νὰ τὴν περιμένετε...

Τὸν ὡδήγησε σ' ἕνα μικρὸ σαλονάκι καὶ τὸν ἄφησε μόνο.

Ὁ Μάρκο κάθησε κι' ἄφησε πάνω στὸ τραπεζάκι τὸ κουτὶ μὲ τὶς ὀρχιδέες.

«Ἦταν καλύτερα νὰ τὴ δῶ ἀμέσως», συλλογιζόταν. «Τώρα ἡ κάθε στιγμὴ μοῦ φαίνεται αἰώνας...».

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε μιὰ κυρία μὲ ἄσπρα μαλλιά.

— Εἶμαι ἡ μητέρα τῆς Ἀλεξάνδρας, τοῦ εἶπε. Μήπως θὰ μπορούσατε νὰ πῆτε σὲ μένα τί τὴ θέλετε;

— Ὦ, τίποτα τὸ σημαντικό, ἀπάντησε ταραγμένος ὁ Μάρκο. Εἶμαι ἕνας παλιὸς γνωστὸς τῆς Ἀλεξάνδρας· ἔχω νὰ τὴ δῶ ὀκτὼ χρόνια. Ἔτυχε νὰ περάσω ἀπ' αὐτὴ τὴν πόλι καὶ σκέφτηκα...

— Ἀσφαλῶς θὰ τὴν εἴχατε γνωρίσει στὸ σπίτι κάποιας συμμαθήτριάς της, εἶπε ἡ ἡλικιωμένη κυρία. Πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ χρόνια, ἡ Ἀλεξάνδρα πήγαινε ἀκόμα στὸ σχολεῖο κι' ἐγὼ δὲ θυμᾶμαι νὰ σᾶς εἶχα γνωρίσει τότε...

Ὁ Μάρκο δὲν ἤξερε τί νὰ ἀπαντήση. Μά, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε τὸ κουδοῦνι.

— Νά θὰ εἶναι αὐτή, εἶπε ἡ κυρία, ἐνῶ σηκωνόταν καὶ προχωροῦσε πρὸς τὴν πόρτα. Θὰ σᾶς τὴ στείλω ἀμέσως.

Ἡ Ἀλεξάνδρα μπῆκε ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς καὶ στάθηκε μπροστά του, κυττάζοντάς τον μὲ ἔκπληξι, προσπαθῶντας νὰ τὸν θυμηθῆ.

— Ὦ, μὰ ἐσεῖς εἶσθε ὁ Μάρκο! φώναξε. Μὰ στὸ πρόσωπό της δὲ φάνηκε καμμιὰ ἔκφρασι χαρᾶς.

— Ναί, εἶμαι ὁ Μάρκο, ψιθύρισε ἐκεῖνος, ἀναζητῶντας ἀπελπισμένα σ' ἐκείνη τὴν ἐπιτηδευμένη δεστροινίδα μὲ τὸ περίτεχνο μακιγιάζ, τὴν κοπελλίτσα, ποὺ εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε.

«Δὲν ἦταν ἔτσι», σκεφτόταν. «Δὲ μπορεῖ νὰ ἦταν ἔτσι. Τὰ μάτια της εἶναι τώρα μονάχα γκρίζα, μεγάλα μάτια γκρίζα. Μὰ τί εἶχαν τότε, ποὺ μὲ μάγευε τόσο;...».

— Καθῆστε, τοῦ εἶπε ἡ Ἀλεξάνδρα, μὲ τυπικὴ εὐγένεια.

Ὁ Μάρκο κάθησε, μηχανικά.

— Σᾶς βρίσκω λίγο ἀλλαγμένη, εἶπε, μὴ τολμῶντας νὰ τῆς μιλήση στὸν ἑνικό. Νά, αὐτὸ εἶναι γιὰ σᾶς, πρόσθεσε, ἐνῶ τὶς ἔδινε τὸ κουτὶ μὲ τὶς ὀρχιδέες.

«Τώρα ξέρω τί ἄλλαξε στὰ μάτια της», συλλογιζόταν.

— Καταλαβαίνω τί σκέπτεσθε... εἶπε ἡ κοπέλλα, μ' ἕνα μικρὸ νευρικὸ γέλιο. Σκέπτεσθε πὼς δὲν εἶμαι καθόλου ὅπως μὲ θυμόσαστε. Ἀπογοητευθήκατε, δὲν εἶν' ἔτσι;

Σώπασε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα πρόσθεσε, σὰ γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ:

— Ἄλλωστε, κι' ἐγὼ σᾶς θυμόμουν ἐντελῶς διαφορετικό. Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ὀρχιδέες. Ἀκολούθησε μιὰ σύντομη σιωπή. Ὁ Μάρκο δὲν εὕρισκε πιὰ τί νὰ πῆ καὶ σηκώθηκε.

— Εἶμαι εὐτυχισμένος, ποὺ σᾶς ξανάδα, εἶπε. Τώρα πρέπει νὰ πηγαίνω...

Ἐκείνη τὸν συνόδεψε μέχρι τὴν πόρτα.

— Τὸ ἐπίθετό σας; Συγγνώμην, δὲν κατορθώνω νὰ τὸ θυμηθῶ... εἶπε ἡ Ἀλεξάνδρα, καθὼς ἔβγαινε ὁ Μάρκο.

— Νομίζω πὼς δὲν ἔχει πιὰ σημασία... ἀπάντησε ὁ νέος. Ἀντίο, Ἀλεξάνδρα.

Καὶ προχώρησε πρὸς τὸ ἀσανσέρ, χωρὶς νὰ βιάζεται...

Ὅταν τὸ τραῖνο μπῆκε στὸ σταθμό, ἦταν περασμένα μεσάνυχτα. Ὁ Μάρκο κατέβηκε καὶ πῆρε ἕνα ταξί. Ξαφνικά, ἔνιωσε, ὅτι βιαζόταν πολύ, βιαζόταν νὰ φτάση...

— Κάνετε γρήγορα, σᾶς παρακαλῶ, εἶπε στὸν ὁδηγό, ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε τὴ διεύθυνσι τῆς μικρῆς βίλλας τῆς Ἄννας.

Τὰ παράθυρα τῆς βίλλας ἦταν σκοτεινά. Ὁ Μάρκο ἀνοίξε τὴν πόρτα μὲ τὸ κλειδί του, ἀνέβηκε στὴν κρεβατοκάμαρα κι' ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι της.

— Ἄννα... εἶπε σιγανά.

— Ναί... ψιθύρισε ἐκείνη, μὲ φωνή, ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρὰ μέσα στὸ σκοτάδι.

— Ἄκουσε Ἄννα... εἶμαι εὐχαριστημένος, ποὺ πῆγα νὰ ξαναδρῶ τὴν Ἀλεξάνδρα. Ἤμουν ἐρωτευμένος μ' ἕνα ὄνειρο, ποὺ δὲ μποροῦσε ν' ἀνθέξη στὸν καιρό. Ἡ μαγεία, ποὺ μοῦ ἔφερνε ἡ θύμησι τῆς Ἀλεξάνδρας, ἔγινε συντρίμμια ὅταν τὴν ξανάδα. Καί, μέσα ἀπ' αὐτὰ τὰ συντρίμμια, γεννήθηκε μιὰ ἄλλη μαγεία, Ἄννα. Ἡ μαγεία τῆς δικῆς σου ἀγάπης, ποὺ δὲν εἶναι ἐφήμερη, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπίση τὸ χρόνο. Ἐπιθύμησα τόσο νὰ σὲ ξαναγνιώσω κοντά μου, Ἄννα; Θὰ παντρευτοῦμε τὸ γρηγορώτερο, ἀγάπη μου. Καὶ τώρα, ἄκουσε πὼς θὰ εἶναι τὸ νυφικό σου φόρεμα...

ΤΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Τί προτείνει τὸ Παρίσι

ΜΑΛΛΙΑ ψεύτικα ἢ μαλλιὰ ἀληθινά; Οἱ πέντε μεγάλοι τῆς παρισινῆς «ὡτ κουαφὺρ» (δηλαδὴ ὁ Ἀλεξάντερ, οἱ Καριτά, ὁ Ντεσσάνζ, ὁ Γκιλλὸμ καὶ ἡ Τερὲζ Σαρντὲν) ἀποφάσισαν... νὰ μὴν ἀποφασίσουν. Ἀποφεύγοντας νὰ δείξουν ἀποφασιστικότητα, παρουσίασαν τὰ χτενίσματά τους σὲ δυὸ ἐκδόσεις (ἡ κάθε μιὰ ἂς διαλέξῃ ὅ,τι θέλει) δηλαδὴ τόσο μὲ μαλλιὰ φυσικά, ὅσο καὶ μὲ μαλλιὰ πρόσθετα (τουπέ, περοῦκες, οὐρές, πλεξίδες, μπούκλες).

Μά, γιὰ νὰ εἴμαστε δίκαιοι, πρέπει νὰ ἀναγνωρίσουμε, ὅτι τοὐλάχιστον ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς Πέντε Μεγάλους, δηλαδὴ ὁ Ἀλεξάντερ, εἶχε στὴν ἀρχὴ μιὰ ἐπαναστατικὴ ἰδέα, ποὺ θὰ ἔλυνε ὁριστικὰ ὅλα τὰ προβλήματα τῶν γυναικείων χτενισμάτων. Σκέφτηκε, δηλαδή, νὰ προτείνῃ τὸ ὁλοκληρωτικὸ ξύρισμα τῶν γυναικείων κεφαλιῶν! Ὕστερα ὅμως φοβήθηκε γιὰ τὶς πιθανὲς ἀντιδράσεις (οἱ πελάτισσές του εἶναι πριγκίπισσες, βασίλισσες, μαχαρανὲς καὶ ἀριστοκράτισσες καὶ πρέπει νὰ ἔχουν χτενίσματα ἐπιτηδευμένα, γιὰ νὰ τοποθετοῦν ἐπάνω τὰ στέμματά τους) καὶ ἔσπευσε νὰ προτείνῃ μιὰ τροποποίησι: μιὰ μικρὴ περούκα, ποὺ σκεπάζει τὸ γυμνὸ κεφάλι.

Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ χαρακτηριστικὸ παράδειγμα κάποιου, ποὺ τολμᾶ καὶ δὲν τολμᾶ. Πόσο περισσότερο θάρρος ἔδειξαν ἐκεῖνοι οἱ μακιγιέρ, ποὺ ἀποφάσισαν νὰ καταργήσουν ὅλα τὰ παλιὰ μακιγιάζ, γιὰ νὰ προτείνουν γραμμὲς πρὸς τὰ κάτω ἀντὶ πρὸς στὰ ἐπάνω (ὅπως ἦταν μέχρι τώρα). Φρύδια, ποὺ «πέφτουν», μάτια πρὸς τὰ κάτω, χεῖλη πεισμωμένα μὲ τὶς ἄκρες «διπλωμένες», ὅπως στὰ τραγικὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα!...

Μὰ ἂς ἀφίσουμε τὸ μακιγιάζ — γι' αὐτὸ θὰ μιλήσουμε λεπτομερέστερα σὲ ἄλλο σημείωμά μας — κι' ἂς ἐπιστρέψουμε στὰ χτενίσματα, ποὺ παρουσιάζει τώρα τὸ Παρίσι.

Ἂς μὴν ξεχνᾶμε, ὅτι ἕνα καινούργιο χτένισμα — κατάλληλα διαλεγμένο, ἀναλογα μὲ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου — χαρίζει ἀμέσως μιὰ μοντέρνα νότα στὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας. Ἐκτός, φυσικά, ἂν μερικὲς ἀπὸ σᾶς ἀποφασίσουν νὰ πρωτοτυπήσουν, κάνοντας τὶς πρῶτες φθινοπωρινὲς ἐμφανίσεις τους μὲ κεφάλια ξυρισμένα, σάν... νεοσύλλεκτοι ἢ σὰ μαθητὲς ἐπαρχιακοῦ Γυμνασίου, μὲ αὐστηρὸ γυμνασιάρχη!

Ὅπως καὶ νάχῃ τὸ πρᾶγμα, ἐκεῖνες, ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν πιστὲς στὴν παράδοσι — ποὺ θέλει τὰ γυναικεῖα πρόσωπα πλαισιωμένα ἀπὸ τὸ φυσικό τους στόλισμα, τὰ μαλλιά — θὰ βροῦν ἐδῶ μερικὲς ἰδέες γιὰ μοντέρνα χτενίσματα.

(α) Χτενίσματα 1930

1) Τὸ χτένισμα αὐτό, μὲ μαλλιὰ πολὺ τραβηγμένα στὸ μέτωπο καὶ κολλητὰ στὸ κεφάλι, ταιριάζει μόνο σ' ἕνα τέλειο προφίλ. Τὰ μαλλιὰ ἑνώνονται πίσω στὸν αὐχένα καὶ καταλήγουν σὲ μιὰ μικρὴ οὐρίτσα. 2) Θαυμάσιο γιὰ ἕνα πρόσωπο μὲ τετράγωνα μάγουλα ἢ γιὰ μιὰ μύτη κάπως ὑπερβολικὰ προεξέχουσα, αὐτὸ τὸ χτένισμα, μὲ τὴν πλούσια πλάγια φράντσα, ποὺ μισοσκεπάζει τὸ μάτι καὶ τὴ μεγάλη τούφα, ποὺ γυρίζει πάνω στὸ μάγουλο. 3) Ἐδῶ, τὰ μαλλιὰ εἶναι κομμένα ἀλογκαρσόν, μὲ μιὰ πλούσια φράντσα, ποὺ σκεπάζει τὸ μέτωπο. Τὸ χτένισμα αὐτό, ποὺ ταιριάζει σ' ἕνα πικάντικο νεανικὸ πρόσωπο, γίνεται πιὸ ἐπιτηδευμένο μὲ μιὰ πρόσθετη «οὐρά», χωρισμένη σὲ δυὸ χοντρὲς τοῦφες. Τὰ χτενίσματα αὐτὰ ἔχουν ἀντιγραφῆ ἀπὸ τὶς περοῦκες, ποὺ ἐπινόησε ὁ Ἀλεξάντερ γιὰ τὰ γυμνὰ κεφάλια τῶν μαννεκέν του, ἀλλὰ μποροῦν νὰ μεταφερθοῦν καὶ σὲ φυσικὰ μαλλιά).

(δ) Δύο χτενίσματα γιὰ τὴν ἴδια γυναίκα

Γιὰ μιὰ γυναῖκα, ποὺ τῆς ἀρέσει ν' ἀλλάζῃ συχνὰ τύπο, νὰ δυὸ προτάσεις τοῦ Ρότζερ Φλόρ, τοῦ ἰνστιτούτου τῆς Ἐλίζαμπεθ Ἄρντεν. 1) Χτένισμα μὲ μαλλιὰ φυσικά, ριγμένα ὅλα πρὸς τὰ ἐμπρός, καὶ 2) Μαλλιὰ μὲ ἕνα τουπέ, ποὺ ἀλλάζει ἐντελῶς τὸ χτένισμα γιὰ τὸ βράδυ.

(γ) Ἀλὰ γκαρσὸν καὶ «τσιγγάνα σὶκ»

Ἡ Τερὲζ Σαρντὲν προτείνει 1) τὸ χτένισμα «Τρελλὰ χρόνια», μὲ κόψιμο σχεδὸν ἀντρικό, βαριὰ φράντσα καὶ τοῦφες πάνω στὰ μάγουλα, καὶ 2) τὸ χτένισμα «Τσιγγάνα σὶκ» μὲ μακριὰ μαλλιά, μαζεμένα σὲ μπούκλα στὸ πλάϊ. Ἐδῶ πρέπει νὰ προσθέσουμε, ὅτι τὸ πρῶτο χτένισμα μπορεῖ νὰ μεταμορφωθῇ στὸ δεύτερο, γιὰ τὸ βράδυ, μὲ ἕνα τουπὲ μπούκλα.

(δ) Μπὴτλς καὶ ὄχι

Δυὸ προτάσεις τῶν ἀδελφῶν Καριτά: 1) Τὸ χτένισμα τύπου «Μπὴτλς» (σ' αὐτὸ ὑπάρχουν πολλὲς παραλλαγές, κατάλληλες γιὰ κάθε τύπο, γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ μιλήσουμε σὲ προσεχῆ μας σημειώματα) καὶ 2) τὸ χτένισμα μὲ τὰ μαλλιὰ κομμένα σὲ στὶλ «φτερὰ χήνας».

(ε) Ἕνα χτένισμα γιὰ τὴν ἡμέρα

Εὔκολο, πρακτικὸ (ταιριάζει θαυμάσια μὲ τὸ φθινοπωρινὸ ταγιὲρ καὶ τὸ παλτὸ) τὸ χτένισμα «Φλὲρ ντὲ Νοὲλ» τοῦ Γκιλλόμ.

(στ) Ἕνα χτένισμα γιὰ ἐπίσημο βράδυ

Μελετημένο γιὰ τὶς ἐπίσημες βραδυές, τὸ χτένισμα «Μπὲλ ντὲ Μπέλ», μὲ δυὸ μεγάλες μπούκλες ἀπὸ φυσικὰ ἢ πρόσθετα μαλλιά, τοῦ Σιμὸν Λανιάκ.

Κουτέλι Τέλιου

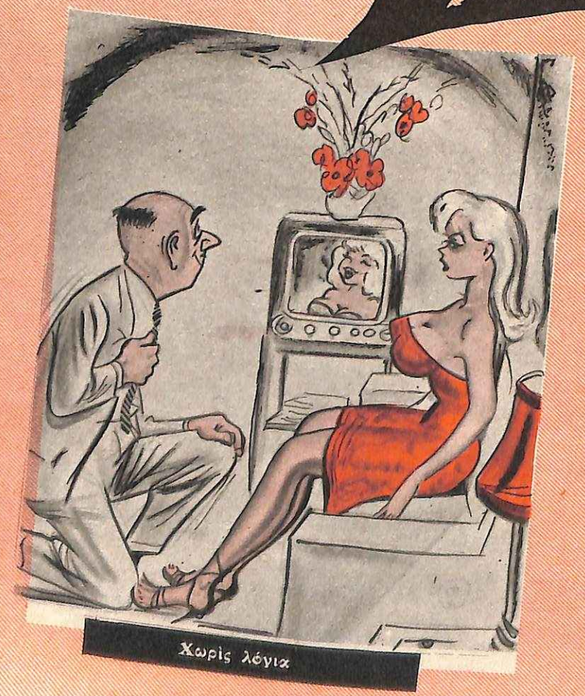

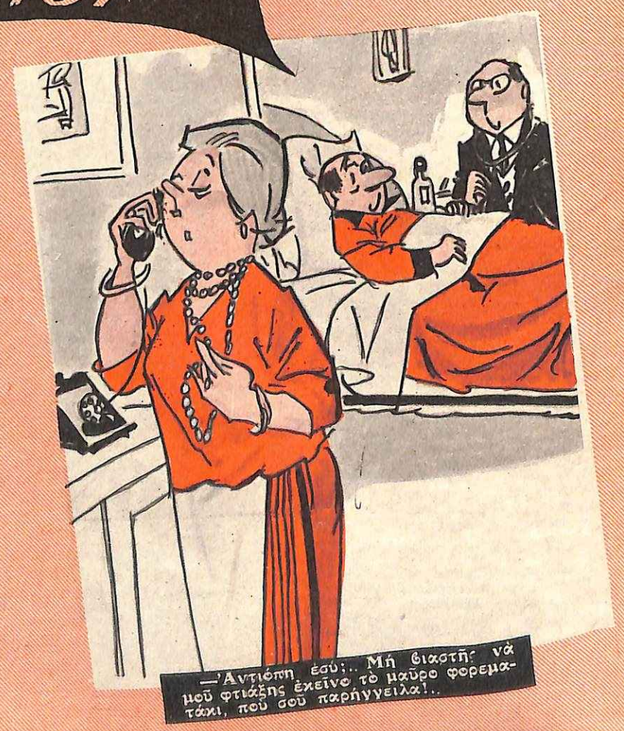

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ κόμης Βιάλε παρατηρεῖ πὼς ἡ γυναίκα του ἔχει ἀλλάξει συμπεριφορὰ ἀπέναντί του, καὶ δὲν ξέρει πῶς νὰ τὸ ἐξηγήση. Μιὰ μέρα, πέφτει στὰ χέρια του ἕνα γράμμα γιὰ τὴν Ἔλενα. Τῆς γράφει ἡ μαγεὶρισσα τῆς σπιτονοικοκυρᾶς τοῦ Ἀμεντέο Τζόρτζι, ἐξηγῶντας της ὅτι ἔμεινε ὀρφανὴ καὶ πάμπτωχη καὶ ζητῶντας τὴ βοήθειά της. Ὁ κόμης ἀπορεῖ ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ κοπέλλα. Πηγαίνει καὶ τὴ βρίσκει, κι' ἀπὸ τὶς ἐξηγήσεις της θγάζει τὸ συμπέρασμα πὼς κάποιοι ἄλλοι εἶχαν παρουσιαστῆ στὸ σπίτι τῆς μητέρας της ὡς κόμης καὶ κόμησσα Βιάλε, γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν ἑτοιμοθάνατο φοιτητή. Δὲν ξέρει πῶς νὰ ἐξηγήση αὐτὸ τὸ μυστήριο. Πάντως, ὑπόσχεται στὴ μουγγὴ νὰ τὴν πάρη στὴν ὑπηρεσία του. Ὁ Πομπέο ἀνακαλύπτει ξαφνικὰ πὼς τοῦ κλέψανε τὸ πορτοφόλι του, μὲ τὰ δύο γράμματα ποὺ φύλαγε μέσα σ' αὐτό. Πιστεύει πὼς εἶναι δουλειὰ τῆς Μαρκέλλας, ἐκείνη ὅμως τοῦ ὁρκίζεται πὼς δὲν ἔχει ἰδέα καὶ τρέμει μήπως χρησιμοποίηση κανεὶς τὰ γράμματα γιὰ νὰ κάνη κακὸ στὴν κόρη της. Ὕστερα ὁ Πομπέο ὑποπτεύεται τὴ Φλορέστα. Μὰ κι' αὐτὴ διαμαρτύρεται πὼς εἶναι ἀθῶα. Ἔπειτα τοῦ ὁμολογεῖ πὼς ἔχει ἐρωτευθῆ τὸ Φάκτερ. Ὁ Πομπέο τῆς προτείνει τότε νὰ τοῦ πουλήση τὰ ὑπόλοιπα γράμματα ποὺ ἔχει στὰ χέρια της. Γι' ἀντάλλαγμα, θὰ τῆς δώση ἕνα σεβαστὸ ποσὸν καὶ θὰ τὴν ἀφήση ἐλεύθερη νὰ ἀφοσιωθῆ στὸν ἀγαπημένο της. Ἐκείνη δέχεται, ἀλλ' ἀνακαλύπτει ξαφνικὰ πὼς τῆς κλέψανε τὰ γράμματα. Ὁ κλέφτης δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλος ἀπ' τὸ Φάκτερ. Ὁ Πομπέο πιστεύει πὼς ὁ ἴδιος ἔκλεψε καὶ τὰ δικά του γράμματα.

9ον

Ἡ Φλορέστα τινάχτηκε, σὰ νάχε δεχτῆ μιὰ καμουτσικιά.

— Σώπα, γιατὶ θὰ σὲ σκοτώσω! οὐρλιασε. Εὐχαριστιέσαι νὰ μοῦ σπαράζης τὴν καρδιά; Πιστεύεις πὼς μπορῶ ν' ἀνεχθῶ αὐτὴ τὴν αἰμομιξία προσβολή του;... Κι' ἐκείνη, τὴν ὡραία σου νύφη, θὰ τὴ χαστουκίσω μέσα στὸ δρόμο... Ἄ, μοῦ τὴν ἐπαινοῦσες γιὰ τίμια, ἤθελες νὰ μὲ πείσης πὼς ἦταν ἁγία! Βλάκα δέκα φορὲς βλάκα!

— Μὴν πῆς ἄλλη λέξι, ἂν δὲ θέλης νὰ σὲ πνίξω! μούγκρισε ὁ Πομπέο, μαῦρος ἀπ' τὸ θυμό του Θέλεις νὰ δημιουργήσης σκάνδαλο. Μὰ δὲ θὰ σ' ἀφίσω, γιατὶ δὲ ἔχω σκοπὸ νὰ πάρω μ' αὐτὸ τὸ τρόπο τὴν ἐκδίκησί μου, νὰ ἱκανοποιήσω τὸ μῖσος μου...

— Μιλᾶς μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτό σου! Κι' ἐγὼ δὲ λογαριάζομαι; Νομίζεις πὼς θὰ κατεπιῶ αὐτὴ τὴν καινούργια ταπείνωσι;.. Τὸ αἷμα μου ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι! Ὅσο σκέπτομαι πώς, ντὲ ἀκόμα, ἐπισκέφθηκε τὴν κάμαρά μου, μὲ σεβασμό, σὰ νἄμπαινε σὲ ἐκκλησία... κι' ἐγὼ ἡ κουτὴ τοῦ ἔδειξα κάτι πράγματα ἱερὰ ποὺ φύλαγα στὸ ἴδιο ἐκεῖνο ντουλαπάκι, τοῦ μίλησα γιὰ τὰ πολύτιμα γράμματα καὶ τοῦ τἄδειξα νὰ χλωμιάζη καὶ νὰ σφίγγη ξα μάλιστα. Ἔπειτα, ἐνῶ ἤμουν ἑτοιμη νὰ ξανακλείσω τὸ ντουλάπι, τὸν ἄκουσα νὰ βογγάη, τὸν σπασμωδικὰ τὰ χέρια τῆς πολυθρόνας του.

»Ἔτρεξα κοντά του, τρομαγμένη, καὶ τὸν ρώτησα τί εἶχε.

— Τίποτα... ταύλισε. Ἕνα πονάκι στὴν καρδιά... Σὲ παρακαλῶ, δός μου ἕνα ποτῆρι νερό.

»Πῆγα ἀμέσως νὰ τοῦ τὸ φέρω. Ὅταν ξαναγύρισα στὴν κάμαρα, τὸν βρῆκα στὴν ἴδια θέσι. Ἤπιε ὅλο τὸ νερό, ἀνάσανε βαθιὰ καὶ εἶπε:

— Εἶμαι καλύτερα τώρα, μοῦ πέρασε. Σ' εὐχαριστῶ!

— Τώρα καταλαβαίνω πὼς εἶχε σκηνοθετήσει ἐκείνη τὴν ἀδιαθεσία, γιὰ νὰ μὲ ἀπομακρύνη ἀπ' τὴν κάμαρα, καὶ στὸ διάστημα τῆς σύντομης ἀπουσίας μου ἐκαλὰ τὴ δουλειά του! Μὲ ἐξαπάτησε αἴσχρά, ἀδιάντροπα!

Βογγοῦσε, σὰν πληγωμένο ζῶο. Ἦταν νὰ τὴ λυπᾶται κανείς...

— Ἡσύχασε! τῆς εἶπε ὁ Πομπέο. Δὲν ὠφελεῖ σὲ τίποτα ν' ἀπελπιζώμαστε γιὰ τὸ κακό, ποὺ μᾶς βρῆκε καὶ τοὺς δυό. Πρέπει νὰ ἑνωθοῦμε πάλι, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦμε.

— Ναί, ναί! φώναξε ἡ Φλορέστα. Μὰ πῶς θὰ τὸ κατορθώσουμε;

— Ἀφησέ με νὰ σκεφθῶ... Ἔχω στὸ μυαλό μου ἕνα σατανικὸ σχέδιο, μὰ πρέπει νὰ τὸ μελετήσω καλά.

— Πές το καὶ σὲ μένα!

Ὁ Πομπέο τὴν τράβηξε κοντά του, τὴν ἔβαλε νὰ καθήση καὶ τῆς μίλησε πολλὴ ὥρα, ἐνῶ στὰ χείλη του πλανιόταν ἕνα ἀγριο χαμόγελο.

— Πάλι ἐσεῖς;...

— Ναί, ναί, ἔτσι θὰ γίνη... ταύλιζε ἐκείνη κάθε τόσο. Μὰ πρέπει νὰ προσέξουμε πολύ, νὰ ἐνεργήσουμε ἐξυπνα καὶ πονηρά, γιὰ νὰ φτάσουμε μὲ σιγουριὰ στὸ σκοπό μας.

Ὁ Πομπέο ἔμεινε ἄλλη μιὰ ὥρα, συζητῶντας μαζί της. Καὶ τὴν ἄφησε καθησυχασμένη.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας. Κι' ἡ καμαριέρα ἀνάγγειλε στὴ Φλορέστα:

— Μιὰ δεσποινὶς θέλει νὰ σᾶς μιλήση.

— Σοῦ εἶπε τ' ὄνομά της;

— Δεσποινὶς Τέρνι.

Ἡ Φλορέστα ἔπνιξε μιὰ κραυγή.

Δεσποινὶς Τέρνι; Τί σήμαινε αὐτὸ τὸ μυστήριο; Δὲ μποροῦσε, βέβαια, νὰ εἶναι ἡ Μαρκέλλα, ἀφοῦ ἡ καμαριέρα τὴν εἶπε «δεσποινίδα». Μήπως ἦταν ἡ κόμησσα Βιάλε, σταλμένη ἀπ' τὴ μητέρα της;

Μὰ ὄχι, ὄχι, ἀδύνατον!... Ἡ Φλορέστα νόμιζε πὼς θὰ τρελλαθῆ.

— Πήγαινέ την στὸ σαλόνι, διάταξε τὴν καμαριέρα.

Ἔβρεξε ὕστερα τὸ πρόσωπό της μὲ δροσερὸ νερὸ καὶ ἔνιωσε ἔτσι κάποια ἀνακούφισι. Σκουπίστηκε, πουντραρίστηκε καὶ περιποιήθηκε τὸ ντύσιμό της.

Εἶχε ξαναβρῆ στο μεταξὺ τὴν ἠρεμία της καὶ μποροῦσε τώρα νὰ δεχτῆ τὴν ἐπίσκεψία.

Ὅταν μπῆκε στὸ σαλόνι, εἶδε μιὰ νέα, ντυμένη στὰ μαῦρα, πολὺ ὁμορφη. Ἦταν ἡ φίλη τῆς Ἑλένας, ἡ Ἔμμα.

Ε'

Ἔπειτα ἀπ' τὴ συνομιλία της μὲ τὴν κυρία Τέρνι, ἡ Ἔμμα δὲν εἶχε πιὰ παρὰ μιὰ σκέψι: νὰ σώση τὴν καλὴ ἐκείνη κυρία, νὰ θυσιαστῆ γι' αὐτήν, γιὰ ν' ἀπομακρύνη κάθε κίνδυνο, ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε.

Δὲ μποροῦσε ὡστόσο νὰ μὴν κατακρίνη τὴ διαγωγὴ τῆς φίλης της. Ἦταν πάντα λίγο ἐπιπόλαιη ἡ Ἔλενα. Μὰ τώρα ἀποδεικνυόταν μιὰ στεγνὴ ἐγωίστρια.

Εἶχε ἀφίσει τὴ μητέρα της νὰ κατηγορηθῆ γιὰ ἕνα δικό της σφάλμα! Πῶς τὸ εἶχε ἐπιτρέψει ἡ καρδιά της;

"Αν αὐτή, ἡ Ἔμμα, εἶχε μιὰ μητέρα σὰν τὴν κυρία Τέρνι κι' ἕνα σύζυγο σὰν τὸν Ἀδόλφο, δὲ θὰ ἐπιθυμοῦσε πιὰ τίποτ' ἄλλο στὸν κόσμο. Θὰ ἦταν ἀπόλυτα εὐτυχισμένη!

Κοκκίνισε, σὰν ντροπιασμένη γι' αὐτὴ τὴ σκέψι της. Καί, γιὰ νὰ τὴ διώξη, ἄρχισε νὰ καταστρώνη ἕνα σχέδιο.

Ἡ Μαρκέλλα τῆς εἶχε μιλήσει γιὰ τὰ δυὸ γράμματα, ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ Πομπέο γιὰ νὰ τὴν καταστρέψη. Ἀποφάσισε, λοιπόν, νὰ τοῦ πάρη τὰ γράμματα αὐτά. Γι' αὐτό, χρειαζόταν νὰ τοῦ κλέψη τὸ πορτοφόλι. Δὲν ἦταν σίγουρη πὼς θὰ εὕρισκε μέσα τὰ γράμματα. Πάντως, θὰ τοῦ τὸ ἐπέστρεφε κατόπιν, μὲ τὰ χρήματα ἀπείραχτα.

Ὁ Πομπέο βρισκότανε στὴν τραπεζαρία, μὲ τὴν ἀγηψιά του, τὸν Ἀδόλφο καὶ τὸ γέρο-κόμητα Βιάλε. Εἶχε βγάλει τὸ σακκάκι του, γιὰ νὰ ἔχη περισσότερη ἄνεσι. Ἔτσι, ἡ Ἔμμα βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ πάρη ἀπ' τὴ μητέρα τσέπη τὸ πορτοφόλι καὶ νὰ τὸ κρύψη στὸν κόρφο της.

Δὲν τὴν εἶχε δῆ κανείς. Κλείστηκε ὕστερα στὴν κάμαρά της. Ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἀμέσως τὸ θάρρος νὰ ἐξετάση τὸ περιεχόμενο τοῦ πορτοφολιοῦ. Περίμενε νὰ πλαγιάσουν πρῶτα ὅλοι καὶ ν' ἁπλωθῆ σιωπὴ στὸ σπίτι.

Ἡ Ἔλενα μπῆκε τότε στὴν κάμαρά της.

— Γιατὶ δὲν ἔμεινες στη σάλα; τὴ μάλωσε. Ἔφυγες χωρὶς νὰ πῆς τίποτα σὲ κανένα.

— Νύσταξε ἡ Λετίτσια, ἀπάντησε ἡ Ἔλενα.

— Ἔπρεπε νὰ φωνάξης τὴν καμαριέρα, γιὰ νὰ τὴ βάλη στὸ κρεββάτι. Ἡ παρουσία σου εἶναι ἕνα πρόσχαρο τόνο. Ὅταν ἔρχεσαι ἀρχίσαν ὅλοι νὰ πλήττουν. Λυπᾶμαι, ποὺ δὲ μάντεψα τὴν ἐπιθυμία σου...

— Δὲν ἦταν δική μου ἐπιθυμία, ἀλλὰ τοῦ κυρίου Φάκτερ.

Ἡ Ἔμμα κοκκίνισε ξαφνικά. Ἡ ἐκφρασί της ὅμως ἔμεινε αὐστηρή.

— Δὲ μετανοιώνω, λοιπόν, ποὺ ἔφυγα, ἀπάντησε. Δὲν ἔχω καμιὰ ὀρεξι νὰ ἱκανοποιῶ τὰ νοῦστα αὐτοῦ τοῦ κυρίου...

— Αὐτὴ ἡ δυστροπία σου μοῦ κακοφαίνεται.

— Κι' ἐμένα μοῦ κακοφαίνεται ἡ ἀδυναμία σου γιὰ τὸν κύριο Φάκτερ, ποὺ δὲν ἀξίζει οὔτε ὅσο τὸ μικρὸ δακτυλάκι τοῦ Ἀδόλφου σου!

Ἡ Ἔλενα, νευριασμένη, ἔπαψε πιὰ νὰ μετράη τὰ λόγια της.

— Σὰν πολὺ ἀσχολεῖσαι μὲ τὸν ἄντρα μου! φώναξε. Θάλεγε κανεὶς πὼς τὸν ἐρωτεύθηκες.

Ἡ Ἔμμα ἔγινε ἄσπρη σὰν πανί. Τὰ μάτια της ἀστράψανε.

— Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἀξίζω τέτοια προσβολὴ ἐκ μέρους σου, Ἔλενα, εἶπε μὲ παράπονο.

Ἡ κόμησσα εἶχε μετανοιώσει κιόλας γιὰ τὴ φράσι, ποὺ τῆς ξέφυγε. Ἀγκάλιασε τὴ φίλη της ἀπ' τὸ λαιμό.

— Συχώρεσέ με! τῆς εἶπε. Δὲν ἤθελα νὰ σὲ προσβάλω, σοῦ τ' ὁρκίζομαι. Μήπως δὲν ξέρω τὰ εὐγενικά σου αἰσθήματα; Θὰ σὲ κρατοῦσα κοντά μου καὶ θὰ σ' ἀγαποῦσα τόσο, ἂν εἶχα τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ σένα;... Ἐσὺ ἄξιζες νὰ εἶσαι κόρη τῆς μητέρας μου. Μὰ κι' ἐκείνη ἡ καημένη θὰ ἦταν πιὸ εὐτυχισμένη ἂν εἶχε μιὰ κόρη σὰν ἐσένα... Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀξία σας, γιατὶ σᾶς κάνω νὰ ὑποφέρετε.

Ἡ Ἔμμα τὴ φίλησε, ὅπως ἄλλοτε στὸ κολλέγιο, ὅταν τὴν παρηγοροῦσε στὴν ἀγκαλιά της, κάθε φορά, ποὺ τὴν ἔπιαναν τὰ κλάματα ἀδικαιολόγητα.

— Ἔμεινες πάντα ἕνα μικρὸ κοριτσάκι! τῆς εἶπε μὲ στοργὴ σχεδὸν μητρική. Καταλαβαίνεις πὼς κάνεις τὸ κακό, κι' ὅμως δὲν ξέρεις νὰ κρατηθῇς, νὰ τὸ ἀποφύγης... Ἐγὼ σ' ἔχω συχωρέσει κιόλας, ὅπως σὲ συγχωρεῖ κι' ἡ μητέρα σου, αὐτὴ ἡ ἅγια γυναῖκα. Προσπάθησε ὅμως στὸ ἑξῆς νὰ σκέπτεσαι πιὸ πολύ, πρὶν μιλήσης. Θὰ δῆς πὼς θὰ γίνης ἔτσι πιὸ εὐτυχισμένη!

— Ναί, ναί, ἔχεις δίκιο. Θ' ἀκολουθήσω τὴ συμβουλή σου! Μὰ καὶ σὺ πρέπει νὰ μοῦ δείχνης περισσότερη κατανόησι... καὶ νὰ εἶσαι πιὸ εὐγενικὴ μὲ τὸν κύριο Φάκτερ. Ἔχει καταλάβει πὼς τὸν ἀντιπαθεῖς, καὶ δὲν ξέρει ποῦ νὰ τὸ ἀποδώση.

Ἡ Ἔμμα δίστασε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα ἀπάντησε:

— Στὴν ἐπιθυμία μου νὰ προστατέψω τὴ γαλήνη αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ.

Τὸ ὄμορφο πρόσωπο τῆς Ἔλενας σκοτείνιασε πάλι.

— Ὁ κύριος Φάκτερ εἶναι ἕνας τέλειος τζέντλεμαν, πρόφερε. Ὅλοι τὸν ἐκτιμοῦνε. Μονάχα ἐσὺ τὸν ἐχθρεύεσαι... Ἐγὼ ὅμως τοῦ ἔχω τόση ἐμπιστοσύνη, ὥστε λίγο ἔλειψε χτὲς νὰ τοῦ φανερώσω τὴ συγγένειά σου μὲ τὸν Ἔλμ.

Ἡ Ἔμμα ἀνασκίρτησε κι' ἔκαμε μιὰ χειρονομία διαμαρτυρίας.

— Πρόσεξε! φώναξε. Ἂν τοῦ κάνης καθόλου λόγο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, θὰ φύγω γιὰ πάντα ἀπ' τὸ σπίτι σου.

— Ὄχι, ὄχι! εἶπε ζωηρὰ ἡ κόμησσα. Μεῖνε ἥσυχη, δὲ θὰ μάθη ποτὲ τίποτα.

Ὅταν ἔφυγε ἡ Ἔλενα, ἡ Ἔμμα κλείδωσε τὴν πόρτα της κι' ἔμεινε γιὰ λίγο συλλογισμένη.

— Δὲ θὰ μπορέσω νὰ μείνω γιὰ πολὺ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι! μουρμούρισε. Θεέ μου, δός μου τὸ κουράγιο, ποὺ μοῦ λείπει, κάνε νὰ μὴ μ' ἐγκαταλείψη ἡ τελευταία ἐλπίδα μου!

Ἔπειτα, σίγουρη πιὰ πὼς δὲ μποροῦσε νὰ τὴν ἀνακαλύψη κανείς, ἔβγαλε ἀπ' τὸν κόρφο της τὸ πορτοφόλι καὶ τ' ἄνοιξε.

Δὲν ἐδιαφέρθηκε γιὰ τὰ λεφτά, ποὺ εἶχε μέσα. Ἔψαξε τὰ χαρτιὰ κι' ἔβγαλε μιὰ φωνὴ χαρᾶς: Τὰ δυὸ γράμματα βρίσκονταν ἐκεῖ.

Τὰ κλείδωσε μέσα στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου της, δίπλωσε ἔπειτα τὸ πορτοφόλι μ' ἕνα ἄσπρο χαρτὶ κι' ἔγραψε πάνω τὴ διεύθυνσι τοῦ Πομπέο, φροντίζοντας ν' ἀλλάξη τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα της.

Ἔπειτα ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ.

Τὸ πρωΐ, ἐνωρίς, ντύθηκε βιαστικὰ καὶ βγῆκε, λέγοντας στὴν καμαριέρα πὼς θὰ πήγαινε στὴν ἐκκλησία. Τράβηξε ὅμως πρὸς τὴν ἀγορά. Ἐκεῖ, βρῆκε ἕνα παιδί, ποὺ ἔκανε θελήματα, καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ μικρὸ δέμα, νὰ τὸ πάη στὴ διεύθυνσι, ποὺ ἔγραφε πάνω.

Τὸ παρακολούθησε ἀπὸ μακριὰ καὶ τὸ εἶδε νὰ μπαίνη στὸ σπίτι τῶν Τέρνι. Ξαναγύρισε τότε πίσω, μπῆκε σὲ μιὰ ἐκκλησία καὶ προσευχήθηκε μὲ θέρμη.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ κεῖ, εἶχε στὸ πρόσωπό της ἕνα οὐράνιο χαμόγελο.

Σκεπτόταν πὼς ἔπρεπε νὰ ὁλοκληρώση τὸ ἔργο της. Τὴν ἴδια μέρα, θὰ πήγαινε νὰ βρῆ τὴ Φλορέστα, γιὰ νὰ τῆς πάρη μὲ κάθε τρόπο τὰ μοιραῖα γράμματα, ποὺ μποροῦσαν νὰ καταστρέψουν δυὸ οἰκογένειες.

Δὲν πῆγε ἀμέσως στὴ Μαρκέλλα, νὰ τῆς φανερώση τὴν κλοπή, ποὺ εἶχε κάνει γιὰ χάρι της καὶ νὰ τὴν καθησυχάση. Ἤθελε πρῶτα νὰ πάρη στὰ χέρια της ὅλα τ' ἄλλα γράμματα. Τότε μόνο θὰ τῆς μιλοῦσε.

Γύρισε στὸ μέγαρο Βιάλε. Κι' ἀργότερα ἐπισκέφθηκε τὴ Φλορέστα.

Δὲν τῆς ἔκανε καμμιὰ ἐντύπωσι ἡ πολυτέλεια τοῦ σαλονιοῦ της. Δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ θυσιάζη μιὰ γυναῖκα τὴν ἀξιοπρέπειά της, γιὰ τέτοια ἀσήμαντα πράγματα...

Αἰσθανόταν μιὰ βαθιὰ περιφρόνησι γιὰ τὴ Φλορέστα. Ὄχι, δὲν παραδεχότανε πὼς ἡ φτώχεια μπορεῖ νὰ σπρώξη στὴ διαφθορά. Γιὰ νὰ πάρη τὸ μοιραῖο κατήφορο μιὰ γυναῖκα, πρέπει νὰ μὴν ἔχη ἠθικὲς βάσεις, νὰ εἶναι ἐπιπόλαιη καὶ τεμπέλα!

Πόσο ἀνώτερες τῆς φαίνονταν οἱ κοπέλλες ἐκεῖνες τοῦ λαοῦ, ποὺ ἀντιστέκονται στοὺς πειρασμοὺς τῆς εὔκολης ζωῆς καὶ βρίσκουν στὴν τιμιότητά τους τὴ μεγαλύτερη ἀνταμοιβὴ γιὰ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας!

Αὐτὰ σκεφτόταν ἀκόμα ἡ Ἔμμα, ὅταν μπῆκε ἡ Φλορέστα στὸ σαλόνι.

Οἱ δυὸ γυναῖκες κυττάχτηκαν μιὰ στιγμὴ στὰ μάτια, χωρὶς νὰ μιλήσουν.

— Εἴσαστε ἡ δεσποινὶς Ἔλενα Τέρνι; ρώτησε ἡ Φλορέστα.

— Ὄχι, ἀπάντησε ἤρεμα ἡ Ἔμμα. Εἶμαι ἐκείνη, ποὺ μεταχειρίστηκα κάποτε αὐτὸ τὸ ὄνομα γιὰ νὰ κάνη περισσότερη ἐντύπωσι στὸ νέο, ποὺ ἀγαποῦσε.

— Λέτε ψέματα! φώναξε ἡ Φλορέστα. Πληρωθήκατε γιὰ νὰ μὲ ἐξαπατήσετε.

— Δὲ σᾶς καταλαβαίνω, δεσποινίς, ἀπάντησε ἡ Ἔμμα. Ἐπειδὴ βρισκόσαστε στὸ σπίτι σας, δὲν ἕπεται πὼς ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ προσβάλλετε.

Ἡ Φλορέστα εἶχε χλωμιάσει ἀπ' τὸ θυμό της. Τὰ μάτια της πετοῦσαν σπίθες.

— Θέλετε νὰ μὲ γελάσετε, μὰ δὲ θὰ τὸ κατορθώσετε, πρόφερε. Πέστε μου, πόσο σᾶς πληρώνει ἡ κ. Μαρκέλλα Τέρνι, γιὰ νὰ πάρετε πάνω σας τὸ σφάλμα της;

Ἡ Ἔμμα ἔβαζε ὅλα τὰ δυνατά της γιὰ νὰ συγκρατηθῆ.

— Τί σχέσι ἔχει ἡ κυρία Τέρνι μ' ὅλ' αὐτά; εἶπε.

Ἡ Φλορέστα ξέσπασε σ' ἕνα νευρικὸ γέλιο.

— Θέλετε νὰ μὲ πείσετε πὼς δὲν τὸ ξέρετε; Μὲ θεωρεῖτε τόσο ἀφελῆ, ὥστε νὰ πιστέψω πὼς πήρατε τὸ ὄνομα μιᾶς ἄλλης ἀπὸ ἁπλὸ καπρίτσιο; Καὶ τί ἤρθατε νὰ κάμετε τώρα ἐδῶ; Τί ζητᾶτε ἀπὸ μένα;

— Ἂν θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μ' ἀκούσετε πιὸ ἤρεμα, θὰ μὲ καταλάβετε καλύτερα. Δὲ μοῦ ἀφίνετε τὸν καιρὸ νὰ ἐξηγηθῶ. Μοῦ μιλᾶτε σὰ νὰ ἤμουν μιὰ κοινὴ τυχοδιώκτρια, μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς δὲ μοιάζω γιὰ τέτοια. Ὁμολογῶ πὼς εἶχα σχηματίσει καλύτερα ἰδέα γιὰ σᾶς.

Ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς Ἔμμας φάνηκε νὰ ἐπιβάλλεται στὴ Φλορέστα. Ὡστόσο, τῆς εἶπε:

— Ἂν δὲν εἴσαστε τυχοδιώκτρια, εἴσαστε πάντως παμπόνηρη καὶ προσπαθεῖτε νὰ μὲ τυλίξετε. Ἀλλὰ δὲν ἔχετε νὰ κάνετε μὲ καμμιὰ ἀνόητη.

— Ἂν σᾶς περνοῦσα γιὰ ἀνόητη, θὰ προτιμοῦσα νὰ φύγω... Μά, πρὶν μὲ κατηγορήσετε, θἄπρεπε τοὐλάχιστον νὰ μ' ἀκούσετε.

— Ἔστω! Καθῆστε καὶ ἐξηγηθῆτε.

Ὅσο κι' ἂν ἦταν ἡ Φλορέστα προκατειλημμένη ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἄγνωστης, ποὺ τῆς εἶχε παρουσιαστῆ ὡς Ἔλενα Τέρνι, δὲ μποροῦσε νὰ μὴ τὴ θαυμάζη.

Ἕνα ἐσωτερικὸ φῶς ἀντανακλοῦσε στὴν ἁγνὴ μορφή της, ποὺ εἶχε μιὰ ἐνεργητικὴ ἔκφρασι.

Ἡ Ἔμμα κάθησε ἀντίκρυ της, κυττάζοντάς την στὰ μάτια.

— Ἀκοῦστε με, λοιπόν, δεσποινίς, ἄρχισε. Καὶ πιστέψετε πὼς αὐτά ποὺ θὰ σᾶς πῶ, εἶναι ἡ καθαρὴ ἀλήθεια.

»Ἐδῶ καὶ ἑφτὰ χρόνια, σπούδαζα στὸ κολλέγιο, μαζὶ μὲ τὴ δεσποινίδα Ἔλενα Τέρνι. Θὰ σᾶς πῶ τὸ ὄνομά μου καθὼς καὶ τ' ὄνομα αὐτοῦ τοῦ κολλεγίου, γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε, ἂν θέλετε, πὼς δὲν εἶναι ψέματα.

»Ἡ Ἔλενα κι' ἐγὼ ἀγαπιόμαστε σὰν ἀδελφές. Ἤμαστε πάντα ἑνωμένες, τόσο στὰ διαλείμματα, ὅσο καὶ στοὺς περιπάτους.

»Μιὰ μέρα, συναντήσαμε στὸ δρόμο ἕνα ὡραῖο καὶ μελαγχολικὸ νέο, ποὺ μὲ κύτταξε ἐπίμονα κι' ὕστερα μὲ παρακολούθησε ὣς τὸ κολλέγιο. Δὲ χρειάζεται νὰ σᾶς πῶ τ' ὄνομά του. Τὸ ξέρετε...

»Τὸν ξαναεῖδα ὕστερα πολλὲς φορές. Καί, κάποτε, βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ μὲ πλησιάση καὶ νὰ μοῦ βάλη στὸ χέρι ἕνα γραμματάκι.

»Τὸ διάβασα ἀργότερα, μαζὶ μὲ τὴν Ἔλενα. Μ' ἔλεγε «μελαχροινὴ ὀμορφιά, μὲ τὰ μοιραῖα γαλανὰ μάτια» καὶ πρόσθεσε πὼς φοβόταν, ὅτι θὰ τὸν περιφρονοῦσα, γιατὶ ἦταν φτωχός, ἐνῶ ἐγὼ ἤμουν ἡ μοναχοκόρη τοῦ πλούσιου τραπεζίτη Τέρνι.

»Θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀπαντήσω πὼς γελιότανε. Μὰ ἡ Ἔλενα, ποὺ εἶχε γελάσει πολὺ μὲ τὴν παρεξήγησι, ἐπέμεινε νὰ παίξω τὸ δικό της ρόλο καὶ νὰ μὴ βγάλω τὸ νέο ἀπ' τὸ λάθος του. Κι' ἐγὼ πάλι δὲν ἤμουν δυσαρεστημένη, ποὺ μὲ περνοῦσε γιὰ πλουσιοκόριτσο...

— Ἔξυπνο τὸ παραμυθάκι σας καὶ μὲ διασκεδάζει πολύ! εἶπε ἡ Φλορέστα, δύσπιστη πάντα. Περιμένω ν' ἀκούσω τὴ συνέχεια.

Ἡ Ἔμμα ἔνιωσε νὰ σπαράζεται ἡ καρδιά της, ἀπ' τὴν ἀγωνία μήπως δὲν πετύχη τὸ σχέδιό της. Ἀλλ' ἡ ταραχή της δὲν προδόθηκε καθόλου στὸ πρόσωπό της.

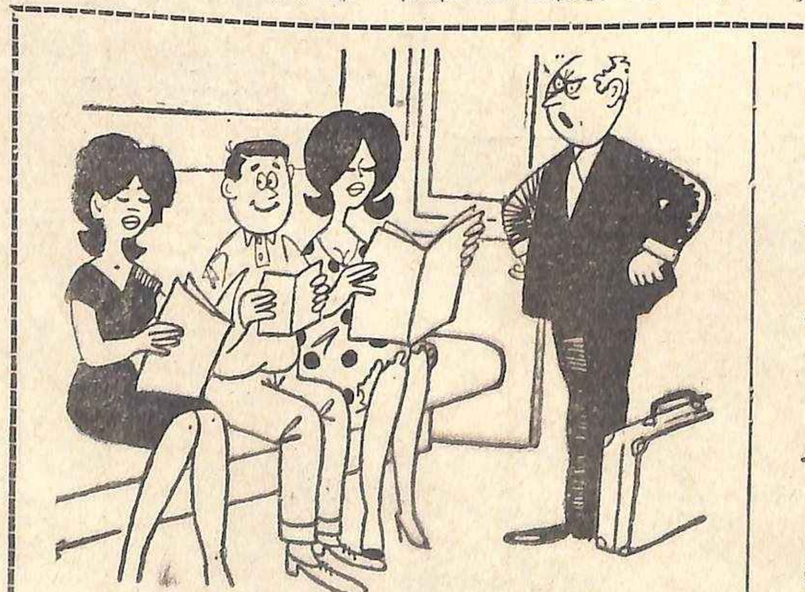

— Ἕνας εὐγενικὸς νέος, νεαρέ μου, προσφέρει πάντα τὴ θέσι του στοὺς μεγαλυτέρους του!

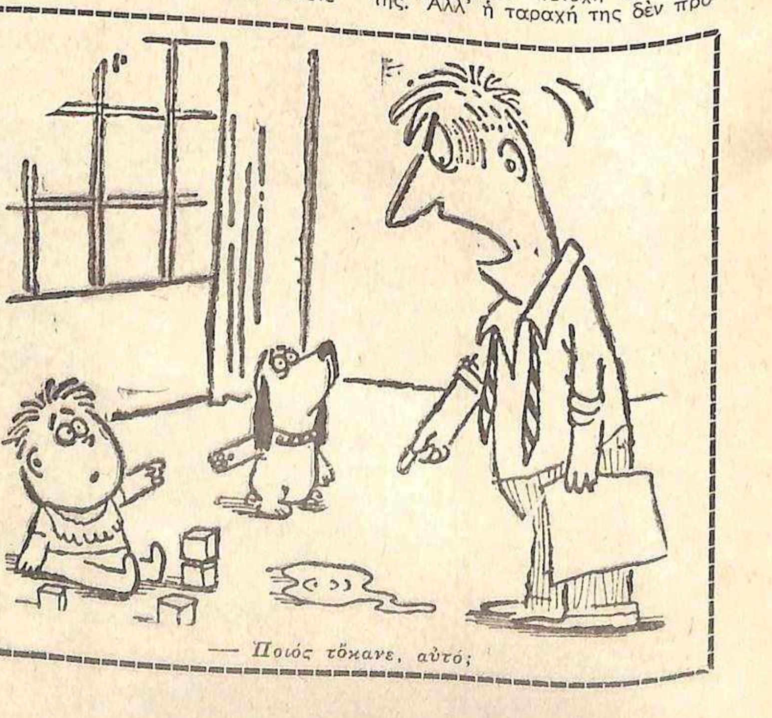

— Ποιός τὄκανε, αὐτό;

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΑΠΟΔΡΑΣΕΩΝ

Ὁ Ἄλφρεντ Χίντς, ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας μαζὶ μὲ τὴ σύζυγό του Λίλια, θεωρεῖται σήμερα στὸ Λονδῖνο ὁ ἄσσος τῶν ἀποδράσεων. Τὸ 1953 ὁ Χίντς κατηγορήθηκε ὅτι διέρρηξε ἕνα κοσμηματοπωλεῖο καὶ καταδικάστηκε σὲ φυλάκισι 12 χρόνων. Δὲν ἔπαψε ὅμως νὰ ὑποστηρίζη πὼς εἶναι ἀθῶος καί, γιὰ νὰ ἐπιτύχη μιὰ ἀναθεώρησι τῆς δίκης του, δραπέτευσε τρεῖς φορὲς ἀπὸ τὴ φυλακή του. Ὅλες ὅμως οἱ προσπάθειές του ἀποδείχτηκαν μάταιες, ὥσπου πέρυσι ὁ ἐπιθεωρητὴς Σπὰρκς δημοσίευσε ἕνα ἄρθρο, στὸ ὁποῖο ἐπανελάμβανε τὶς παλαιὲς κατηγορίες κατὰ τοῦ Χίντς. Ὁ τελευταῖος ἐπετέθη τότε κατὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἐνδιαφερθῆ αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ ἴδιος ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης καὶ νὰ ζητήση νὰ γίνη μιὰ ἀναθεώρησι τῆς δίκης, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ἡ ἀλήθεια.

— Θὰ ἦταν πολὺ καλύτερο καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, ἂν σᾶς διηγιόμουν ἕνα παραμύθι! ἀπάντησε. Δίχως αὐτὸ τὸ θλιβερὸ ἐπεισόδιο τῆς ζωῆς μου, θὰ μποροῦσα νὰ ἤμουν εὐτυχισμένη, κι' ὄχι νὰ ὑποφέρω ἀπ' τὸν πόνο καὶ τὶς τύψεις... Ὤ, ἂν προβλέπαμε πόσο μπορεῖ νὰ βαρύνουν σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ ὡρισμένες κουταμάρες, ποὺ κάνουμε στὰ πρῶτα νιᾶτα μας, ἀπὸ ἐπιπολαιότητα καὶ ἔλλειψι πείρας!... Μά, τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, τόσο ἐγώ, ὅσο κι' ἡ Ἔλενα δὲ σκεπτόμαστε παρὰ πῶς νὰ γελάσουμε, νὰ διασκεδάσουμε, νὰ ξεχάσουμε τὴν πλῆξι τοῦ κολλεγίου.

Ἡ Φλορέστα χαμογέλασε πικρά.

— Ὥστε πηγαίνατε ἐσεῖς στὰ ραντεβοὺ μὲ τὸν Ἀμεντέο, στὸ πάρκο τῆς βίλλας Τέρνι; πρόφερε.

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Ἔμμα μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, χωρὶς νὰ κοκκινίση. Δὲ σᾶς εἶπα ἀκόμα πώς, μολονότι σπούδαζα σὲ ἀριστοκρατικὸ κολλέγιο, δὲν ἤμουν πλούσια. Δὲν εἶχα πιὰ μητέρα. Ὁ πατέρας μου εἶχε πέσει ἔξω, στὶς ἐμπορικὲς ἐπιχειρήσεις του, καὶ ἔλπιζε πάντα σὲ μιὰ κληρονομιὰ κάποιου μακρυνοῦ συγγενοῦς μας, ποὺ τὸν χάσαμε ὅμως ἀργότερα.

»Ἐπρόκειτο νὰ περάσω στὸ κολλέγιο τὴν περίοδο τῶν διακοπῶν, ἀλλ' ἡ Ἔλενα μ' ἀγαποῦσε πολὺ καὶ δὲν ἤθελε νὰ μὲ ἀποχωριστῆ. Ἔπεισε, λοιπόν, τὴ μητέρα της νὰ μὲ πάρουν μαζί τους στὴν ἐξοχή, στὴ βίλλα τους. Κι' ἔτσι συνεχίστηκε ἐκεῖ τὸ εἰδύλλιο μὲ τὸ νεαρό, ποὺ δὲν τὸν ἀγαποῦσα.

— Δὲν τὸν ἀγαπούσατε; ξέσπασε ἡ Φλορέστα. Καὶ τὸν πήρατε ἀπὸ μένα, ποὺ τὸν λάτρευα;

— Μὲ συγχωρεῖτε, δὲ μποροῦσα νὰ ξέρω τὸ δεσμό σας. Ἂν ἐγὼ κι' ἡ Ἔλενα κάναμε μιὰ τρέλλα, μιὰ κοριτσίστικη ἐπιπολαιότητα — αὐτή, ἐπιτρέποντάς μου νὰ μεταχειριστῶ τὸ ὄνομά της, ἐγώ, γράφοντας ἐκεῖνα τὰ γράμματα, ποὺ θὰ εἶχαν ἀργότερα τόσες συνέπειες — ὁ κύριος Τζόρτζι ὅμως ἔκανε μιὰ πραγματικὴ παλιανθρωπιά!

— Τὸν κατηγορεῖτε, γιατὶ δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ ἀμυνθῆ! διέκοψε ἡ Φλορέστα.

— Ὄχι. Τὸν κατηγορῶ σύμφωνα μὲ ὅσα μοῦ εἴπατε σεῖς ἡ ἴδια... Ἄλλωστε, τὸ εἰδύλλιό μας δὲν κράτησε πολύ. Μοῦ ἔγραψε πὼς ὁ πατέρας του τὸν ἀνάγκαζε νὰ φύγη γιὰ τὴν Ἑλβετία, γιὰ νὰ συμπληρώση ἐκεῖ τὶς σπουδές του. Κι' ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξαναεῖδα πιά.

»Ἡ Ἔλενα ἄφησε γρήγορα τὸ κολλέγιο καὶ παντρεύτηκε. Ἐγὼ ἔμεινα ἀκόμα, γιὰ νὰ τὸ τελειώσω, νὰ πάρω τὸ χαρτί μου, γιατὶ σκόπευα νὰ γίνω δασκάλα. Μιὰ μέρα, ἡ Ἔλενα μοῦ ἔγραψε, ὅτι τῆς συνέβαινε κάτι πολὺ δυσάρεστο, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήση στὸ γράμμα της. Θὰ μοῦ τἄλεγε ὅλα, ὅταν θὰ τύχαινε νὰ ξανασυναντηθοῦμε.

»Τὸ γράμμα της αὐτὸ μὲ τάραξε. Ἀλλὰ μὲ καθησύχασε ἕνα δεύτερο, ποὺ ἀκολούθησε ἔπειτα ἀπὸ λίγο. Μοῦ ἔγραφε τώρα πὼς ἦταν εὐτυχισμένη, χάρις στὴ μητέρα της, αὐτὴ τὴν «ἅγια γυναῖκα»...

»Πέρασε πολὺς καιρός, χωρὶς νὰ ξαναϊδωθοῦμε. Μιὰ μέρα, πῆρα ἕνα τηλεγράφημα ἀπ' τὸν πατέρα μου. Ἦταν ἄρρωστος καὶ μὲ γύρευε κοντά του. Ἔτρεξα ἀμέσως στὸ μαξιλάρι του. Μά, σὲ λίγο, πέθανε ὁ καημένος, ἀφίνοντάς με ὀρφανή.

»Ἔπρεπε πιὰ νὰ ἐργασθῶ γιὰ νὰ ζήσω. Σκέφθηκα τότε τὴ φίλη μου Ἔλενα καὶ πῆγα νὰ τὴ βρῶ. Τῆς ἐξήγησα τὴν κατάστασί μου, κι' αὐτὴ μοῦ πρότεινε νὰ μείνω κοντά της, ὡς δασκάλα τῆς κόρης της.

— Ἄ, ἔτσι; εἶπε ἡ Φλορίντα. Τώρα καταλαβαίνω γιατί δεχθήκατε νὰ παίξετε αὐτὸν τὸν ρόλο!

Ἡ Ἔμμα χαμογέλασε.

— Ἐξακολουθεῖτε νὰ γελιόσαστε στὴν κρίσι σας γιὰ μένα! ἀπάντησε. Πρέπει λοιπὸν νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα.

»Μιὰ μέρα, ποὺ θύμισα στὴν Ἔλενα ἐκείνη τὴν παλιὰ τρέλλα μας, τὴν εἶδα νὰ χλωμιάζη καὶ νὰ μελαγχολῆ ξαφνικά.

»— Σῶπα, σῶπα! μὲ διέκοψε. Δὲν ξέρεις πὼς αὐτὴ ἡ ἀνοησία μας λίγο ἔλειψε νὰ στοιχίση τὴ ζωὴ τῆς μητέρας μου;

»Τρόμαξα, φυσικά, καὶ τῆς ζήτησα ἐξηγήσεις. Μοῦ διηγήθηκε τότε πὼς εἶχε πάρει μιὰ μέρα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν Ἀμεντέο, ποὺ τὴν πληροφοροῦσε πὼς ἦταν βαρειὰ ἄρρωστος, ἑτοιμοθάνατος καὶ τῆς ζητοῦσε νὰ τὴ δῆ γιὰ τελευταία φορά. Πρὶν μοῦ στείλη αὐτὸ τὸ γράμμα, ἐφ' ὅσον ἀπευθυνόταν πραγματικὰ σὲ μένα, ἡ Ἔλενα ζήτησε τὴ συμβουλὴ τῆς μητέρας της καὶ τῆς τὰ ἐξομολογήθηκε ὅλα.

»Ἡ κυρία Τέρνι τρόμαξε. Σκέφθηκε πώς, ἂν τὸ γράμμα ἐκεῖνο ἔπεφτε στὰ χέρια τοῦ ἀντρὸς τῆς Ἔλενας, μποροῦσε νὰ ἐκτεθῆ ἡ κόρη της, κι' ἂς ἦταν ἀθῶα! Πῆρε τότε μιὰ ἡρωϊκὴ ἀπόφασι καὶ πῆγε ἡ ἴδια νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν ἄρρωστο.

»Εἶχε ὅμως, ἀφήσει στὸ δωμάτιό της τὸ γράμμα του. Τὸ βρῆκε τυχαίως ὁ ἄντρας της, τὸ νόμισε ἔνοχη κι' ἔτρεξε κι' ἐκεῖνος στὸ σπίτι τοῦ νέου.

»Καταλαβαίνετε τὴν τραγωδία ποὺ θὰ συνέβαινε ἐκεῖ, ἂν ὁ κ. Τέρνι δὲ μάθαινε ἀπὸ τὴ σπιτονοικοκυρὰ ὅτι ὁ Ἀμεντέο Τζόρτζι εἶχε γράψει στὴν κόμησσα Βιάλε κι' ὄχι στὴ μητέρα της. Ἡ γυναῖκα του μοῦ φανέρωσε τότε τὴν τρέλλα ποὺ εἶχε κάνει ἄλλοτε ἡ Ἔλενα, ἀφίνοντάς με νὰ μεταχειριστῶ τὸ ὄνομά της. Τοῦ εἶπε ἀκόμη πὼς φοβότανε γιὰ τὶς συνέπειες, γιατὶ εἶχε κλέψει κάποιος ἀπ' τὸν νέο τὰ γράμματα ποὺ τοῦ εἶχε στείλει, ὑπογραμμένα μὲ τὸ ὄνομα τῆς Ἔλενας.

— Μιὰ στιγμή! διέκοψε ἡ Φλορέστα τὴν Ἔμμα. Ἂν τὰ γράμματα εἶναι δικά σας, θὰ εἶναι γραμμένα ἀπὸ σᾶς, μὲ τὸ χέρι σας.

Μὰ ἐκείνη τὸ περίμενε, φαίνεται, γιατὶ δὲν ταράχθηκε καθόλου.

— Βεβαίως! ἀπάντησε.

— Λοιπόν, καθῆστε σὲ κεῖνο τὸ τραπεζάκι, ὅπου ὑπάρχει χαρτὶ καὶ πέννα, καὶ γράψετε κάτι... ὅ,τι θέλετε.

Ἡ Ἔμμα κάθησε πραγματικά, πῆρε τὴν πέννα κι' ἔγραψε μερικὲς λέξεις:

«Κάθε ἀπερισκεψία εἶναι πάντα ἕνα σφάλμα».

Ἔπειτα ἔδωσε τὸ χαρτὶ στὴ Φλορέστα.

Ἡ νέα γυναῖκα ἀνοιγόκλεισε γρήγορα τὰ βλέφαρά της. Τὸ γράψιμο ἦταν ὅμοιο, ὅπως στὰ γράμματα, ποὺ εἶχε στὰ χέρια της.

Συγχρόνως ὅμως, μιὰ ἄλλη ὑποψία πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό της: Ἴσως ἡ ἀληθινὴ Ἔλενα Τέρνι εἶχε ἀγαπήσει τὸν Ἀμεντέο κι' ἔβαζε τὴ φίλη της νὰ τῆς γράφη τὰ γράμματά της.

— Αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει τίποτα, εἶπε ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους της. Ἤ, μᾶλλον, ἀποδεικνύει μονάχα, ὅτι γράψατε ἐσεῖς ἐκεῖνα τὰ γράμματα, γιὰ λογαριασμὸ τῆς φίλης σας.

Ἡ Ἔμμα ἔκανε μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως, ποὺ θ' ἀρκοῦσε γιὰ νὰ πείση τὴ Φλορέστα πὼς εἶχε γελαστῆ.

— Ὑποπτεύεσθε τὴν Ἔλενα; φώναξε. Ἡ καημένη! Τί φταίει, γιὰ νὰ πληρώση ἕνα δικό μου λάθος; Αὐτὴ κι' ἡ μητέρα της θυσιάσθηκαν γιὰ μένα μὲ θαυμαστὴ μεγαλοψυχία, κρύβοντας ἀπ' ὅλους τὸ ρόλο μου σὲ κεῖνο τὸν ἀθῶο ἔρωτα. Δὲ θὰ μοῦ ξανάκανε κἂν καθόλου λόγο ἡ Ἔλενα γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία, γιατί, ἀφοῦ πέθανε ὁ Ἀμεντέο Τζόρτζι, δὲν εἶχε παρουσιάσει κανεὶς ἐκεῖνα τὰ γράμματα. Ὁ νέος εἶχε πῆ στὴν κυρία Τέρνι, ὅτι τοῦ τὰ κλέψανε. Ξέρω, ἐξ ἄλλου, ὅτι πρόφερε μὲ τρυφερότητα, ὣς τὶς τελευταῖες του στιγμές, τὸ ὄνομα κάποιας Γιοχάννας...

Ἡ Φλορέστα κατέβασε τὰ μάτια της, ἀλλὰ δὲ μίλησε. Ἡ Ἔμμα συνέχισε:

— Τώρα ὅμως, δυὸ ἀπὸ τὰ γράμματα ἐκεῖνα ἔτυχε νὰ πέσουν στὰ χέρια τοῦ τραπεζίτη Πομπέο, ποὺ γυρεύει νὰ τὰ μεταχειριστῆ γιὰ νὰ ἱκανοποιήση ἕνα παλιό του μῖσος ἐναντίον τῆς νύφης του. Μὰ ἐγὼ τὰ ἀνακάλυψα ὅλα! Καί, μ' ὅλο, ποὺ ξέρω πὼς διακινδυνεύω τὸ μέλλον μου, τὴν τιμή μου, δὲν πρόκειται ν' ἀφίσω νὰ ὑποφέρουν ἐξ αἰτίας μου δυὸ καρδιὲς τόσο ἁγνὲς κι' εὐγενικές... Ἔψαχνα ἀπὸ καιρὸ νὰ σᾶς βρῶ, δεσποινίς. Χτὲς μονάχα ἔμαθα τ' ὄνομά σας. Ξέρω πὼς εἴσαστε ἡ Γιοχάννα, ποὺ ἀγαποῦσε ὁ Ἀμεντέο.

Ἡ Φλορέστα τὴ διέκοψε μὲ μιὰ κραυγή:

— Ὄχι, δὲν ἀγάπησε παρὰ ἐκείνη τὴν Ἔλενα Τέρνι! Κι' ἂν ἤσαστε σεῖς αὐτή, μπορεῖτε νὰ περηφανεύεστε πὼς βασιλέψατε μονάχη στὴν καρδιά του!

— Κάνετε λάθος, δεσποινίς! ἀπάντησε μελαγχολικὰ ἡ Ἔμμα. Δὲν ὑπῆρξα γι' αὐτὸν τίποτε παραπάνω ἀπὸ ἕνα νεανικὸ ὄνειρο.

— Γιατί, λοιπόν, θὰ σᾶς καλοῦσε κοντά του πρὶν πεθάνη, ἂν δὲ σᾶς εἶχε ἀγαπήσει; παρατήρησε ἀπότομα ἡ Φλορέστα.

— Γιατί, στὶς τελευταῖες στιγμές του, βλέποντας πὼς ὅλοι τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει, θέλησε νὰ ἐμπιστευθῆ τὸ μυστικό του σὲ κάποιον, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ φανῆ χρήσιμος. Μὲ νόμιζε πλούσια, παντρεμένη, καὶ φαντάσθηκε ἑπομένως πὼς θὰ μποροῦσα νὰ τοῦ κάνω τὴ χάρι, ποὺ θὰ μοῦ ζητοῦσε.

»Ξέρετε δὲ τί ἐκμυστηρεύθηκε στὴν κυρία Τέρνι, πρὶν πεθάνη; Τῆς διηγήθηκε πὼς σᾶς εἶχε ἀγαπήσει, πὼς τὸν εἴχατε ἐγκαταλείψει ἐπειδὴ ἦταν φτωχὸς καὶ πὼς ὁ χωρισμός σας εἶχε προκαλέσει τὴν ἀρρώστιά του καὶ τὸ θάνατό του.

Ἡ Φλορέστα τινάχτηκε πάνω, μὲ τρομερὸ ὕφος.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια! φώναξε. Σκεπτόταν πάντα τὴν πρώτη του ἀγάπη. Γι' αὐτὸ μονάχα τὸν ἐγκατέλειψα.

Εἶχε σηκωθῆ τώρα κι' ἡ Ἔμμα.

— Συκοφαντεῖτε τὸ μακαρίτη καὶ μένα! διαμαρτυρήθηκε. Θἄθελα νὰ παρουσιαζότανε τώρα ἡ σκιά του, γιὰ νὰ σᾶς πῆ ὅτι, ἀφοῦ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἑλβετία, δὲν ξαναϊδωθήκαμε πιὰ ποτέ... κι' ὅτι ἔμαθε ἀπ' τὴν κυρία Τέρνι τὴ μικρὴ συνωμοσία μου μὲ τὴν κόρη της, ποὺ μοῦ δάνεισε τ' ὄνομά της.

»Θὰ σᾶς ἐπιβεβαίωνε ἀκόμα, ὅτι τῆς ὡρκίστηκε πὼς πέθαινε γιὰ σᾶς καὶ τὴν ἱκέτεψε νὰ προστατέψη τὸ γυιό του, ποὺ θὰ ἔμενε πεντάρφανος. Καί, πραγματικά, θὰ ἔψαχνε ἡ κυρία Τέρνι γι' αὐτὸ τὸ παιδί του, ἄν, μαζὶ μὲ τὰ γράμματα, δὲν τοῦ εἶχαν κλέψει καὶ τὰ χαρτιά, ποὺ τὸ ἀφοροῦσαν.

»Ἐνῶ δὲ ἐσεῖς κυνηγούσατε μὲ τὸ μῖσος σας τὴν ἀθῶα κυρία,

αὐτὴ σᾶς ἀναζητοῦσε, μὲ τ' ὄνομα Γιοχάννα, γιὰ νὰ σᾶς ἀναφέρη τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ 'Αμεντέο Τζόρτζι καὶ νὰ σᾶς βοηθήση νὰ βρῆτε καὶ ν' ἀναθρέψετε τὸ παιδί σας!

'Η Φλορέστα εἶχε ξαναπέσει στὴν πολυθρόνα της καὶ κουνοῦσε ζωηρὰ τὸ κεφάλι της. Τὴν εἶχε συγκινήσει ἡ ἀναπόλησι τοῦ νεκροῦ. Συγχρόνως ὅμως θυμόταν πῶς τὴν εἶχε διώξει ἄλλοτε, καὶ δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψη, ὅτι τὴν εἶχε συχωρέσει στὶς τελευταῖες του στιγμές.

— "Ολα ψέματα! Ψέματα! φώναξε. "Α, ἡ κυρία Τέρνι ἀναζητοῦσε τὸ παιδί μου; "Ισως γιὰ νὰ ἔχη ἕνα ὅμηρο στὰ χέρια της καὶ νὰ μὲ ἀναγκάση ἔτσι νὰ σωπάσω! Καὶ ξέρετε γιατί μισῶ αὐτὴ τὴν "Ελενα Τέρνι... ποὺ δὲν εἴσαστε σεῖς; 'Ακριβῶς γιατὶ ἔχασα τὸ παιδί μου, τὸ μόνο πλάσμα, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μεταβάλη τὸ μῖσος μου σὲ συγγνώμη.

Τὰ γλυκὰ καὶ βαθιὰ μάτια τῆς "Εμμας βουρκώσανε. Κάθησε κοντὰ στὴ Φλορέστα καὶ τῆς εἶπε, μὲ αὐθόρμητη συμπάθεια:

— Τὸ χάσατε; Πέθανε λοιπόν, τὸ δύστυχο;

'Η νέα γυναῖκα ἔνοιωσε νὰ φτάνη ὡς τὴν καρδιά της ἡ πονεμένη ἐκείνη φωνή. 'Ωστόσο ἀπάντησε ξερά:

— "Οχι. 'Εξαφανίσθηκε.

— 'Εξαφανίσθηκε;...Μὰ πῶς;... Πέστε μου! Μιλῆστε μου μὲ ἐμπιστοσύνη. Θεωρῆστε με σὰν ἀδελφή σας, ποὺ ὑπόφερε ὅσο καὶ σεῖς, γιὰ ἄλλο ὅμως λόγο... Τὸ μεγαλύτερο λάθος τῆς ζωῆς μου εἶναι, ὅτι ξεγέλασα ἐκεῖνο τὸ δυστυχισμένο, ποὺ δὲν τὸν ἀγαποῦσα, κι' ὅτι δέχθηκα νὰ πάρω τὸ ὄνομα μιᾶς ἄλλης. 'Αλλ' ὁ 'Αμεντέο δὲ μοῦ κράτησε κακία, γιατὶ ἀγαποῦσε σᾶς... Σᾶς ἐξορκίζω στὴ μνήμη του, στὴν ἀγάπη, ποὺ τοῦ εἴχατε, νὰ μὲ πιστέψετε, νὰ μὲ συχωρέσετε καὶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς βοηθήσω γιὰ νὰ ξαναβρῆτε τὸ παιδί σας!

"Αν ἡ κυρία Τέρνι μποροῦσε, ἐκείνη τὴ στιγμή, νὰ δῆ καὶ ν' ἀκούση τὴν "Εμμα, θὰ τὴν ἐσφιγε στὴν ἀγκαλιά της, θὰ κλαίγαμαζί της, θὰ τὴ θούμαζε γιὰ τὴν ὑπέροχη θυσία της γιὰ χάρι τῆς "Ελενας!

'Η Φλορέστα τῆς ἔρριξε μιὰ δειλή, δισταχτικὴ ματιά.

— 'Αλήθεια, θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε;... μουρμούρισε.

'Η "Εμμα τῆς ἄπλωσε τὸ χέρι της.

— Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι! πρόφερε σταθερά.

'Η Φλορέστα ἔκλαψε. Καὶ τὰ δάκρυα αὐτὰ τὴν ἀνακουφίσανε, διαλύοντας τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς δυσπιστίας της.

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται: 28ης 'Οκτωβρίου 54 9—12 π.μ. — Τηλ. 810-807. Οἰκία 'Αγ. 'Αλεξάνδρου 10 Παλ. Φάληρον Διπλ)χον. Ψυχολ)κὴς 'Εταιρείας. Σᾶς ἀπαντᾶ εἰς οἱονδήποτε θέμα σᾶς ἐνδιαφέρει. Αἰσθηματικά, γάμου, θανάτας, ἐξαφανίσεις, προβλέψεις, ἀπωλείας ἀντικειμένων κλπ. 'Υποδολαί, ἀντιδράσεις ἐξ ἀποστάσεως διὰ ψυχοβολίας ἐν ὑπνώσει. Γράφοντας ἀπὸ ἐξωτερικόν, ἐσωτερικόν, στέλλετε γραμμον ἀπαντήσεις. Κα ΤΟΥΛΑ Μ., Πατησίων 14, 7ας δροφος, 3ον Γρ. Τηλέφ. 620-412. Ὧραι 9—1 καὶ 5—8 μ.μ., 'Αθῆναι.

ΚΙΡΣΟΙ—ΦΛΕΒΙΤΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΛΚΗ ΠΟΔΩΝ

Θεραπεύονται τάχιστα ριζικῶς ἄνευ ἐγχειρήσεως. Αἰσθητικὸς Φ. ΒΛΑΣΑΜΗ Σίνα 32, τηλ. 624-777, 11—2 καὶ 5—8. 'Εκτὸς Παρασκευῆς καὶ Σαββάτου. Πρώτη ἐπίσκεψις δωρεάν.

ΜΑΤΙΕΣ σ' ὅλο τὸν κόσμο

Τὰ σεντόνια τῆς ντίβας ποὺ ἔγιναν γραβάτες

'Ο ἰδιοκτήτης ἑνὸς ξενοδοχείου τοῦ Λὸς "Αντζελες, ὅπου ἡ Κὶμ Νόβακ ἔμεινε τρεῖς νύχτες, κομμάτιασε τὰ σεντόνια ὅπου κοιμήθηκε ἡ

διάσημη βεντέττα, καὶ τὰ πουλάει γιὰ γραβάτες σὲ ἀστρονομικὲς τιμές.

"Ενας τυχερός

"Ενας Γάλλος, ὁ Μὰξ Μπουβάρ, μένει σὲ μιὰ θαυμάσια βίλλα κοντὰ στὴν Τουλούζη, πληρώνοντας 5 δραχμὲς τὴν ἡμέρα, δηληδὴ 150 δραχμὲς τὸ μήνα. Τὴ βίλλα αὐτή, τὴν εἶχε νοικιάσει τὸ 1920 γιὰ 50 χρόνια. 'Ο ἰδιοκτήτης της δὲ μπορεῖ νὰ τὸν βγάλη πρὶν ἀπὸ τὸ 1970, οὔτε νὰ τοῦ ζητήση αὔξησι. Μὲ τὶς σημερινὲς τιμές, τὸ ἐνοίκιο αὐτῆς τῆς βίλλας ὑπολογίζεται ὅτι κυμαίνεται μεταξὺ τῶν 12 καὶ 15.000 δραχμῶν μηνιαίως.

Θέλευν νὰ ξαναπαντρευτοῦν

'Από τὸ αἰσθηματικὸ ταχυδρομεῖο ἑνὸς γαλλικοῦ περιοδικοῦ: «'Εχω δυὸ βρέφη καὶ περιμένω καὶ τρίτο, ἀλλὰ προέρχονται ἀπὸ διαφορετικοὺς πατέρες τὸ καθένα. Καὶ τὰ τρία θέλουν νὰ ξαναπαντρευτῶ, ἀλλὰ δὲν τὰ ἀγαπάω καὶ δὲν θέλω νὰ τὰ πάρω μαζί μου στὴν καινούργια μου ζωή. Τί πρέπει νὰ κάνω;» Τὸ περίεργο εἶναι πὼς τῆς ἐξεδήλωσαν τὴν ἐπιθυμία τους γιὰ νὰ ξαναπαντρευτῆ ἰδίως τὸ ἀναμενόμενο τρίτο, ποὺ βρίσκεται ἀκόμη στὴν κοιλιά...

'Η τέχνη καὶ ἡ ἐπιστήμη

Στὸν ἐπίσημο γαλλικὸ κατάλογο αὐτογράφων, τὰ αὐτόγραφα τῆς κυρίας Κιουρὶ ἔχουν διατιμηθῆ πρὸς 1.500 φράγκα τὸ ἕνα, τῆς δὲ Εντὶθ Πιάφ πρὸς 4.000. "Οπου ἀποδεικνύεται, γιὰ ἄλλη μιὰ φορά, ὅτι ἡ τέχνη ὑποσκελίζει τὴν ἐπιστήμη!

Σπίτια ἀπὸ ἀέρα!

Οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες κατεσκεύασαν ἕνα σπίτι ἀπὸ «βαρὺ ἀέρα». 'Ο ἀέρας αὐτός, διοχετευόμενος στὴν ἀτμόσφαιρα μὲ κατάλληλα μηχανήματα σχηματίζει ἕνα τοῖχο, ποὺ δὲν ἀφήνει νὰ περάσουν οὔτε ἡ βροχὴ οὔτε οἱ ἦχοι.

Κοιτάσματα οὐρανίου

'Η Νότιος 'Αφρικὴ κατέχει τὰ μεγαλύτερα κοιτάσματα οὐρανίου. Οἱ εἰδικοὶ προβλέπουν ὅτι, σὲ πολὺ προσεχὲς μέλλον, τὰ κοιτάσματα αὐτὰ θὰ ἀποχτήσουν τὴν ἴδια σημασία, ὅπως καὶ τὰ πετρέλαια τῆς Μέσης 'Ανατολῆς.

Τὸ φάσμα τῆς πείνας ἀπειλεῖ τὸν πλανήτη μας

Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα τοῦ δημογραφικοῦ τμήματος τοῦ ΟΗΕ, κάθε μέρα ποὺ περνάει, γεννιοῦνται σ' ὅλο τὸν κόσμο 140.000 παιδιά. "Αν ὁ ρυθμὸς αὐτὸς συνεχισθῆ, τὸ 1975 ὁ πληθυσμὸς τῆς Γῆς θὰ ἔχη ξεπεράση τὰ 4 δισεκατομμύρια καὶ τὸ 2.000 θὰ ἀνέρχεται σὲ 6 δισεκατομμύρια 900 ἑκατομμύρια. Θὰ εἶναι, δηλαδή, ὑπερδιπλάσιος τοῦ σημερινοῦ. Τὸ φάσμα τῆς πείνας θὰ ἁπλωθῆ τότε στὸν πλανήτη μας, ἐκτὸς ἂν, στὸ μεταξύ, ἀνακαλυφθοῦν νέα μέσα παραγωγῆς εἰδῶν διατροφῆς.

Σύμπτωσις

Σὲ μιὰ ἀγγλικὴ οἰκογένεια τοῦ Ντένδερ, ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ τὸ πρῶτο τους παιδὶ γεννήθηκαν τὴν ἰδια ἡμερομηνία: στὶς 16 Μαΐου, τὸ 1941 ὁ πρῶτος, τὸ 1943 ἡ δεύτερη καὶ τὸ 1964 τὸ τρίτο. 'Η σύμπτωσις αὐτὴ μπορεῖ νὰ παρατηρηθῆ μιὰ φορὰ σὲ 22 ἑκατομμύρια γεννήσεις.

Προτιμῆστε ἀνοιχτόχρωμα αὐτοκίνητα

Μιὰ πρόσφατη στατιστικὴ ἀποδεικνύει ὅτι τὰ ἀνοιχτόχρωμα αὐτοκίνητα παθαίνουν λιγώτερα ἀτυχήματα ἀπὸ τὰ σκοῦρα. 'Ο λόγος εἶναι ὅτι τὰ πρῶτα διακρίνονται εὐκολώτερα.

Οἱ γυναῖκες ἐκτοπίζουν τοὺς ἄντρες

'Επὶ 1.250.000 Γαλλίδων, ἡλικίας 15—20 χρόνων, τὰ 43% δηλαδὴ οἱ 537.500, ἐργάζονται. 'Απ' αὐτές, οἱ 27.500 κατέχουν θέσεις προϊσταμένων. Πράγμα ποὺ σημαίνει ὅτι οἱ γυναῖκες ἐκτοπίζουν σιγὰ - σιγὰ τοὺς ἄνδρες ἀπὸ παντοῦ.

'Η αἰώνια ἡμέρα

'Ο Γερμανὸς καθηγητὴς "Ημπερθ ὑποστηρίζει ὅτι θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ κατασκευασθῆ σὲ προσεχὲς μέλλον γιγαντιαία κάτοπτρα, ποὺ θὰ «ἐναποθηκεύουνε» τὸ ἡλιακὸ φῶς καὶ θὰ φωτίζουν νύχτα καὶ μέρα τὴ Γῆ. Τὰ κάτοπτρα αὐτὰ θὰ ἀποτε-

λοῦνται ἀπὸ μικροσκοπικὰ κύτταρα, ποὺ θὰ ἀπορροφοῦν τὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες.

Ὁ Ἀβραὰμ Λίνκολν ἐκφωνεῖ ἀκόμα λόγους...

Στὴν Ἐκθεσι τῆς Νέας Υόρκης, ὑπάρχει ἕνας Ἀβραὰμ Λίνκολν ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία, ποὺ ἐκφωνεῖ λόγους, ἀνεβαίνει σὲ ἄλογο, γουρλώνει τὰ μάτια του κλπ. Ὅλα αὐτὰ γίνονται μὲ τὴ βοήθεια ἠλεκτρονιῶν κομπιοῦτερ. Ἔτσι, οἱ θεαταὶ μποροῦν νὰ δοῦν τὸν ἱστορικὸ πρόεδρο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν σ' ὅποια στάσι ἐπιθυμοῦν. Ἡ ἐκμετάλλευσις φημιστικοὺς προκάλεσε δυσμενῆ σχόλια ἐκ μέρους ὅλων τῶν σοβαρῶν ἐκθέσεως δὲν ἐννοεῖ ν' ἀποσύρη αὐτὸ τὸ «θέαμα».

Τοὺς πῆγε δεμένους

Στὴ Μεσσίνα τῆς Ἰταλίας, ὁ Λουτέζι γνὶ Μπέλλα συνέλαβε ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴ γυναίκα του μαζὶ μὲ ἕνα φίλο του, τοὺς ἔδεσε καὶ τοὺς γε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του στὴν ἀστυνομία.

Ἡ Ἔμμα τὴν ἄφησε νὰ ξεθυμάνη. "Οταν τὴν εἶδε πιὸ ἤρεμη, τὴ ρώτησε μὲ γλυκὸ τόνο:

— Θὰ μοῦ διηγηθῆτε τώρα πῶς χάθηκε τὸ παιδί σας;

— Ναί, θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα. Τὸ εἴχαμε παραδώσει στὸ βρεφοκομεῖο, ὁ 'Αμεντέο κι' ἐγώ, γιατὶ βρισκόμαστε τότε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Ἐλπίζαμε νὰ τὸ ξαναπάρουμε ἀργότερα. 'Αλλ' ἡ ζήλεια μου γιὰ τὴν ἀγνωστη ἀντίζηλό μου μὲ ἀπομάκρυνε ἀπ' τὸν 'Αμεντέο καὶ μ' ἔσπρωξε στὸν κακὸ δρόμο... Δὲν ξεχνοῦσα ὡστόσο τὸ παιδί μου. Γι' αὐτό, προσπάθησα νὰ πλησιάσω πάλι τὸν 'Αμεντέο. Μ' ἔδιωξε ὅμως, σκληρὰ καὶ ἄσπλαχνα. Κι' ἐγὼ ἔρριξα ὅλη τὴν εὐθύνη σὲ κεῖνη τὴν ἀντίζηλο, ποὺ μοῦ λέτε πὼς ἤσαστε σεῖς.

»Μ' ἕνα τέχνασμα, ποὺ θεωρῶ περιττὸ νὰ σᾶς διηγηθῶ, κατώρθωσα νὰ κλέψω ἀπ' τὸν 'Αμεντέο τὰ χαρτιά, ποὺ ἀφωρούσαν τὸ γυιό μου. Σᾶς τ' ὁρκίζομαι, δὲ φανταζόμουν καθόλου πὼς θἄβρισκα μαζί τους καὶ τὰ γράμματά σας.

»Αὐτὰ πέσανε ἐντελῶς τυχαίως στὰ χέρια μου. "Ημουν τότε τόσο ἀπορροφημένη ἀπ' τὴ σκέψι τοῦ παιδιοῦ μου, ὥστε ξεχνοῦσα προσωρινὰ ἀκόμα καὶ τὸ μῖσος μου γιὰ τὴν ἀντίζηλό μου. "Εκρυψα ὡστόσο ἐκεῖνα τὰ γράμματα, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὰ μεταχειριστῶ ἀργότερα.

»Πῆγα ὕστερα στὸ βρεφοκομεῖο, γιὰ νὰ πάρω πίσω τὸ ἀγοράκι μου, ἀλλὰ μοῦ εἶπαν πὼς τὸ εἶχαν ἐμπιστευθῆ σὲ μιὰ γυρική, ποὺ ἔμενε στὰ περίχωρα τοῦ Κριτζάου.

'Η "Εμμα χλώμιασε ξαφνικά.

— Στὰ περίχωρα τοῦ Κριτζάου, εἴπατε;...

Εἶχε σκεφθῆ, ὅτι, στὴν ἴδια ἐκείνη περιοχή, βρισκόταν ἡ σχολή, ὅπου εἶχε βάλει ὁ "Ελμ τὴν ἀνηψιά του, τὴ Νόρι, αὐτήν, ποὺ παντρεύτηκε κατόπιν ὁ Γουσταῦος Φάκτερ...

'Η Φλορέστα τὴν κύτταξε μ' ἀπορία.

— Γιατί παραξενευτήκατε ἔτσι; τὴ ρώτησε.

— Γιατὶ τὸ ξέρω, αὐτὸ τὸ μέρος. "Εμενε στὸ Κριτζάου ἕνας γέρος συγγενὴς τοῦ πατέρα μου, ποὺ ἐλπίζαμε νὰ τὸν κληρονομήσουμε... Μὰ συνεχίστε, σᾶς παρακαλῶ. Πήγατε, λοιπόν, σὲ κεῖνη τὴ χωρική;

— Ναί, ἀλλὰ βρῆκα στὸ σπίτι της μονάχα ἕναν ἄντρα, ἀποκτηνωμένο ἀπ' τὸ πιστό. 'Η γυναίκα του εἶχε ἐξαφανιστῆ, μαζὶ μὲ τὸ ἀγοράκι μου.

'Η "Εμμα ἔνιωσε κάτι σὰν πυγωνιὰ στὴν καρδιά... Θυμόταν τὰ λόγια, ποὺ εἶχε γράψει ὁ πατέρας της:

«Ὁ κύριος "Ελμ ἔπεσε στὰ χέρια ἑνὸς ἱκανοῦ τυχοδιώκτη. Ὁ ἀνήψιός του πέθανε, ἀλλ' ὁ κ. Φάκτερ φρόντισε νὰ τὸν ἀντικαταστήση ἀμέσως μ' ἕνα ἄλλο ἀγοράκι... Πῶς νὰ ξεσκεπάσω αὐτὴ τὴν ἀπάτη του; Δὲν ἔχω τὴ δύναμι...».

Καὶ τώρα ἡ σύμπτωσι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ποὺ εἶχε ἐξαφανιστῆ μαζὶ μὲ τὴν παραμάννα του στὴν περιφέρεια τοῦ Κριτζάου, γεννοῦσε μιὰ ὑποψία στὸ μυαλὸ τῆς "Εμμας: Μήπως, ἐνῶ εἶχε ἔρθει νὰ θυσιαστῆ γιὰ τὴ φίλη της, εἶχε βρῆ τυχαίως τὸ κλειδὶ τοῦ μυστηρίου, ποὺ τὴν εἶχε στερήσει ἀπ' τὴν κληρονομία τοῦ "Ελμ;...

— Ξέρετε γιατὶ εἶχαν ἐξαφανισθῆ, ἡ γυναῖκα αὐτὴ καὶ τὸ παιδί; ρώτησε ζωηρά.

— "Ακουσα πὼς εἶχε φύγει ἀπ' τὸν ἄντρα της, γιατὶ τὴν κακομεταχειριζόταν. "Εψαξα νὰ τὴ βρῶ, ἀποτάθηκα στὴν ἀστυνομία. Τοῦ κάκου ὅμως! Εἶχαν χαθῆ τὰ ἴχνη της.

'Η "Εμμα ἦταν βυθισμένη σὲ σκέψεις.

— Περίεργο!... μουρμούρισε. Ψάξατε καλά;... "Αν θέλετε, μποροῦμε νὰ πᾶμε μαζὶ ἐκεί, νὰ ξαναρχίσουμε τὶς ἔρευνες.

Αὐτὴ τὴ φορά, ζωγραφίστηκε μιὰ ἀληθινὴ συγκίνησι στὸ πρόσωπο τῆς Φλορέστας.

— 'Αλήθεια, θἀρθῆτε μαζί μου; εἶπε.

Καὶ πρόσθεσε ξαφνικά, μ' ἕνα ξέσπασμα πόνου:

— Θὰ ἤθελε ὅμως γι' ἀντάλλαγμα τὰ γράμματά σας. Μὰ δὲ μπορῶ γιὰ σᾶς τὰ δώσω! Δὲν τὰ ἔχω πιά...

'Η "Εμμα δὲ μπόρεσε νὰ κρύψη τὴν ἀγωνία της καὶ μιὰ κάποια δυσπιστία.

— Δὲν τὰ ἔχετε;... ρώτησε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή.

— "Οχι, δυστυχῶς! Μοῦ τἄκλεψε κάποιος, ποὺ τοῦ εἶχα ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ εἶχα ἀρχίσει νὰ τὸν ἀγαπῶ περισσότερο ἀπ' ὅσο ἀγάπησα ἄλλοτε τὸν 'Αμεντέο... Λέγεται Γουσταῦος Φάκτερ.

'Η "Εμμα ἔβγαλε μιὰ φωνή. Δὲ θυμήθηκε ἐκεῖνο, ποὺ τῆς εἶχε πῆ ἡ Μαρκέλλα: ὅτι ὁ Φάκτερ ζητοῦσε νὰ τὴ σώση. Δυσπιστοῦσε σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, τὸν φοβόταν, τὸν θεωροῦσε ἱκανὸ γιὰ ὅλα!

— 'Ο Γουσταῦος Φάκτερ;... μουρμούρισε.

Τὰ μάτια τῆς Φλορέστας ἀστράψανε.

— Τὸν ξέρετε; ρώτησε.

— Ναί, τὸν ξέρω καὶ τὸν μισῶ!... γιατὶ θέλει νὰ ταράξη τὴ γαλήνη καὶ τὴν εὐτυχία μιᾶς οἰκογενείας, ποὺ τὸν θεωρεῖ ἀληθινὸ φίλο της. Δὲν ξέρω πῶς ἔμαθε γι' αὐτὰ τὰ γράμματα μὲ τὴν ὑπογραφὴ τῆς "Ελενας καὶ ποιὸς τὸν πληροφόρησε πὼς βρίσκονταν στὰ χέρια σας. Πάντως, σᾶς τάκλεψε, γιὰ νὰ μπορέση ἔτσι νὰ πιάση στὰ δίχτυα του τὴ φίλη μου, ποὺ τὴν πολιορκεῖ ἀπὸ καιρό!

— Κι' ἔλεγε ὁ ἄθλιος πὼς ἦταν ἐρωτευμένος μαζί μου!...

— Αὐτόν, λοιπόν, πρέπει νὰ πολεμήσουμε κι' οἱ δυό μας! Θέλετε νὰ συμμαχήσετε μαζί μου;

— Μ' ὅλη μου τὴν ψυχή, ἀφοῦ λέτε πὼς τὸν μισεῖτε. Δὲν ξέρω τί σᾶς ἔχει κάνει, ἄλλα...

— Στάθηκε ἡ αἰτία νὰ πεθάνη ὁ πατέρας μου μέσα στὴ φτώχεια καὶ τὴ μιζέρια, ἀπάντησε ἡ "Εμμα, μὲ ὑπόκωφη φωνή. Δὲ μὲ ξέρει καλὰ-καλά. Μὲ εἶδε μονάχα στὸ σπίτι τῆς κόμησσας. Τὸ ὄνομά μου τοῦ ἦταν ἄγνωστο. Δὲν ξέρει πὼς εἶμαι ἀσπονδη ἐχθρά του καὶ πὼς κατασκοπεύω κάθε βῆμα του... Εἶμαι σίγουρη, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ μὲ προδώσετε,

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΗΣ G. PANTSOS

('Εξ Αἰγύπτου) ΜΥΣΤΗΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ. 'Ικανότης ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ ΕΝ ΕΓΡΗΓΟΡΣΕΙ. Μαντεύει καὶ καθοδηγεῖ ἐπὶ αἰσθηματικῶν προβλημάτων (ἀφιβολίας κλπ.) Καὶ βοηθεῖ διὰ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ ΣΑΣ εἰς ἕτερα ἄτομα. Δέχεται 2—8 μ.μ. καθ' ἑκάστην πλὴν Κυριακῆς καὶ 9—12 π.μ. μόνον Τρίτην — Πέμπτην — Σάββατον. ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ 17, 'Αμφιθέα. Λεωφορεῖον Νέας Σμύρνης — Πανιωνίου, Στάσις τέρμα Πανιωνίου. Τηλ. 969.360. Δι' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ γράφατε: G. PANTSOS, Τ. Θ. 1109, 'Ομόνοια, 'Αθῆναι. 'Αποστείλατε διὰ ταχυδρομικὰ τέλη γραμματόσημον 5 δρχ., διὰ νὰ λάβετε εἰδικὸν ἐρωτηματολόγιον.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν 'Ομόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523.708.

Νέα Συνταγή
Νέα Ἐμφάνισις
Νέα Ὁμορφιά

Ἡ Τοκαλὸν μόλις τελειοποίησε τὴν πιὸ μοντέρνα Κρέμα ποὺ ὑπάρχει!! Θὰ βεβαιωθῆτε καὶ μόνες σας πόσο ἀποτελεσματικὴ εἶναι ἡ νέα αὐτὴ Κρέμα καὶ πόσο γρήγορα ἐξαφανίζει ὅλες τὶς ἀτέλειες τοῦ δέρματος, χαρίζοντας στὸ πρόσωπό σας μιὰ φυσικὴ ὁμορφιὰ καὶ φρεσκάδα.

Γιὰ νὰ σᾶς προσφέρη ἡ Τοκαλὸν τὴν θαυμασία αὐτὴ Κρέμα, ἄλλαξε τὴν ἐμφάνισή της καὶ παρουσιάζει τώρα, σὲ καινούριο ὡραῖο κουτί τὴν Κρέμα ποὺ ἔχει τὴν προτίμησί σας.

γιατὶ εἴσαστε καὶ σεῖς θῦμα του. Σᾶς διηγήθηκε ποτὲ τὴν ἱστορία του ἐρωτά του... πῶς παντρεύτηκε καὶ πῶς χήρεψε;

— "Οχι, ποτέ.

— Ξέρει, ὅτι ἀνακαλύψατε πῶς σᾶς ἔκλεψε τὰ γράμματα;

— Δὲν πιστεύω.

— "Ισως δὲ θὰ ξαναπατήση ἐδῶ, τώρα ποὺ πέτυχε πιὰ τὸ σκοπό του. Μά, ἂν ξανάρθη, προσποιηθῆτε πὼς δὲν ἔχετε ἀκόμα ἀνακαλύψει τὴν κλοπή, φερθῆτε του ὅπως καὶ τὶς ἄλλες φορές, προσπαθῆστε νὰ μὴν προδοθῆτε. Βάλτε τον νὰ σᾶς διηγηθῆ ποῦ καὶ πῶς παντρεύτηκε. Συγκρατῆστε καλὰ στὴ μνήμη σας τὶς ἀπαντήσεις του, γιὰ νὰ μοῦ τὶς ἐπαναλάβετε ὕστερα. Καί — ποιὸς ξέρει; — βοηθῶντας με ἔτσι, θὰ βρῆτε ἴσως συγχρόνως καὶ τὸ νῆμα, ποὺ θὰ σᾶς ὁδηγήση στὶς ἔρευνές σας γιὰ τὸ παιδί σας!

'Η Φλορέστα κύτταξε μὲ ἔκπληξι τὴν "Εμμα.

— Δὲ σᾶς καταλαβαίνω...εἶπε.

— Θὰ μὲ καταλάβετε ἀργότερα καὶ θὰ μ' εὐχαριστήσετε.

'Ο τόνος τῆς κοπέλλας ἦταν πειστικός. 'Η Φλορέστα τὴν πίστεψε. Καὶ χώρισαν σὰ φίλες πιά.

Στ'.

'Η ἀνεξήγητη καὶ παρατεταμένη ἀπουσία τῆς "Εμμας παραξένεψε τὴν "Ελενα.

Ποῦ εἶχε πάει ἡ φίλη της, χωρὶς νὰ τὴν προειδοποιήση;

'Η καμαριέρα τῆς εἶχε πῆ, ὅτι ἡ δασκάλα βγῆκε ἀπὸ πολὺ νωρὶς καὶ ὅτι ξαναγύρισε στὸ σπίτι κατὰ τὶς 9. 'Αργότερα, ξαναβγῆκε καὶ δὲ γύρισε οὔτε γιὰ φαγητό. 'Η "Ελενα τὸ εἶπε στὸν ἄντρα της κι' ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε, μ' ἕνα χαμόγελο:

— Δὲν εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ κάθεται διαρκῶς κλεισμένη στὸ σπίτι.

'Η "Ελενα τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Τῆς δείχνεις μιὰ παράξενη ἐπιείκεια, εἶπε.

'Ο 'Αδόλφος ἔμεινε ἥρεμος.

— Καὶ σὺ εἶσαι ἄδικη ἀπέναντι μιᾶς φίλης σου, ποὺ σοῦ δείχνει τόση ἀγάπη καὶ φροντίδα, εἶπε. Μπορεῖ νὰ ἔλαβε κανένα γράμμα σχετικὸ μὲ τὰ συμφέροντά της... Ἐσὺ ἡ ἴδια μοῦ ἐλεγες πὼς δὲν ἔχει ἀκόμα κανονίσει τὰ ζητήματα τῆς κληρονομίας τοῦ πατέρα της...

'Η "Ελενα κοκκίνισε λίγο.

— 'Αλήθεια... μουρμούρισε. Συχώρεσέ με, 'Αδόλφο, γίνομαι καμμιὰ φορὰ ἀνυπόφορη. Τὸ καταλαβαίνω...

— Φτάνει τὰ νεῦρα σου. "Οταν θέλης, εἶσαι γειὰτη καλωσύνη...

"Ετσι θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι πάντα! φώναξε ἡ "Ελενα, ἀγκαλιάζοντας διαχυτικὰ τὸν ἄντρα της.

Τὰ μάτια τοῦ 'Αδόλφου ἀστραψαν ἀπὸ χαρά. "Εσφιξε κι' ἐκεῖνος στὴν ἀγκαλιά του τὴν "Ελενα καὶ δὲ μιλήσανε πιὰ γιὰ τὴν "Εμμα.

Κάποια στιγμή, ὁ κόμης εἶπε στὴ γυναίκα του:

— 'Αλήθεια, ξέχασα νὰ σοῦ πῶ πὼς ἔνας ἀγαπητός μου φίλος μοῦ σύστησε, αὐτὲς τὶς μέρες, μιὰ δυστυχισμένη κοπέλλα, φτωχὴ καὶ πεντάμορφη. Σκέφθηκα νὰ τὴν πάρουμε ἀπὸ σπίτι μας, γιὰ νὰ ἔχη τὴν ἐπιμέλεια τοῦ ρουχισμοῦ μας. Εἶναι ἱκανωτάτη στὸ ράψιμο, ἔχει ὅμως ἕνα ἐλάττωμα, ποὺ τὴν ἐμποδίζει ὡς τώρα νὰ βρῆ μιὰ θέσι γιὰ νὰ κερδίζη τὸ ψωμί του.

— Τί ἐλάττωμα; ρώτησε ἡ "Ελενα.

— Εἶναι μουγγή.

'Η νέα γυναίκα γέλασε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΧΩΡΙΣ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ

ΗΤΑΝ ένα θαυμάσιο πρωί, στὸ Μαϊάμι. Ὁ ντέτεκτιβ Μάϊκ Σέϊν πήγαινε νὰ συναντήσῃ τὸν ἀστυνόμο Γουΐλ Τζέντρυ. Τὸν βρῆκε νὰ θηματίζῃ νευρικὰ στὸ γραφεῖο του.

— Σήμερα εἶναι μιὰ ἀπαίσια μέρα, φώναξε ὁ Γουΐλ μόλις τὸν εἶδε. Ὅλα πηγαίνουν ἀνάποδα!

— Τὸ φαντάστηκα, ὅταν ἡ Λούτσυ μοῦ εἶπε ὅτι ἡ φωνή σου στὸ τηλέφωνο ἦταν πολὺ ἀνήσυχη. Γνωρίζοντας τὴν αἰώνια ἠρεμία σου, παραξενεύτηκα καὶ γι' αὐτὸ ἦλθα ἀμέσως ἐδῶ. Τί συμβαίνει;

Ἀντὶ γιὰ ἀπάντησι ὁ Τζέντρυ τοῦ ἔδωσε ἕνα χαρτονάκι, ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ γραφεῖο του. Ἦταν μιὰ φωτογραφία, ποὺ ἔδειχνε μιὰ κοπέλλα, ξαπλωμένη στὴν ἀκρογιαλιά.

Ἡ νέα αὐτὴ ἦταν σχεδὸν γυμνή. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, φοροῦσε μόνον τὸ κάτω κομμάτι ἑνὸς μικροσκοπικοῦ μπικίνι, ἐνῶ τὸ ἐπάνω μέρος του ἔλειπε. Ἀπὸ τὴ στάσι καὶ τὴν ἔκφρασί της, ὁ Μάϊκ κατάλαβε ἀμέσως πὼς ἦταν νεκρή!

— Βρέθηκε χθὲς τὸ βράδυ στὴν ἀκρογιαλιά, πνιγμένη, τοῦ ἐξήγησε ὁ ἀστυνόμος. Κάνουμε ἔρευνες ἀπὸ δεκάξη ὧρες, ἀλλὰ χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα.

— Ἄσχημη ὑπόθεσι, Γουΐλ!...

— Τὸ πτῶμα βρισκόταν στὴν πλάζ τῶν μπαγκάλοου Μπέντον, ὅπου καμμιὰ σαραντariὰ οἰκογένειες καὶ ζευγάρια περνοῦν τὴν περίοδο τῶν διακοπῶν. Μὰ κανεὶς δὲν εἶχε δῆ τὴν κοπέλλα. Δεξάμε τὴν φωτογραφία στὰ ξενοδοχεῖα, στὰ τουριστικὰ γραφεῖα, στὶς ἐστιατόρια. Τίποτα! Ποιά ἦταν αὐτὴ ἡ γυναίκα καὶ ἀπὸ ποῦ ἐβγάτον;

— Πρέπει νὰ ἦταν ὡραία σὰν ἄγγελος, παρατήρησε ὁ Μάϊκ, κυττάζοντας πιὸ προσεχτικὰ τὴ φωτογραφία. Ποιὸς τὴ βρῆκε;

— Ἕνας ἀγοράκι δώδεκα χρόνων, ποὺ πήγαινε περίπατο τὸ σκυλί του. Κατοικεῖ μὲ τοὺς γονεῖς του στὸ μπαγκάλοου νούμερο 5. Τί σκέπτεσαι, Μάϊκ;

— Τί ἀποτελέσματα ἔδωσαν οἱ ἐργαστηριακὲς ἐξετάσεις;

— Ἡ δασπονὶς Χ εἶχε πιῆ τόσο νερό, ποὺ ἐμοιάζε μὲ ντεπόζιτο. Ἦταν περίπου εἰκοσιτριῶν χρόνων. Δὲν εἶχε καμμιὰ οὐλή, οὔτε ἕνα σφραγισμένο δόντι...

— Κι' ἐγώ, σὲ τί νομίζεις πὼς θὰ μπορέσω νὰ σὲ βοηθήσω, Γουΐλ;

— Δὲν ξέρω κι' ἐγώ. Τί θέλεγες, ἂν πηγαίναμε στὸ μέρος ποὺ βρέθηκε τὸ πτῶμα; Μπορεῖ ἔτσι νὰ προσέξῃς καμμιὰ λεπτομέρεια, ποὺ μοῦ διέφυγε.

— Σύμφωνοι, πᾶμε.

Τὰ μπαγκάλοου Μπέντρυ ἀποτελοῦσαν ἕνα εἶδος χωριοῦ, ποὺ ἁπλωνόταν σὲ μῆκος ἑνὸς χιλιομέτρου. Βρίσκονταν σὲ ἀπόστασι πενήντα μέτρων περίπου τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

— Φτάσαμε, εἶπε ὁ Γουΐλ. Τὸ πτῶμα ἦταν ἐκεῖ κάτω.

Τὰ κύματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἐξέπλεναν τὴν ἀκρογιαλιά, ὁ ἥλιος ἔλαμπε, ὅλα ἦταν πολὺ ὁμορφα ὁλόγυρα.

— Ἡ ἀνακάλυψι τοῦ πτώματος θὰ ἔκανε ἄσχημη ἐντύπωσι στοὺς ἐνοικιαστὲς τῶν μπαγκάλοου, παρατήρησε ὁ Μάϊκ. Ὅπως βλέπεις, κανεὶς δὲν ὑπάρχει σήμερα στὴν πλάζ... Βέβαια, ἡ ξανθειά, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἤρθε κολυμπώντας ἀπὸ τὰ νησιὰ Κέϊς, γιατὶ ἡ ἀπόστασι εἶναι πολὺ μεγάλη, ἀκόμα καὶ γιὰ ἕνα πρωτοθλητὴ τῆς κολυμβήσεως. Κατωρθώσατε νὰ βρῆτε τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ μπικίνι;

— Ὄχι, δὲν τὸ βρήκαμε.

— Μποροῦμε νὰ κάνωμε πολλὲς ὑποθέσεις: αὐτοκτονία, δολοφονία, τυχαῖος πνιγμός... Ἕνα πρᾶγμα πάντως εἶναι σίγουρο: πὼς γιὰ τὸ θάνατο αὐτῆς τῆς ἀτυχης κοπέλλας δὲν φταίς ἐσύ, κι' ἐπομένως δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ στενοχωριέσαι τόσο.

— Δὲν θὰ στενοχωριόμουν ἂν δὲν ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ λύσω αὐτὸ τὸ γρίφο, εἶπε ἀναστενάζοντας ὁ Γουΐλ.

Ἕνα γαύγισμα σκύλου τοὺς ἔκανε νὰ στραφοῦν.

— Νὰ τὸ παιδὶ ποὺ βρῆκε τὸ πτῶμα, εἶπε ὁ ἀστυνόμος.

Ἕνα ἡλικιωμένο ἀγόρι πρόβαλε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα, ἔχοντας μαζί του ἕνα μεγάλο σκυλὶ σέτερ.

— Γειά σου, Τέρρυ, τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος.

— Γειά σου ἀρχηγέ, ἀπάντησε σοβαρὰ τὸ παιδί. Ἀνακάλυψες τίποτα;

— Ὄχι, Τέρρυ, μὰ θὰ ἀνακαλύψουμε γρήγορα.

— Γιά πές μου, Τέρρυ, ρώτησε ὁ Μάϊκ, γιατὶ δὲν βρίσκεται κανεὶς στὴν ἀκρογιαλιά;

— Τρόμαξαν, κύριε. Φοβοῦνται πὼς ἡ θάλασσα εἶναι μολυσμένη, ἐπειδὴ πνίγηκε ἐκείνη ἡ γυναίκα. Καὶ οἱ γονεῖς μου, δὲν μ' ἄφισαν νὰ κάνω μπάνιο. Μὰ ἐγὼ ἤλθα στὴν ἀμμουδιά, γιατὶ περίμενα νὰ περάσῃ τὸ ἀεροπλάνο.

— Ποιό ἀεροπλάνο; ρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον ὁ Μάϊκ.

— Εἶναι ἕνα ἀεροπλάνο μικρό, δηλαδὴ ἕνα ἑλικόπτερο. Περνάει κάθε μέρα. Ὁ πιλότος κάνει μερικὲς ἀκροβασίες καὶ ὕστερα φεύγει. Δὲν πέρασε, ὅμως, οὔτε χθὲς οὔτε σήμερα.

— Τὸ εἶδες πολλὲς φορές;

— Γιά σταθῆτε νὰ θυμηθῶ... Τὸ εἶδα τέσσερις φορές.

— Τί ἀκροβασίες ἔκανε;

— Πετοῦσε χαμηλά, σχεδὸν ξυστὰ στὴ θάλασσα, ἔμενε ἀκίνητο γιὰ λίγες στιγμές, ξανασηκώνοταν, ξανακατέβαινε πάλι. Ὤ, ἐκεῖνος ὁ πιλότος εἶναι πολὺ Ἱκανός!

— Μάϊκ, ρώτησε ὁ ἀστυνόμος προσέχοντας τὸ συνωφρυωμένο μέτωπο τοῦ ντέτεκτιβ, νομίζεις πὼς αὐτὸ τὸ ἑλικόπτερο θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ καμμιὰ σχέσι;...

— Δὲν ξέρω Γουΐλ, μὰ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ψάξουμε... Μπορεῖ ἔτσι νὰ ἀνακαλύψουμε πῶς βρέθηκε ἐδῶ ἐκείνη ἡ κοπέλλα.

— Νομίζετε πὼς μπορεῖ νὰ τὴν ἔρριξαν ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο; ρώτησε τὸ παιδί, μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ ἐνδιαφέρον.

— Ὅλα εἶναι δυνατά, ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ χαμογελῶντας.

★

Μόλις ὁ Σέϊν γύρισε στὸ γραφεῖο του, ἡ ἰδιαιτέρα του, ἡ Λούσυ Χάμιλτον, τὸν ρώτησε ἀνυπόμονα:

— Τί ἤθελε ὁ Τζέντρυ;

Ὁ Μάϊκ τῆς διηγήθηκε τὴν ὑπόθεσι τῆς πνιγμένης κοπέλλας.

— Τὴν καημένη! εἶπε ἐκείνη θλιμμένα. Προσπάθησε νὰ ἀνακαλύψῃς πὼς ἔγινε αὐτό, Μάϊκ!

— Αὐτὸ προσπαθῶ νὰ κάνω, μὰ δυστυχῶς λείπουν οἱ ἐνδείξεις. Ζητήσαμε πληροφορίες ἀπὸ τὸν πύργο ἐλέγχου τοῦ ἀεροδρομίου τοῦ Μαϊάμι, μὰ δὲν ἤξεραν νὰ μᾶς ποῦν τίποτα γιὰ τὸ ἑλικόπτερο ποὺ εἶδε ὁ Τέρρυ.

Ὁ ντέτεκτιβ ἔμεινε γιὰ λίγο συλλογισμένος καὶ ὕστερα ρώτησε τὴν κοπέλλα:

— Γιά πές μου, Λούσυ, ἂν ἔβλεπες ἐσὺ ἕνα ἑλικόπτερο νὰ κόβῃ βόλτες πάνω ἀπὸ τὸ ἴδιο σημεῖο, τέσσερις μέρες συνέχεια, κάνοντας ἀκροβασίες καὶ μένοντας ἀκίνητο σὰν κρεμασμένο στὸν ἀέρα, τί θὰ σκεπτόσουν;

— Μὰ εἶναι πολὺ ἁπλό! Θὰ σκεπτόμουν ὅτι τραβοῦσε φωτογραφίες.

— Μπράβο, αὐτὸ σκέφτηκα κι ἐγώ! Τρέχω ἀμέσως στὰ γραφεῖα τοῦ «Μαϊάμι Ντέϊλυ Νιούς». Ἂν τηλεφωνήσῃ ὁ Τζέντρυ, πές του πὼς εἶμαι ἐκεῖ.

Ὁ συντάκτης Τίμοθυ Τάϊκ καθόταν στὸ συνηθισμένο του τραπέζι, ὅταν μπῆκε ὁ Μάϊκ.

— Ποιός ἄνεμος σὲ ἔφερε ἐδῶ; τὸν ρώτησε, ἐνῶ τοῦ ἔδειχνε μιὰ καρέκλα.

— Βοηθάω τὸν Τζέντρυ σὲ μιὰ μπερδεμένη ὑπόθεσι.

— Πρόκειται γιὰ κείνη τὴν πνιγμένη;

— Ναί, Τίμ. Σὲ παρακαλῶ, ἄκουσέ με προσεχτικά.

— Σὲ ἀκούω.

— Γυρίστηκε κανένα φίλμ τελευταῖα, σ' αὐτὰ τὰ μέρη;

— Ὄχι, τὸ τελευταῖο γυρίστηκε τὸ 1960 καὶ ἦταν μιὰ ἀηδία. Ἀπ' ὅ,τι ξέρω, κανεὶς δὲν ἠρτησε καινούργια ἄδεια ἀπὸ τὸ Ἐμπορικὸ Ἐπιμελητήριο.

— Ἕνας παραγωγός, ὅμως, μπορεῖ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ γυρίσῃ σκηνὲς καὶ χωρὶς ἄδεια;

— Βέβαια, γιὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ καμμιὰ ἑκατοστὴ δολλάρια, μὰ εἶναι μᾶλλον ἐπικίνδυνο. Γιὰ πές μου, Μάϊκ, τί ἰδέα ἔχει γεννηθῆ στὸ κοκκινότριχο κεφάλι σου;

— Μιὰ ἰδέα, ποὺ βρίσκεται ἀκόμα σὲ ἐμβρυώδη κατάστασι. Γειά σου, Τίμ, σ' εὐχαριστῶ.

Ὁ Μάϊκ βγῆκε ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδας καὶ γύρισε στὸ αὐτοκίνητό του. Ὁ ἥλιος δὲν εἶχε δύσει ἀκόμη.

Ἔβαλε μπροστὰ τὸ αὐτοκίνητο καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὰ μπαγκάλοου Μπέντον. Μόλις ἔφτασε στὸ σημεῖο, ποὺ τὸν εἶχε ὁδηγήσει τὸ πρωῒ ὁ ἀστυνόμος, σταμάτησε καὶ πῆρε τὰ κιάλια του ἀπὸ μιὰ θήκη τοῦ πόρτ-μπαγκάζ. Ἡ ἀκρογιαλιὰ ἦταν ἐντελῶς ἔρημη. Οὔτε κι' ὁ Τέρρυ μὲ τὸ σέττερ του φαινόταν πουθενά.

Ἡ ὥρα περνοῦσε ἀργά. Μὰ ὁ Μάϊκ ἦταν συνηθισμένος στὶς ἀτέλειωτες ἀναμονὲς καὶ δὲν ἔχανε τὴν ὑπομονή του. Τέλος, ἄκουσε τὸ βούϊσμα τοῦ μοτὲρ τοῦ ἑλικοπτέρου. Ἔφερε ἀμέσως τὰ κιάλια στὰ μάτια του καὶ κύτταξε τὸν οὐρανό.

Τὸ ἑλικόπτερο πετοῦσε πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά. Δὲν εἶχε κανένα διακριτικὸ καὶ ἔμοιαζε σὰν μεγάλο ἔντομο. Ὁ οὐρανὸς εἶχε σκοτειγιάσει τώρα, μὰ τὸ ἑλικόπτερο ἔλαμπε μπροστὰ στὸ γαλαζόγκριζο φόντο τῆς νύχτας ποὺ ἔπεφτε. Τώρα εἶχε ἀρχίσει νὰ κατεβαίνῃ. Τέλος, «κάθησε» πάνω στὸ νερό.

Ὁ Μάϊκ ἔδωσε συγχαρητήρια στὸν ἑαυτό του. Τώρα ἤξερε τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ! Ὅταν τὸ ἑλικόπτερο ἄρχισε καὶ πάλι νὰ ἀνεβαίνῃ, μὲ μιὰ μανούβρα, ποὺ θὰ τὸ ἔκανε νὰ περάσῃ σχεδὸν πάνω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, ὁ ντέτεκτιβ ἄναψε τὴ μηχανὴ κι' ἔβαλε δίπλα του ἕνα πιστόλι τῶν 45. Μόλις ἄκουσε τὸ ἑλικόπτερο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, πάτησε γκάζι, ἀρχίζοντας νὰ τὸ κυνηγάῃ, καὶ ὅταν ἡ ἀπόστασι ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ σ' ἐκεῖνο περιορίστηκε στὰ τρίαντα μέτρα σήκωσε τὸ πιστόλι καὶ πυροβόλησε δυὸ φορὲς τὸ πίσω μέρος του.

Τὸ ἑλικόπτερο τινάχτηκε λίγο, ὕστερα πῆρε ὕψος καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος. Ὁ Μάϊκ τὸ κύτταξε πού ἀπομακρυνόταν. Ὕστερα γύρισε τὸ αὐτοκίνητο καὶ ὥρμησε μὲ μεγάλη ταχύτητα πρὸς τὴν πόλι.

Τὸ ἄλλο πρωῒ, ὁ ἀστυνόμος Γουΐλ Τζέντρυ ἦταν φοβερὰ ἐκνευρισμένος.

— Ἐλπίζω νὰ ξέρῃς τί κάνεις, ἔλεγε στὸ Μάϊκ, ἐνῶ τὸ ἑλικόπτερο τῆς ἀστυνομίας διέσχιζε τὸν οὐρανό.

ΜΙΑ ΜΑΪΜΟΥΔΙΤΣΑ ΠΟΥ ΤΡΕΛΑΙΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ

Μιὰ μαϊμουδίτσα, ποὺ ἀγαπᾶ τὸ κολύμπι, εἶναι κάτι σπάνιο. Μιὰ μαϊμουδίτσα ὅμως, ποὺ τρελλαίνεται γιὰ θαλασσινά, εἶναι κάτι τὸ πρωτοφανές. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ἡ Κάθρην εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀξιοπερίεργα, ποὺ ἔχει νὰ προσφέρῃ σήμερα στοὺς ἐπισκέπτες του τὸ Μαθρὴν τρέχει στὴ θάλασσα καὶ ἀρχίζει τὶς βουτιὲς γιὰ νὰ ψαρέψῃ διάφορα θαλασσινά, τὰ ὁποῖα ὕστερα ἀνοίγει, γιὰ νὰ καταβροχθίσῃ μὲ μεγάλη λαιμαργία τὸ περιεχόμενό τους.

— Τὸ ὑποπτο ἑλικόπτερο, ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ, διευθύνθηκε πρὸς ἐκεῖνα τὰ νησάκια καὶ ἐλπίζω νὰ προσγειώθηκε ἐκεῖ.

— Δὲν ἔπρεπε ὅμως νὰ τὸ πυροβολήσῃς, γκρίνιαζε ὁ ἀστυνόμος. Εἶναι παράνομο.

— Κι' ἕνα «κάνονμου» ἑλικόπτερο εἶναι παράνομο, ἀπάντησε ὁ Μάϊκ.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, ἄρχισαν νὰ διακρίνωνται μικρὲς ὁμάδες νησιῶν.

— Κ ρατᾶτε τὰ μάτια σας ἀνοιχτά, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. Τὸ ἀλουμίνιο τοῦ ἑλικοπτέρου θὰ λάμπῃ στὸν ἥλιο. Ἔτσι θὰ εἶναι εὔκολο νὰ τὸ διακρίνουμε.

— Κυττᾶξτε ἐκεῖ! φώναξε ξαφνικὰ ὁ πιλότος. Βλέπω κάτι ποὺ λάμπει!

Ὁ ἀστυνόμος ἐτοίμασε τὸ ὅπλο του, πάνω στὰ γόνατά του.

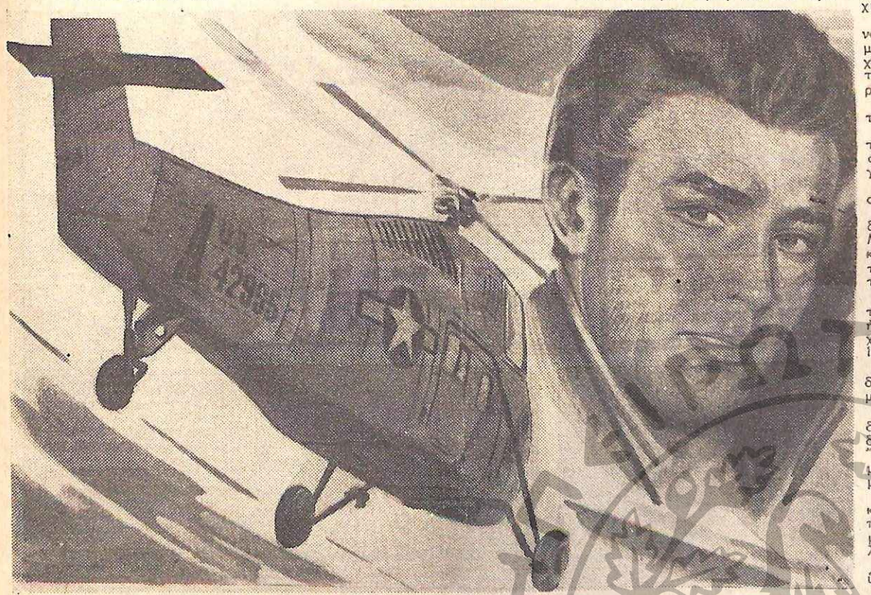

Εἶναι ἕνα ἑλικόπτερο. Περνάει μιὰ μέρα... εἶπε τὸ παιδί.

— Ἂς ἀρχίσουμε νὰ κατεβαίνουμε καὶ θὰ δοῦμε τί θὰ γίνῃ, μουρμούρισε.

Τὸ νησάκι ἦταν πεδινό, μὲ πλούσια βλάστησι, καὶ παρουσίαζε ἕνα θαυμάσιο μέρος γιὰ προσγείωσι. Κάτω ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, οἱ τρεῖς ἄντρες μποροῦσαν νὰ διακρίνουν καλὰ τὸ μυστηριῶδες ἑλικόπτερο κάτω ἀπὸ ἕνα τεράστιο δέντρο.

Ξαφνικά, εἶδαν δυὸ ἄντρες νὰ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος του. Μὰ ὁ πιλότος τῆς ἀστυνομίας πρόλαβε νὰ προσγειωθῇ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτό. Ὁ Σέϊν καὶ ὁ Τζέντρυ πήδησαν ἔξω, πυροβολῶντας στὸν ἀέρα.

— Ἀστυνομία! φώναξε ὁ Τζέντρυ. Κατεβῆτε ἀπὸ ἐκεῖ!

Οἱ δυὸ ἄγνωστοι ὑψωσαν ἀπὸ τὸ ἑλικόπτερο, μὲ τὰ χέρια ψηλά. Ὁ ἕνας, πολὺ νέος θὰ ἦταν ἀσφαλῶς ὁ πιλότος. Ὁ ἄλλος, γύρω στὰ σαρανταπέντε, ἦταν ντυμένος παράξενα, μὲ πέτσινη ζακέτα καὶ πολιτικὸ καασκόλ. Ὅπως τὸν γυρίζοντας στὸ ντέτεκτιβ, αὐτὸ εἶναι τὸ ἑλικόπτερο;

— Ναί, στὴν οὐρά του ὑπάρχουν οἱ τρύπες ἀπὸ τὶς σφαῖρες μου.

— Κύριε Κάβελ, εἶπε ργὰ ὁ ἀστυνόμος, γυρίζοντας τώρα στὸ σκηνοθέτη. Ἐσεῖς καὶ ὁ φίλος σας θὰ μᾶς ἀκολουθήσετε στὸ Μαϊάμι. Μὴν προσπαθήσετε νὰ προβάλετε ἀντίστασι.

— Θὰ μποροῦσα νὰ μάθω;...

— Θὰ τὰ μάθετε ὅλα, ὅταν θὰ βρεθοῦμε στὸ γραφεῖο μου.

Ὁ Λέστερ Κάβελ σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ χαμογέλασε εἰρωνικά.

... Μὰ δὲν χαμογελοῦσε πιά, ὕστερα ἀπὸ ἀνάκρισι μιᾶς ὥρας στὴν ἀστυνομία. Οἱ ἐρωτήσεις τοῦ Τζέντρυ τὸν εἶχαν κάνει νὰ χάσῃ τὸ κέφι του. Τόσο αὐτὸς ὅσο καὶ ὁ πιλότος του ὑποστήριξαν ὅτι δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν κοπέλλα, ποὺ εἶχε βρεθῆ πνιγμένη. Ἀκόμα κι' ὅταν ἀναγκάστηκαν νὰ δοῦν τὸ πτῶμα, δὲν ἔδειξαν καμμιὰ συγκίνησι. Ὁ Κάβελ ἐπανελάμβανε ὅτι ἀπὸ δῶ σὰν ἕνας ἐλεύθερος ἄνθρωπος, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κατηγορήσῃ κανεὶς γιὰ τίποτα.

Ὁ Σέϊν γύρισε στὸν ἀστυνόμο.

— Γουΐλ, εἶπε ἀγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μικρὸ κύλινδρο. Αὐτὸ εἶναι ἕνα φίλμ. Βρίσκονταν στὸ ἑλικόπτερο, μέσα σ' ἕνα κρυψώνα, ποὺ ὁ κύριος ἀπὸ δῶ τὸν θεωροῦσε σίγουρο. Μὰ ἐγὼ κατώρθωσα νὰ τὸν ἀνακαλύψω. Θὰ ἤθελες νὰ τὸ προβάλουμε;

— Σ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ ἀντίδρασι τοῦ Κάβελ ἦταν ἀπροσδιόπτη καὶ βίαιη. Ὁ σκηνοθέτης ὥρμησε πάνω στὸν Μάϊκ καὶ προσπάθησε νὰ τοῦ πάρῃ τὸ φίλμ ἀπὸ τὰ χέρια, ἐνῶ ὁ νεαρὸς πιλότος ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα.

Ὁ ντέτεκτιβ τὸν ἔφτασε καὶ τὸν κράτησε ἀκίνητο, ἐνῶ ὁ Τζέντρυ ἔστελνε τὸν Κάβελ πάνω σὲ μιὰ καρέκλα μ' ἕνα γερὸ σπρώξιμο.

— Ἀκολουθῆσε μιὰ στιγμὴ διαρκὴς σιωπή. Ὕστερα ὁ Σέϊν εἶπε, μὲ σκληρὴ φωνή:

— Λοιπόν; Θὰ θέλατε νὰ πᾶμε νὰ δοῦμε αὐτὸ τὸ φίλμ;

Ὁ σκηνοθέτης ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ εἶπε ἀργά, μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν:

— Θὰ ἦταν ἕνα φίλμ καταπληκτικό... Ὅλα εἶχαν πάει καλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἡ σκηνὴ στὴ θάλασσα θὰ ἦταν ἡ ὡραιότερη. Ἡ Λίλυ ἤθελε νὰ γίνῃ στάρ. Γι' αὐτὸ ἦταν ὑπάκουη, δὲν ἀντέδρασε ποτὲ στὶς ἐντολές μου. Κι' ἔτσι, ὅταν τὴν ἔρριξα στὸ νερὸ ἀπὸ τὸ ἑλικόπτερο, δὲν μοῦ εἶχε πῆ... πὼς δὲν ἤξερε κολύμπι!

— Θὰ μπορούσατε νὰ τὴν ρωτήσετε, φώναξε ὑστερικὰ ὁ πιλότος, ἢ νὰ πέσετε ἐσεῖς στὴ θάλασσα γιὰ νὰ τὴν σώσετε, ὅταν εἴδατε πὼς πνιγόταν! Ἦταν θῦμα σας, ἡ δυστυχισμένη, θῦμα τῆς τρέλλας σας!

Ὁ Σέϊν καὶ ὁ Τζέντρυ ἄλλαξαν μιὰ ματιά, ἐνῶ ὁ σκηνοθέτης συνέχιζε:

— Τί ὑπέροχη σκηνή! Εἶχα κανονίσει ἔτσι τὸ σενάριο, ποὺ ἀκόμα καὶ ὁ θάνατος τῆς Λίλλυ ἦταν χρήσιμος... Θὰ ἦταν κρίμα νὰ καταστρέψω ὅλα ἐκεῖνα ποὺ εἶχα γυρίσει.

Σήκωσε τὸ χέρι του καὶ ἔδειξε τὴν ταινία.

— Εἶναι ὅλα ἐκεῖ... οἱ κραυγές της... τὰ χέρια της ποὺ χτυποῦσαν ἀπελπισμένα τὸ νερό, τὸ τρομαγμένο δέλεμμα της!...

Ὁ Μάϊκ Σέϊν ἔκανε ἕνα μορφασμὸ ἀηδίας.

— Θεότρελλε, μούγκρισε. Ἐσεῖς δολοφονήσατε τὴν ἄτυχη κοπέλλα! Μὰ ἀφοῦ δὲν ἤξερε τίποτα κανεὶς καὶ θὰ κατερωῶνατε ἴσως νὰ σωθῆτε, γιατὶ ξαναγυρίσατε στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος;

— Γιὰ μᾶς, ἡ δουλειά μας εἶναι τὸ πᾶν, ἀπάντησε ὁ σκηνοθέτης. Οἱ ἠθοποιοὶ εἶναι σὰν μαριονέτες στὰ χέρια χας. Εἶχα δημιουργήσει μιὰ ἱστορία γεμάτη ποίησι...

— Ποίησι ὀνομάζετε τὸν ἀγωνιώδη θάνατο μιᾶς κοπέλλας; ρώτησε μὲ φρίκη ὁ ἀστυνόμος.

— Καὶ τὴν εἶχα τελειώσει σχεδόν, συνέχισε ὁ Κάσελ, χωρὶς νὰ δώσῃ σημασία στὸ συνομιλητή του. Ἔπρεπε νὰ τραβήξω ὡρισμένα σημεῖα τῆς πλάζ, γιὰ νὰ τὰ συνδυάσω μὲ τὶς σκηνὲς ποὺ εἶχα γυρίσει.

— Κάνατε πολὺ καλά, εἶπε σαρκαστικὰ ὁ Τζέντρυ. Διαφορετικά, πῶς θὰ κατωρθώναμε νὰ συλλάβουμε τὸ δολοφόνο τῆς ἀτυχης κοπέλλας;

Ὁ Λέστερ Κάβελ σηκώθηκε, μὲ ὕφος γεματο περιφρόνησι.

— Ἐσεῖς οἱ ἀμαθεῖς, φώναξε, εἶστε τόσο ἀνόητοι! Πῶς μπορεῖτε νὰ ξέρετε πόσο θάρρος καὶ πόσο ταλέντο χρειάζεται νὰ ἐχῃ ἕνας ἄνθρωπος γιὰ νὰ γίνῃ σκηνοθέτης; Ἡ Λίλλυ πέθανε, ναί... μὰ ἀπαθανατίστηκε στὸ ὕψος τῆς τέχνης! Δὲν μὲ ἐνδιαφέρουν οἱ ἀπειλές σας δὲν μὲ ἐνδιαφέρει αὐτὸ ποὺ μπορεῖ νὰ μοῦ συμβῇ. Θὲ εἶμαι τὸ νέο θῦμα, στὸ μονοπάτι τῆς τέχνης!...

Ὁ Μάϊκ προχώρησε διαστικὰ πρὸς τὴν πόρτα.

— Γουΐλ, φώναξε, μὲ χρειάζεσαι ἀκόμα;

— Ὄχι Μάϊκ, εὐχαριστῶ γιὰ τὴ βοήθειά σου.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀκούω ἄλλο. Γειά σου, Γουΐλ. Φρόντισε νὰ τὸν στείλῃς στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Ἡ κοινωνία ἔχει ἀνάγκη νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ κάτι τέτοια ἄτομα.

Ὁ ἥλιος ἔλαμπε πάνω ἀπὸ τὸ Μαϊάμι, ὅταν ὁ ντέτεκτιβ Μάϊκ Σέϊν βγῆκε ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Ἀνάπνευσε βαθειὰ τὸν μυρωμένο ἀέρα καὶ μπῆκε σ' ἕνα κουτινὸ μπάρ. Εἶχε ἀνάγκη νὰ πιῇ ἕνα διπλὸ οὐΐσκυ γιὰ νὰ συνέλθῃ...

ΜΠΡΕΤ ΧΑΛΛΙΝΤΑΙΝ

Η ΚΟΝΤΣΙΤΑ και ο ταῦρος

3ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΤΜΕΝΩΝ

Ἡ Κοντσίτα ἀγαπᾶ τὸν Καίσαρα, ἕνα νεαρὸ ταῦρο, ποὺ τὸν μεγάλωσε ἡ ἴδια μὲ μπιμπερόν. Ὁ ταῦρος αὐτὸς ἀρέσει ὅμως πολὺ καὶ στὸν δὸν Πέτρο... Ἕνα παράξενο ἀτύχημα γίνεται ἀφορμὴ νὰ τραυματισθῇ σοβαρὰ ὁ πατέρας τῆς Κοντσίτας.

—Ἄϋριο θὰ στείλω τοὺς ἀνθρώπους μου νὰ παραλάβουν τὸν ταῦρο. Τότε τὰ χρήματα, ποὺ σᾶς ἔδωσα, θὰ εἶναι πιὰ δικά σας!

— Μαμά, δὲν πρέπει νὰ ποινήσουμε τὸν Καίσαρα.

— Δυστυχῶς, Κοντσίτα, τὸ πρᾶγμα ἔγινε ἀναπόφευκτο!...

ΛΙΓΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ...

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι κακός. Θέλει νὰ σκοτώσῃ κι' ἐσένα, ὅπως προσπάθησε νὰ σκοτώσῃ τὸν πατέρα!...

—Ὦ. Θεέ μου!... Εἶναι δυνατόν;... Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ διαλευκάνω αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Μέσα στὴ νύχτα ἡ Κοντσίτα παίρνει τὸ δρόμο, ποὺ ὁδηγεῖ στὸ κτῆμα τοῦ δὸν Πέτρο.

— Αὐτὴ ἡ περιπέτεια τοῦ πατέρα μου μὲ τὸ ξένο ἄλογο μοῦ φαίνεται κάπως ὕποπτη.

—Ἂς προσπαθήσω νὰ βρῶ τὸ ἄλογο, ποὺ ἀφηνίασε κι' ἔριξε κάτω τὸν πατέρα μου...

— Περίεργο!... Γιατὶ βγάζει αὐτοὺς τοὺς ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα;...

— Καὶ τί παράξενοι ἄφροί!... Εἶναι πράσινοι!...

Τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης, ἡ Κοντσίτα πηγαίνει στὸ φαρμακοποιὸ τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

— Καλημέρα σας, κύριε. Θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ ἀναλύσετε αὐτοὺς τοὺς ἀφροὺς;... Εἶναι ἀπὸ κάποιο ἄρρωστο ἄλογο...

— Καὶ βέβαια..., Ἡ ἀνάλυση θὰ εἶναι ἕτοιμη τὸ ἀπόγευμα. Θὰ στοιχίσῃ 200 πεσέτες.

— Εὐχαριστῶ...

...Νὰ δοῦμε ποὺ θὰ τὰ βρῶ, αὐτὰ τὰ χρήματα...

—Θὰ ζητήσω βοήθεια ἀπὸ μερικοὺς διαβάτες.

— Κοντεύει μεσημέρι καὶ δὲ μάξεψα παρὰ δέκα πεσέτες...

Ξαφνικά, περνῶ μπροστὰ ἀπὸ τὴν Κοντσίτα τὸ παραβάνι ἑνὸς τσίρκου.

— Κυρίες καὶ κύριοι, αὐτὸς εἶναι ὁ Βροῦτος... Τὸ πιὸ ἄγριο λιοντάρι ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἁπλώνουμε στὸ πρόσωπο μιὰ καλὴ κρέμα «ὑντρατὰντ» καὶ κάνουμε ἁπαλὲς κινήσεις πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῶν μυῶν, γιὰ νὰ βοηθήσουμε τὴν ἀπορρόφησί της.

ΜΑΛΙΣΤΑ! Τὸ δέρμα σας ΔΙΨΑΕΙ

Ἡ ἀφυδάτωσι τῶν ἱστῶν καὶ τὸ «ὀργανικὸ ὑγρό».

Ο ΗΛΙΟΣ εὐνοεῖ τὰ λιπαρὰ δέρματα καὶ ὅσα ὑποφέρουν ἀπὸ ἀκμή, ἀλλὰ βλάπτει τὰ ξηρά. Τὸ μαύρισμα ἀπὸ τὸν ἥλιο, ὁ ἀέρας, ἡ θάλασσα, καταστρέφουν σχεδὸν πάντα τὸ δέρμα.

Μ' ὅλα αὐτά, οἱ περισσότερες, γιὰ νὰ ἀκολουθήσουμε τὴ μόδα, ὑποβαλλόμεθα σὲ ἀπερίσκεπτα ἡλιόλουτρα καὶ τὰ ἀποτελέσματα εἶναι (πρὸ πάντων ἂν ἔχουμε περάσει τὰ τριάντα), ὅτι τὸ δέρμα, ὅταν ξεμαυρίζῃ, παρουσιάζει ἀναμφισβήτητα σημάδια ταλαιπωρίας: Πρόσωπο, λαιμός, ντεκολτὲ εἶναι διψασμένα καὶ κατάξερα. Γύρω στὰ μάτια καὶ στὰ χείλη, ἐμφανίζονται λεπτὲς ρυτίδες, ἢ γίνονται πιὸ ἔντονες αὐτὲς ποὺ ὑπάρχουν ἤδη. Εὐρύνονται τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα στὴ μύτη καὶ στὰ μάγουλα. Ἡ ἐπιδερμίδα εἶναι χοντρή, τραχειὰ στὴν ἀφή, μὲ ἴχνη ἀπὸ ἐγκαύματα, ἢ γεμάτη ἀπὸ ἔντονους λεκέδες. Τὰ προστατευτικὰ λάδια καὶ οἱ κρέμες, ἢ δὲ χρησιμοποιήθηκαν καθόλου, ἢ τὰ θυμηθήκαμε πολὺ ἀργά. Τώρα πρέπει νὰ φέρουμε τὸ δέρμα στὴν ἰσορροπία του, νὰ τὸ κάνουμε νὰ λειτουργήσῃ κανονικά, νὰ ξαναβρῇ τὴ φυσικὴ ἐλαστικότητά του. Κι' αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ μὲ τὸν πιὸ γρήγορο ρυθμό, γιὰ νὰ μπορέσῃ τὸ δέρμα μας ν' ἀντισταθῇ στὸ κρύο, τὸ φοβερὸ αὐτὸ ἐχθρό, ποὺ τόσο τὸ ταλαιπωρεῖ καὶ τὸ κουράζει.

Πρώτη φροντίδα μας θὰ εἶναι νὰ τὸ καθαρίσουμε βαθιά. Νὰ τὸ ἀπαλλάξουμε ἀπὸ τὸ ἐπιφανειακὸ στρῶμα τῶν νεκρῶν κυττάρων καὶ τῆς σκόνης, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἀπορροφήσῃ εὔκολα τὰ θρεπτικὰ στοιχεῖα, ποὺ χρειάζεται, κυρίως δὲ νερό.

Ἀλλὰ τὸ κοινὸ νερὸ δὲν ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὸ δέρμα. Μὲ ποιὸ τρόπο, λοιπόν, θὰ ἀναζωογονήσουμε αὐτοὺς τοὺς διψασμένους ἱστούς; Θὰ τοὺς δώσουμε, ὄχι τὸ κοινὸ νερὸ τῆς βρύσης, ἀλλ' ἕνα ὀργανικὸ ὑγρό, ἀνάλογο μὲ ἐκεῖνο, ποὺ περιλούει φυσικὰ τὰ κύτταρα, ἐμπλουτισμένο δὲ ἀκόμη μὲ στοιχεῖα πιὸ ἰδιάζοντα καὶ πιὸ εὐεργετικά;

Αὐτὴ ἡ ἀπορρόφησι νεροῦ ἀπὸ τὸ δέρμα θὰ ἔχῃ δυὸ ἀποτελέσματα: ἕνα μηχανικὸ καὶ ἕνα βιολογικό. Ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρά, θὰ φέρῃ μιὰ σημαντικὴ βελτίωσι στοὺς ἱστούς, ποὺ γίνονται ἐλαστικοί, τεντωμένοι, στιλπνοὶ καὶ λεῖοι, μὲ μιὰ λέξι, ξανανιωμένοι. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, θὰ ἔχωμε τὴ θεραπευτικὴ ἐπίδρασι ἀπὸ τὴ διείσδυσι ἐνεργῶν στοιχείων μέσα στὰ διάφορα ἐπιφανειακὰ ἢ βαθύτερα στρώματα τοῦ δέρματος.

Φυσικά, παρουσιάσαμε πολὺ ἁπλοποιημένα αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀπορροφήσεως νεροῦ ἀπὸ τὸ δέρμα. Αὐτὴ ὅμως ἡ σύντομη ἔκθεσι μᾶς ἐπιτρέπει νὰ καταλάβουμε βαθύτερα τὴ δρᾶσι τῶν καλλυντικῶν προϊόντων στὸ δέρμα.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὑπάρχουν παραδείγματα ἀνθρώπων, ποὺ διατηρήθηκαν σὲ κανονικὴ κατάστασι ἐπὶ 15 ἡμέρες, χωρὶς νὰ παίρνουν ἄλλη τροφή, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα παρασκεύασμα, μὲ βάσι ἐλαιόλαδο, πρωτεΐνες καὶ ὑδατάνθρακες, ποὺ τὸ ἔβαζαν ἁπλῶς ἐπάνω στὸ δέρμα τους. Τὸ βάρος, ποὺ ἔχασαν σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἦταν μόνο 1½ κιλό.

Τὸ καλὸ καλλυντικὸ εἰσδύει ἐκεῖ, ποὺ πρέπει νὰ δράσῃ καὶ προσφέρει στὰ κύτταρα στοιχεῖα ζωντανὰ ἀκόμη καὶ ὄχι νεκρὸ ἀπὸ καιρό.

Τὰ τελευταῖα χρόνια, ἡ ἐπιστήμη ἔχει δανεισθῆ ἀπὸ τὴ φύσι οὐσίες, ποὺ ἡ φαρμακοδυναμικὴ ἐνέργειά τους εἶναι ἀναμφισβήτητη: βασιλικὸ πολτό, γῦρι λουλουδιῶν, ἐκχυλίσματα ἐμβρύων ἢ πλακοῦντος, κλπ. Αὐτὰ ὅμως τὰ στοιχεῖα δὲν ἐπιδροῦν, παρὰ μὲ ἕνα, μοναδικὸ ὅρο: ὅταν εἶναι φρέσκα, ἄρα ζωντανά. Ἀλλὰ πῶς θὰ φτάσῃ ὣς τὸ πρόσωπο μιᾶς κυρίας, μέσα σὲ μιὰ κρέμα ἢ σὲ μιὰ λοσιόν, τέτοια «ζωντανὴ οὐσία»;

Ἂς ἀφίσουμε τοὺς εἰδικοὺς νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὴ λύσι τοῦ προβλήματος τῶν «ζωντανῶν προϊόντων», κι' ἂς δοῦμε μὲ πρακτικὸ τρόπο πῶς θὰ κατορθώσουμε νὰ ἀναζωογονήσουμε τὸ ἀφυδατωμένο δέρμα.

Ὅπως εἴπαμε παραπάνω, τὸ κοινὸ νερὸ δὲν ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὸ δέρμα, κι' οὔτε ἔχουμε στὴ διάθεσί μας τὸ περίφημο «ὀργανικὸ ὑγρό», τὶς ἀμποῦλες μὲ ἐκχύλισμα συνδετικοῦ ἱστοῦ νεαρῶν θηλαστικῶν ἢ τὶς βιοστιμουλίνες τοῦ Φιλάτωφ. Τί θὰ κάνουμε, λοιπόν; Βάζουμε νερὸ σ' ἕνα κύπελλο, ρίχνουμε μέσα ἐλάχιστο ἁλάτι (στὴ μύτη τοῦ κουταλιοῦ), τὸ ἀφίνουμε νὰ βράσῃ μερικὰ λεπτά, τὸ κατεβάζουμε καί, ἀφοῦ κρυώσῃ λίγο, βουτᾶμε γάζες καὶ κάνουμε κομπρέσσες στὸ λαιμὸ καὶ στὸ πρόσωπο, ἐπὶ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἔπειτα ξεβγάζουμε, γιὰ νὰ φύγῃ τὸ ἁλάτι, ἀλείφουμε λαιμὸ καὶ πρόσωπο μὲ κρέμα «Ὑδρατὰντ» καὶ κάνουμε πολὺ ἁπαλὲς κινήσεις, μὲ τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῶν μυῶν, γιὰ νὰ προκαλέσουμε τοπικὴ ὑπεραιμία καὶ νὰ βοηθήσουμε τὴν ἀπορρόφησι.

Τὴν ἴδια περιποίησι μποροῦσε νὰ κάνουμε καὶ μὲ ἕνα φυτικὸ ἢ ζωϊκὸ λάδι, ὅπως τὸ περίφημο «λάδι τοῦ βιζόν», ποὺ περιέχει φυσικὲς βιταμίνες καὶ ὁρμόνες.

Ὅσες δὲν παθαίνουν ἀναφυλαξία ἀπὸ τὰ αὐγά, μποροῦν νὰ χρησιμοποιοῦν, μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα, τὴ γνωστὴ μάσκα ἀπὸ κροκὸ αὐγοῦ, ἀφοῦ προσθέσουν μιὰ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ καλὸ ἐλαιόλαδο. Ἀφαιροῦμε τὴ μάσκα αὐτή, πλένοντας τὸ πρόσωπο μὲ χαμομηλόνερο, ἢ μὲ νερὸ ἀλτέας, κι' ἔπειτα καθαρίζουμε τὸ δέρμα μὲ γαλάκτωμα.

Μὲ τὴν καθημερινὴ αὐτὴ εἰδικὴ περιποίησι, τὸ δέρμα μας θὰ ξαναβρῇ τὴν ἰσορροπία του, οἱ λειτουργίες του θὰ γίνουν πάλι φυσιολογικὲς καὶ θὰ ἀποκτήσῃ ξανὰ τὴν ἁπαλὴ καὶ βελούδινη ὄψι του.

ΔΟΜΝΑ ΣΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
Αἰσθητικὸς

ΜΙΑ ΣΥΖΥΓΟΣ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΑΚΟΜΗ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ

Στὸ Οὐζμπεκιστάν, ποὺ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς δημοκρατίες τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, οἱ γυναῖκες στοιχίζουν πολὺ ἀκριβά. Γιὰ νὰ προμηθευτῇ κανεὶς μιὰ σύζυγο, πρέπει νὰ δώσῃ στὸν πατέρα της 500 ρούβλια (18.000 δραχμές), 200 κιλὰ δημητριακῶν, 50 κιλὰ φροῦτα, 80 κιλὰ ρύζι, δυὸ πρόβατα καὶ 9 ἐσώρρουχα. Ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις ἀπέφυγε ὣς σήμερα νὰ καταργήσῃ αὐτὰ τὰ ἀναχρονιστικὰ ἔθιμα.

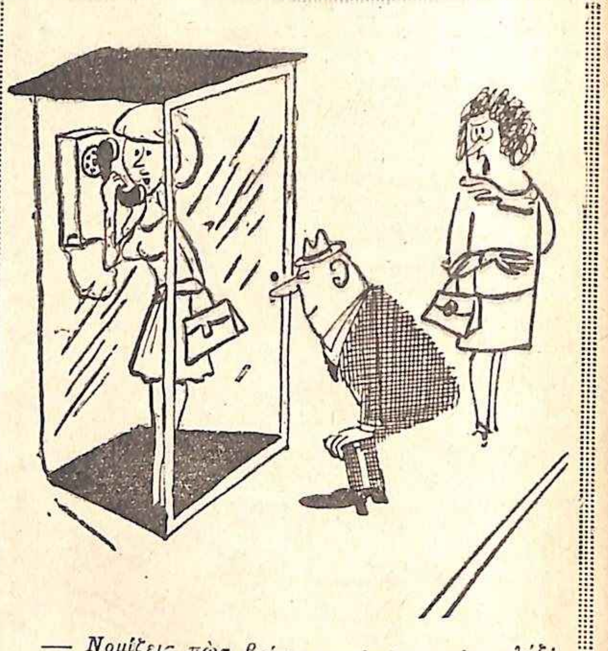

— Νομίζεις πὼς βρίσκεσαι ἀκόμα στὴν πλάζ;

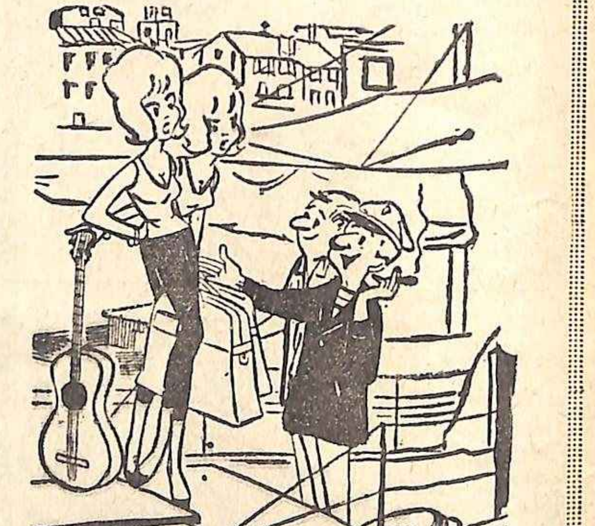

— Περίεργο!... Δεκαπέντε ἄτομα καλέσαμε στὴν κρουαζιέρα καὶ ἤρθατε μόνο οἱ δυὸ σας!...

— Καλύτερα νὰ βγάλω τὸ φόρεμά μου. Ἡ μαμᾶ μοῦ βάζει τὶς φωνές, κάθε φορὰ ποὺ θὰ τὸ τσαλακώσω!...

ΠΟΤΕ ΣΒΗΝΕΙ Η ΑΓΑΠΗ τῆς γυναίκας

Τί δὲν ὑποπτεύονται οἱ ἄντρες

ΠΟΤΕ σβήνει ἡ ἀγάπη μιᾶς γυναίκας; Ὁ Ἄγγλος ψυχολόγος δόκτωρ Χώμφρεϋ Σκρὴν ἀπαρίθμησε δέκα αἰτίες, ποὺ εἶναι οἱ ἀκόλουθες, κατὰ σειρὰ σοβαρότητος.

1) Γιατὶ ὁ ἄντρας της τὴν παραμελεῖ. Αὐτὸ ἀποτελεῖ μιὰ προσβολή, χειρότερη καὶ πιὸ ὀδυνηρὴ κι' ἀπὸ τὴν ἀπιστία. Ὁ ἄντρας δὲν χάνει πάντοτε τὴν ἀγάπη τῆς γυναίκας του, ἀκόμη κι' ὅταν τὸν ἔπιασε ἐπ' αὐτοφώρῳ μὲ μιὰ ἄλλη. Ἀλλὰ τὴν χάνει ἀνεπανόρθωτα ὅταν δὲν τῆς κάνῃ πιὰ ἕνα κομπλιμέντο, ὅταν δὲν τῆς δείχνῃ πὼς τὴν ποθεῖ ἀκόμη, ὅταν ἐνδιαφέρεται γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν. Μπορεῖτε νὰ προσφέρετε κάθε ὑλικὴ ἄνεσι στὴ γυναίκα σας — παρατηρεῖ ὁ δόκτωρ Σκρὴν— νὰ τῆς παρέχετε ὅλα τὰ μέσα, νὰ φροντίζετε νὰ μὴν τῆς λείψῃ τίποτα. Ἂν δὲν τῆς ἐκδηλώνετε τὴν ἀγάπη σας, θὰ πάψῃ κι' αὐτὴ νὰ σᾶς ἀγαπάῃ.

2) Γιατὶ ὁ ἄντρας της δὲν τὴν καταλαβαίνει. Ἐνῶ ἀγαπάει τὴ θάλασσα, αὐτὸς τὴν πηγαίνει πάντα στὸ βουνό. Ἐνῶ θὰ προτιμοῦσε νὰ μείνῃ μαζί του στὸ σπίτι, αὐτὸς τὴν πηγαίνει σὲ θορυβώδεις διασκεδάσεις μαζὶ μὲ φίλους του. Ἐνῶ θὰ ἤθελε ν' ἀποχτήσῃ ἕνα παιδί, αὐτὸς τῆς λέει πὼς δὲν εἶναι ἀκόμη καιρός. Ἐνῶ τῆς ἀρέσει ἡ ζωγραφικὴ ἢ ἡ μουσική, αὐτὸς χαρακτηρίζει κάθε καλλιτεχνικὴ ἐκδήλωσι σὰν ἀνοησία. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀνάγκη νὰ τοὺς καταλαβαίνουν, καὶ περισσότερο οἱ γυναῖκες, ποὺ ἡ ψυχολογία τους εἶναι τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ τῶν ἀντρῶν.

3) Γιατὶ ἡ ἀπογοήτευσι μπῆκε στὴν ψυχή της. Ἡ γυναίκα ἀπογοητεύεται γιὰ τὰ πιὸ μικρὰ πράγματα. Γιὰ νὰ μὴν μπῇ ἡ ἀπογοήτευσι στὴν ψυχή της, πρέπει ὁ ἄντρας νὰ εἶναι πάντοτε τὸ ἴδιο τρυφερὸς μαζί της, ὅπως καὶ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦσαν ἐρωτευμένοι. Οἱ ἄντρες κάνουν ἄσχημα ν' ἀλλάζουν συμπεριφορὰ καὶ τακτικὴ ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο τους. Εἶναι ἕνα λάθος, ποὺ μπορεῖ νὰ τὸ πληρώσουν ἀκριβά.

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
Ἡ ὑπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΩΔΥΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ.
Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι, μοναδικοὶ στὰ Βαλκάνια.
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ
ΠΟΡΟΥΣ-ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ-ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA.
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΘΗΤΕ ΜΑΣ ΔΩΡΕΑΝ ΤΗΛ. 612010
Me KASTRIOTIS

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἀντιρυτιδικὰ σπεσιαλιτὲ τοῦ οἴκου μας ἀπὸ βότανα καὶ κυτταρικὰ ἐκχυλίσματα. Κατέχουμε μυστικὰ ποὺ εἶναι καὶ θὰ μείνουν ἄγνωστα στοὺς ἀνταγωνιστάς μας.

4) Γιατὶ δὲν τὴν ἀγαποῦν ὅπως θὰ ἐπιθυμοῦσε. Ἐκεῖνο ποὺ πειράζει πιὸ πολὺ τὴ γυναίκα, εἶναι τὸ νὰ διαισθάνεται πὼς ὁ ἄντρας δὲν τὴν βλέπει, παρὰ σὰν ἕνα μέσον ἀπολαύσεως. Ἀλλὰ κι' ἡ ρουτινιέρικη ἀγάπη τὴν ἐξοργίζει ἐπίσης καὶ τὴ θίγει στὸν ἐγωϊσμὸ καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά της. Ἡ γυναίκα ἔχει ἀνάγκη νὰ αἰσθάνεται ζεστὴ πάντοτε καὶ διαρκῶς καινούργια τὴν ἀγάπη τοῦ συζύγου της. Ἡ προγραμματισμένη ἀγάπη, ποὺ βαδίζει πάντοτε στὰ ἴδια ἀχνάρια, τὴν ἀηδιάζει καὶ τῆς δημιουργεῖ ἄγχος.

5) Γιατὶ πλήττει. Ἡ πλῆξι εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς ἀγάπης. Σὲ μιὰ γυναίκα, ἔπειτα ἀπὸ πέντε ἢ δέκα χρόνια συζυγικῆς ζωῆς, δὲν ὑπάρχει ἴσως περιθώριο γιὰ τὴν πλῆξι. Ἔχει νὰ κυττάξῃ τὰ παιδιά της, τὸ σπίτι της, ν' ἀνταποκριθῇ στὶς κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις της κλπ. Ἀλλὰ δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο μὲ μιὰ νεαρὴ σύζυγο, ποὺ μπαίνει, ξαφνικά, στὴ συζυγικὴ ζωή. Ἔχει τότε τόσες ἄδειες ὧρες ποὺ πρέπει νὰ γεμίσῃ, κι' ἂν ὁ ἄντρας της δὲν βρίσκεται κοντά της, ἔστω καὶ μὲ τὴ σκέψι του — ἡ γυναίκα τὴν διαισθάνεται, αὐτὴ τὴ νοερὴ συμπαράστασι —θὰ πλήξῃ ἢ θ' ἀφήσῃ τὸ σπίτι της, γιὰ νὰ τρέξῃ μὲ τὶς φίλες της.

6) Γιατὶ ὁ ἄντρας της δὲν τὴν ἀγαπάει. Μιὰ ἐρωτευμένη γυναίκα, παρατηρεῖ ὁ δόκτωρ Σκρήν, δὲν παύει ν' ἀγαπάῃ τὸν ἄντρα της ἐπειδὴ τὴν ἀπάτησε. Εἶναι πρόθυμη νὰ τὸν συγχωρήσῃ, ἀρκεῖ νὰ ξαναγυρίσῃ κοντά της. Μὲ μιὰ προϋπόθεσι, ὅμως: Ὅτι πιστεύει ἀκόμη στὴν ἀγάπη του. Μπορεῖ τότε ν' ἀνεχθῇ ἀκόμη κι' ἕνα μόνιμο σύνδεσμο μὲ μιὰ ἄλλη γυναίκα, γιατὶ φαντάζεται πὼς πρόκειται γιὰ κάτι τὸ ἐπιφανειακό, π.χ. γιὰ μιὰ ἁπλὴ σαρκικὴ ἕλξι, ἢ γιατὶ ὑποτάσσεται στὴν ἀνάγκη γιὰ ἀλλαγὴ ποὺ αἰσθάνονται οἱ ἄνδρες. Δὲν θ' ἀνεχθῇ, ὅμως, τὴν παραμικρὴ ἀπιστία, ὅταν βεβαιωθῇ πὼς ὁ ἄντρας της ἔπαψε πιὰ νὰ τὴν ἀγαπάῃ.

7) Γιατὶ ὁ ἄντρας της τῆς προκαλεῖ τρόμο. Ὑπάρχουν ἄντρες δύστροποι, βίαιοι, βάναυσοι, ποὺ κάνουν μαρτυρικὴ τὴ ζωὴ μιᾶς γυναίκας. Στὴν ἀρχή, ἡ γυναίκα γοητεύεται ἀπ' αὐτὴ τὴ βιαιότητα, ποὺ τὴν θεωρεῖ σὰν στολίδι τοῦ ἄντρα. Ἔπειτα, ὅμως, οἱ τρόποι του τὴν τρομάζουν. Φοβᾶται διαρκῶς μήπως κάμῃ τὸ παραμικρὸ λάθος, ποὺ θὰ προκαλέσῃ τὴν ὀργὴ καὶ πιθανὸν τὰ χτυπήματά του. Ἀλλὰ ταυτόχρονα ἐξεγείρεται, γιατὶ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ εἶναι σκλάβα. Ὁ ἄντρας μπορεῖ νὰ τὴν συγκρατήσῃ ἀκόμη μὲ τὶς ἀπειλὲς καὶ τὴ βιαιότητά του. Ἀλλὰ δὲν τὸν ἀγαπάει πιά.

8) Γιατὶ αἰσθάνεται πὼς εἶναι πιὸ δυνατὴ ἀπ' αὐτόν. Ὁ ἀδύνατος ἄντρας, ποὺ δὲν ξέρει, ὅταν πρέπει, νὰ ἐπιβάλῃ τὴ θέλησί του στὴ γυναίκα του, ποὺ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τὴν στηρίξῃ καὶ νὰ τὴν καθοδηγήσῃ στὴ ζωὴ καὶ ποὺ καταντάει στὸ τέλος ἕνα παιχνιδάκι στὰ χέρια της, δὲ μπορεῖ ν' ἀγαπηθῇ γιὰ πολὺν καιρό. Ἡ γυναίκα ἐξανίσταται, ὅταν τὴν κακομεταχειρίζεται. Ἀλλὰ θέλει νὰ αἰσθάνεται τὸν ἄντρα δυνατὸν κοντά της.

9) Γιατὶ τὴν ἀγαπᾶνε πολύ. Ἡ περίπτωσι αὐτὴ εἶναι ἀρκετὰ σπάνια. Συμβαίνει συνηθέστερα, ὅταν ἡ γυναίκα εἶναι πολὺ νέα κι' ὁ ἄντρας ἀρκετὰ ἡλικιωμένος. Αὐτός, γιὰ νὰ μὴν τὴν χάσῃ, μεταβάλλεται τότε σὲ σκλάβο της καί, στὸ τέλος, τὴν κουράζει, μὲ τὴν ἐπίμονη καὶ καταθλιπτικὴ ἀγάπη του. Στὴ γυναίκα, εἶναι ἀπαραίτητη κάποια ἀβεβαιότητα, γιὰ νὰ μπορῇ ν' ἀγαπάῃ.

10) Γιατὶ δὲν τὸν ἐκτιμάει πιά. Ὑπάρχουν ἐλαττώματα, ποὺ κάνουν τὴ γυναίκα νὰ χάνῃ τὴν ἐκτίμησί της στὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπάει. Κι' ἡ ἐκτίμησι της εἶναι ἀπαραίτητη, ἀντίθετα μὲ τὸν ἄντρα, ποὺ μπορεῖ ν' ἀγαπάῃ μιὰ γυναίκα, μ' ὅλο ποὺ δὲν αἰσθάνεται τὴν παραμικρὴ ἐκτίμησι γι' αὐτήν.

ΕΥΘΥΜΗ Ἱστοριούλα

Ἡ Λιλὴ καὶ τὸ πεπρωμένο

ΛΕΝΕ πὼς οἱ γυναῖκες (ὅλες οἱ γυναῖκες) ἔχουν προικιστῆ ἀπὸ τὸν Πλάστη τους μὲ τόση πονηριὰ καὶ πανουργία, ποὺ εἶναι ἱκανὲς νὰ κλείσουν τὸ Σατανᾶ σὲ μιὰ μπουκάλα. Τί, δὲν τὸ πιστεύετε; Ἐγὼ σᾶς λέω πὼς εἶναι ἀλήθεια πέρα γιὰ πέρα καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω. Ὤ, δὲν θὰ μοῦ χρειαστῇ μεγάλη προσπάθεια. Φτάνει νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορία μου....

Γιατὶ ἐγώ, ὁ Δημητράκης Μερινός, μέχρι τὰ τριανταπέντε μου χρόνια, ἤμουν ἕνας εὐτυχισμένος καὶ ἀμετανόητος ἐργένης. Εἶχα τὴν ἐρωτικὴ φωλιά μου, τὶς φιλεναδίτσες μου (συνήθιζα ν' ἀλλάζω τουλάχιστον μία τὴν ἑβδομάδα), τὴν παρεΐτσα μου ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν ἐργένηδες μὲ... φιλελεύθερες ἰδέες σὰν τὶς δικές μου, καὶ περνοῦσα, ποὺ λένε, «ζωὴ καὶ κότα».

Τώρα πῶς συνέβηκε ἐγώ, ὁ Δημητράκης ὁ Μερινός, νὰ βρεθῶ σύζυγος καὶ μπαμπᾶς μὲ προκοιλίτσα παραγεμισμένη ἀπὸ «οἰκογενειακὲς συνήθειες»; Ἔ, ἀπὸ δῶ ἀρχίζει ἡ ἱστορία, ποὺ ἔρχεται νὰ σᾶς ἀποδείξῃ πὼς ἡ γυναίκα εἶναι ἱκανὴ νὰ κλείσῃ τὸ Σατανᾶ στὸ μπουκάλι, ἢ νὰ ὁδηγήσῃ ἕναν ἀμετανόητο ἐργένη στὰ ἰσόβια δεσμὰ τοῦ γάμου...

Ὅπως εὔκολα θὰ τὸ καταλαβαίνετε, ἀπὸ τότε ποὺ τέλειωσα τὶς σπουδές μου κι' ἄρχισα νὰ πιάνω παραδάκι στὰ χέρια μου, συγγενεῖς, γνωστοὶ καὶ φίλοι μοῦ πιπιλίζανε τὸ μυαλὸ μὲ τὸ ἴδιο τροπάρι. «Ὥρα σου πιὰ νὰ παντρευτῇς, Δημητράκη, νὰ κάνῃς οἰκογένεια, ν' ἀποκτήσῃς παιδιά, ποὺ θὰ κρατήσουν τ' ὄνομά σου ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχῃς πιά».

Ἀλλὰ ἐγώ, βράχος! Χαμογελοῦσα μὲ περιφρονητικὴ ὑπεροψία σ' αὐτὲς τὶς ἀπηρχαιωμένες ἰδέες καὶ ἀνέπτυσσα ὅσο μποροῦσα πιὸ θερμά, τὶς θεωρίες μου περὶ ἀντρικῆς ἐλευθερίας. Μὰ αὐτοὶ ποὺ νὰ καταλάβουν! Ἰδιαίτερα οἱ θεῖες μου ἦταν ἀμετανόητες καὶ δὲν ἔχαναν τὶς ἐλπίδες τους πώς, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ κατάφερναν νὰ μὲ φέρουν στὰ νερά τους καὶ νὰ μὲ τυλίξουν μὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς «καλὲς κοπέλλες μὲ τὰ αὐστηρὰ ἤθη», ποὺ σκόπευαν νὰ μοῦ προξενέψουν.

Μονάχα μιά, ἀνάμεσα σ' ὅλο τὸ συγγενολόϊ, φαινόταν νὰ μὲ καταλαβαίνῃ καὶ νὰ μοῦ δείνῃ κατανόησι: ἡ πρώτη μου ξαδέλφη, ἡ Λιλή.

— Μὴν τοὺς ἀκοῦς, Δημητράκη, μοὔλεγε. Ἐσύ, κύτταξε νὰ ζῇς ὅπως σοῦ ἀρέσει κι' ἂν ἀποφασίσῃς καμμιὰ φορὰ νὰ βάλῃς τὸ χαλκά, δηλαδὴ τὸ στεφάνι, ἀποφάσισέ το μόνος σου.

— Δὲν θὰ τὸ ἀποφασίσω ποτέ, Λιλή.

— Ἐν τάξει Δημητράκη. Σοῦ τὸ εἶπα καὶ πάλι. Τὸ σημαντικὸ εἶναι νὰ ζῇ κανεὶς σύμφωνα μὲ τὰ γοῦστα του. Ἔτσι τὴν καταλαβαίνει τὴ ζωή..

Εἶχα λοιπὸν κάθε δίκιο νὰ τὴ συμπαθῶ, τὴν ξαδέλφη μου τὴ Λιλή, καὶ ἡ πιὸ συχνὴ συγγενικὴ ἐπίσκεψι ποὺ ἀποφάσιζα νὰ κάνω, ὅταν μοῦ ἄφινε λίγο καιρὸ ἡ ἐργένικη παρεΐτσα μου καὶ οἱ πικάντικες περιπετειοῦλες μου, ἦταν στὸ σπίτι της.

Ἔτσι κι' ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ποὺ ἔτυχε νὰ βρίσκωμαι χωρὶς ἐξωτερικὲς ὑποχρεώσεις, τηλεφώνησα στὴ Λιλή, γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ἂν βρισκόταν στὸ σπίτι της. Ἐκείνη μοῦ ἀπάντησε στὸ ἀκουστικὸ μὲ τὸ συνηθισμένο ἐνθουσιασμό της:

— Γειά σου Δημητράκη, τί γίνεσαι βρὲ παλιόπαιδο; Ἕναν αἰῶνα ἔχω νὰ σὲ δῶ! Πάντα ἀπησχολημένος μὲ τὶς ἀμέτρητες κατακτήσεις σου; Ἔλα, ἔλα ἀμέσως, σὲ περιμένω.

Ἕνα τεταρτάκι πιὸ ὕστερα, βρισκόμουν καθισμένος στὸ σαλονάκι τῆς Λιλῆς καὶ κουβεντιάζαμε γιὰ χίλια δυὸ μικροπράγματα, ὅταν ξάφνου, ντρίνννν... σήμανε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας.

Ἡ Λιλὴ σηκώθηκε μουρμουρίζοντας ἐκνευρισμένη:

— Ποιὸς νἆναι τώρα; φτάνει νὰ μὴν εἶναι ἡ θεία Τερψιθέα.

Ἀνατρίχιασα. Ἡ θεία Τερψιθέα, ἦταν ὁ ἐφιάλτης μου. Ὅταν κατώρθωνε νὰ μὲ συναντήσῃ, δὲν σταματοῦσε νὰ μοῦ κάνῃ ἀτέλειωτες κατηχήσεις ὑπὲρ τοῦ ἐγγάμου βίου καὶ νὰ μοῦ ἐξυμνῇ τὶς διάφορες ὑποψήφιες νύφες, ποὺ εἶχε ἕτοιμες γιὰ νὰ μοῦ προξενέψῃ. Γι' αὐτὸ κι ἐγὼ τὴν ἀπέφευγα, ὅπως ὁ Σατανᾶς τὸ λιβάνι.

Μὰ δὲν ἦταν ἐκείνη. Ὅταν ἡ Λιλὴ ἄνοιξε τὴν πόρτα, στὸ κατῶφλι παρουσιάστηκε μιὰ κοπέλλα. Καὶ τί κοπέλλα! Πραγματικὰ «μπουκιὰ καὶ συχώριο». Δὲν ἦταν πολὺ ψηλή, ἀλλὰ οὔτε καὶ κοντή, δὲν ἦταν ἀδύνατη, μὰ οὔτε καὶ παχουλή. Εἶχε τὴ μεσούλα της λεπτὴ-λεπτή, σὰν μέση σφήκας ποὺ λένε, τὶς στρογγυλάδες της τοποθετημένες στὰ σωστὰ σημεῖα, μιὰ γάμπα ὄνειρο, ἕνα προσωπάκι μούρλια, δυὸ μάτια κατάμαυρα καὶ γεμάτα σπίθες.

Σὰν ἐμπειρογνώμων τοῦ ὡραίου φύλου ποὺ ἤμουν, τὰ εἶδα ὅλα μὲ μιὰ ματιὰ καὶ μιὰ πονηρὴ σκέψι πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου: «Ἂν δὲν ἦταν φίλη τῆς Λιλῆς...»

— Ὤ, γειά σου Νινέτα! ἔλεγε στὸ μεταξὺ ἡ Λιλὴ καὶ ἡ φωνή της πρόδιδε εἰλικρινῆ ἔκπληξι, γιὰ τὴν ξαφνικὴ ἐπίσκεψι.

— Γειά σου Λιλή μου, ἀπάντησε ἐκείνη, περνοῦσα κοντὰ ἀπὸ τὸ σπίτι σου καὶ σκέφτηκα ν' ἀνεβῶ μιὰ στιγμή. Ἅ, δὲν εἶσαι μόνη;

— Ὄχι! Ἔλα νὰ σοῦ συστήσω τὸν ἐξάδελφό μου.

Ἡ Λιλὴ καὶ ἡ Νινέτα προχωροῦσαν τώρα πρὸς τὸ μέρος μου κι' ἐγώ, σὰν ἀπόλυτος γνώστης τοῦ σαβουάρ-βίβρ τῶν σαλονιῶν, σηκώθηκα ἀπὸ τὴν πολυθρόνα μου, ἕτοιμος νὰ σφίξω τὸ χέρι τῆς γοητευτικῆς νεοφερμένης.

Μὰ ξαφνικά, συνέβηκε κάτι ἐξωφρενικό. Μόλις μὲ ἀντίκρυσε κατὰ πρόσωπο, ἡ κοπέλλα ὀρθάνοιξε τὰ μάτια, μισάνοιξε τὰ χείλη, ἄφισε ἕνα ἀδύνατο «ὤ...» καὶ σωριάστηκε λιπόθυμη σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ἡ Λιλὴ κι' ἐγὼ τρομάξαμε νὰ τὴ συνεφέρουμε μὲ κρύο νερό, κονιὰκ καὶ ἐλαφρὰ κτυπήματα στὰ δροσερὰ μαγουλάκια της. Ὅταν ἐπιτέλους ἄνοιξε τὰ μάτια της, ψιθύρισε ντροπαλὰ καὶ ταραγμένα:

— Μὲ συγχωρεῖτε... δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἔπαθα... μιὰ ξαφνικὴ ἀδιαθεσία!

Σκέφτηκα πὼς ἦταν εὐγενικὸ ἐκ μέρους μου νὰ ἀποχωρήσω, γιὰ νὰ τὴν ἀφίσω νὰ συνέλθῃ, χωρὶς τὴν ἐνοχλητικὴ παρουσία μου. Κι' ἔφυγα, ἀφοῦ ὑποσχέθηκα στὴ Λιλὴ πὼς θὰ ξαναγύριζα σύντομα γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὴν κουβεντούλα μας. Τὸ ἄλλο πρωΐ, τῆς τηλεφώνησα ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου, γιὰ νὰ μάθω νεώτερα γιὰ τὴ φίλη της.

— Ἄχ, τὸ καημένο τὸ κορί-

τσι!... μοῦ ἀπάντησε ἡ Λιλὴ μὲ φωνὴ πονεμένη.

— Γιατί; Τί συμβαίνει; Μήπως ἔχει καμμιὰ ἀσχημη ἀρρώστια;

— Ὄχι, ὄχι τὸ καημένο, μὰ... ξέρεις γιατὶ λιποθύμησε χτές; Λιποθύμησε γιατὶ σὲ γνώρισε.

— Μὲ γνώρισε, ἐμένα; Μὰ ἐγὼ δὲν τὴν ἔχω ξαναδῆ!

— Οὔτε κι' ἐκείνη, δὲν σ' ἔχει ξαναδῆ, τοὐλάχιστον στὴν πραγματικότητα. Ὅμως... εἶναι μιὰ πολὺ παράξενη καὶ συγκινητικὴ Ἱστορία, Δημητράκη. Πρέπει νὰ ξέρης πὼς ἡ Νινέτα ἦταν πάντα μιὰ κοπέλλα πολὺ σοβαρή, κάπως παράξενη. Ἀναρωτιόμαστε γιατὶ δὲν ἔδινε ποτὲ σημασία σὲ κανέναν ἄντρα, γιατὶ δὲν ἀνταποκρινόταν σὲ κανένα φλέρτ. Μὰ ἐκείνη, μέχρι χθὲς κρατοῦσε τὸ μυστικό της.

Ποιό μυστικό; ρώτησα, γεμάτος ἀνήσυχες προαισθήσεις.

Ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν δώδεκα χρονῶν καριτσάκι, ἡ Νινέτα, ἄρχισε νὰ βλέπη κάθε βράδυ ἕνα παράξενο ὄνειρο, πάντα τὸ ἴδιο. Ἕνας ἄντρας ψηλὸς καὶ μελαχροινὸς τὴν πλησιάζει, τὴ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς λέει: «Μὴ δώσης ἀλλοῦ τὴν καρδιά σου, Νινέτα.

— Θέλεις νὰ πῆς πὼς ἐγώ...

— Ναί, εἶσαι τὸ ζωντανὸ ἀντίγραφο τοῦ νέου ποὺ παρουσιάζεται στὸ ὄνειρό της. Δὲν εἶναι καταπληκτικό;

Ἔμεινα ἄναυδος. Ἡ σκέψι αὐτῆς τῆς Ἱστορίας μὲ εἶχε ἀναστατώσει. Κάτι ἄρχισε νὰ κλονίζεται μέσα μου. Ἐκεῖνο τὸ ὄνειρο ἦταν πραγματικὸ σημάδι τοῦ πεπρωμένου.

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, παρακάλεσα τὴ Λιλὴ νὰ μὲ βοηθήση νὰ συναντήσω τὴ Νινέτα. Καὶ, ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή, τὰ γεγονότα ξετυλίχτηκαν μὲ ταχύτητα ἰλιγγιώδη.. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ-τρεῖς μέρες, ἤμουν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴ Νινέτα καὶ ὕστερα ἀπὸ δυὸ μήνες τὴν παντρευόμουν.

Περάσανε τρία χρόνια καὶ στὸ μεταξὺ ἐγώ, ὁ Δημητράκης ὁ Μερινός, ὁ ἀμετανόητος ἐργένης, μεταμορφώθηκα σ' ἕνα ἀφωσιωμένο σύζυγο καὶ μπαμπᾶ, σ' ἕνα σοβαρὸ οἰκογενειάρχη, ὅλο γραφεῖο, σπίτι καὶ συγγενικὲς ἐπισκέψεις. Κι' ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν κάποια μέρα ποὺ ἔτυχε νὰ εἴμαστε μόνοι, ἡ ἐξαδέλφη μου ἡ Λιλὴ μοῦ ἔκασε τὸ παραμύθι:

— Καὶ αὐτὸ τὸ χρωστᾶς σὲ μένα, δήλωσε θριαμβευτικά.

— Δηλαδή; ρώτησα ζαρώνοντας τὰ φρύδια.

— Ἄ, δὲν σοῦ τὸ ἔχει πῆ ἡ Νινέτα, πὼς ἐγὼ εἶχα τὴν ἔμπνευσι γιὰ ὅλα;

— Δὲν καταλαβαίνω... ψιθύρισα ἐγὼ ἀρχισαν νὰ μοῦ μπαίνουν ψύλλοι στ' αὐτιά.

— Θέλω νὰ πῶ πὼς ὁκείνη τὴν Ἱστορία μὲ τὰ ὄνειρα καὶ τὴ σκηνὴ τῆς λιποθυμίας, τὴν εἶχα ἐπινοήσει ἐγώ, Ἡ Νινέτα σὲ εἶχε δῆ ρὶς ν' ἀπὸ μιὰ φορὰ μαζί μου στὸ θέατρο, χωρὶς ν' τὴν προσέξης ἐσύ, καὶ σὲ ἐρωτεύθηκε. Μοῦ τὸ εἶπε ἡ καημένούλα κι' ἐγὼ ἀποφάσισα νὰ τὴν βοηθήσω.

Τὴν κύτταξα μὲ μάτια γουρλωμένα κι' ἔβαλα τὰ δυνατά μου, γιὰ νὰ μὴν λιποθυμήσω στ' ἀλήθεια καὶ ὄχι ψεύτικα, ὅπως ἡ Νινέτα πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια. Φοβερὲς ἐκδικητικὲς σκέψεις ἄρχισαν νὰ περνοῦν ἀπὸ τὸ μυαλό μου, Ἔπρεπε νὰ κόψω γιὰ πάντα τὸ καλημέρα στὴν ἔξαδέλφη μου, νὰ χωρίσω τὴ Νινέτα καὶ νὰ ξαναγυρίσω στὴν παλιὰ ἐργένικη ζωή μου!

Ἀλλὰ ὄχι; δὲν ἔκανα τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά κι' ἔσκυψα τὸ κεφάλι στὸ πεπρωμένο ποὺ — σὲ τελευταία ἀνάλυσι — λεγόταν Λιλή. Γιατὶ τὸ εἶπα καὶ πάλι, ἐγὼ ὁ Δημητράκης ὁ Μερινός, ἔχω ἀλλάξει, ἔχω βρεθῆ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, σοβαὸς οἰκογενάρχης, ἀφωσιωμένος σύζυγος καὶ μπαμπᾶς, μὲ προκοιλιὰ ἀπὸ γεμάτη οἰκογενειακὲς συνήθειες

Ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ, φαντάζομαι πὼς ὅλοι θἄχετε πιστέψει ὅτι οἱ γυναῖκες, ἄμα τὸ θέλουν, μποροῦν νὰ κλείσουν ἀκόμα κι' ἕνα Σαχάσουν ἀπὰ ἰσόβια δεσμὰ τοῦ γάμου ἕναν μετανόητο ἐργένη.

Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗΣ

Γιὰ μικροὺς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Τετραπλὴ πυραμίδα

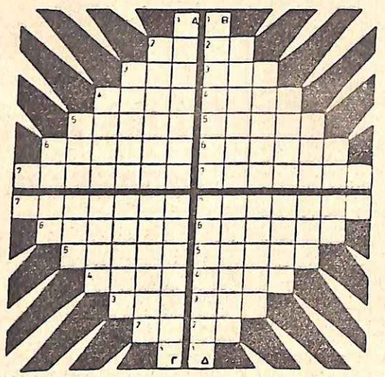

Ξεκινώντας ἀπὸ τὰ τετραγωνίδια Α, Β Γ καὶ Δ, μέσα στὰ ὁποῖα θὰ τοποθετήσετε τὸ ἴδιο πάντοτε φωνῆεν, συμπληρῶστε ἀκολούθως καὶ τὶς τέσσερις πυραμίδες μὲ λέξεις, τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς σημασίες.

Γιὰ κάθε λέξι, θὰ χρησιμοποιήτε ὅλα τὰ γράμματα τῆς προηγουμένης, ἀναγραμματισμένα ἢ ὄχι, σὺν ἕνα καινούργιο.

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

1) Φωνῆεν.
2) Νότα.
3) Δὲν λείπει κανένα.
4) Μέρος τοῦ ὑποδήματος.
5) Ἀναταραχή.
6) Ποιητής, ποὺ ἔγινε σκηνοθέτης.
7) Προορίζεται γιὰ τοὺς κακούς.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

1) Φωνῆεν.
2) Λουλούδια.
3) Ἀριθμητικὸ (θηλ.).
4) Κυκλοφορεῖ ἐφ' ὅρου ζωῆς.
5) Πόλις τῆς Φθιώτιδος.
6) Ἑλληνίδα βασίλισσα.
7) Πόλις τῆς Πελοποννήσου.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

1) Φωνῆεν.
2) Ἀρχὴ ὑποθέσεων.
3) Κατάφασις.
4) Τὴν γεννᾶ ἡ μονοτονία.
5) Χώρα τῆς Εὐρώπης.
6) Ἐπιπλα τῆς μόδας.
7) Συχνὰ εἶναι καὶ ἀγύριστα.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

1) Φωνῆεν.
2) Ἄρθρον.
3) Ποιητικὴ ὀνομασία ζώου.
4) Σταχτοδοχεῖο.
5) Εἶναι... Ναπολιτάνα, ὅπως ἡ Σοφία Λόρεν.
6) Σκαπτικὰ ἐργαλεῖα (δημ.).
7) Ὁδηγεῖ στὸ διαζύγιο. Δ.

Σωστὸ—Λάθος

Ἀπὸ τὶς δυὸ λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ, ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω φράσεις, διαγράψετε ἐκείνη, ποὺ δὲν ταιριάζει:

1) Ἡ διαφορὰ μεταξὺ φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν εἶναι μόνο διαφορὰ μεγέθους: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

2) Στὴν ἐποχὴ τοῦ Ναπολέοντος, τὴν Βενετία κυβερνοῦσε ἕνας Δόγης: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

3) Τὸ ρουμπίνι καὶ τὸ ζαφείρι εἶναι παραλλαγὲς τοῦ ἰδίου πολυτίμου λίθου: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

4) Ὁ μεγάλος τραγικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαιότητος Εὐριπίδης, γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

5) «Ἡλέκτρα», «Ἑλένη» καὶ «Ἑκάβη» εἶναι καὶ οἱ τρεις τίτλοι ἔργων τοῦ Εὐριπίδη: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

6) Στὸν πορθμὸ τοῦ Εὐρίπου (Χαλκίδα), τὸ ἰσχυρὸ ρεῦμα, ποὺ ἔχει τακτικὴ ὡριαία ταχύτητα 6 μιλίων, ἀλλάζει μονίμως κάθε ἕξη ὧρες: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

7) Δαρδανέλλια ἡ Ἑλλήσποντος εἶναι δυὸ διαφορετικὲς ὀνομασίες τοῦ ἰδίου πορθμοῦ: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

8) Τὸ μῆκος τοῦ στενοῦ τῶν Δαρδανελλίων ὑπερβαίνει τὰ 50 χιλιόμετρα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

9) Οἱ Γιαπωνέζοι γράφουν ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

10) Ἡ Εὐρώπη ἔχει περισσότερους κατοίκους ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ (Βόρειο καὶ Νότιο): ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Φτερωτὲς συλλαβὲς

Ξέροντας τρία συνεχόμενα γράμματα, ἀπὸ καθεμιὰ τῶν κάτωθι λέξεων, πρέπει νὰ σχηματίσετε λέξεις τῶν 15 γραμμάτων μὲ τὶς ἀντίστοιχες σημασίες:

1) Ἕνα ἀνδρικὸ πορτοφόλι:
ΑΧΡΗΣΤΙΑ — ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ — ΥΠΟΘΗΚΟΦΥΛΑΞ — ΠΛΑΚΑ — ΧΙΟΝΙΑ.

2) Τοποθετοῦνται γύρω ἀπὸ ἕνα στρατόπεδο συγκεντρώσεως:
ΑΣΣΥΡΙΑ — ΚΑΜΑΤΕΡΟ — ΟΠΛΙΣΜΟΣ — ΑΠΟΦΘΕΓΜΑ — ΔΙΑΤΑΞΙΣ.

3) Φτιάχνει παπούτσια:
ΕΝΤΥΠΩΝ — ΔΗΜΑΡΧΟΣ — ΠΛΑΤΕΙΑ — ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ — ΠΑΤΗΣΙΑ.

Χιοῦμορ καὶ δ ὁμοιότητες

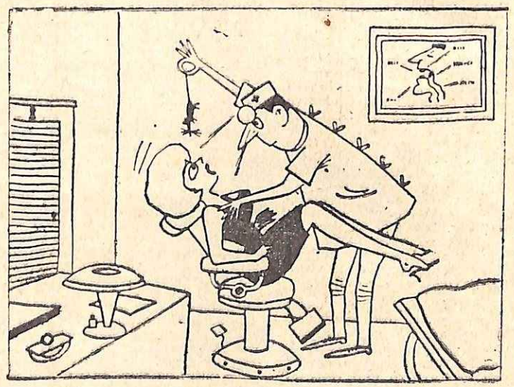

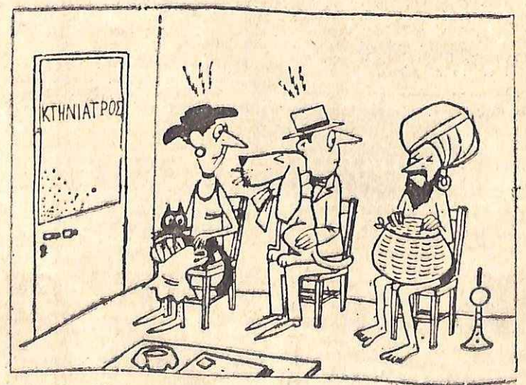

Οἱ δυὸ αὐτὲς γελοιογραφίες φαίνονται τελείως διαφορετικὲς κι' ὅμως ἔχουν ὀκτὼ κοινὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν καὶ στὰ δυὸ σχέδια, χωμέσα σὲ τρία λεπτά, γιὰ νὰ μπορῆτε νὰ ὑπερηφανεύεστε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας. Ἂν πάρουν μέρος στὸ παιγνίδι δυὸ παῖκτες συχρόνως, κερδίζει ἐκεῖνος, ποὺ θὰ βρῆ τὶς περισσότερες ὁμοιότητες μέσα σ' ἕνα χρονικὸ διάστημα, ποὺ καθορίζεται προκαταβολικά, ἢ ἐκεῖνος, ποὺ θὰ βρῆ πρῶτος καὶ τὶς 8 ὁμοιότητες.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 78

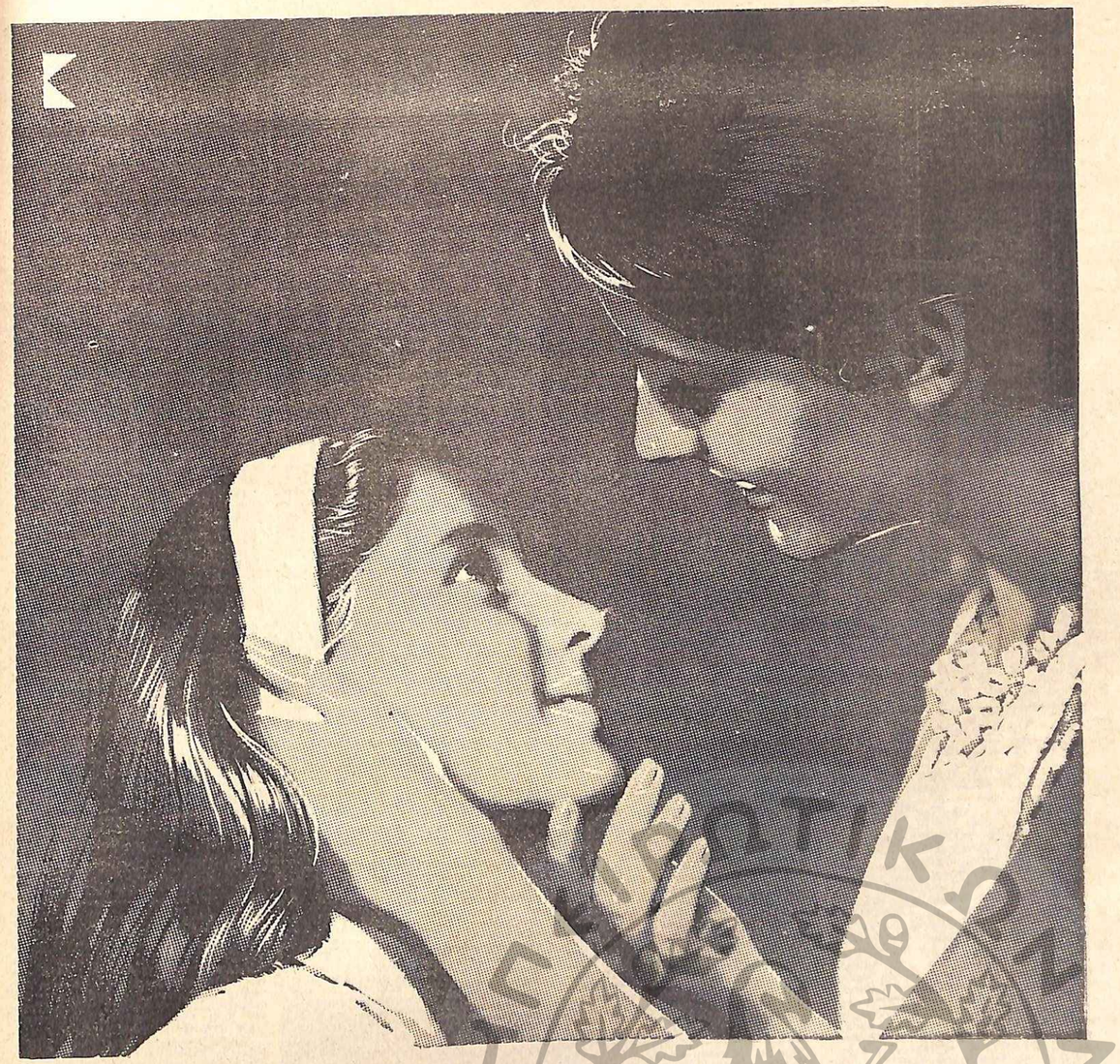

πόσο ἁπαλὰ εἶναι τὰ χέρια τῆς μανούλας!

κι' ὅμως εἶναι τὰ χέρια μιᾶς νοικοκυρᾶς...
ἀλλὰ μένουν πάντα βελουδινὰ
χάρις στὸ ROL!

Γιατὶ μόνον τὸ ROL περιέχει 07
ποὺ προστατεύει τὰ χέρια σας
σὰν ἕνα ἀόρατο γάντι.

Μόνον τὸ ROL χαρίζει τὸ λευκότερο λευκό.

Ὁ σεΐχης 'Ελ—Ζάμπερ καὶ ἡ γαριτωμένη Γερμανιδούλα Χέϊντυ Ντίκτερ, λίγο μετὰ τὸ γάμο τους.

ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ

δὲν παντρεύτηκα, γιατὶ δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ τὴν ἰδεώδη γυναίκα ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς μοντέρνες κοῦκλες. Δὲν δίνω μεγάλη σημασία στὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνιση, ἴσως γιατί, κατὰ βαθος, ἐμεινα πάντα παιδί. Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ γυναίκα, ποὺ νὰ μοῦ προσφέρη στοργή... μιὰ ἀγάπη σχεδὸν μητρική, θέλω νὰ πῶ... γαλήνη, καλωσύνη, ἐμπιστοσύνη...».

Κάποιο πρωί, ὅμως, ἐγκατέλειψε ἐντελῶς ἀπρόοπτα τὸ Μπουένος Ἄϋρες καί, μόνιμον τότε, ἄρχισε νὰ ξεσπᾶη τὸ σκάνδαλο.

Ἡ ἀρχὴ ἔγινε μ' ἕναν καυγά, ἀνάμεσα σὲ τρεις ἐξιοπρεπεῖς ὑπερπεντάρες. Ἡ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτές, ὑποστήριξε ὅτι ὁ Ρόναλντ Ἴντος τῆς εἶχε κάνει ἐπίσημη πρότασι γάμου. Ἀφοῦ ἄλλαξαν βρισιές, γροθιές, χτυπήματα μὲ τσάντες καὶ τραβομαλλήματα, κατέληξαν νὰ ὁμολογήσουν, ὅτι δὲν εἶχαν παραχωρήσει στὸν ἐρυθρόδερμο μόνον τὸ χέρι τους, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὲς χιλιάδες πέζος!

Μόλις ἔγινε γνωστὴ αὐτὴ ἡ εἴδησι, ἄλλες δεκαπέντε ἡλικιωμένες ἀριστοκράτισσες παρουσιάστηκαν στὴν ἀστυνομία, γιὰ νὰ καταγγείλουν καὶ νὰ καταδιαστοῦν τὸν Ρόναλντ Ἴντος γιατὶ τὰ φλογερὰ μάτια του, ἐφαψικά, ἕνα ἐνθουσιασμένο χαμόγελο φώτισε τὸ πρόσωπό του.

Ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι, ἐνῶ οἱ συνοδοί του ἀνέπνευσαν μὲ ἀνακούφισι. Ἐκατὸ χέρια ἁπλώθηκαν πρὸς τὰ μπασοῦλα καὶ τὶς βαλίτσες, ποὺ εἶχαν σωριαστῆ στὴ στὸ πεζοδρόμιο. "Αστραψαν τὰ πρῶτα φλάς...

Λίγες ὧρες ἀργότερα, οἱ βραδυνὲς ἐφημερίδες προσέφεραν στὸ ἀναγνωστικό τους κοινὸ μερικὲς φωτογραφίες ἀπὸ τὸ συμβάν, ἀναγγέλοντας τὴν ἄφιξι στὸ Μπουένος Ἄϋρες τοῦ κυρίου Ρόναλντ Ἴντος, μεγάλου ἀρχηγοῦ τῶν Ἰνδιάνων Ὀζάτζες.

Ἀπὸ τὴν γραμματέα τοῦ ξενοδοχείου, οἱ δημοσιογράφοι εἶχαν μάθει, ὅτι ὁ ἐπίσημος ἐπισκέπτης εἶχε γεννηθῆ πρὶν ἀπὸ σαράντα χρόνια στὸ Μέϊθιλ τῆς Ὀκλαχόμα, ὅτι εἶχε γράψει «γαιοκτήμων» στὴ στήλη τοῦ βιβλίου τοῦ ξενοδοχείου, ποὺ φορᾶ τὸ ἐπάγγελμα τῶν πελατῶν, καὶ ὅτι εἶχε δώσει προκαταβολικὰ πέντε χιλιάδες δολλάρια, γιὰ νὰ κρατήση γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ τὸ γραμματέα του τὸ καλύτερο διαμέρισμα τοῦ ξενοδοχείου.

Οἱ δημοσιογράφοι τῶν πρωϊνῶν ἐφημερίδων, ποὺ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ περιορισθοῦν σ' αὐτὲς τὶς εἰδήσεις, θέλησαν νὰ μάθουν κάτι περισσότερο γιὰ τοὺς ἐρυθρόδερμους Ὀζάτζες. Καὶ μιὰ γρήγορη ἔρευνα στὴ βιβλιοθήκη στάθηκε ἀρκετή, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ πληροφορήσουν τὸ κοινό τους, ὅτι οἱ Ὀζάτζες εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πλούσιες φυλὲς ἐρυθροδέρμων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, γιατὶ στὴν περιοχή τους ἀνακαλύφθηκαν, τὸ 1896, πετρελαιοπηγές.

Ἀλλὰωστε ὁ Ρόναλντ Ἴντος ἔδωσε μὲ μεγάλη προθυμία περισσότερες πληροφορίες γιὰ τὸ ἄτομό του καὶ γιὰ τὸ σκοπό τοῦ ταξιδιοῦ του. Δήλωσε, ὅτι ἦταν ἰδιοκτήτης πολλῶν πετρελαιοπηγῶν καὶ ἀπεκάλυψε, ὅτι εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐπισκεφθῆ διάφορες χῶρες τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς, γιὰ νὰ ἔλθη σὲ ἐπαφὴ μὲ προσωπικότητες ἰνδιάνικης καταγωγῆς, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ δημιουργήση μιὰ μεγάλη ὀργάνωσι, ὑπὸ τὴν προστασία τῆς Οὐάσιγκτων, γιὰ τὴν διαφύλαξι τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἐρυθροδέρμων.

Ὁ κύριος Ἴντος, ἔφθασε στὸ σημεῖο νὰ μιλήση γιὰ τὴ φιλία του μὲ τὴν Ἐλεονώρα Ρούσβελτ καὶ γιὰ τὶς στενὲς σχέσεις του μὲ ἠθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ. Στὸ τέλος, δέχθηκε νὰ παρευρεθῆ σὲ μιὰ δεξίωσι, ποὺ ἔδωσε πρὸς τιμήν του ὁ Τύπος τοῦ Μπουένος Ἄϋρες.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ὀζάτζες ἔγινε ἐυπρόσδεκτος ἀπ' ὅλες τὶς οἰκογένειες τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας τοῦ Μπουένος Ἄϋρες. Πολὺ πιὸ κομψὸς καὶ γοητευτικὸς μέσα στὸ σμόκιν, ἀντὶ γιὰ τὴ γραφικὴ στολὴ τῶν ἰνδιάνων, ἀπέδειξε ὅτι ἦταν ἕνας τέλειος εὐγενὴς, ἕνας θαυμάσιος συζητητὴς κι' ἕνας προσεκτικὸς κι' εὐγενικὸς ἀκροατής. Τὰ μαῦρα μάτια του κατέκτησαν πολλὲς νεαρὲς καρδιές, περνῶντας μόνο φευγαλέα πάνω ἀπ' τὶς νεαρὲς κοπέλλες, ποὺ προσπαθοῦσαν ἀπελπισμένα νὰ τραβήξουν τὴν προσοχή του. Τὸ βλέμμα του προτιμοῦσε νὰ σταματᾶ πάνω στὶς μαλλοῦν ἡλικιωμένες κυρίες, καὶ ἰδιαίτερα στὶς ἀνύπαντρες καὶ στὶς χῆρες.

«Βλέπετε, ἐξηγοῦσε, μέχρι τώρα τῆς, εἶναι ὁ Σίγμουντ Ἔντζερ, ποὺ πλήρωνει τώρα μὲ εἰκοσιπέντε χρόνια φυλακὴ τὶς ἀπάτες ποὺ διέπραξε εἰς βάρος 80 γυναικῶν καὶ ποὺ τοῦ ἀπέδωσαν δύο ἑκατομμύρια δολλάρια.

Καὶ νά — πάντοτε σύμφωνα μὲ αὐτὸν τὸν ἐντιμότατον κύριον — ἡ τέλειαι συνταγὴ ἑνὸς ἀπατεῶνα «ὑποψηφίου μνηστῆρος»: «Πρέπει νὰ χρησιμοποιῆτε ἕνα κοκταϊλ ἀπὸ κολακεία, εὐγένεια καὶ ἀλαζονεία. Νὰ μιλᾶτε συχνὰ γιὰ ποίησι, γιὰ μουσική, γιὰ φιλοσοφία καὶ γιὰ ταξίδια, νὰ ντύνεστε μὲ τρόπο πολὺ προσεγμένο, νὰ μὴν παραλείπετε τὸ χειροφίλημα καὶ τὴν προσφορὰ λουλουδίων (προσφέρετε κατὰ προτίμησιν τριανταφυλλα). Πρέπει, μὲ ἄλλα λόγια, νὰ εἶστε πραγματικὸς τζέντλεμαν, ἀπὸ κάθε ἄποψι, ἢ τοὐλάχιστον νὰ φαίνεστε τέτοιος».

Οἱ ἀπατεῶνες γυναικῶν μποροῦν νὰ χωρισθοῦν σὲ δύο μεγάλες κατηγορίες. Στὴν πρώτη ἀνήκουν οἱ «εἰδικοί» γιὰ «ἡλικιωμένες κυρίες μόνες» καὶ στὴ δεύτερη ἐκεῖνοι ποὺ κυνηγοῦν τὶς «χρυσὲς χηνοῦλες», κόρες μεγάλων βιομηχάνων, ἐμπόρων κλπ.

Κατὰ τὴ γνώμη ἑνὸς ἀξιωματικοῦ τῆς ἀστυνομίας, ποὺ ἔχει στὸ ἐνεργητικό του ἑκατὸς συλλήψεις κακοποιῶν αὐτοῦ τοῦ εἴδους, οἱ πιὸ ἐπικίνδυνοι ἀπατεῶνες εἶναι αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι, ποὺ συνηθίζουν νὰ κυκλοφοροῦν στὶς πλὰζ τῆς μόδας.

«Ἂν οἱ γυναικες εἶχαν τὴ δική μου πεῖρα, λέει ὁ πεπειραμένος ἀστυνομικός, οἱ ἐπαγγελματίες αὐτοὶ τῆς ἐπάτης θὰ ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ ἀλλάξουν ἐπάγγελμα. Δυστυχῶς, δὲν γίνεται ἔτσι, γιατὶ οἱ γυναικες προτιμοῦν τὶς περισσότερες φορὲς νὰ ἀκολουθοῦν τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς τους, ἀντὶ γιὰ τὴ φωνὴ τῆς λογικῆς.

»Κι' ὅμως, ὑπάρχουν τρία βασικὰ σημεῖα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ μποροῦσαν εὔκολα νὰ τοὺς ἀναγνωρίσουν. Τὰ σημεῖα αὐτὰ εἶναι τὰ ἑξῆς:

»1.— Οἱ ἀπατεῶνες αὐτοῦ τοῦ εἴδους προσπαθοῦν πάντα νὰ παρουσιάζωνται σὰν ἄνθρωποι τέλειοι, ἰδεώδεις, τόσο, ὥστε, ἀκόμη καὶ στὶς δυσάρεστες καταστάσεις, προσπαθοῦν νὰ βρίσκουν μιὰ ἀνύπαρκτη εὐχάριστη πλευρά.

»2.— Ἀκόμα κι' ὅταν δὲν εἶναι ἀπαραίτητο, προσπαθοῦν νὰ ἀποδείκνυουν ὅτι εἶναι ἄνθρωποι ἀξιοι ἐμπιστοσύνης, μιλώντας γιὰ ἰσχυρὲς φιλίες, παρουσιάζοντας φωτογραφίες, γράμματα, ἐπισκεπτήρια στοιχεῖα, φαινομενικά, ἀναμφισβήτητα.

»3.— Αὐτοὶ οἱ τύποι βιάζονται πάντα. Κατανέως ἀπ' αὐτοὺς δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιτρέψη στὸν ἑαυτό του τὴν πολυτέλεια ἑνὸς δεσμοῦ, ποὺ νὰ διαρκέση μῆνες ἢ καὶ χρόνια. Ζοῦν σουν ἀπὸ τὰ θύματά τους».

Ὁ ἀστυνομικός, ποὺ ἔκανε αὐτὲς τὶς ἐνδιαφέρουσες παρατηρήσεις, δήλωσε ἔτι, πρὸς τιμήν τῆς ἠθείρου μας καὶ τῆς ἐξυπνάδας τοῦ γυναικείου πληθυσμοῦ τῆς Εὐρώπης, οἱ ἀπατεῶνες αὐτοῦ τοῦ εἴδους, σημειώνουν ἐδῶ πολὺ λιγώτερες ἐπιτυχίες, σὲ σύγκρισι μὲ τοὺς Ἀμερικανούς συναδέλφους τους.

Καὶ στὴν Εὐρώπη, ὅμως, ὑπάρχουν, δυστυχῶς, ἀρκετοὶ τέτοιοι ἀπατεῶνες. Ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους, μποροῦμε νὰ ἀναφέρουμε δυὸ τέτοιους «κυρίους», ποὺ θὰ ἔκαναν ἀσφαλῶς μεγάλη καρριέρα, ἂν δὲν τοὺς ὡδηγοῦσε στὴ φυλακὴ μιὰ ἀπρονοησία τους.

Βρισκόμαστε στὸ Μόντε Κάρλο, τὸ 1956.

«Νά, φιθυρίζει ὁ ὑπολοχαγὸς τῆς φρουρᾶς, φτάνουν οἱ Νορβηγοὶ πρίγκηπες». Οἱ στρατιῶτες χτυποῦν τὰ τακούνια, παρουσιάζοντας ὅπλα, ἐνῶ οἱ δύο νεαροὶ εὐγενεῖς περνοῦν ἀνάμεσά τους καὶ ἀνακατεύονται μὲ τοὺς λίγους προνομιούχους, ποὺ περικλώνουν τὸν πρίγκιπα Ρενιὲ καὶ τὴν γοητευτικὴ σύζυγό του, Γκρέις τοῦ Μονακό.

Ἐδῶ, βρίσκεται τὸ πλῆθος τῶν λιγώτερο ἐπισήμων προσκεκλημένων. Εἶναι ἀέπλοι», τραπεζίτες, βιομήχανοι, ἐφοπλιστές, ποὺ ἀνυπομονοῦν νὰ γίνουν δεκτοὶ στὸ περίφημο πάρτυ. Καὶ ἀκούγονται οἱ ἀναπόφευκτες κρίσεις, ποὺ ἀφοροῦν τοὺς δυὸ νεαροὺς προσκεκλημένους: «Κύτταξε ἐκεῖνους τοὺς δυό. Τοὺς συνάντησα σήμερα στὸ ξενοδοχεῖο. Δυὸ Σκανδιναυοὶ πρίγκιπες... Εἶναι πολὺ συμπαθητικοί».

«Τόσο μελαχρινοί: Δὲν φαίνονται γιὰ βόρειοι. Εἶδες πῶς τοὺς κύτταξαν ὅλες οἱ κυρίες ὅταν ἔφτασαν;»

«Δὲν πρέπει νὰ σοῦ κάνη ἐντύπωσι... δύο νέοι τόσο γοητευτικοί, εἶναι φυσικὸ νὰ γίνωνται περιζήτητοι!»

Καὶ ἦταν πραγματικὰ «περιζήτητοι» ἐκεῖνοι οἱ δυό, ἀλλὰ ὄχι στὸ περιθάλλον, ποὺ φανταζόταν ὁ κόσμος. Βλέποντάς τους νὰ συζητοῦν μὲ οἰκειότητα μὲ τοὺς ὑψηλοὺς προσκεκλημένους καὶ νὰ χαμογελοῦν στὴν Γκρέϊς Κέλλυ. Σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ «πρίγκιπες», ἡ γερμανικὴ ἀστυνομία θὰ προσέφερε εὐχαρίστως ἕνα ἄλλο πάρτυ, ἕνα πάρτυ ποὺ δὲν θὰ τοὺς ἐπέτρεπε βραδυνὸ ντύσιμο καὶ κρουαζιέρες στὴ Μεσόγειο, ἀλλὰ φόρμες φυλακῆς καὶ αἴθουσες δικαστηρίων.

Ἂν ἡ πριγκίπισσα Καρλότα, ἡ μητέρα τοῦ Ρενιὲ τοῦ Ζου, προσκάλεσε χωρὶς νὰ τὸ φαντάζεται στὸ γάμο τὸ Ρενὲ Ζιριέ, ἕναν ἀπὸ τοὺς διασημότερους Γάλλους λοποδύτες, ἡ νύφη της, δυστυχῶς, δὲν ὑστέρησε, προσκαλώντας στὸ πάρτυ της καὶ σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ μαθητευόμενου πωλητῆ Βέρνερ Στέφεν καὶ τοῦ τέως μπάρμαν Κλάους Μπουντενμπέργερ, ποὺ κατώρθωσαν νὰ εἰσχωρήσουν στὸν ὑψηλὸ κύκλο, σὰν «Νορβηγοὶ πρίγκιπες». Στὴν πραγματικότητα, ἦταν δυὸ κακοποιοί, ποὺ ἀφοῦ εἶχαν κάνει ἀμέτρητες κλοπὲς στὴ Γερμανία, φιλοδοξοῦσαν νὰ γίνουν διεθνεῖς τυχοδιῶκτες.

Ἄλλωστε, κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κατηγορήση τὴ Γκρέϊς. Ἡ ἐμφάνισι καὶ οἱ τρόποι τῶν δύο «ψευδοπριγκίπων» ἦταν τέτοιοι, ὥστε καταφέρισι του. Ὁ ἄλλος προσπάθησε φυσικὰ νὰ μάθη λεπτομέρειες γι' αὐτὴ τὴν ἐφεύρεσι καὶ ὁ Γκρίφιδ, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἐπιδέξιο ψυχολογικὸ παιγνίδι δισταγμῶν καὶ ὑπεκφυγῶν, κατέληξε νὰ τοῦ ἐμπιστευθῆ τὸ μεγάλο μυστικό: «Ἔχω ἐπινοήσει ἕνα «θησαυροσκόπιο», τοῦ εἶπε. Μιὰ συσκευή, ποὺ εἶναι ἱκανὴ νὰ ἀνακαλύψη τὸν κρυμμένους θησαυροὺς, σ' ὁποιο βάθος κι' ἂν βρίσκωνται».

Ὁ πλούσιος ἔμπορος ἔδειξε στὴν ἀρχὴ ἔκπληξι καὶ δυσπιστία καὶ τότε ὁ Γκρίφιδ τοῦ δήλωσε μὲ ὕφος προσβεβλημένο: «Ἀφοῦ μὲ ἀναγκάσατε νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὴν ἐφεύρεσί μου, μπορῶ νὰ σᾶς ἀποδείξω πόσο εἶναι ἀποτελεσματική. Ἔχετε κανένα κτῆμα, ποὺ νὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε κανένα πείραμα;»

«Ναί, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἔμπορος γεμάτος περιέργεια. Ἔχω ἕνα κτῆμα στὸ Κέλμσφορντ. Ἂν θέλετε, μπορεῖτε νὰ ῥθῆτε ἐκεῖ».

«Μὲ μεγάλη μου χαρά, ἀπάντησε ὁ Γκρίφιδ. Αὔριο καὶ μεθαύριο, ἔχω νὰ τελειώσω μερικὲς δουλειὲς στὸ Λονδίνο. Ὕστερα θὰ ἔλθω στὸ κτῆμα σας γιὰ τὸ γουήκ—ἔντ».

Τὸ ἴδιο βράδυ, πῆγε κρυφὰ στὸ κτῆμα τοῦ πλουσίου ἐμπορου, στὸ Κέλμσφορντ, κι' ἔβαψε σὲ κάποιο σημεῖο του μερικὰ παλιὰ χρυσὰ νομίσματα, μὲ τρόπο ποὺ νὰ φαίνωνται πὼς ὑπῆρχαν ἐκεῖ ἀπὸ καιρό. Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ὕστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴν προεργασία, τὸ «θησαυροσκόπιο» ἐλειτούργησε μὲ τρόπο θαυμαστὸ καὶ ὁ ἔμπορος παρακάλεσε γονατιστὸς τὸν «ἐπιστήμονα» φίλο του, νὰ τὸν κάνη συνέταιρο στὴν ἐπικερδῆ ἐπιχείρησι. Ὁ γέρο—ἀπατεώνας, ἀφοῦ ἔδειξε πολλοὺς δισταγμοὺς κατέληξε νὰ δεχτῆ. Ὕστερα ζήτησε ἀπὸ τὸν συνέταιρό του ὀκτὼ χιλιάδες στερλίνες κι' ἔφυγε γιὰ νὰ «κατοχυρώση τὴν ἐφεύρεσί του», ἀφήνοντας στὸν ἔμπορο

Αὐτὴ ἡ φωτογραφία μὲ τὴν Κὶμ Νόβακ, πρόδωσε τὸν «ψευτοπρίγκηπα» Βέρνερ Στέφεν.

γιὰ ἑνέχυρο τὴ «θαυματουργὴ» συσκευή του.

Μὰ ὁ πλούσιος ἔμπορος ἄδικα τὸν περίμενε νὰ ἐπαναγυρίση! Τέλος, ἀποφάσισε νὰ ὑποβάλη τὸ «θησαυροσκόπιο» στὴν ἐξέτασι ἑνὸς τεχνικοῦ, ποὺ ἀπεκάλυψε πὼς ἐπρόκειτο μόνον γιὰ ἕνα ξύμπηντῆρι, συνδεδεμένο μὲ τρεῖς βαλβίδες καὶ μ' ἕνα φανὸ ποδηλάτου!

Ὡστόσο, τὸ «θησαυροσκόπιο» χρησίμευσε στὸν Γκρίφιδ γιὰ νὰ «ἀνακαλύψη» πολλὲς ἄλλες χιλιάδες στερλίνες, στὶς τσέπες διαφόρων ἀφελῶν! Ὕστερα, βαρέθηκε πιὰ αὐτὴ τὴν ἐφεύρεσι καὶ ἀποφάσισε νὰ ἐκμεταλλευθῆ μιὰ ἄλλη. Αὐτὴ τὴ φορά, ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ «θαυματουργὴ σκόνη», ποὺ εἶχε τὴ δύναμι νὰ μεταβάλλη τὰ ψεύτικα μαργαριτάρια σὲ ἀληθινά!

Στὸ μεταξύ, ὁ ξεχωριστὸς τυχοδιώκτης δὲν παρέλειπε νὰ «ἀρραβωνιάζεται» μὲ διαφόρες ὡραιες ὑποψήφιες νύφες. Κάποτε, ὅμως, μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔτυχε νὰ τοῦ κάνη μιὰ σκηνὴ ζηλειας, σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Μπίρμιγχαμ. Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο ἔδωσε τὴν εὐκαιρία σ' ἕναν ἀστυνομικὸ τῆς Σκώτλαντ Γιάρδ νὰ τὸν ἀνακαλύψη.

Ὁ ἀστυνομικὸς μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ Γκρίφιδ καὶ τὸν διέταξε νὰ ἀκολουθήση. Γρήγορος σὰν ἀστραπή, ὁ ἠλικιωμένος ἀπατεώνας ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μερικὰ χάπια, τὰ κατάπιε καὶ σωριάστηκε βαγγώτας στὸ πάτωμα. Ὁ ἀστυνομικὸς ἔτρεξε ἔξω γιὰ νὰ ζητήση βοήθεια. μὰ ὅταν γύρισε, μαζὶ μὲ βοηθεια, ὁ Βέντελ Γκρίφιδ, εἶχε ἐξαφανισθῆ ἄφωνος - ἄφωνος μὲ τὸ ἀσανσέρ, ἀφήνοντας πάνω στὸ χαλὶ — γιὰ εἰρωνεία — τὸ σωληνάριο τοῦ «σβηλητηρίου», ποὺ ἦταν, ἁπλούστατα... χωνευτικὰ χάπια!

Ο ΨΕΥΤΟ—ΧΗΡΟΣ ΣΕ·Γ·ΧΗΣ

Νά, τέλος κι' ἕνας ἀπατεώνας πραγματικὰ ἐστεμμένος: ὁ Ἀμπντουλὰχ ἐλ Ζαμπέρ ἐλ Σαμπάχ, σεΐχης τοῦ Κουβέτ ἑνὸς αὐθεντικοῦ βασιλιοῦ τοῦ πετρελαίου, ποὺ, ὅμως, δὲν παραλείπει, ἀπὸ χρόνια τώρα, νὰ δημιουργῆ θύματα ἀνάμεσα στὶς ὀπωρίδες νύφες.

Μὲ τὴ μόνη διαφορά, ὅτι, ἀντίθετα πρὸς τοὺς ἄλλους ἀσυναγώνιστους του, ὁ ὑψηλότατος Ἐλ — Ζαμπέρ ἀρνεῖται πραγματικὰ τὶς ἀρραβωνιαστικὲς του μπροστὰ στοὺς βηματοδότες, ποὺ τὶς παντρεύονται στὰ σοβαρά. Αὐτὸ, ὅμως, δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτὲς, μόλις τὶς βαρεθῆ, χωρὶς μαλιστα νὰ φροντίση νὰ τοὺς προσφέρη κάποια χρηματικὴ ἀποζημίωσι.

Γιατί ὁ Ἀμπντουλὰχ ἐλ — Ζαμπέρ κλπ., εἶναι καὶ ὑπουργὸς Δικαιοσύνης στὴ χώρα του καὶ φτάνει νὰ βάλη μιὰ ὑπογραφὴ σ' ἕνα χαρτί, γιὰ νὰ πετύχη «νομιμα» ἐκεῖνο ποὺ θέλει!

Μεγάλο θράυσο προκάλεσε πρὶν μερικὰ χρόνια ἡ περιπέτειά του μὲ τὴ νεαρὴ Γερμανίδα δακτυλογράφο Χέϊντυ Ντέκτερ.

Στὸ δημαρχεῖο ὅπου ἔγινε ὁ πολιτικὸς γάμος τους, ὁ Ἀμπντουλάχ, ὁδήγησε πὼς ἦταν σαρανταπέντε χρόνων, πὼς εἶχε παντρευτῆ μόνον μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ του καὶ πὼς ἔμεινε χήρος τὸ 1954.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο, ἡ νεαρὴ Γερμανιδούλα ἀκολούθησε τὸ Σεῖχη στὴ μακρυνὴ χώρα του, ἀλλὰ ἐκεῖ ἀπεκάλυψε, μὲ κατάπληξι καὶ ἀγανάκτησι, ὅτι ὁ σύζυγός της ἦταν τοὐλάχιστον ἑξῆντα χρόνων καὶ ὅτι εἶχε παντρευτῆ τριανταὲξι φορές, διοχυνόντας ὕστερα συστηματικὰ τὴ μιὰ σύζυγο μετὰ τὴν ἄλλη, μόλις ἀρχιζαν νὰ τὸν κουράζουν.

Στὴ δίκαιη ἀγανάκτησι τῆς Χέϊντυ γι' αὐτὴ τὴν ἀπάτη, ὁ Ἀμπντουλὰχ ἐλ — Ζαμπέρ, ἀντέδρασε μὲ ἕναν πολὺ ἁπλὸ καὶ συνηθισμένο ἀλλὰ αὐτὸν τρόπο. Τὴν ἔδιωξε, χωρὶς νὰ τῆς δώση οὔτε τὴν ἀποζημίωσι ποὺ προέβλεπε τὸ συμβόλαιο τοῦ γάμου τους σὲ περίπτωσι διαζυγίου.

ΜΙΑ ΑΧΤΙΔΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

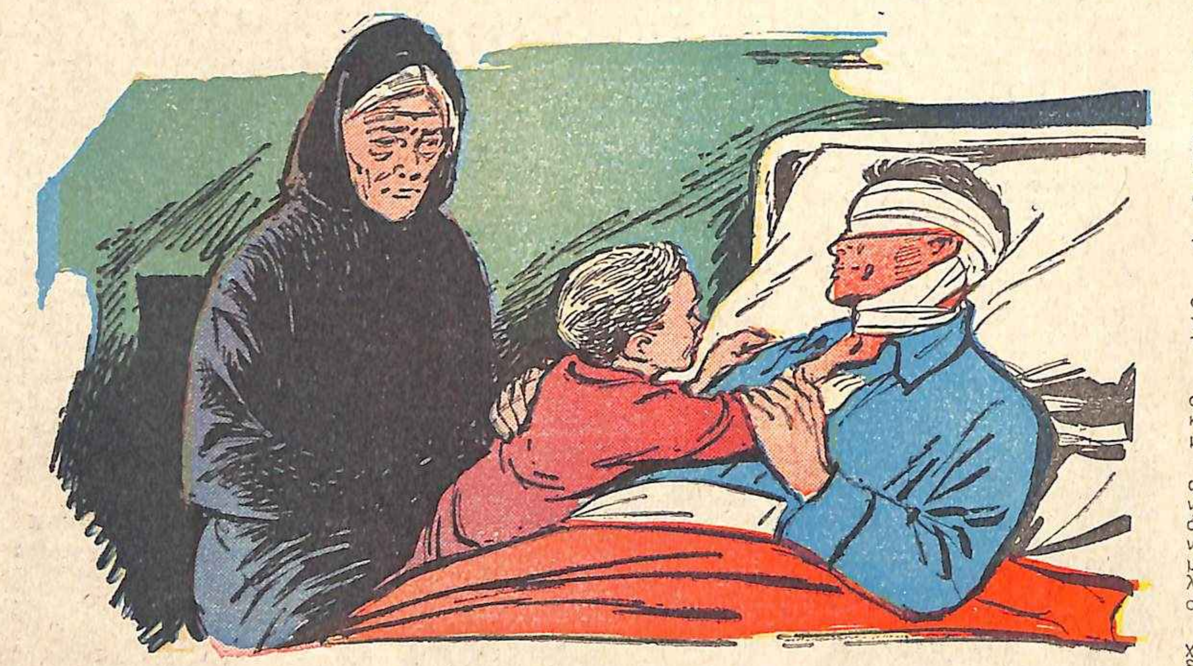

—"Ακουσε, Γιάννη, εἶπε ἡ γρηά, θὰ ἤθελες νἄρθῃς νὰ μείνῃς μαζί μας;...

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ δὲν εἶχε κανένα στὸν κόσμο. Ἀπὸ μικρὸς εἶχε μείνει ὀρφανός. Τὸ μόνο ὄνειρο τῆς ζωῆς του ἦταν νὰ παντρευτῆ. Ἐπιθυμοῦσε ν' ἀποκτήση κι' αὐτὸς οἰκογένεια. Ἤθελε ὅμως, πρῶτα νὰ μαζέψη κάποιο χρηματικὸ ποσόν.

Ἡ δουλειά του — σὲ κάποιο λατομεῖο— ἦταν βαρειὰ κι' ἡ ἀμοιβὴ ὄχι ἱκανοποιητική. Εἶχε ὅμως μπροστά του καιρό. Γι' αὐτὸ ἔλπιζε, πίστευε κι' ἐργαζόταν, ὀνειροπολῶντας. Μά, μιὰ μέρα, ἔγινε μιὰ τρομερὴ ἔκρηξις στὸ λατομεῖο. Ὁ Γιάννης, μὲ τρεῖς ἄλλους συντρόφους του, πλακώθηκαν ἀπὸ πέτρες καὶ χώματα. Ἕξη μέρες ἔμειναν φυλακισμένοι μέσα σὲ μιὰ ὑπόγεια στοά. Ὅταν οἱ ἄλλοι ἐργάτες κατώρθωσαν νὰ τοὺς βγάλουν ἀπ' ἐκεῖ, ὁ Γιάννης ξαναβρέθηκε πάλι στὸ φῶς, μά, ἀλλοίμονο δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τὸ δῆ... Ἦταν τυφλός! Οἱ δυὸ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του εἶχαν πληγωθῆ ἐλαφρά. Ὁ τρίτος, ὅμως, ὁ Κώστας, ἦταν ἄσχημα χτυπημένος. Οἱ γιατροὶ ἦταν ἀπελπισμένοι γιὰ τὴν κατάστασί του.

Στὸ νοσοκομεῖο, ποὺ τοὺς μετέφεραν, βάλανε τὸν Γιάννη καὶ τὸν Κώστα στὸν ἴδιο θάλαμο, τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλο. Ἐνῶ ὅμως ὁ Γιάννης ἦταν ἔρημος, ὁ Κώστας εἶχε μιὰ γρηὰ μητέρα κι' ἕνα ἀγοράκι. Ἡ γυναῖκα του εἶχε πεθάνει, φέρνοντας στὸν κόσμο τὸ παιδὶ αὐτό. Ὁ Κώστας δὲν θέλησε ὕστερα νὰ ξαναπαντρευτῆ. Τὸ ἀγόρι του, τὸ μεγάλωνε ἡ μητέρα του.

Ἕνα πρωΐ, ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του, ὁ Γιάννης ἔκλαιγε τὴ χαμένη νιότη του, τὴ σβημένη ζωή του, τὰ πεθαμένα ὄνειρά του! Ὥστε, λοιπόν, δὲν θὰ ἔβλεπε πιὰ τὸ γλυκὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ; Ὅλη του ἡ ζωὴ θὰ περνοῦσε στὸ σκοτάδι; Τί θὰ γινόταν τώρα, τυφλὸς κι' ὁλομόναχος; Ἂν ὑπῆρχε στὸν κόσμο, ἔστω καὶ μιὰ καρδιὰ ποὺ νὰ τὸν ἀγαποῦσε, ἡ δυστυχία του θἆταν λιγώτερο φοβερή. Ἡ ἑταιρία τοῦ ἔδωσε κάποια σύνταξι. Μὰ πῶς μποροῦσε νὰ ζήση, μὲ τόσο μικρὸ ποσόν; Καὶ τὰ χρήματα ποὺ εἶχε ἐξοικονομήσει, θὰ τοῦ ἔφταναν γιὰ τὴν ὑπόλοιπη ζωή του; Δὲν τοῦ ἀπόμεινε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ καταφύγη σ' ἕνα ἄσυλο τυφλῶν;

Καὶ τὰ ὄνειρα ποὺ εἶχε πλάσει; Ἡ λαχτάρα ποὺ εἶχε ν' ἀποκτήση οἰκογένεια; Ἡ ἐπιθυμία του γιὰ μιὰ πιστὴ γυναικοῦλα, ποὺ θὰ τὸν περίμενε μὲ χαρὰ καὶ στοργὴ νὰ γυρίση ἀπ' τὴ δουλειά του; Κι' ὁ πόθος του—ὁ μεγαλύτερος— νὰ σφίξη στὴν ἀγκαλιά του δικό του παιδί; Ἔτσι λοιπόν;... Ἔπρεπε τώρα νὰ πνίξη τοὺς πόθους καὶ τὶς ἐλπίδες τῆς ψυχῆς του μέσα στὴν καρδιά του, γιὰ πάντα;

Κι' ἔκλαιγε, ἔκλαιγε, χωρὶς νὰ σκεφθῆ, ἂν τὸν ἄκουγαν οἱ ἄλλοι ἄρρωστοι.

Ξαφνικά, ρίγησε! Ἕνας θρῆνος καὶ λυγμοὶ ἀκούστηκαν, σὰν νἆταν ἡ ἠχὼ τῶν δικῶν του. Ἀνασηκώθηκε στὸ κρεβάτι του, γιὰ ν' ἀκούση καλύτερα.

— Ποιὸς κλαίει, ἐδῶ κοντά μου; ρώτησε.

Μιὰ φωνὴ σβημένη, τρεμουλιαστή, γεροντική, τοῦ ἀπάντησε:

— Εἶμαι ἐγώ, ἡ Γιωργούλα Μάτση.

— Ἡ μητέρα τοῦ συναδέλφου μου, τοῦ Κώστα Μάτση; ρώτησε ὁ Γιάννης.

— Ναί, ξανάπε ἡ γριά. Ὁ Κώστας μου πέθανε προχθὲς τὴ νύχτα. Καὶ τώρα κλαίω μπροστὰ στὸ ἄδειο κρεβάτι του.

— Ἄχ! φώναξε ὁ Γιάννης, τί εὐτυχισμένος ποὺ εἶναι ὁ Κώστας! Πέθανε! Κι' ἐγὼ ζῶ! Γιατί, γιατί, Θεέ μου, νὰ μὴν πεθάνω ἐγώ;

Κι' ἄρχισε νὰ κλαίη πάλι.

— Ἀγαπημένε μου Κώστα, ἔλεγε κλαίγοντας ἡ γριά, τί θὰ γίνω τώρα ὁλομόναχη, μὲ τὸ παιδί σου, τὸν Ἀντρέα, ποὺ τόσο τὸν ἀγαποῦσες; Ποιὸς θὰ ἐργαστῆ γιὰ νὰ μεγαλώση τὸ ὀρφανό; Δὲν ἔφτανε ποὺ ἔχασε τὴ μάνα του, νὰ χάση καὶ σένα; Τί κακὸ ἦταν αὐτό; Τί μπορῶ νὰ κάνω, ἐγὼ ἡ γριά; Τί θὰ γίνουμε, Κώστα μου;

Ὁ Γιάννης ἄκουγε, σιωπηλός, τοὺς θρήνους της. Ὥστε ἐκεῖ πλάϊ του, ὑπῆρχε τόσο μεγάλη δυστυχία, ὅπως ἡ δική του; Δὲν ἦταν λοιπὸν μόνον αὐτὸς ἀπελπισμένος. Ἕνας ἀπέραντος οἶκτος γέμισε τὴν πονεμένη του καρδιά...

Σὲ λίγο, ὁ διευθυντὴς τοῦ νοσοκομείου πῆγε κοντά τους. Ἤθελε ν' ἀπομακρύνη τὴ γρηά. Βλέποντας, ὅμως τὸν πόνο της, τὴ λυπήθηκε καὶ τὴν ἄφησε.

Ὁ Γιάννης ἅπλωσε τὰ χέρια του κι' ἔπιασε τὴ φούστα τῆς γριᾶς. Ὕστερα, ψηλαφῶντας, βρῆκε τὸ ρυτιδωμένο χέρι της καὶ τὸ κράτησε μέσα στὰ δικά του.

— Μὴν κλαῖτε ἔτσι, τῆς εἶπε. Δὲν ξέρετε πόσο σᾶς λυπᾶμαι! Πονῶ κι' ἐγὼ καὶ νοιώθω βαθειὰ τὸν πόνο τῶν ἄλλων.

— Κι' ἐσύ, καημένο παιδί, εἶπε ἡ δυστυχισμένη μητέρα, εἶσαι ἀξιολύπητος, μὲ τὴν ἐρημιά σου.

Ὁ Γιάννης ἄφησε τὸ χέρι τῆς γριᾶς. Μά, ξαφνικά, ἔνιωσε δυὸ μικρὰ χεράκια νὰ τοῦ χαϊδεύουν τὸ πρόσωπο.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε.

— Ὁ Ἀνδρέας, τὸ ἐγγονάκι μου, ἀπάντησε ἡ Γιωργούλα.

Ὁ Γιάννης χαμογέλασε καί, παίρνοντας τὰ ἁπαλὰ χεράκια, τὰ φίλησε.

— Τὸ παίρνετε μαζί σας γιὰ πάντα; ρώτησε.

— Δὲν μπορῶ νὰ τ' ἀφήσω μόνο, τοῦ ἀπάντησε ἡ γρηά. Δὲν εἶναι κανεὶς στὸ σπίτι. Ἄχ, ὀρφανό μου, τί θὰ γίνης τώρα;

— Τί καλὸς ποὺ εἶναι ὁ κύριος! εἶπε ὁ μικρός. Εἶναι καλὸς κι' ὄμορφος σὰν τὸν πατερούλη μου. Μὴν κλαῖς, γιαγιά! Ὁ κύριος εἶπε νὰ μὴν κλαῖς!

Μὰ τὰ λόγια του ἐκεῖνα ἔκαναν τὴ γριὰ νὰ κλάψη ἀκόμα περισσότερο....

Δυὸ μέρες τώρα ὁ Γιάννης περίμενε τὴ γιαγιὰ μὲ τὸ ἐγγόνι της. Ἀγωνιοῦσε, γιατὶ τοῦ εἶχε πῆ φεύγοντας, ὅτι θὰ πήγαινε νὰ τὸν δῆ τὴν ἄλλη μέρα. Τὴν τρίτη πιὰ ἡμέρα, ἄκουσε τὰ συρτὰ βήματα τῆς γριᾶς καὶ τὰ πηδηχτὰ τοῦ παιδιοῦ. Τὰ χεράκια τοῦ μικροῦ τὸν ἀγκάλιασαν σφιχτὰ κι' ἔνιωσε στὰ μάγουλά του δυὸ δροσερὰ χειλάκια.

— Εἴμαστε ἐμεῖς, τοῦ εἶπε ἡ γιαγά. Ἤρθαμε νὰ σὲ δοῦμε. Δὲ μπορέσαμε νἄρθοῦμε χτὲς καὶ προχτές, γιατὶ ἤμουνα κουρασμένη. Μά, ἀπὸ σήμερα, θἄρχόμαστε τακτικὰ νὰ σὲ συντροφεύουμε.

Κι' ἀλήθεια, ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, πήγαινε ἡ καλὴ γυναῖκα μὲ τὸ ἐγγονάκι της καὶ καθόντουσαν ὧρες κοντὰ στὸν τυφλό.

Σιγὰ-σιγά, ὁ δεσμὸς τῶν τριῶν αὐτῶν πλασμάτων γινόταν πιὸ δυνατός. Ὁ Γιάννης ἔπαιξε μὲ τὸν Ἀνδρέα καὶ τὸν κοίμιζε ὕστερα στὴν ἀγκαλιά του.

Μιὰ μέρα, ἡ Γιωργούλα βρῆκε τὸ Γιάννη πολὺ σκεφτικό.

— Τί ἔχεις; τὸν ρώτησε.

— Ὁ γιατρὸς μοῦ εἶπε πώς, σὲ λίγες μέρες, θὰ μπορῶ νὰ φύγω ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο, τῆς ἀπάντησε.

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶς;

— Ποῦ ἀλλοῦ, παρὰ σ' ἕνα ἄσυλο τυφλῶν. Ἂν ὑπάρχη θέσις κι' ἐκεῖ... Ἄχ! Ἂν εἶχα τὴ μάννα μου!

— Ἄκουσε, Γιάννη, εἶπε ἡ Γιωργούλα, θὰ ἤθελες νἄρθης νὰ μείνης μαζί μας; Ἔχω τόση ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα γυιό!... Ἕνα γυιό, ποὺ νὰ τὸν ἀγαπῶ... Ἔτσι, τὸ σπίτι μου δὲ θὰ εἶναι ἔρημο πιά... Ἔλα, Γιάννη, ἔλα στὴ θέσι τοῦ Κώστα μου...

Τὰ λόγια τῆς γριᾶς μάννας ἔχυσαν γλυκὸ βάλσαμο στὴν καρδιὰ τοῦ τυφλοῦ.

— Ἄχ, κυρὰ Γιωργούλα, εἶπε στενάζοντας. Εἶναι πολὺ ὡραῖο αὐτό, ποὺ μοῦ λέτε... Εἶναι ὄνειρο γιὰ μένα... Μὰ τὸ σκεφθήκατε καλά;... Ἡ ζωὴ εἶναι πολὺ δύσκολη... Κι' ἐγὼ δὲ μπορῶ πιὰ νὰ ἐργασθῶ!

— Καὶ δὲ λογαριάζεις τὴ σύνταξί σου;

— Εἶναι τόσο λίγη!

— Θὰ γίνη περισσότερη, ἂν προσθέσουμε καὶ τὴ δική μου. Ἀλλά, μπορεῖς ἀργότερα, ἂν θέλης, νὰ μάθης νὰ φτιάχνης παιχνιδάκια γιὰ παιδιά, ὅπως τόσοι ἄλλοι. Δὲ θὰ μᾶς ἀφίση ὁ Θεός... Θὰ ἰδῆς!...

Δάκρυα χαρᾶς ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ μάτια τοῦ Γιάννη.

— Τί καλή, ποὺ εἶσθε, κυρὰ-Γιωργούλα εἶπε, σφίγγοντας ἀπάνω του τὸ μικρὸ Ἀνδρέα, ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθῆ. Μὲ σώζετε ἀπὸ τὴ μοναξιὰ καὶ τὴν ἀπελπισία. Μὰ κι' ἐγὼ θὰ σᾶς δώσω ὅλη μου τὴν καρδιά. Θ' ἀντικαταστήσω τὸ γυιό σας. Θὰ γίνω ὁ πατέρας τοῦ ἀγαπημένου μικροῦ!

Ἡ κυρὰ Γιωργούλα πῆρε στοργικὰ μέσα στὰ γεροντικά της χέρια τὸ κεφάλι τοῦ τυφλοῦ καὶ τὸν φίλησε, ὅπως θὰ φιλοῦσε καὶ τὸν Κώστα της.

Ἡ στοργή, ἡ παρηγοριὰ καὶ ἡ ἐλπίδα εἶχαν γλυκάνει τὸν πόνο τῶν δυὸ αὐτῶν καρδιῶν — τῆς νέας καὶ τῆς γερασμένης — ποὺ τὶς ἕνωνε ἡ ὀδύνη καὶ ἡ εὐσπλαχνία...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΜΟΔΑ, λιγώτερο τολμηρὴ ἀπὸ ἄλλοτε, παρουσιάζει, ὡστόσο, στὰ τελευταῖα μοντέλα ποὺ λανσάρονται τώρα στὶς συλλογὲς καὶ στὶς μπουτίκ, ὡρισμένα στοιχεῖα, ποὺ προμηνύουν κάποια ἀλλαγὴ στὴ γυναικεία σιλουέττα. Ὁ Καρντὲν καὶ μερικοὶ ἄλλοι ράφτες ἔδωσαν πρῶτοι τὸ νέο σύνθημα: Τέλος στὴν «οὐδέτερη» γραμμὴ τῆς ἴσιας κούπ, τέλος στὴν ὑπερβολικὴ ἁπλότητα καὶ μονοτονία ποὺ ταιριάζει τόσο λίγο στὴ γυναίκα. Κι' ἐμπρὸς γιὰ μιὰ μόδα μὲ περισσότερη θηλυκότητα!

Τὸ πρῶτο βῆμα στὸ δρόμο αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς ἡ ἐπιστροφὴ τῆς φούστας μὲ τὴν τονισμένη ἐβαζὲ γραμμὴ καὶ ἡ ἄνετη κόψι γιὰ τὰ φθινοπωρινὰ μαντώ, ποὺ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὸ γνωστὸ σύστημα τῆς κλὸς πλάτης, κομμένης ἀπὸ τὸ λοξὸ ὕφασμα, ποὺ σχηματίζει τρία «λούκια» πρὸς τὰ κάτω.

Ἡ νέα μόδα ὅμως, δὲν εἶναι μόνο πολὺ γυναικεία, μὰ καὶ εὐκολοφόρετη καὶ «κλασική», δηλαδὴ χωρὶς ἐπαναστατικὲς τάσεις. Ἡ ἔλλειψι τῆς πρωτοτυπίας στὴν κοὺπ δὲν γίνεται ὡστόσο καθόλου αἰσθητή, γιατὶ τὴν ἀναπληρώνουν τὰ νέα, ὁλότελα ἀσυνήθιστα ὑφάσματα, καθὼς καὶ οἱ καινούργιοι συνδυασμοὶ χρωμάτων, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι πολὺ χτυπητοὶ ἢ ἁπαλοί, σὲ τόνους «παστέλ».

Οἱ ζακέττες στὰ φθινοπωρινὰ ταγιὲρ εἶναι, τὶς περισσότερες φορές, πιὸ μακριὲς ἀπὸ τὶς περυσινές, εἴτε 3)4, εἴτε 7)8. Οἱ φοῦστες ἔχουν μπροστὰ σοῦρες, ἀνοιχτὲς «πένσες», πιέττες ἢ «πὰν» σὲ στὺλ ποδιᾶς. Οἱ ὦμοι εἶναι τώρα μαρκαρισμένοι, τόσο στὴν κλασικὴ μανικοκόλλησι, ὅσο καὶ στὴν κόψι κιμονὸ ἢ ραγκλάν.

Τὰ φορέματα ἔχουν ἁπαλὲς γραμμές, τὶς περισσότερες φορὲς στὴ ζώνη καὶ μακριὰ μανίκια, γυριστὸ καὶ ξέχειλο γιακᾶ καὶ τσέπες σὲ χίλιες δυὸ κόψεις. Τὰ ἀμπιγιὲ φορέματα παρουσιάζουν, πολλὲς φορές, ντραπαρισμένα ντεκολτέ, τονισμένο στῆθος καὶ πλούσιο κέντημα μὲ πέρλες.

Ὅσο γιὰ τὰ ὑφάσματα, προτιμοῦνται τὰ νέα τουΐντ ἀπὸ χοντρὸ καὶ στριφτὸ μαλλὶ σὲ ἁπαλοὺς τόνους, τὰ πολὺ χτυπητὰ καρρὼ σχέδια ἢ ἐκεῖνα μὲ κύβους, ἡ γκαμπαρντίνα καὶ τὸ «οὐΐπκορντ» σὲ μπὲζ—ἄμμου ἢ σὲ καφὲ—καραμελὲ χρῶμα, τὸ ριγωτὸ σέτλαντ, τὸ καινούργιο μάλλινο «νταμασσὲ», ἡ φανέλλα ἀπὸ μαλλὶ ἢ Τερκρύλ, τὸ ἀγκορά, τὸ μοχαὶρ καὶ τὸ ζέρσεϋ. Γιὰ τὸ βράδυ, συνηθίζονται τὰ μεταξωτὰ κρέπ, τὰ γιαλιστερὰ «κλοκέ», τὰ μετξωτὰ σιφὸν ποὺ μοιάζουν μὲ λαμὲ ἢ μὲ «μποσέ», καθὼς καὶ τὰ μονόχρωμα καὶ ἐμπριμὲ βελοῦδα. Οἱ νέοι συνδυασμοὶ ὑφασμάτων εἶναι: τζέρσεϋ καὶ μεταξωτὸ σιφόν, τουΐντ καὶ λαμέ, βελοῦδο καὶ σέτλαντ.

Τὰ νέα μαντὼ ἔχουν συχνὰ γιακᾶ — ἐσάρπα καὶ διπλὸ κούμπωμα. Πολὺ συνηθίζονται ἐπίσης οἱ ρεντιγκότες σὲ νέα κούπ, μὲ ἐλαφρὸ φορμάρισμα μπροστὰ καὶ πολὺ ἐφαρμοστὴ πλάτη, ποὺ γίνονται ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμα μάλλινα ὑφάσματα, σέτλαντ, «γκρανιτὲ» ἢ «μπουκλέτ». Λανσάρονται ἐπίσης πάλι τὰ ντοὺμπ—φὰς ἀπὸ καμηλὸ καὶ σκωτσέζικο. Προσέξετε τὸ νεωτερισμό: Στὰ σύνολα μαντὼ—φόρεμα, τὸ μαντὼ εἶναι σὲ πιὸ ἀνοιχτὸ τόνο ἀπὸ τὸ φόρεμα.

ΤΑ ΣΠΟΡ ΤΑΓΙΕΡ

Πολὺ τῆς μόδας γιὰ τὰ ταγιὲρ σὲ σπορτὶβ γραμμὴ εἶναι ἐφέτος πάλι τὸ καρρώ, τὸ πιὲ-ντὲ

Δυὸ πολὺ κομψὰ βραδυνὰ ταγιὲρ τοῦ οἴκου Καπυτσί, ἀπὸ σοὺπλ σατέν, μὲ βαρὺ κέντημα ἀπὸ γυαλιστερὲς πέρλες πάνω στὴ μπλοῦζα. Τὰ παπούτσια καὶ τὰ καπέλλα - μπερὲ εἶναι ἀσσορτὶ μὲ τὰ ταγιέρ.

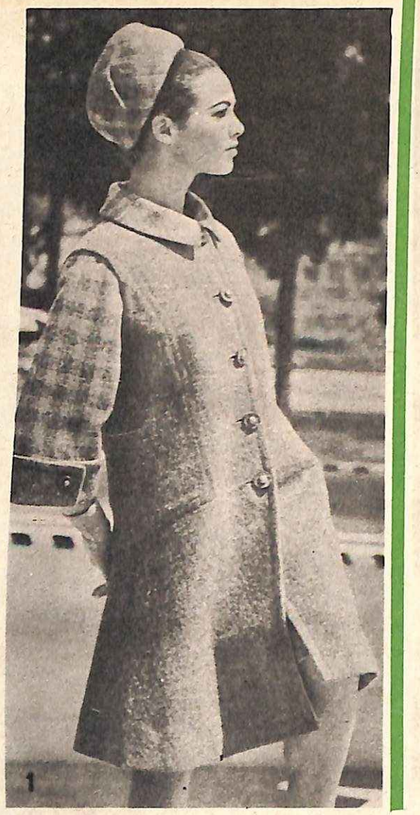

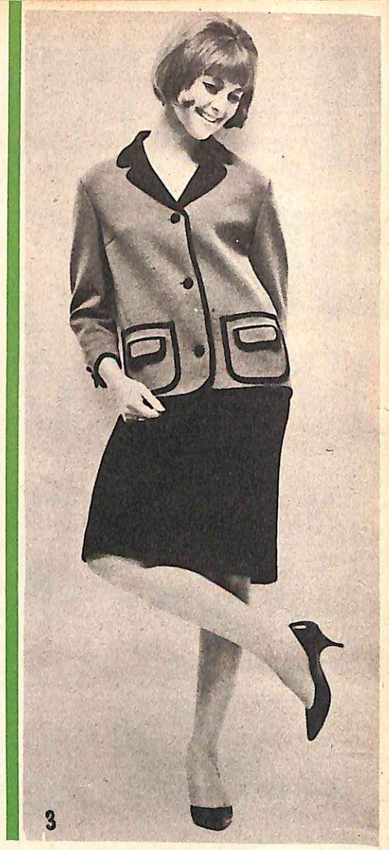

1. Μοντέρνο φθινοπωρινὸ μονόχρωμο μαντώ, μὲ μανίκια καὶ γιακᾶ ἀπὸ καρρὼ ὕφασμα. 2. Ὅμορφο μαντώ, μὲ ὄρθιο διπλὸ γιακᾶ καὶ μισὴ ζώνη, ποὺ δένεται μπροστά. 3. Σπορτίφ ταγιὲρ σὲ μαῦρο καὶ μπεζ - καπνοῦ χρῶμα, μὲ μακρειὰ ζακέττα, ποὺ γαρνίρεται στὰ στριφώματα, στὶς τσέπες καὶ στὸ γιακᾶ μὲ τὸ μαῦρο χρῶμα τῆς φούστας.

-πούλ καὶ τὸ σκωτσέζικο σχέδιο, μὰ τὰ γνωστὰ ὑφάσματα παρουσιάζονται σὲ νέους τόνους «καπνοῦ» καὶ χρησιμοποιοῦνται λοξὰ κομμένα. Οἱ νέες ζακέττες στὰ σπὸρ ταγιὲρ ἔχουν συχνὰ χωριστὰ κομμένη ἐσάρπα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ἂν τὸ μοντέλο ἔχει κλασικὸ γιακᾶ—ταγιέρ, καὶ γιακᾶ ἑνωμένο μὲ τὴ μακρειὰ ἐσάρπα, ἂν πρόκειται γιὰ φανταιζί κοὺπ. Οἱ κοφτὲς καὶ ὀριζόντιες τσέπες τοποθετοῦνται λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ στρίφωμα κι' ἔχουν κλασικὸ «φραμπά». Ἕνα πολὺ κομψὸ ἰταλικὸ μοντέλο ἔχει δυὸ ψεύτικα «φραμπά», ραμμένα μόνο στὰ πλάγια τους πάνω στὸ ὕφασμα τῆς ζακέττας. Χρησιμοποιοῦνται, δέ, γιὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἕνα ἢ κι' ἀπ' τὰ δυὸ ἡ μακρειὰ ἐσάρπα, ποὺ ἀποτελεῖ τὴ συνέχεια τοῦ γιακᾶ. Οἱ ἐσάρπες αὐτὲς τελειώνουν μὲ φράντζες.

Ἄλλες σπὸρ ζακέττες κόβονται σὰν γιλέκα: Ἔχουν γιακᾶ—σμόκινγκ, διπλὸ κούμπωμα καὶ μύτες στὰ μπροστινὰ μέρη. Τὰ μανίκια εἶναι 7/8. Ὁ Ντιὸρ λανσάρει σπὸρ ταγιὲρ μὲ πολὺ μακρειὲς ζακέττες. Κλείνουν μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιὰ μέχρι τὸ λαιμὸ κι' ἔχουν μεγάλο, μυτερὸ γιακᾶ ἀπὸ ἄλλο, σκοῦρο χρῶμα, καθὼς καὶ τέσσερις μεγάλες ἐξωτερικὲς τσέπες μὲ κουμπωμένα «φραμπά».

ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΚΑΙ ΓΙΛΕΚΑ

Ὡς συμπλήρωμα γιὰ τὸ ταγιέρ, φοριοῦνται τώρα εἴτε μπλοῦζες, εἴτε γιλέκα. Οἱ μπλοῦζες ξεφεύγουν ἀπὸ τὴ συνηθισμένη ἐμφάνισί τους χάρις στὴ νέα κοῦπ, μὰ καὶ τὸν καινούργιο συνδυασμὸ χρωμάτων. Ἔτσι, ὁ Ντιὸρ συμπληρώνει τὰ σπὸρ ταγιὲρ του μὲ μπλοῦζες κομμένες σὰν «κάρντιγκαν», ἀπὸ πλεχτὸ ἢ ἀπὸ δέρμα, ποὺ φοριοῦνται μὲ μιὰ ἐσάρπα, περασμένη μέσα ἀπὸ τὸ ντεκολτέ. Ἡ ἐσάρπα αὐτὴ εἶναι στὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὴ μπλοῦζα.

Γιὰ τὰ μονόχρωμα ταγιέρ, πάλι, συνηθίζεται τώρα ἡ μπλούζα—γιλέκο ἀπὸ σκωτσέζικο ὕφασμα, ποὺ ὁ ἕνας τόνος, καθὼς καὶ τὰ κουμπιά της, πρέπει νὰ εἶναι στὸ χρῶμα τοῦ ταγιέρ. Ἡ μπλούζα—γιλέκο ροδιάζεται στὸ σκέτο καὶ κλειστὸ ντεκολτέ, καθὼς καὶ στὰ μανίκια της, μὲ τὸ ὕφασμα τοῦ ταγιέρ. Ἂν τὸ ἀμπιγιὲ ταγιὲρ γίνεται ἀπὸ ντούμπλ - φὰς ὕφασμα, π.χ. μπλὲ ραὲ καὶ ρόζ, ἡ μπλούζα κόβεται ἀπὸ τὴν ρόζ πλευρὰ τοῦ ὑφάσματος. Ἡ ζακέττα δὲν φοβᾶται καὶ εἶναι ἀπὸ μέσα ρόζ. Μπορεῖτε νὰ γαρνίρετε τὴν ἀπλὴ κομμένη μπλούζα (μὲ σκέτο ντεκολτὲ καὶ μὲ κοντὰ μανίκια) μὲ μιὰ μπλὲ-ρὰζ δαγκράφα. Τὸ ἀμπιγιὲ ταγιὲρ συμπληρώνεται συχνὰ μὲ κοντὲς μπλοῦζες—καζάκες, σὲ πιὸ ἀνοιχτὸ χρῶμα ἀπὸ τὸ ὕφασμα, ἢ σὲ ἄλλο χρῶμα, ὁλοκέντητες μὲ πέρλες.

ΔΕΡΜΑΤΙΝΑ ΣΥΝΟΛΑ

Θὰ φορεθοῦν τώρα τὸ φθινόπωρο, ὄχι μόνο ζακέττες καὶ μαντὼ ἀπὸ καστόρι, μὰ καὶ ὁλόκληρα ταγιέρ. Ἡ κοῦπ γιὰ τὶς ζακέττες εἶναι ὁλότελα καινούργια. Ἕνα μοντέλο τῆς Ρίτσι ἔχει ριχτὴ ζακέττα μὲ «κάπα» στὴν πλάτη, ποὺ συνεχίζεται, 10 περίπου πόντους πάνω ἀπὸ τὸ στρίφωμά του, μ' ἕνα φαρδὺ «λουρί». Ἡ ζακέττα, καθὼς καὶ ἡ φούστα—παντελόνι, γαρνίρονται μὲ πολλὰ χοντρὰ γαζιὰ πάνω ραφὲς καὶ δίπλα στὰ στριφώματα.

Τὸ κούμπωμα γίνεται μὲ μιὰ ἢ μὲ δυὸ σειρὲς γιαλιστερὰ κουμπιὰ καὶ ἡ ζώνη περνάει συνήθως μέσα ἀπὸ τὸ δέρμα καὶ φαίνεται μόνο μπροστά. Τὰ δερμάτινα ταγιὲρ θὰ ἀντικαταστήσουν ἐφέτος συχνὰ ἐκεῖνα ἀπὸ καμηλὸ ἢ «λόντεν».

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΣΕΜΙΖΙΕ

Τὰ μοντέρνα σεμιζιὲ φτιάχνονται πολὺ ἀπὸ τζέρσεϋ, σὲ ὁλότελα καινούργιο στύλ, ποὺ εἶναι κάτι ἀνάμεσα ἀπὸ σεμιζιέ, φουρὼ καὶ «πρεντσές».

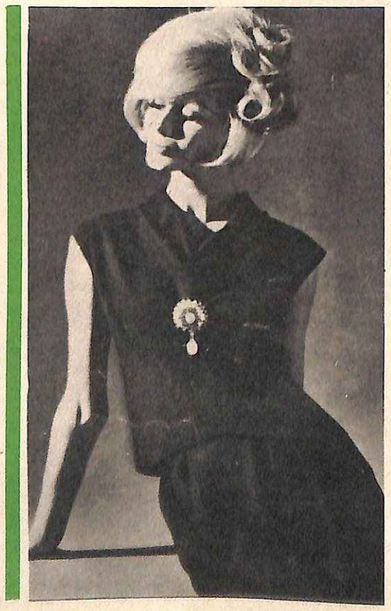

Ἀριστερά: Ἀπογευματινὸ ταγιὲρ σὲ σπορτίφ γραμμή, μὲ πολὺ ἀμπιγιὲ φινίρισμα πάνω στὶς σκουρόχρωμες φάσες τῆς ζακέττας καὶ στὸ στρίφωμα ἐσωτερικῆς ντὲ - πιὲς. Δεξιά: Πολὺ κομψὸ ἀμπιγιὲ τῆς παρισινῆς μόδας, σὲ νέο στύλ. Προσέξετε τὴν ριχτὴ κοῦπ καὶ τὴν πρωτότυπη τοποθέτησι τοῦ μπιζοῦ.

4. Ἀπογευματινὸ ντὲ - πιές, ἀπὸ μαλλινο τζέρσεϋ, χρώματος μπεζ - ἄμμου, μὲ λεπτὴ σκουρόχρωμη γαργιτούρα καὶ κεντητὸ λουλούδι στὸν ὦμο. 5. Λουσάτο βραδυνὸ φόρεμα - φουρώ, ἀπὸ πορτοκαλὶ Νυλφράνς, μὲ βαρὺ κέντημα ἀπὸ πέρλες. 6 Α καὶ 6 Β. Δίχρωμο κομψὸ φόρεμα σὲ σπὸρ γραμμή, ἀπὸ σκωτσέζικο καὶ μονόχρωμο μάλλινο ὕφασμα. Τὰ κουμπιὰ τοῦ πλαστρὸν συνεγίζονται πάνω στὴ φούστα. Ἡ ζακέττα ἔχει τονισμένη ψηλὴ μέση. 7. Τὸ παριζιάνικο ταγιὲρ τῆς μόδας: φούστα μὲ κουφόπιετες καὶ ζακέττα σὲ στὺλ «1930». Προσέξετε τὶς χαμηλὲς κοφτὲς τσέπες σὲ ὀριζόντια γραμμή.

'Εξαιρετικὰ κομψὸ μαντὼ τοῦ Πατού, σὲ «μπλουζὰν» γραμμή, ἀπὸ κόκκινο μάλλινο ὕφασμα. Προσέξετε τὰ ψηλὰ τοποθετημένα «ραμπὰ» καὶ τὸ γιακᾶ «ἀξιωματικοῦ».

'Ωρισμένα μοντέλα ἔχουν, δηλαδή, τὴν κλασικὴ «πάτ» μπροστά, ἀλλὰ τὴν κοῦπ τοῦ φουρό, μὲ κόψεις ἀπὸ πάνω μέχρι τὸ στρίφωμα, ποὺ σχηματίζουν ἕνα ἐλαφρὸ φορμάρισμα. Ἄλλα, πάλι, ἔχουν, ἀντὶ τῆς «πάτ», μιὰ ἐσωτερικὴ φάσα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ποὺ καμπώνει σ' αὐτὴν κάθε πλευρὰ τοῦ μπροστινοῦ φορέματος. 'Από γοφοὺς μέχρι κάτω, ἡ φάσα συνεχίζεται σὰν ἀνοιχτὴ «κουφάτσετα». Τὸ μοντέρνο αὐτὸ σεμιζιὲ ἔχει κόψεις καὶ γραμμή, ὅμοιες μ' ἐκεῖνες τοῦ στὺλ «πρενσές», καθὼς καὶ πολὺ ἐβαζε γραμμή.

"Εναν νέο τύπο σεμιζιὲ ἀντιπροσωπεύει ἐπίσης ἕνα ὁμορφο ἰταλικὸ μοντέλο, μὲ ζώνη, ποὺ ἔχει γιακά, μποριτούρα στὸ ἄνοιγμα (μόνο μέχρι τὸ στῆθος) καὶ δυὸ σειρὲς κουμπιὰ σὲ ἄλλο χρῶμα, φτιαγμένα ὅλα ἀπὸ μαλλὶ μὲ τὸ βελονάκι. Στὰ μοντέλα σεμιζιὲ—φουρώ, ἡ φαρδειὰ «πάτ», ὁ μεγάλος καὶ μυτερὸς γιακᾶς, καθὼς καὶ οἱ φαρδειὲς μανσέττες γίνονται ἀπὸ ἄλλο, ἀνοιχτόχρωμο ὕφασμα.

ΤΟ ΣΕΤΛΑΝΤ ΣΤΗ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΜΟΔΑ

Τὸ «σέτλαντ» μοιάζει ἐφέτος πολὺ λίγο μέ... σέτλαντ. Γίνεται δίχρωμο, σκωτσέζικο, κι' ἔχει συχνὰ τὴν ἀφὴ τοῦ «τουΐλ». Τὸ δίχρωμο σέτλαντ γίνεται συνήθως σὲ δυὸ τόνους ἑνὸς χρώματος, γκρὶ ἢ μπέζ. Πολὺ ὄμορφο εἶναι ἕνα μοντέλο τοῦ Τζάντζι, ἀπὸ σέτλαντ σὲ δυὸ τόνους τοῦ γκρί, μὲ ἴσια φούστα καὶ πολὺ μακρειὰ ζακέττα μὲ μικρά, ἀσιδέρωτα πέττα καὶ μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιά, ποὺ φτάνουν σχεδὸν μέχρι τὸ στρίφωμα τῆς ζακέττας. Αὐτὴ γαρνίρεται μὲ τρεῖς μεγάλες ἐξωτερικὲς τσέπες (ἡ μιὰ τοποτετεῖται πάνω στὸ δεξὶ στῆθος), ποὺ ἔχουν κουφόπιεττες καὶ κουμπωμένα «ραμπά». 'Από σέτλαντ γίνονται, ὅμως, τὴν ἐποχὴ αὐτὴ καί, τὰ μαντώ, ἂν τὸ ὕφασμα εἶναι βαρύ. Τὰ μαλακά, μονόχρωμα σέτλαντ ταιριάζουν ἰδιαίτερα γιὰ φορέματα. "Ενα Ἰταλικὸ μονοκόμματο μοντέλο, σὲ κοῦπ σεμιζιὲ—φουρώ, γαρνίρεται μὲ τέσσερις κοφτὲς τσέπες καὶ κουμπωμένα «ραμπά». Οἱ πένσες, ἀπὸ τὸ στῆθος μέχρι τοὺς γοφούς, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ἕνα «ραμπὰ» μέχρι τὸ ἄλλο, φαίνονται σὰν «νερβοὺρ» (ἀνάγλυφα)

ΦΑΝΤΑΙΖΙ ΤΑΓΙΕΡ

Τὰ φανταιζὶ ταγιὲρ γιὰ τὸ φθινόπωρο γίνονται ἀπὸ τζέρσεϋ ἢ ἀπὸ μάλλινο ὕφασμα. Οἱ ζακέττες γιὰ τὰ ταγιὲρ ἀπὸ τζέρσεϋ δὲν εἶναι πολὺ μακρειές, κόβονται σὲ ριχτὴ γραμμὴ καὶ γαρνίρονται πολλὲς φορὲς μὲ σκουρόχρωμες φάσες γύρω στὰ στριφώματα καὶ στὸ ντεκολτέ. Πολλὰ νέα μοντέλα ἔχουν πάνω στὴ ζακέττα, εἴτε κοντὰ στὸν ἀμο, εἴτε γύρω ἀπὸ κάθε κουμπότρυπα, ἕνα μεγάλο κεντητὸ λουλούδι, σὲ ἄλλο χρῶμα ἀπὸ τὴ φάσα ἢ σὲ συνδυασμὸ δυὸ χρωμάτων.

Τὰ φανταιζὶ ταγιὲρ ἀπὸ ὕφασμα —ἀπὸ λοξὰ κομμένο ριγωτὸ σέτλαντ, ἀπὸ ἐγγλέζικο τουΐντ ἀπὸ μονόχρωμο ντρά— ἀκολουθοῦν πολὺ συχνὰ τὴ «στρατιωτικὴ» γραμμή, ὄχι ὅμως σὰν γενικὴ κόψη, ὅπως πέρυσι, ἀλλὰ μόνο στὶς λεπτομέρειες. Μεγάλη μόδα εἶναι, λοιπόν, ἐφέτος τὸ κούμπωμα μὲ τεράστιες διπλὲς «θηλιές», ὄχι ἀπὸ πασμαντερί, μὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ ὕφασμα. Οἱ ζακέττες στὰ φανταιζὶ ταγιὲρ εἶναι, πολλὲς φορές, ἀρκετὰ κοντές, μὲ κιμονὸ στὰ μανίκια καὶ ξεχειλωμένο, μεγάλο γιακά. "Ενας χαριτωμένος νεωτερισμός: Οἱ ραφὲς ἀπὸ τὶς μπροστινὲς κόψεις μένουν πέντε περίπου πόντους ἀνοιχτές. Τὸ «σχίσιμο» αὐτὸ δὲν ἐπαναλαμβάνεται στὶς πλατὶὲς ραφές. Μιὰ ἄλλη νουθεσία γιὰ τὰ ταγιὲρ σὲ στὺλ «Σαχάρα» ἀποτελεῖ ἡ ἐπεξεργασία τῆς ζώνης: Εἶναι «ἐγκρυστὲ» (ἐνωμένη μὲ τὴ ζακέττα), βγαίνει μπροστὰ λίγο ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα καὶ κουμπώνει πάνω στὴ ζακέττα λίγο πλαγίως.

ΣΥΝΟΛΑ ΚΑΙ ΝΤΕ..ΠΙΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τὰ πρωϊνὰ φορέματα, σὲ ἁπλὴ γραμμὴ ἀπὸ σκωτσέζικο ὕφασμα, συμπληρώνεται τώρα μὲ μιὰ πολὺ κοντὴ ζακέττα—μπλουζὸν μὲ μεγάλο ντεκολτέ, ποὺ εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ μονόχρωμη φανέλλα. "Εχει, ὅμως, γιακᾶ—σμόκιν καὶ μανικέττια στὰ 3)4 μανίκια, ἀπὸ τὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος. 'Από φανέλλα καὶ σκωτσέζικο ὕφασμα γίνονται ἐπίσης ὄμορφα ντὲ—πιές. 'Η σκωτσέζικη καζάκα ἔχει μιὰ μονόχρωμη ἐσάρπα —γραβάτα, ποὺ στερεώνεται πάνω στὴν καζάκα μὲ δυὸ δερμάτινα κουμπιά, καὶ ἡ φούστα ἀπὸ γκρὶ φανέλλα γαρνίρεται στὸ στρίφωμα μὲ μιὰ φάσα ἀπὸ σκωτσέζικο ὕφασμα καζάκας.

"Ομορφα εἶναι ἐπίσης δυὸ νέα μοντέλα γιὰ ἀπογευματινὰ σύνολα φόρεμα—ζακέττα. Τὸ ἕνα, ἀπὸ μαῦρο μάλλινο κρέπ, ἔχει ἄσπρο κορσὰζ στὸ φόρεμα, ποὺ ἑνώνεται μὲ τὴ σκέτη φούστα μὲ μύτη. Συμπληρώνεται, δὲ μὲ ριχτὴ ζακέττα χωρὶς γιακά, ποὺ δένεται στὸ λαιμὸ μὲ φιόγκο. Τὸ δεύτερο μοντέλο, ἀπὸ μαῦρο μπουκλὲ μάλλινο ὕφασμα μὲ ἄσπρο γιακᾶ—ἐσάρπα, δεμένο μπροστὰ σὰν γραβάτα, συμπληρώνεται μὲ ζακέττα—μπολερό, ποὺ εἶναι μπροστὰ πιὸ κοντὴ ἀπὸ πίσω καὶ δένεται κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος μὲ τὴ «ζώνη» του.

ΔΙΧΡΩΜΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Οἱ δίχρωμοι συνδυασμοὶ συνηθίζονται, ὅπως πάντα, στὰ φορέματα, καὶ στὰ βραδυνὰ ταγιὲρ (ἀφ' μπλοῦζες σὲ ἄλλο χρῶμα). Νέα, ὅμως, εἶναι τὰ μοντέλα γιὰ τὸ δίχρωμα πρωϊνὰ ταγιέρ. 'Η μονόχρωμη φούστα συμπληρώνεται μὲ ζακέττα σὲ διαφόρους τύπους. Προτείνονται ζακέττες σὲ ἐγγλέζικη κοῦπ ἀπὸ «πιὲ-ντὲ-πούλ» —ριχτὲς ζακέττες μὲ ἐσάρπα καὶ ντυμένους μὲ ὕφασμα γάντζους ἀπὸ χοντρὸ μάλλινο μὲ μικρὰ καρρῶ— κλειστὲς ζακέττες μὲ μεγάλο μυτερὸ γιακὰ καὶ ἐξωτερικὲς τσέπες μὲ κουμπωμένα μυτερὰ τραμπά», τοποθετημένες ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ στρίφωμα — γιλέκο-μπλούζα καὶ ἐσάρπα ἀπὸ καρρῶ ὕφασμα, καθὼς καὶ ζακέττα—μπλέϊζερ χωρὶς γιακά, μὲ διπλὰ γαζιὰ στὰ στριφώματα ἀπὸ καμηλὸ— τέλος μακρειὲς ἐφαρμοστὲς ζακέττες, κουμπαμένες μέχρι τὸ λαιμό, μὲ μυτερὸ γιακᾶ καὶ κοφτὲς τσέπες μὲ «ραμπά», ἀπὸ καρρῶ ὕφασμα. 'Ο γιακᾶς, τὰ «ραμπὰ» καὶ τὰ μανίκια γαρνίρονται μὲ μιὰ φάσα ἀπὸ τὸ ὕφασμα τῆς φούστας.

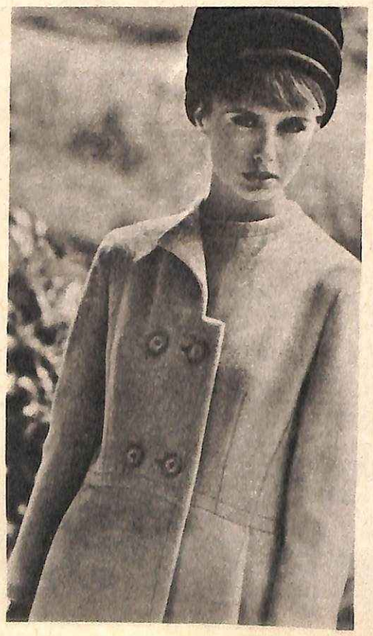

'Ιταλικὸ ἀμπιγιὲ μαντώ, μὲ πρωτότυπο φινίρισμα τοῦ ντεκολτέ.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Γιὰ τὰ λιπαρὰ μαλλιά

Μὴν χρησιμοποιῆτε ποτὲ καθαρὸ οἰνόπνευμα ἢ ἰσχυρὲς οἰνοπνευματούχους διαλύσεις γιὰ τὰ ξηρὰ μαλλιά. Τὸ οἰνόπνευμα διεγείρει τὴ λειτουργία τῶν σμηγματορροϊκῶν ἀδένων καὶ αὐξάνει τὴν ἔκκρησι σμήγματος.

Μιὰ καλὴ λοσιὸν γιὰ τὰ μαλιὰ εἶναι ἀκόλουθη:

Σαλισιλικὸν ὀξὺ 2 γραμ.
Οἰνόπνευμα 60ο 100 κυβ. ἑκατ.
Ρεζορσίνη 2 γραμ.

Τὰ πρησμένα βλέφαρα

"Ενα ἁπλὸ μέσον γιὰ νὰ τὰ κάνετε νὰ ἐξαφανιστοῦν εἶναι νὰ βάλετε κομπρέσσες μὲ πολὺ κρύο νερό. Προηγουμένως, ὅμως, πρέπει νὰ ἐξετάσετε μήπως τὸ πρήξιμο αὐτὸ ὀφείλεται σὲ ὀργανικὴ βλάβη.

Οἱ ὄσμὲς τῶν χεριῶν

"Αν τὰ χέρια σας διατηροῦν τὴν ὀσμή; Τοῦ σκόρδου: Θὰ τὰ τρίψετε μὲ κατακάθια ἀπὸ καφέ.

Τῶν ἐν χρήσει σήμερα χημικῶν καθαριστικῶν οὐσιῶν (ἀπορρυπαντικῶν): Θὰ τὰ πλύνετε μὲ ξίδι κι' ἀφοῦ τὰ ξεπλύνετε μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ τὰ σκουπίσετε, θὰ κάμετε μιὰ ἐντριβὴ μὲ κολώνια.

Γιὰ νὰ ἔχετε ὄμορφα χέρια

Κολώνια.
Τριανταφυλλόνερο.
Γλυκερίνη.
Χυμὸς λεμονιοῦ.

'Ο χυμὸς τοῦ λεμονιοῦ εἶναι ἐξαίρετος καὶ μόνος του. Μπορεῖτε νὰ τρίβετε τὰ δάχτυλα καὶ τὰ νύχια σας, γιὰ ν' ἀφαιρέσετε τὶς κηλίδες ποὺ βρίσκονται σ' αὐτά, μὲ μιὰ λεμονόκουπα, ἀφοῦ προηγουμένως βγάλετε τὸ χυμό της.

Γιὰ νὰ ξαναδώσετε στὰ χέρια σας τὴ φρεσκάδα τους, ἔπειτα ἀπὸ τὶς δουλειὲς τοῦ νοικοκυριοῦ, μπορεῖτε νὰ τὰ τρίψετε μὲ μιὰ ζύμη, ποὺ θὰ τὴν φτιάξετε λιώνοντας μιὰ βρακουταλιὰ τοῦ καφὲ γλυκερίνη καὶ τὸ χυμὸ τῆς διατηρήσετε ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες.

Καί, πρὸ παντός, μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἡ καλύτερη προστασία γιὰ τὰ χέρια εἶναι τὰ γάντια.

Γιὰ τὸ στῆθος σας

Κάθε φορὰ ποὺ παίρνετε ἕνα ζεστὸ μπάνιο, πρέπει κατόπιν νὰ βρέχετε μὲ κρύο νερὸ τὸ στῆθος σας. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ στῆθεσφουγγάρι.

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ τρίβετε ἐλαφρὰ τὸ στῆθος σας μὲ μιὰ στυπτικὴ ἢ τονωτικὴ οὐσία (π.χ. ἕνα μίγμα ἀπὸ ροῦμι καὶ χυμὸ λεμονιοῦ).

'Η συνήθεια ποὺ ἔχουν πολλὲς γυναῖκες νὰ χρησιμοποιοῦν λοσιὸν μὲ βάση τὴ στυπτηρία, εἶναι ἐπιφανειακὰ τὸ στῆθος, σφίγγοντας ραίνουν τὸ δέρμα καὶ τὸ κάνουν ἐξαιρετικὰ εὐπαθές. Εἶναι προτιμότερες οἱ ἐλαφρὲς ἐντριβὲς μὲ οἰνόπνευμα 90ο ἢ κολώνια 80ο, ποὺ τὸ δέρμα.

Λοσιὸν γιὰ τὸ δέρμα

Μιὰ καλὴ προστατευτικὴ λοσιὸν γιὰ τὸ δέρμα εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

Θειϊκὴ κινίνη ..... 2 γραμ.
Τριανταφυλλόνερο .... 30 »
Γλυκερίνη ..... 20 »

Τὸ γυαλιστερὸ δέρμα

"Αν ἔχετε γυαλιστερὸ δέρμα, πρέπει νὰ τὸ καθαρίζετε μὲ μεγάλη προσοχή, γιατὶ οἱ ἀκάθαρσίες καὶ τὰ μικρόβια κολλοῦν εὔκολα πάνω σ' αὐτό. Κάθε βράδυ, πρέπει νὰ τὸ πλένετε μὲ ζεστὴ σαπουνάδα, χρησιμοποιώντας τρίμι. Μετὰ τὸ σαπούνισμα, θὰ περάσετε τὸ πρόσωπό σας μὲ καμφοροῦχο οἰνόπνευμα ἢ ὑγρὸ τοῦ Χόφμαν (½ αἰθέρος, ½ οἰνοπνεύματος 90ο), ποὺ θὰ τὸ ἀραιώσετε προσθέτοντας 1)3 νεροῦ. Θὰ βρέξετε μέσα σ' αὐτὸ ἕνα βαμβάκι ποὺ θὰ περάσετε ἀνάλαφρα τὸ πρόσωπό σας, γιατὶ τὸ ὑγρὸ τοῦ Χόφμαν ἔχει ἀποξηραντικὲς ἰδιότητες. Οἱ λοσιὸν μὲ θειάφι, ἐξ ἄλλου, ἐρεθίζουν τὸ δέρμα.

Οἱ κηλίδες στὰ δάχτυλα

"Αν προέρχωνται ἀπὸ νικοτίνη, θὰ τὶς βγάλετε τρίβοντας τὰ δάχτυλά σας μὲ χλιαρὸ νερὸ τοῦ Ζαβέλ.

"Αν προέρχωνται ἀπὸ στυλὸ ἢ μολύβι διαρκείας θὰ τὶς βγάλετε μὲ οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν.

Γιὰ ὅλες τὶς ἄλλες κηλίδες, θὰ χρησιμοποιήσετε ὀξυζενὲ καὶ χυμὸ λεμονιοῦ.

Τὸ μυστικὸ τῆς «Μάγισσας»

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΝΤΑΙΗ ΚΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

'Η Σύλβια φέρνεται προκλητικὰ στὸν Κέλλυ, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀφίνει νὰ προχωρήσῃ. Φεύγοντας ἀπ' αὐτήν, ὁ Κέλλυ πηγαίνει στὴν καμπίνα του. Κι' ἐκεῖ βρίσκει μέσα στὴ μπανιέρα του τὴ μὶς "Αμπλερ, στραγγαλισμένη μὲ μιὰ γραβάτα του. Συλλαμβάνεται ὡς ὑποπτος γι' αὐτὴ τὴ δολοφονία, ἀλλ' ἡ Σύλβια πετυχαίνει τὴν ἀποφυλάκισή του, ἐφόσον δὲν ὑπάρχουν στοιχεῖα ἐναντίον του. "Επειτα τὸν καλεῖ στὴν καμπίνα της καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά του. Περνάνε μαζὶ τὴ νύχτα. Τὸ ἄλλο πρωῒ ὅμως, τοῦ φέρνεται καὶ πάλι τυπικά, σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτα μεταξύ τους. Τὸ ὑπερωκεάνειο φτάνει στὸ Πάγκο-Πάγκο..

3ον 'Η δημοσιογράφος ἔβγαλε ἕνα καθρεφτάκι ἀπ' τὴν τσάντα της καὶ διώρθωσε τὸ βάψιμο τῶν χειλιῶν της.

— Φτάνουμε, λοιπόν, στὴ Σαμόα, εἶπε.

— Ναί, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ καμαρότος, σὲ μερικὰ λεπτὰ θὰ ρίξουμε ἄγκυρα.

'Η Τζάνις φύλαξε πάλι στὴν τσάντα της τὸ καθρεφτάκι καὶ τὸ κραγιόνι καὶ ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὸ ἀναγνωστήριο.

'Ο Κέλλυ τὴν κύτταζε ἀπὸ πίσω, θαυμάζοντας τὴ σιλουέτα της. "Ηταν ντυμένη ἁπλὰ καὶ κομψά. 'Εδῶ καὶ μερικὲς μέρες, ἔβαζε ἕνα ἐξωτικὸ ἄρωμα καὶ φορέματα πολὺ ντεκολτέ, χωρὶς μπρετέλες καὶ μὲ τὴν πλάτη γυμνή.

Παράξενα πλάσματα, οἱ γυναῖκες! Στὴν ἀρχὴ τοῦ ταξιδιοῦ, ἡ Τζάνις ἦταν τόσο ἀπορροφημένη ἀπ' τὸ Τζὼν Πέρκινς καὶ τὴ Μαίη "Αμπλερ, ὥστε δὲν εἶχε ἐνδιαφερθῆ καθόλου γιὰ τὸν Κέλλυ. Κι' ὅταν τὸν κλείσανε στὴ φυλακή, αὐτὴ κύτταξε μόνο τὴ δημοσιογραφικὴ δουλειά της. Τοῦ εἶχε κάνει ἐρωτήσεις σὰν κι' αὐτές:

— Πιστεύετε πὼς ἡ Μαίη εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ δολοφόνο;... Κατὰ τὴ γνώμη σας ὁ δολοφόνος χρησιμοποίησε τὴ γραβάτα σας γιὰ νὰ σᾶς ἐνοχοποιήσῃ;... Λέτε νὰ εἶχε κάποιο συμφέρον νὰ σᾶς ἐμποδίσῃ ν' ἀνελκύσετε τὸ χρηματοκιβώτιο τῆς «Μάγισσας»;

'Απὸ τότε ὅμως, ποὺ ὁ Κέλλυ εἶχε περάσει μιὰ νύχτα μὲ τὴ Σύλβια, εἶχε ἀλλάξει ἀπότομα ἡ συμπεριφορὰ τῆς Τζάνις ἀπέναντί του. Θἄλεγε κανεὶς πὼς εἶχε ἀνακαλύψει ξαφνικά, ὅτι ἦταν ἄντρας.

"Ετσι συμβαίνει συχνά... "Ενας ἄντρας μπορεῖ νὰ κυνηγήσῃ τοῦ κόκου μιὰ γυναῖκα, μῆνες ὁλόκληρους. Φτάνει ὅμως νὰ πέσῃ μιὰ ἄλλη στὴν ἀγκαλιά του, γιὰ νὰ τὸ μαντέψῃ ἡ πρώτη, νὰ ζηλέψῃ καὶ νὰ τὸν ἐρωτευθῆ!

'Ο Κέλλυ ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ διαμερίσματος τῆς Σύλβιας. Βέβαια, δὲ μπορροῦσε νὰ θεωρηθῆ φιλενάδα του, ἡ Σύλβια. 'Η περιπέτειά τους δὲν εἶχε συνέχεια.

Τὴ νύχτα ἐκείνη, ἦταν σωστὸ ἡφαίστειο. Εἶχε μείνει μαζί της μέχρι τὰ ἑπτὰ τὸ ἑνδιαφέρον ὁ Κέλλυ ἀλλὰ πρωΐ, τὸ ὕφος της ἦταν ἀγνό, παρθενικό, συγκρατημένο καὶ λίγο ἀγέρωχο. Σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα μεταξύ τους.

Τοῦ μιλοῦσε πάλι στὸν πληθυντικό, ἀναγκάζοντάς τον νὰ κάνῃ κι' ἐκεῖνος τὸ ἴδιο.

Λάβαινε μέρος σ' ὅλες τὶς τεχνικὲς συσκέψεις του μὲ τὸ Χάνσον καὶ τὸ Χίνς, φρόντιζε ὅμως νὰ μὴ μείνῃ ποτὲ μονάχη μαζί του.

'Ο Κέλλυ τὰ εἶχε χαμένα... 'Αφοῦ τὴν εἶχε γνωρίσει ὅσο πιὸ στενὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ γνωρίσῃ μιὰ γυναῖκα, ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴν ξέρῃ τίποτα γι' αὐτήν, ὅπως ὅταν τὴν εἶχε πρωτοδῆ...

Μὰ ἦταν σίγουρος γιὰ ἕνα πρᾶγμα: Τὶς ἑπόμενες βδομάδες, θὰ εἶχε πολὺ ἐνδιαφέρον ἡ ζωή του πάνω σ' ἕνα κόττερο, μαζὶ μὲ τὴ Σύλβια Ράϋαν καὶ τὴ Τζάνις Χάρτ, δυὸ γυναῖκες προερχόμενες ἀπὸ τόσο διαφορετικοὺς κόσμους...

"Οπως τοῦ εἶχε πῆ ὁ Σδέν, οἱ δυὸ κοπέλλες θὰ μοιράζονταν ἀναγκαστικὰ τὴ μοναδικὴ καμπίνα τοῦ πλοίου, ἐνῶ οἱ ἄντρες θὰ στριμώχνονταν στὸ μικροσκοπικὸ «σπεισάγιο» τῆς πλώρης, ἢ θὰ κοιμόνταν πάνω στὸ κατάστρωμα.

'Ο Χάνσον κι' ὁ Χὶνς πληρώνονταν, γιὰ νὰ συμμετάσχουν σ' αὐτὴ τὴν ἀποστολή. 'Η Τζάνις Χάρτ ἔκανε τὴ δουλειά της σὰ δημοσιογράφος κι' ὁ Κέλλυ σὰ βουτηχτής. 'Η Σύλβια ὅμως;... Γιὰ ποιὸ λόγο θέλησε νὰ ἐκτεθῆ σὲ τέτοια κοπιαστικὴ κι' ἐπικίνδυνη περιπέτεια;

'Ο Κέλλυ δὲ μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὸ τὸ μυστήριο...

Πῆρε τὴ βαλίτσα του καὶ προχώρησε πρὸς τὸ σαλόνι.

'Η Σύλβια περίμενε τὸ ἀσανσέρ. Τὴν ἀκολουθοῦσε ἕνας καμαρότος, κρατώντας τὶς ἀποσκευές της. Χαμογέλασε στὸν Κέλλυ καὶ τὸν καλημέρισε, εὐγενικά, ἀλλὰ τυπικά.

"Ηταν, ὅπως πάντα, δροσερή, κομψή, περιποιημένη. 'Ωστόσο κάτι τι πάνω της φαινόταν ἀλλαγμένο. Κι' ὁ Κέλλυ τὸ ἀνακάλυψε, καθὼς κατεβαίνανε μαζὶ μὲ τὸ ἀσανσέρ: Τὸ ἕνα της μάτι ἦταν πρησμένο καὶ μαυρισμένο. Δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τὸ κρύψῃ ἐντελῶς μὲ τὸ μακιγιάζ.

— Τί πάθατε ἐκεῖ; τὴ ρώτησε ὁ Κέλλυ.

'Εκείνη ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Χτύπησα στὴν πόρτα τοῦ μπάνιου, τοῦ ἐξήγησε.

Κατέβηκαν στὸ μεγάλο σαλόνι. 'Ο Χάνσον κι' ὁ Χὶνς ἔπινε πολύ, ἦταν ὅμως καλὸς θαλασσινός. "Οσο γιὰ τὸ Χάνσον, ἦταν νέος, φιλόδοξος, εἶχε «θηλυκὸ» μυαλὸ κι' ἐλπίζε νὰ κάνῃ καριέρα χάρις στὴν ὑποστήριξι τῶν Ράϋαν.

Τὸ ὑπερωκεάνειο εἶχε μπῆ τώρα σ' ἕνα εἶδος στενοῦ πορθμοῦ. 'Η καταπράσινη ζούγκλα βρισκόταν τόσο κοντά, ὥστε ὁ Κέλλυ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀγγίξῃ, τεντώνοντας τὸ χέρι του. 'Η θάλασσα εἶχε ἕνα ἀπίστευτο μπλὲ χρῶμα. 'Η πλουσία Βλάστησι φαινόταν νὰ βγαίνῃ μέσα ἀπ' τὸ νερό. Καί, στὸ βάθος, ἡ κορφὴ ἑνὸς βουνοῦ χωνόταν στὰ σύννεφα.

— «Βροχοποιὸ» τὸ λένε, αὐτὸ τὸ βουνό, δήλωσε ὁ Χίνς, δείχνοντάς το. 'Εδῶ, ὅταν βρέχῃ, κάνει σωστὸ κατακλυσμό..

— Ναί, τόχω ἀκούσει, εἶπε ὁ Κέλλυ.

'Ο Χάνσον μέτρησε τὶς κάσσες, ποὺ ἦταν ἕτοιμες γιὰ ξεφορτωμα.

— "Εχουνε μέσα τὰ σύνεργα τοῦ Μέρτιν, ἐξήγησε στὸν Κέλλυ. Τοῦ τὰ πλήρωσε καὶ τ' ἀγόρασε ὁ κ. Χάρις, γιὰ νὰ τάχετε ἐφεδρικά. 'Εκτὸς ἂν θέλετε νὰ μεταχειρισθῆτε αὐτά, ἀντὶ γιὰ τὰ δικά σας. Στὸ κάτω-κατώ, ὁ Μάρτιν προετοιμαζόταν ἀπὸ ἑξῆ μῆνες, ἐνῶ ἐσεῖς ἤρθατε τὴν τελευταία στιγμή, εἰδοποιημένος μ' ἕνα τηλεφώνημα.

Οἱ τρεῖς ἄντρες ἀποβιβάσθηκαν, μαζὶ μὲ τὶς κάσσες. 'Ο Χάνσον ἄφησε τὸ Χίνς νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν μεταφορά τους καὶ πῆγε ὕστερα, μαζὶ μὲ τὸν Κέλλυ, νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ κόττερο, ποὺ εἶχαν νοικιάσει γιὰ τὴν ἀποστολή Ράϋαν.

Τὸ Πάγκο-Πάγκο εἶχε μιὰ χαρακτηριστικὴ γοητεία. 'Ωστόσο, τὸ λιμάνι του, ὅταν τὸ ἔβλεπες ἀπὸ τὸ πλοῖο, δὲν εἶχε τὴν αὐθεντικότητα, παρ' ὅλη τὴ γραφικότητά του, δὲν εἶχε τὴν αὐθεντικότητα, ποὺ θὰ περίμενε κανείς. 'Υπῆρχαν τὰ συνηθισμένα μαγαζιά, ποὺ πουλοῦσαν ἐνθύμια γιὰ τοὺς τουρίστες. 'Η προκυμαία ἦταν γεμάτη ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποὺ διαφημίζανε φωναχτὰ τὰ εἴδη τους — ψάθες, «παρέος» κι' ἄλλα τέτοια.

"Ενα πολεμικὸ σκάφος ἦταν ἀραγμένο κι' οἱ ναῦτες του τριγύριζαν, μεθυσμένοι, χαλοῦσαν τὸν κόσμο καὶ πειράζανε τὶς κοπέλλες.

'Ο ἥλιος ἔκαιγε. Οἱ δυὸ ἄντρες σταμάτησαν πολλὲς φορὲς καὶ ρώτησαν, γιὰ νὰ βροῦνε τὸ δρόμο τους. Περπάτησαν ἀρκετὴ ὥρα, ὥσπου ν' ἀνακαλύψουν, ἐπιτέλους, τὸ κόττερο «Σάλλυ». 'Ηταν ἀγκυροβολημένο στὴν ἄκρη τοῦ λιμανιοῦ, δίπλα σὲ μιὰ ξύλινη ἀποβάθρα, σαρακοφαγωμένη.

'Ο Κέλλυ κι' ὁ Χάνσον τὸ ἐπιθεωρήσανε ὁλόκληρο.

Δὲν ἦταν ἀκριβὸς κόττερο, ἀλλὰ μάλλον ἕνα μικρὸ φορτηγό, ποὺ εἶχε κάνει ἐπὶ πολλὰ χρόνια μεταφορὲς ἀνάμεσα στὰ νησιά. Παντοῦ, ἦταν γερὸ σκάμα καὶ ἔδειχνε πὼς ἀντέχε στὴ θάλασσα. Τὸ φαρδὺ κατάστρωμα του θὰ διευκόλυνε τὴ δουλειὰ τοῦ Βουτηχτῆ.

Τὸ κατάρτι του ἦταν σὲ καλὴ κατάστασι, τὰ πανιὰ καὶ ἡ βοηθητικὴ μηχανή του καινούργια, τὸ ἐξωτερικὸ του φρεσκοβαμμένο. Διαπροῦσε ἀκόμα μιὰ ὄχι δυσάρεστη μυρωδιὰ ἀπ' τὰ κονκοκαρύδια, ποὺ μετέφερε ἄλλοτε.

— Πῶς σᾶς φαίνεται; ρώτησε ὁ Χάνσον, ὅταν τελειώσανε τὴν ἐπιθεώρησί τους.

— Ἐσεῖς εἰσαστε πιὸ εἰδικὸς ἀπὸ μένα σ' αὐτὰ τὰ πράγματα. 'Εγὼ τὸ βρίσκω πολὺ καλό. Νομίζω μονάχα πὼς θὰ εἴμαστε λιγάκι στριμωγμένοι, τόσοι ἄνθρωποι!...

'Ο Χάνσον κάθησε πάνω στὸ σκέπασμα τοῦ ἀμπαριοῦ.

— Βέβαια, δὲν εἶναι ἡ «Μάγισσα» εἶπε. Βάζω στοίχημα πὼς

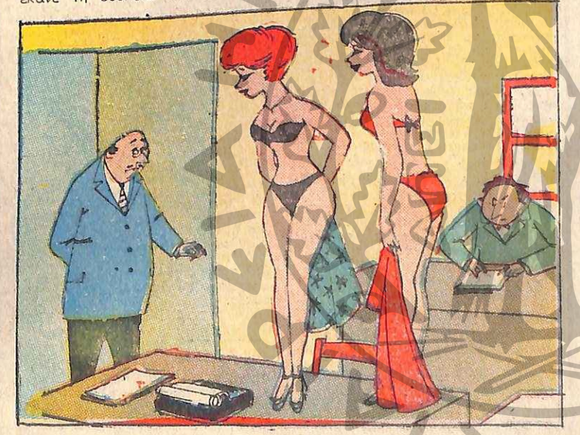

— Πῆτε μας κι' ἐσεῖς τὴ γνώμη σας, κύριε διευθυντά. Ποιὰ μαύρισε περισσότερο;

θὰ δεινοπαθήσουμε μ' αὐτό, μὰ θὰ τὰ βγάλουμε πέρα.

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ πρόσθεσε:

— Θὰ εἶναι πάντως τὸ πρῶτο καράβι, ποὺ θὰ κυβερνήσω. Καὶ θἄχω τὴν εὐτυχία νὰ τὸ φωτογραφίσουνε!... Δὲ θέλησα στὴν ἀρχὴ νὰ τὸ πιστέψω. Ἔμεινα μ' ἀνοιχτὸ στόμα, ὅταν ὁ κ. Χάρρις μοῦ ἀνάγγειλε πὼς εἶχε δώσει ἄδεια στὴ μὶς Χὰρτ καὶ στὸ φωτογράφο της ν' ἀκολουθήσουν τὴν ἀποστολή μας.

Τὸ πρόσωπό του φωτίσθηκε.

— Νόστιμη εἶναι ἡ μικρή! συνέχισε. Μὲ μπικίνι, θὰ χαλάση κόσμο. Κι' ἀκόμα πιὸ πολύ, δίχως μπικίνι! Δὲν ἀποκλείεται νὰ τὴ δοῦμε κι' ἔτσι. Κανεὶς δὲν ξέρει τί μπορεῖ νὰ συμβῆ σ' αὐτὰ τὰ νησιά. Τὸ κλῖμα τους ἔχει περίεργη ἐπίδρασι στὶς γυναῖκες... Μὰ ἡ παρουσία τοῦ Φίλιπς θἆναι ἐνοχλητική.

Ὁ Κέλλυ εἶχε ξεχάσει τὸ Φίλιπς. Ὁ φωτογράφος ἦταν ἀσυνήθιστος στὰ θαλασσινὰ ταξίδια, κι' ἂν συναντούσανε φουρτοῦνες, θὰ τοὺς γινόταν φόρτωμα... Μά, στὸ κάτω-κάτω, δὲν τὸν ἀφωροῦσε ἡ τύχη τοῦ Φίλιπς. Ἂς φρόντιζε γι' αὐτὸν ὁ Χάνσον, σὰν καπετάνιος, ποὺ θὰ ἦταν.

Ὁ Κέλλυ ἔφυγε, ἀφίνοντας τὸ Χάνσον ν' ἀποτελειώση μόνος του τὴν ἐπιθεώρησι τοῦ κόττερου καὶ νὰ κυττάξη ὕστερα γιὰ πλήρωμα, γιὰ τρόφιμα καὶ γιὰ καύσιμη ὕλη. Ἔπρεπε ἐπίσης νὰ θεωρήση τὰ χαρτιά του στὸ λιμεναρχεῖο, νὰ κανονίση διάφορες ἄλλες τεχνικὲς λεπτομέρειες.

Ὁ Κέλλυ ἦταν εὐχαριστημένος, γιατὶ αὐτὸς δὲν εἶχε νὰ κάνη τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ περάση ἀπ' τὸ πρακτορεῖο καὶ νὰ παραλάβη τὰ σύνεργά του.

Οἱ ναῦτες τοῦ πολεμικοῦ κι' οἱ ἐπιβάτες τοῦ «Καϊλούα» εἶχαν σκορπιστῆ στὴν πόλι. Δρόμοι καὶ μαγαζιὰ ἦταν γεμᾶτα κόσμο.

Ὁ Κέλλυ διέσχισε γρήγορα τὴν ἀγορά. Καθὼς πλησίαζε ἕνα ἰθαγενῆ ἀστυνομικό, γιὰ νὰ τὸν ρωτήση ποιὸ δρόμο ἔπρεπε νὰ πάρη, ἔνιωσε νὰ τὸν τραβοῦν ἀπ' τὸ σακκάκι. Στράφηκε καὶ εἶδε ἕνα ἀγοράκι 8 χρονῶν, ξυπόλητο.

— Ἐσὺ εἶσαι ὁ Κέλλυ; τὸν ρώτησε ὁ μικρός.

— Ναί, ἐγώ.

Τὸ παιδὶ ἔδειξε τὴν πόρτα ἑνὸς καφενείου.

— Εἶναι μιὰ γυναῖκα ἐκεῖ μέσα εἶπε. Θέλει νὰ σὲ δῆ. Εἶπε πὼς θὰ πληρώσης ἐσύ.

Ὁ Κέλλυ τοὔδωσε ἕνα δολλάριο καὶ μπῆκε ὕστερα στὸ καφενεῖο.

Ἡ Σύλβια καθόταν σ' ἕνα τραπέζι, κοντὰ στὴν πόρτα.

— Ἤξερα πὼς θὰ περνούσατε ἀπὸ δῶ, γιὰ νὰ πᾶτε στὸ πρακτορεῖο, εἶπε.

Ὁ Κέλλυ κάθησε ἀντίκρυ της.

— Γιατί ὅλο αὐτὸ τὸ μυστήριο; ἀπόρησε.

Ἡ κοπέλλα ἀπόφυγε ν' ἀπαντήση. Ρώτησε μονάχα:

— Πόσα θὰ ζητούσατε Μάτ, γιὰ νὰ παραιτηθῆτε ἀπὸ τὴν ἀποστολὴ καὶ νὰ γυρίσετε στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες μὲ τὸ πρῶτο πλοῖο ἢ ἀεροπλάνο;

— Θέλετε, ἀλήθεια, νὰ φύγω;

— Ναί.

— Μὰ πῶς θὰ κάνετε γιὰ νὰ μὲ ἀντικαταστήσετε;

— Ἂν δὲ βρῶ ἐδῶ βουτηχτή, θὰ φέρω ἕναν ἀεροπορικῶς, ἀπ' τὴν Καλιφόρνια ἢ ἀπ' τὴ Χονολουλού.

Ἡ Σύλβια ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσάντα της τὸ καρνὲ τῶν τσὲκ της.

— Πόσα; ρώτησε.

Ὁ Κέλλυ τὴν κύτταξε. Ἔνοιωθε μιὰ ἐπιθυμία νὰ τῆς μαυρίση καὶ τ' ἄλλο μάτι...

— Δὲν ἔχετε ἀρκετὰ λεφτά, γιὰ νὰ μοῦ πληρώσετε ἀποζημίωσι, δήλωσε.

Ἡ κοπέλλα ξαναφύλαξε τὸ καρνέ.

— Φοβόμουν μήπως δὲ μοῦ δίνατε αὐτὴ τὴν ἀπάντησι, εἶπε.

— Ἄλλωστε, δὲν ἐργάζομαι γιὰ λογαριασμό σας, πρόσθεσε. Μὲ προσέλαβε ὁ δικηγόρος καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ πατέρα σας.

— Τὸ ξέρω...

Ἕνα γκαρσόνι πλησίασε καὶ τοὺς ρώτησε τί ἤθελαν νὰ πιοῦνε. Ὁ Κέλλυ χαμογέλασε λίγο εἰρωνικά.

— Ἐγώ, τίποτα, ἀπάντησε. Πρόκειται νὰ βουτήξω.

— Δυὸ καφέδες, παράγγειλε ἡ Σύλβια.

Πέρασε τὴ γλῶσσα της πάνω στὰ χείλη της καὶ κύτταξε τὸν Κέλλυ.

— Ὥστε ἐπιμένετε νὰ βουτήξετε, εἶπε. Πολὺ καλά. Θέλω ὅμως νὰ ξεκαθαρίσουμε ἕνα πρᾶγμα.

— Κι' ἄλλο;...

— Αὐτό, ποὺ ἔγινε... ἐκείνη τὴ νύχτα, ἦταν ἕνα λάθος.

— Ἀρχίζω νὰ τὸ καταλαβαίνω.

— Δὲν ἤθελα νὰ συμβῆ. Καὶ δὲ θέλω νὰ ἐπαναληφθῆ.

Ὁ Κέλλυ πειράχτηκε στὸ ἀντρικό του φιλότιμο. Τὸν εἶχαν παρατήσει διάφορες φιλενάδες του, ποτὲ ὅμως δὲν τοῦ εἶχε ζητήσει καμμιά, ὅπως τώρα ἡ Σύλβια, νὰ ὁρίση πόσα ἤθελε γι' ἀποζημίωσι, γιὰ τὴ διακοπὴ τῶν σχέσεών τους...

— Δὲν πρόκειται νὰ ξαναγίνη, ὑποσχέθηκε.

Ἡ Σύλβια κύτταξε ἀλλοῦ.

— Στὶς ἑπόμενες βδομάδες — τρεῖς, τέσσερες ἢ καὶ περισσότερες ἴσως — θὰ ζοῦμε ὅλοι μαζὶ πάνω σ' ἕνα μικρὸ πλοῖο. Θὰ πρέπει νὰ τρῶμε καὶ νὰ κοιμόμαστε ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο. Μὲ τέτοιες συνθῆκες, προπάντων δὲ ἐδῶ στὰ νησιά, εἶναι κάποτε δύσκολο γιὰ ἕναν ἄντρα καὶ μιὰ γυναῖκα... νὰ καθήσουν φρόνιμα!

Ὁ Κέλλυ ἀναρωτήθηκε ἂν ἡ Σύλβια δυσπιστοῦσε γι' αὐτὸν ἢ γιὰ τὸν ἑαυτό της...

— Δηλαδή, νὰ μὴν κάνουν τὸ «λάθος», ποὺ κάναμε ἐμεῖς, ἐκείνη τὴ νύχτα, εἶπε.

Ἡ Σύλβια τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Ἀκριβῶς, πρόφερε ψυχρά. Θὰ ἔχετε, λοιπόν, τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε πὼς θὰ μὲ σεβασθῆτε, πὼς δὲ θὰ μὲ κυττάξετε οὔτε θὰ μ' ἀγγίξετε. Καταλαβαίνετε;...

— Ναί, καταλαβαίνω πολὺ καλά, ἀπάντησε ὁ Κέλλυ.

Δὲν ἔβλεπε τὸ λόγο νὰ παρατείνη τὴ συζήτησι. Ἄφησε μερικὰ ψιλὰ πάνω στὸ τραπέζι, γιὰ τὰ ποτά, καὶ σηκώθηκε.

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὸν καφὲ καὶ γιὰ τὴ διευκρίνησι, εἶπε. Μὴ στενοχωριόσαστε!

Ὅταν ἔφτασε στὸ κατῶφλι, σταμάτησε καὶ γύρισε τὸ κεφάλι του. Τοῦ εἶχε δώσει ἡ Σύλβια νὰ καταλάβη πὼς ἦταν καλὸς μονάχα γιὰ νὰ ἱκανοποιήση ἕνα καπρίτσιο μιᾶς νύχτας. Περίμενε πὼς θὰ τὴν ἔβλεπε τώρα νὰ τὸν κοροϊδεύη.

Μὰ ὄχι! Τὴν εἶδε μὲ τὸ κεφάκι σκυμμένο πάνω στὸν ἀπείραχτο καφέ της. Οἱ ὦμοι της ἀναταράζονταν σπασμωδικά. Δὲ μποροῦσε ὁ Κέλλυ νὰ δῆ τὸ πρόσωπό της, μὰ ἔβαζε στοίχημα πὼς ἔκλαιγε...

Καὶ στενοχωρήθηκε ποὺ ἦταν τόσο ἀνίκανος νὰ καταλάβη τὴ γυναικεία καρδιά...

★

Τὸ πολεμικὸ θὰ σήκωνε ἄγκυρα τὸ ἑπόμενο μεσημέρι. Τὸ «Καϊλούα» θὰ σαλπάριζε ἐπίσης, ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα.

Ἡ μικρὴ ξύλινη ἀποβάθρα ἦταν ἥσυχη. Δὲν ἀκούγονταν, παρὰ οἱ ὁμιλίες τῶν δυὸ κοριτσιῶν μέσα στὴν καμπίνα, μιὰ διαταγὴ κάπου-κάπου ἀπ' τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου καὶ ὁ θόρυβος ἀπ' τὸ βίντσι, ποὺ φόρτωνε στὸ «Σάλλυ» τὸ βαρύτερο ὑλικό.

Ἡ ἐργασία συνεχιζόταν ἀπ' τὰ ξημερώματα. Κι' ὅμως μένανε ἀκόμη ἕνα σωρὸ πράγματα ἀτελείωτα.

Ὁ θυμὸς τοῦ Κέλλυ εἶχε σβήσει. Δὲν ἔνοιωθε τώρα παρὰ μιὰ ἀόριστη μελαγχολία.

Ἡ ἀποστολὴ προμηνυόταν ἐνδιαφέρουσα. Οἱ περιγραφὲς κι' οἱ φωτογραφίες, ποὺ θὰ δημοσίευε ἡ ἐφημερίδα, θὰ τοῦ κάνανε μιὰ πρώτης τάξεως ρεκλάμα. Θὰ μποροῦσε, ὕστερα ἀπ' αὐτό, νὰ ἱδρύση μιὰ ἑταιρεία βατραχανθρώπων, γιὰ ὑποβρύχιες ἐργασίες, ἀντὶ νὰ κάνη τὸ ἐπάγγελμά του σὰν ἐλεύθερος σκοπευτής.

Τὸ πλήρωμα, ποὺ εἶχε διαλέξει ὁ Χάνσον, τοῦ φάνηκε πολὺ κατάλληλο: Ἦταν δυὸ καθαρόαιμοι ἰθαγενεῖς, μᾶλλον ὥριμοι στὰ χρόνια, ἀλλὰ ψηλοὶ καὶ γεροδεμένοι. Ξέρανε κι' οἱ δυὸ καλὰ αὐτὲς τὶς θάλασσες κι' εἶχαν λάβει μέρος σὲ παρόμοιες ἐπιχειρήσεις, σὰ βοηθητικὸ προσωπικό.

Ὅλα θὰ πήγαιναν λοιπὸν καλά. Θὰ φτάνανε σὲ λίγες μέρες στὸν τόπο τοῦ ναυαγίου τῆς «Μάγισσας».

Ἄλλη μιὰ βδομάδα θὰ χρειάζονταν γιὰ τὶς δοκιμὲς τῆς καταδύσεως. Ἂν ἡ «Μάγισσα» δὲν ἦταν πολὺ χωμένη στὴ λάσπη κι' ἂν μποροῦσε ὁ Κέλλυ νὰ ἐργασθῆ σχετικὰ ἐλεύθερα, θὰ ἔφτανε σὲ μιὰ-δυὸ μέρες ὡς τὴν καμπίνα, ὅπου βρισκόταν τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ πλοίου. Μὲ τὴν ἀνέλκυσί του, θὰ τελείωνε ἡ ἀποστολή του. Θἄπαιρνε τὴ συμφωνημένη ἀμοιβή του. Καὶ τότε γιὰ θὰ μποροῦσε νὰ πι, στὴ Σύλβια τί σκεφτότανε γι' αὐτήν...

Σκυμμένος τώρα στὴν ἀποβάθρα γιὰ νὰ ἐλέγξη τὸν ὑποβρύχιο προβολέα του, ἔνιωθε τὸν ἥλιο νὰ τοῦ ζεσταίνη εὐχάριστα τὴν πλάτη. Ἀφοῦ εἶχε ξαναβρῆ τὰ δικά του σύνεργα, ἀντιμετώπιζε τὴ δουλειὰ μὲ πολὺ περισσότερη αἰσιοδοξία.

Πραγματικά, δὲν ἐπρόκειτο νὰ κατεβῆ βαθύτερα ἀπὸ 40 μέτρα.

Μὰ ἕνας δύτης, ποὺ δουλεύει στ' ἀνοιχτά, κάτω ἀπὸ 40 μέτρα νερό, προστατευμένος ἀπὸ μιὰ χάλκινη κάσκα καὶ μιὰ καουτσουκένια στολή, καὶ ποὺ μονάχα ἡ συνεχὴς διοχέτευσι ἀέρος ἐμποδίζει τὴν πολτοποίησί του ἀπ' τὴν τρομερὴ πίεσι, καθησυχάζει στὴ σκέψι πὼς ὁ ἀέρας αὐτὸς δὲν πρόκειται νὰ διακοπῆ...

Ὁ Χάνσον σταμάτησε τὴν ἐργασία τῆς φορτώσεως, γιὰ νὰ τὸν ρωτήση ἂν πήγαιναν ὅλα καλά. Ὁ Κέλλυ ἔγνεψε «ναί».

Ὁ Χὶνς προχώρησε, ἐνῶ τὸ βίντσι κατέβαινε γιὰ νὰ πιάση καὶ ν' ἀνασηκώση μιὰ κάσσα, ποὺ περιεῖχε ἕνα ἀεροσυμπιεστή.

— Σιγὰ-σιγά! φώναξε. Ἂν ξεφύγη αὐτὴ ἡ κάσσα, θὰ τρυπήση τὴν ἀποβάθρα ἢ τὸ κατάστρωμα τοῦ κόττερου!

— Σωστά! συμφώνησε ὁ Χάνσον.

Γιὰ νὰ ξεμουδιάση λίγο τὰ πόδια του, ὁ Κέλλυ πλησίασε τὸ Φίλιπς, ποὺ τραβοῦσε φωτογραφίες.

— Πῶς πάει ἡ ναυτία; τὸν ρώτησε.

— Ὅταν βρίσκωμαι στὴ στεριά, εἶμαι ἐν τάξει. Ὁμολογῶ ὅμως πὼς τρέμω, ὅσο σκέπτομαι τὶς ἑπόμενες βδομάδες!... Ἀπορῶ πῶς δέχτηκα ν' ἀνακατευτῶ σὲ τέτοια περιπέτεια! Καλὰ ἔκανα τὴ δουλίτσα μου, φωτογράφιζα τὰ αὐτοκινητικὰ δυστυχήματα καὶ τὶς στὰρ τοῦ Χόλλουγουντ!... Τί ἤθελα νὰ κουβαληθῶ στὴ Σαμόα; Ἀφοῦ εἶχα πικρὴ πεῖρα ἀπ' τὸν ὠκεανό, ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου. Μὲ εἶχαν στείλει τότε στὴ Γκουάμ...

Προχώρησε λίγο στὴν ἀποβάθρα, γιὰ νὰ φωτογραφήση ἀπὸ διαφορετικὴ γωνία τὴ βαριὰ κάσσα, ποὺ αἰωρεῖτο ψηλά, στὸν ἀέρα.

— Γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ὅμως, συνέχισε, ὅλοι οἱ συνάδελφοι θὰ ἦταν ἐνθουσιασμένοι, ἂν τοὺς τύχαινε ἕνα τέτοιο ρεπορτάζ! Ποιὸς ξέρει; Ἂν ἀνθέξη τὸ στομάχι μου, θὰ βγάλω σπουδαῖες φωτογραφίες καὶ θὰ μπορέσω ἴσως νὰ τὶς δημοσιεύσω στὴν «Ἐθνικὴ Γεωγραφικὴ Ἐπιθεώρησι».

— Μακάρι! ἀπάντησε ὁ Κέλλυ, γελῶντας.

Τὸ βαρὺ μουγκρητὸ τῆς σειρῆνας τοῦ «Καϊλούα» ἔσκισε τὸν ἥσυχο ἀέρα κι' ἀντήχησε στοὺς γύρω λόφους.

Ἡ Τζάνις κι' ἡ Σύλβια βγῆκαν ἀπ' τὴν καμπίνα. Ξυπόλητες καὶ φορῶντας σόρτς, οἱ δυὸ κοπέλλες παρουσιάσανε ἕνα θέαμα γοητευτικό. Ὁ Φίλιπς ἔστρεψε τὸ φακό του καταπάνω τους.

— Μὴν τὸ πῆτε στὴ γυναῖκα μου! ἀστειεύθηκε. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς θ' ἀρχίση νὰ μ' ἀρέση αὐτὴ ἡ δουλειά, μὲ τὰ «τυχερά», ποὺ ἔχει!

Ὁ Κέλλυ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ Σύλβια κι' ὕστερα ξανακύτταξε τὸ «Καϊλούα», ποὺ ἀπομακρυνότανε.

Παρ' ὅλες τὶς παραξενιές της, ἡ Σύλβια τοῦ φαινότανε γοητευτική. Θὰ προτιμοῦσε μάλιστα νὰ μὴ τὴ βρίσκη τόσο ἑλκυστική... Ὅσο κι' ἂν ἤθελε νὰ πείση τὸν ἑαυτό του γιὰ τὸ ἀντίθετο, οἱ βδομάδες, ποὺ θ' ἀκολουθοῦσαν, θὰ ἦταν δύσκολες...

Ἔλπιζε ὡστόσο πὼς ἡ κακοδιοθεσία του δὲν ἦταν, στὴν πραγματικότητα, παρὰ ἕνας τραυματισμὸς τοῦ ἐγωϊσμοῦ του καὶ πὼς δὲν εἶχε ἐρωτευθῆ τὴ μὶς Ράϋαν. Ἂν συνέβαινε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, θὰ ἦταν τρομερὰ δυσάρεστο!

Ἡ Τζάνις κούνησε τὸ χέρι της, γιὰ ν' ἀποχαιρετήση τὸ πλοῖο, ποὺ ἔφευγε.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, ποὺ δὲ θὰ τὸ ξαναδῶ, εἶπε. Μ' ὅλο ποὺ δὲν ἤθελα νὰ τὸ δείξω, δὲν ἔνιωθα ποτὲ σιγουριά, ἀπὸ τότε, ποὺ δολοφονήθηκε ἡ Μαίη!

— Οὔτε κι' ἐγώ, ὡμολόγησε ἡ Σύλβια.

Ὁ ἰθαγενής, ποὺ χειριζότανε τὸ βίντσι, φαινόταν πὼς δυσκολευότανε ν' ἀνεβάση τὴ βαριὰ κάσσα στὸ κατάστρωμα. Ὁ Χὶνς πῆρε τὴ θέσι του.

— Ἄφησέ με ἐμένα, τοῦ εἶπε.

Στράφηκε ὕστερα στὴ Τζάνις καὶ στὴ Σύλβια καὶ πρόσθεσε, κουνῶντας τὸ κεφάλι του:

— Σᾶς καταλαβαίνω, δεσποινίδες μου. Ὅλα αὐτὰ τὰ μαχαιρώματα καὶ οἱ στραγγαλισμοὶ σᾶς χαλάσανε τὴν κρουαζιέρα. Ξέρατε πὼς ταξίδευε μαζί μας ἕνας φονιᾶς.

Ὁ Χάνσον μπῆκε στὴ μέση, μὲ τόνο ἐκνευρισμένο:

— Ἂς μιλήσουμε γιὰ τίποτ' ἄλλο. Ὅλ' αὐτὰ ποὺ γίνανε, δὲ μᾶς ἀφοροῦνε. Ἂς ἀσχοληθῆ μαζί τους ἡ ἀστυνομία, κι' ἐμεῖς ἂς κυττάξουμε τὴ δουλειά μας.

Ἡ Τζάνις χαμογέλασε.

— Μὰ τί σᾶς ἔπιασε; εἶπε. Ἀνησυχεῖτε μὴ ματαιωθῆ ἡ ἀποστολή;

— Δὲν ἀποκλείεται, ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Χάνσον. Ἔπειτα ἀπ' τὶς δυὸ δολοφονίες, φοβᾶμαι μήπως τριτώση τὸ κακό!

Ἡ Τζάνις ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Σωστὴ ἡ παρατήρησί σας, εἶπε. Ὁπωσδήποτε, ὅμως, εἶναι βέβαιο πὼς ὁ Μὰτ δὲ σκότωσε τὴ Μαίη. Ἀμφιβάλλω δὲ πολὺ ἂν ὁ ἔνοχος εἶναι ὁ καμαρότος, κι' ἂς τὸν κράτησε γιὰ ἀνάκρισι ἡ ἀστυνομία τῆς Χονολουλού. Μὲ λίγα λόγια, δὲν ξέρομε τίποτα!

Κούνησε πάλι τὸ χέρι της πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὑπερωκεανείου, ποὺ ἀπομακρυνότανε.

— Στὸ καλό! τοῦ φώναξε. Δὲ θὰ σοῦ συχωρέσω ποτὲ πὼς μ' ἄφησες στὴ μέση, μ' ἕνα ἀτελείωτο ρεπορτάζ!

Ὁ Χὶνς σήκωσε μὲ τὸ βίντσι τὴν κάσσα ψηλά, πάνω ἀπ' τὴν ἀποβάθρα, λέγοντας συγχρόνως:

— Ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ πιαστῆ ὁ φονιᾶς. Εἶμαι σίγουρος γι' αὐτό.

— Σταμάτα τὴ φλυαρία κι' ἔχε τὸ νοῦ σου στὸ βίντσι! τοῦ σύστησε ὁ Χάνσον.

— Καὶ σὺ σταμάτα τὶς συμβουλές...

Ὁ Κέλλυ δὲν κατάλαβε ποτὲ τί συνέβη, ἐκείνη τὴ στιγμή... Θυμόταν μόνο, ὅτι στεκόταν κοντὰ στὸ Φίλιπς, ἀκουμπῶντας τὴν πλάτη του στὸ σκάφος καὶ παρακολουθῶντας μὲ τὰ μάτια τὸ «Καϊλούα», ποὺ ἀπομακρυνότανε. Ξαφνικά, τὸ μοτὲρ τοῦ βιντσιοῦ φάνηκε ν' ἀφηνιάζη, ἀκούστηκε ἕνας στριγγὸς ἦχος συρματόσχοινων, ποὺ μπλέκονται, κι' ἡ Σύλβια φώναξε:

— Πρόσεξε, Μάτ! Στὸ νερό, γρήγορα!

Ὁ Κέλλυ πήδησε ἀμέσως στὴ θάλασσα. Μιὰ σκηνὴ ἀστραπιαία ξετυλίχτηκε μπροστὰ στὰ σαστισμένα μάτια του.

Ὁ Χάνσον κι' ὁ Χὶνς πάλευαν μὲ τὸ βίντσι. Ἡ βαριὰ κάσσα εἶχε ξεφύγει ἀπ' τὶς μετάλλινες ἁρπάγες, ποὺ τὴ συγκρατοῦσαν, κι' ἔπεφτε ἐλεύθερα, παίρνοντας μαζί της ἕνα κομμάτι σπασμένο καλώδιο.

Ἐνῶ βούλιαζε στὸ βαθὺ νερό, ὁ Κέλλυ ἄκουσε ἕνα τρομερὸ κρότο...

Ὅταν ξανανέβηκε στὴν ἐπιφάνεια, τὸ «Καϊλούα» σφύριζε ἀκόμα, ἀποχαιρετῶντας τὸ Πάγκο-Πάγκο.

Πάνω στὴν ξύλινη ἀποβάθρα, οἱ δυὸ ἰθαγενεῖς τοῦ πληρώματος κι' ὁ Χάνσον προσπαθοῦσαν νὰ συγκρατήσουν τὸ Χίνς, ποὺ χτυποῦσε μ' ἕνα σφυρὶ τὸ βίντσι καὶ βλαστημοῦσε μὲ μανία.

Ὁ Κέλλυ κολύμπησε πρὸς τὴν ἀποβάθρα. Ἡ Σύλβια, γονατισμένη στὴν ἄκρη, ἅπλωσε τὸ χέρι της γιὰ νὰ τὸν βοηθήση. Ὁ Κέλλυ πιάστηκε ἀπ' αὐτὸ κι' ἀπὸ ἕνα μαδέρι κι' ἀνέβηκε.

Φαίνεται πὼς ὁ Φίλιπς δὲν ἦταν γρήγορος στὶς ἀντιδράσεις του, οὔτε τυχερός, σὰν τὸ Μάτ... Ὁ Κέλλυ ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὴν τρύπα, ποὺ ἔχασκε τώρα στὴν ἀποβάθρα, καὶ κύτταξε τὸ νερό.

Ὁ δύστυχος φωτορεπόρτερ δὲ θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ δημοσιεύση τὶς φωτογραφίες του σὲ καμμιὰ ἐφημερίδα ἢ περιοδικό. Δὲ θὰ τὸν ξανάπιανε ποτὲ ἡ θάλασσα. Βρισκόταν τώρα στὸ βυθό, σὲ βάθος 9 μέτρων, καταπλακωμένος ἀπ' τὰ συντρίμμια τῆς κάσσας κι' ἀπ' τὸ βαρὺ ἀεροσυμπιεστή, ποὺ εἶχε πέσει στὸ κεφάλι του!

Ὁ Χὶνς ἔπαψε νὰ χτυπάη τὸ βίντσι.

— Τὸν σκότωσα! βόγγησε μὲ λυγμούς. Τὸν σκότωσα!

Ὁ Χάνσον ἔβγαλε τὸ κασκέτο

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΙ ΕΥΘΥΝΗ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Ἴσως ἔχετε ἀκούσει γιὰ τὴν Ἑλένη Κέλλερ. Γεννήθηκε τυφλὴ βουβή, καὶ κωφή. Καὶ ὅμως ἡ εὐφυΐα της ὑπῆρξε καταπληκτική. Ἐξυπνοτάτη. Τὸ μυαλό της κατέστη ὁ θεματοφύλαξ γνώσεων ποὺ ἡμεῖς, ποὺ ἔχομε τὴν χρῆσιν ὅλων τῶν αἰσθήσεών μας, δὲν εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ συλλάβουμε καὶ νὰ διατηρήσουμε. Ἡ κωφάλαλη τυφλὴ αὐτὴ γυναίκα, τῆς ὁποίας ἡ φήμη εἶναι διεθνής, κατώρθωσε ἐπίσης νὰ συλλάβη κατὰ ἕνα ἐξαιρετικὸν τρόπον τὶς ἀλήθειες τῶν ἀφηρημένων ἰδεῶν. Ἡ δασκάλα της ἐδίστασε νὰ τῆς ἐκθέση μὲ τὴν ἁφὴ τέτοιες ἀφηρημένες ἰδέες ὅπως π.χ. ὁ Θεός, τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κ.ο.κ. Ὅταν ὅμως ἡ Ἑλένη Κέλλερ ἦταν 14 ἐτῶν ἡ δασκάλα της, ἡ ὁποία ἦτο γυναίκα μὲ πραγματικὴ σεοσέβεια, ἀπεφάσισε τουλάχιστον νὰ ἐπιχειρήση νὰ ἐξηγήση στὴν μαθήτριά της τὶς πνευματικὲς ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου καὶ νὰ τῆς ἀνοίξη τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ. Προσπάθησε μὲ τὴν ἁφὴ νὰ τῆς ἐξηγήση τὸ ἄπειρο τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ ὡς καὶ τὴν αἰωνιότητα τοῦ Θεοῦ. Ἡ δεκατετράχρονη Ἑλένη ἔβαλε τὰ τόσον εὐαίσθητα δάχτυλά της στὰ χείλη καὶ ὁ λαιμὸ τῆς τόσο ὑπομονητικῆς δασκάλας της. Ἐνῶ ἡ δασκάλα ἀνέπτυσσε μὲ ὅσο μεγαλύτερη ἐπιδεξιότητα μποροῦσε τὸ θέμα τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς μαρτυρίας Του στὴν ἀνθρώπινη καρδιά, εἶδε νὰ λάμπη τὸ πρόσωπο τῆς Ἑλένης. Ἐν τέλει ἡ Ἑλένη διέκοψε τὴ δασκάλα καὶ μὲ τὴν ἁφὴ μὲ τὸν καλύτερο τρόπο ποὺ μποροῦσε ἀνταποκρίθηκε στὴ δασκάλα της, λέγοντάς της «σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ ἀπεκάλυψες τὸ ὄνομά Του, διότι πολλὲς φορὲς μοῦ μίλησε στὴν ψυχή μου». Ἡ ἔκπληξις βέβαια τῆς δασκάλας ὑπῆρξε πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν διέκρινε εἰς τὸ πρόσωπον τῆς τυφλῆς κωφάλαλης μαθητρίας της. Κατάλαβε ἡ Ἑλένη ἀμέσως τὴν σημασίαν τῶν λόγων τοῦ ἀποστόλου Παύλου εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολὴν Κεφ. α' ἐδάφ. 19 «διότι τὸ γνωστὸν τοῦ Θεοῦ φανερὸν ἐστὶν ἐν αὐτοῖς· ὁ γὰρ Θεὸς αὐτοῖς ἐφανέρωσε». Γιὰ τὴ δασκάλα τῆς Ἑλένης ἐλύθη ἀμέσως τὸ πρόβλημα ποὺ ἀπασχολεῖ τὸν νοῦν τόσων ἀνθρώπων, δηλαδὴ τὸ τί θὰ γίνουν ὅλα τὰ ἑκατομμύρια ἐκεῖνα τῶν ἀνθρώπων ποὺ ποτὲ δὲν ἤκουσαν τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ ποτὲ δὲν εἶχαν τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀκούσουν γιὰ τὸν Χριστὸ ὅπως ἡμεῖς ποὺ ἔχομε τὸ εὐτύχημα νὰ ζοῦμε μέσα σ' ἕνα περιβάλλον ὅπου κηρύττεται τὸ Εὐαγγέλιον. Ἡ ἀπάντησις εἶναι ὅτι ὁ Θεὸς τὴν μαρτυρίαν Του τὴν δίδει κατὰ τὸν ἰδικόν Του τρόπον σὲ ὅλους ἀνεξαιρέτως, οὕτως ὥστε κανεὶς νὰ μὴ μπορῆ νὰ πῆ ὅτι σὲ μένα ὁ Θεὸς δὲν ἀπεκαλύφθη καὶ ἐφ' ὅσον δὲν μοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ Τὸν γνωρίσω δὲν εἶμαι ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἀπιστία μου.

Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων διὰ νὰ σπείρη τὸν σπόρον αὐτοῦ· καὶ ἐνῶ ἔσπειρεν ἄλλο μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγον αὐτό· ἄλλο δὲ ἔπεσε ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ ἄλλο ἔπεσε εἰς τὸ μέσον τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυτρώσασαι αἱ ἄκανθαι ἀπέπνιξαν αὐτὸ καὶ ἄλλο ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἀγαθήν, καὶ ἀναφυὲν ἔκαμε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα, (Λουκᾶ η' 5—8). Τὸ γεγονὸς παραμένει ὅτι ὁ σπορεὺς ἤξευρε ποιὸ θὰ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς σπορᾶς του καὶ ὅμως ἔσπειρε τὸν σπόρον. Δὲν ἤθελε νὰ ἐπιστρέψη σὲ καμμιὰ γῆ νὰ πῆ ὅτι ὁ σπορεὺς ὑπῆρξε προσωποληπτης καὶ δὲν ἔσπειρε τὸν σπόρον του σ' αὐτή. Βέβαια ἡ γῆ ἐδῶ συμβολίζει τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ σπόρος καὶ ὁ σπορεὺς εἶναι πάντοτε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ ποὺ γίνεται γνωστὴ εἴτε διὰ τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς βαθῆς ἐπαφῆς τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, εἴτε διὰ τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ ποὺ ὁ Θεὸς κατὰ διαφόρους τρόπους καὶ καιροὺς καὶ διὰ μέσου διαφόρων ἀγγελιαφόρων Του ἐγνώρισε στὸν ἄνθρωπο, εἴτε ἐν τέλει διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ἡ σαφεστέρα ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ἡ ἀνταπόκρισις ὅμως τοῦ ἀνθρώπου διαφέρει, ἂν καὶ ὁ σπόρος καὶ ὁ σπορεὺς εἶναι οἱ ἴδιοι.

Ὁ τρόπος τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐξέλεξε ὅσον ἀφορᾶ τὴν σποράν τοῦ σπόρου Του εἰς τὴν δικιά σου τὴ ψυχὴ εἶναι ἴσως τὸ κηρυγματάκι αὐτό. Ὁ σπόρος ποὺ σπείρω στὴν καρδιά σου δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχουν βέβαια μερικοὶ ποὺ διαβάζοντες τὸ κήρυγμα τοῦτο θὰ γελάσουν, θὰ χλευάσουν καὶ θὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμο τῆς ἁμαρτίας ποὺ ὁδηγεῖ στὴν κόλασι. Ἐλεύθεροι εἶναι νὰ τὸ κάμουν. Ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀπόφασί σου αὐτὴ μὴ θεωρεῖς τὸν Θεὸν ὑπεύθυνο. Ἐκεῖνος ἔκαμε τὸ ἔργον Του. Ἔσπειρε τὸν σπόρο Του στὴν καρδιά σου. Εἶσαι καὶ θὰ εἶσαι ἀναπολόγητος ὅταν μιὰ μέρα κλείσης τὰ μάτια σου γιὰ νὰ συναντήσης τὸν Θεὸ ὡς κριτή σου. Ἡ ἐλπίς μου ὅμως εἶναι ὅτι θὰ εἶναι ἡ καρδιά σου σὰν τὴ γῆ τὴν καλὴ καὶ τὴν ἀγαθὴ εἰς τὴν ὁποίαν ὁ σπόρος τοῦ Θεοῦ θὰ καρποφορήση. Σὲ κάθε εἴδους καρδιὰ ὁ Θεὸς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία ν' ἀδεχθῆ τὸν σπόρο ἢ νὰ τὸν ἀπορρίψη. Ὅταν ὁ Θεὸς γράφη τὴν λέξιν εὐκαιρία στὴ μιὰ πλευρὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας, δὲν παραλείπει νὰ γράψη τὴν λέξιν εὐθύνη στὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς θύρας. Ἐκεῖνος εἶναι ὁ ὁποῖος δίδει τὴν εὐκαιρία στὸν κάθε ἄνθρωπο, ἀλλὰ ταυτόχρονα δίδει καὶ τὴν εὐθύνη εἰς τὸν καθένα. Ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσης τὸν Χριστόν, νὰ τὸν δεχθῆς ὡς προσωπικό σου σωτῆρα, ν' ἀφήσης τὸν Λόγον Του νὰ καρποφορήση στὴν καρδιά σου, σοῦ δίδεται ἀναμφιβόλως τὴν στιγμὴ αὐτή. Πῶς ὅμως θὰ χρησιμοποιήσης τὴν εὐκαιρία αὐτή; Ὁ Θεὸς «θέλει νὰ σωθῶσι πάντες οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας». (Α' Τιμοθ. β', 4). Ὁ Θεὸς δὲν ἀπορρίπτει κανένα προτοῦ τοῦ δώση τὴν εὐκαιρία. «Διότι ἐγὼ δὲν θέλω τὸν θάνατον τοῦ ἀποθνήσκοντος, λέγει Κύριος ὁ Θεός· διὰ τοῦτο ἐπιστρέψατε, καὶ ζήσατε». (Ἰεζεκιὴλ ιη' 32). Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγγελία τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἁμαρτωλούς, πρὸς σέ. Δὲν φταίει οὔτε ὁ σπορεὺς οὔτε ὁ σπόρος. Τὸ βασικὸ μάθημα τῆς παραβολῆς εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ καταστρέψη τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ σώση τὸν ἑαυτόν του. Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ κάμη εἶναι νὰ ἐπιτρέψη εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον νὰ διαθέση τὴν καρδιά του κατὰ τέτοιον τρόπον οὕτως ὥστε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ πίπτων ἐπ' αὐτῆς νὰ καρποφορήση. Ἡ εὐθύνη γιὰ τὴν καταστροφή μας ἀνήκει σὲ μᾶς ἀλλὰ ἡ πρωτοβουλία διὰ τὴν σωτηρίαν μας ἀνήκει εἰς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Κάμε τὴν καρδιά σου τέτοια ποὺ νὰ μπορέση νὰ καρποφορήση ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ σ' αὐτήν.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβη ἕνα τεῦχος μὲ τὴ σειρὰ τῶν ἄρθρων «Τὸ κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἢ δωρεὰν ὁλόκληρον τὴν Καινὴ Διαθήκη σὲ ἁπλῆ νεοελληνικὴ μετάφρασι, ἂς μᾶς γράψη στὴν διεύθυνσι: Δημοσιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοθυρὶς 387 — Ἀθῆναι.

— Θὰ παντρευτοῦμε καὶ θ' ἀποκτήσουμε πολλὰ - πολλὰ προβατάκια!...

— Ἀπώλειαι ἑκατέρωθεν: μηδέν!...

ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

άρχίστε τώρα τὴν πρόσχαρη καὶ ἀποδοτικὴ σπουδὴ τῆς Α.Β.Γ., στὸ σπίτι σας, ὅπου καὶ ἂν μένετε, καὶ γρήγορα θὰ μπορῆτε καὶ σεῖς νὰ σχεδιάζετε, νὰ σκιτσάρετε ἢ καὶ νὰ ζωγραφίζετε, ὅπως οἱ χιλιάδες μαθηταί μας σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ σ' ὅλες τὶς προηγμένες χῶρες τοῦ Κόσμου. Γιὰ πληροφορίες ἐπισκεφθῆτε μας ἢ ἂν ἐμποδίζεσθε εἴτε ἂν μένετε σ' ἐπαρχία, στεῖλετέ μας τὴ δημοσίευσι αὐτῆ γιὰ νὰ λάβετε δωρεὰν ἀναλυτικὸ τεῦχος εἰκονογραφημένο μὲ ἔργα μαθητῶν μας, χωρὶς καμμίαν ὑποχρέωσί σας. Ἂν ἔχετε παιδιά, ἄς ἀρχίσουν ἀμέσως ΤΩΡΑ τὶς σπουδές τους, ὥστε νὰ διακριθοῦν ἀμέσως ἀπὸ αὐτὴ τὴ χρονιὰ στὶς σχολικές τους ἐπιδόσεις.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.C.
ΣΧΕΔΙΟΥ—ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 628.904
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ «ATHENS» Διεθνὲς Πρακτορεῖον Παρνασσοῦ 2, (Πλατ. Κλαυθμῶνος) 7ος ὄροφος γραφεῖα 7—8. Τηλ.: 227-709. Ἐμπιστευτικαὶ Ἐρευναι.
Ἀναζητήσεις — Πληροφορίαι ἐπὶ ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐξωτερικῷ. Εἰδικευμένον προσωπικόν. Διευθυντὴ τέως ἀστυνομικοῦ Γενικῆς Ἀσφαλείας μὲ πολυετῆ πεῖραν.

ΟΙΚΟΣ ΜΟΔΑΣ ΤΖΩΝ

Ὁ ἀπὸ ἐτῶν ἀνεγνωρισμένος οἶκος Μόδας ΤΖΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ καὶ Ραπτικῆς Τέχνης σᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία καὶ πάλι νὰ παρακολουθῆσετε τὰς νεωτέρας μεθόδους τῆς Εὐρώπης σὲ νέα γραμμὴ ἀνδρικῆς καὶ γυναικείας μόδας. Σὲ 15 ἡμέρες κόβετε τὰ πρῶτα φορέματα. Σπεύσατε νὰ πληροφορηθῆτε δια τὰ νέα τμήματα ποὺ θὰ λειτουργήσουν. Πληροφορίαι: Τηλ. 621-163. Παλοῦνται πατρὸν διὰ ράπτας καὶ μοδίστας. Ἀναλαμβάνομεν πᾶν εἶδος ραψίματος ὡς τὴν κοπὴ ὑφασμάτων καὶ πράβες. Τιμαὶ προσιταὶ εἰς ὅλους. Δεχόμεθα οἰκοτρόφους. Σὲ ὅλωνος καὶ Ζωοδόχου Πηγῆς (εἴσοδος Ἀνδρ. Λόντου 1).

ΣΧΟΛΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ ΛΟΥΚΙΑΣ ΚΑΡΑΒΙΤΗ
Κανάρη 7α ΚΟΛΩΝΑΚΙ
Τηλ. 620-371 — 621-858.
Ἀνεγνωρισμένη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας.
Προσόντα : Ἀπολυτήριον Γυμνασίου.
Χορήγησις ὑποτροφίας εἰς ὡρισμένας ἐκ τῶν ἀποφοίτων.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρᾶ 7 Πλατεία Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 10 π.μ. — 1 μ.μ. καὶ 5—8 μ.μ. Τηλ. 525.387.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βραβεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ καὶ 5—8 μ.μ ὁδὸς Μεσόδου 25 Α' ὄροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810-975.

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀ.πογεύματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ. 613.610. — Οἰκία 710.752.

τοῦ καὶ σκοῦπισε τὸ ἱδρῶμένο τοι μέτωπο μὲ τὸ μανίκι τοῦ πουκαμίσου του.

— Μὴ δίνετε προσοχὴ στὸ γέρο, εἶπε. Ἦταν φυσικὸ νὰ ταραχθῆ ἔτσι. Μὰ εἴδαμε ὅλοι πῶς ἔγιναν τὰ πράγματα. Ἔπαθε βλάβη ὁ ρυθμιστὴς τῆς μηχανῆς καὶ σπάσανε τὰ καλώδια...

Ὁ Κέλλυ ἔνιωσε ἕνα πόνο στὸ μπράτσο του καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια του. Τὰ δάχτυλα τῆς Σύλβιας χώνονταν βαθιὰ στὴ σάρκα του. Ἡ σβημένη φωνή της πρόδινε ἀγωνία καὶ τρόμο, καθὼς τὸν ρώτησε:

— Μήπως πληγωθήκατε;

— Ὄχι, εὐτυχῶς, ἀπάντησε ἐκεῖνος, σκουπίζοντας μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του τὸ ἁλμυρὸ νερὸ ἀπ' τὰ μάτια του.

Κύτταξε πάλι τὴν τεράστια τρύπα τῆς ἀποβάθρας κι' ὕστερα τὸ βίντσι.

— Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε, πρόσθεσε ἤσυχα. Δῶστε μου τώρα τὰ σύνεργά μου. Θὰ βουτήξω, νὰ δῶ ἂν θὰ μπορέσω νὰ τὸν βγάλω ἀπὸ κεῖ κάτω...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Ἡ ζέστη ἦταν πνιγηρή. Δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ὑποφέρη ὁ Κέλλυ, ἂν δὲν τὸν προστάτευε μιὰ τέντα.

Βρισκόταν πάνω στὸ κατάστρωμα τοῦ «Σάλλυ», φορῶντας τὴ στολὴ τοῦ δύτη.

Ἡ Τζάνις κι' ἡ Σύλβια κλαίγανε, προσπαθῶντας συγχρόνως νὰ βοηθήσουν τοὺς δυὸ ἰθαγενεῖς. Τέλος, ὁ Ράρα κι' ὁ Κάδι κατάφεραν νὰ στερεώσουν τὴν κάσκα τοῦ Κέλλυ καὶ τὸν κατέβασαν ἀπὸ μιὰ πρόχειρη σκάλα, ποὺ εἶχαν φτιάξει.

Εἶχαν ξανακάνει αὐτὴ τὴ δουλειά. Θὰ ἦταν πολύτιμοι βοηθοὶ τοῦ Κέλλυ, στὴν προσπάθειά του.

Ὁ πρῶτος ἄφησε νὰ κατεδοῦν σιγὰ-σιγὰ τὰ καλώδια, ἐνῶ ὁ δεύτερος χειριζόταν τὴν ἀέραντλία.

Τὸ νερὸ ἦταν δροσερὸ καὶ τὸ φῶς ἀρκετό. Ἂν δὲν εἶχε πάθει βλάβη τὸ βίντσι, θὰ ἦταν εὔκολη ἡ ἀνέλκυσι τοῦ πτώματος τοῦ Φίλιπς.

Ὁ Κέλλυ προσπάθησε πρῶτα νὰ χώση ἕνα λοστὸ κάτω ἀπ' τὴν κάσσα, γιὰ νὰ τὴν ἀνασηκώση. Μὰ δὲν κατώρθωσε νὰ τὴ μετακινήση, μολονότι τὸ νερὸ ἔκανε μικρότερο τὸ βάρος της. Βυθίσθηκε μάλιστα ἀκόμα πιὸ πολὺ μέσα στὴ λάσπη τοῦ βυθοῦ.

Ἀποφάσισε, λοιπόν, ὁ Κέλλυ νὰ περιμένη νὰ διορθώση ὁ Χάνσον τὸ βίντσι καὶ νὰ ἀλλάξη τὰ συρματόσχοινα. Δὲν εἶχε πιὰ σημασία γιὰ τὸ Φίλιπς, ὅσο κι' ἂν καθυστεροῦσε...

Ἦταν ἕτοιμος νὰ δώση τὸ σύνθημα νὰ τὸν ἀνεβάσουν, ἄλλαξε ὅμως γνώμη. Ἄφησε νὰ βγῆ λίγος ἀέρας ἀπ' τὴ βαλβίδα τῆς μάσκας του κι' ἔμεινε στὸ βυθό, προσμένοντας νὰ διορθωθῆ τὸ βίντσι.

Ἔλπιζε πὼς ἦταν ἐντελῶς τυχαῖος αὐτὸς ὁ θάνατος. Ἔτσι ἔπρεπε νὰ εἶναι... Βρισκόταν δίπλα στὸ Φίλιπς, ὅταν ἄρχισε νὰ πέφτη ἡ κάσσα...

Μά, τὴν προηγούμενη μέρα, ἡ Σύλβια εἶχε κάνει ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνη. Τὸν εἶχε ρωτήσει πόσα λεφτὰ ἤθελε νὰ πάρη, γιὰ νὰ ἐγκαταλείψη τὴν ἀποστολὴ καὶ νὰ γυρίση ἀεροπορικῶς στὸ Λὸς Ἄντζελες.

Ἴσως αὐτὴ ἡ ἐπιμονή της νὰ τὸν διώξη, δὲν ὠφειλόταν σὲ ἐντελῶς προσωπικοὺς λόγους... Ἴσως εἶχε ὑπερβάλει ὁ Κέλλυ τὴ γοητεία του καὶ τὴν ἐντύπωσι, ποὺ εἶχε κάνει στὴ νέα γυναῖκα!

Ἀκούμπησε στὴν κάσσα τοῦ ἀεροσυμπιεστοῦ καὶ σκέφθηκε τὴ νύχτα, ποὺ εἶχε περάσει μὲ τὴ Σύλβια... Σίγουρα, εἶχαν συντελέσει καὶ τότε οἱ περιστάσεις, ἡ τύχη. Θυμόταν ὡστόσο ὅτι, ἔπειτα ἀπ' τὸ πρῶτο φλογερὸ σφιχταγκάλιασμά τους, εἶχε ἀγγίξει τὸ μάγουλό της καὶ τὸ εἶχε αἰσθανθῆ μουσκεμένο ἀπὸ δάκρυα.

— Γιατί κλαῖς; τὴν εἶχε ρωτήσει.

Κι' ἐκείνη τοῦ εἶχε ἀπαντήσει:

— Ἀπὸ εὐτυχία!

Μὰ τοὐλεγε τὴν ἀλήθεια, ἄραγε; Οἱ σκέψεις του πῆραν ἄλλο δρόμο. "Αν ἡ Σύλβια εἶχε θελήσει ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτόν, γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, γιατί θὰ τοῦ φώναζε, προειδοποιώντας τον, γιὰ τὸν κίνδυνο;

Καὶ γιατί ὁ Χὶνς θὰ δεχότανε νὰ σκηνοθετήση ἕνα δυστύχημα; Αὐτὸς δὲν εἶχε τίποτα ἐναντίον τοῦ Κέλλυ. Γιατί θὰ ζητοῦσε νὰ τὸν σκοτώση;

Οἱ δυὸ ἄντρες πληρώνονταν ἁπλῶς γιὰ τὴ δουλειά, ποὺ κάνανε...

Μὰ ὁ Χὶνς εἶχε τόσο ἀναστατωθῆ ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ Φίλιπς, ὥστε δὲ θὰ μποροῦσαν πιὰ νὰ βασίζονταν σ' αὐτόν. Ὁ Κέλλυ πρόβλεπε πὼς ὁ γέρος ναυτικὸς θὰ γύρευε στὸ ἑξῆς νὰ πνίξη τὴ θλῖψι του στὸ οὐΐσκυ. Θὰ ἦταν διαρκῶς μεθυσμένος...

Πάντως, ἔπειτα ἀπ' τὴ δολοφονία ἐκείνου τοῦ ἀγνώστου καὶ τῆς Μαίη, εἶχε ἀκολουθήσει τώρα τὸ «δυστύχημα» τοῦ Φίλιπς. Μήπως εἶχε δίκιο ὁ Χάνσον; Ἔπρεπε τάχα νὰ τριτώση τὸ κακό; Ἂν ἦταν ἔτσι, θὰ μποροῦσαν πιὰ νάναι πιὸ ἥσυχοι στὸ ἑξῆς...

Ἕνα κοπάδι ἀπὸ τροπικὰ ψάρια μὲ ζωηρὰ χρώματα ἄγγιξε τὴ μάσκα τοῦ Κέλλυ. Ἐκείνος ἐξέσφιξε λίγο τὸ λάστιχο τοῦ μανικιοῦ τῆς στολῆς του καὶ τάδιωξε μὲ κάμποσες φουσκάλες ἀέρα. Τὰ κύτταξε, ποὺ φεύγανε, διασκεδάζοντας μὲ τὸ θέαμα.

Παρ' ὅλους τοὺς θρύλους καὶ τὶς περιγραφὲς τῶν περιπετειωδῶν μυθιστορημάτων, πολὺ σπάνια οἱ δύτες ἀντιμετωπίζουν μὲ τὸ μαχαῖρι τους τεράστιους καρχαρίες ἢ γιγάντια χταπόδια. Συνήθως, δὲν ἔχουν νὰ φοβηθοῦνε τίποτα ἀπ' τὸν ὑποβρύχιο κόσμο.

Πολὺ μεγαλύτερος εἶναι ὁ κίνδυνος ἀπὸ τὰ καλώδια, ποὺ μπλέκονται, ἀπ' τοὺς σωλῆνες ἀερισμοῦ, ποὺ στρίβουν καὶ βουλώνουν, ἀπ' τὶς ἀπότομες μεταβολὲς βάθους... Αὐτοὶ οἱ φόβοι εἶναι ἀπόλυτα βάσιμοι. Σὲ κάθε 30 πόντους, ποὺ κατεβαίνει ἕνας δύτης, ἡ πίεσι αὐξάνεται πάνω ἀπὸ 300 γραμμάρια κατὰ τετραγωνικὸ πόντο. Σὲ βάθος 10 μέτρων — ὅπως αὐτό, ποὺ βρισκόταν τώρα ὁ Κέλλυ — εἶναι περίπου διπλάσια ἀπὸ τὴν κανονικὴ ἀτμοσφαιρικὴ πίεσι.

Τὰ 10 μέτρα ἀποτελοῦν τὸ τελευταῖο ὅριο γιὰ τοὺς ἐρασιτέχνες δύτες. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, τὰ πράγματα γίνονται πολὺ πιὸ δύσκολα. Μόνο ἕνας ἐπαγγελματίας μπορεῖ νὰ κατεβῆ πιὸ βαθιά.

Ὁ Κέλλυ ἔνιωσε πὼς τέντωναν ἀπὸ πάνω τὸ καλώδιό του. Κύτταξε ψηλὰ καὶ εἶδε νὰ κατεβαίνουν πρὸς τὸ μέρος του τὰ συρματόσχοινα τοῦ βιντσιοῦ.

Ἤξερε καλὰ τὴ δουλειά του ὁ Χάνσον. Χειριζόταν προσεχτικὰ τὸ μηχάνημα.

Ὁ Κέλλυ πέρασε γύρω ἀπ' τὴν κάσσα τὰ συρματόσχοινα κι' ἔδωσε τὸ σύνθημα νὰ τὰ τραβήξουν ἀπάνω. Ἔδεσε ὕστερα ἕνα ἄλλο γύρω ἀπ' τὸ πτῶμα τοῦ Φίλιπς καὶ τὸ ἀκολούθησε ὡς τὴν ἐπιφάνεια. Οἱ δυὸ ἰθαγενεῖς τὸν ἀνέβασαν στὸ «Σάλλυ». Ὁ Ράρα τοῦ ἔδεσε τὸ μάσκα, ἐνῶ ὁ Κάδι ἔκλεινε τὸν ἀέρα.

Στὸ μεταξύ, εἶχαν μαζευτῆ στὴν ἀποβάθρα κάμποσοι περίεργοι. Δυὸ ἰθαγενεῖς ἀστυνομικοὶ τοὺς κρατοῦσαν σ' ἀπόστασι.

Ὁ Κέλλυ ἀνακουφίσθηκε, βλέποντας τὴ Τζάνις καὶ τὴ Σύλβια στὴν ἀποβάθρα, νὰ κουβεντιάζουνε μ' ἕνα ψηλὸ ἄντρα μὲ ἄσπρο κοστοῦμι. Ἦταν προτιμότερο νὰ μὴ δοῦνε τὸ πτῶμα τοῦ Φίλιπς, στὴν κατάστασι, ποὺ βρισκόταν...

Ὁ Χάνσον σταμάτησε τὸ βίντσι καὶ πλησίασε, γιὰ νὰ βοηθήση τὸ Ράρα καὶ τὸν Κάδι.

— Πῶς πήγαμε; ρώτησε τὸν Κέλλυ.

— Καλά. Μὰ σᾶς συνιστῶ νὰ σκεπάσετε τὸ Φίλιπς, μόλις τὸν βγάλετε. Δὲν πρέπει νὰ τὸν δοῦνε οἱ κοπέλλες!...

Ὁ Χάνσον πῆρε ἕνα μεγάλο καραβόπανο.

— Τὸ φουκαρᾶ! μουρμούρισε. Μὰ δὲν τοῦ ἔφταιξε κανείς...

Ὁ Κέλλυ ρώτησε πῶς ἦταν ὁ Χίνς.

— Ἄσχημα, ἀπάντησε ὁ Χάνσον, μ' ἕνα μορφασμό. Τὸν ἔστειλα νὰ εἰδοποιήση τὴν ἀστυνομία σ' ὅλα τὰ μπάρ, στὸ δρόμο του... Δὲ μποροῦμε πιὰ νὰ βασισθοῦμε σ' αὐτόν!

— Τὸ σκέφθηκα κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Κέλλυ.

Ἄφησε ὕστερα τὸ Ράρα καὶ τὸν Κάδι νὰ τοῦ βγάλουνε τὶς μπότες μὲ τὶς μολυβένιες σόλες, τὴν κάσκα καὶ τὴ στολή του.

Οἱ πρῶτες ἀνακρίσεις γίνανε πίνα τοῦ πλοίου. Ὁ ἀστυνομικὸς — κάποιος Μάνσον, ψηλὸς κι' ἀδύναμος — ἔδειχνε τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν προσπάθεια τῆς ὅσο καὶ γιὰ τὴν τραγικὴ τύχη τοῦ φωτογράφου.

Ὁ Χάνσον ἔδωσε πρῶτος κατάθεσι:

— Ὁ Ράρα, ποὺ χειριζότανε τὸ βίντσι, δὲν τὰ κατάφερνε καλὰ μὲ τὴν κάσσα τοῦ ἀεροσυμπιεστῆ. Πῆρε, λοιπόν, τὴ θέσι του ὁ Χίνς. Εἶχε σηκώσει τὴν κάσσα πάνω ἀπ' τὴν ἀποβάθρα. Μόλις τοῦ εἶπα νὰ προσέχη, ἔγινε τὸ κακό!

«Φαίνεται πὼς τὸ βίντσι εἶχε καιρὸ νὰ δουλέψη. Ἔπαθε κάτι, ποια Βλάβη ὁ μηχανισμός του κι' ἡ κάσσα ἐλευθερώθηκε κι' ἔπεσε, κόβοντας τὰ καλώδια.

Ὁ Χίνς σκούπισε τὰ μάτια του μ' ἕνα βρώμικο μαντῆλι.

— Ἐγὼ φταίω, βόγγησε. Τὸν σκότωσα!

Ὁ Χάνσον ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Εἶναι μεθυσμένος, ὁ γέρος, δήλωσε.

— Τὸ βλέπω, εἶπε ὁ Μάνσον. Ἦταν μπροστὰ τόσοι μάρτυρες, στὸ δυστύχημα. Θὰ μποροῦσε νὰ συμβῆ στὸν καθένα μας...

— Δὲν ἔρω πῶς γίνεται, παρατήρησε ὁ Μάνσον, συλλογισμένος, ἀλλὰ οἱ ἀποστολὲς διασκέσεως ἢ ἀνελκύσεως θησαυρῶν πάνε ἄσχημα συνήθως!

Στράφηκε στὴ Σύλβια καὶ πρόσθεσε:

— Ἂν κατάλαβα καλά, ἔγινε πρῶτα μιὰ δολοφονία, λίγο πρὶν ξεκινήσετε, κι' ὕστερα στραγγαλίσθηκε μιὰ κοπέλλα πάνω στὸ «Καϊλούα».

— Ἀκριβῶς, ἀπάντησε ἡ Σύλβια.

ΜΑΘΕΤΕ ΧΟΡΟ
ΣΤΟΥ
ΚΩΣΤΑ ΜΠΟΥΣΙΩΤΗ
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 36
ΤΗΛ. 222-229
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΜΕΘΟΔΟΣ ΧΟΡΩΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης) Τηλέφ. 532-563

Ἡ ἀντρικὴ μόδα

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙΟΥ

Πρέπει νὰ φτάνη ἀκριβῶς στὴ μέση, μὰ μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε ἡ ζώνη νὰ σφίγγη δύο δάκτυλα πάνω ἀπὸ τὸ λαγόνιο ὀστό. Στὸ ἐμπρὸς μέρος πρέπει νὰ εἶναι ἴσιο γωνὶς πένσες. Πίσω, πρέπει νὰ κρατάη τὸ σημεῖο τῆς μέσης κάπως ψηλὰ γιὰ νὰ λεπταίνη τὴ γραμμή.

Τὰ ὡραιότερα πανταλόνια τοῦ κόσμου γίνονται (τὸ λέει ὁ δοὺξ τοῦ Οὐίνδσωρ) στὴν Ἀμερικὴ, στὴ Ν. Ὑόρκη. Στὰ ἀμερικανικὰ περιοδικὰ τῆς ἀντρικῆς μόδας, ὑπάρχουν ἀμέτρητα τέτοια πανταλόνια, ποὺ ἕνας καλὸς ράφτης μπορεῖ εὐκολα νὰ τὰ ἀντιγράψη.

Τί ξεχωριστὸ ἔχουν αὐτὰ τὰ πανταλόνια; Φτάνουν ἀκριβῶς στὴ μέση, μὰ ἀκουμποῦν πάνω σ' αὐτήν, μὲ τρόπο ποὺ ἡ ζώνη νὰ σφίγγη δυὸ δάκτυλα πάνω ἀπὸ τὸ κόκκαλο τῆς λεκάνης.

Τώρα ποὺ ξέρουμε ποῦ πρέπει νὰ «ἀκουμπᾶ» τὸ πανταλόνι, ἂς δοῦμε πῶς γίνεται τὸ πιὸ σημαντικὸ μέρος, δηλαδὴ τὸ μέρος ποὺ ἀπὸ τὸν καβάλο φτάνει στὴ μέση. Πρὶν ἀπ' ὅλα, καβάλου πένσες. Οἱ πένσες ἐμπρὸς φουσκώνουν, βαρύνουν, χωρὶς νὰ ἔχουν καμμιὰ πρακτικὴ χρησιμότητα. Χωρὶς πένσες, τὸ πανταλόνι τυλίγει πραγματικὰ τὴ μέση καί, ἂν τὸ ὕφασμα εἶναι σκοῦρο, κρύβει τὴν κοιλιά. Αὐτό, εἶναι τὸ μυστικὸ τῶν ἀγγλικῶν πανταλονιῶν Σίμψον. Πρόκειται στὴν πραγματικότητα γιὰ ἕνα μοντέλο, ποὺ ἔχει ἀντιγραφῆ ἀπὸ τὰ ἀμερικανικὰ καὶ ποὺ οἱ ἄντρες τῆς Εὐρώπης τὸ υἱοθέτησαν μὲ ἐνθουσιασμό, παρ' ὅλο ποὺ ἡ τιμή του εἶναι σχετικὰ ἀκριβή.

Ὅπως εἶναι εὔκολο νὰ κυταλάβετε, σ' αὐτὸ τὸ πανταλόνι ποὺ «τυλίγει τὴ μέση», οἱ τσέπες δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι κομμένες μὲ τὸν παλιὸ τρόπο, δηλαδὴ λοξὰ ἡ κατὰ μῆκος τῆς πλαϊνῆς ραφῆς τοῦ παντελονιοῦ. Ἐδῶ, οἱ τσέπες πρέπει νὰ βρίσκουν φιὰ θέσι στὸ ἐμπρὸς μέρος τοῦ μηροῦ, μὲ τρόπο ποὺ νὰ

Ἔχει ἕνα σκοπὸ πρακτικό, γιατὶ βαραίνει τὸ πανταλόνι, ποὺ ἔτσι «στέκεται» καλύτερα. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, τὰ πανταλόνια μὲ τὸ ρεβέρ διορθώνονται εὐκολώτερα, ὅταν ἔχουν φαγωμὸ στὸ στρίφωμα.

Πρέπει νὰ σιδερώνωνται συχνὰ τὰ πανταλόνια ἢ ὄχι;

Νὰ σιδερώνωνται, νὰ σιδερώνωνται, νὰ σιδερώνωνται! Ἡ καλὴ τσάκισι τοῦ παντελονιοῦ, εἶναι ὅ,τι πρέπει γιὰ τὴ γυναίκα. Μὴ φοβᾶστε πὼς κινδυνεύετε νὰ καταστρέψετε τὰ πανταλόνια μὲ τὸ πολὺ σιδέρωμα. Κατὰ τὸ κανόνα, ἕνα παντελόνι πρέπει νὰ σιδερώνεται δυὸ-τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα. Ἴσως ἔτσι ἡ ζωή του θὰ συντομευθῆ λίγο, μὰ θὰ εἶναι μιὰ ζωὴ ποὺ ἄξιζε νὰ τὴ ζήση...

ΤΟ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙ ΤΟΥ «ΧΩΡΙΣΤΟΥ»

Τὰ πανταλόνια ποὺ προορίζονται γιὰ ἕνα «χωριστὸ» σύνολο, εἶναι τόσο διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ παντελόνια ποὺ προορίζονται γιὰ ἕνα ὁλόκληρο κοστούμι, ὥστε στὴν Ἀμερικὴ — ποὺ δὲν γίνεται οἰκονομία οὔτε στὰ λόγια οὔτε στὰ πανταλόνια — ἔχουν διαφορετικὰ ὀνόματα.

Τὰ πανταλόνια τοῦ ὁλόκληρου κοστουμιοῦ δὲν ἔχουν ξεχωριστὰ χαρακτηριστικά, ἐνῶ ἐκεῖνα τοῦ μὴ φουσκώνουν τὸ πανταλόνι στὰ πλάγια.

Μὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀδύνατους, τοὺς ἀθλητικούς, τοὺς τυχεροὺς κι' ἐκείνους ποὺ ἔχουν νὰ κάνουν δίαιτα, πολλοὶ εἶναι οἱ ἄντρες ποὺ παρουσιάζουν περισσότερο πάχος ἀπ' ὅσο πρέπει στὶς περιφέρειες. Στὰ ἀμερικανικὰ πανταλόνια, λοιπόν, ὑπάρχει ἕνα τέχνασμα, ποὺ ἐξαφανίζει, τοὐλάχιστον φαινομενικά, αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα. Εἶναι ἀρκετὸ νὰ κρατιέται πίσω, τὸ σημεῖο τῆς μέσης, λίγο ψηλά, κάνοντας νὰ πέφτουν τὰ δυὸ πίσω φύλλα κάπως ἴσια, μὲ τρόπο ποὺ νὰ ἀκολουθοῦν, μὰ ὄχι ἀπόλυτα, ἐκεῖνη τὴν πολὺ «γεμάτη» γραμμή, ποὺ ξεκινᾶ συνήθως ἀπὸ τὴ μέση, πίσω, καὶ φτάνει, ὅλο καὶ παχαίνοντας, μέχρι τὸν καβάλο.

Καὶ τώρα μερικὲς ἀπαντήσεις σὲ ὡρισμένες ἀμφιβολίες:

Εἶναι προτιμότερα τὰ πανταλόνια μὲ τὴ χωριστὴ ζώνη, ἢ ἐκεῖνα ποὺ στέκονται μόνα τους;

Ὅποιος θέλει νὰ κρύψη μερικὰ κιλὰ ἢ νὰ τονίση περισσότερο τὴ μέση, πρέπει νὰ προτιμήση τὰ πανταλόνια μὲ τὴ ζώνη.

Στὸ κάτω μέρος τοῦ πανταλονιοῦ πρέπει νὰ ὑπάρχη ρεβέρ ἢ ὄχι;

Στὰ ἐλαφρὰ ὑφάσματα, τὸ ρεβὲρ

«χωριστοῦ» ἐπιτρέπουν διάφορες λύσεις πρακτικὲς καὶ διασκεδαστικές.

Ὅλα αὐτὰ ξεκινοῦν ἀπὸ μιὰ λογικὴ σκέψι: Τὸ πανταλόνι τοῦ «χωριστοῦ» ἔχει ἕνα τόνο σπόρ. Ἐνῶ τὸ σακκάκι τοῦ ὁλόκληρου κουστουμιοῦ δὲν βγαίνει ποτέ, τὸ σακκάκι τοῦ «χωριστοῦ» βγαίνει συχνά. Ἑπομένως, τὸ πανταλόνι πρέπει νὰ εἶναι ἕνα κομμάτι αὐτόνομο.

Ὑπάρχουν πολλὰ πανταλόνια, προωρισμένα ἀκριβῶς γιὰ «χωριστὸ» σύνολο, ποὺ εἶναι κομμένα μὲ τρόπο ὥστε νὰ μὴν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ζώνη. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ἔχουν ἕνα λαστιχο κρυμμένο στὴ ζώνη. Ὑπομνήσθητε, καὶ σ' αὐτὰ τὰ πανταλόνια μπορεῖτε νὰ φορέσετε μιὰ ζώνη διακοσμητική. Εἶναι περιττὸ νὰ προσθέσουμε, πὼς πρέπει νὰ εἶναι ἀσκετὰ ἐφαρμοστά, μὲ πολὺ στενὸ καὶ μὲ ὕφασμα ὄχι πολὺ βαρύ. Ἂν ὅμως, ἀντὶ γιὰ μιὰ ἐλαφρὴ φανέλλα, χρησιμοποιήσετε ἕνα ὕφασμα διαγωνάλ —σπορ μὰ βαρύ— τότε εἶναι προτιμότερο νὰ μετακειρισθῆτε ἀπλοϊκὴ ζώνη, γιὰ νὰ μὴν εἶστε ἀνεγκαισμένος νὰ «τακτοποιῆτε» κάθε τόσο τὸ πανταλόνι σας. Μετὰ τὸ πρόβλημα τῆς ζώνης, ἔρχεται τὸ πρόβλημα τῆς τσέπης. Οἱ τσέπες σ' αὐτὸ τὸν τύπο τῶν παντελονιῶν ἔχουν κι' ἕνα σκοπὸ διακοσμητικό. Ἐπιτρέπονται καὶ οἱ πρωτοτυπίες, ἀλλὰ μὲ καλὸ γοῦστο. Σ' ἕνα βαρὺ ὕφασμα, μπορεῖ νὰ γίνουν ἀκόμα καὶ πάτ στὶς τσέπες, ἐνῶ αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται σὲ ἐλαφρὸ ὕφασμα, γιατὶ τὸ σακκάκι θὰ τὶς τσαλάκωνε πολύ.

Ἡ κασμηροφανέλλα, τὸ διαγωνάλ, τὸ κοτλὲ βελοῦδο εἶναι τὰ πιὸ κατάλληλα ὑφάσματα γι' αὐτὸ τὸν τύπο τῶν πανταλονιῶν. Ὑπάρχουν βέβαια κι' ἄλλα ὑφάσματα γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν ἀργότερα, στὶς ἀρχὲς τῆς ζεστῆς ἐποχῆς. Μὰ γιὰ τὸ φθινόπωρο καὶ τὸ χειμῶνα, τὰ πιὸ κατάλληλα εἶναι πάντα αὐτὰ ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙ ΣΕ ΔΕΙΠΝΟ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΗΤΑΝ μιὰ Παρασκευὴ ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες. Τὸ πλυντήριο βούϊζε, στὸ λουτρό, καὶ στὴν κουζίνα μύριζε ψημένο ψάρι.

Τὸ ἀπρόοπτο γεγονός, ποὺ ἔκανε ἐκείνη τὴν Παρασκευὴ διαφορετικὴ ἀπ' τὶς ἄλλες, ἔφτασε στὶς ὀχτὼ ἀκριβῶς, μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα μου, τὸν Φούριο.

— Ξέρεις, κάλεσα τὸ Στέφανο Ράντι σὲ δεῖπνο, αὔριο τὸ βράδυ, μοῦ εἶπε ὁ Φούριο.

Τὸν κύτταξα, μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ κατάπληξι.

— Τὸ συμβούλιο τὸν ἐξέλεξε πρόεδρο τῆς «Σιντὲρ», συνέχισε ὁ Φούριο. Φυσικά, ἡ θέσι μου ὡς ὑφισταμένου, δὲ μοῦ ἐπέτρεπε νὰ τὸν καλέσω, μὰ σήμερα ἦρθε στὰ γραφεῖα καὶ θέλησε νὰ μᾶς γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ ὅλους.

Ἐνῶ κουβεντιάζαμε, τοῦ εἶπα, ὅτι σ' ἔχω παντρευτὴ ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια. Ἐκεῖνος φάνηκε ἐνθουσιασμένος καὶ σχεδὸν ἐπεδίωξε αὐτὴ τὴν πρόσκλησι.

Ἐξακολουθῶντας νὰ μιλῇ, κάθησε στὸ τραπέζι.

— Δὲν τρῶμε ἀπόψε; μὲ ρώτησε εὔθυμα.

Ἀνασκίρτησα. Πῆγα στὴν κουζίνα, ξαναγύρισα μὲ τὴ σούπα καὶ μόνο τότε μπόρεσα νὰ ρωτήσω:

— Μπορῶ νὰ μάθω γιατί τὸ ἔκανες, αὐτό;

— Ποιὸ πρᾶγμα; μὲ ρώτησε ὁ Φούριο, μὲ ἀθῶο ὕφος.

— Γιατί κάλεσες τὸ Ράντι σὲ δεῖπνο; ξέσπασα. Ἐκεῖνος τρώει μ' ἕνα σερβιτόρο, ποὺ στέκεται ὀρθιος πίσω του, ἕτοιμος νὰ προβλέψῃ κάθε ἐπιθυμία του.

— Μόνο γι' αὐτό; γέλασε ὁ Φούριο. Μὴν ἀνησυχεῖς. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ζοῦν μέσα στὴν πολυτέλεια, ἐπιθυμοῦν κάθε τόσο λίγη ἁπλότητα... Καὶ ὕστερα, κατάλαβα πὼς ἐπιθυμοῦσε εἰλικρινὰ νὰ σὲ ξαναδῇ. Σὲ θυμᾶται πολὺ καλά.

Τὸ πίστευα πὼς μὲ θυμόταν πολὺ καλά. Ἡ ἱστορία ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ στὸ Στέφανο εἶχε κρατήσει μόνο λίγους μῆνες. Δὲν ἦταν μιὰ ἁπλὴ ἱστορία, ἀλλὰ μιὰ αἱματηρὴ πάλη μὲ τὸν ἑαυτό μου, μὲ τὰ ἴδια μου τὰ αἰσθήματα, ποὺ μὲ ἄφησε τσακισμένη, ψυχικὰ καὶ σωματικά. Γι' αὐτό, ὅταν συνάντησα τὸ Φούριο, ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, εἶχα διστάσει πολὺ νὰ δεχτῶ νὰ γίνω γυναῖκα του. Μὰ ἡ τουφερότητά του, ἡ ἀφοσίωσί του, ἔδιωξαν τελικὰ τοὺς δισταγμούς μου...

Εἴχαμε τελειώσει τὸ δεῖπνο μας, ὅταν ὁ Φούριο, καθαρίζοντας ἕνα μεγάλο μῆλο, ξανόρχισε νὰ μιλῇ γιὰ τὸ Στέφανο:

— Φυσικά, αὐτὴ ἡ πρόσκλησι ἔχει κάποιο σκοπό. Ἔχω βάλει στὸ μάτι τὸ τιμῆμα τῶν διαφημίσεων καί, ἐπειδὴ ὁ νέος πρόεδρος θὰ κάνῃ ἀλλαγές, θὰ ἤθελα νὰ μετατεθῶ ἐκεῖ.

— Μὰ δὲν πρόκειται μόνο γιὰ μιὰ μετάθεσι, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἕνα προβιβασμό, παρατήρησα.

— Ἀκριβῶς, φώναξε ὁ Φούριο, ἐνθουσιασμένος. Καί, ὅπως θὰ ἔχῃς καταλάβει, ὑπολογίζω πολὺ στὴ βοήθειά σου.

— Στὴ βοήθειά μου;... ρώτησα μὲ φρίκη.

Μὰ ὁ Φούριο ἐξακολουθοῦσε νὰ τρώῃ ἥσυχα τὸ μῆλο του.

Σκέφτηκα μὲ ἀπελπισία πὼς εἶχε δίκιο. Δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί μοῦ ζητοῦσε, ἀφοῦ δὲν ἤξερε τίποτα γιὰ τὸ δεσμό μου μὲ τὸ Στέφανο. Ἤξερε μόνο, ὅτι, ἕνα χρόνο, ἤμουν παιδαγωγὸς στὶς δυὸ κορούλες του καὶ ὅτι εἶχα ἐγκαταλείψει ἐκείνη τὴ θέσι, ἐπειδὴ εἶχα πάθει ὑπερκόπωσι.

Μὰ ἡ ἀλήθεια ἦταν ἄλλη: Ὁ Στέφανος ἦταν χῆρος, πλούσιος καὶ γοητευτικὸς καί, ἂν ἔμενα μιὰ μέρα περισσότερο στὸ σπίτι του, θὰ γινόμουν δική του.

Τὸ κατάλαβα, ὅταν μοῦ εἶπε πώς, παρ' ὅλο τὸν ἔρωτα, ποὺ ἔνοιωθε γιὰ μένα, ἦταν νωρὶς ἀκόμα νὰ σκεφτῇ γιὰ γάμο, γιατὶ ἡ σύζυγός του εἶχε πεθάνει μόλις πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο. Μὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ μὲ κρατήσῃ κοντά του... κι' ἔνοιωθα κι' ἐγὼ τὴν ἴδια ἐπιθυμία μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς μου. Κατώρθωσα, ὡστόσο, νὰ τὴ νικήσω κι' ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι του, κρυφά, σὰν κλέφτρα...

— Δὲ θὰ εἶναι δύσκολο, σὲ κάποια στιγμή, νὰ τοῦ μιλήσῃς γιὰ τὴ δουλειά μου, συνέχιζε στὸ μεταξὺ ὁ Φούριο. Ἐγὼ θὰ λείψω λίγο, γιὰ νὰ ἑτοιμάσω τὰ ποτά, κι' ἔτσι θὰ βρῇς τὴν εὐκαιρία...

Ἤξερα πὼς ὁ Στέφανος δὲ θὰ μοῦ τὸ ἀρνιόταν. Μὰ τί θὰ μοῦ ζητοῦσε γιὰ ἀντάλλαγμα;...

Ἐκείνη τὴ νύχτα, κοιμήθηκα πολὺ λίγο. Ἔνοιωθα σὰ νὰ βρισκόμουν πάνω σ' ἕνα κῦμα, ποὺ μὲ παρέσυρε... μὲ παρέσυρε, γιὰ νὰ μὲ πάῃ ποιὸς ξέρει ποῦ! Στὸ τέλος, ἀποκοιμήθηκα καὶ ὀνειρεύτηκα πὼς βρισκόμουν στὸν κῆπο τῆς βίλλας τοῦ Στέφανου καὶ ὅτι ἐκεῖνος ἦταν κοντά μου, μὲ κύτταζε στὰ μάτια κι' ὕστερα μὲ τραβοῦσε πάνω του καὶ τὰ χείλη του ζητοῦσαν τὰ χείλη μου...

Ὅταν ξύπνησα, ἔνοιωθα ἀκόμα τὴ γεῦσι ἐκείνων τῶν φιλιῶν. Τὸ κεφάλι μου πονοῦσε καὶ τὰ γόνατά μου λύγιζαν, μὰ μὲ πλημμύριζε ἕνα αἴσθημα εὐφορίας, κάθε ἄλλο παρὰ δυσάρεστο.

Σ' αὐτὴ τὴν ψυχικὴ κατάστασι, ἑτοίμασα τὸ σπίτι, ἔφτιαξα τὰ φαγητὰ καὶ τὰ γλυκὰ γιὰ τὸ δεῖπνο καὶ ἀγόρασα τὰ κεριὰ γιὰ τὰ ἀσημένια κηροπήγια, ποὺ μᾶς εἶχε χαρίσει μιὰ θεία τοῦ Φούριο.

Οἱ ἀσημένιες τρίχες, ποὺ εἶχαν γίνει περισσότερες στοὺς κροτάφους του, τὸν ἔκαναν πιὸ γοητευτικό.

Ὅταν, ἐπιτέλους, τὸ τραπέζι ἦταν ἕτοιμο, ἔσβησα ὅλα τὰ φῶτα, ἄναψα τὰ κεριὰ καὶ προσπάθησα νὰ κυτταζῶ τὴ ρομαντικὴ γωνιὰ μὲ τὰ μάτια τοῦ Στέφανου.

Τὰ ἀσημένια μαχαιροπήρουνα ἔλαμπαν γλυκὰ δίπλα στὰ πορσελάνινα πιάτα καὶ πάνω στὸ κατάλευκο τραπεζομάντηλο. Στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ εἶχα τοποθετήσει ἕνα πανεράκι μὲ λουλούδια «μὴ-μὲ-λησμόνει».

Ἴσως ὁ Στέφανος νὰ ἔβγαζε ἀπ' αὐτὰ τὰ λουλούδια ἕνα ξεχωριστὸ συμπέρασμα: Θὰ καταλάβαινε πὼς δὲν τὸν εἶχα λησμονήσει. Κι' ἐκεῖνος;...

Οὔτε κι' ἐκεῖνος μὲ εἶχε λησμονήσει. Τὸ κατάλαβα ἀμέσως, ὅταν τοῦ ἄπλωσα τὸ χέρι μου, καὶ αὐτὸς τὸ ἔφερε στὰ χείλη μου.

— Ἄννα... ψιθύρισε. Πόσο χαίρομαι, ποὺ σὰς ξαναβλέπω. Δὲν ἀλλάξατε καθόλου.

Τὰ μάτια του, ποὺ ἔλαμπαν τρεμούλιασμα σ' ὁλόκληρο τὸ κορμί μου.

Κι' ἐκεῖνος δὲν εἶχε ἀλλάξει. Μόνο, ποὺ οἱ ἀσημένιες τρίχες, ποὺ εἶχαν γίνει περισσότερες στοὺς κροτάφους του, τὸν ἔκαναν πιὸ γοητευτικό.

Κύτταξε μὲ θαυμασμὸ τὸ τραπέζι, ὕστερα κάθησε δίπλα μου, στὸν καναπέ, ἐνῶ ὁ Φούριο ἑτοίμαζε τὰ ἀπεριτίφ.

Ἤμουν πολὺ ταραγμένη ἀπὸ τὴν ἐγκαρδιότητα τοῦ Στέφανου, ἀπὸ τὴ φλόγα, ποὺ ἀντίκρυζα στὰ μάτια του, κάθε φορά, ποὺ συναντοῦσα τὸ βλέμμα του.

Στὸ διάστημα τοῦ δείπνου, μιλήσαμε πολὺ λίγο γιὰ τὴν ἐργασία τοῦ Φούριο. Θἄλεγε κανείς, ὅτι ὁ σύζυγός μου φρόντιζε ν' ἀλλάξῃ συζήτησι, κάθε φορά, ποὺ ὁ Στέφανος ἀναφερόταν σ' αὐτὸ τὸ θέμα.

Πήραμε τὸν καφὲ καθισμένοι στὶς πολυθρόνες. Ὕστερα, ὁ Φούριο πρότεινε νὰ πιοῦμε ἕνα κονιάκ. Ὁ Στέφανος δέχτηκε καὶ ὁ σύζυγός μου πῆγε στὴν κουζίνα, γιὰ νὰ φέρῃ τὰ παγάκια.

Ἡ στιγμὴ εἶχε φτάσει, μὰ ἐγὼ ἤμουν φοβερὰ ταραγμένη. Ὁ Στέφανος μοῦ πῆρε τὸ χέρι καὶ τὸ ἔσφιξε.

— Ὁ Φούριο ἔχει φιλοδοξίες καὶ ἐλπίδες... ἄρχισα. Θὰ μποροῦσες νὰ τὸν βοηθήσῃς...

Ἄκουσα τὸ ψυγεῖο νὰ κλείνῃ καὶ σταμάτησα. Ὁ Στέφανος ἄφησε τὸ χέρι μου.

— Μποροῦμε νὰ συναντηθοῦμε αὔριο, γιὰ νὰ μιλήσουμε ἥσυχοι, μοῦ εἶπε βιαστικά. Θὰ σὲ περιμένω στὶς πέντε, στὸ σπίτι μου.

Ὁ Στέφανος ἔφυγε λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Ὅταν μείναμε μόνοι, ἐγὼ καὶ ὁ Φούριο, ἐκεῖνος μὲ ρώτησε ἀμέσως:

— Λοιπόν, τοῦ τὸ εἶπες;

— Ναί, ἀπάντησα ἀόριστα, κουρασμένα. Κι' ἐκεῖνος μοῦ εἶπε πὼς θὰ φροντίσῃ.

— Θαυμάσια! φώναξε ὁ Φούριο, ἐνθουσιασμένος, ἐνῶ ἀρχίζε νὰ γδύνεται. Φαντάζομαι τι μοῦτρα θὰ κάνῃ ὁ Μπραντέσκι, ποὺ φιλοδοξεῖ κι' αὐτὸς νὰ ἀναλάβῃ τὸ τμῆμα τῶν διαφημίσεων!

Ἐνοιωσα νὰ τὸν μισῶ, ἐκείνη τὴ στιγμή, καὶ ἐξακολούθησα νὰ τὸν μισῶ, γιὰ ὅλη τὴν ἀτελειωτη ἐκείνη νύχτα. Ἐνῶ αὐτὸς κοιμόταν ἥσυχος πλάι μου, ἐγὼ δὲν κατώρθωνα νὰ κλείσω μάτι.

Δὲ μποροῦσα πιὰ νὰ εἶμαι ἀντικειμενική. Λησμονοῦσα σχεδόν, ὅτι ὁ Φούριο δὲν ἤξερε τίποτα γιὰ τὶς σχέσεις μου μὲ τὸ Στέφανο καὶ ἔβλεπα τὸ σύζυγό μου σὰν ἕνα ἄνθρωπο ἀσυνείδητο, ποὺ μ' ἔσπρωχνε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Στέφανου...

★

Ὁ καμαριέρης, ποὺ μοῦ ἄνοιξε, δὲν ἦταν ἐκεῖνος, ποὺ ἤξερα. Μὲ ὡδήγησε ἀμέσως στὸ γραφεῖο, ποὺ μὲ περίμενε ὁ Στέφανος.

Αὐτὸς ἦρθε πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα.

— Ἄννα! Πόσο χαίρομαι, ποὺ σὲ ξαναβλέπω ἐδῶ! φώναξε.

Μὲ ὡδήγησε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ κάθησε ἀντίκρυ μου.

— Δὲν ἦταν τόσο εὔκολο νὰ ἔρθω... ψιθύρισα.

— Τὸ καταλαβαίνω. Μὰ τώρα εἶσαι ἐδῶ, κι' αὐτὸ μὲ κάνει εὐτυχισμένο. Τὸ πιστεύεις;

Ἀπέφυγα ν' ἀπαντήσω, κι' ἐκεῖνος γέλασε, μὲ τρυφερότητα.

— Δὲν ἀλλαξες καθόλου, Ἄννα, εἶσαι ἀκόμα ἱκανὴ νὰ κοκκινίζῃς. Πές μου, ὅμως, εἰλικρινά, εἶσαι κι' ἐσὺ εὐτυχισμένη, ποὺ βρίσκεσαι κοντά μου; Δὲν τὸν ἀγαπᾶς τὸν ἄντρα σου... Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Εἶναι ἀλήθεια, παραδέχτηκα μὲ εἰλικρίνεια. Μὰ ὁ Φούριο ἀγνοεῖ τὸ δεσμό, ποὺ ὑπῆρχε ἀνάμεσά μας.

— Ἐγώ, ἀντίθετα, εἶμαι βέβαιος, ὅτι τὰ ξέρει ὅλα!

— Πῶς μπορεῖς νὰ τὸ λές, αὐτό; ρώτησα μ' ἀγανάκτησι.

— Θυμᾶσαι τὸ στρατηγὸ Ὀρντοντζόνι, ἐκεῖνο τὸν ἡλικιωμένο συνταξιοῦχο, ποὺ ἐρχόταν συχνά, ὅταν ἤσουν ἐδῶ ἐσύ;

Ἔγνεψα καταφατικά, νοιώθοντας τὴν ἀνάσα μου νὰ κόβεται.

— Λοιπόν, ὁ στρατηγός, συνέχισε ὁ Στέφανος, εἶχε καταλάβει αὐτό, ποὺ συνέβαινε μεταξύ μας. Γνώριζε τὸ Φούριο, ἦταν παλιὸς φίλος τοῦ πατέρα του καί, ὅταν ἔμαθε πὼς ἐπρόκειτο νὰ σὲ παντρευτῇ, τοῦ τὰ εἶπε ὅλα. Ὅπως βλέπεις, λοιπόν, ἀγαπημένη μου Ἄννα...

Μ' ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ μὲ τράβηξε πιὸ κοντά του. Μὰ ἐγὼ δὲν ἄκουγα πιά, δὲν ἔνοιωθα τίποτα. Ἦταν σὰ νὰ εἶχαν γκρεμιστῇ ξαφνικὰ ὅλα μέσα μου. Ἐκείνη ἡ ἀποκάλυψι ἦταν γιὰ μένα τὸ τέλος τοῦ κόσμου, ἴσως τὸ τέλος τῆς ζωῆς!...

Ὁ Στέφανος ἔσκυψε, ζητῶντας τὰ χείλη μου. Μὰ ἐγὼ ἀποτραβήχτηκα ἀπότομα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, ἅρπαξα τὴν τσάντα μου καὶ τὰ γάντια μου καὶ ὥρμησα πρὸς τὴν πόρτα.

— Κι' ὕστερα λὲς πὼς δὲν τὸν ἀγαπᾶς! μοῦ φώναξε ὁ Στέφανος, μὲ πικρὴ εἰρωνεία.

— Τὸν μισῶ! Θὰ προτιμοῦσα νὰ τὸν δῶ νεκρό! φώναξα ἄγρια, ἐνῶ ἄνοιγα καὶ ξανάκλεινα τὴν πόρτα πίσω μου.

Βγῆκα στὸ δρόμο. Μά, μόλις εἶχα κάνει λίγα βήματα, ἔνοιωσα ξαφνικὰ ἕνα χέρι νὰ μὲ πιάνῃ ἀπὸ τὸ μπράτσο καί, ἀνάμεσα στὰ δάκρυά μου, εἶδα τὸ κατάχλωμο πρόσωπο τοῦ Φούριο!

— Ἐσύ; Πῶς τολμᾶς; Ὤ, ἄφησέ με, ἄφησέ με!

Δὲν καταλάβαινα πὼς φώναζα. Δὲν καταλάβαινα τὸν κόσμο, ποὺ δὲ μ' ἔνοιαζε γιὰ τὸν κόσμο, ποὺ μὲ κύτταζε...

— Ἠρέμησε, μοῦ εἶπε ὁ Φούριο, μὲ φωνὴ σκληρή.

Καὶ μὲ τράβηξε πρὸς τὸ αὐτοκίνητό του. Μ' ἔσπρωξε γιὰ ν' ἀνεβῶ, ὕστερα ἀνέβηκε κι' ἐκεῖνος κι' ἔβαλε μπροστά.

— Ὥστε ἦρθες... εἶπε σκληρά. Κι' ἐσὺ τὸ ἤξερες! φώναξα, ἔξαλλη.

— Ἀσφαλῶς, χθὲς τὸ βράδυ τὰ ἄκουσα ὅλα.

— Δὲ λέω γι' αὐτό, φώναξα. Μιλῶ γιὰ τὸ δεσμό, ποὺ ὑπῆρχε ἄλλοτε ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ τὸ Στέφανο.

— Τὸ ἤξερα, κι' αὐτό!

— Καὶ τὸν κάλεσες στὸ σπίτι... καὶ μοῦ εἶπες νὰ τοῦ ζητήσω... Ὤ, Φούριο, πῶς μπόρεσες;... φώναξα, πνιγμένη ἀπὸ λυγμούς.

Εἴχαμε φτάσει στὸ σπίτι. Μπήκαμε σιωπηλοὶ καὶ μονάχα τότε ὁ Φούριο, μοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ ἄλλη ἐρώτησι:

— Κι' ἐσὺ πῶς μπόρεσες νὰ ζήσῃς δυὸ χρόνια κοντά μου, χωρὶς νὰ μοῦ πῇς τίποτα γιὰ τὸ Στέφανο; Περίμενα πώς, σὲ κάποια στιγμή, θὰ ἀποφάσιζες νὰ μοῦ ἀνοίξῃς τὴν καρδιά σου. Αὐτὸ ἦταν πολὺ σημαντικὸ γιὰ μένα. Θὰ σήμαινε, ὅτι τὸν εἶχες βγάλει ὁριστικὰ ἀπὸ τὴ σκέψι σου. Μὰ δὲν τὸ ἔκανες. Γι' αὐτὸ θέλησα νὰ σὰς φέρω καὶ πάλι τὸν ἕνα στὸν ἄλλο καὶ νὰ παρακολουθήσω τὶς ἀντιδράσεις σου. Γιατὶ ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, τὸ καταλαβαίνεις; Ἐνῶ ἐσὺ δὲν ἔπαυες ποτὲ νὰ ἀγαπᾶς ἐκείνον!

Λέγοντας αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια, μὲ ἅρπαξε ἀπὸ τοὺς ὤμους κι' ἄρχισε νὰ μὲ τραντάζῃ δυνατά, μὲ θυμό, μὲ ἀπελπισία.

— Τὸν μισῶ! φώναξα, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ κατάλαβα πὼς ἔλεγα ἀλήθεια. Τὸν μίσησα ὅταν ἄρχισε νὰ μοῦ μιλῇ μὲ ὑπονοούμενα γιὰ σένα, ὅταν μοῦ εἶπε, ὅτι ἤξερες τὸν παλιό μας δεσμὸ καὶ ὅτι ἤθελες νὰ ἐπωφεληθῇς... Ὤ, ἦταν φοβερό, Φούριο, ὅλα μέσα μου γκρεμίστηκαν, ἡ πίστι μου στὰ ὁμορφα πράγματα, στὰ εὐγενικὰ αἰσθήματα, στὴν ἀγάπη, στὴ ζωή...

— Ὥστε αὐτὸς τὸ ἤξερε πὼς ἤξερα;... μὲ ρώτησε ὕστερα, ἐνῶ τύλιγε τὸ χέρι του γύρω στοὺς ὤμους μου. Αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀπρόοπτο, ἐκτὸς προγράμματος, ἀλλὰ ἀρκετὰ ὠφέλιμο. Δὲ νομίζεις;

— Ναί, μὰ γιὰ σκέψου τί ἐντύπωσι σχημάτισε γιὰ σένα! Καὶ ὅσο συλλογίζαμαι πὼς θἄσαι ὑφιστάμενός του, πεθαίνω ἀπὸ ταπείνωσι.

— Καὶ ποιὸς σοῦ τὸ εἶπε αὐτό; εἶπε εὔθυμα ὁ Φούριο, βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χαρτί. Τὸ πρωὶ ὑπέβαλα τὴν παραίτησί μου ἀπὸ τὴ «Σιντὲτ» καὶ αὔριο θὰ φτάσῃ στὰ χέρια τοῦ κυρίου προέδρου. Στὴν αἴτησί μου ἀναφέρω, ὅτι, πρὶν ἀπὸ ὀχτὼ μέρες, ὑπέγραψα συμβόλαιο μὲ μιὰ ἄλλη ἑταιρεία καὶ ὅτι ἀναλαμβάνω ὑπηρεσία ἀπὸ αὔριο σὲ διευθυντὴς τοῦ διαφημιστικοῦ γραφείου.

Ὥστε ἔτσι... Αὐτὸς εἶχε ἀφίσει οὐσιαστικὰ τὴ «Σιντὲτ» ὅταν προσκαλοῦσε τὸ Στέφανο γιὰ δεῖπνο, ὅταν μὲ ἀνάγκαζε νὰ τοῦ ζητήσω νὰ τὸν τοποθετήσῃ στὶς διαφημίσεις...

— Εἶσαι ὁ μεγαλύτερος ψεύτης, ὁ μεγαλύτερος ὑποκριτὴς τοῦ κόσμου, εἶσαι ἕνας πραγματικὸς δαίμονας! φώναξα τρυφερά.

— Ἕνας δαίμονας, μὲ τὴν κόλασι στὴν καρδιά! Ἐνῶ σοῦ μιλοῦσα στὸ τραπέζι γὰ κεῖνο τὸ σχέδιο κι' ἐσὺ τὸ δεχόσουν, ἐνῶ προσποιόμουν τὸν κοιμισμένο καὶ σὲ ἄκουγα νὰ κλαῖς στὸ κρεβάτι, ὑπόφερα φριχτά... «Μίλησε», ἤθελα νὰ σοῦ φωνάξω, «αὐτὴ εἶναι ἡ στιγμή, ποὺ πρέπει νὰ μιλήσῃς!». Μὰ αὐτὸ δὲν ἦταν τίποτα, μπροστ ἀσ' ἐκεῖνο, ποὺ ἔνοιωσα, ὅταν σὲ περίμενα ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι του, ξέροντας πὼς εἶχες τρέξει στὸ πρῶτο του κάλεσμα!...

Εἶχε πῆ αὐτὰ τὰ λόγια, θυμωμένα, μὰ ἀμέσως ξαναγίνε τρυφερός. Κι' ἐνῶ μ' ἀγκάλιαζε καὶ μοῦ στέγνωνε μὲ τὰ χείλη του τὰ δάκρυά μου, κατάλαβε πὼς κι' ἐγὼ τὸν ἀγαποῦσα, ὅσο δὲν εἶχα ἀγαπήσει ποτὲ κανένα ἄλλο.

ΠΙΝΑ ΤΖΙΑΝΝΙΝΙ

Ἡ σελίδα τοῦ παιδιοῦ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΝΗΣΙ

Μ'Α φορὰ κι' ἕναν καιρό, καταμεσὶς στὴ μεγάλη θάλασσα βρισκόταν ἕνα ὄμορφο νησί, γεμᾶτο δέντρα, λουλούδια καὶ ξωτικὰ πουλιά. Ἡ ἥλιος πάλουζε ὅλη μέρα μὲ τὸ χρυσό του φῶς καὶ τὶς νύχτες τὸ φεγγάρι τοὔρριχνε σπάταλα τὸ ἀσῆμι του.

Ὅμως, σ' αὐτὸ τὸ ὄμορφο νησί, κατοικοῦσαν ἄνθρωποι ἄδικοι καὶ κακοί, ἀπὸ τὸν μεγάλο ἄρχοντα μέχρι τὸν τελευταῖο ἐργάτη τῆς γῆς. Ἀδικοῦσαν καὶ σκότωναν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, γιὰ τὴν πιὸ μικρὴ αἰτία.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα στὸ ὄμορφο νησί, ὅταν ξάφνου, κάποια μέρα, βαρειά, κατάμαυρα σύννεφα σκέπασαν τὸν οὐρανὸ καὶ τὸν ἥλιο. Ὕστερα, ἐνῶ τὸ σκοτάδι γινόταν ὅλο καὶ πιὸ πηχτό, ἕνας μεγάλος κεραυνὸς ἔπεσε πάνω στὸ παλάτι τοῦ κακοῦ ἄρχοντα καὶ συγχρόνως μιὰ φωνὴ βροντερὴ ἀκούστηκε νὰ λέη:

— Οἱ ψυχές σας εἶναι βουτηγμένες στὸ σκοτάδι τοῦ μίσους καὶ τῆς κακίας! Γι' αὐτό, σ' ἕνα τέτοιο σκοτάδι θὰ βυθιστῆ ἀπὸ σήμερα τὸ νησί σας. Δὲν θὰ ξαναδῆτε τὸ φωτεινὸ πρόσωπο τοῦ ἥλιου, τὸ γαλάζιο χαμόγελο τοῦ οὐρανοῦ, τὸν ἀσημένιο δίσκο τοῦ φεγγαριοῦ, γιατὶ δὲν εἶστε ἄξιοι νὰ ζῆτε μέσα σὲ τόσο φῶς. Θὰ τὰ ξαναδῆτε, ὅλα αὐτά, μόνον ὅταν θὰ μετανοήσετε. Καὶ τὸ σημάδι τῆς μετανοίας σας θὰ εἶναι ἑτοῦτο! Μιὰ νέα κοπέλλα, ὁμορφη σὰν τὴν αὐγή, κι' ἕνας λεβεντόκορμος νέος, ὁμορφος σὰν τὸν ἥλιο, μὲ τὶς καρδιὲς γεμᾶτες ἀπὸ καλωσύνη καὶ ἀγάπη, θὰ πάνε, χωρὶς νὰ τοὺς τὸ ζητήση κανείς, νὰ θυσιαστοῦν στὸ τέρας τοῦ Μαύρου Βράχου! Μονάχα τότε θὰ ξαναβρῆτε τὸ φῶς!

Αὐτὰ εἶπε ἡ βροντερὴ φωνὴ καὶ σώπασε. Τὰ σύννεφα παραμέρισαν. Μά, παραμερίζοντας, ξεσκέπασαν ἕναν οὐρανὸ κατάμαυρο, χωρὶς ἥλιο, οὔτε ἀστέρι, οὔτε φεγγάρι.

Ἕνα πηχτὸ σκοτάδι εἶχε πέσει στὸ ἄλλοτε φωτόλουστο νησί. Τὰ λουλούδια μαράθηκαν, τὰ ὄμορφα παραδείσια πουλιὰ ἔφυγαν μακρυὰ καὶ μονάχα νυχτερίδες, κουκουβάγιες καὶ κακοσούλιες, πετούσαν κι' ἔσκουζαν μέσα στὸ σκοτάδι.

Τρομαγμένοι οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ, λησμόνησαν τὰ μίση τους καὶ μαζεύτηκαν στὴ μεγάλη πλατεία, γιὰ νὰ κάνουν συμβούλιο.

— Ἐγὼ προτείνω, φώναξε ἕνας ἀπ' ὅλους, νὰ ρίξουμε κλῆρο ἀνάμεσα στὰ πιὸ λεβεντόκορμα παλληκάρια καὶ στὶς πιὸ ὄμορφες παρθένες τοῦ νησιοῦ.

Ἐκεῖνοι τὰ παλληκάρι κι' ἐκεῖνη ἡ κοπέλλα ποὺ θὰ τραβηχτοῦν στὸν κλῆρο, θὰ πάνε νὰ θυσιαστοῦν στὸ θηρίο τοῦ Μαύρου Βράχου, γιὰ νὰ φύγη ἡ κατάρα ἀπὸ τὸ νησί μας.

— Ἔτσι νὰ γίνη!... φώναξαν οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ὁ Μαῦρος Βράχος, βρισκότανε στὰ βορεινὰ τοῦ νησιοῦ. Στὴ ρίζα του ἤτανε τὸ ἄνοιγμα μιᾶς πολὺ μεγάλης σπηλιᾶς καί, ὅταν ὑπῆρχε ἀκόμα ὁ ἥλιος, οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ μποροῦσαν νὰ βλέπουν ἀπὸ μακρυὰ ἕνα φοβερὸ θηρίο, ποὺ ἔμοιαζε σὰν τεράστιος κροκόδειλος, σκεπασμένος μὲ μεγάλα μαυροκόκκινα ἀγκάθια, νὰ χαίρεται ξαπλωμένο τὴ ζεστασιὰ τοῦ ἥλιου. Καὶ κανένας δὲν εἶχε τολμήσει ποτὲ νὰ πλησιάσῃ στὸ Μαῦρο Βράχο.

Μά, ἐνῶ ὅλοι εἶχαν δεχτῆ νὰ τραβήξουν σὲ κλῆρο τὰ ὀνόματα τῆς κοπέλλας καὶ τοῦ παλληκαριοῦ ποὺ θὰ πήγαιναν νὰ θυσιαστοῦν, προχώρησε μπροστὰ ὁ γεροντότερος τοῦ νησιοῦ, ποὺ τὰ χρόνια τοὺχαν χαρίσει λογικὴ καὶ γνώσι.

— Ἄδικη θάναι αὐτὴ ἡ θυσία! φώναξε. Ἡ φωνὴ εἶπε, πὼς τὸ φῶς θὰ ξαναγυρίσῃ, ὅταν μιὰ κοπέλλα κι' ἕνας νιὸς θὰ πάνε νὰ θυσιαστοῦν στὸ θηρίο, χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς τὸ ζητήση. Μὴν βιάζεστε λοιπόν. Πρέπει πρῶτα νὰ καθαρίσουμε τὶς καρδιές μας ἀπὸ τὰ μίση καὶ τὶς κακίες καὶ νὰ περιμένουμε τὸ θαῦμα.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ νησιοῦ παραδέχτηκαν πὼς ὁ γέρος εἶχε δίκιο κι' ἔσκυψαν τὸ κεφάλι...

Πέρασαν χρόνια. Τὸ νησὶ ἔμενε πάντα βυθισμένο στὸ σκοτάδι, μὰ οἱ κάτοικοί του, τώρα στὴ δυστυχία, εἶχαν μονιάσει καὶ προσπαθοῦσαν νὰ βοηθοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Εἶδαν τὸ τεράστιο θηρίο νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος τους...

Στὸ μεταξύ, στὸ σκοτεινὸ νησί, εἶχε γεννηθῆ καὶ μεγάλωνε σὰν ζωντανὸ λουλούδι ἕνα πεντάμορφο κοριτσάκι, ἡ Αὐγή. Τὸ ἴδιο ὄμορφος, μὰ ψηλὸς καὶ λεβεντόκορμος, ἦταν καὶ ὁ Ἥλιος, ἕνα ἀγόρι ποὺ εἶχε πάνω-κάτω τὰ ἴδια χρόνια τῆς Αὐγῆς. Οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε πέσει ἡ μεγάλη νύχτα, ἔδιναν συχνὰ στὰ παιδιά τους ὀνόματα ποὺ θύμιζαν τὸ φῶς.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, ἡ Αὐγὴ καὶ ὁ Ἥλιος συναντήθηκαν κοντὰ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς φωτιές, ποὺ οἱ κάτοικοι ἄναβαν γιὰ νὰ ζεσταίνωνται καὶ νὰ βλέπουν. Ὁ Ἥλιος στάθηκε καὶ κύτταξε τὴν Αὐγή.

— Τί ὄμορφη ποὺ εἶσαι! τῆς εἶπε. Ὁ παπποῦς μοῦ ἔλεγε προχθὲς πώς, μ' ὅλο ποὺ γεννήθηκες στὸ σκοτάδι, θυμίζεις τὸν καιρό, ποὺ αὐτὸ τὸ νησὶ ἦταν λουσμένο στὸ φῶς, γιατὶ τὰ μαλλιά σου εἶναι χρυσὰ σὰν τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλιου, τὰ μάτια σου γαλάζια σὰν τὸν οὐρανὸ καὶ τὰ μάγουλά σου ἄσπρα καὶ ρόδινα σὰν τοὺς κρίνους καὶ τὰ τριαντάφυλλα, ποὺ πλημμύριζαν τότε τοὺς κάμπους καὶ τοὺς κήπους.

— Κι' ἐσὺ εἶσαι ὅμορφος, Ἥλιε, ἀπάντησε ἡ Αὐγή, εἶσαι ψηλὸς καὶ λεβεντόκορμος κι' ἂν τὰ δικά μου μαλλιὰ θυμίζουν τὸν ἥλιο καὶ τὰ μάτια μου τὸν οὐρανό, καὶ τὰ δικά σου τὸ ἴδιο μοιάζουν.

—Ἄ, Αὐγή! ψιθύρισε τότε τὸ παλληκάρι. Πόσο θάθελα νὰ ξαναγύριζε ἐπιτέλους τὸ μεγάλο φῶς, ποὺ ἐμεῖς δὲν τὸ γνωρίσαμε ποτέ! Ἐκείνη τὴν ἡμέρα... νομίζω πὼς θὰ σοῦ ζητοῦσα νὰ γίνης γυναίκα μου.

— Κι' ἐγὼ θὰ δεχόμουν μὲ χαρά, καλέ μου Ἥλιε, ἀπάντησε ἡ Αὐγή. Μὰ τὸ ξέρεις κι' ἐσύ, πὼς ἡ Φωνή, ὅταν ἔφερε τὸ μεγάλο σκοτάδι, εἶπε πὼς, γιὰ νὰ ξαναρθῆ τὸ φῶς, χρειάζεται μιὰ θυσία. Μιὰ κοπέλλα κι' ἕνα παλληκάρι πρέπει νὰ πάνε, χωρὶς νὰ τοὺς τὸ ζητήση κανείς, νὰ θυσιαστοῦν στὸ τέρας τοῦ Μαύρου Βράχου.

— Καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι ἀπόδειξι πὼς οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ ἔχουν πραγματικὰ μετανοήσει, πρόσθεσε ὁ νέος.

Ἡ Αὐγή, σώπασε γιὰ λίγο, συλλογισμένη, καὶ ὕστερα εἶπε, μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν σὰν φωτεινὰ ἀστέρια:

— Οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ ἔχουν μετανοήσει, Ἥλιε. Εἶναι τώρα καλοὶ καὶ μονιασμένοι. Μονάχα ποὺ δὲν βρέθηκαν ἀκόμα τὸ παλληκάρι καὶ ἡ κοπέλλα, ποὺ θὰ τοὺς σώσουν μὲ τὴ θυσία τους. Ἄκουσε, Ἥλιε. Γιατὶ δὲν πᾶμε νὰ θυσιαστοῦμε ἐμεῖς οἱ δυὸ στὸ θηρίο τοῦ Μαύρου Βράχου; Θὰ πεθάνουμε νέοι καὶ δὲν θὰ χαροῦμε τὴ ζωή, μὰ θὰ σώσουμε τὸ νησὶ ἀπὸ τὸ σκοτάδι.

— Τὸ δέχομαι, Αὐγή! φώναξε τὸ παλληκάρι, ἐνῶ καὶ τὰ δικά του μάτια ἔλαμπαν τώρα σὰν ἀστέρια. Ὁ θάνατος θάναι γλυκός, ἀφοῦ θὰ τὸν συναντήσουμε μαζί.

Χεροπιασμένοι λοιπόν, ἡ Αὐγὴ καὶ ὁ Ἥλιος, ξεκίνησαν, χωρὶς νὰ ποῦν τίποτα σὲ κανένα, καὶ ἀφοῦ περπάτησαν κάμποσες ὧρες, ἔφτασαν κοντὰ στὸ Μαῦρο Βράχο. Μπροστὰ στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς, σταμάτησαν γιὰ μιὰ στιγμή, διστακτικοί.

— Πρέπει νὰ προχωρήσουμε μέσα; ρώτησε ἡ Αὐγή.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς, πετάχτηκε μιὰ γλῶσσα κόκκινης φωτιᾶς καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε νὰ ρωτάη!

— Τί θέλετε ἐδῶ;

— Θέλουμε νὰ θυσιαστοῦμε, γιὰ νὰ ξαναγυρίση τὸ φῶς στὸ νησί, ἀπάντησαν μὲ μιὰ φωνὴ ἡ κοπέλλα καὶ τὸ παλληκάρι.

Καὶ τότε εἶδαν τὴν κόκκινη γλῶσσα τῆς φωτιᾶς νὰ παίρνη ἕνα θαυμάσιο χρῶμα χρυσογάλανο, ποὺ τοὺς ἔλουσε ὁλόκληρους.

— Αὐγή, ψιθύρισε τὸ παλληκάρι, ἔτσι πρέπει νάναι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Πόσο ὄμορφη εἶσαι τώρα, ποὺ σ' ἀγκαλιάζει!

Ἕνας ἀρυχηθμὸς τοὺς ἔκανε νὰ κυττάζουν πρὸς τὸ μέρος τῆς σπηλιᾶς. Καὶ τότε εἶδαν τὸ τεράστιο θηρίο, νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος τους, μὲ ὀρθάνοιχτες τὶς φοβερὲς μασέλλες του, ἐνῶ τὰ ἀγκάθια του λαμποκοποῦσαν στὸ φῶς. Ἡ Αὐγὴ καὶ ὁ Ἥλιος σφίχτηκαν ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλο, περιμένοντας.

Μά, μόλις τὸ φοβερὸ θηρίο ἔφτασε κοντά τους, ξάφνου χάθηκε μέσα σὲ μιὰ κόκκινη λάμψι καὶ στὴ θέσι του ἐμειναν ἕνα πεντάμορφο πουλὶ μὲ κατάλευκα φτερά, ποὺ πέταξε καὶ στάθηκε πάνω ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς, ἐνῶ τὸ χρυσογάλανο φῶς ἄρχισε νὰ ἁπλώνεται τόσο γρήγορα, ὥσπου τὴν τύλιξε ὁλόκληρο τὸ Μαῦρο Βράχο, ποὺ δὲν ἦταν πιὰ μαῦρος ἀλλὰ λευκορόδινος. Καὶ τότε τὸ πουλὶ ἄρχισε νὰ μιλῆ:

— Μὴν φοβᾶστε, ἔλεγε. Δὲν θὰ πάθετε κανένα κακό. Ἡ θυσία σας δὲν χρειάζεται. Ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ἀγάπη, ποὺ γεμίζει τὶς καρδιές σας, νίκησαν κάθε κακό. Αὐτὸς ὁ βράχος εἶναι ἡ καρδιὰ τοῦ νησιοῦ. Ἦταν ἀπὸ αἰῶνες μαῦρος ὅπως ἡ κακία καὶ μέσα στὰ σπλάχνα του κατοικοῦσε τὸ θηρίο τοῦ μίσους, ὅπως καὶ στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων. Μὰ τώρα, ποὺ οἱ ἄνθρωποι καθάρισαν τὶς καρδιές τους μὲ τὴ νὰ θυσιαστῆτε γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἄλλων, ἡ καπάρα χάθηκε. Τώρα, αὐτὸς ὁ βράχος, ἡ καρδιὰ τοῦ νησιοῦ, πῆρε τὸ χρῶμα τῆς καλωσύνης καὶ στὰ σπλάχνα του θὰ κατοικῶ ἐγώ, τὸ πουλὶ τῆς ἀγάπης. Γυρίστε λοιπὸν πίσω, στὸ νησί σας καὶ ζῆστε εὐτυχισμένοι. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή, ἐσεῖς οἱ δυὸ θὰ εἶστε οἱ ἄρχοντες αὐτοῦ τοῦ τόπου...

Τὸ πουλὶ σώπασε καί, τὴν ἴδια στιγμή, τὸ σκοτάδι διαλύθηκε μὲ μιᾶς καὶ ὁ οὐρανὸς φανερώθηκε καταγάλανος, ὁ ἥλιος ὁλόχρυσος καὶ φωτεινός, ξωτικὰ πουλιὰ ἄρχισαν νὰ κελαηδοῦν στὰ δέντρα καὶ πολύχρωμα λουλούδια ν' ἀνθίζουν στοὺς κάμπους.

Εὐτυχισμένοι καὶ θαμπωμένοι, ἡ Αὐγὴ καὶ ὁ Ἥλιος, ξαναγύρισαν στὴν πολιτεία τοῦ νησιοῦ. Ἐκεῖ, οἱ ἄνθρωποι, ποὺ τοὺς νόμιζαν χαμένους, τοὺς δέχτηκαν μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης. Τοὺς ἔφτιαξαν ἕνα ὄμορφο παλάτι καὶ γιόρτασαν μὲ μεγάλες γιορτὲς τοὺς γάμους τους.

Κι' ἔτσι, τὸ παλληκάρι καὶ ἡ κοπέλλα, ποὺ ἤθελαν νὰ θυσιάσουν τὴ ζωή τους γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἄλλων, ἔζησαν γιὰ χρόνια πολλὰ εὐτυχισμένα, σὰν ἄρχοντες τοῦ νησιοῦ, ἀπόκτησαν πολλὰ παιδιὰ καὶ βασίλεψαν πάντα μὲ δικαιοσύνη, μὲ καλωσύνη καὶ ἀγάπη.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ τῶν δίσκων

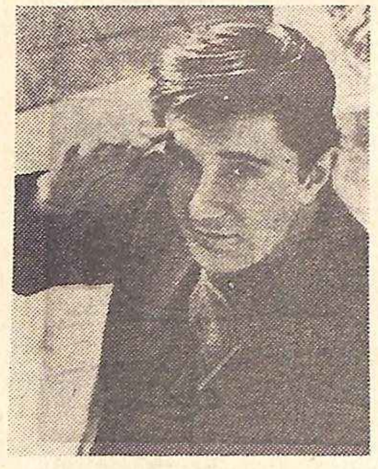

'Ο Ρομπέρτο Σάττι—ἢ Μπόμπυ Σόλο, ἂν τὸν προτιμᾶτε μὲ τὸ καλλιτεχνικό του ψευδώνυμο.

ΜΠΟΜΠΥ ΣΟΛΟ

Ἀπὸ τὴν ἀφάνεια στὴ δόξα...

ΠΡΙΝ ἕνα χρόνο, ὠνομαζόταν Ρομπέρτο Σάττι καὶ ἦταν ἕνας ἀσήμαντος φοιτητής. Φρόνιμος, ἁπλός, χωρὶς μεγάλες φιλοδοξίες καὶ ὄνειρα. Ἡ ζωή του ἦταν μονότονη καὶ πειθαρχημένη, ὅπως τὴν εἶχε χαράξει ὁ πατέρας του, ὑπάλληλος στὴν ἀεροπορικὴ ἑταιρία «Ἀλιτάλια». Τὸ μόνο πρᾶγμα, ποὺ τὸν ἔβγαζε ἀπὸ τὸν μονότονο ρυθμὸ τῆς ζωῆς του, ἦταν ἡ κιθάρα του καὶ ἡ ἀγάπη του στὰ τραγούδια τοῦ Ἔλβις Πρίσλεϋ. Αὐτό, βέβαια, δὲν εἶχε καμμιὰ ἰδιαίτερη σημασία, γιατὶ ὅλοι οἱ Ἰταλοὶ τραγουδοῦν ἢ παίζουν ἕνα ὄργανο. Ὡστόσο, τὸ χόμπυ τοῦ Ρομπέρτο, δὲν τὸ ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι ὁ πατέρας του. Πολλὲς φορές, ἅρπαζε θυμωμένος τὴν κιθάρα καὶ τὴν κλείδωνε, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς κάποτε ὁ γυιόκας του θὰ ἔβαζε μυαλό...

Εὐτυχῶς γιὰ τὸν ἴδιο, γιὰ τὸν πατέρα του καὶ γιὰ ὁλόκληρη τὴν οἰκογένειά του, ὁ Ρομπέρτο δὲν ἔβαλε μυαλό... Ἀντίθετα, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, τὸ χόμπυ του γινόταν πάθος, ποὺ δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ἡσυχάση λεπτό. Ἐξ ἄλλου, ἔβλεπε μὲ χαρά του ὅτι τὰ κατάφερνε μιὰ χαρὰ νὰ παίζη κιθάρα καὶ νὰ συνθέτη δικούς του σκοπούς. Τὰ πρῶτα του μουσικὰ σχεδιάσματα, τὰ ἔπαιζε στοὺς φίλους του κι' ἐκεῖνοι τὰ ἄκουγαν μὲ εἰρωνικὴ διάθεσι, μὴ πιστεύοντας ποτὲ πὼς ἦταν δικά του... Ποιὰ μεγαλείτερη ἱκανοποίησι θὰ μποροῦσε νὰ αἰσθανθῆ ὁ ἐπίδοξος τραγουδιστὴς καὶ συνθέτης;

Κάποια μέρα, στὸ τέλος τοῦ περασμένου χρόνου, καθὼς χάϊδευε τὶς χορδὲς τῆς κιθάρας του, «ἔπιασε» μερικοὺς τόνους, ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ ἀναπηδήση ἀπὸ χαρά. Εἶχε βρῆ κάτι θαυμάσιο. Ταὐτόχρονα μὲ τὶς νότες, στὸ μυαλό του ξεπήδησαν καὶ οἱ στίχοι ἑνὸς τραγουδιοῦ. Πῆρε βιαστικὰ μία κόλλα χαρτὶ κι' ἔγραψε τὸν τίτλο: «Οὔνα λάκριμα σοὺλ βίζο» (Ἕνα δάκρυ στὸ πρόσωπο). Μέσα σὲ μία ὥρα, εἶχε γεννηθῆ ἕνα ἀριστούργημα. Ὁ Ρομπέρτο, ποὺ στὸ μεταξὺ εἶχε αὐτοβαφτισθῆ Μπόμπυ Σόλο, ἐπὶ τὸ καλλιτεχνικώτερον, ἅρπαξε τὴν κιθάρα του κι' ἔτρεξε σ' ἕναν φίλο του, ποὺ τὸν ἔφερε σ' ἐπαφὴ μ' ἕναν... κινηματογραφιστή. Μιὰ ταινία εἶναι τὸ καλύτερο μέσον γιὰ νὰ λανσάρης ἕνα τραγούδι. Φυσικά, ἔγινε ἀνάρπαστο, ὅπως ἀκριβῶς γινόταν λίγο ἀργότερα, ὅταν «γράφτηκε» σὲ δίσκο. Ὁ Μπόμπυ τὸ παρουσίασε καὶ στὴν ἐπιτροπὴ τοῦ Φεστιβὰλ τοῦ Σὰν Ρέμο, ποὺ τὸ προέκρινε γιὰ νὰ διαγωνισθῆ. Ἀτυχῶς, ὁ Μπόμπυ δὲν μπόρεσε νὰ λάβη μέρος στὸ φεστιβάλ, λόγω ἀσθενείας, ἀλλὰ ἔστειλε τὸ «Δάκρυ» του, γραμμένο σὲ μιὰ μαγνητοταινία. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν θριαμβευτικό. Τὸ «Οὔνα λάκριμα σοὺλ βίζο» βραβεύτηκε στὸ πιὸ αὐστηρὸ φεστιβὰλ τραγουδιοῦ τοῦ κόσμου... Ὁ δίσκος, ποὺ κυκλοφόρησε εὐθὺς ἀμέσως, ἔχει πουληθῆ μέχρι σήμερα σὲ ἑνάμισυ ἑκατομμύριο ἀντίτυπα, γεγονὸς πρωτάκουστο γιὰ τὴν ἰταλικὴ ἀγορά. Φυσικά, ὁ Μπόμπυ Σόλο ἔγινε ἀμέσως κάτοχος Χρυσοῦ Δίσκου...

Παρὰ τὴν ἀρκετὰ ἔξαλλη ἐμφάνισί του (πουλόβερ, κολλητὰ στενὰ πανταλόνια χωρὶς ρεβὲρ καὶ τσάκισι), ὁ Μπόμπυ εἶναι πολὺ προσγειωμένος, πολὺ ρεαλιστής. Ξέρει πὼς τὸ κοινὸ εἶναι εὐμετάβλητο, πὼς τὰ κοριτσόπουλα τῶν δεκαοκτὼ χρόνων, ποὺ συνήθως ἀγοράζουν τοὺς δίσκους του, ἀλλάζουν πολὺ εὔκολα γοῦστα καὶ εἴδωλα. Πιστεύει τρομερὰ στὴ μόδα ποὺ σβήνει τόσο γρήγορα.

Ἀλλὰ ποιὰ εἶναι ἡ προσφορὰ τοῦ Μπόμπυ Σόλο; Μήπως μόνο τὸ τραγούδι, ποὺ τὸν ἔκανε διάσημο καὶ πλούσιο; Ἀσφαλῶς ὄχι. Τὸ τραγούδι του εἶναι ἕνα σύμβολο. Ὁ Σόλο προσέφερε τρυφερότητα καὶ ἀνθρωπιά. Ἀπεκάλυψε μὲ τὴν ἐπιτυχία του, ὅτι τὰ κοριτσόπουλα ποὺ παραληροῦν καὶ οὐρλιάζουν, ποὺ κολλοῦν τὶς φωτογραφίες τῶν ἰνδαλμάτων τους, ποὺ τόσο συχνὰ ξεφεύγουν ἀπὸ τὸν ἀληθινό τους ἑαυτό, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἀληθινὴ ἀγάπη, ἀπὸ γνήσιο ρομαντισμό, πού, ἀλλοίμονο, δὲν θὰ τὸ βροῦν στὴν ἐποχή τους. Νά γιατὶ θεοποιοῦν τὰ εἴδωλα. Ἐπειδὴ δὲν βρίσκουν ἀλλοῦ τὴν ἀγάπη...

ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΑΡΤΑ: Ἕνα ντοῦο πολὺ γνωστὸ στοὺς ἀναγνῶστες τῆς σελίδας μας καὶ γενικώτερα στὸ μουσικόφιλο κοινό, εἶναι οἱ Λὸς Ἴντιος Ταμπαχάρας. Ξακουστοὶ γιὰ τὴν ἀφοσίωσί τους στὴ μελῳδία, συνεχίζουν τὴν πολύτιμη προσφορά τους μὲ μιὰ ἀκόμη σύνθεσι, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Μάρτα». Τὸ δυναμικὸ αὐτὸ ζευγάρι, τὸ χαρακτηρίζει τὸ συγκρατημένο πάθος καὶ ἡ ἄψογη τεχνική. Στὴν ἄλλη ὄψι, τὸ «Σαὶν Λουὶς μπλοὺζ».

ΣΕ ΤΙ ΣΕΝΤΙ ΣΟΛΑ: Ὁ τραγουδιστής, ποὺ δημιούργησε μία δική του σχολὴ καὶ χάρισε στὸ ἰταλικὸ τραγοῦδι νέα ἐντελῶς μορφὴ καὶ ἔκφρασι, εἶναι, ὁμολογουμένως, ὁ συμπαθής μας Πεππίνο. Τὸ τραγοῦδι ποὺ παρουσιάζουμε σήμερα, μὲ τὸν τίτλο «Ἂν αἰσθάνεσαι μόνη», τοῦ χάρισε τὸν ἀξιοζήλευτο τίτλο τοῦ δημοφιλέστερου τραγουδιστῆ τῆς χρονιᾶς, ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ ἕναν ὁλόχρυσο δίσκο. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἥσυχο καὶ μελῳδικὸ σκοπό, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἀγαπήση ἡ τόσο δύσκολη νεολαία.

ΙΤ'Σ ΙΖΥ ΤΟΥ ΣΑΙΗ: Ἀπὸ τὰ πιὸ λαμπερὰ ἀστέρια τοῦ μουσικοῦ γαλαξία, τὸ εἴδωλο τῆς ἀμερικανικῆς νεολαίας, Πὼλ Ἄνκα, δὲν δείχνει σημεῖα παρακμῆς, ὅπως θέλουν νὰ πιστεύουν ὡρισμένοι ἄσπονδοι ἐχθροί του. Αὐτὸ τουλάχιστον μαρτυράει καὶ τὸ φλὶπ σάϊντ ἀκόμη τοῦ νέου δίσκου του, ποὺ μεταφράζουμε «Εἶναι εὔκολο νὰ πῆς», ἀλλὰ πολὺ δύσκολο νὰ πράξης... Τὸ ἔγραψε, τὸ ἐνορχήστρωσε καὶ τὸ τραγούδησε ὁ ἴδιος ὁ Πώλ, μὲ ὅλη τὴ δύναμι ἀλλὰ καὶ τὴν εὐαισθησία ποὺ διακρίνει κάθε δημιουργία του.

ΔΗ ΣΕΝΤΟΟΥΣ ΟΒ ΠΑΡΙΣ: Τὸ μουσικὸ θέμα ἀπὸ τὴν ταινία «Μιὰ πιστολιὰ στὸ σκοτάδι», μὲ τὸν Πῆτερ Σέλλερς, ποὺ ἔγραψε ὁ συνθέτης κινηματογραφικῆς μουσικῆς Χένρυ Μαντσίνι. «Οἱ σκιὲς τοῦ Παρισιοῦ», ὅπως μεταφράζεται τὸ κομμάτι, ἀκούγεται μαζὶ μὲ ἕνα ἄλλο θέμα, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο τῆς ταινίας.

ΤΙΑΡΗΤΡΟΠ ΜΠΑ'Υ' ΤΙΑΡΝΤΡΟΠ: Εἶναι ἕνα πολὺ δακρύβρεκτο τραγοῦδι, ὅπως, ἐξ ἄλλου, μᾶς λέει καὶ ὁ τίτλος του «Δάκρυ στὸ δάκρυ»... Ὁ Τζὴν Πίτνεϋ κάνει ὅ,τι μπορεῖ, γιὰ νὰ δημιουργήση τὴν κατάλληλη ἀτμόσφαιρα καί, ὡς ἕνα σημεῖο τὸ καταφέρνει.

ΝΟΝ Ε ΝΙΕΝΤΕ ΛΑΣΙΑΜΙ ΣΤΑΡΕ: Μιὰ φωνή, ποὺ βρίσκεται διαρκῶς στὸν ἀέρα ἀπὸ τοὺς ραδιοσταθμοὺς ὅλης τῆς Εὐρώπης, εἶναι τῆς νικήτριας τῶν Φεστιβὰλ Κοπεγχάγης καὶ Σὰν Ρέμο, Τσινκουέττι. Ἡ Βερονέζα μαθήτρια, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ θρανία, ἀγαπᾶ καὶ τὸ πεντάγραμμο. Ἰδίως τὰ μελῳδικὰ τραγούδια, ποὺ ἐπαναφέρουν στὸν καλὸ δρόμο τοὺς μουσικά... παραστρατημένους. Ἀπτὸ δεῖγμα τοῦ ταλέντου της ἡ νοσταλγικὴ μελῳδία «Νὸν ἐ νιέντε λάσιαμι στάρε», ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ «Τὸ πρῶτο φιλί».

ΑΜΕΡΙΚΑ: Ὁ θρίαμβος τοῦ Τρίνι Λοπὲζ στὸ ἀνεπανάληπτο «Οὐέστ σάϊντ στόρυ», «Ἀμέρικα», μαζὶ μὲ τὶς ἐπιτυχίες του «Ἂν εἶχα ἕνα σφυρί», «Γρανάδα», «Λὰ Μπάμπα», «Μαριάν», «Βολάρε», «Ἐλευθέρωσε τὴν καρδιά μου», κ.ἄ., ὑπάρχουν σ' ἕνα μεγάλο δίσκο μακρᾶς διαρκείας, 33 στροφῶν.

Ο ΠΕΠΠΙΝΟ ΚΑΙ ΟΙ ΡΟΚΕΡΣ

'Ο Πεππίνο ντὶ Κάπρι, ἀπὸ τοὺς φαβορὶ τραγουδιστὲς τῆς φετεινῆς χρονιᾶς, συνεχῶς ταξιδεύει, γιὰ νὰ εἶναι συνεπὴς στὶς καλλιτεχνικές του ὑποχρεώσεις. Στὴν εἰκόνα μας, ὁ Πεππίνο μὲ τοὺς Ρόκερς του, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μετακινήσεις τους, ἐνῶ δέχονται τὴν ἀνθοδέσμη μιᾶς θαυμάστριάς τους.

MARGUERITA

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Ἔλβις

Χοῦ μαίηκς μάϋ χάρτ μπὴτ λά- (ϊκ ἐ θάντερ
χοῦ μαίηκς μάϋ τόμπερτσερ ράϊζ
χοῦ μαίηκς μη τρέμπλ γουῖθ (γουάντερφουλ ράπτσιαρ
γουῖθ οὐὰν μπέρνιγκ γκλὰς φρὸμ (ἐ ράϊτ;
Μαργκερίτα...
Οὐὰνς ἄϊ γουὼζ φρὴ ἄζ ἒ τζίπσυ
ἐκκρίτσερ τοῦ γουάϊλντ έντερ- (νταιην
ἔντ σάντενλυ ἄϊ σώου Μαργκε- (ρίτα
ἔντ ἄϊ γουὼζ κὼτ λάϊκ ἐ μὸφ (ϊν ἐ φλαίημ.
Μαργκερίτα ἴζ χὲρ ναίημ. Μαρ- (γκερίτα...
Χὲρ λίπς χὲβ μαίηντ μη ἐ πρί- (ζνερ
ἐ σλαίηβ τοῦ χὲρ ἔβερυ κομὰντ
σὴ καπτιβέητς μη ἔντ ιντιξικέ- (ητς μη
γουῖθ οὐὰν λίτλ τὰτς ὂβ χὲρ (χέντ.
Μαργκερίτα, σουὴτ Μαργκερίτα

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

★ «Νὰ ἐκφράσετε ἀπὸ τὶς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ σας τὶς εὐχαριστίες μας στὸ Ἀθηναϊκὸ κοινό, γιὰ τὴν ὑπέροχη ὑποδοχὴ ποὺ μᾶς ἐπεφύλαξε». Μιὰ ἐπιθυμία τοῦ συγκροτήματος τῆς Παραγουάης, Λὸς Ἴντιος, ποὺ σπεύδουμε νὰ τὴν ἐκπληρώσουμε...

★ Ὡς γνωστόν, γιὰ νὰ διατηρήση ἕνας τραγουδιστὴς ἢ ἕνα συγκρότημα τὴν δημοτικότητά του, δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ καλλιτεχνικὴ ἐπιτυχία. Σημαντικὸ ρόλο παίζουν τὰ σκάνδαλα καὶ τὸ κουτσομπολιό, ποὺ ὀργιάζει γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά του... Τὰ ἐρωτικὰ σκάνδαλα ἀπεδείχθησαν σωτήρια σὲ πολλὲς περιπτώσεις. Τελευταῖα, τὰ μεταχειρίζονται σὲ μεγάλη κλίμακα καὶ οἱ τέσσερις Μπῆτλς... Μήπως προβλέπουν ἄραγε τὴν ἀρχὴ τοῦ τέλους;

★ Στὴν ταινία «Μιὰ πιστολιὰ στὸ σκοτάδι», ποὺ τὰ μουσικά της θέματα ἔγραψε ὁ συνθέτης Χένρυ Μαντσίνι, ὁ Πῆτερ Σέλλερς ἐμφανίζεται σ' ἕνα στρατόπεδο γυμνιστῶν, κρύβοντας τὴ γύμνια του μὲ μιὰ κιθάρα. Φυσικά, δὲν τόλμησε νὰ παίξη ποτέ, γιὰ εὐνόητους λόγους...

★ «Δὲν εἶμαι καθόλου ὄμορφος καὶ ἡ φωνή μου μοιάζει μὲ βραχνοῦ μανάβη. Τί διάβολο μοῦ βρίσκουν τὰ κοριτσόπουλα καὶ εἶναι ξετρελλαμένα μαζί μου;» Ἀπορίες τοῦ διάσημου Ἀρμένη τραγουδιστῆ Σὰρλ Ἀζναβουριὰν ἢ Ἀζναβούρ, ποὺ κυριολεκτικὰ ἔδρασε στὸ Σαὶν Τροπέζ, ὅλο τὸ καλοκαῖρι...

★ Ἕνα ὄνομα, ποὺ συνεχῶς ἐπιβάλλεται στὸν κόσμο τοῦ τραγουδιοῦ, εἶναι τοῦ νεαρώτατου Τζόννυ Ντορέλλι. Μετὰ τὴν φθινοπωρινὴ ἐπιτυχία του «Ἔρα Σετέμπρε» (Ἦταν Σεπτέμβρης), ὁ Τζόννυ λανσάρει μὲ μεγάλη ἐπιτυχία τὸ μελῳδικὸ τραγοῦδι «Οὔνα ρόζα πὲρ Βαλεντίνα» (Ἕνα τριαντάφυλλο γιὰ τὴν Βαλεντίνα).

★ Πολλοὺς μιμητὲς βρῆκε τὸ σουξὲ τοῦ Πεππίνο ντὶ Κάπρι «Τόπλες». Τὸ γεγονὸς ἴσως νὰ ὀφείλεται στὴν ἑλκυστικότητα τοῦ θέματος...

★ Νέα καλλιτεχνικὴ ἐξόρμησι ἑτοιμάζει ὁ Βέλγος τραγουδιστὴς τῆς νεολαίας Ἀνταμό. Ὁρμητήριό του τὸ Παρίσι.

★ Νικητὲς τοῦ Καντασττάμπα (διακρίσεις ποὺ ἀπονέμει ὁ μουσικὸς Τύπος τῆς Ἰταλίας) ἀνεδείχθησαν οἱ: Τζίνο Πάολι, ὡς ὁ καλύτερος συνθέτης, Μόγκολ, ὡς στιχουργὸς καὶ Ἔννιο Μορρικόνε, ὡς ἐνορχηστρωτής. Ἀπὸ τοὺς ξένους καλλιτέχνες, διεκρίθησαν ὁ Τζὴν Πίτνεϋ καὶ ἡ Φρανσουὰζ Ἀρντύ.

Ν. ΚΥΤΤΑΡΗΣ

Ἀθλητικὰ παρασκήνια

'Ο Γιάννης Παπαγεωργίου, σὲ μιὰ προσπάθειά του, στὸ ἅλμα σὲ ὕψος.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΙΩ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἕνας νέος ἄλτης

ΕΚΚΟΛΑΠΤΗΡΙΟ εἶναι τὸ γυμναστήριο τοῦ Πανιωνίου, στὴ Νέα Σμύρνη. Ὅσοι νέοι μπαίνουν σ' αὐτό, δύσκολο εἶναι νὰ μὴ βγοῦν ἀθλητές, καὶ μάλιστα μὲ ἀξία.

Ὁ Γιάννης Παπαγεωργίου (ἕνας λεπτοκαμωμένος νέος, ποὺ γεννήθηκε τὸ 1947 στὸ Εὐηνοχῶρι τοῦ Μεσολογγίου καὶ ἦρθε μετὰ ἀπὸ λίγα χρόνια στὴν Ἀθήνα) δὲ μποροῦσε νὰ φαντασθῆ ποτέ, ὅτι θὰ δρασκέλιζε κι' αὐτὸς τὴ μεγάλη πόρτα τοῦ σταδίου τῆς Νέας Σμύρνης.

Σὰν κάτοικος Πειραιῶς, ποὺ εἶναι, συμπαθοῦσε τὰ «ἐρυθρόλευκα» χρώματα. Ἀλλ' ὁ Ὀλυμπιακὸς δὲν εἶχε ἰδιόκτητο γυμναστήριο καὶ ὁ μοναδικὸς ἀθλητικὸς χῶρος (τὸ «Θεμιστόκλειο») ἦταν μακριά. Ἡ λύσι, ὅμως, βρέθηκε. Πηγαίνοντας στὸ Γυμνάσιο Νέας Σμύρνης τώρα, ὁ Παπαγεωργίου ἄκουσε μιὰ μέρα τὸν καθηγητή του τῆς γυμναστικῆς νὰ συνιστᾶ στοὺς μαθητὲς νὰ ἐγγραφοῦν σὲ σύλλογο, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ γυμνάζωνται καλύτερα, ὅσοι τουλάχιστον εἶχαν τὰ προσόντα γιὰ νὰ προοδεύσουν.

Χωρὶς νὰ χάση καιρό, ὁ μαθητὴς τῆς 7ης τάξεως (τώρα τῆς 8ης) γράφτηκε στὸν Πανιώνιο, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ ἀξιοποιήση τὸ ταλέντο του.

Ἂν καὶ ἦταν ἀκόμα λίγη ἡ προπόνησί του, δοκίμασε τὶς ἱκανότητές του στοὺς παιδικοὺς ἀγῶνες, τὸ Νοέμβριο τοῦ 1963. Πήδησε στὸ ἅλμα σὲ ὕψος 1,45. Τὸν ἴδιο καιρό... φλερτάριζε καὶ μὲ τὸ ἅλμα σὲ μῆκος, πηδῶντας γύρω στὰ 5,65. Κατὰ σύστασι τοῦ προπονητοῦ τοῦ Πανιωνίου κ. Ἰατρίδη, ἐγκατέλειψε τὸ μῆκος, γιὰ νὰ ἀφοσιωθῆ ἀποκλειστικὰ στὸ ὕψος, ὅπου φαίνεται πὼς εἶχε περισσότερες ἱκανότητες.

Τὸν περασμένο χειμῶνα, προπονήθηκε ἀρκετὰ καλά, ἀκολουθῶντας τὶς ὁδηγίες πάντοτε τοῦ προπονητοῦ του κ. Ἰατρίδη, κι' ἔτσι, τὸν Ἰούνιο τρέχοντος ἔτους, στοὺς σχολικοὺς ἀγῶνες, κατέκτησε τὴν πρώτη θέσι στὸ ἅλμα σὲ ὕψος, μὲ ἐπίδοσι 1,73.

Πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα, στὶς 5 Σεπτεμβρίου, πέτυχε νὰ ἀνεβῆ ἀκόμα πιὸ ψηλά. Μετέχοντας στὴν προβαλκανικὴ ἡμερίδα τοῦ ΣΕΓΑΣ, ποὺ ἔγινε στὸ στάδιο Καραϊσκάκη, πήδησε 1,80. Ἡ ἐπίδοσι αὐτὴ εἶναι καὶ τὸ ἀτομικό του ρεκὸρ μέχρι στιγμῆς.

Ἡ ΤΕΑ τοῦ ΣΕΓΑΣ, ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπίδοσί του, τὸν περιέλαβε στὴν ἐθνικὴ ἐφηβικὴ ὁμάδα, γιὰ τοὺς ἀγῶνες μὲ τοὺς Ἰταλούς.

Ὁ Παπαγεωργίου εἶναι ἕνας ταλαντοῦχος ἄλτης. Τὸν βοηθάει πολὺ τὸ σῶμα του. Ἀλλ' ἔχει κι' ἐκεῖνο τὸ ἰδιαίτερο χάρισμα, ποὺ ἔχουν ὅλοι οἱ ἄλτες.

— Ἔχω «σήκωμα», μᾶς εἶπε. Τὰ πόδια μου καὶ ἡ μέση μου μὲ ἀνεβάζουν πολύ.

Ἐλπίζουμε, ὅτι θὰ ἐκμεταλλευθῆ αὐτὸ τὸ φυσικὸ προσόν, γιὰ νὰ προχωρήση καὶ νὰ γίνη ἕνας νέος Σεβαστόπουλος, Μαρσέλλος, Χειμωνίδης.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ-ΠΟ" ΤΗΣ 11-10-64

Συμβουλές, ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

1	ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΘΗΝΩΝ — ΑΕΚ	Χ 2
2	ΑΠΟΛΛΩΝ ΘΕΣ. — ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ	1 Χ
3	ΔΟΞΑ ΔΡΑΜΑΣ — ΤΡΙΚΑΛΑ	1
4	ΗΡΑΚΛΗΣ — ΕΘΝΙΚΟΣ	1
5	ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ — ΑΡΗΣ	1
6	ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ — ΠΑΟΚ	1
7	ΠΙΕΡΙΚΟΣ — ΠΑΝΑΙΓΙΑΛΕΙΟΣ	1
8	ΑΤΑΛΑΝΤΑ — ΓΙΟΥΒΕΝΤΟΥΣ	1 Χ 2
9	ΛΑΝΕΡΟΣΣΙ — ΒΑΡΕΖΕ	1
10	ΜΑΝΤΟΒΑ — ΚΑΛΙΑΡΙ	1
11	ΜΕΣΣΙΝΑ — ΚΑΤΑΝΙΑ	1 Χ 2
12	ΡΩΜΑ — ΦΙΟΡΕΝΤΙΝΑ	1 Χ 2
13	ΤΖΕΝΟΒΑ — ΙΝΤΕΡ	Χ 2

ΣΚΛΗΡΟ ΜΕΝ...

Ἡ συνέλευσι τῆς ΕΠΟ κατήργησε τοὺς ἐπαναληπτικοὺς ἀγῶνες τοῦ Κυπέλλου Ἑλλάδος. Ὀρθὴ ἡ ἀπόφασί της, γιατί, ἔτσι θὰ σταματήσουν οἱ συμφωνημένοι («σικὲ») ἀγῶνες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄδικοι ψίθυροι καὶ ὑπόνοιες γιὰ μάτς ποὺ παίζονται καθαρά. Μὲ τὴν καθιέρωσι ἑνὸς μόνου ἀγῶνος καὶ ὕστερα κληρώσεως, περιορίζεται τὸ μεγάλο περιθώριο ποὺ εἶχαν οἱ ὁμάδες στὴ διάθεσί τους, γιὰ νὰ ἀγωνίζωνται δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό. Τὸ μέτρο πιθανὸν νὰ χαρακτηρισθῆ —καὶ εἶναι — ἄδικο. Εἶναι προτιμότερο, ὅμως, αὐτὴ ἡ λύσι, παρὰ νὰ γινόμαστε μάρτυρες πυρπολήσεων γηπέδων ὅπως, στὶς 17 Ἰουνίου στὸ γήπεδο τῆς Λεωφόρου Ἀλεξάνδρας.

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο Μουσιάδης, πρὶν πάρη μέρος στοὺς ἀγῶνες Ἑλλάδος—Ἱσπανίας, ποὺ εἶχαν γι' αὐτὸν προκριματικὸ χαρακτῆρα, (ἂν θὰ περιλαμβανόταν στὴν ὀλυμπιακὴ ἀποστολή), σκεφτόταν ἂν θὰ ἔπρεπε, μετὰ τοὺς ἀγῶνες τοῦ Τόκιο, νὰ φύγη κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ κεῖ γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη, ἢ νὰ ἐπιστρέψη ξανὰ στὴν Ἀθήνα.

— Τελικά, φρόντισαν νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸ δίλημμα αὐτὸ τὰ ἅλματά του, ποὺ δὲν ἦταν καθόλου ἱκανοποιητικά...

—Ὁ Στεφανάκος ἄνοιξε τὸ πιὸ πολυτελὲς καφὲ μπάρ, μέσα στὴν καρδιὰ τῆς κοσμικῆς Φωκίωνος Νέγρη.

— Γιὰ νὰ ἔχη, ὅμως, πελατεία καὶ νὰ τὸ διατηρήση, πρέπει νά... διατηρῆται κι' ὁ ἴδιος καλὰ στὸν Ὀλυμπιακό, ὅπως καὶ ἡ ὁμάδα του. Διαφορετικά...

—Ὁ σύμβουλος τοῦ ΣΕΓΑΣ κ. [illegible] μετάβασί του στὸ Τόκιο, γιὰ οἰκογενειακοὺς λόγους. Ὁ κ. Ξηρουχάκης δὲν πῆγε γιὰ λόγους ὑγείας καὶ ὁ κ. Παπαρέσκος διότι δὲν μποροῦσε νὰ ἀπουσιάση 27 ἡμέρες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

—Μιλῶντας σχετικά, ὁ γεν. γραμματεὺς τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς ναύαρχος κ. Λάππας εἶπε ὅτι ὅσοι φίλαθλοι θέλουν νὰ διοικοῦν, πρέπει νὰ ἔχουν πολὺ χρόνο στὴ διάθεσί τους.

—Ὁ Κουνάδης ἔχασε τὸ ταξίδι στὸ Τόκιο, γιὰ μερικὲς δεκάδες πόντους!

— Γιὰ τὸν ἀποκλεισμό του, ἔκανε προφορικὸ διάβημα ὁ τέως ἀρχίατρος κ. Παπαρέσκος, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

— Οἱ ἀτέλειωτες συνεδριάσεις τῆς ἐτησίας γενικῆς συνελεύσεως τῆς ΕΠΟ γίνονταν ὅλες νύκτα.

—Ἔτσι, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συνέδρους φρόντιζαν νὰ πιάσουν μιὰ ἀπόμερη γωνιὰ τῆς αἰθούσης τοῦ «Γκλόρια», γιὰ νά... ξυπνήσουν μετὰ τὴ λῆξι τῶν ἐργασιῶν!

—Ὁ Μπαμπανιώτης ζήτησε ἀπὸ τοὺς διοικοῦντας τὸν ΣΕΓΑΣ νὰ ἀκυρώσουν τὴν ποινὴ ἀποκλεισμοῦ ποὺ τοῦ ἐπέβαλαν, καὶ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ γίνη ὑπόδειγμα.

—Οἱ ἁρμόδιοι, ὅμως τοῦ ΣΕΓΑΣ δὲν φάνηκε νὰ πείσθηκαν γιὰ τὴν εἰλικρινῆ μεταμέλειά του.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΠΑΟ — ΓΚΛΕΝΤΟΡΑΝ 3 — 2

Ο Παναθηναϊκὸς προκρίθηκε γιὰ τὸ δεύτερο γῦρο τοῦ κυπέλλου πρωταθλητριῶν Εὐρώπης, ὕστερα ἀπὸ τὴ νίκη του ἐπὶ τῆς Γκλεντόραν μὲ 3—2. Ὅπως εἶναι γνωστό, στὸ πρῶτο μάτς, ποὺ ἔγινε στὸ Μπέλφαστ, οἱ δυὸ ὁμάδες ἀνεδείχθησαν ἰσόπαλες 2—2. Στὸ δεύτερο μάτς, ὁ Παναθηναϊκὸς δοκιμάσθηκε δυὸ φορές, ὅταν ἡ ἰρλανδικὴ ὁμάδα ἰσοφάρισε 1—1 καὶ 2—2. Τελικά, ὅμως, ἐνίκησε (3—2) κι' ἔτσι προκρίθηκε. Ὁ δεύτερος ἀγώνας ἔγινε στὸ γήπεδο τῆς Λεωφ. Ἀλεξάνδρας καὶ ἦταν περισσότερο δυναμικός, παρὰ τεχνικός. Τὰ γκὸλ τοῦ ΠΑΟ πέτυχαν οἱ Τ. Λουκανίδης (2), Παπουτσάκης.

ΑΠΕΚΛΕΙΣΘΗ Ο ΑΡΗΣ

Ὁ Ἄρης Θεσσαλονίκης, ὕστερα ἀπὸ τὸ 0—0 τοῦ πρώτου ἀγῶνος του μὲ τὴ Ρόμα, πῆγε στὴ Ρώμη ὅπου ἔδωσε τὴ ρεβάνς. Σ' αὐτήν, ἡττήθη μὲ 3—0 καὶ κατόπιν τούτου ἀποκλείσθηκε ἀπὸ τὸ κύπελλο Εὐρώπης μεταξὺ ὁμάδων πόλεων διεθνῶν ἐκθέ-

ΤΟΥΛΟΥΖ — ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ 5 — 0

Ὁ ἀναπληρώσας τὸν Ὀλυμπιακὸ στὸ κύπελλο Ράππαν Πανιώνιος, ἔδωσε τὸν τελευταῖο ἀγῶνα του στὴ διοργάνωσι αὐτή, ὑποκύψας στὴν Τουλοὺζ μὲ 5—0. Στὸ πρῶτο μάτς, ποὺ εἶχε γίνει στὸ γήπεδο Φαλήρου, μὲ ἀντίπαλο τὸν Ὀλυμπιακό, εἶχε κερδίσει ἡ Τουλοὺζ μὲ 4—2.

ΤΟ ΠΙΓΚ ΠΟΓΚ

Οἱ ὁμάδες τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ἀλβανίας δὲν θὰ μετάσχουν στοὺς βαλκανικοὺς ἀγῶνες πὶγκ πόγκ, ποὺ ἀρχίζουν αὔριο στὸ κλειστὸ τερραὶν τοῦ ΠΑΟ. Ἡ ἑλληνικὴ ὁμάδα ἔχει περιωρισμένες ἐλπίδες νὰ καταλάβη μιὰ τιμητικὴ θέσι.

ΤΟ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΣΤΑΔΙΟ

Ὁ χῶρος τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Σταδίου στὴν περιοχὴ τῆς Καλογρέζας περιφράχθηκε, μετὰ τὴν πλήρη ἀπαλλοτρίωσι. Γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ σταδίου, μαζὶ μὲ τὰ βοηθητικὰ γήπεδα καὶ κτίσματα, προβλέπεται δαπάνη 750 ἑκατομμυρίων δραχμῶν. Τὸ ἔργο ἀναμένεται ὅτι θὰ ἀναλάβη ἡ Κυβέρνησι, γιατὶ ἡ ΕΟΑ στερεῖται αὐτοῦ τοῦ ποσοῦ.

ΟΙ ΔΙΑΒΑΘΜΙΣΕΙΣ

Μὲ ἀπόφασι τῆς ΕΠΟ, καταργήθηκαν οἱ διαβαθμίσεις. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἀναχρονιστικὸ μέτρο, ποὺ ἐμπόδιζε τὴν πρόοδο τῶν σωματείων καὶ τὴν ἀνανέωσι τῶν διαφόρων κατηγοριῶν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΣΕΠΕΛ

Ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀπέκτησε ἕνα ἱκανὸ ποδοσφαιριστὴ ἀπὸ τὴν «Τσέπελ» Βουδαπέστης. Πρόκειται γιὰ τὸν Νίκο Γιοῦτσο, ποὺ ἔπαιζε στὴν οὐγγρικὴ ὁμάδα μὲ τὸ ὄνομα Γιουτσώφ. Ὁ παίκτης θὰ εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἀγωνίζεται μὲ τὰ χρώματα τοῦ Ὀλυμπιακοῦ στὸ τέλος τοῦ μηνός.

ΕΛΛΑΣ — ΙΣΡΑΗΛ

Διεξάγονται διαπραγματεύσεις, ὥστε, ἀπὸ τὸ 1965, οἱ ἀγῶνες στίβου Ἑλλάδος—Ἰσραήλ, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, νὰ γίνωνται ταὐτόχρονα καὶ στὸ ἴδιο στάδιο, γιὰ νὰ ἀποφεύγωνται οἱ περιττὲς δαπάνες ἀπὸ τὶς μετακινήσεις καὶ γιὰ νὰ αὐξηθῆ τὸ ἐνδιαφέρον τους.

ΕΥΓΕΝΗΣ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ

Ὁ ἀποθανὼν πρόεδρος τοῦ Πανιωνίου Δημ. Καραμπάτης ἄφησε τὴν περιουσία του στὸν σύλλογό του, μὲ τὸν ὅρο νὰ πληρώση αὐτὸς ὅλα τὰ χρέη του.

ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΙ

Χρειάζεται, πράγματι, κάποια ἀποκέντρωσι στὸ τεχνικὸ σύστημα τοῦ κλασικοῦ ἀθλητισμοῦ. Δὲν πρέπει, δηλαδή, ὅλη ἡ προσοχὴ νὰ δίνεται στὸ κέντρο καὶ νὰ παραμελῆται ἡ ἐπαρχία. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τονωθοῦν (ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς) ὡρισμένοι ἐργατικοὶ γυμναστές, ποὺ ὑπηρετοῦν σὲ ἐπαρχιακὲς πόλεις, γιὰ νὰ ἐντείνουν τὶς προσπάθειές τους νὰ ἀναδείξουν ταλέντα στὸ στίβο. Ἰδιαίτερα σὲ ἀγωνίσματα δρόμου, ὅπου πάσχουμε φοβερά. Ὁ ΣΕΓΑΣ σκέφθηκε ὀρθὰ καὶ πρέπει νὰ προχωρήση στὴν τεχνικὴ ἀποκέντρωσι.

Καλοί τρόποι

Πρακτικός ὁδηγός γιὰ τὴν κοπέλλα ποὺ βγαίνει μ' «Ἐκεῖνον»

ΕΚΕΙΝΟΣ κι' ἐκείνη ἔχουν γνωριστῆ πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε μέρες σὲ κάποιο φιλικὸ σπίτι, μίλησαν γιὰ τὸ τελευταῖο φίλμ, ποὺ ἔχουν δῆ, διηγήθηκαν πῶς πέρασαν στὶς διακοπές τους. Ξανασυναντήθηκαν ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, στὸ σπίτι ἄλλων κοινῶν γνωστῶν, κουβέντιασαν ἀκόμα περισσότερο, ἴσως ἀποτραβηγμένοι ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους κι' ἄρχισαν νὰ σκέπτωνται καὶ οἱ δυὸ πῶς θὰ ἦταν ὄμορφο νὰ ξανασυναντηθοῦν. Ἐκείνη, δὲν εἶπε τίποτα, περιμένοντας νὰ κάνη ἐκεῖνος τὸ πρῶτο βῆμα. Στὸ τέλος, ἐκεῖνος μίλησε. Ἀντήλλαξαν τοὺς ἀριθμοὺς τῶν τηλεφώνων τους καὶ ὁ νέος εἶπε: «Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς μέρες, θὰ σᾶς τηλεφωνήσω γιὰ νὰ βγοῦμε μαζί».

Κι' ἐκεῖνος κι' ἐκείνη ἐργάζονται ἀπὸ καιρὸ στὴν ἴδια ἑταιρία, ἀλλὰ σὲ διαφορετικὰ γραφεῖα. Συναντιοῦνται τὸ πρωΐ στὸ ἀσανσὲρ καὶ καμμιὰ φορὰ καὶ τὸ ἀπόγευμα. Ἕνα βράδυ, ἐκεῖνος τῆς πρότεινε νὰ τὴ συνοδεύση στὸ σπίτι μὲ τὸ αὐτοκίνητό του. Κουβέντιασαν κι' ἐκεῖνος στὸ τέλος, εἶπε: «Γιατί νὰ μὴν βγοῦμε μαζί, ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ βράδια;»

Καὶ νά πού, καὶ στὴ μιὰ περίπτωσι καὶ στὴν ἄλλη, ὅπως καὶ σ' ἄλλες χίλιες περιπτώσεις ὅμοιες ἢ διαφορετικές, ἐκεῖνος τῆς τηλεφωνεῖ καὶ τὴν προσκαλεῖ νὰ περάσουν τὴ βραδιὰ μαζί. Θὰ δειπνήσουν καὶ ὕστερα θὰ πᾶνε στὰ θέατρο ἢ νὰ χορέψουν.

Ἐκείνη ἀπαντάει «ναὶ» μὲ ἁπλότητα, χωρὶς ἐκείνους τοὺς δισταγμούς, ποὺ κάνουν ἐκεῖνο τὸ «ναὶ» νὰ πέση ἀπὸ τὰ ὕψη ἑνὸς βουνοῦ ὑπεροψίας, καὶ χωρὶς ἐκείνους τοὺς τόνους τῆς φωνῆς, ποὺ κάνουν νὰ φανῆ πιὸ «ἐπίσημη» καὶ ὄχι καὶ τόσο ἀθῶα, αὐτὴ ἡ πρόσκλησι, ἐνῶ κατὰ βάθος, εἶναι μόνο φιλική.

Ἡ κοπέλλα, σὲ τέτοιες περιπτώσεις, πρέπει νὰ δείχνεται ἁπλή, αὐθόρμητη καὶ εἰλικρινής.

Μά, ὕστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ ναί, ἀρχίζουν νὰ τὴν κυριεύουν οἱ ἀμφιβολίες. Ὁ νεαρὸς εἶναι συμπαθητικὸς κι' αὐτὴ θέλει νὰ τοῦ κάνη καλὴ ἐντύπωσι, νὰ ἀποφύγη τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα λάθη.

ΕΚΑΤΟ ΑΜΦΙΒΟΛΙΕΣ ΠΟΥ ΖΗΤΟΥΝ ΑΠΑΝΤΗΣΙ

Πρὶν ἀπ' ὅλα, θὰ φροντίση νὰ τοῦ δώση ραντεβοῦ σὲ τέτοια ὥρα, ὥστε νὰ προφτάση, ἂν ἐργάζεται, νὰ ντυθῆ προσεχτικά, χωρὶς νὰ εἶναι ἀναγκασμένη νὰ κυττάζη ἀδιάκοπα τὸ ρολόϊ.

Εἶναι ἀπαραίτητο, φυσικά, νὰ πάη στὸ κομμωτήριο, τὴν ἴδια μέρα. Θὰ φροντίση, ὅμως, νὰ φορμάρη τὰ μαλλιά της στὸ συνηθισμένο τους χτένισμα, χωρὶς οὔτε κἂν νὰ σκεφτῆ νὰ ἀλλάξη χτένισμα, γιὰ νὰ φανῆ διαφορετική. Αὐτὸ εἶναι σημαντικὸ γιὰ νὰ νιώθη ἄνετα. Εἶναι σημαντικώτατο νὰ προφτάση νὰ πάη στὸ κομωτήριο, γιατὶ ἕνα κεφάλι ἀκατάστατο καὶ κακοχτενισμένο δὲν θὰ ζημιώση μόνο τὴ δική της ἐμφάνισι, ἀλλὰ εἶναι φυσικὸ νὰ δυσαρεστήση τὸν καβαλιέρο της (οἱ ἄντρες θέλουν νὰ εἶναι πάντα περήφανοι γιὰ τὴ γυναίκα ποὺ συνοδεύουν).

Καὶ τώρα, ἂς περάσουμε στὴν ἐκλογὴ τοῦ φορέματος. Πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ξέρη ἡ κοπέλλα πῶς περίπου θὰ περάσουν τὴ βραδιά. Δεῖπνο καὶ ὕστερα κινηματογράφος; Τότε, θὰ εἶναι κατάλληλο ἕνα ἁπλὸ ἀπογευματινὸ φόρεμα (μάλλινο γιὰ τὴν ψυχρὴ ἐποχή, ἀπὸ λινὸ ἢ μεταξωτὸ τὸ καλοκαῖρι), ποὺ θὰ τοῦ δίνη μιὰ ὄψι πιὸ ἐπίσημη ἕνα φανταιζὶ κολλιὲ ἢ μιὰ σειρὰ μαργαριτάρια. Πολὺ κατάλληλη γιὰ μιὰ ἥσυχη βραδιά, εἶναι ἐπίσης μιὰ σκούρα φούστα μ' ἕνα κομψὸ μπλουζάκι ἀπὸ κασμίρ, ἀπὸ ἀλπακά, ἀπὸ ὀργαντίνα, ποὺ θὰ ζωηρεύωνται πάντα ἀπὸ ἕνα κόσμημα φανταιζί, ἔστω καὶ ἀπὸ μιὰ πρωτότυπη καρφίτσα. Γιὰ τὶς ἐνδιάμεσες ἐποχές, μπορεῖτε νὰ φορέσετε ἕνα ταγιεράκι, μὲ κόψιμο ὄχι σπόρ, ποὺ θὰ τὸ συμπληρώσετε μ' ἕνα μπλουζάκι μεταξωτό, σιφὸν ἢ ζέρσεϋ.

Τὸ ἴδιο σοβαρὸ μὰ προσεγμένο ντύσιμο εἶναι κατάλληλο κι' ἂν πρόκειται νὰ περάσετε τὴ βραδιὰ σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι. Ἄν, ὅμως, ἡ πρόσκλησι εἶναι γιὰ τὸ θέατρο, ἢ γιὰ νὰ πᾶτε νὰ χορέψετε, τότε τὸ ντύσιμο πρέπει νὰ εἶναι πιὸ «βραδυνό». Βραδυνὸ ναί, ἀλλὰ ὄχι ὑπερβολικά. Πολὺ κατάλληλα εἶναι τὰ μονόχρωμα φορέματα ἀπὸ κρέπ, ἀπὸ μεταξωτό, ἀπὸ λεπτὸ μάλλινο, χωρὶς ὑπερβολικὸ ντεκολτὲ καὶ πάντα διακοσμημένα ἀπὸ μιὰ σειρὰ μαργαριτάρια.

Τὰ παπούτσια θὰ εἶναι ἁπλά, γόβες, μὲ τακούνι ὄχι πολὺ ψηλό, οὔτε μὲ σπὸρ κόψιμο. Ἡ τσάντα θὰ εἶναι μικρή, μὰ ἀρκετὴ γιὰ νὰ χωρέση ἕνα πορτοφόλι, τὰ κλειδιὰ τοῦ σπιτιοῦ, μαντήλι, πουδριέρα, κραγιόν, (καὶ τὰ γυαλιά, ἂν χρειάζωνται).

Ἀκόμα πιὸ σημαντικό, εἶναι νὰ προσέξη ἡ κοπέλλα νὰ μὴν ντυθῆ, γιὰ κανένα λόγο, μὲ ἐκκεντρικὸ τρόπο. Ὁ ἄντρας νιώθει κυριολεκτικὰ γελοῖος, ὅταν διαπιστώση πῶς εἶναι ἀναγκασμένος νὰ συνοδεύση μιὰ κοπέλλα, ντυμένη σὰν ἀμπαζοὺρ τοῦ 1920 ἢ μ' ἕνα φόρεμα τόσο στενό, ποὺ νὰ ἀναρωτιέται πῶς μπορεῖ νὰ περπατάη, ἢ τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μάλλινο πουλόβερ καὶ μὲ παπούτσια σχεδὸν ἀντρικά.

Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὸ θέμα τοῦ μακιγιάζ. Κάθε ἐκκεντρικότητα πρέπει νὰ ἀποφεύγεται. Φυσικά, ἐκείνη πρέπει νὰ μακιγιαριστῆ μὲ προσοχή, νὰ μείνη γι ἀμισὴ ὥρα μπροστὰ στὸν καθρέφτη της, ἀλλὰ χωρὶς νὰ περάση ποτὲ τὰ ὅρια, πού, πέρα ἀπ' αὐτά, τὸ πρόσωπο κιγιαρισμένο, ἀλλὰ σὰν θεατρικὴ ἀρχίζει νὰ φαίνεται, ὄχι πιὰ ματικες βλεφαρίδες, ὄχι βαριὰ φὸν-ντὲ-τέν, ὄχι μυστηριώδεις πινελιὲς πάνω στὰ βλέφαρα, ἀλλὰ χρώματα ἀνοιχτὰ καὶ διάχυτα (τόσο στὴν ἐκλογὴ τοῦ φὸν-ντὲ-τέν, ὅσο καὶ τῆς πούδρας καὶ τοῦ κραγιόν), λίγη σκιὰ πάνω στὰ βλέφαρα, ἕνα «ἄγγιγμα» ροὺζ στὰ μάγουλα, γιὰ νὰ ἀποκτήση ἐκεῖνο ποὺ οἱ Γάλλοι ἀποκαλοῦν «μπὸν μίν», δηλαδὴ «καλὴ ὄψι».

ΕΝΝΕΑ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΦΥΣΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΜΕΜΠΤΕΣ

Πρὶν νὰ βγῆ μ' ἐκεῖνον, ἡ κοπέλλα δὲν πρέπει νὰ ξεχάση οὔτε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς δέκα συμβουλές:

1) Τὰ χέρια καὶ τὰ νύχια πρέπει νὰ εἶναι ἄμεμπτα. Τίποτα δὲν εἶναι πιὸ ἄσχημο ἀπὸ τὸ ξεφτυσμένο σμάλτο τῶν νυχιῶν (ἄλλωστε, εἶναι τόσο εὔκολο νὰ διορθωθῆ!)

2) Μαλλιά: Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν ἴχνη πιτυρίδας, οὔτε τρίχες πεσμένες πάνω στοὺς ὤμους ἢ στὸ γιακᾶ.

3) Μακιγιάζ: Πρέπει νὰ εἶναι ἄμεμπτο, μὰ ὄχι τονισμένο. Μὴν λησμονήσετε ν' ἁπλώσετε τὸ φὸν-ντὲ-τὲν καὶ πάνω στὸ λαιμό, γιὰ νὰ μὴ διακρίνεται ἡ διαφορὰ τοῦ χρώματος τοῦ προσώπου.

4) Παπούτσια: Πρέπει νὰ εἶναι καθαρά, ἄνετα, μὲ ἄμεμπτο τακούνι. Μὴν λησμονήσετε νὰ ψεκάσετε τὸ ἐσωτερικό τους μὲ λίγο ἀποσμητικό.

5) Κάλτσες: Χωρὶς φευγάτους πόντους, χωρὶς φανερὰ διορθώματα (ἄλλωστε, τώρα στοιχίζουν τόσο φτηνὰ) καί, ἂν ὑπάρχουν ραφές, πρέπει νὰ εἶναι ἴσιες.

6) Τὸ φόρεμα ἢ ἡ φούστα πρέπει νὰ εἶναι καλοσιδερωμένα.

7) Τὰ στριφώματα καὶ τὰ ἐσώρουχα: Δὲν πρέπει νὰ κρέμωνται. Μὴν ξεχνᾶτε πὼς ὑπάρχουν πολὺ ἄνετα, κοντὰ κομπινεζόν, ποὺ δὲν παρουσιάζουν ποτὲ αὐτὸ τὸν κίνδυνο.

8) Οἱ μπρετέλες τοῦ σουτιὲν καὶ τῆς κομπινεζόν: Πρέπει νὰ μὴ φαίνωνται. Φροντῖστε νὰ τὶς στερεώνετε στοὺς ὤμους μὲ δυὸ μικροσκοπικὰ λουριδάκια, ποὺ θὰ εἶναι ἐπίτηδες ραμμένα στὸ ἐσωτερικὸ μέρος τῶν ὤμων τοῦ φορέματος.

9) Γάντια: Πρέπει νὰ εἶναι δροσερά, χωρὶς λεκέδες, ἰδιαίτερα ὅταν εἶναι ἀνοιχτόχρωμα. Μὰ μὴν ξεχνᾶτε πὼς καὶ τὰ μαῦρα γάντια λερώνονται.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

— Ὁ κ. διευθυντὴς δὲ θὰ μπορέση νὰ σᾶς δῆ σήμερα, γιατί ἔσπασε τὰ γυαλιά του!...

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ τῶν παιχνιδιῶν

Τετραπλὴ πυραμίδα

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

1) Α. 2) ΛΑ. 3) ΟΛΑ. 4) ΣΟΛΑ. 5) ΣΑΛΟΣ. 6) ΛΑΣΚΟΣ. 7) ΚΟΛΑΣΙΣ.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

1) Α. 2) ΙΑ. 3) ΜΙΑ. 4) ΑΙΜΑ. 5) ΛΑΜΙΑ. 6) ΑΜΑΛΙΑ. 7) ΑΜΑΛΙΑΣ.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

1) Α. 2) ΑΝ. 3) ΝΑΙ. 4) ΑΝΙΑ. 5) ΔΑΝΙΑ. 6) ΔΑΝΙΚΑ. 7) ΔΑΝΕΙΚΑ.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

1) Α. 2) ΤΑ. 3) ΑΤΙ. 4) ΤΑΣΙ. 5) ΠΙΤΣΑ. 6) ΤΣΑΠΙΑ. 7) ΑΠΙΣΤΙΑ.

Σωστὸ—Λάθος

1) ΛΑΘΟΣ. (Εἶναι διαφορὰ κατευθύνσεως τοῦ αἵματος. Στὶς ἀρτηρίες τὸ αἷμα φεύγει ἀπὸ τὴν καρδιά, γιὰ νὰ πάη σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα, ἐνῶ οἱ φλέβες τὸ ἐπαναφέρουν στὴν καρδιά). 2) ΣΩΣΤΟ. (Ὁ Ναπολέων ἔβαλε τὸ 1797 τέρμα στὴν ἀνεξαρτησία τῆς Βενετίας, παραχωρώντας την στὴν Αὐστρία). 3) ΣΩΣΤΟ. (Παραλλαγὲς τοῦ κορουνδίου). 4) ΛΑΘΟΣ. (Στὴ Σαλαμῖνα). 5) ΣΩΣΤΟ. 6) ΛΑΘΟΣ. (5 — 6 ἡμέρες κάθε σεληνιακὸ μῆνα, τὸ ρεῦμα ἀλλάζει ἀκανόνιστα κατεύθυνσι, δώδεκα περίπου φορὲς τὸ 24ωρο). 7) ΣΩΣΤΟ. 8) ΣΩΣΤΟ (71 χιλιόμετρα). 9) ΛΑΘΟΣ. (Ὅπως καὶ οἱ Κινέζοι γράφουν καθέτως, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω). 10) ΣΩΣΤΟ. (568 ἑκατομμύρια ἡ Εὐρώπη ἔναντι 391 ὁλόκληρης τῆς Ἀμερικῆς).

Φτερωτὲς συλλαβὲς

1) ΧΡΗΜΑΤΟΦΥΛΑΚΙΟΝ.
2) ΣΥΡΜΑΤΟΠΛΕΓΜΑ.
3) ΥΠΟΔΗΜΑΤΕΡΓΑΤΗΣ.

Χιοῦμορ καὶ 8 ὁμοιότητες

1) Ὁ διακόπτης τοῦ πορτατὶφ καὶ τὸ χερούλι τῆς πόρτας. 2) Τὸ φῶς τοῦ γιατροῦ καὶ τὸ κέντρο τῆς τρομπέττας. 3) Τὸ κάτω μέρος τῆς πολυθρόνας, ποὺ προορίζεται γιὰ τὰ πόδια, καὶ τὸ πάνω μέρος τοῦ καπέλλου τοῦ κυρίου. 4) Ἡ τρύπα τῆς κλειδαριᾶς τοῦ ρὸλ-τὸπ καὶ τῆς πόρτας. 5) Ἡ λαβὴ στὸ στυπόχαρτο καὶ τὸ σκουλαρήκι τῆς κυρίας. 6) Τὸ πάνω μέρος τῆς λάμπας καὶ τὸ κέντρο τοῦ σταχτοδοχείου. 7) Τὸ πεντάλ τοῦ ἀνυψωτῆρος τῆς πολυθρόνας καὶ ἡ ἐτικέττα στὸ ντοσσιέ. 8) Τὸ δεύτερο φιογκάκι στὴν μπλούζα τοῦ γιατροῦ καὶ τὸ πανέρι τοῦ φακίρη.

★

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1026 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΑΤΣΟ — ΟΛΙΚΗ — ΠΑΓΟΣ. 2) ΣΑΡΑΚΙ — ΔΩΔΩΝΗ. 3) ΤΕ — ΤΙΝΑ — ΣΩΜΑ — ΣΑ. 4) ΙΝΔΙΑΙ — ΠΟΤ — ΡΑΓΙΑΣ. 5) ΣΑΑΡ — ΑΜΑΣΕΙΑ — ΚΑΒΑ. 6) ΤΣΑΔ — ΑΙΩΡΑ — ΣΗΜΑ. 7) ΒΟΗ. — ΙΕΡΑ — ΑΒΡΑ — ΑΝΩ. 8) ΥΣ — ΑΑΡΩΝ — ΣΑΪΤΑ — ΟΡ. 9) ΟΡΘΑ — ΖΑΛΗ. 10) ΑΜ — ΚΗΤΟΣ — ΑΓΟΝΗ — ΠΩ. 11) ΣΕΤ — ΚΩΜΑ — ΠΟΣΑ — ΡΕΝ. 12) ΡΩΜΗ — ΟΡΑΤΗ — ΣΚΩΤ. 13) ΛΙΡΑ — ΑΝΑΜΕΣΑ — ΑΓΡΑ. 14) ΑΜΑΝΕΣ — ΣΟΣ — ΔΑΝΑΟΣ. 15) ΜΕ — ΙΣΙΣ — ΛΗΔΑ — ΣΤ. 16) ΑΚΟΡΙΑ — ΣΟΝΑΤΑ. 17) ΑΡΠΑΞ — ΣΙΦΩΝ — ΜΑΛΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΑΤΙΣ — ΒΥΖΑΣ — ΛΑΜΙΑ. 2) ΕΝΑΤΟΣ — ΜΕΡΙΜΕ. 3) ΤΣ — ΔΑΣΗ — ΤΩΡΑ — ΑΠ. 4) ΣΑΤΙΡΑ — ΑΡΚ — ΜΑΝΙΚΑ. 5) ΟΡΙΑ — ΔΙΑΘΗΚΗ — ΕΣΟΞ. 6) ΑΝΙΑ — ΕΡΑΤΩ — ΑΣΙΡ. 7) ΟΚΑ — ΜΑΡΩ — ΟΜΟΝ — ΣΙΣ. 8) ΛΙ — ΠΑΙΑΝ — ΣΑΡΑΣ — ΑΙ. 9) ΝΟΣΩ — ΑΜΟΚ. 10) ΚΔ — ΤΕΡΑΣ — ΑΠΤΕΣ — ΣΩ. 11) ΛΟΝΗΩΣ — ΙΑΒΑ — ΓΟΗΣ — ΑΔΗΝ. 12) ΔΩΡΑ — ΡΙΖΟΣ — ΑΔΑΜ. 13) ΠΩΜΑ — ΣΑΤΑΝΑΣ — ΚΑΝΑΤΑ. 14) ΑΝΑΓΚΗ — ΑΛΗ — ΡΩΓΑ — ΑΛ. 15) ΓΗ — ΙΑΜΑ — ΠΕΤΡΟΣ. 16) ΣΑΒΑΝΟ — ΩΡΙΩΝ — ΑΣΤΟΣ. 17) ΣΤΑΣΑ —

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Ὁ παθολόγος ἰατρὸς κ. Α. Λ. ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στούς: Σπαρτάκον Δημήτριον, Αἴγιον, Ἀναγνώστου Κων)νον, Ἐνταῦθα, Ἀποστολόπουλον Ἠλίαν, Πύργον, Βάρσου Γεώργιον, Βόνιτσα.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Ἀνίτα Κωστέκογλου, Λεωφόρος Στροβόλου 52, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας, τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων, γραμματοσήμων καὶ κάρτ—ποστάλ.

Ἡ Ἄννα Ἀβραμίδου καὶ ἡ Ρέα Κωνσταντινίδου, Διανέλλου 113, Λάρνακα, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἀγγλική, γαλλικὴ καὶ ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ κάρτ—ποστὰλ καθὼς καὶ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Χαράλαμπος Α. Χαραλάμπους καὶ ὁ Ἀντωνάκης Σεργίου, Κοντέα Ἀμμοχώστου, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Χριστάκης Κ. Βασιλείου, Κ. Δίκωμον Κυρηνείας, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ κοπέλλες, ἡλικίας 16—20 ἐτῶν, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Τάκης Ἰακωβίδης, ὁδὸς Ἰωαννίνων 17, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς ἡλικίας του (15—17 ἐτῶν) καὶ κυρίως μαθήτριες, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ντῖνος Κωνσταντινίδης, Σολωμοῦ 6 Μόρφου Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς σταθερῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Δυὸ φίλοι Κύπριοι ὁ Α. Ἰορδάνου καὶ ὁ Σταῦρος Χριστοφῆς, Νίκου Εὐαγόρου 5, Κάψαλος Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἡλικίας 16—18 ἐτῶν ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Χριστάκης Ἰω. Καπόνης, (19 ἐτῶν), Διόριος Κυρηνείας, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ Χριστάκης Κ. Χριστοφορίδης, (18 ἐτῶν) Ποτάμι Μόρφου, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς ἁγνῆς, σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Πᾶνος Καλλῆς, Αὐταθο- Ἀμμοχώστου, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Τέλης Λεούσης, Ἀφαίας 39, Αἴγινα, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ—ποστὰλ καὶ γραμματοσήμων καὶ τὴν δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Παπαδόπουλος Γεώργιος, Κολυνδροῦ 3, Κατερίνη, Ἑλλάς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 15—17 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γεώργιος Παπακωσταντίνου (φοιτητής), Βουκουρεστίου 41, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 16—20 ἐτῶν, καλῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς παιδεύσεως.

Ὁ Τάκης Οἰκονόμου, (27 χρόνων), Ψαρρῶν 3, Πειραιεὺς 88, Ἑλλάς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ Βάϊος Ζαμπεθάνης, Φοίνικος 16, Λαμία, Ἑλλάς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία φιλικῶν σχέσεων καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ—ποστὰλ καὶ φωτογραφιῶν.

Ὁ Ἑξαδάκτυλος Ἀντώνιος, ὁδὸς 19 ἀρ. 6, Ἅγιος Ἱερόθεος, Περιστέρι, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ νέες ἡλικίας 20—25 χρόνων, Ἑλληνίδες ποὺ διαμένουν σὲ διάφορα μέρη τῆς γῆς.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Ὄλια Κακούρα, Ἁγίου Δημητρίου 37, Θεσσαλονίκη, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ναυτικὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 43—47 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Ἀλέκα Σωτηριάδου, Ἀνακρέοντος 75, Καλλιθέα, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 30—40 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ἡ Χαρούλα Μαυροκεφάλου, Παυλῆ Ἀλέξη 25, Ἀμπελόκηποι Τ. Τ. 606, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 35—40 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς σταθερῆς γνωριμίας.

Ἡ Ζωζὼ Τριανταφυλλοπούλου, POSTE RESTANTE, Κεντρικὸν Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Βασιλικὴ Καταλειφοῦ, Τέρμα Πριγκήπων, Ἰωαννίνων 3, Νέα Φιλαδέλφεια, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ—ποστὰλ καὶ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ἡ Ματούλα Μαραγκοπούλου, Γαλλικῆς Δημοκρατίας 51, Καβάλα, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

4.000 ΜΕΤΡΑ ΥΠΟ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑ

Δὲν πρόκειται γιὰ κανένα ἱπτάμενο δίσκο, ἀλλὰ γιὰ ἕνα νέο βαθυσκάφος, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ εἶναι ἐπιχειρήση ἡ ἐξερεύνησι τοῦ βυθοῦ, σὲ βάθος μέχρι 4 χιλιομέτρων. Ἐκτοπίσματος 8 τόννων, τὸ νέο βαθυσκάφος, ποὺ βαφτίστηκε «Ἄστρο τῆς ἀβύσσου», ἔχει διάμετρο 8 μέτρων καὶ κατασκευάστηκε στὴ Βαλτιμόρη, γιὰ νὰ ἐξυπηρετήση μιὰ ὁμάδα Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων, ποὺ σκοπεύουν νὰ ἐξερευνήσουν μ' αὐτὸ πολλὰ ἄγνωστα σημεῖα τῶν παραλίων τῆς Ἀμερικῆς, τόσο στὸν Ἀτλαντικό, ὅσο καὶ στὸν Εἰρηνικὸ ὠκεανό.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	300
Ἑξάμηνος	»	150
Τρίμηνος	»	75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία Λίρες Ἀγγλίας	7
» Δολλάρια	20
» Φρ. Βελγ.	1000
» Φρ. Γαλλ. νέα	100
» Φρ. Ἑλβετ.	90
» Μάρκα Γερμ.	90

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4, (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), Ἀθῆναι.

Διευθυντὴς — Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ
Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ».
Δ)ντὴς καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΚΩΝ)ΝΟΣ Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναϊάδων 24, Παλαιὸν Φάληρον

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Δυὸ φίλες, ἡ SYLVI καὶ ἡ RONY, POSTE RESTANTE CAMP—CASAR ALEXANDRIE EGYPTE, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ POPI καὶ ἡ LIZA (φίλες) LESIL K·O·L MAHMUT SEVKET PASA CAD No 25)2 KAT 1 ISTANBUL, TURKIYE., ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους, ἡλικίας 21—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς σταθερῆς φιλίας.

Δυὸ ἐξαδέλφες, RENA καὶ ἡ SOULA, HAMALBASI CORDELA SOK. 65 BEYOGLU ISTANBUL, TURKIYE, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ THOMAS GALINAS, PAPIER FABRIK SELTMAS, KRS KEMPTEN ALLAY 8961., WEST GERMANY, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ CHRISTOS FOTINOPOULOS, (25 χρόνων), CAFE STUDIO C. JORSTS 20 ST. CALLEN, SUISSE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν γνωριμία καὶ τὸ γάμο.

Ὁ ANGELOS ATHANASIOU, (26 χρόνων) καὶ ὁ THEO MANTZIOS, (23 χρόνων), 80 GEORGE ST. SYDENHAM, SYDNEY NSW, AUSTRALIA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—22 χρόνων, μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ TH. KONTOURIS, (25 χρόνων), 301 CARL ST. APR. 8., SAN FRANCISCO, CALIFORNIA 94117., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα, ἡλικίας 14—18 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Σπάρτη, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ ANDREAS MARAKIS, (31 χρόνων), 1466 WILSON AVE. DOWNSVEW ONT., CANADA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένες Ἑλληνίδες, ποὺ ἀγαποῦν τὴν μελέτη καὶ τὶς Καλὲς Τέχνες, κατὰ προτίμησι στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ ARIS VLASTS 511 FIL-

CLID AVE. TORONTO. ONT., CANADA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Εὐρώπη, ἡλικίας 18—22 χρόνων.

Ὁ IOANNIS PETROPOULOS καὶ ὁ PANAYIOTIS AGELIS, 4791 BOKE 20., PADERBORN, GERMANY, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15 — 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ RICK. MELAM., 303 BETHUNE ST. FORT WILLLIAM ONT. CANADA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, εὐπαρουσίαστες καὶ μορφωμένες, ἡλικίας 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία μιᾶς πνευματικῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ POULOS, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι.

Ὁ GEORGE CHRISTOPOULOS, 54 RUE BLANCHE, PARIS 9EME FRANCE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ DIMITRIOS IOANNOU, NEULING GAS. 24)20., WIEN 3.. AUSTRALIA, θέλει νὰ γνωρισθῆ μὲ μιὰ εὐπαρουσίαστη νέα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Θὰ ἐπιστρέψη τὶς φωτογραφίες, ποὺ τυχὸν ἤθελαν σταλῆ.

Ὁ TOM. GOGOULIS, 13.560 97 STREET ADMONTON ALTA, CANADA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σοβαρῆς γνωριμίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα τους μιὰ φωτογραφία.

Ὁ GEORGIOS PSARREAS, 4.040 NEUSS. ENGELBER STR. 2., GERMANY, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—19 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ, ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μὲ τὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ LEO PHOCAS, 176 PETRIE TERRACE. BR ISBANE, QUENSLAND AUSTRALIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Ἐπιστρέψασα εἰς Ἀθήνας δέχεται ὡς καὶ πρότερον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 98 Ἀμφιλοχίας 1 — Τηλ. 810-760

ΔΙΑΜΕΣΟΝ "ΜΕΝΤΙΟΥΜ„

Διπλ)χον, Ψ. Ε. Σᾶς ἀπαντᾶ εἰς οἱονδήποτε θέμα σᾶς ἐνδιαφέρει. Αἰσθηματικά, γάμου, θανόντας, ἐξαφανίσεις, προβλέψεις, ἀπωλείας ἀντικειμένων, θησαυρούς κλπ. Ὑποβολαί, ἐπιδράσεις, ἀντιδράσεις ἐξ ἀποστάσεως διὰ ψυχοβολίας ἐν ὑπνώσει. Γράφοντας ἀπὸ ἐξωτερικόν, ἐσωτερικόν, στέλλετε γραμ)μον ἀπαντήσεως. Κα ΤΟΥΛΑ Μ.. Πατησίων 14, 7ος ὄροφος, 3ον Γρ. Τηλέφ. 620-412. Ὧραι 9—1 καὶ 5—8 μ.μ. Ἀθῆναι.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ BILL ZARRAS καὶ ὁ THEOD. FRANK. S)T OCEAN EAGLE NORLAND SHIPPING CORP. 29 BROADWAY, NEW YORK 6., N. Y., USA, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 17—20 χρόνων.

Ὁ GEORGIOS SARIDAKIS καὶ ὁ ANTONIOS VASILIOU, S)T AL MALIK AL AWAL, Co OLYMPIC MARITIME S. A., AVENUE D'OSTANDE, MONTE CARLO, MONACO, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία μιᾶς φιλικῆς γνωριμίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ TH. LIMBEROPOULOS, S)T PANATHOLIKON ORION SHIPPING Co.. 29 BROADWAY ST.. NEW YORK 6. N.Y. USA., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ G. COUMPAROULIS, M)V DIMITROS GOOD HOPE SHIPPING LTD., MARINE ENGINEERS BLD, 18 LONDON STR. FENCHURCH, LONDON E. C. 3., ENGLAND., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ JOHN DANIOLOS. S)T LYKAION ORION SHIPPING, Co 29 BROADWAY N. Y. 6., NEW YORK, USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ DIONISIOS VALIANOS, S)T SAVINA, Co LYKIARDOPOULOS, 24 ST. MARY AXE, LONDON, E. C. 3., ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 16—20 χρόνων μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητ.

Ὁ NICOLAOS MOSHOS, S)S NINI, TRITON SHIPPING INC., 26 BROADWAY, NEW YORK 4., N. Y., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Βαλτιμόρη τῶν Η.Π.Α.

Ὁ COSTAS ELIADIS, S)T ATLANTIC EMPEROR MARITIME BROKERS INC., 52 BROADWAY NEW YORK N. Y. 4., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—24 χρόνων, ποὺ ἀγαποῦν τὴν θάλασσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ COSTAS DANACOS S)T PRINCESS SOPHIE Co NIARCHOS (LONDON) LTD., 41—43 PARK STREET, LONDON W. 1., ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 18—24 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ TAKIS LEZAS καὶ ὁ PARIS CONSTANTINOU, M)V ARISTIDES Co S. G. EMBIRICOS LTD., DUNSTER HOUSE 17)19 MARK LANE, LONDON E. C. 3., ENGLAND, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας μέχρι 30 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

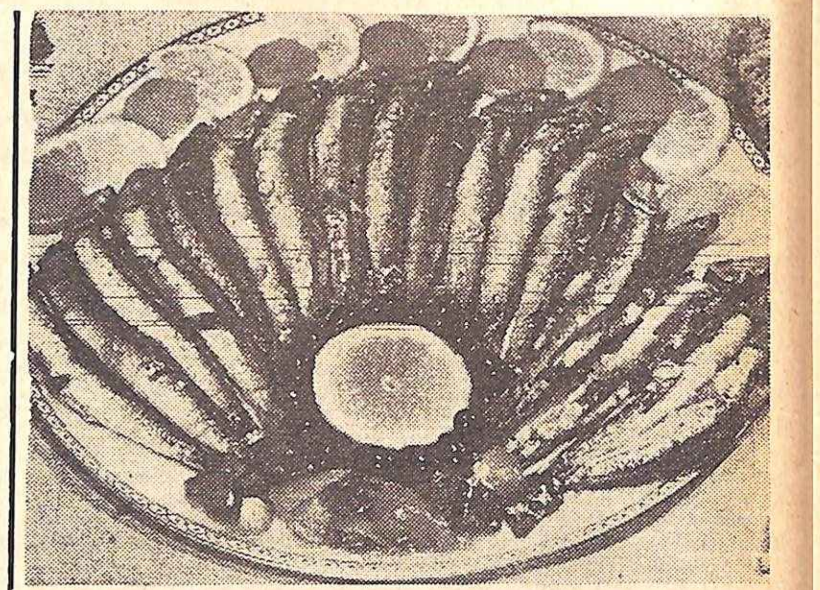

Νὰ πῶς θὰ γαρνίρετε τὶς σαρδέλλες τοῦ φούρνου, γιὰ νὰ κάνουν εὐχάριστη ἐντύπωσι στὸ τραπέζι.

ΤΑ ΦΤΗΝΑ ΨΑΡΙΑ

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ παράξενη εἶναι ἡ μοῖρα τῶν ψαριῶν. Ἐνῶ πρόκειται γιὰ μιὰ τροφή, ποὺ ὅλοι τὴν ἀναγνωρίζουν σὰν πολύτιμη καὶ θρεπτική, στὶς περισσότερες οἰκογένειες παρουσιάζονται στὸ τραπέζι μόνον μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα. Ἴσως αὐτὸ συμβαίνει, ἐπειδὴ ἔχει δημιουργηθῆ γύρω ἀπὸ τὸ ψάρι, ἕνας μῦθος ποὺ δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα. Πιστεύεται δηλαδή, γενικά, πὼς τὸ ψάρι «εἶναι ἀκριβό».

Ἂς μὴν ξεχνᾶμε, ὅμως, πώς, κοντὰ στὰ πραγματικὰ ἀκριβὰ εἴδη ψαριῶν, ὑπάρχουν καὶ ἀρκετὰ ὅπως ὁ τόννος, οἱ σαρδέλλες, ὁ γαῦρος, τὰ σαφρίδια, οἱ κολιοί, ποὺ ἡ τιμή τους εἶναι προσιτὴ γιὰ ὅλα τὰ πορτοφόλια καὶ πού, ὅταν μαγειρεύωνται μὲ τέχνη, γίνονται πραγματικὰ ἐκλεκτὰ «πιάτα». Ἕνα φαγητὸ μὲ ψάρια, ὄμορφα μαγειρεμένο, εὐχαριστεῖ τὸ μάτι καὶ μπορεῖ νὰ ἀντικαταστήση τὸ συνηθισμένο «πιάτο» τοῦ κρέατος.

ΓΑΥΡΟΣ ΜΕ ΛΕΜΟΝΙ

Ἀφαιρεῖτε τὰ κεφάλια ἀπὸ ἕνα κιλὸ γαύρους, τοὺς πλένετε, τοὺς στεγνώνετε καὶ τοὺς τοποθετεῖτε, σ' ἕνα μόνο στρῶμα, μέσα σ' ἕνα ταψί. Τοὺς ἁλατίζετε, τοὺς σκεπάζετε μὲ τριμμένη ψίχα ψωμιοῦ, προσθέτετε μιὰ φούχτα φυλλαράκια ρίγανη κι' ἀρκετὸ πιπέρι, τὰ δροσίζετε ὅλα μὲ μισὸ ποτήρι λάδι καὶ μὲ τὸ χυμὸ ἑνὸς λεμονιοῦ.

Βάζετε τὸ ταψὶ στὸ φοῦρνο καὶ τὸ ἀφήνετε μέχρι νὰ δῆτε τὸ ψωμὶ νὰ παίρνη ἕνα ὡραῖο χρυσαφένιο χρῶμα.

ΠΙΤΣΑ ΜΕ ΓΑΥΡΟ

Ἑτοιμάζεται μιὰ ζύμη ψωμιοῦ, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν σας πώς, γιὰ μιὰ πίτσα ἀρκετὴ γιὰ ἕξη ἄτομα, πρέπει νὰ χρησιμοποιήσετε 350 γραμμάρια φαρίνα, 15 — 20 γραμμάρια μαγιὰ μπύρας, λίγο ἀλάτι κι' ἕνα ποτήρι νερὸ ἐλαφρὰ χλιαρό. Ἀφοῦ ἀφίσετε τὴν ζύμη νὰ γίνη, τὴν ἁπλώνετε στὸ ταψὶ τοῦ φούρνου, τὴν ἀλείφετε ἐλαφρὰ μὲ λάδι καὶ τὴν γαρνίρετε μὲ μισὸ περίπου κιλὸ φρέσκους γαύρους, ἀφοῦ προηγουμένως ἔχετε ἀφαιρέσει τὰ κεφάλια, τοὺς ἔχετε πλύνει, καὶ τοὺς ἔχετε ἀνοίξει σὲ δυὸ φιλέτα, βγάζοντας τὸ κόκκαλο.

Μὲ αὐτὰ τὰ φιλέττα ἀπὸ τοὺς γαύρους, σκεπάζετε ἐντελῶς τὴ ζύμη, ὕστερα ρίχνετε ἀπὸ πάνω λάδι, πιπέρι, ἀλάτι, μαϊντανὸ καὶ τριμμένο σκόρδο. Προσθέτετε λίγη ρίγανη, βάζετε τὴν πίτσα σὲ ζεστὸ φοῦρνο καὶ τὴν ἀφήνετε μέχρι νὰ δῆτε τὸ χρῶμα της νὰ γίνεται σκοῦρο χρυσαφένιο.

ΓΑΥΡΟΙ ΓΕΜΙΣΤΟΙ

Παίρνετε ἕνα κιλὸ γαύρους, ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ χοντρούς (ἢ σαρδέλλες), 100 γραμ. ψίχα ψωμὶ τριμμένο, ἕνα ποτήρι γάλα, δύο αὐγά, ἀλάτι μερικὲς κουταλιὲς φαρίνα, μερικὲς κουταλιὲς τριμμένο τυρί, μιὰ τούφα μαϊντανό, λάδι.

Ἀφαιρεῖτε τὸ κεφάλι ἀπὸ τοὺς γαύρους, τοὺς ἀνοίγετε, χωρὶς ὅμως νὰ ἀποχωρίσετε τὰ δυὸ φιλέτα, ἀφαιρεῖτε τὸ κόκκαλο, τοὺς ξεπλένετε, τοὺς στεγνώνετε καὶ τοὺς ἀραδιάζετε, ἀνοιχτοὺς μὲ τὸ μέρος τοῦ δέρματος πρὸς τὰ κάτω.

Ρίχνετε μέσα στὸ γάλα τὴν ψίχα τοῦ ψωμιοῦ κι' ὅταν βάχη μουσκέψει καλά, τὴν βγάζετε, τὴν στύβετε μὲ τὰ χέρια καὶ τὴ ρίχνετε σὲ μιὰ πιατέλα. Προσθέτετε ἕνα κρόκο αὐγοῦ, λίγο ἀλάτι, μερικὲς κουταλιὲς τριμμένο τυρὶ καὶ τὸ μαϊντανὸ πολὺ ψιλοκομμένο. Τὰ ἀνακατεύετε ὅλα πολὺ καλὰ καὶ βάζετε πάνω σὲ κάθε ἀνοιχτὸ γαῦρο (ἢ σαρδέλλα) λίγο ἀπ' αὐτὸ τὸ μῖγμα, ἁπλώνοντάς το ὁμοιόμορφα μὲ ἕνα μαχαίρι. Ὕστερα ζευγαρώνετε τοὺς γαύρους δυὸ - δυό, ὥστε ἡ γέμιση νὰ μείνη στὸ ἐσωτερικό. Τοὺς περνᾶτε ἀπὸ ἀλεύρι καὶ χτυπημένο αὐγὸ καὶ τοὺς τηγανίζετε σὲ ἄφθονο καφτὸ λάδι.

Τοὺς ἀφήνετε νὰ στραγγίξουν καλά, τοὺς τοποθετεῖτε σ' ἕνα πιάτο καὶ τοὺς γαρνίρετε μὲ φετίτσες λεμονιοῦ.

ΖΑΡΓΑΝΕΣ ΜΑΡΙΝΑΤΕΣ

Γιὰ ἕξη ἄτομα: Ἕνα κιλὸ ζαργάνες, μισὸ ποτήρι λάδι, ἕνα τέταρτο τοῦ κιλοῦ ξίδι, ἕνα ποτήρι λευκὸ κρασί, μισὸ κρεμμύδι, δυὸ σκελίδες σκόρδο, ἕνα καρότο, μαϊντανός, ἕνα φύλλο δάφνη, λίγο θυμάρι, φυλλαράκια βασιλικοῦ, μερικοὶ κόκκοι πιπέρι, ἀλάτι.

Καθαρίζετε τὶς ζαργάνες, ὅπως ὁποιοδήποτε ἄλλο ψάρι, ὕστερα βγάζετε ἀπὸ τὴν κάθε μιὰ τὸ κεφάλι καὶ τὶς χωρίζετε σὲ κομμάτια περίπου δέκα ἑκατοστὰ τὸ καθένα. Ξεβγάζετε τὰ κομμάτια αὐτά, τὰ στεγνώνετε, τὰ περνᾶτε ἀπὸ ἀλεῦρι καὶ τὰ τηγανίζετε λίγα - λίγα σ' ἕνα τηγάνι μὲ λίγο λάδι. Ὕστερα τὰ τοποθετεῖτε σὲ μιὰ γαβάθα.

Ρίχνετε σὲ μιὰ κατσαρόλα τὸ ξίδι, τὸ κρασί, τὸ μισὸ κρεμμύδι, τὸ καρῶτο κομμένο σὲ κομματάκια, προσθέτετε τὸ φύλλο τῆς δάφνης, τὸ θυμάρι, τὸ βασιλικό, ἀρκετὸ ἀλάτι καὶ δυὸ κουταλιὲς λάδι. Τὰ ἀφήνετε νὰ βράσουν περίπου ἕνα τέταρτο, ὕστερα ρίχνετε τὴ ζεστὴ μαρινάτα πάνω στὰ κομμάτια τῆς ζαργάνας, σκεπάζετε τὴ γαβάθα μ' ἕνα σκέπασμα καὶ ἀφήνετε τὸ ψάρι νὰ μουσκέψη, τοὐλάχιστον 24 ὧρες.

Τὰ ψάρια, προσφέρονται μαζὶ μὲ τὴ μαρινάτα, ἀπὸ τὴν ὁποία, ὅμως, θὰ ἔχετε ἀφαιρέσει τὰ χορταρικά. Τὰ γαρνίρετε μὲ διάφορες πίκλες καὶ κάπαρες καὶ τοὺς ρίχνετε ἀπὸ πάνω μερικὲς κουταλιὲς λάδι.

ΖΑΡΓΑΝΕΣ ΑΛΑ ΓΚΡΑΤΙΝ

Γιὰ ἕξη ἄτομα: Ἕνα κιλὸ χοντρὲς ζαργάνες τρεῖς μεγάλες κουταλιὲς ψωμὶ τριμμένο, μιὰ σκελίδα σκόρδο, ἀλάτι, λάδι, λεμόνι. Καθαρίζετε τὰ ψάρια, τοὺς ἀφαιρεῖτε τὸ κεφάλι καὶ τὴν οὐρά, τὰ ἀνοίγετε ἀπὸ τὸ μέρος τῆς κοιλιᾶς γιὰ νὰ τοὺς βγάλετε τὸ κόκκαλο, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὰ χωρίσετε σὲ δυὸ μέρη. Τὰ ξεπλένετε ὕστερα, τὰ στεγνώνετε καὶ τὰ ξαναενώνετε σὰν νὰ ἦταν ὁλόκληρα.

Σὲ μιὰ γαβάθα, ρίχνετε τὸ τριμμένο ψωμί, τὴ σκελίδα τοῦ σκόρδου ψιλοκομμένη, λίγο ἀλάτι, δύο κουταλιὲς λάδι καὶ μιὰ κουταλιὰ νερό. Τὰ ἀνακατεύετε ὅλα, ὥστε νὰ γίνουν ἕνα μῖγμα, καὶ ὕστερα ρίχνετε λίγο ἀπ' αὐτὸ μέσα σὲ κάθε ψάρι. Τέλος τὸ κλείνετε, ξαναδίνοντάς του τὴν ἀρχική του μορφή. Ὅταν θὰ ἔχετε γεμίσει ὅλες τὶς ζαργάνες, παίρνετε ἕνα ταψί, τὸ ἀλείφετε μὲ λάδι καὶ ἀραδιάζετε μέσα τὰ ψάρια. Τὰ ἁλατίζετε, τὰ δροσίζετε μὲ λίγο λάδι καὶ ἀκόμα μὲ μιὰ μεγάλη κουταλιὰ νερὸ καὶ βάζετε τὸ ταψὶ στὸ φοῦρνο γιὰ μισὴ ὥρα.

Ὅταν τὰ ψάρια θὰ εἶναι ἕτοιμα, τὰ βγάζετε ἀπὸ τὸ φοῦρνο καὶ τοὺς ρίχνετε τὸ χυμὸ ἑνὸς λεμονιοῦ. Οἱ ζαργάνες ἀλ γκρατὶν τρώγονται τόσο ζεστές, ὅσο καὶ κρύες.

ΣΑΡΔΕΛΛΕΣ ΣΤΟ ΦΟΥΡΝΟ

Γιὰ τέσσερα ἄτομα: 500 γραμ. σαρδέλλες, 50 γραμ. μαῦρες ἐλιές, δύο καρῶτα, τριμμένο ψωμί, ἀλάτι, πιπέρι, λεμόνι, μιὰ σκελίδα σκόρδο, δυὸ κουταλιὲς ψιλοκομμένος μαϊντανός, μερικὰ ξιδάτα ἀγγουράκια.

Καθαρίζετε καὶ πλένετε προσεκτικὰ τὶς σαρδέλλες. Ὕστερα τὶς τοποθετεῖτε τὴ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη σ' ἕνα ταψί, ποὺ τὸ ἔχετε προηγουμένως ἀλείψει μὲ λάδι καὶ ἔχετε «ἀλευρώσει» τὸ βάθος του μὲ ἀρκετὸ τριμμένο ψωμί. Ρίχνετε στὰ ψάρια ἀλάτι, πιπέρι τὸ ψιλοκομμένο σκόρδο καὶ τὸ μαϊντανό. Τὰ βρέχετε μὲ τρεῖς μεγάλες κουταλιὲς λάδι, μιὰ κουταλιὰ νερὸ καὶ μιὰ κουταλιὰ χυμὸ λεμονιοῦ. Ὕστερα βάζετε τὸ ταψὶ στὸ φοῦρνο, περίπου γιὰ μισὴ ὥρα. Ὅταν τὸ βγάζετε ἀπὸ τὸ φοῦρνο, ἀφήνετε τὶς σαρδέλλες νὰ κρυώσουν λίγο, ὕστερα τὶς τοποθετεῖτε σὲ μιὰ πιατέλα, τὶς γαρνίρετε μὲ τὶς ἐλιές, μὲ φέτες λεμονιοῦ καρῶτα βρασμένα καὶ κομμένα σὲ φετίτσες, μὲ τὰ ξιδάτα ἀγγουράκια κομμένα σὲ κομμάτια καὶ καρυκευμένα μὲ λάδι.

ΚΟΛΙΟΣ ΣΤΗ ΣΧΑΡΑ

Γιὰ ἕξη ἄτομα: 800 γραμ. ψάρι (κολιοὶ σὲ κατάλληλο μέγεθος), λάδι, ἀλάτι, πιπέρι, λεμόνι.

Καθαρίζετε τὰ ψάρια, τὰ πλένετε, τὰ ἀνοίγετε ἀπὸ τὴν κοιλιά, χωρὶς νὰ τὰ χωρίσετε σὲ δυὸ μέρη, τὰ στεγνώνετε καὶ τὰ τοποθετεῖτε σὲ μιὰ γαβάθα, ρίχνοντας ἀπὸ πάνω λίγο λάδι, ἀλάτι, πιπέρι καὶ χυμὸ λεμονιοῦ. Ἀφήνετε τοὺς κολιοὺς σ' αὐτὴ τὴ μαρινάτα κάμποση ὥρα, ὕστερα τοὺς βάζετε σὲ μιὰ σχάρα καὶ τοὺς ἀφήνετε νὰ ψηθοῦν σὲ δυνατὴ φωτιά, γυρίζοντάς τους συχνά.

ΣΑΡΔΕΛΛΕΣ ΑΛΑ ΜΑΡΙΝΑΡΑ

Γιὰ ἕξη ἄτομα: Ἕνα κιλὸ φρέσκες σαρδέλλες, τρεῖς πατάτες, τρία κρεμμύδια, τρεῖς μεγάλες ὥριμες ντομάτες, ἀλάτι, πιπέρι, λάδι. Καθαρίζετε τὶς σαρδέλλες, τοὺς ἀφαιρεῖτε τὸ κόκκαλο, τὶς πλένετε καὶ τὶς στεγνώνετε.

Ρίχνετε σ' ἕνα ταψὶ μερικὲς κουταλιὲς λάδι καὶ τοποθετεῖτε στὸ βάθος του ἕνα στρῶμα λεπτὲς φέτες πατάτες, ὕστερα ἕνα στρῶμα κρεμμύδια κομμένα σὲ φέτες κι' ἕνα στρῶμα ντομάτες, ἀφοῦ θὰ ἔχετε ἀφαιρέσει τοὺς σπόρους καὶ τὶς φλοῦδες τους καὶ θὰ τὶς ἔχετε κόψει σὲ κομμάτια.

Πάνω στὶς ντομάτες ἀραδιάζετε μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀνοιχτὲς σαρδέλλες, πασπαλισμένες μὲ ἀλάτι καὶ πιπέρι καὶ ποτισμένες μὲ μερικὲς κουταλιὲς λάδι. Τελειώνετε μ' ἕνα στρῶμα ἀπὸ πατάτες, κρεμμύδια καὶ ντομάτες. Ρίχνετε ἀκόμα λίγο λάδι πάνω σὲ ὅλα, ἐλάχιστο ἀλάτι καὶ πιπέρι, καὶ βάζετε τὸ ταψὶ σὲ μέτριο φοῦρνο γιὰ μισὴ ὥρα. Οἱ σαρδέλλες ἀλὰ μαρινάρα τρώγονται ζεστὲς καὶ κρύες.

ΦΙΛΕΤΑ ΚΟΛΙΟΥ

Γιὰ ἕξη ἄτομα: Ἕξη κολιοὶ ἀρκετὰ μεγάλοι, ἕνα αὐγό, ἀλεύρι, ἀλάτι, λεμόνι, λάδι.

Καθαρίζετε τοὺς κολιούς, τοὺς ἀνοίγετε στὰ δύο, ἀφαιρεῖτε τὸ κόκκαλο καὶ χωρίζετε τὰ δυὸ φιλέτα. Ἀφαιρεῖτε τὸ δέρμα ἀπὸ κάθε φιλέτο, τὰ πλένετε, τὰ στεγνώνετε, τὰ περνᾶτε ἀπὸ ἀλεύρι καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ αὐγὸ ποὺ ἔχετε χτυπήσει καὶ στὸ ὁποῖο ἔχετε προσθέσει μερικὲς σταγόνες λεμόνι, καὶ τὰ τηγανίζετε σὲ πολὺ ζεστὸ λάδι. Ὅταν θὰ εἶναι ὅλα τὰ φιλέτα ἕτοιμα, τὰ βάζετε σὲ μιὰ πιατέλα, τὰ πασπαλίζετε μὲ ἀλάτι καὶ λίγο λεμόνι καὶ τὰ γαρνίρετε μὲ φετίτσες λεμονιοῦ.

ΚΟΛΙΟΙ ΣΕ ΛΕΥΚΟ ΚΡΑΣΙ

Γιὰ τέσσερα ἄτομα: Τέσσερις κολιοὶ μέτριου μεγέθους (150 — 200 γραμ. ὁ καθένας), ζωμὸς ποὺ ἔχει γίνει μὲ ἕνα τέταρτο τοῦ κιλοῦ νερὸ καὶ ἕνα τέταρτο τοῦ κιλοῦ λευκὸ ξηρὸ κρασὶ (θὰ τὰ ἀφήσετε νὰ βράσουν, γιὰ νὰ περιοριστῆ ἡ ποσότητα), ἕνα καρῶτο, ἕνα κρεμμύδι, δυὸ ροδοῦλα λεμόνι, πιπέρι σὲ κόκκους, ἕνα ματσάκι μυρωδικά.

Ἑτοιμάζετε τὸ ζωμό, ἀφήνοντας τὸ κρασὶ καὶ τὸ νερὸ νὰ βράσουν μισὴ ὥρα. Ἀφαιρεῖτε τὸ κεφάλι ἀπὸ τοὺς κολιούς, τοὺς πλένετε, τοὺς στεγνώνετε καὶ τοὺς ἀραδιάζετε σ' ἕνα ταψάκι, κατὰ προτίμησι πυρέξ. Ρίχνετε ἐπάνω στὰ ψάρια τὸ ζωμὸ ποὺ ἔχετε ἑτοιμάσει, καὶ τὰ βάζετε στὸ φοῦρνο γιὰ δέκα λεπτά. Ὕστερα, ἀφαιρεῖτε τὸ ματσάκι μὲ τὰ μυρωδικὰ καὶ σερβίρετε τὸ ψάρι κρύο μέσα στὸ ζωμό.

ΚΕΦΑΛΟΠΟΥΛΑ ΜΕ ΣΑΛΤΣΑ

Γιὰ ἕξη ἄτομα: Ἕξη κεφαλόπουλα βάρους 100 γραμ. τὸ καθένα, ἕνα λεμόνι, μιὰ τούφα μαϊντανό, μισὸ κουτάλι ρίγανη, σκόρδο, μιὰ ἀτζούγα, πιπέρι, ἀλάτι, λάδι, ξίδι.

Καθαρίζετε τὰ ψάρια, τὰ πλένετε, τὰ στεγνώνετε, τὰ ἀραδιάζετε σ' ἕνα ταψὶ καὶ τὰ πασπαλίζετε μὲ τὸ χυμὸ ἑνὸς λεμονιοῦ καὶ λίγο ἀλάτι. Βάζετε τὸ ταψὶ στὸ φοῦρνο καὶ ἀφήνετε νὰ ψηθοῦν.

Στὸ μεταξύ, χτυπᾶτε στὸ γουδὶ τὸ μαϊντανό, τὴ ρίγανη, τὸ σκόρδο, τὴν ἀτζούγα (πλυμένη καὶ καθαρισμένη), λίγο πιπέρι, κάνοντας μὲ ὅλα ἕναν πολτό, καὶ ὕστερα τὰ λυώνετε μὲ μερικὲς κουταλιὲς λάδι καὶ ξίδι.

Ὅταν τὰ κεφαλόπουλα θὰ ἔχουν ψηθῆ, τὰ βγάζετε ἀπὸ τὸ φοῦρνο, τοὺς ρίχνετε τὴ σάλτσα, τὰ βάζετε στὴν πιατέλα καὶ τὰ προσφέρετε, κρύα ἢ ζεστά.

ΚΕΦΑΛΟΠΟΥΛΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΣΑΡΟΛΑ

Γιὰ ἕξη ἄτομα: Ἕξη μικρὰ κεφαλόπουλα, περίπου 100 γραμ. τὸ καθένα. Ἕνα ποτήρι λάδι, δυὸ σκελίδες σκόρδο, ἀλάτι, πιπέρι, μαϊντανός, λεμόνι.

Καθαρίζετε, πλένετε καὶ στεγνώνετε τὰ ψάρια. Βάζετε τὶς σκελίδες τοῦ σκόρδου νὰ ξανθήνουν μέσα σὲ μιὰ κατσαρόλα μὲ λάδι. Ὕστερα ἀφαιρεῖτε τὸ σκόρδο, ρίχνετε στὸ λάδι τὰ ψάρια τὰ πασπαλίζετε μὲ ἀλάτι, πιπέρι καὶ ψιλοκομμένο μαϊντανὸ καὶ τὰ ἀφήνετε νὰ ψηθοῦν σὲ χαμηλὴ φωτιὰ καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὅταν θὰ εἶναι ἕτοιμα, τὰ βάζετε σὲ μιὰ πιατέλα καὶ τὰ πασπαλίζετε μὲ τὸ χυμὸ ἑνὸς λεμονιοῦ.

ΚΟΛΙΟΙ ΓΕΜΙΣΤΟΙ

Γιὰ τέσσερα ἄτομα: Τέσσερις κολιοί, δύο αὐγά, ψύχα ψωμιοῦ, μαϊντανός, ἀλάτι, πιπέρι, ἕνα ποτήρι λευκὸ κρασί, ἕνα ποτήρι νερό, δυὸ κρεμμύδια, ἕνα ματσάκι μυρωδικά, 40 γραμ. βούτυρο.

Ἀνακατεύετε τὴν ψύχα τοῦ ψωμιοῦ, βρεγμένη καὶ στιμμένη, μὲ ἕνα σφιχτὸ αὐγὸ τριμμένο. Προσθέτετε μιὰ τούφα μαϊντανὸ ψιλοκομμένο, ἕνα ὁλόκληρο αὐγὸ ὠμό, ἀλάτι, πιπέρι καὶ τὰ βάζετε ὅλα μέσα σὲ μιὰ κατσαρολίτσα, μὲ 20 γραμ. βούτυρο. Τὰ ἀφίνετε νὰ ζεσταθοῦν μερικὰ λεπτά, ἀνακατεύοντας. Στὸ μεταξύ, καθαρίζετε τὰ ψάρια, τὰ πλένετε, τὰ στεγνώνετε καὶ τὰ γεμίζετε (ὅπως σᾶς δείχνουμε στὴ φωτογραφία).

Τὰ ἀραδιάζετε σ' ἕνα ταψάκι πυρέξ, τὰ βρέχετε μὲ τὸ κρασὶ καὶ μὲ νερό, προσθέτετε τὸ κρεμμύδι κομμένο σὲ φετίτσες, τὰ μυρωδικὰ καὶ τὸ ὑπόλοιπο βούτυρο. Τὰ ἀφήνετε νὰ ψηθοῦν περίπου μισὴ ὥρα.

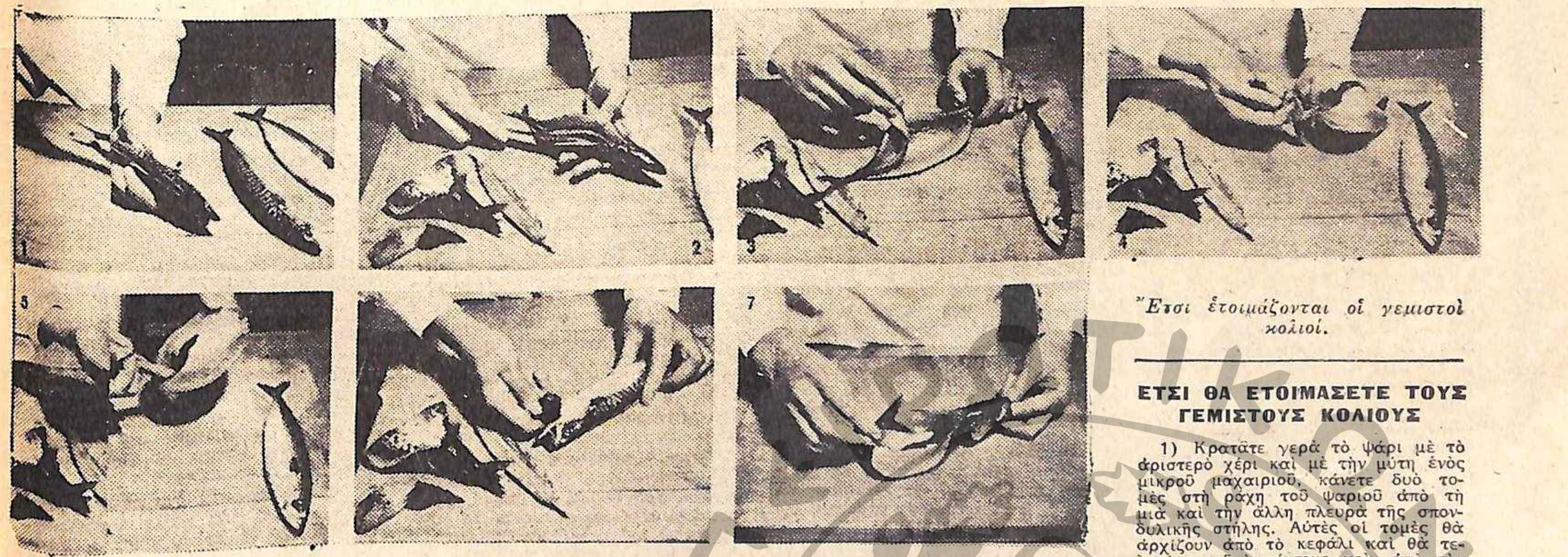

Ἔτσι ἑτοιμάζονται οἱ γεμιστοὶ κολιοί.

ΕΤΣΙ ΘΑ ΕΤΟΙΜΑΣΕΤΕ ΤΟΥΣ ΓΕΜΙΣΤΟΥΣ ΚΟΛΙΟΥΣ

1) Κρατᾶτε γερὰ τὸ ψάρι μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ μὲ τὴν μύτη ἑνὸς μικροῦ μαχαιριοῦ, κάνετε δυὸ τομὲς στὴ ράχη τοῦ ψαριοῦ ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Αὐτὲς οἱ τομὲς θὰ ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ θὰ τελειώνουν δυὸ πόντους πρὶν ἀπὸ τὴν οὐρά.

2) Βαθαίνετε ὅλο καὶ περισσότερο τὶς τομές, ἀποχωρίζοντας βαθειὰ τὰ φιλέτα πότε ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ καὶ πότε ἀπὸ τὴν ἄλλη, χωρὶς νὰ προχωρῆτε ποτὲ περισσότερο ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, γιὰ νὰ μὴ χάσετε τὸ ρυθμὸ τῆς ἐργασίας σας.

3) Ὅταν οἱ τομὲς θὰ ἔχουν γίνει πολὺ βαθειὲς (ἀλλὰ χωρὶς νὰ χωριστῆ τὸ ψάρι στὰ δύο), τὸ ἀκουμπᾶτε πάνω στὸ τραπέζι. Ὕστερα, κρατῶντας γερὰ τὸ κεφάλι μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι, σπάζετε τὸ κεντρικὸ κόκκαλο καὶ τὸ ἀνασηκώνετε. Γυρίζετε τὸν κολιό, σπᾶτε τὸ κόκκαλο καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ τὸ ἀφαιρεῖτε.

4) Κρατᾶτε τὸ ψάρι μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι, ἐνῶ μὲ τὸ δεξὶ ἀφαιρεῖτε τὰ ἔντερα καὶ ὅλα τὰ σπλάχνα.

5) Βγάζετε τὰ σπλάχνα κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὸ στόμα, κρατῶντας τα μακρυὰ ἀπὸ τὸ κρέας, γιὰ νὰ μὴ τὸ λερώσετε.

6) Ἀκουμπᾶτε καὶ πάλι τὸν κολιὸ ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ ἀφαιρεῖτε προσεκτικὰ τὰ σπάραχνα. Ὕστερα ξεπλένετε τὸ ψάρι καὶ τὸ στραγγίζετε.

7) Ὅταν θὰ γεμίσετε τὸ ψάρι μὲ τὸ μῖγμα ποὺ ἀναφέραμε στὸ σχετικὸ φαγητό, γυρίζετε τὴν οὐρὰ καὶ τὴν περνᾶτε ἀπὸ τὸ κεφάλι, ὥστε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ στόμα.

ΕΞΩΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Ἡ ἀγαπημένη του βρισκόταν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Βὰν-Σιέου...

Ο ΤΣΑΝΓΚ - Ι, μανδαρίνος πρώτης τάξεως καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ φημισμένους ποιητὲς τῆς Κίνας, εἶχε χάσει, ξαφνικά, τὸ φῶς του καὶ κανένας γιατρός, οὔτε συμπατριώτης του, οὔτε Εὐρωπαῖος, δὲ μπόρεσε νὰ τοῦ τὸ ξαναδώσῃ. Ζοῦσε, ὡστόσο, εὐτυχισμένος, μαζὶ μὲ τὴ σύζυγό του Σὶ - Τσούν, ποὺ τὴν ἔξυμνοῦσε στὰ ποιήματά του σὰν ξαμολιὸ τῆς ἀγοίξεως καὶ ἄρωμα τοῦ ἥλιου, τὸ γυιό του Τοῦ - Φοῦ, ποὺ τὴν ἀνατροφὴ του τὴν εἶχε ἐμπιστευθῆ στὸν φίλο του Λὶ - Κιάνγχ, μανδαρῖνο πρώτης τάξεως κι' αὐτός, ἀ' ἕναν ἄλλο μανδαρῖνο, πιὸ νέο, τὸν Βὰν - Σιέου, ποὺ συντρόφευε τὴ γυναῖκα τοῦ τυφλοῦ κάθε φορὰ ποὺ ἔπρεπε αὐτὴ νὰ βγῇ ἔξω.

Κάποτε, ὡστόσο, ποὺ ὁ Τσάνγχ - Ι περπατοῦσε μέσα στὸν κῆπο του, ἀκουμπώντας στὸ μπαστούνι του, ἄκουσε κάποιον ποὺ τὸν φώναζε ἀπὸ τὸ δρόμο. Ὁ τυφλὸς ποιητὴς πλησίασε στὸ φράχτη. Ἐκεῖ ἕνας μοναχὸς ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ μοναστήρι, ἀφιερωμένο στὸ Βούδδα.

— Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, στὴν ἀπέραντη αὐτοκρατορία τῶν γιιῶν τοῦ Οὐρανοῦ, θλίβονται γιατὶ ὁ ἔχασε τὸ φῶς του, τοῦ εἶπε. Ἀλλ' ἐγὼ θὰ τοῦ τὸ ξαναδώσω... Πᾶχγης ἀπὸ τὸ ὑγρὸ ποὺ περιέχει τοεῖς σταγόνες κάθε μέρα πάνω στὰ μάτια σου καὶ σὲ λίγο τὸ πέπλο τῶν σκοταδιῶν ποὺ τὰ σκεπάζει, θὰ πέσῃ. Ἀλλὰ πρόσεξε, μόνον τρεῖς σταγόνες. Ἂν ρίξῃς περισσότερες,τὰ σκοτάδια θὰ σκεπάσουν καὶ πάλι τὰ μάτια σου καὶ ποτὲ πιὰ δὲ θὰ μπορέσῃς νὰ ξαναδῇς τὸ φῶς σου.

Ὁ Τσάνγχ - Ι πῆρε τὸ μπουκαλάκι, ἀλλὰ δὲν βιάστηκε ν' ἀρχίσῃ τὴ θεραπεία. Μήπως δὲν ἦταν ἐρωτισμένος μέσα στὰ σκοτάδια ὅπου ζοῦσε; Τί θἄλεγε γύρω του, ἂν ξαναβλέπε τὸ φῶς του;

Κι' ὡστόσο, ἦταν κάτι ποὺ τὸν ἔκανε νὰ τὸ ἐπιθυμῇ. Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, δὲν εἶχε δῆ τὸ πρόσωπο τῆς ἀγαπημένης του Σὶ-Τσούν. Ἤξερε, ὅμως, νὰ περιγράφῃ τὰ τοξωτὰ φρύδια της. Τὰ κόκκινα σὰν ὥριμα κεράσια χείλη της καὶ τὰ μαργαριταρένια δόντια της. Καὶ δὲν ἔπαυε νὰ τὰ ἐξυμνῇ στὰ ποιήματά του.

Ἤθελε ἀκόμη νὰ ἰδῇ τὸ γυιό του. Ὁ φίλος του Λὶ - Κιάνγχ τοῦ εἶχε μάθει τοὺς τοεῖς βαθμοὺς τῆς υἱϊκῆς εὐλαβείας, τοὺς 82 κανόνες ποὺ διαμορφώνουν τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ 10.000 ἀποφθέγματα ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸν καθοδηγοῦν στὴ ζωή. Ὅταν μεγάλωνε, θὰ γινόταν σίγουρα ἕνας σοφὸς μανδαρῖνος. Ἀλλὰ δὲν ἦταν σκληρὸ γιὰ ἕναν πατέρα, νὰ μὴ μπορῇ νὰ δῇ τὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ του;

Οἱ ἡμέρες περνοῦσαν, ὡστόσο, χωρὶς ὁ τυφλὸς ποιητὴς νὰ μπορῇ ν' ἀποφασίσῃ ἂν θἄπρεπε νὰ δοκιμάσῃ τὸ φάρμακο ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ μοναχός. Τὸ κατάφερε, τέλος, κι' ἄπλωσε τὰ χέρια του γιὰ νὰ πάρῃ τὰ χρυσὰ καὶ ἀσημένια νομίσματα ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ.

Ὁ Τσάνγχ - Ἰ προχώρησε τότε πρὸς τὸ μέρος του.

— Πᾶρε δέκα χρυσὰ νομίσματα καὶ φῦγε, τοῦ εἶπε. Δὲν θέλω νὰ σὲ ξαναδῶ στὰ μάτια μου.

Ὁ κακοποιὸς ἔκαμε νὰ πέσῃ στὰ πόδια του, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ νὰ τὸν συγχωρέσῃ.Ἀλλ' ὁ Τσάνγχ - Ἰ γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό του.

Πέρασε κατόπιν στὸ μεγάλο σαλόνι. Ἐκεῖ, πάνω σ' ἕνα χαμηλὸ τραπέζι, βρίσκονταν στὴ σειρὰ τὰ ὁμορφα βάζα, ποὺ τοῦ εἶχε στείλει ὁ αὐτοκράτορας, καὶ μπροστὰ ἀπ' αὐτὰ τὸ φρεσκοτυπωμένο βιβλίο του. Ὁ Τσάνγχ - Ἰ τὸ χάϊδεψε μὲ συγκίνησι καὶ περηφάνεια. Ἦταν τὸ δικό του βιβλίο... Ἀλλά, ξαφνικά, τὰ μάτια του ἔπεσαν στὸ ἐξώφυλλο. Κι' εἶδε τότε, πλάϊ στ' ὄνομά του, καὶ τ' ὄνομα τοῦ Λὶ - Κιάνγχ.

Ὁ Τσάνγχ - Ἰ ἀναστέναξε βαθειά. Ὅλοι τὸν εἶχαν προδώσει. Ἀλλὰ τοῦ ἔμενε ἡ γλυκειὰ Σὶ-Τσούν, ποὺ ἦταν σίγουρος γιὰ τὴν ἀγάπη της.

Σκέφτηκε τότε νὰ πάῃ γιὰ τὴν βοῆ στὸ δωμάτιό της. Μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἀποτραβήχτηκε ἀνατριχιάζοντας. Ἡ ἀγαπημένη του Σὶ - Τσούν βρισκόταν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Βὰν - Σιέου. Ἤταν κι' οἱ δυὸ τόσο ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὰ χάδια τους, ποὺ οὔτε ποὺ εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα.

Ὁ ποιητὴς δὲν θέλησε νὰ δῇ τίποτε ἄλλο κοὶ ξαναγύρισε στὸ δωμάτιό του. Ὅταν ἤρθαν ἐκεῖ, πῆρε τὸ μπουκαλάκι ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ μοναχός, κι' ἄδειασε ὅλο τὸ περιεχόμενό του στὰ μάτια του. Τὰ σκοτάδια ἁπλώθηκαν καὶ πάλι πάνω τους καὶ τὰ σκέπασαν γιὰ πάντα.

Ὁ Τσάνγχ - Ἰ χαμογέλασε, εὐχαριστημένος.

— Ξαναβρῆκα μέσα στὰ σκοτάδια τὴν εὐτυχία κι' εἶμαι τώρα ὅμοιος μὲ τοὺς θεούς! σκέφτηκε.

Γύρω του, ἡ ζωὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυλάῃ ὅπως καὶ πρίν. Ἀλλ' ὁ Τσάνγχ - Ἰ δὲν ἔβλεπε πιὰ τὰ φριχτὰ πράγματα ποὺ τὸν περιστοίχιζαν.

Α. ΠΙΤΣΙΚΡΙΛΛΑΣ

Τὰ ΑΣΤΡΑ γιὰ τὸ μέλλον σας

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 8 — 14 Ὀκτωβρίου 1964

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Καμμιὰ ἐνέργεια δὲν πρέπει νὰ γίνῃ μὲ ἐπιπολαιότητα. Ὅ,τι κάνετε αὐτὲς τὶς ἡμέρες, πρέπει νὰ εἶναι προσεκτικὰ μελετημένο καὶ ὑπολογισμένο, γιὰ ν' ἀποδώσῃ καρπούς. ★ Οἰκογενειακὸ πρόβλημα θὰ σᾶς ἀπασχολήσῃ πολύ.	★ Ἂν καὶ τὰ ἄστρα ἐπηρεάζουν εὐνοϊκὰ τὸν αἰσθηματικό τομέα, πρέπει, κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, νὰ προσέξετε πολὺ τὴ συμπεριφορά σας ἀπέναντι προσώπου τοῦ ἄλλου φύλλου. Κίνδυνος νὰ δημιουργηθοῦν σοβαρὲς παρεξηγήσεις.	★ Ἡ ὑγεία παραμένει καλή. Γιὰ νὰ διατηρῆστε τὴν εὐεξία, ἀποφύγετε τὴν ὑπερκόπωσι καὶ τὶς μεγάλες προσπάθειες. ★ Ἀποφύγετε τὴ στενοχώρια, ποὺ θὰ σᾶς κάνῃ νὰ χάσετε τὸν ὕπνο σας. ★ Χρῶμα σας τὸ μπλέ.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Θὰ παρουσιαστοῦν πολλὲς εὐκαιρίες νὰ δείξετε τὴν ἀξία σας. Πολὺ εὔκολα θὰ ὑπερπηδῆστε τὰ ἐμπόδια καὶ θὰ ἐπιτύχετε κάτι, ποὺ θεωρούσατε πολὺ δύσκολο, ἂν ὄχι ἀκατόρθωτο. ★ Εἰσπραξι, στὴν ὁποία δὲν ὑπολογίζατε.	★ Μὴ κρατῆστε κακία σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο, γιὰ λόγια ποὺ σᾶς εἶπε σὲ στιγμὲς ἐκνευρισμοῦ. Ἔχετε συμφέρον νὰ δείξετε μεγαλοψυχία. Θὰ ἐπιτύχετε τότε πολὺ καλύτερα ἀποτελέσματα. ★ Μὴ ζητᾶτε περισσότερα ἀπ' ὅσα δίνετε.	★ Ὁ ὀργανισμός εἶναι, κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, εὐπρόσδεκτος καὶ γι' αὐτὸ πρέπει ν' αὐξήσετε τὶς προφυλάξεις. Οἱ γυναῖκες ν' ἀποφύγουν τὴ δίαιτα καὶ οἱ ἄντρες τὴν ὑπερκόπωση. Ἔτσι ὁ ὀργανισμός τους θὰ ἀντιδράσῃ.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Δὲν πρέπει νὰ φανῆτε ἀδιάλλακτος καὶ νὰ ζητήσετε νὰ ἐπιβάλλετε τὶς ἰδέες σας ἀπόψεις. ★ Θὰ βγῆτε κερδισμένος, ἂν δείξετε ἐλαστικότητα καὶ κάνετε διπλωματικὲς ὑποχωρήσεις. ★ Βασιστῆτε σὲ ὑποσχέσεις ποὺ σᾶς δίνουν.	★ Δὲν πρέπει νὰ κάνετε κατάχρησι τῆς καλωσύνης καὶ τῆς εὐπιστίας ἀγαπημένου προσώπου. Θὰ τὸ ἀναγκάσετε ν' ἀλλάξῃ στάσι ἀπέναντί σας καὶ αὐτὸ δὲ θὰ σᾶς εἶναι καθόλου εὐχάριστο. ★ Δῶρο, ποὺ θὰ σᾶς ἐνθουσιάσῃ.	★ Ὅσοι ὁδηγοῦν αὐτοκίνητο, ἂς προσέξουν πολὺ κατὰ τὸ Σαββατοκύριακο καὶ πρὸ παντὸς ἂς ἀποφύγουν τὰ οἰνοπνευματώδη καὶ τὰ τηγανητά. ★ Οἱ ἄνω τῶν 45 χρόνων πρέπει νὰ παρακολουθοῦν τὴν πίεσί τους καὶ νὰ πάψουν νὰ προσπιοῦνται τοὺς νέους.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Σχέδιο, ποὺ ξεκινᾶ κάπως ἀνώμαλα, θὰ καταλήξῃ σύντομα σὲ μιὰ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία. ★ Γενικά, ὅ,τι ἀρχίσετε τὶς ἡμέρες αὐτές, ἔχει πολλὲς πιθανότητες ἐπιτυχίας, γιατὶ ἡ τύχη εἶναι μὲ τὸ μέρος σας.	★ Σᾶς ἀρέσει νὰ περιβάλλεστε ἀπὸ μυστήριο, αὐτὸ ὅμως δὲν εὐχαριστεῖ ἀγαπημένο πρόσωπο, πιθανὸν δὲ νὰ νομίσῃ τὴ συμπεριφορά σας γιὰ ἀδιαφορία καὶ περιφρόνησι. ★ Ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο Σαββατοκύριακο γιὰ νέους.	★ Προσοχὴ κατὰ τὶς μετακινήσεις καὶ ἰδίως ὅταν ἀνεβοκατεβαίνετε σκάλες. Ὑπάρχει κίνδυνος πτώσεως, μὲ δυσάρεστες καὶ ὀδυνηρὲς συνέπειες. ★ Μιὰ ἡσυχη ζωὴ θὰ βοηθήσῃ τὸν ὀργανισμὸ νὰ ξαναβρῇ τὴν ἰσορροπία του.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Δύσκολα θ' ἀποφύγετε τὶς προστριβὲς μὲ πρόσωπα, ποὺ δὲ συμμερίζονται τὶς ἀπόψεις σας καὶ ἀμφισβητοῦν τὶς ἱκανότητές σας. Αὐτὸ θ' αὐξήσῃ τὴ νευρικότητα καὶ θὰ σᾶς κάνῃ ἀνήσυχο καὶ ἀδέξιο. ★ Νέες προτάσεις.	★ Νέφη ἐμφανίζονται στὸν ὁρίζοντα τῆς αἰσθηματικῆς σας ζωῆς, μὲ καλὴ ὅμως θέλησι καὶ διπλωματία δὲ θὰ δυσκολευτῆτε νὰ τὰ διαλύσετε. ★ Σὲ τροχιδι ἡ ἐκδρομή, θὰ γνωρίσετε πρόσωπο, ποὺ θ' ἀνταστατώσῃ τὴ ζωή σας.	★ Προσέξετε τὸ νευρικὸ σύστημα. Ἀποφύγετε τὴ συντροφιὰ προσώπων, μὲ τὰ ὁποῖα συνεχῶς διαφωνεῖτε. Ζήστε μιὰ ζωὴ ἤρεμη καὶ πρὸ παντὸς μὴ πάρετε κανένα καταπραϋντικὸ ἢ ὑπνωτικό, χωρὶς νὰ συμβουλευτῆτε τὸ γιατρό σας.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Ὅ,τι καὶ νὰ συμβῇ, ὅσες ἀναποδιὲς κι' ἂν παρουσιαστοῦν, μὴ χάνετε τὴν ψυχραιμία καὶ τὴν αἰσιοδοξία σας. ★ Ἕνα ἀπὸ τὰ σχέδιά σας βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὴν ἐπιτυχία καὶ θὰ ξαναβρῆτε ἔτοι τὸ θάρρος σας.	★ Ἀνοῖξτε τὴν καρδιά σας καὶ ἐμπιστευτῆτε σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο ζητήμα, ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ. Θὰ σᾶς δώσῃ πολύτιμη συμβουλή, ἐνῶ ἀντιθέτως μπορεῖ νὰ θεωρήσῃ τὴ σιωπή σας ὡς ὑποπτη ἢ ὡς ἔλλειψι ἐμπιστοσύνης.	★ Συκώτι καὶ νεφρὰ ἀπαιτοῦν, τὶς ἡμέρες αὐτές, ὅλη σας τὴν προσοχή. Ἀποφύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη καὶ τὰ μπαχαρικὰ καὶ τὸ βράδυ τρῶτε πάντα ἐλαφρὰ φαγητά. Μόνον ἔτσι θὰ ἐξασφαλίσετε ἤρεμο ὕπνο. ★ Τυχερὸ τὸ 4.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Ἡ τύχη σᾶς χαμογελᾶ καὶ σᾶς προσφέρει μιὰ σπουδαία εὐκαιρία, τὴν ὁποίαν ὅμως πιθανὸν οἱ δισταγμοί νὰ σᾶς κάνουν νὰ χάσετε. ★ Ὅ,τι ἀνακαλέσετε, θὰ καταλήξῃ σὲ ἐπιτυχία, ἀρκεῖ νὰ ἀπλιστῆτε μὲ ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονή.	★ Τὰ ἄστρα προστατεύουν τὸν αἰσθηματικό τομέα καὶ σᾶς ἐξασφαλίζουν εὐχάριστες βραδυὲς κοντὰ σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο ἢ μέσα σ' ἕνα φιλικὸ περιβάλλον. ★ Θὰ δοθῇ εὐνοϊκὴ λύσι σὲ ζήτημα, ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ ἀπὸ καιρό.	★ Ἀποφύγετε νὰ σηκώσετε ἀπότομα μεγάλα βάρη, ἀλλιῶς θὰ σᾶς βασανίσουν πόνοι στὴν πλάτη καὶ στὴ μέση. ★ Γιὰ τὸν ὕπνο σας, προτιμῆστε ἕνα σκληρὸ κρεβάτι καὶ ἀποφύγετε τοὺς χαλαροὺς σωμιέδες. ★ Τυχερὸ τὸ 2.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Δὲν θὰ μπορούσατε νὰ βρῆτε πιὸ εὐνοϊκὴ περίοδο, γιὰ νὰ βάλετε σ' ἐφαρμογὴ σχέδιο, ποὺ ἀπὸ καιρὸ κατασκευάζετε. Κατάλληλη στιγμή, γιὰ μιὰ ἀλλαγὴ κατευθύνσεως στὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα. ★ Τυχερὴ ἡ Παρασκευή.	★ Ὁ Ποσειδῶν ἐπηρεάζει τὸν αἰσθηματικὸ τομέα καὶ δημιουργεῖ διάφορες ἀνωμαλίες. Ἀποφύγετε ν' ἀνακινήσετε συζητήσι, ποὺ ξέρετε ὅτι ἑτερόφυλλο πρόσωπο βρίσκει δυσάρεστη. ★ Ἔγνοιες, ποὺ ὀφείλονται σὲ νέο πρόσωπο.	★ Ἡ ὑγεία δὲν ἐπιτρέπει καμμιὰ ἀπερισκεψία καὶ ἐπιβάλλει ἀντιθέτως αὐξησι τῶν προφυλάξεων. Μικροαστοχήματα, ποὺ θὰ ὀφείλεται σὲ ἀνόητα αἴτια, θὰ προκαλέσουν πολὺ δυσάρεστες ἐπιπλοκές. ★ Ἀγοραῖοτ λαχεῖο τὴν Παρασκευή.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Ἡ τύχη θὰ εὐνοήσῃ τοὺς τολμηροὺς καὶ γενικὰ ὅσους δὲ θὰ διστάσουν νὰ προσδοῦν σὲ καινοτομίες. ★ Οἱ καλλιτέχνες καὶ οἱ πνευματικὲς ἐργαζόμενοι θὰ σημειώσουν σημαντικὴ ἐπιτυχία, βελτιώνοντας τὸ οἰκονομικό τους.	★ Μὴ μετανοήσετε γιὰ ἀπόφασι, ποὺ πήρατε. Θ' ἀποδειχθῇ πὼς ἦταν πολὺ σωστὴ καὶ πὼς δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἐνεργήσετε διαφορετικά. ★ Μὴ ἐπιπλήξετε ἀγαπημένο πρόσωπο, ἐπειδὴ εἶναι ἀνήσυχο. Δείξετε κατανόησι.	★ Τὰ συκώτι παρουσιάζει μεγάλη εὐαισθησία. Πρέπει γι' αὐτὸ ν' ἀποφύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη καὶ τὰ τηγανητά. ★ Οἱ ἄνω τῶν 45 χρόνων πρέπει νὰ παρακολουθοῦν τὴν πίεσί τους καὶ νὰ πάψουν νὰ προσπιοῦνται τοὺς νέους.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Θὰ ἀναγκαστῆτε νὰ πάρετε, τὶς ἡμέρες αὐτές, μιὰ σοβαρὴ, γιὰ τὴν ἐργασία, ἀπόφασι. Δὲν πρέπει νὰ βιαστῆτε, οὔτε ὅμως καὶ νὰ χάσετε πολύτιμο χρόνο σὲ ἀσκοπες συζητήσεις καὶ ἀμφιταλαντεύσεις. ★ Σᾶς συκοφαντοῦν.	★ Ὁ Ἑρμῆς ἐπηρεάζει εὐνοϊκὰ τὸν αἰσθηματικὸ τομέα καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ αἰσθητὸ ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες. Κατευθύνεστε τὴν ἐγωϊσμὸ καὶ δείξετε τρυφερότητα. Οἱ αἰσθηματικὲς σχέσεις θὰ γίνουν ἔτσι πολὺ πιὸ ἁρμονικές.	★ Καλὴ ἡ ὑγεία. Γιὰ νὰ διατηρῆστε τὴν εὐεξία τρῶτε φρέσκα καὶ σὲ ὡρισμένες πάντα ὧρες. Διασφαλίσατε, τὸ στομάχι σᾶς ἐπιφυλάσσει ἐκπλήξεις ἀρκετὰ δυσάρεστες. ★ Αἰσθήματα κοπώσεως, ποὺ ἔχει, ὅμως, παροδικὸ χαρακτῆρα.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Πρέπει νὰ πάρετε γρήγορες καὶ δυναμικὲς ἀποφάσεις, ἄλλως οἱ ἀντίπαλοι θὰ σᾶς προλάβουν καὶ θὰ σημειώσουν ἐπιτυχία, ποὺ θὰ μπορούσατε νὰ εἴχατε στὸ ἐνεργητικό σας. ★ Πιθανότης νὰ σᾶς προσφέρουν καλύτερη ἐργασία.	★ Ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη περίοδος, χάρις στὴν ἐπίδρασι τοῦ Διός. Μὴ ζητήσετε ὅμως νὰ ἐπιβάλετε τὴ θέλησί σας ἀσυζητητί. Θὰ πληγώσετε ἀγαπημένο πρόσωπο καὶ θὰ τὸ ἀπομακρύνετε ἀπὸ κοντά σας. ★ Νέα φιλία.	★ Ὑγεία ἀρκετὰ καλή. Αὐξήσετε τὶς προφυλάξεις, γιὰ ν' ἀποφύγετε ἕνα μικροατύχημα, ποὺ σᾶς ἀπειλεῖ καὶ ποὺ θὰ ὀφείλεται μάλλον σὲ ἀπροσεξία. ★ Οἱ ἐργάτες κάθε εἴδους, ἂς προσέξουν τὸ χέρια τους. ★ Τυχερὸ τὸ 7.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Περίοδος τύχης γιὰ ὅλους τοὺς ἐργαζομένους, ἰδιαίτερα ὅμως γιὰ τοὺς ἐμπόρους. Θὰ κάνουν μιὰ ἀγορά, ποὺ θὰ τοὺς ἐξασφαλίσῃ σημαντικὰ κέρδη. ★ Ἐνέργεια αὐτῆς τῆς περιόδου θὰ ἐπηρεάσῃ εὐνοϊκὰ τὸ μέλλον.	★ Μάθετε νὰ συγχωρῆτε καὶ μὴ μεγαλοπιῆτε τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων. ★ Γιὰ νὰ ἐπαναφέρετε τὴν ἁρμονία στὶς φιλικὲς σχέσεις, μὴ κάνετε στοὺς ἄλλους ὅ,τι δὲν θέλετε ἐκεῖνοι νὰ σᾶς κάνουν. ★ Ἐνδιαφέρουσα γνωριμία.	★ Πόνοι στὶς ἀρθρώσεις, ποὺ ὀφείλονται μάλλον σὲ ρευματικὰ αἴτια, λόγω τῆς παρομοίας σας σὲ ὑγρὸ περιβάλλον. Παραμονὴ στὸν καθαρὸ ἀέρα καὶ συστηματικὴ προϊὼν γυμναστικὴ θὰ βοηθήσουν γιὰ τοὺς ἀποφύγετε.

γι' αὐτὸ διάλεξα
τὸ πλυντήριο

SCHARPF

SCHARPF

Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Τὸ καλύτερο
ἀπὸ τὰ καλύτερα

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Δ Η Μ. Σ. Χ Ο Υ Β Α Ρ Δ Α Σ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 6 - ΠΑΤΗΣΙΩΝ 154 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 31